Đặng Thị Nương

Kiết Thiếp

Mục lục

Chương 1: Chi Chi Chết, Biến Thành A Phiêu

Chương 2: Trái Tim Của Ngươi, Ngươi Có Bằng Lòng Hay Không?

Chương 3: Từ Sau Đêm Hôm Đó, Nàng Đã Biết Là Mình Có Thể Nhìn Thấy A Phiêu.

Chương 4: Cơ Bụng Của Hướng Tiểu Tử Nè, Còn Có Phía Dưới...

Chương 5: Lang Quân Mà Nữ Nhi Vừa Ý Cũng Đã Quay Lại Nhìn Nữ Nhi Rồi

Chương 6: Khi Đó Ba Tên Nam Nhân Vì Để Chiếm Đoạt Ta Mà Đã Đánh Ta Đến Chết Đi Sống Lại.

Chương 7: Có Người Đến Cửa Xin Cưới

Chương 8: Thiếp Thất Chi Chi Bái Kiến Công Chúa

Chương 9: Nàng Ngẩng Đầu Lên, Kinh Ngạc Phát Hiện Ra Ánh Mắt Của Hướng Thanh Sư Đang Nhìn Chằm Chằm Vào Nàng

Chương 10: Ánh Mắt Chi Chi Khẽ Động, Gỡ Mặt Nạ Ra

Chương 11: Quân Tử Nhẹ Nhàng, Trong Tay Cầm Một Ngọn Đèn Lưu Ly.

Chương 12: Lần Đầu Tiên Chi Chi Cảm Thấy Hâm Mộ

Chương 13: Nhưng Hình Như Hướng Ca Ca Chỉ Muốn Gặp Tỷ. Tỷ Tỷ, Tỷ Thấy Sao?

Chương 14: Chi Chi Được Kiệu Mềm Khênh Vào Phủ Công Chúa Từ Cửa Hông

Chương 15: Gương Mặt Mỹ Nhân Phản Chiếu Ở Trong Gương Khẽ Cười Một Tiếng

Chương 16: Trong Lòng Nàng, Gương Mặt Mỹ Lệ Này Còn Đáng Sợ Hơn Cả Quỷ

Chương 17: "Nàng" Giống Như Một Người Thợ Săn, Nhìn Chằm Chằm Vào Con Thỏ Nhỏ Đang Co Ro Run Rẩy

Chương 18: "Vậy Chi Chi, Có Muốn Phu Quân Cùng Đi Với Nàng Không?"

Chương 19: Ác Quỷ Cúi Người Nói Bên Tai Chi Chi: "Cho Ta Mượn Thân Thể Một Chút."

Chương 20: "Ta Phải Đi Rồi, Cầu Chúc Cho Tiểu Thư Trọn Đời Bình An."

https://thuviensach.vn

Chương 21: Hương Liệu Trong Hà Bao Này Không Giống Với Mùi Hương Trên Người Nàng
Chương 22: Lúc Này Toàn Thân Phò Mã Ướt Đẫm, Nước Mưa Chảy Theo Gương Mặt Hắn Nhỏ Vào Cần Cổ
Chương 23: "Bội Lan Thỉnh An Ngũ Di Nương, Công Chúa Cho Mời."
Chương 24: Lúc Chi Chi Bị Vứt Lên Giường Mỹ Nhân, Nước Mắt Đều Đã Chảy Ra Rồi
Chương 25: "Phò Mã, Có Thể Trả Lại Cho Thiếp Thất Cái Hà Bao Lần Trước Hay Không?"
Chương 26: "Nếu Như Ngươi Không Khóc Nữa, Ngươi Muốn Cái Gì Bổn Cung Cũng Sẽ Thưởng Cho Ngươi."
Chương 27: "Ừm, Cái Yếm..." Hắn Hơi Dừng Lại: "Muốn Lấy Màu Gì?"
Chương 28: Bên Dưới Quan Mạo Là Khuôn Mặt Như Ngọc, Đôi Môi Như Son
Chương 29: "Người Phạt Thiếp Đi, Thế Nào Thiếp Cũng Nguyện Ý, Van Xin Người."
Chương 30: "Công Chúa Thích Nữ Nhân Sao?"
Chương 31: “Ngũ Di Nương Tỉnh Dậy Đi, Phò Mã Đang Chờ Người Ở Bên Ngoài.”
Chương 32: Phò Mã Nhìn Chi Chi Chằm Chằm
Chương 33: “Bổn Cung Giúp Nàng.” Công Chúa Cười Dịu Dàng
Chương 34: Đối Phương Quay Đầu Nhìn Nàng, Trong Đôi Mắt Màu Trà Thoáng Hiện Lên Sát Ý
Chương 35: “Ta Nói, Không Được Nhúc Nhích.”
Chương 36: “Ta Muốn Hôn Nàng.”
Chương 37: Vừa Trẻ Trung Vừa Kiều Diễm, Giống Như Đoá Hoa Sen
Chương 38: Nhưng Đó Là Tiểu Thiếp Trên Danh Nghĩa Của Ta
Chương 39: Nhưng Phò Mã Là Phu Quân Của Chúng Ta
Chương 40: Chi Bằng Thử Gọi Trước Một Tiếng Phu Quân Xem Sao
Chương 41: Hắn Nâng Mặt Chi Chi Lên, Cúi Đầu Xuống
Chương 42: "Điện Hạ, Nô Tỳ Đã Chuẩn Bị Canh Tránh Tử."
Chương 43: Ngày Hôm Đó Bên Trong Phòng Tắm, Nàng Nấp Trong Cái Tủ Thấp

https://thuviensach.vn

Chương 44: Kẻ Mạnh Có Cách Của Kẻ Mạnh, Người Yếu Cũng Có Cách Của Người Yếu
Chương 45: Vì Điện Hạ, Bội Lan Nguyện Ý Làm Tất Cả
Chương 46: Nàng Ta Tự Mình Trồng Hoa, Đến Khi Kết Trái Lại Bị Người Ngoài Trộm Mất
Chương 47: Hắn Nhìn Nốt Ruồi Son Kia Bằng Đôi Mắt Nóng Bỏng
Chương 48: Đại Khái Là Đời Trước Thiếu Nợ Nàng, Cho Nên Đời Này Muốn Bù Đắp Một Hai
Chương 49: Một Con Chim Hoàng Yến Bị Nhốt Trong Lồng
Chương 50: "Không Một Ai Khác Có Thể Yêu Kiều Hơn Nàng."
Chương 51: Hắn Mặc Một Thân Đen Tuyền Ngồi Trên Lưng Ngựa, Gương Mặt Tuấn Mỹ Lạnh Lẽo Như Băng
Chương 52: Nàng Làm Nương Tử Của Ta Nhé
Chương 53: Nàng Chết Thì Nhất Định Phải Làm Nương Tử Của Ta
Chương 54: Hắn Rũ Mắt, Đưa Tay Vuốt Ve Tấm Lưng Thiếu Nữ, Giống Như Muốn Trấn An Con Mèo Nhỏ Đang Hoảng Sợ
Chương 55: "Thiếp Cứ Nghĩ Mình Chết Đến Nơi Rồi."
Chương 56: Vì Sao Thái Tử Không Đuổi Tận Giết Tuyệt Công Chúa?
Chương 57: "Công Chúa, Thiếp Đau."
Chương 58: "Tỷ Tỷ, Tỷ Trốn Khỏi Phủ Công Chúa Đi."
Chương 59: Nam Nhân Không Có Ai Tốt Hết
Chương 60: Vậy Khi Nào Nàng Muốn Quay Về, Nhất Định Phải Nói Với Ta
Chương 61: "Chi Chi, Chúng Ta Về Nhà Có Được Hay Không?"
Chương 62: "Vậy Ta Ở Lại Nơi Này Trồng Hoa Cả Đời."
Chương 63: Ta Không Nhìn Thấy Gì Hết
Chương 64: Nàng Nhớ Đến Ngọn Đèn Lưu Ly Mỹ Nhân Mà Nàng Nhận Được Khi Ấy
Chương 65: Chi Chi Chớp Chớp Mắt, Không Tránh Né Nụ Hôn Của Đối Phương
Chương 66: Sao Trong Bụng Muội Lại Có Rồng?
Chương 67: Hài Tử Này Của Muội Được Định Trước Là Sau Này Sẽ Lên Làm Hoàng Đế

https://thuviensach.vn

Chương 68: Hắn Hừ Lạnh: "Phò Mã Đẹp Hơn Ta Sao?"
Chương 69: Thảo Nào Có Thể Lên Làm Hoàng Đế
Chương 70: "Đúng Là Ta Đã Chiều Hư Nàng Rồi."
Chương 71: "Từ Nay Nàng Không Còn Là Tiểu Thiếp Của Phò Mã Nữa."
Chương 72: Nếu Như Còn Sống Thì Nên Xuất Hiện Từ Sớm Rồi Mới Phải
Chương 73: Dường Như Nước Mắt Là Vô Tận, Nỗi Tủi Thân Cũng Vậy
Chương 74: Chi Chi Đưa Tay Ra Ôm Cổ Đối Phương Theo Thói Quen
Chương 75: "Vậy Nàng Có Nhớ Ta Không?"
Chương 76: Dường Như Chi Chi Nhìn Thấy Một Bóng Người Đang Đứng Bên Cạnh Giường Nàng
Chương 77: "Ta Ta... Có Lẽ Ta Sắp Sinh Rồi."
Chương 78: Nếu Như Có Vấn Đề, Nhất Định Phải Giữ Được Người Lớn
Chương 79: Chờ Khi Giám Bảo Lớn, Nhất Định Mỗi Ngày Phải Treo Lên Tường Đánh Cho Một Trận
Chương 80: "Chi Chi, Nàng Có Nguyện Ý Trở Thành Hoàng Hậu Của Trẫm Hay Không?"
Chương 81: Trong Kinh Song Mỹ, Một Đế Một Lang
Chương 82: Ta Đâu Có Cầm Thú Như Vậy
Chương 83: Vi Thần Hướng Thanh Sư Bái Kiến Hoàng Hậu Nương Nương
Chương 84: Nàng Căn Bản Không Yêu Ngài!
Chương 85: Thật Ra Thiếp Là Người Trọng Sinh, Thiếp Đã Sống Qua Một Đời
Chương 86: Người Không Có Tim Thì Sao Có Thể Đau Buồn Vì Hắn
Chương 87: Bùi Tín Phương Không Hề Hỏi Chi Chi Xem Nàng Có Yêu Hắn Hay Không. Bởi Vì Hắn Đã Biết Đáp Án.
Chương 88: Ngoại Truyện 1: Đời Trước Của Công Chúa Và Ngũ Di Nương
Chương 89: Ngoại Truyện 2: Đời Này Của Tiểu Phương
Chương 90: Ngoại Truyện 3: Giám Bảo Muốn Có Muội Muội
Chương 91: Ngoại Truyện 4: Thư Của Hướng Ca Ca
Chương 92: Ngoại Truyện 5: Phò Mã Là Một Nam Nhân Mạnh Mẽ, Là Một Thằng Nam
Chương 93: Ngoại Truyện 6: Nam Phụ Chính Là Không Bao Giờ Chết Tâm
Chương 94: Ngoại Truyện 7: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước

https://thuviensach.vn

Chương 95: Ngoại Truyện 8: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước (2)
Chương 96: Ngoại Truyện 9: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước (3)

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chi Chi Chết, Biến Thành A Phiêu

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Tác giả có lời muốn nói: Tui khai hố mới, nhưng là ngôn tình, cho nên trước khi đọc mọi người hãy để ý cho kỹ!!!

Lời của Bê Ba: Ủa vậy hoá ra trước giờ Đông Thi Nương chuyên viết đam mỹ??? Mà cá nhân Bê thấy những tác giả đam mỹ bình thường khi chuyển qua viết ngôn tình thì đều siêu hay. Đơn cử như bộ này hí hí.

***

Gió lạnh thấu xương, gió Bắc gào thét giống như từng ngọn dao sắc lẹm.

Kinh thành nằm ở phương Bắc, vừa đến cuối năm liền đặc biệt rét lạnh, năm nay còn chưa có tuyết rơi nhưng đã có sương giá.

Khi màn đêm buông xuống, kinh thành trở nên hết sức an tĩnh, nhưng có một nơi giống như giọt nước rơi vào trong chảo dầu sôi, nhanh chóng sôi trào, nổ tung.

"Mau sai người đi bẩm báo chủ tử, tiện nhân kia cùng gian phu bị chúng ta bắt ở trên giường, không thể bỏ qua được."

Thời điểm Chi Chi đang ngủ say, một đám người xông vào phòng nàng, nàng mơ màng tỉnh lại, đang muốn gọi Thải Linh thì bất chợt thấy

https://thuviensach.vn

ngang hông mình có một bàn tay.

Hả?

Từ trước đến giờ nàng luôn ngủ một mình, lần cuối cùng nàng còn ngủ hai người đó là khi mười tuổi, ngủ cùng với mẫu thân.

Chi Chi còn chưa kịp phản ứng thì màn giường đã bị kéo ra.

Sau đó liền có tiếng thét chói tai.

"Trên giường Ngũ di nương có nam nhân."

Chi Chi thanh tỉnh trong nháy mắt, nhưng nàng cũng bị kéo ra khỏi giường.

"Coi như hôm nay có thể bắt được quả tang một đôi gian phu dâm phụ."

Vừa dứt lời, Chi Chi liền cảm giác có người kéo y phục của nàng: "Còn mặc y phục làm cái gì? Đồ dâm đãng này. Nha hoàn của nàng ta đâu?"

"Thưa Cung ma ma, Thải Linh uống rượu, say khướt, kêu thế nào cũng không tỉnh."

"Khỏi cần gọi, trực tiếp đánh chết."

Đầu óc Chi Chi vốn lơ mơ thành một đoàn, nhưng những lời này đột nhiên đánh thẳng vào đầu óc nàng, giống như một đạo linh quang bổ trúng vào đại não.

"Không, ta không có..."

Lời còn chưa dứt, gò má đã phải đón nhận hai bạt tai hung hãn.

https://thuviensach.vn

Là Cung ma ma đánh.

Cung ma ma là người ở bên cạnh Công Chúa, chuyên làm công việc thực hiện hình phạt.

Bình thường khi những người trong phủ phạm lỗi, đều là Cung ma ma tới xử phạt.

Bà nắm trong tay quyền sinh sát, đánh chết một người cũng chỉ là chuyện nhỏ, sau chuyện này bồi thường cho ít bạc là được.

Cho dù trên danh nghĩa Chi Chi là tiểu thiếp của Phò Mã, nhưng suy cho cùng thì địa vị cũng không bằng được một nha hoàn cao cấp.

Cung ma ma nhìn Công Chúa lớn lên từ nhỏ, là người đào tạo ở trong cung, bà đánh một tiểu thiếp vụng trộm cũng chỉ là chuyện không đáng bận tâm.

Hai bàn tay giáng xuống, mấy người đi lên lột áo lót của Chi Chi, chỉ để lại trên người nàng một cái yếm cùng tiết khố, lại dùng sợi dây trói nàng lại, nhét vải rách vào trong miệng.

"Đồ đê tiện này sao xứng mặc y phục, đem nàng ta ném vào phòng chứa củi."

"Chờ một chút."

Lúc hai người đang muốn mang Chi Chi đi, một giọng nam trầm thấp vang lên.

Ánh mắt Cung ma ma hơi híp lại, giống như con cọp cái đã đói khát từ lâu, chỉ đợi khi con mồi hơi buông lỏng một chút, bà liền nhào tới đem người nọ cắn xé ra làm nhiều mảnh.

https://thuviensach.vn

"Trời đông giá rét, tác phong của quý phủ như thế này xem ra không được ổn cho lắm."

Giọng nam kia vừa dứt, Chi Chi liền nhận thấy một tấm áo choàng vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể nhẹ nhàng khoác lên người nàng. Nàng chợt cảm thấy ấm áp, không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Một khuôn mặt tuấn lãng hiện ra.

Một đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu.

Bất kể người nam nhân trước mặt này là ai, chỉ cần hắn không phải Phò Mã, Chi Chi đều không sao thoát nổi cái tội danh vụng trộm này.

Nàng là bị đánh cho chết tươi, trước khi chết vẫn không biết cái người gọi là gian phu ấy là ai.

Nàng cũng không được nhìn thấy Công Chúa và Phò Mã, trước hừng đông trực tiếp bị đẩy từ phòng chứa củi ra ngoài, đè ở trên ghế đánh chết.

Những người đó giống như sứ giả câu hồn, lạnh lùng trầm tĩnh, trong miệng Chi Chi vẫn còn nhét vải, bầu không khí chỉ còn vang lên tiếng gậy đánh lên da thịt.

"Tắt thở rồi, tốt lắm, ném tới bãi tha ma đi."

***

Chi Chi chết, biến thành A Phiêu.

Thời điểm nàng vừa mới biến thành A Phiêu cảm thấy vô cùng lạ lẫm, bởi nàng không thể nào bước đi trên đất, chỉ có thể bay lơ lửng.

Những lúc gió thổi lớn, còn có thể đem nàng thổi lên tận trên ngọn cây.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghĩ, chắc là Hắc Bạch Vô Thường vẫn chưa tìm được nàng, cho nên bây giờ nàng vẫn còn có thể ở lại nhân gian bay tới bay lui.

Thật thú vị.

Nàng nghĩ thầm trong lòng.

Việc đầu tiên Chi Chi làm sau khi trở thành A Phiêu đó là về nhà.

Lơ lửng bay trở về lại phát hiện nhà mình không còn ai, cha và đệ đệ không biết đã đi đâu.

Ban đầu khi Chi Chi bị đưa vào phủ Công Chúa, cha nàng được nhận một ngàn lượng bạc trắng. Gia đình bình thường một năm cũng chỉ dùng hết mười lượng bạc trắng, một ngàn lượng này, đủ cho nhà bọn họ ăn uống tiêu dùng hơn nửa đời người.

Hai năm trước là đại hôn của Công Chúa, vào ngày đại hôn thứ bảy đã hạ lệnh cho khắp cả nước, gia đình nào có nữ nhi tuổi từ mười bốn đến mười tám, phải giao bức hoạ vẽ nữ nhi nhà mình lên, Công Chúa muốn đích thân chọn tiểu thiếp cho Phò Mã.

Tin này vừa đưa ra đã khiến cả nước khiếp sợ, từ xưa đến nay chưa từng có tiền lệ nào như vậy, nhưng Công Chúa được đương kim Hoàng Thượng vô cùng sủng ái, cho nên mới ban ra đạo thánh chỉ này.

Chi Chi mười lăm tuổi cũng nằm trong phạm vi, vì thế cha nàng đã nộp bức hoạ vốn định dùng để đi mai mối của nàng lên, kết quả lại được chọn. Đây quả đúng là chuyện tốt đối với cả gia đình nhà Chi Chi.

Chi Chi trời sinh diễm lệ, thậm chí còn đến mức hơi quá, nàng giống như một cấm địa.

https://thuviensach.vn

Gương mặt nhỏ nhắn, tươi đẹp mà không tầm thường, mỹ lệ mà không phô trương, da thịt cả người trắng như tuyết, căn bản không hề giống như nữ nhi được sinh ra ở gia đình nghèo.

Mà dáng vẻ của nàng thì, rõ ràng vẫn chỉ là đoá hoa mới chớm nở, nhưng lại chói mắt đến thế.

Nữ nhi như vậy, ngược lại những gia đình bình thường lại không thích, vị đương gia chủ mẫu nào có thể lựa chọn một cô nương mà khi nhìn chỉ khiến người ta liên tưởng đến việc lên giường cơ chứ?

Nếu như gả làm tiểu thiếp cho gia đình bình thường, cha nàng lại cảm thấy thật có lỗi với Chi Chi, thêm nữa là một nữ nhân thông minh một chút, sợ là cũng không muốn để phu quân của mình nạp một người tiểu thiếp như vậy.

Chi Chi có thể trở thành tiểu thiếp của Phò Mã, đối với nàng mà nói thì chính là gà rừng bay lên đầu ngọn cây, còn được may mắn thấy Phượng Hoàng chân chính.

Thiên kim của hoàng thất chính là Phượng Hoàng, dáng vẻ sẽ như thế nào nhỉ?

Chi Chi tìm thật lâu cũng không nhìn thấy cha và đệ đệ của nàng, nàng nghĩ liệu có phải chuyện nàng vụng trộm đã liên luỵ đến cha và đệ đệ của nàng hay không, thế nên nàng lập thức bay đến phủ Công Chúa.

***

Phủ Công Chúa cực kỳ an tĩnh, mỗi một người ở đây đều vẫn tiếp tục làm những công việc hàng ngày của mình, dường như chuyện Ngũ di nương vừa mới chết cách đây mấy ngày chưa từng xảy ra vậy.

https://thuviensach.vn

Thực ra thì cái địa vị Ngũ di nương này của nàng cũng chỉ là hữu danh vô thực, bởi vì ngay cả mặt Phò Mã nàng cũng rất ít khi được thấy, tiếp xúc trò chuyện thì lại càng ít hơn.

Cộng thêm ba vị di nương ở đằng trước, thân phận địa vị cũng không phải là bình thường.

Nàng là một con gà rừng thứ thiệt, mấy vị di nương kia cũng không thèm để mắt đến Chi Chi, huống chi ngoài gia thế, mấy vị kia cả ngày ngồi đàm luận thơ từ ca phú, còn Chi Chi chỉ biết nữ công gia chánh và nấu cơm.

Có lúc Phò Mã tình cờ gặp nàng, cùng nàng trò chuyện đôi câu, chỉ hỏi tên thôi mà Chi Chi đã không trả lời được.

"Chi Chi? Chính là chữ chi trong "Niễu niễu thuỷ chi hồng, mạch mạch kiêm gia phổ" (*) sao?"

(*) Nguyên văn: 裊裊水芝红, 脉脉蒹葭浦 – Duyên thay sắc thắm sen hồng, từng thân từng đoá cắm trong bãi bùn.

Chi Chi nghe không hiểu.

Vốn dĩ nàng họ Lâm, nhưng nàng là nữ nhân, theo như phong tục của gia tộc thì nữ nhân sẽ không có tư cách mang họ, bởi vì sẽ gả ra ngoài.

Nàng liền gọi là Chi Chi, nàng cũng không nhận biết được mấy chữ, chỉ biết viết tên mình.

Nàng nhớ vào trung thu năm kia, phủ Công Chúa tổ chức yến hội lớn, Nhị di nương bày ra một trò chơi chuyền tay, trống nhỏ được đánh vang trong tay nhạc công, khi tiếng trống dừng lại, đoá hoa kim quế kia chuyền đến tay ai, người đó liền phải làm một bài thơ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi một mực khẩn cầu đoá kim quế kia đừng rơi vào trong tay nàng, nhưng nào có biết ngay từ vòng đầu tiên đã trúng ngay nàng.

Dưới con mắt của tất cả mọi người, nàng cầm đoá hoa kia, mặt đỏ lên, ngập ngừng nói không nên lời.

Tam di nương là người nóng tính, không nhịn được nói: "Ngũ muội muội, mau nói đi, chẳng lẽ không có miệng hay sao?"

Nhị di nương khẽ mỉm cười: "Ngũ muội muội có thể nhất thời còn chưa kịp nghĩ ra, không vội."

Chi Chi nhìn các nàng, môi giật giật, cuối cùng phun ra: "Trung thu... Mặt trăng tròn, ta... ta... ngồi ngắm trăng."

Nàng vừa dứt lời, xung quanh tiếng cười cợt vang lên khắp nơi.

Những tiếng cười đó giống như sóng biển dâng trào, trong nháy mắt nuốt trọn nàng.

Nàng giãy giụa và thống khổ cũng chỉ khiến sóng biển dâng lên càng cao.

Chi Chi nhớ lại.

***

Chi Chi bay tới nơi ở cũ của nàng, nhưng lại phát hiện ra nơi đó trống trơn, không có một ai, cổng viện còn bị khoá lại.

Có lẽ là sau khi nàng chết cũng không có ai dám vào ở, dẫu sao thì nàng cũng bị đánh chết ở chính nơi này, sợ gặp xui xẻo.

Nàng thở dài, chẳng qua không biết Thải Linh có biến thành A Phiêu không, nếu như cũng biến thành A Phiêu, các nàng còn có thể ngồi xuống

https://thuviensach.vn

trò chuyện đôi câu.

Bây giờ Chi Chi cũng không biết tại sao trên giường nàng lại có nam nhân, mặc dù nàng ngốc nghếch, nhưng cũng không quá dại dột đến mức đó.

Nàng chính là một người tiểu thiếp vô dụng, ngay cả mặt Phò Mã còn không nhìn được mấy lần, nếu như có người nào đó đặc biệt vì hãm hại nàng mà bày ra chuyện này, thực sự là không cần thiết.

Mà đêm đó Cung ma ma để cho người ta bắt nàng lại, thậm chí cả Công Chúa và Phò Mã cũng không xuất hiện lấy một lần, liền cứ như thế trực tiếp đánh nàng đến chết.

Vậy còn nam nhân kia...

Chi Chi không kìm được mà nhớ lại đôi mắt ấy.

Nam nhân kia có một đôi mắt cực kỳ mỹ lệ, phong thái cả người không thể khinh thường, chỉ sợ không phải là một nhân vật tầm thường.

Tình hình này hơn phân nửa là nhằm vào người kia, nàng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Chi Chi nghĩ tới đây, bèn quyết định muốn đi tra rõ chuyện này.

Nàng lập tức bay tới nơi ở của Công Chúa, nhất định có thể thấy Cung ma ma.

Công Chúa ở tại chính viện, cơ hồ chiếm một nửa diện tích của phủ Công Chúa.

Ngày thường nàng ấy cũng ghét người khác đi vào viện của mình, cho nên mấy người tiểu thiếp như bọn họ không bao giờ dám đi qua.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua vào mùng một và mười lăm hàng tháng đều phải tới học quy củ, quy tắc này là do Thúc ma ma bên người Công Chúa định ra.

Thời điểm đi học quy củ cũng rất khó có thể thấy được Công Chúa, bởi vì khi đó Công Chúa vẫn còn đang ngủ.

Lúc này Chi Chi có thể quang minh chính đại bay vào nơi ở của Công Chúa, không hiểu sao cảm thấy có chút đắc ý.

Ngươi là Công Chúa thì có gì hơn người? Ta còn là quỷ đây!

***

Chi Chi lớn mật bay vào, thậm chí còn hướng về phía người nô tỳ mình đi ngang qua mà làm mặt quỷ, kéo dài lưỡi mình ra, quấn quanh cổ mình mấy vòng.

Nhưng nàng biểu diễn xuất sắc đến đâu thì đối phương cũng chẳng thể nhìn thấy, thậm chí còn đi xuyên qua cả nàng.

Chi Chi nhất thời có chút ủ rũ, nhưng đột nhiên nàng nghe được giọng nói của Cung ma ma.

"Mấy người các ngươi mau nhanh tay lên một chút, Công Chúa sắp thức dậy rồi."

Cung ma ma vẫn như cũ, tóc chải gọn gàng không rơi ra lấy một sợi, khuôn mặt nghiêm túc, có lẽ là quanh năm luôn xì mặt ra, nên nếp nhăn trên mặt bà hằn rõ một cách đặc biệt, giống như bị dùng dao rạch sâu mấy nhát trên khuôn mặt.

Bà giống như một con sư tử đá thủ ở cổng, nghiêm túc cứng nhắc, trên khuôn mặt luôn lộ ra sát khí thật sâu.

Chi Chi nhìn bà chằm chằm, cả người không nhịn được mà run rẩy.

https://thuviensach.vn

Người như vậy, đến quỷ cũng phải sợ.

Cung ma ma dẫn một đám người bước vào tẩm điện của Công Chúa, Chi Chi cũng nhân cơ hội bay vào theo.

Tẩm điện nơi Công Chúa ngủ có một loại huân hương đặc biệt, từ trước đến nay Chi Chi chưa từng được ngửi mùi hương nào dễ chịu hơn mùi này.

Nàng hít sâu một sơi, cảm thấy trong điện chắc còn thơm hơn nhiều, liền kìm lòng không đặng mà bay vào bên trong.

Nàng bay bay vượt qua tất cả những nô tỳ kia, chỉ cần nàng giơ tay lên là có thể vén lên màn che giường của Công Chúa, nhưng nàng lại nghe được một tiếng rồng ngâm.

Chi Chi hét lên một tiếng, lập tức bịt tai chạy mất.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trái Tim Của Ngươi, Ngươi Có Bằng Lòng Hay Không?

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Tiếng rồng ngâm kia tựa như muốn đánh nát linh hồn nàng, nếu như nàng không phải là A Phiêu, nàng cảm thấy dường như mình lại phải chết thêm một lần nữa.

Nàng chạy thật xa, trái tim đau đớn vô cùng.

Nàng há miệng thở dốc, chỉ trong chớp mắt như đã biến thành một con ma nước, cả người ướt nhẹp, tất cả đều là mồ hôi của nàng.

Chi Chi run rẩy, thật lâu mới bình tĩnh lại được.

Nàng ngước mắt nhìn về tẩm điện của Công Chúa ở phía xa, ánh mắt dần trở nên sợ hãi.

Chết cũng đã chết rồi, vậy thôi thì dứt khoát không truy cứu nữa.

Khi ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, nàng liền không nhịn được mà phỉ nhổ chính mình.

Trước khi chết sợ đối phương như vậy, chết rồi mà cũng vẫn còn sợ, thực không có chút tiền đồ nào.

Khi nàng còn nhỏ mẫu thân nói với nàng, ma quỷ có thể rất lợi hại, nhất là những loại quỷ chết oan, giống như nàng bây giờ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì trong lòng có oán niệm, thông thường nếu muốn tìm ai báo thù thì đều có thể thành công, thậm chí còn có thể giết chết một ít người vô tội.

Nghĩ tới đây, Chi Chi khẽ cắn răng, ánh mắt trở nên kiên định, lại bay đến tẩm điện của Công Chúa.

Chẳng qua lần này nàng cẩn thận hơn, tránh Đông một chút, trốn Tây một chút, còn núp ở phía sau cửa, thò cái đầu nhỏ ra len lén nhìn vào bên trong.

Nô tỳ ngoài cửa đều đã đi ra ngoài, dường như bên trong chỉ còn lại Công Chúa và Cung ma ma.

Chi Chi thở dài một hơi, lúc này mới rón ra rón rén bay vào bên trong, thời điểm bay vào còn không nhịn được mà chắp hai tay.

Khi vừa đến gần, lại nghe được một giọng nữ cực kỳ dễ nghe.

Giọng nói này hơi trầm hơn một chút so với giọng của những nữ nhân khác, nhưng không hề ảnh hưởng gì đến thanh sắc nhẹ nhàng.

"Cung ma ma, hôm nay là bảy ngày của nha đầu kia."

Chi Chi lập tức ngây người.

Nàng bẻ ngón tay đếm đếm, hình như quả thật là tròn bảy ngày nàng trở thành quỷ.

"Công Chúa yên tâm, nô tỳ đã lo liệu ổn thoả cho người nhà của nàng ta. Cha nàng ta cầm một vạn lượng, ngay lập tức dẫn đệ đệ nàng ta chuyển đến phía Nam, cả đời này sẽ không quay lại kinh thành nữa."

Giọng Cung ma ma bất chợt thay đổi, trở nên âm trầm khủng bố: "Nếu như còn dám vào kinh, nô tỳ sẽ tự có biện pháp hoàn toàn chấm dứt chuyện này."

https://thuviensach.vn

Chi Chi bỗng mờ mịt, không kìm lòng được mà bay theo hướng phát ra tiếng nói.

Tẩm điện của Công Chúa vô cùng hoa lệ, nhưng dường như Công Chúa không thích đốt đèn mà chỉ thích dùng dạ minh châu để chiếu sáng, cho nên toàn bộ tẩm điện đều có vẻ phi thường tối tăm.

Bích hoạ treo trên tường cũng không phải là vân mây thông thường, mà là đủ loại tranh bay bướm, hoạ những nữ tử mặc xiêm áo cực kỳ hoa lệ, màu sắc tươi đẹp, tà váy bay bay, trong tay cầm đủ loại nhạc khí.

Nhưng vẻ mặt các nàng ấy lại lộ ra sát khí dày đặc, khi màn che hạ xuống, sát khí này càng có vẻ u ám hơn.

Nàng nhìn thấy Công Chúa.

Công Chúa ngồi trang điểm trước gương đồng, mái tóc dài xoã xuống bên hông, gương mặt phản chiếu trong gương.

Chi Chi đứng nhìn từ đằng xa, nàng thấy trên đỉnh đầu Công Chúa có một con Tiểu Kim Long.

Con Tiểu Kim Long kia đang nhìn nàng như hổ rình mồi, có lẽ tiếng rồng ngâm lúc trước được phát ra từ chính con rồng này.

Nhưng mà con rồng này cũng quá nhỏ đi, Chi Chi giơ tay mình ra, nhìn lòng bàn tay mình một cái, rồi lại nhìn sang con Tiểu Kim Long kia.

Cũng không biết có phải là hiểu được suy nghĩ của Chi Chi hay không mà đột nhiên Tiểu Kim Long nóng nảy bay lượn mấy vòng, còn hướng về phía Chi Chi mà kêu lên.

"Rít!"

Chi Chi:???

https://thuviensach.vn

Nàng đột nhiên cười rộ, chẳng lẽ tiếng rồng ngâm vừa nãy chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng mà tại sao một con rồng lại kêu như vậy nhỉ.

Giống như con vịt.

Thấy Chi Chi cười, con Tiểu Kim Long kia lại càng tức giận hơn, nhảy lên nhảy xuống, đôi long nhãn trợn tròn.

"Có bản lĩnh thì ngươi kêu đi." Chi Chi dương dương tự đắc.

Tiểu Kim Long phun từ trong lỗ mũi ra một đoàn sương trắng, ba từ "Ngươi chờ đó" được viết rõ ràng qua ánh mắt.

Nhưng Công Chúa quả thật đúng là người trong hoàng thất, còn có cả Kim Long che chở cho nàng ấy.

Chi Chi thấy tạm thời Tiểu Kim Long không có cách nào thương tổn tới mình, liền to gan bay tới phía trước, nhưng vừa bay được một đoạn, nàng đã lại hét lên một tiếng, chạy đi.

Lúc nàng chạy còn nghe được tiếng kêu "Cạc cạc rít" của Tiểu Kim Long kia.

Dáng vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Hoá ra không chỉ là tiếng rồng ngâm, chỉ cần nàng hơi tiến lại gần, ngay lập tức sẽ cảm thấy hồn phách mình bị thiêu đốt như đứng trong lò lửa vậy.

Chi Chi biết nàng không còn hy vọng để báo thù nữa rồi.

Chao ôi.

Thật là có chút đau buồn.

https://thuviensach.vn

***

Chi Chi không tìm được người nhà nàng, nàng muốn nghe ngóng tung tích người nhà qua miệng của Cung ma ma.

Thế nhưng Cung ma ma không hề nói một câu về nàng với người ngoài, nên nàng chỉ có thể hạ thủ từ phía Công Chúa bên này.

Nhưng mà Tiểu Kim Long trên đầu Công Chúa kia thật đáng ghét.

Ban ngày, Chi Chi đứng ở góc tường, u oán nhìn chằm chằm vào Tiểu Kim Long.

Tiểu Kim Long nhìn nàng khinh bỉ.

Một quỷ một rồng cứ giằng co như vậy.

Ban đêm, Chi Chi treo mình trên xà nhà, chơi đầu của chính mình.

Nàng lấy đầu xuống, sau đó dùng tay ném qua ném lại.

Tiểu Kim Long nằm ở trên giường Công Chúa, nhưng ánh mắt lại không nhịn được mà dõi theo chuyển động của đầu Chi Chi.

Có lúc Chi Chi vô tình không đón được đầu của mình, đầu bịch một cái lăn đến chỗ của Tiểu Kim Long bên kia.

Không biết có phải Tiểu Kim Long đã sớm muốn làm như vậy hay không, nó bay lên trên cao, giơ hai chân trước lên bắt lấy đầu của Chi Chi.

Đáng tiếc nó cố gắng hồi lâu cũng không thể bắt được.

Tiểu Kim Long buồn bực vẫy vẫy đuôi.

Chi Chi run lẩy bẩy, thiếu chút nữa là ngất đi.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên điều kiện tiên quyết đó là, quỷ phải biết ngất cái đã.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Kim Long buông tha, lại bay trở về bên giường.

Lúc này thân thể Chi Chi mới vội vàng bay qua nhặt đầu lên, nhanh chóng xoay người gắn lại.

Thật lâu sau, Chi Chi lại nhẹ nhàng quay lại.

Nàng núp ở phía sau cây cột, len lén nhìn Tiểu Kim Long.

Tiểu Kim Long tiếp tục nhìn nàng như hổ rình mồi.

Bất chợt, trên giường đột nhiên phát ra tiếng động.

Dường như Công Chúa tỉnh dậy.

Chi Chi đứng yên, nhìn thấy Công Chúa đưa tay vén màn giường ra.

Công Chúa lớn lên rất đẹp, Chi Chi vẫn luôn cảm thấy như vậy.

Từng có một vị thi nhân may mắn được nhìn thấy Công Chúa, liền than dài: "Sắc đẹp trong thiên hạ này, Công Chúa độc chiếm bảy phần, ba phần còn lại đều chỉ là dung chi tục phấn."

Nói xong liền tự sát, bởi vì hắn nói cuộc đời này không cưới được nữ nhân như vậy thì cần gì phải tiếp tục sống.

Nhưng cũng có những lời đồn đại, nói là Công Chúa nghe được câu kia thì hết sức tức giận, bèn phái người giết chết vị thi nhân đó.

Công Chúa đi tiểu đêm lại không có nô tỳ hầu hạ, Chi Chi cảm thấy có chút kỳ quái.

Mà một màn kế tiếp lại càng khiến nàng kinh ngạc hơn.

https://thuviensach.vn

Công Chúa đi vào tịnh thất, bên trong tịnh thất có đặt dạ minh châu, phản chiếu ra bóng dáng mờ ảo của Công Chúa.

Công Chúa đứng thẳng, sau đó Chi Chi nghe được tiếng nước chảy.

Công Chúa như vậy mà lại tiểu đứng? Hoá ra nữ nhân hoàng thất vốn dĩ là cái dạng này sao?

Chi Chi có chút mù mịt, chẳng lẽ cách đi tiểu mười mấy năm qua của nàng đã sai rồi?

Nhưng mà, rốt cuộc sau đó Chi Chi đã hiểu tại sao Công Chúa lại tiểu đứng.

Bởi vì Công Chúa là nam nhân.

Phải mất một tháng nàng mới có thể tiếp nhận được cái sự thật này.

Khi đó Công Chúa cũng đã lên làm Hoàng Thượng rồi.

Nàng ngây người ở phủ Công Chúa ba năm trời, ngày nào cũng đối đầu với Tiểu Kim Long.

Tiểu Kim Long càng ngày càng lớn, cả ngày Công Chúa đều bận rộn xem thư từ, số lần Phò Mã tới không nhiều, nhưng từ trước đến nay không bao giờ lưu lại qua đêm.

Sau đó đến khi Tiểu Kim Long có thể dễ dàng bao quanh Công Chúa, Công Chúa liền cứ thế lên làm Hoàng Đế.

Chi Chi ngồi ở trên tường thành, nhìn dòng máu chảy thành sông ở bên dưới.

Hoá ra Công Chúa vốn chính là nam nhân. Chẳng qua mẹ đẻ của Công Chúa sợ Hoàng Hậu hạ độc nhi tử của mình, nên sau khi sinh con liền dứt

https://thuviensach.vn

khoát cấu kết với thái y truyền tin này ra ngoài.

Hôn sự của Công Chúa cũng là cố tình nguỵ tạo ra, thực ra Phò Mã cũng không phải là Phò Mã, mà chính là tâm phúc của Công Chúa.

Mười lăm tháng tám, ngày hội trung thu. Công Chúa giết chết ba vị ca ca phía trên mình, cầm kiếm chiếm ngai vàng của Hoàng Đế.

Đương kim Hoàng Thượng nhìn Công Chúa chĩa kiếm về phía mình, không hề tỏ ra ngạc nhiên, thậm chí còn vỗ tay cười to: "Thật có phong độ của trẫm năm đó, vậy thì ngôi vị Hoàng Đế liền truyền lại cho ngươi."

Hoàng Thượng trở thành Thái Thượng Hoàng, một lần nữa tổ chức tuyển phi, cực kỳ khoái hoạt.

Công Chúa lắc mình một cái, biến thành Hoàng Đế.

Ngày đăng cơ, Chi Chi nhìn bộ long bào mặc trên người Công Chúa, rốt cuộc hiểu được tại sao trên đầu Công Chúa lại có Tiểu Kim Long.

Bởi khi nàng gặp mấy vị hoàng tử khác, trên đầu bọn họ không hề có Tiểu Kim Long.

Hoá ra Công Chúa là nam nhân, còn được định sẵn sẽ lên làm Hoàng Đế.

***

Chi Chi vòng tới vòng lui trong hoàng cung, gặp không ít A Phiêu, chẳng qua Chi Chi nhìn thấy bọn họ thì hét lên một tiếng rồi bỏ chạy thật xa.

"Quỷ a!!!"

https://thuviensach.vn

A Phiêu kia đứng tại chỗ: "Không phải ngươi cũng là quỷ sao? Còn chạy cái gì?"

Chi Chi chạy xa rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra Tiểu Hắc Tiểu Bạch làm việc không tận sức chút nào."

Chi Chi bỗng nghe thấy một giọng nam, linh hồn không tự chủ được mà bị hút về một chỗ, cho đến khi nàng thấy một nam nhân dáng vẻ tuấn mỹ.

Rõ ràng nam nhân này không phải người phàm, bởi hắn đang đạp lên một cây bút lông khổng lồ, ngừng lại ở giữa không trung.

Hắn nở nụ cười hoà ái với Chi Chi, trong mắt còn hiện lên mấy phần trêu chọc: "Lén hạ phàm uống rượu, không nghĩ tới liền đụng phải một con tiểu quỷ lưu lạc ba năm dưới phàm trần."

Hắn hướng về phía Chi Chi bên này hít một hơi: "Thì ra là như vậy, rõ ràng là chết oan, nhưng lại mềm yếu vô năng. Quỷ khí trên người nhạt đến mức gần như không có, khó trách lại trở thành cá sa lưới. Tiểu cô nương, ngươi có muốn được đầu thai hay không?"

"Ta..." Chi Chi nhìn thấy nam nhân này lại không hề thấy sợ, còn cảm thấy đối phương hết sức gần gũi: "Ta muốn gặp cha và đệ đệ của ta."

Nam nhân tròn mắt suy tư một lát: "Cái này hả, ta uống rượu đang thiếu đồ nhắm. Nếu ngươi có thể cho ta đồ nhắm, ta sẽ để cho ngươi được nhìn thấy người nhà ngươi."

"Thật sao? Ta nguyện ý! Cái gì có thể làm đồ nhắm?" Chi Chi thực vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Nam nhân cười nhẹ một tiếng, duỗi một bàn tay ra, trực tiếp xuyên qua lồng ngực Chi Chi, vững vàng bắt lấy trái tim nàng: "Trái tim của ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?"

Chi Chi cúi đầu nhìn trái tim của mình đang nằm trong bàn tay đối phương.

Nàng suy nghĩ một chút, liền gật đầu, ánh mắt chân thành: "Ta bằng lòng."

Nam nhân nở nụ cười càng sâu: "Vậy thì tốt, ta đây liền đưa ngươi đi gặp người nhà của ngươi."

Trước khi Chi Chi ngất đi, thật giống như còn nghe được một câu nói của nam nhân kia.

"Tiểu cô nương, ta và ngươi hữu duyên, ngươi đưa trái tim của mình cho ta, vậy ta cũng đưa cho ngươi một thứ."

Hết chương 2.

Tác giả có lời muốn nói: Cám ơn những thiên sứ nhỏ đã nguyện ý nhảy cái hố này của tui.

Lời của Bê Ba: Bê xin nguyện chết chìm trong cái hố này Đông Đông ơi:3:3

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Từ Sau Đêm Hôm Đó, Nàng Đã Biết Là Mình Có Thể Nhìn Thấy A Phiêu.

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Tiếng chạy bộ "Bịch bịch bịch."

Người đến trước khi vào nhà còn cố ý dừng lại vỗ vỗ tuyết trên người mình, sau đó mới bước vào, lớn tiếng gọi: "Nha đầu, nha đầu."

Nam nhân gỡ mũ cói xuống, treo lên tấm bình phong, trong miệng không nhịn được mà lẩm bẩm: "Tuyết rơi lớn quá."

Từ buồng trong có một cái đầu ló ra, nam nhân nhìn chằm chằm, phát hiện ra là nhi tử của mình thì nhướn mày: "Tiểu tử sao lại chạy vào phòng tỷ tỷ con làm gì, tỷ tỷ con không có ở đây sao?"

Cậu bé đi ra ngoài, nghiêng đầu nhìn cha mình: "Tỷ tỷ nói ra ngoài có việc."

Nam nhân tiến lên mấy bước, đoạt lại món đồ cậu bé giấu ở đằng sau lưng: "Lại lấy đồ của tỷ tỷ con, cẩn thận lúc tỷ tỷ quay lại sẽ mắng con đó."

Cậu bé le lưỡi: "Tỷ tỷ mới không làm vậy đâu."

Nam nhân và cậu bé cùng nhìn ra ngoài cửa, liền thấy một thiếu nữ đi vào.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ kia mặc một bộ váy đỏ, màu đỏ khiến cho khuôn mặt vốn đã yêu mị của nàng càng thêm quyến rũ.

Nhưng bởi vì tuổi tác còn non nớt, khuôn mặt hết sức trong sáng ấy đã quét sạch đi cái vẻ phong tình.

Thiếu nữ vừa vào đến nơi thì liền run rẩy, vội vàng bước tới cạnh bếp lò.

Nam nhân vội vàng tiến lên: "Nha đầu, con lại ra ngoài làm cái gì? Bên ngoài trời đông giá rét, cẩn thận đem cả người con đông cứng lại bây giờ. Con vừa bị bệnh mấy tháng mới tỉnh lại đó."

Nha đầu trong miệng ông chính là Chi Chi.

Chi Chi nhẹ nhàng cười với cha mình một tiếng: "Con chỉ ra ngoài một lát thôi, sẽ không bị bệnh đâu. Cha, cha đói không? Con đi làm cơm."

"Thân thể con còn chưa khoẻ, hôm nay để cha làm." Nam nhân nói xong liền xoay người đi đến phòng bếp, trước khi đi còn để lại một câu: "Con mau trở về phòng thay bộ y phục khác đi."

***

Chi Chi không nghĩ đến mình lại có thể quay về năm mình mười lăm tuổi, lúc nàng mở mắt ra liền trông thấy đôi mắt đỏ ửng của cha và đệ đệ nàng.

Nàng còn chưa kịp mở miệng thì đệ đệ nàng đã khóc lớn: "Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ cũng tỉnh lại rồi, tỷ ngủ ba tháng rồi đó."

"Ba tháng?"

Chi Chi không hiểu gì, nhưng nàng phát hiện thấy dường như cha nàng trẻ hơn, hơn nữa dáng vẻ của đệ đệ nàng vẫn là một đứa trẻ tám tuổi.

https://thuviensach.vn

"Tỷ... Tỷ ngủ ba tháng sao?"

Nhưng rõ ràng là nàng đã biến thành A Phiêu mà.

"Nha đầu, con đừng vội nói gì, để ta đi mời Lý đại phu tới." Cha nàng lập tức xoay người đi ra ngoài.

Sau đó, Lý đại phu đến, sau khi nhìn Chi Chi thì nói một tràng những câu nói mà Chi Chi nghe không hiểu.

Nhưng trong mấy câu ấy vẫn có vài lời nàng có thể nắm bắt.

Lý đại phu nói nàng bị tà phong nhập thể nên mới dẫn đến việc bệnh tật quấn thân lâu ngày, chỉ cần nàng tỉnh lại là sẽ không còn chuyện gì nữa.

Lý đại phu cũng trẻ hơn so với hồi trước.

Chi Chi nhìn chằm chằm lên nóc nhà, đột nhiên kịp phản ứng, nàng có thể quay trở lại thời điểm mấy năm trước, là do vị thần tiên đó giúp nàng sao?

Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được mà đưa tay sờ lên lồng ngực của mình, đêm ấy vị thần tiên đó đã lấy đi trái tim của nàng.

Hình như vẫn cảm nhận được tiếng tim đập, trái tim vẫn còn.

Vậy là sao nhỉ?

Chi Chi hướng mắt nhìn về phía cha nàng, lại khẩn trương nhìn sang Lý đại phu và đệ đệ.

Bất kể thế nào, có thể được nhìn thấy bọn họ thì cũng đã tốt lắm rồi.

Sau đó Chi Chi lại lén nói chuyện với đệ đệ, quả nhiên nàng đã quay trở về thời điểm khi nàng mười lăm tuổi.

https://thuviensach.vn

Năm Vĩnh An thứ ba mươi.

Lúc này đại hôn của Công Chúa vẫn chưa diễn ra.

Bất chợt ánh mắt của Chi Chi sáng lên, đời trước nàng phải vào phủ Công Chúa, chẳng những hiếm khi mới được nhìn thấy người thân mà còn bị biến thành A Phiêu.

Đời này nhất định nàng sẽ không làm tiểu thiếp của Phò Mã nữa.

Chi Chi âm thầm thề, nàng nhất định phải gả mình ra ngoài trước khi đại hôn của Công Chúa bắt đầu.

Xác định được mục tiêu thì phải trù tính cẩn thận.

Chi Chi mất bảy ngày để nghĩ xem nên gả cho người nào.

Nhi tử của Lý đại phu năm nay hai mươi tuổi, tuổi tác rất xứng đôi với nàng, nhưng tướng mạo lại giống Lý đại phu như đúc, quá xấu xí, không được.

Ở phố bên cạnh có La Phóng, tướng mạo rất tốt nhưng sau đó lại dính vào cờ bạc, cuối cùng đem của cải trong nhà bán sạch.

Mẫu thân nàng nói, nam nhân quá nghèo quá xấu xí đều không thể gả, gả vào sẽ chịu khổ.

Nam nhân có tiền lại tướng mạo đẹp à?

Chi Chi nỗ lực hy vọng.

***

Đêm hôm đó, nàng bỗng nhớ đến nam nhân có ánh mắt kia.

Chi Chi lập tức lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Sao nàng có thể nhớ đến nam nhân đã hại chết nàng cơ chứ.

Nhưng dù sao thì đó cũng là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật như vậy với nam nhân, bàn tay hắn đã từng khoác lên hông nàng, còn áo choàng của hắn đã khoác lên trên người nàng.

"Tỷ tỷ, sao mặt tỷ đỏ vậy?" Giọng nói của đệ đệ Lâm Nguyên lập tức kéo Chi Chi quay trở về với thực tại.

Chi Chi a một tiếng, sau đó hốt hoảng nhìn Lâm Nguyên: "Tỷ đỏ mặt sao? Có lẽ là do quá nóng đi, ha ha. Tỷ ngồi gần bếp lò quá."

Lâm Nguyên chợt tiến sát lại gần mặt Chi Chi.

Thật ra thì tướng mạo của tỷ đệ nàng rất giống nhau, chẳng qua Lâm Nguyên là nam hài tử, ngũ quan hơi đậm nét hơn một chút, lại thêm chút anh khí, nhưng hai tỷ đệ lại có cùng đôi mắt phượng giống nhau như đúc.

Chi Chi đã trưởng thành, cho nên đôi mắt phượng kia chỉ cần tuỳ ý liếc một cái, cũng giống như là câu hồn đoạt phách.

"Tỷ tỷ, gần đây tỷ có chút kỳ lạ."

Chi Chi chột dạ mà né tránh ánh mắt: "Đệ suy nghĩ nhiều rồi."

Lâm Nguyên cũng xoay mặt ra chỗ khác: "Gần đây tỷ rất hay ngẩn người, tỷ tỷ, có phải thân thể tỷ vẫn còn chưa khoẻ hẳn hay không?"

Chi Chi âm thầm thở phào một cái: "Không có, đệ đừng lo lắng, tỷ đã hoàn toàn khoẻ mạnh rồi."

Vất vả lắm Chi Chi mới đuổi được đệ đệ mình đi.

Cha nàng liền kêu bọn họ đi dùng bữa.

https://thuviensach.vn

Trên bàn cơm, cha Chi Chi liên tục gắp thức ăn vào trong bát nàng, Chi Chi thực sự không tài nào có thể ăn hết, mới nói: "Cha, con đủ rồi."

Lúc này cha nàng mới phát hiện thấy bát của nàng đã được chất thành một gò núi nhỏ, lúng túng cười: "Thật sao? Đúng rồi, nha đầu, vừa rồi con ra ngoài làm gì vậy?"

Chi Chi cúi đầu xuống: "Con đến cửa hàng son phấn."

Cha nàng sửng sốt: "Cũng đúng, nha đầu trưởng thành rồi. Vậy con có chọn được gì không? Tiền trong người có còn đủ dùng? Có muốn may thêm hai bộ y phục hay không?"

Lâm Nguyên kêu lên: "Cha, con cũng muốn may y phục."

"Con tránh sang một bên, con vẫn còn nhiều y phục, nếu không thì mặc lại y phục hồi bé của tỷ tỷ con cũng được."

Lâm Nguyên tức chết: "Con là nam nhân, sao có thể mặc y phục của nữ nhân chứ."

"Con mà cũng được tính là nam nhân?" Cha nàng nhìn Lâm Nguyên ghét bỏ.

***

Chi Chi vẫn biết, dựa vào gia thế của nàng, muốn gả làm chính thê cho gia đình giàu có là gần như không thể.

Chi Chi lại nghĩ đến phận làm thiếp ở đời trước, nói giết là bị giết, không có cả quyền lên tiếng.

Có thể thấy phận làm thiếp này cũng không tốt chút nào, hơn nữa nàng thực sự không muốn dính sâu vào cái chuyện công chúa giả hoàng tử thật đó.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vất vả lắm mới tìm được một mục tiêu, chính là vị thi đỗ Thám Hoa vào năm Vĩnh An thứ ba mươi lăm, Hướng cử nhân.

Hướng cử nhân tên đầy đủ là Hướng Thanh Sư, trước khi thi đậu cử nhân thì hắn là một giám sinh. (*)

(*) Giám sinh: học sinh trong quốc học.

Lúc trước đệ đệ vẫn hay viết thư cho nàng, nói ca ca học cùng viện đệ ấy thi đậu Thám Hoa, lúc đó nàng mới biết.

Nàng không biết chữ, nên tất cả đều do Thải Linh đọc, nhưng Thải Linh cũng biết không nhiều chữ, cho nên bị mắc ở tên người đó.

"Hướng Thanh... Hướng Thanh... Chữ này nô tỳ cũng không nhận biết được."

Mặt Thải Linh ửng đỏ, đưa thư lại cho Chi Chi.

Chi Chi nhận lấy bức thư: "Không sao cả, người này thì ta biết, hắn tên là Hướng Thanh Sinh."

Sau đó, khi Chi Chi trải qua quãng thời gian làm A Phiêu kia, ngày ngày nằm trên nóc nhà, đã nghe thái giám nói: "Chúc mừng Hoàng Thượng, Thám Hoa Hướng Thanh Sư của năm nay rất xứng đáng."

Hướng Thanh Sư? Chi Chi có chút kinh ngạc, sau đó nàng tận mắt nhìn thấy dáng vẻ mặc quan phục của Hướng Thanh Sư, lúc này mới tin tưởng hoá ra Hướng Thanh Sư đã thật sự thi đậu.

***

Nếu nói Chi Chi là cô nương xinh đẹp nhất trong bán kính mười dặm, thì Hướng Thanh Sư chính là nam nhân có tướng mạo đẹp nhất, học vấn cao nhất cũng trong bán kính mười dặm này.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, Hướng Thanh Sư chỉ một lòng chuyên tâm đọc sách thánh hiền, hoàn toàn không nghĩ gì đến chuyện nữ nhi thường tình.

Thật ra thì đời trước Chi Chi đã từng lén ái mộ Hướng Thanh Sư, chẳng qua là một đạo thánh chỉ ban xuống, nàng không kịp ứng phó, liền cứ thế tiến vào phủ Công Chúa.

Nghĩ đến đời này, nếu như nàng có thể thành được với Hướng Thanh Sư, chính là không còn gì có thể tốt hơn.

Chờ khi Hướng Thanh Sư trở thành Thám Hoa Lang, thì nàng chính là Thám Hoa Lang phu nhân rồi.

Chi Chi cười trộm, vội vàng đi tìm kim chỉ, nàng quyết định may cho Hướng Thanh Sư một cái hà bao. (**)

(**) Hà bao: túi đựng tiền.

Chi Chi chưa từng đọc qua sách vở, bình thường đều là mẫu thân kể chuyện cho nàng nghe.

Mẫu thân nàng nói với nàng, đứng trước mặt người trong lòng, ngàn vạn lần không nên xấu hổ.

Mẫu thân nàng còn nói, trái tim của nam nhân rất dễ nắm bắt.

"Con xem, Hồ yêu trong truyện cổ tích không phải chỉ cần ngoắc ngoắc tay là nam nhân liền mắc câu sao? Ban đầu cha con cũng như vậy đấy."

Mặc dù năm nàng mười hai tuổi mẫu thân nàng đã lâm bệnh qua đời, nhưng nàng vẫn nhớ như in những lời bà nói.

Chi Chi quyết định thêu một cái hà bao uyên ương.

https://thuviensach.vn

***

Nàng ra ngoài nhiều lần, đến cửa hàng hương liệu.

Nàng nghĩ người đọc sách hẳn là rất thích những loại hương liệu để dưỡng thần, cho nên nàng chạy khắp kinh thành, đi tìm loại hương liệu mà nàng cảm thấy có tác dụng dưỡng thần tốt nhất.

"Cha khoá cửa đây, nha đầu, Tiểu Nguyên, các con cũng nhớ đi nghỉ sớm một chút."

Bên ngoài truyền đến giọng nói của cha nàng.

Chi Chi chợt ngẩng đầu, bấy giờ mới phát hiện nàng quá chú tâm thêu hà bao, trời đã tối rồi.

Biểu tình trên mặt nàng lập tức thay đổi, bỏ hà bao lại, chạy đến bên mép giường.

Động tác của Chi Chi giống như đang muốn chạy trốn thật nhanh, nàng chui cả người vào trong chăn, đắp kín mít che hết cả đầu.

"Ngươi nói có người có thể nhìn thấy chúng ta, là thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật, chính là tiểu cô nương ở phòng này."

"Thật sao? Đây là lần đầu tiên ta gặp người có thể nhìn thấy ta đó. Hì hì, lâu lắm rồi ta không tán gẫu với con người, chúng ta mau đi tìm tiểu cô nương kia thôi."

"Được, vậy chúng ta có cần gõ cửa hay không?"

"Ngươi có thể gõ cửa sao?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi nằm run rẩy ở trong chăn, giọng nói ngoài cửa càng ngày càng gần, thật giống như là đã đến sát bên giường của nàng.

"Tiểu cô nương đang ở trong chăn? Tại sao chăn lại rung?"

"Bởi vì nàng có thể nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta."

"Hì hì, vậy ta có cần phải xướng cho nàng nghe khúc ca ta mới sáng tác không?"

Từ sau khi tỉnh lại, Chi Chi liền có thêm một tật xấu.

Nàng có thể nhìn thấy A Phiêu.

Lần đầu tiên nhìn thấy, đó là lúc nàng đi nhà xí vào ban đêm, nhưng lại thấy một lão bà bà ở nhà xí.

"Lão bà bà? Sao bà lại ở nhà cháu?"

Lão bà bà kia ngồi xổm ở cửa nhà xí, lưng còng xuống, dường như không nghe thấy tiếng của Chi Chi.

Chi Chi cảm thấy kỳ quái, không nhịn được tiến lên, đang chuẩn bị nói to hơn thì lão bà bà đó chợt quay đầu lại.

Một khuôn mặt không có ngũ quan.

Chi Chi thét "Á" một tiếng.

Cha nàng bị nàng đánh thức, vội vàng bò dậy: "Làm sao vậy? Làm sao vậy? Chi Chi?"

Chi Chi sợ quá trực tiếp khóc rống lên.

Lão bà bà đó vẫn đang quay mặt về phía nàng, rõ ràng là không hề có ngũ quan, nhưng Chi Chi cảm thấy dường như lão bà bà đang tỏ vẻ ghét bỏ

https://thuviensach.vn

nàng.

"Chẳng có gì lạ, chưa thấy A Phiêu bao giờ à."

Một giọng nữ già nua.

Chi Chi càng khóc lớn.

Cha nàng đã vọt ra, chạy đến trước mặt Chi Chi, sốt ruột gấp gáp: "Sao vậy? Sao vậy?"

Chi Chi giơ một ngón tay chỉ về phía lão bà bà: "Cha ơi, cha ơi, ở đó có một lão bà bà đúng không?"

Cha nàng nhìn theo hướng ngón tay nàng đang chỉ: "Đâu có ai."

"Ngươi bảo ai là lão bà bà? Ta mới chết có hai ngày thôi, dựa theo tuổi tác của A Phiêu thì ta vẫn còn nhỏ lắm."

Lão bà bà đứng lên, tiến lại phía Chi Chi.

Chi Chi oa một tiếng khóc càng thảm hại hơn, quay đầu chạy biến.

Từ sau đêm hôm đó, nàng đã biết là mình có thể nhìn thấy A Phiêu.

Vị thần tiên đó nói là muốn đưa cho nàng một thứ, chẳng lẽ chính là cái này?

Hết chương 3.

Lời của Bê Ba: Chi Chi có người cha thật là bá đạo:))))) klq hồi làm A Phiêu bả đã sợ A Phiêu đồng loại rồi huống chi bây giờ =)))))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cơ Bụng Của Hướng Tiểu Tử Nè, Còn Có Phía Dưới...

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Chi Chi buồn bực náu mình ở trong chăn không dám thò ra, nhưng hai A Phiêu ở bên ngoài thì trò chuyện càng lúc càng hăng say, đề tài dần dần chuyển đến những việc không tài nào tưởng tượng nổi.

"Ai da, gần đây ngươi có đến nhìn tiểu tử nhà họ Hướng kia không?"

"Có chứ." Một A Phiêu đè thấp giọng xuống: "Ta đến nhìn trộm hắn tắm, hì hì."

Chi Chi ở trong chăn: "!!!"

"Trời ạ. Ngươi thấy cái gì?"

"Cơ bụng của Hướng tiểu tử nè, còn có phía dưới..." A Phiêu kia dừng lại: "Tiểu cô nương này có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện sao?"

"Có thể."

"Vậy chúng ta ra ngoài nói tiếp, hì hì."

Chi Chi ở trong chăn: "???"

"Chuyện tốt cũng không nên chia sẻ cho tiểu cô nương này."

Bên ngoài nhất thời trở nên yên tĩnh, không còn tiếng động gì nữa.

https://thuviensach.vn

Chi Chi đã nghẹn ở trong chăn hồi lâu, lúc này liền dè dặt thò đầu ra.

Chắc là đi rồi nhỉ.

Chi Chi vừa mới thò đầu ra, ngay lập tức đối mặt với hai gương mặt quỷ.

Một gương mặt còn đang nhỏ máu, một gương mặt lại không có miệng.

Chi Chi liếc mắt một cái liền bị doạ sợ đến ngất xỉu.

Hai A Phiêu quay sang nhìn nhau: "Xem ra quả thật có thể nhìn thấy chúng ta, ngày mai lại tới vậy."

***

Lúc Chi Chi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, nàng nghĩ đến việc hai A Phiêu kia khom người nhìn nàng thì liền không nhịn được mà rùng mình một cái.

Giọng Lâm Nguyên vang lên ở bên ngoài: "Tỷ tỷ, tỷ dậy chưa?"

"Ừ, dậy rồi." Chi Chi ngồi dậy.

"La bá mẫu tới, nói là mang theo một ít trứng gà ta. Buổi sáng cha đã ra ngoài rồi, hay là tỷ tới chào hỏi đi."

La bá mẫu chính là mẫu thân của cái người tương lai dính vào cờ bạc La Phóng ấy.

Đời trước La bá mẫu cũng muốn tác hợp nàng với La Phóng, nhưng sau đó bởi vì một đạo thánh chỉ liền không thể làm gì khác.

https://thuviensach.vn

Nếu như đặt vào đời trước, Chi Chi cảm thấy gả cho La Phóng cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không thể.

Thời điểm mặc y phục, Chi Chi nhìn qua tủ đồ của mình một lượt, rồi bỏ chiếc áo màu xanh vốn dĩ đang cầm trong tay xuống, nàng giơ tay lấy một món đồ mà ngày thường nàng sẽ không bao giờ mặc.

Bộ y phục này được may vào ngày sinh nhật thứ mười lăm của nàng, lúc ấy cha nàng nói với thợ may là hãy may một bộ y phục giống kiểu mà các quý nữ trong kinh thành thường mặc.

Quả nhiên là ông chủ đã may dựa theo kiểu dáng đang lưu hành gần đây.

Chẳng qua là bộ y phục này quá mức hở hang, nguyên bản một màu đỏ thẫm phối hợp với đường viền màu đen, trước ngực mở rộng, chỉ có một miếng lụa mỏng che lại.

Dáng người của Chi Chi vốn đã quyến rũ, mặc bộ y phục kia vào càng không giống con gái nhà lành, ngược lại giống như đào kép bước ra từ thanh lâu.

***

"Tiểu Nguyên à, cháu đúng là càng lớn càng khôi ngô, giống y hệt tỷ tỷ cháu."

La bá mẫu ngồi trên ghế, dưới chân là trứng gà ta bà mang đến.

Bà vốn cao lớn, lại quen làm việc nặng, giọng nói cũng lớn hơn so với người bình thường: "Tỷ tỷ cháu vẫn còn chưa dậy sao?"

"Đã dậy rồi." Lâm Nguyên khéo léo đáp, cầm miếng bánh lên gặm, trong lòng suy nghĩ sao bây giờ tỷ tỷ vẫn còn chưa tới.

https://thuviensach.vn

La bá mẫu cười: "Dĩ nhiên phải vậy rồi, canh giờ này mà vẫn chưa chịu dậy thì cũng quá lười biếng đi. Cha cháu quá cưng chiều tỷ tỷ cháu dẫn đến thành thói quen, bằng không lúc trước rõ ràng chỉ là bệnh vặt mà còn kéo dài đến tận ba tháng." Bà thở dài, ánh mắt đảo quanh: "Sợ là đã tiêu tốn của cha cháu không ít ngân lượng nhỉ."

"La bá mẫu."

Một giọng nói nũng nịu truyền đến.

"À, Chi Chi đó hả." La bá mẫu nghe tiếng thì đứng lên, kết quả nhìn thấy người đứng trước cửa thì sững người, sau đó sắc mặt liền trở nên khó coi.

Nghiêm túc mà nói thì Chi Chi mặc bộ y phục này rất đẹp, làn váy cũng là kiểu lá sen mới nhất, lúc bước đi thướt tha tựa như đang trôi lơ lửng trên mặt nước, bên hông thắt một chiếc đai lưng rộng rãi, tô điểm cho vòng eo nhỏ như cành liễu, giống như chỉ cần đụng nhẹ một cái là cành liễu kia sẽ mềm rũ xuống, cần cổ thì hơi mở rộng để lộ ra da thịt trắng như tuyết.

Hôm nay Chi Chi còn cố tình trang điểm, thoa một màu son đỏ rực.

Nhưng dù sao thì rơi vào trong mắt La bá mẫu thì đây cũng không phải là lối ăn mặc mà một cô nương đứng đắn nên có.

"Ai da, Chi Chi, mùa đông sao lại mặc ít như vậy, không thấy lạnh sao?" Vẻ mặt La bá mẫu có chút khó coi.

Gò má Chi Chi ửng đỏ, từ trước tới nay nàng vốn chưa từng làm loại chuyện này, nhưng vì hạnh phúc của mình, có một số việc nàng không thể không làm: "Ở trong nhà nên không cảm thấy lạnh."

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng nói như vậy nên lời nói cũng không được tự tin, nhỏ như muỗi kêu.

https://thuviensach.vn

La bá mẫu cười khan, xách giỏ trứng gà dưới đất lên: "Chi Chi, cháu bệnh nặng mới khỏi, vẫn nên mặc thêm vào. Đây là trứng gà mà tiểu tử La Phóng đặc biệt nhặt trong ổ gà, nói là muốn mang biếu Chi Chi, sáng sớm đã dậy đi nhặt trứng, còn cố gắng chọn những quả tốt nhất đó."

Lâm Nguyên không rõ ý định của La bá mẫu cho lắm, tầm mắt hết nhìn Chi Chi lại chuyển sang La bá mẫu.

Chi Chi cắn môi dưới, làm như không nhìn thấy giỏ trứng gà kia: "Tiếc là gần đây đại phu đang cấm cháu không được ăn đồ tanh, trứng gà này cũng được coi như là đồ tanh, cháu đành phải phụ ý tốt của La đại ca rồi."

"Ôi chao, không thể ăn sao?" La bá mẫu nhìn giỏ trứng gà của mình: "Đây đều là trứng gà chất lượng tốt đấy."

Vốn dĩ trong thâm tâm bà không hài lòng với lối ăn mặc kiểu này của Chi Chi, nói thật là, mặc dù bà cũng được coi như là nhìn Chi Chi lớn lên, nhưng bà thực sự không thích.

Tất cả người trong Lâm gia này tướng mạo của ai cũng đẹp quá mức, nhất là Chi Chi và mẫu thân quá cố của nàng.

Nhớ năm đó gia đình nhà họ vừa mới chuyển tới, mẫu thân đó của Chi Chi, hừ!

Đâu có mang lại điều gì tốt đẹp đâu, mê hoặc hết đám nam nhân xung quanh, khiến họ mỗi ngày đều chỉ hận không đi qua cổng Lâm gia thêm mấy vòng.

Mà Chi Chi này, dáng vẻ từ nhỏ đến lớn đều lẳng lơ yêu mị, bây giờ trưởng thành rồi, tuổi còn trẻ mà không chịu học những cái tốt, lại còn mặc những thứ y phục thế kia.

https://thuviensach.vn

Nếu như không phải tên tiểu tử thúi La Phóng kia thích, bà mới không thèm bước chân vào cái cổng này.

"Vậy đệ đệ cháu có thể ăn không? Để cho Tiểu Nguyên ăn đi."

Chi Chi khẽ liếc Lâm Nguyên một cái, quả không hổ danh là tỷ đệ, chỉ cần một ánh mắt của tỷ tỷ mình, mặc dù đệ đệ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại có thể đọc hiểu ý của tỷ tỷ.

"La bá mẫu, cháu cũng không thể ăn trứng gà, nếu ăn cháu sẽ bị nổi mẩn ngứa."

La bá mẫu hơi sững sờ, sau đó cười có chút lúng túng: "Thôi, tất cả là do ta chọn lễ vật không đúng, quay về ta phải mắng La Phóng một trận mới được."

Bà dừng lại, cố ý nhấn mạnh: "Thật thất lễ vì không biết đường đi mua, đã khiến cho mọi người chê cười rồi."

Chi Chi làm như không hiểu những lời âm dương quái khí của La bá mẫu, nàng cười ngọt ngào một tiếng: "La bá mẫu mau trở về cho sớm, cháu xin phép không tiễn. Đại phu nói, bên ngoài gió lớn, cháu nên ít đi ra ngoài."

La bá mẫu tức nghẹn, bà không ngờ là, chỉ sinh bệnh một thời gian mà tính tình của tiểu cô nương này lại đại biến như vậy, lúc đầu dù tướng mạo không phù hợp với mong muốn của bà nhưng ít nhất vẫn là một người thành thật biết điều.

Còn bây giờ thì, hừ, càng ngày càng giống mẫu thân quá cố của nàng.

Không đứng đắn.

Khó trách chết cũng không được tử tế.

https://thuviensach.vn

La bá mẫu hung hăng bỏ đi, Chi Chi vừa thở phào một hơi thì bất chợt nghe thấy giọng cha nàng.

"Chi Chi, Tiểu Nguyên."

Trong giọng nói của cha nàng còn lộ ra vẻ yếu ớt.

Chi Chi nghe thấy thì lập tức chạy ra ngoài, kết quả vừa chạy ra liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì ngoài cửa không chỉ có một mình cha nàng, mà còn có cả Hướng Thanh Sư.

Chi Chi ngây người như phỗng.

Hướng Thanh Sư có tướng mạo tuấn mỹ, bình thường đều mặc y phục một màu trắng thuần.

Mặc dù gia cảnh bần hàn, nhưng hắn lại hết sức gọn gàng, y phục đều giặt hết sức sạch sẽ.

Khuôn mặt hắn có sự trong trẻo lạnh lùng của văn nhân và một đôi mắt lãnh đạm thờ ơ.

Xưa nay cảm xúc của hắn rất ít khi phập phồng, từ khi còn nhỏ hắn đã có tiếng là một thiếu niên dày dạn.

Nghe nói năm ấy Hướng Thanh Sư thi đậu Thám Hoa Lang nhưng cũng chỉ bởi vì quá tuấn mỹ, sau đó mới bất đắc dĩ rơi từ Bảng Nhãn (*) xuống Thám Hoa.

(*) Bảng Nhãn là vị trí đứng thứ hai trong tam khôi, theo thứ tự từ cao xuống thấp là: Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này Hướng Thanh Sư vừa nhìn thấy Chi Chi thì liền không nhịn được mà khẽ cau mày, sau đó vội chuyển tầm mắt sang một bên.

Thế nhưng hiện tại trong đầu Chi Chi chỉ vang lên câu nói: "Cơ bụng của Hướng tiểu tử nè, còn có phía dưới..."

Cái gì ở phía dưới?

Hết chương 4.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lang Quân Mà Nữ Nhi Vừa Ý Cũng Đã Quay Lại Nhìn Nữ Nhi Rồi

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Chi Chi không dành quá nhiều tâm tư đặt lên người của Hướng Thanh Sư, bởi nàng nhìn thấy cha nàng.

Lâm phụ được Hướng Thanh Sư đỡ, sắc mặt tái nhợt, môi có chút xanh xao, tình trạng không tốt chút nào.

Chi Chi vội vàng chạy tới: "Cha, cha sao vậy?"

Lâm phụ khoát khoát tay, miễn cưỡng cười một cái: "Không có chuyện gì to tát, tuyết rơi đường trơn, vô tình trượt té."

Ông nhìn sang Hướng Thanh Sư ở bên cạnh: "May mà có Hướng công tử nhìn thấy nên đã đưa cha trở về. Chi Chi, con đỡ cha vào nằm một lúc sẽ khoẻ ngay."

Hướng Thanh Sư rũ mắt: "Chuyện nhỏ mà thôi, hay là cứ để ta đỡ tiên sinh đi vào."

Lâm phụ nghĩ lại, cảm thấy Chi Chi yếu ớt, thôi thì cứ để Hướng Thanh Sư đỡ ông vào sẽ tốt hơn.

Đợi đến lúc Hướng Thanh Sư đỡ được Lâm phụ lên giường, Chi Chi lo lắng nhìn Lâm phụ: "Cha, để con đi mời đại phu, con không yên tâm."

https://thuviensach.vn

Nói xong nàng liền xoay người đi ra ngoài.

"Chờ một chút." Vậy nhưng Hướng Thanh Sư lại gọi nàng lại.

Chi Chi khó hiểu quay lại nhìn Hướng Thanh Sư.

Hướng Thanh Sư không hề nhìn nàng, mà liếc mắt sang một bên: "Để ta đi mời, tạm thời cô nương cứ ở chỗ này chăm sóc cho Lâm tiên sinh đi."

Chi Chi càng cảm thấy khó hiểu.

Đến khi Hướng Thanh Sư đi rồi, bỗng nhiên Lâm Nguyên ở bên cạnh nói: "Tỷ tỷ, tỷ không thấy lạnh sao?"

Lúc này Chi Chi mới nhớ đến bộ y phục mình đang mặc, nàng cúi đầu nhìn một cái: "Ta đi đổi bộ y phục khác."

Chờ đến khi Chi Chi thay y phục xong quay lại lần nữa, phát hiện Lý đại phu đã tới, chỉ là không hề thấy bóng dáng của Hướng Thanh Sư đâu.

Lý đại phu kiểm tra xong, nói là không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một chút là có thể xuống giường vận động, chỉ cần trong mấy ngày tới không làm việc gì quá nặng là được.

Chi Chi tiễn Lý đại phu ra ngoài, không nhịn được mà hỏi một câu: "Hướng công tử đã đi rồi sao?"

Lý đại phu híp mắt cười: "Đúng, hắn nói trong nhà còn có việc, liền đi về trước."

***

Ban đêm, Chi Chi lại tiếp tục núp ở trong chăn như cũ.

https://thuviensach.vn

Dường như hai A Phiêu nhìn trộm Hướng Thanh Sư tắm rất thích vào phòng nàng, đêm nào họ cũng ngồi ở bên mép giường của nàng để nói chuyện phiếm.

"Hì hì, hôm nay Hướng tiểu tử mặc thật là đẹp mắt."

"Đúng vậy, nhưng ta càng thích dáng vẻ khi không mặc gì của hắn hơn."

"Hì hì, ta cũng thế. Nhưng mà, hình như hôm nay khi trở về hắn có chút kỳ lạ, dường như ban ngày nhìn phải cái gì không nên thấy, liệu có phải tiểu cô nương nhà nào nhào vào trong ngực không nhỉ? Ôi, tiểu cô nương, ngươi chèn vào ta rồi, mau dịch vào bên trong đi."

"..." Chi Chi yên lặng dịch vào bên trong một chút.

"Không biết hà bao tiểu cô nương thêu đã xong đến đâu rồi?"

"Sắp xong rồi." Chi Chi nói xong thì vội bụm miệng.

"Hì hì, ta nói nàng nghe thấy đó."

"Tiểu cô nương, ngươi thích Hướng tiểu tử, có muốn hai chúng ta giúp ngươi một tay không?"

Qua hồi lâu, trong chăn truyền tới một giọng nói buồn buồn: "Giúp kiểu gì?"

"Chỉ cần ngươi để cho chúng ta bám vào người, chúng ta đảm bảo Hướng tiểu tử sẽ lập tức thú ngươi."

"Cự tuyệt." Chi Chi cũng không ngu, dù gì nàng cũng đã từng làm qua A Phiêu, nàng biết nếu như A Phiêu nào có oán niệm sẽ tìm ký chủ để bám vào.

https://thuviensach.vn

Nhưng để không hao tổn âm đức của mình thì ký chủ phải cam tâm tình nguyện.

Nếu như âm đức bị hao tổn thì kiếp sau khi đầu thai sẽ phải tiến vào súc sinh đạo.

"Ngươi! Được lắm, đời này ngươi đừng mong sẽ được gả cho Hướng tiểu tử đó."

Chi Chi trở mình, ngủ thôi, không có việc gì thì không cần phải nói chuyện phiếm với A Phiêu.

***

Thương thế của Lâm phụ đã lành, hà bao của Chi Chi cũng thêu xong, nàng cũng đã nghĩ xong lý do để đưa cho Hướng Thanh Sư.

Hôm đó nàng cố ý trang điểm một phen, lúc vừa đi ra khỏi cửa phòng, Lâm Nguyên vốn đang chơi đá cầu ở trong sân, đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, sửng sốt: "Tỷ tỷ, hôm nay tỷ..."

Chi Chi có chút khẩn trương, cúi đầu nhìn lại mình, dáng vẻ vờ như không có chuyện gì: "Sao vậy?"

"Trông thật đẹp." Lâm Nguyên cười hở tám cái răng.

Lâm Nguyên không hề nói dối.

Về thi từ ca phú Chi Chi không biết dù chỉ một chữ, chỉ có một thân tay nghề nữ hồng và nấu nướng mà thôi.

Nàng sống lại lần nữa, cũng coi như là sống lâu thêm mấy năm.

Nhà nàng vốn không giàu có gì, phần lớn y phục đều là do nàng tự làm, bao gồm cả y phục của Lâm phụ và Lâm Nguyên.

https://thuviensach.vn

Ngày thường khi làm y phục, nàng sẽ làm dựa theo kiểu dáng hiện đang lưu hành.

Lần này nàng sống lại, nên đã làm ra những bộ y phục có kiểu dáng mới mẻ, đều là những mẫu lưu hành sau này.

Tỷ như bộ y phục hôm nay của nàng, bây giờ kiểu váy đang lưu hành là dạng hoa sen, nhưng bộ váy này của nàng hoa sen lại được thêu nhỏ lại.

Mà bây giờ hoa văn chủ yếu đều là hoa hoa cỏ cỏ gì đó, Chi Chi thêu rất giỏi, hơn nữa Hướng Thanh Sư tự nhận mình là quân tử, chắc chắn rất thích hạc, nhưng Chi Chi thích màu sắc tươi sáng cho nên nàng đã thêu một con hồng hạc lên váy mình, mỏ của hồng hạc vừa vặn đến ngực nàng, lại tăng thêm một chút quyến rũ không thể nói thành lời.

Đồng thời tay áo cũng được nàng sửa từ rộng thành nhỏ hẹp. Cứ như vậy, bàn tay liền thò ra ngoài.

Thời tiết giá rét, nên Chi Chi làm một đôi bao tay ấm áp màu xanh lá, được làm từ y phục cũ.

Trên đôi bao tay ấm áp cũng thêu hạc, chỉ là hạc này màu trắng, mà đều là bạch hạc đặc biệt nhỏ xinh.

Loại thời điểm này vẫn còn chưa lưu hành loại bao tay ấm áp này.

Để chống lạnh, nàng cố ý mặc thêm một kiện áo choàng màu xanh đen ở bên ngoài, trông rất hoà hợp với đôi bao tay ấm áp của nàng.

Khi cài trang sức trên tóc, các cô nương khác thường thích chừa ra một ít tóc mái để che trán, nhưng Chi Chi không như vậy.

Chi Chi có một cái trán rất đẹp, sau khi trở thành tiểu thiếp của Phò Mã nàng mới để lộ ra cái trán của mình, nhưng bây giờ nàng không thể làm

https://thuviensach.vn

thế, bởi vì chỉ hai, ba năm nữa thôi, trên đường cái đều là các thiếu nữ lộ trán, bây giờ nàng phải ngay lập tức để lộ trán ra ngoài.

Nàng đã nghĩ kỹ rồi, vì để chạy thoát khỏi số mệnh ban đầu, nàng nguyện ý trả giá hết thảy.

Chi Chi cong môi cười: "Tỷ đi ra ngoài một lát, đệ ở nhà nhé."

Lâm phụ đã ra ngoài từ sớm, vậy nên Chi Chi chỉ cần sớm quay trở về là cũng sẽ không bị phát hiện.

***

Chi Chi đi tới nhà của Hướng Thanh Sư, trên đường vẫn luôn một mực suy nghĩ xem nên gọi đối phương là gì.

Gọi đối phương là Hướng công tử tốt hơn, hay là trực tiếp to gan gọi một tiếng "Hướng ca ca" nhỉ.

Mặt Chi Chi hơi ửng đỏ.

Cách thứ hai có lẽ là quá đường đột, hẳn là Hướng Thanh Sư sẽ không thích cách này đâu.

Bất tri bất giác đã đến trước cổng nhà Hướng Thanh Sư.

Chi Chi bước lên gõ cửa.

Một lát sau, có người đi ra mở cổng, là lão bộc trong nhà Hướng Thanh Sư.

Phụ mẫu Hướng Thanh Sư đều đã qua đời, chỉ còn lại một lão bộc.

Tuổi tác lão bộc đã cao, nhìn người đều phải rất cố sức, ông cố gắng mở mắt để nhìn Chi Chi: "Công tử tìm ai?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi ngẩn người, kết quả nhìn thấy sau lưng lão bộc xuất hiện người nàng muốn tìm.

Hướng Thanh Sư không nhìn Chi Chi, mà nhìn lão bộc: "Trương thúc, thúc trở về nghỉ ngơi đi. Nơi này có ta tới là được rồi."

"Vậy được công tử, ta đến phòng bếp nhìn xem."

Hướng Thanh Sư đưa mắt nhìn lão bộc rời đi, sau đó mới quay đầu lại nhìn Chi Chi.

Nhưng mà hắn chỉ nhìn một cái liền nhíu mày lại, xoay mặt sang một bên: "Cô nương có chuyện gì không?"

Vì sao lần một lần hai, mỗi lần Hướng Thanh Sư nhìn thấy nàng đều cau mày, cứ như nàng là một thứ gì đó không nên nhìn vậy.

Chi Chi không hiểu lắm, nhưng nàng nhớ tới mục đích đến đây của mình.

"Chuyện của cha ta lần trước còn phải đa tạ Hướng công tử, bây giờ thân thể của cha ta đã tốt lên nhiều rồi." Chi Chi vừa nói vừa lấy ra chiếc hà bao bên trong bao tay: "Trong lúc rảnh rỗi ta có thêu cái hà bao, có tác dụng dưỡng thần, ta nghe cha ta nói, mỗi ngày Hướng công tử đều phải học đến đêm khuya, để cái hà bao có tác dụng dưỡng thần này ở bên người cũng không tệ lắm."

Chi Chi đưa tay tới, thật may là đã được gả đi một lần, nếu như đặt vào đời trước, bây giờ nàng đã sớm đỏ mặt không ra gì, tay cũng run đến không cầm nổi, chỉ nghĩ đến việc bỏ chạy.

Bên tai truyền đến giọng nói lễ độ mà hời hợt của Hướng Thanh Sư.

https://thuviensach.vn

"Chẳng qua ta chỉ đi ngang qua, chính là chuyện nhỏ, cô nương không cần để ý. Nếu như không có chuyện gì quan trọng, ta liền quay về tiếp tục đọc sách."

Hắn nói xong thì liền muốn đóng cửa.

Chi Chi quýnh lên, nhìn hắn vội bật thốt ra.

"Dù sao sang năm công tử cũng thi không đậu, không cần phải gấp gáp..."

Trong nháy mắt Hướng Thanh Sư quay lại nhìn.

Chi Chi nặn ra một nụ cười giả lả.

Mẫu thân, cuối cùng thì lang quân mà nữ nhi vừa ý cũng đã quay lại nhìn nữ nhi rồi.

Nhưng mà tại sao lại có chút giật mình đến luống cuống?

Hết chương 5.

Lời của Bê Ba: Công túa mãi không lên sàn, chị em đừng mong ngóng.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Khi Đó Ba Tên Nam Nhân Vì Để Chiếm Đoạt Ta Mà Đã Đánh Ta Đến Chết Đi Sống Lại.

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Lâm Nguyên cảm thấy dường như tỷ tỷ của mình lại đổ bệnh rồi.

Từ sau khi đi ra ngoài, trở về rồi vẫn cứ ngồi than thở.

Than ngắn thở dài, còn liên tục lắc đầu.

"Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?" Lâm Nguyên cau mày nhìn Chi Chi.

Chi Chi nhìn cậu bé một cái, lại than thở, còn đưa tay sờ lên vị trí giữa hai chân mày của cậu bé: "Tiểu Nguyên, sau khi lớn lên đệ không thể nhìn một cô nương như vậy được."

"Hả?"

Lâm Nguyên cảm thấy càng ngày càng không thể hiểu nổi tỷ tỷ mình, nhưng Chi Chi lại không chịu nói với cậu chuyện gì đã xảy ra.

Chi Chi nhớ đến ánh mắt mà Hướng Thanh Sư nhìn nàng ngày hôm đó thì liền khổ sở.

Rõ ràng chính là lời nói thật, nhưng đối phương lại nhìn nàng bằng ánh mắt có mấy phần chán ghét.

https://thuviensach.vn

Mặc dù không hề nói gì, nhưng lại đóng sập cổng ngay trước mặt nàng.

Haizz.

Đáng giận nhất không phải là chuyện này, mà lại chính là hai A Phiêu kia.

Hàng đêm đều đến bên mép giường cười nhạo nàng.

"Hì hì, ngươi nói tại sao lại có tiểu cô nương ngu ngốc đến như vậy chứ, lại trực tiếp nói thẳng với người ta bảo người ta thi không đậu."

"Làm sao ta biết được, sợ là bị bệnh nặng quá cháy hỏng đầu rồi."

"Hì hì, nàng ta như vậy mà có thể theo đuổi được Hướng tiểu tử thì ta sẽ đem tên ta viết ngược lại."

Chi Chi ở trong chăn thở phì phì.

"Đúng rồi, năm đó không phải ngươi là danh chấn kinh thành sao? Dạy cho tiểu cô nương này mấy chiêu đi, ta nhìn mà thấy sốt ruột."

"Hì hì, nếu như tiểu cô nương này chịu chui ra khỏi chăn, ta liền dạy nàng mấy chiêu." A Phiêu đang nói liền thấp giọng: "Chiêu này khiến cho nam nhân đối với nàng muốn ngừng cũng không ngừng được."

Nói xong, hai A Phiêu liền xoay người nhìn chằm chằm vào chăn.

Đúng như dự đoán, một cái đầu chậm rãi thò ra từ trong chăn.

Chi Chi khẩn trương chui ra, kết quả sau khi nhìn thấy thì liền ngây ngẩn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hai A Phiêu trước mắt trông thật xinh đẹp, trong khi rõ ràng giọng nói đều là giọng của bà lão.

Nhất là người ở bên trái, Chi Chi chưa từng thấy ai đẹp mắt như vậy, nếu như để có thể so sánh với nàng ta thì chỉ có vị Công Chúa điện hạ kia.

"Tiểu cô nương, ngươi ra rồi nha." A Phiêu ở bên phải nhìn nàng cười.

A Phiêu ở bên trái cũng mím môi cười một tiếng: "Nam sắc mới là quan trọng nhất, làm sao mà nhịn cho được, đúng không?"

Chi Chi vẫn như cũ cảnh giác cao độ, nhìn chằm chằm vào hai người các nàng, từng giây từng phút đề phòng hai nàng ấy biến hình, yếu ớt nói: "Các ngươi nói ta chui ra khỏi chăn thì sẽ bày cho ta cách làm Hướng công tử vui vẻ."

A Phiêu bên trái che miệng cười: "Cô nương gia kiêng kỵ nhất cái gì, ngươi có biết không?"

"Cái gì?" Chi Chi khó hiểu.

"Nam nhân đều là tiện đồ, càng dán lên người họ thì bọn họ càng không thích, nhất là Hướng tiểu tử, loại người luôn luôn tự nhận mình là chính nhân quân tử này. Bọn họ thường vì tác phong quân tử của chính mình, dù thích cũng nói là không thích, rõ ràng là thích đến chết đi được, cũng phải tự thôi miên chính mình nói là chán ghét."

A Phiêu bên trái tiến sát lại gần Chi Chi, Chi Chi bị lời nói của nàng ta hấp dẫn nên cũng quên mất việc phải lui về phía sau.

"Ngươi có biết nam nhân thích loại nữ nhân như thế nào nhất không?"

"Nữ nhân như thế nào?"

https://thuviensach.vn

A Phiêu bên trái nở nụ cười càng xinh đẹp: "Nam nhân thông minh thích nữ nhân ngu ngốc, nam nhân đần độn thích nữ nhân thông minh. Nhưng tất cả bọn họ đều thích nữ nhân xinh đẹp."

Nàng ta giơ tay về phía mặt của Chi Chi, rõ ràng là không chạm tới được nhưng Chi Chi vẫn cảm giác như có bàn tay lướt qua mặt nàng.

Dáng vẻ của đối phương quá đẹp mắt, bây giờ nàng không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào đối phương.

Thật ra thì nữ nhân cũng thích nhìn nữ nhân xinh đẹp, Chi Chi đột nhiên phát hiện ra điều này.

Mọi cử chỉ của đối phương đều quyến rũ đến như vậy, cho dù giọng nói của nàng ta vô cùng già nua.

Nhưng chỉ cần một ánh mắt của nàng ta cũng đã đủ để câu hồn đoạt phách.

"Tướng mạo của ngươi đã được rồi, nhưng Hướng tiểu tử vẫn không hề động tâm, tại sao vậy? Chính là bởi vì ngươi cho hắn chưa đủ, chưa đủ để hấp dẫn hắn. Nếu ngươi đẹp đến mức chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể hớp hồn hắn, liền có thể đi vào giấc mộng của hắn, hàng đêm quấn lấy hắn, như vậy thì sẽ khiến hắn không thể làm thánh nhân được nữa."

Nàng ta thu tay về, thần sắc dần dần trở nên lãnh đạm: "Bây giờ ngươi vẫn còn quá ngây ngô, hơn nữa tâm tư chỉ cần liếc qua một cái là đã khiến người ta nhìn thấu, vẫn còn chưa có đủ tư cách đâu."

"Kia... Làm thế nào mới có thể..."

A Phiêu bên trái dùng một đôi mắt sáng nhìn nàng: "Cho ta mượn thân thể ngươi một lần, ta sẽ giúp ngươi."

https://thuviensach.vn

Chi Chi đột nhiên tỉnh ngộ, A Phiêu này là đang muốn lừa gạt nàng, nói nhiều như vậy nhưng thật ra đều là hoa ngôn xảo ngữ để lừa mượn thân thể nàng mà thôi.

Nàng trợn mắt nhìn đối phương, đang chuẩn bị chui lại vào trong chăn, nhưng đối phương vội vàng lên tiếng.

"Ta cũng không có ác ý, ta chỉ muốn đi xem một người mà thôi. Người kia sắp chết rồi, nếu ta vẫn còn không đi thì sẽ không bao giờ gặp được nữa."

Chi Chi dừng lại: "Bây giờ ngươi không thể tự đi sao?"

Vẻ mặt A Phiêu kia chợt trở nên cô đơn: "Nhà hắn dán đầy bùa chú, là cha hắn mời đại sư dán lên, ta không thể vào được."

A Phiêu bên phải thở dài: "Tiểu cô nương, ngươi cho nàng mượn một lần đi, ta dùng quỷ cách của ta đảm bảo với ngươi, nàng sẽ không làm chuyện gì xấu hết. Người nàng muốn gặp kia thực ra là một vị tiên nhân chuyển thế, hạ phàm lịch kiếp, sau khi chết đi sẽ ngay lập tức quay trở về vị trí thượng tiên của hắn, bọn họ sẽ không còn gặp lại nhau được nữa. Vị thượng tiên kia cũng sẽ không còn nhớ tới nàng ấy."

Chi Chi chần chừ, nàng nhìn hai A Phiêu ở trước mắt.

Trong mắt A Phiêu bên trái tràn ngập chờ mong.

Chi Chi nghĩ đến trước đây khi mình trở thành A Phiêu, chính mình cũng rất muốn nhìn thấy người nhà của mình, khẳng định là nàng ta cũng mong muốn như vậy đi.

Nàng bèn gật đầu.

***

https://thuviensach.vn

Đêm khuya.

Bầu trời đầy sao giống như là châu báu, bị một sợi tơ vô hình xâu vào một chỗ.

"Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa." Trên đường truyền tới giọng người gõ mõ.

Đêm khuya như vậy, lại có một cô nương đi trên đường.

Ban đêm lạnh lẽo nhưng cô nương kia chỉ mặc một bộ hồng y bình thường.

Bước chân nàng đạp trên đá xanh phát ra âm thanh rất nhỏ, đèn lồng trong tay soi sáng con đường ở phía trước.

Chi Chi bị chiếm thân thể, nhưng nàng vẫn có ý thức, thậm chí nàng còn có thể nói chuyện phiếm cùng với A Phiêu ở bên cạnh.

A Phiêu kia bảo Chi Chi gọi nàng là Thẩm tỷ tỷ.

"Thẩm tỷ tỷ, ngươi chết từ bao giờ?"

Dường như đối phương rơi vào trầm tư, suy ngẫm nửa ngày mới nói: "Thời điểm khi vị Hoàng Đế này vừa mới lên ngôi đi."

"Hả?" Đương kim Thánh Thượng lên ngôi cũng ba mươi năm rồi, vậy mà đối phương lại bảo mình gọi nàng ta là Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ cười một tiếng: "Lúc chết ta vẫn còn trẻ nha, mới có mười sáu tuổi thôi."

Dường như A Phiêu ở trong người nàng không chịu nổi hai người các nàng: "Yên tĩnh một chút đi."

https://thuviensach.vn

Thẩm tỷ tỷ tiếp tục cười: "Thế nào, sắp đi gặp tình lang nên khẩn trương? Ta nói trước, thân thể này là của Chi Chi, ngươi không thể làm bậy, ngàn vạn lần đừng có lăn đến trên giường đó."

Chi Chi: "!!!"

Thẩm tỷ tỷ nói xong lại an ủi Chi Chi: "Ngươi cứ yên tâm, tình lang đó của nàng ta là một con ma bệnh, không làm nổi cái gì đâu."

Lúc này, các nàng dừng lại trước một phủ đệ.

Chi Chi phát hiện phủ đệ này hết sức hoa lệ, là một nhà đại phú hộ.

"Chúng ta đi vào kiểu gì?" Chi Chi hỏi.

Thẩm tỷ tỷ cười: "Ngươi yên tâm, có nàng ta rồi."

Vừa mới dứt lời thì Chi Chi phát hiện ra mình bay lên.

"!!!" Chi Chi kinh hãi.

"Đây là võ công nha, không tưởng tượng nổi đúng không." Thẩm tỷ tỷ nói.

Các nàng bay vào dễ như trở bàn tay.

A Phiêu trong người nàng tựa như hết sức quen thuộc với nơi này, không cần nghĩ cũng biết phải đi về hướng nào.

Chi Chi nhìn thấy bên trong phủ đệ này được dán bùa chú ở khắp nơi.

Thẩm tỷ tỷ không vào được, cho nên ở bên ngoài.

Khi các nàng đi đến trước một căn phòng thì dừng lại.

https://thuviensach.vn

Dường như Chi Chi cảm nhận được cảm xúc của đối phương: khẩn trương, sợ hãi cùng với đau lòng.

Nàng đưa tay đẩy cửa ra.

Trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, Chi Chi ngửi được mùi thuốc nồng đậm.

Đột nhiên Chi Chi phát hiện ra một chuyện hết sức kỳ quái, căn nhà lớn như vậy, nhưng bọn họ không nhìn thấy một gia nhân nào.

"A Đàm sao?"

Trong phòng không hề thắp đèn.

Từ trong bóng tối vang lên giọng nói của một nam nhân.

Rất yếu ớt, nhưng thanh âm dễ nghe không hề bị giảm đi.

"A Đàm, là nàng sao? Nàng đến đón ta sao?"

Chi Chi nghĩ, hoá ra tên nàng ta là A Đàm.

"Khụ khụ." Trong bóng tối lại vang lên tiếng ho khan, sau đó là giọng nói mang theo ý cười, nụ cười tự giễu: "Chắc là gió thổi làm cửa mở, ta cứ cho rằng nàng đến nhìn ta, nhưng có lẽ ngay cả nàng cũng không muốn đến thăm ta nữa rồi..."

"Là ta." A Đàm lên tiếng.

Giọng nam nhân đó hơi ngừng lại.

A Đàm nhấc chân bước vào: "Là ta, là ta đến thăm chàng."

Chiếc đèn lồng chiếu sáng ở trong tay nàng, nàng bước từng bước một đi vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vốn dĩ nhìn không rõ lắm, mãi cho đến khi A Đàm đi đến bên mép giường, lúc này Chi Chi mới nhìn thấy rõ người ở trên giường.

Khi trông thấy dáng vẻ của nam nhân kia, Chi Chi có chút kinh ngạc.

Bởi vì đó là một khuôn mặt vô cùng bình thường.

Chỉ là đối phương đang khóc.

Nước mắt thấm ướt hốc mắt, chảy xuống dọc theo gương mặt.

"Ta còn không khóc, chàng khóc cái gì?" A Đàm buồn bã nói.

Nam nhân giơ tay lên lau mặt, hắn ngước mắt lên nhìn thiếu nữ đứng trước mặt: "Ba năm, rốt cuộc thì nàng đã tới, dường như dáng vẻ của nàng đã thay đổi."

"Đây không phải là thân thể của ta, là ta mượn của một cô nương. Ta mượn để tới xem thử xem chàng chết chưa."

Nam nhân cười khẽ một tiếng: "Sắp rồi."

A Đàm trầm mặc chốc lát mới nói: "Vậy thì tốt."

Hai người bọn họ không nói thêm gì nữa, chỉ thi thoảng có tiếng ho khan của nam nhân kia vang lên.

Sau đó, ngay cả tiếng ho khan của nam nhân cũng không còn nữa.

Chi Chi ngồi bó gối ôm lấy chân mình, đột nhiên phát hiện có thứ gì đó nhỏ giọt trên mặt, nàng ngẩng đầu lên nhưng không phát hiện ra cái gì.

Sau đó Chi Chi liền ngủ mất, chờ sau khi nàng tỉnh lại thì phát hiện ra mình đã nằm trên giường của mình.

Mà trên bàn của nàng có đặt một phong thư, trong thư chỉ có một câu.

https://thuviensach.vn

"Cám ơn ngươi, ta đi đầu thai đây. Ta tặng cho ngươi một thứ, hy vọng ngươi có thể thích."

Đưa cho nàng?

Thứ gì nhỉ?

Chi Chi lật cả phòng lên cũng không phát hiện ra cái gì.

Bên ngoài Lâm phụ kêu nàng ra ngoài ăn điểm tâm, nàng mới đi ra khỏi phòng.

Trên bàn cơm, Lâm phụ nhắc tới một chuyện.

"Đêm qua công tử Hồ gia qua đời, hôm nay cha phải tới đưa lễ. Mấy năm trước Hồ công tử có giúp cha một lần, mặc dù chắc đã sớm không còn nhớ đến cha nữa, nhưng theo lễ nghi thì cha vẫn muốn đến cửa chia buồn. Các con cứ ở nhà đi."

Hình như chỗ hôm qua nàng đến chính là Hồ trạch.

Lâm phụ lại thở dài: "Thật đáng tiếc, rõ ràng là thiếu niên đầy hứa hẹn, tại sao lại đi sớm như vậy chứ."

Nói đến đây, ông liền ý thức được không nên nói chuyện này trước mặt hai đứa con nhỏ của mình, liền vội vàng ngậm miệng lại.

Bỗng nhiên Chi Chi rất muốn biết trước đây Hồ công tử và A Đàm đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà A Đàm đã đi đầu thai rồi, chỉ còn mỗi vị Thẩm tỷ tỷ kia.

Thẩm tỷ tỷ nói nàng ta cũng không rõ lắm chuyện xảy ra giữa bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nằm sấp ở trên giường, chống tay lên cằm nhìn Thẩm tỷ tỷ chải tóc: "Vậy còn ngươi, ngươi chết thế nào?"

"Ta ư? Cái chết của ta thật là đau buồn, ngươi muốn biết sao?"

Chi Chi gật đầu.

"Bởi vì quá đẹp, cho nên bị sát hại. Khi đó ba tên nam nhân vì để chiếm đoạt ta mà đã đánh ta đến chết đi sống lại." Thẩm tỷ tỷ tỏ vẻ hoài niệm.

Chi Chi trợn tròn mắt: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Ta liền tỉnh ngủ." Thẩm tỷ tỷ cười hi hi ha ha.

Chi Chi trầm mặc một lát, kéo chăn lên: "Ta buồn ngủ rồi."

Thẩm tỷ tỷ gật đầu: "Ta cũng phải đi xem Hướng tiểu tử tắm đây."

Chi Chi: "..."

Thẩm tỷ tỷ tiến sát lại gần nàng, thần thần bí bí, trong mắt còn ánh lên vẻ xấu xa: "Phía dưới cũng lớn nữa."

Hả?

Cái gì cũng lớn cơ?

Hết chương 6.

Tác giả có lời muốn nói: Cái gì lớn?

Lời của Bê Ba: Chương này cảm động quá, đoạn A Đàm với Hồ công tử Bê vừa làm vừa cay xè cả mắt T^T. Bê cũng biết cái gì lớn, Bê không giả nai giống Đông Đông đâu.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Người Đến Cửa Xin Cưới

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Thẩm tỷ tỷ là một người táo bạo, ngày nào cũng đi rình coi Hướng Thanh Sư tắm, đã vậy lại còn thích kể với Chi Chi chuyện ngày thường Hướng Thanh Sư thích mặc kiện áo lót nào.

Mặc dù Chi Chi đã từng được gả đi, nhưng lại chưa hề trải qua chuyện nam nữ, vì thế vô cùng xấu hổ mà bịt lỗ tai.

Thẩm tỷ tỷ hi hi ha ha: "Xấu hổ cái gì, không phải là ngươi thích hắn sao?"

Chi Chi bỏ tay xuống, lần này nàng lại không hề đỏ mặt: "Thật ra thì cũng không phải là thích."

Bây giờ đến phiên Thẩm tỷ tỷ kinh ngạc: "Ngươi không thích Hướng tiểu tử đó?"

"Chẳng qua ta chỉ cảm thấy nếu như gả cho hắn, thì sẽ có thể có một cuộc sống tốt đẹp." Chi Chi nhẹ giọng nói: "Ta không thích một cuộc sống quá nghèo, cũng không muốn một cuộc sống quá giàu, không cần phải lo lắng sợ hãi, không cần quá mức thú vị, hắn cũng không cần phải quá yêu ta, chỉ cần tôn trọng ta là đủ rồi."

https://thuviensach.vn

Thẩm tỷ tỷ yên lặng hồi lâu, đột nhiên nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có ý tưởng như vậy, lúc trước ta không hề nghĩ tới đâu, nếu như có nghĩ tới thì hiện tại ta cũng không trở thành cái dạng này."

Nàng ta cười một tiếng: "Vậy thì ta cần phải cố gắng nói cho ngươi biết thêm nhiều chuyện của hắn mới được."

Hướng Thanh Sư thích màu xanh nhất, có lẽ là bởi vì trong tên hắn có một chữ "Xanh" (*)

(*) Xanh = Thanh: 青.

Bình thường hắn rất thích đọc sách và học hành, ngoài học hành ra thì thi thoảng hắn sẽ đánh cờ một mình.

Nhưng dường như kỳ nghệ của hắn rất dở, bởi khi nhắc tới việc đánh cờ thì Thẩm tỷ tỷ bày ra một dáng vẻ phi thường ghét bỏ.

Khi ra cửa hắn thích đến trà trai uống trà, thích uống nhất là loại trà Đại Hồng Bào (**)

(**) Trà Đại Hồng Bào là loại trà đứng đầu trong số các loại trà ở núi Vũ Di, cây sinh trưởng trong khe Cửu Long phía bắc núi Vũ Di, Phúc Châu, Phúc Kiến, Trung Quốc. Nơi trà Đại Hồng Bào sinh trưởng cao cách mặt nước biển 600m, nước khe luôn tuôn chảy, sương mù vây quanh, thổ nhưỡng rất thích hợp với cây trà. Truyền thuyết cho rằng, giống trà Đại Hồng Bào là do chim hạc tiên ngậm hạt từ đảo Bồng Lai bay qua làm rơi bên vách núi Vũ Di, hạt mọc lên thành cây trà. Hiện nay nơi vách núi này có khắc ba chữ màu đỏ "Đại Hồng Bào". Sản lượng của loại trà này cực ít, nên được xem là loại trân bảo hiếm có trên thế giới. Hiện tại nó là loại trà đắt hơn vàng 30 lần, là một trong những loại trà đắt nhất thế giới. ~> Bê: ông Hướng Thanh Sư này thư sinh nghèo mà xài sang ghê ha =))

***

https://thuviensach.vn

Hướng Thanh Sư bước vào trà trai, liền nghe được một giọng nữ vô cùng dễ nghe.

"Ông chủ, xin hỏi có Đại Hồng Bào không?"

"Thật ngại quá, phần của ngày hôm nay đã được đặt mất rồi. Đúng rồi, chính là vị công tử đang vào cửa kia."

Chi Chi nhìn theo tầm mắt của ông chủ, trong lòng không nhịn được mà thầm khen ngợi Thẩm tỷ tỷ, canh giờ nàng ta nói thật sự rất chính xác, nàng ta nói mỗi ngày Hướng Thanh Sư đều tới vào giờ này.

Đại Hồng Bào có giá không rẻ, mỗi ngày trà trai đều bán với số lượng có hạn, thông thường Hướng Thanh Sư đều phải đặt trước một ngày.

Cho nên bây giờ Chi Chi tới hỏi, hơn phân nửa là hỏi không công, thế nên nàng cũng không cần phải thực sự bỏ tiền ra mua, mà lại có cơ hội trò chuyện với Hướng Thanh Sư.

Chi Chi đảo mắt nhìn sang Hướng Thanh Sư, trên mặt lộ ra biểu tình mừng rỡ: "Là Hướng công tử sao, thật trùng hợp."

Ông chủ nhìn hai người bọn họ: "Hai vị quen biết nhau thì chuyện này cũng dễ giải quyết thôi."

Hướng Thanh Sư đi tới, lạnh nhạt thờ ơ nói: "Lâm cô nương."

Lại quay đầu sang nói với ông chủ: "Đem phần của ta nhường cho Lâm cô nương đi, tiền vẫn tính vào của ta."

Chi Chi vội vàng nói: "Không cần, nếu như Hướng công tử đã mua rồi, vậy ta không thể đoạt đi sở thích của người khác."

Hướng Thanh Sư nhìn nàng, khuôn mặt tuấn lãng vẫn mang theo vẻ lễ phép xa cách mà hời hợt: "Không có gì, dù sao ngày thường ta cũng đã

https://thuviensach.vn

uống nhiều rồi."

Ông chủ quán trà trai cười ha hả: "Thật ra cô nương tới đây lần đầu, rất ít khi có người vừa tới lần đầu đã gọi Đại Hồng Bào."

Chi Chi cười lúng túng, thật may vì Hướng Thanh Sư vẫn không có biểu tình gì đặc biệt, dường như hắn không nhìn ra là Chi Chi đang cố tình.

Hắn đổi sang bình trà Vân Vụ, sau đó chuẩn bị bước lên lầu hai.

Đi được một nửa thì lại dừng lại giữa chừng, xoay người nhìn Chi Chi.

Chi Chi đang nghĩ hôm nay lại không đưa hà bao được rồi, lúc này đang cúi đầu ủ rũ thì bất ngờ Hướng Thanh Sư gọi nàng: "Lâm cô nương."

Chi Chi lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Hướng Thanh Sư bằng đôi mắt sáng lấp lánh.

"Lầu một nhiều người nhiều miệng, Lâm cô nương mang trà trở về đi." Hướng Thanh Sư cất tiếng lạnh như băng.

Chi Chi xiết chặt hà bao trong tay áo, một lần nữa cúi đầu xuống, nhẹ giọng "Ừm" một tiếng.

Ánh mắt Hướng Thanh Sư thoáng lướt qua ống tay áo nàng, sau đó xoay người tiếp tục đi.

Ông chủ đứng bên cạnh cười: "Đây là lần đầu tiên ta thấy Hướng công tử dữ như vậy đó. Ngày xưa các cô nương đến trà trai này không ít, lúc các nàng ấy nói chuyện với Hướng công tử cũng không thấy hắn dữ như lần này."

Chi Chi nhìn ông chủ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Nhưng ông chủ cũng không tiếp tục nói về Hướng Thanh Sư nữa, chỉ là sai người mau chóng gói Đại Hồng Bào lại rồi đưa cho Chi Chi: "Cô nương mau trở về đi thôi."

***

Ban đêm, Thẩm tỷ tỷ vòng tới vòng lui quanh gói trà trên mặt bàn: "Trên đời này thật sự có nam nhân không động tâm với sắc đẹp sao?"

Nàng ta ngước mắt nhìn lên Chi Chi đang nằm ở trên giường.

Chi Chi chỉ mặc áo lót, mái tóc đen bóng tán loạn ra xung quanh.

Tóc của nàng không quá thẳng, mà phần đuôi hơi gợn sóng, mái tóc gợn sóng này càng tăng thêm sự quyến rũ của Chi Chi.

Một khuôn mặt mềm mại non nớt, giống như nụ hoa đang đợi ngày bung nở.

Nhưng đây lại không phải loại hoa bình thường, không phải hạnh hoa, hoa lê thanh tao, mà lại là loại hoa mỹ miều đến tận cùng giống như hải đường, cúc bách nhật, hồng mai.

Nàng không hề chú ý khi Thẩm tỷ tỷ nhìn nàng, nàng chỉ đang lấy tay chống cằm ngẩn người mà thôi.

Thẩm tỷ tỷ bay tới bên cạnh Chi Chi.

"Chi Chi."

Chi Chi quay lại, một đôi mắt phượng tràn đầy ngây thơ: "Hả?"

"Nếu như ta nói với ngươi, thật ra ta là quỷ nam, ngươi sẽ làm gì?" Thẩm tỷ tỷ nói xong lời này, không hiểu sao mặt đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chớp mắt: "Quỷ nam?"

"Đúng, chính là nếu như ta nói thật ra khi còn sống ta là nam nhân, ngươi sẽ làm gì?"

Vẻ mặt của Chi Chi trở nên không dám tin, sau đó liền vội vàng chui vào trong chăn, tìm kim thêu ở đầu giường đâm vào Thẩm tỷ tỷ.

"Không không không, ta đùa ngươi thôi." Dù không thể đâm tới Thẩm tỷ tỷ, nhưng Thẩm tỷ tỷ vẫn tránh ra theo bản năng.

"Đồ quỷ sứ!" Chi Chi thầm mắng Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ cười bất đắc dĩ: "Được rồi Chi Chi, chỉ đùa ngươi thôi mà, không thì ngươi thử nhìn ngực ta một chút xem sao?"

"Không biết xấu hổ!"

"Rồi rồi, vậy có còn muốn gả cho Hướng tiểu tử nữa hay không?" Thẩm tỷ tỷ lôi ra đòn sát thủ, quả nhiên Chi Chi lập tức an tĩnh lại.

Thẩm tỷ tỷ ho nhẹ hai tiếng: "Chúng ta nên suy nghĩ bước tiếp theo, con đường trà trai này không qua được rồi."

***

Nhưng mà hai nàng còn chưa kịp nghĩ ra chủ ý tốt nào thì đã có người đến cửa xin cưới.

"Cha, con không gả chồng đâu."

Chi Chi nghe nói người đến cửa cầu hôn là La Phóng, vội vàng lắc đầu như trống bỏi.

https://thuviensach.vn

Lâm phụ nhìn nàng: "Chi Chi, La Phóng làm người đôn hậu thành thật, thật ra cũng không tồi, gia cảnh nhà hắn cũng không tệ."

Chi Chi gần như phát khóc, nàng lại không thể nói thẳng là sau này La Phóng còn đem bán hết cả gia sản đi.

Nàng vốn cho là lần trước nàng cố ý ăn mặc quá mức quyến rũ đã doạ chạy mẫu thân của La Phóng rồi.

Nhưng nàng không ngờ là thật ra hôm đó La Phóng len lén nấp ở ngoài cửa.

Từ trước đến nay con mắt khi nam nhân nhìn nữ nhân và khi nữ nhân nhìn nữ nhân luôn luôn bất đồng.

Lối ăn mặc hôm đó của Chi Chi đã trực tiếp khiến La Phóng thất điên bát đảo, trở về kêu khóc nhất định phải cưới cho bằng được Chi Chi.

Phụ mẫu hắn không sao lay chuyển được, nên chỉ có thể chấp thuận cho hắn đến cửa cầu hôn.

"Chi Chi, đại hôn của Công Chúa chỉ còn ba tháng nữa là diễn ra. Theo truyền thống thì trong vòng nửa năm sau đại hôn của Công Chúa sẽ không được lập gia đình. Nếu bây giờ con không thành thân, sẽ phải đợi thêm gần một năm nữa... Khi đó mà nói đến chuyện hôn sự thì, tuổi tác của con cũng không còn nhỏ nữa rồi." Lâm phụ thở dài.

"Cha." Chi Chi rất sợ Lâm phụ đáp ứng mối hôn sự này, gấp đến độ muốn khóc.

Lâm phụ nhìn nàng, phất tay: "Con trở về phòng đi, chuyện này để cha suy nghĩ thêm một chút."

https://thuviensach.vn

Chi Chi bị đuổi trở về, nàng ngàn vạn lần chưa bao giờ nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy.

Thẩm tỷ tỷ nhìn dáng vẻ của Chi Chi: "Ngươi sao vậy?"

"Cha ta muốn gả ta cho La Phóng ở phố bên cạnh."

"La Phóng? Là ai vậy?" Thẩm tỷ tỷ bay tới bên cạnh nàng: "Ngươi không muốn gả cho hắn?"

"Ừ." Chi Chi không dám đem chuyện mình trùng sinh nói thật với Thẩm tỷ tỷ, nàng cảm thấy chuyện này nàng không thể nói cho bất cứ ai, nếu như nói ra, nàng sẽ gặp phải vô số tai hoạ.

"Cha ngươi đồng ý rồi sao?"

"Ông muốn đồng ý." Chi Chi thở dài.

Thẩm tỷ tỷ suy nghĩ một lát: "Nếu không thì như vậy đi, tối nay ngươi đi tìm Hướng tiểu tử, nhìn trộm hắn tắm. Như vậy thì hắn không thể không chịu trách nhiệm với ngươi."

Chi Chi: "Hả?"

Hết chương 7.

Lời của Bê Ba: Thẩm tỷ tỷ à, tỷ còn việc gì khác ngoài việc nhìn trộm Hướng Thanh Sư tắm không vậy? =)))))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiếp Thất Chi Chi Bái Kiến Công Chúa

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Đương nhiên là Chi Chi sẽ cự tuyệt cái đề nghị hoang đường này của Thẩm tỷ tỷ.

Ngày hôm sau, La Phóng lại trực tiếp đến cửa.

Bởi vì có chuyện cầu hôn này nên Chi Chi liền không muốn gặp mặt La Phóng, nàng núp ở phía sau bình phong, nghe lén Lâm Phụ và La Phóng trò chuyện.

"La hiền chất, gần đây đang phục vụ ở nơi nào."

"Thưa bá phụ, gần đây cháu đã tìm được một nơi mới, cháu phục vụ ở trong phủ Công Chúa."

Chi Chi nghe được câu này thì mắt trợn tròn.

Phục vụ trong phủ Công Chúa?

Sao lại như vậy?

Đời trước...

Chi Chi phát hiện ra đời trước nàng cũng không biết La Phóng làm nô tài ở đâu, chỉ biết là sau đó hắn thua sạch gia sản.

https://thuviensach.vn

Nghe được ba từ phủ Công Chúa đã khiến Chi Chi lập tức cảm thấy hoảng sợ, trong lòng càng quyết tâm nhất định không được gả cho La Phóng.

Sau khi La Phóng rời đi, Chi Chi lập tức đi ra.

"Cha, con không muốn gả."

Lâm phụ giương mắt nhìn nàng, có chút khó hiểu: "Chi Chi, con cảm thấy La Phóng không tốt ở điểm nào?"

Chi Chi do dự một chút: "Trong lòng nữ nhi đã có ý trung nhân."

"Cái gì?" Lâm phụ cả kinh đứng bật dậy.

Chi Chi giật mình lùi lại một bước, ánh mắt có chút né tránh: "Thật ra trong lòng nữ nhi đã có ý trung nhân rồi."

Lâm phụ nhìn chằm chằm vào Chi Chi hồi lâu, nhưng cũng không hề truy hỏi ý trung nhân của nàng là ai, chỉ tỏ ý là đã hiểu rồi.

Khi biết hành động của Chi Chi thì Thẩm tỷ tỷ cười ha ha.

"Ngươi cười cái gì?" Chi Chi bị nàng cười thì hết sức thấp thỏm.

"Chẳng qua cảm thấy với tính cách của ngươi mà lại có thể làm ra chuyện hiếm thấy như vậy." Thẩm tỷ tỷ lại cười một tiếng: "Ngươi nói ra lời này thì cha ngươi sẽ không đáp ứng mối hôn sự này nữa hay sao?"

"Không biết, nhưng chắc là sẽ không đâu."

Chi Chi ngồi trước bàn trang điểm, chống tay lên cằm, liếc nhìn mình trong gương.

https://thuviensach.vn

Từ trước đến giờ nàng không hề cảm thấy dáng vẻ của mình quá xinh đẹp, nhưng mà Thẩm tỷ tỷ lại thường xuyên khen nàng.

Nói rằng nếu như nàng ta là nam nhân, nhất định sẽ phải cưới Chi Chi.

Thẩm tỷ tỷ bay tới bên cạnh bàn trang điểm, dĩ nhiên là gương mặt của nàng ta không hề được phản chiếu trong gương.

Nàng ta hướng về phía gương làm mặt quỷ, không có gì cả.

"Đến bao giờ thì Hướng công tử mới đồng ý nhận hà bao của ta chứ?"

Chi Chi nghĩ đến Hướng Thanh Sư, nghĩ đến vẻ mặt lạnh lùng của đối phương, dường như mình là bệnh truyền nhiễm, chỉ cần tiến lại gần một chút thì sẽ bị lây bệnh vậy.

"Chi Chi, nếu như ngươi không thích hắn, vậy thì cần gì nhất định phải là hắn." Thẩm tỷ tỷ nói: "Theo ta thì, trong kinh thành có nhiều cái gì ta không biết, nhưng nam nhân trẻ tuổi tài tuấn là nhiều nhất."

Thẩm tỷ tỷ nháy mắt với Chi Chi: "Ngươi cho ta mấy ngày, để ta tìm giúp ngươi một hạt giống tốt."

Nói xong, Thẩm tỷ tỷ biến mất ngay tại chỗ.

***

Đại khái là do lời nói của Chi Chi ngày hôm đó đã có tác dụng, nên Lâm phụ cũng không đề cập gì đến chuyện của La Phóng nữa, La mẫu cũng không có tiếp tục đến cửa.

Chi Chi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà cũng chẳng có tâm trạng ra khỏi cửa, nàng còn đang sốt ruột, bởi chỉ còn có ba tháng nữa thôi là đến đại hôn của vị kia rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu như trong ba tháng này nàng còn không thể gả đi, thì sẽ lại một lần nữa phải gả vào trong phủ Công Chúa.

Chi Chi nghĩ tới cái đêm nàng chết đó thì không nhịn được mà run rẩy toàn thân.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ."

"Ừ?" Chi Chi bỗng nhận ra Lâm Nguyên đang gọi mình: "Sao vậy?"

"Hướng ca ca tới."

"Cái gì?" Chi Chi rất kinh ngạc.

"Hình như là đưa cho cha thứ gì đó, nhưng cha đã đi ra ngoài rồi, không biết bao giờ mới về, đệ bảo Hướng ca ca cứ để đồ lại là được, nhưng huynh ấy nhất định muốn chờ cha trở lại." Lâm Nguyên nhíu mày: "Tỷ tỷ giúp đệ nấu bình trà, để đệ bưng ra cho Hướng ca ca."

Chi Chi ồ một tiếng, tài nghệ nấu trà của nàng rất cao, nhất là sau ba năm ngây người ở phủ Công Chúa.

Nàng không có tài nghệ gì khác, khi đó tác dụng duy nhất của nàng đó chính là nấu trà cho mấy vị quý nhân kia.

Lần đầu tiên Phò Mã uống trà của nàng pha thì rất kinh ngạc, nhìn nàng bằng một ánh mắt không tài nào tưởng tượng nổi: "Không nghĩ tới Chi Chi còn có bản lĩnh này."

Tướng mạo của Phò Mã hết sức tuấn mỹ, giống như là vị quân tử ôn nhu dịu dàng được viết trong hý kịch.

Lúc mới được gả vào trong phủ Chi Chi cũng đã từng ảo tưởng một phen, hy vọng là Phò Mã sẽ thích nàng, cho nên mỗi khi Phò Mã khen nàng, nàng đều cảm thấy luống cuống tay chân.

https://thuviensach.vn

"Không có, thiếp chẳng qua chỉ hiểu sơ một chút mà thôi."

Phò Mã cười nhẹ một tiếng, tiếng cười kia truyền vào trong lỗ tai của Chi Chi, khiến cho tai nàng nóng bừng lên.

"Chi Chi không cần khiêm tốn."

"Trà uống rất ngon sao?" Một giọng nữ đột nhiên xen vào: "Vậy cũng pha cho Bổn Cung một tách."

Chi Chi vội vàng quỳ xuống: "Thiếp thất Chi Chi bái kiến Công Chúa."

Một đôi giày thêu tinh xảo xuất hiện trong tầm mắt của Chi Chi.

"Đứng lên đi."

***

Chi Chi vội vàng lắc đầu, không để bản thân tiếp tục hồi tưởng lại chuyện trước đây.

Nàng nói với Lâm Nguyên: "Đệ chờ một chút, tỷ lập tức đi pha trà."

Lâm Nguyên quay trở lại rất nhanh: "Tỷ tỷ, Hướng ca ca đã uống hết sạch nước trà rồi, có cần phải nấu thêm không?"

"Nhanh như vậy sao?" Chi Chi kinh sợ: "Vậy tỷ sẽ đi pha ngay bây giờ."

Khi Lâm Nguyên chạy trở lại lần thứ ba, Chi Chi cũng không biết tỏ thái độ ra sao, Lâm Nguyên có chút tức giận: "Nhà chúng ta cũng đâu phải là trà quán, sao huynh ấy lại uống như trâu vậy chứ, hết ly này đến ly khác, hừ."

https://thuviensach.vn

Chi Chi cũng không hiểu: "Có lẽ là khát nước quá."

"Hừ, nào có khát như vậy, đến hai bình trà liền, trà ngon trong nhà ta đều bị huynh ấy uống hết rồi."

Chi Chi nhìn dáng vẻ tức giận của đệ đệ mình thì bật cười: "Vậy lần này để tỷ bưng trà qua."

Lâm Nguyên vội vàng lắc đầu: "Lúc ra cửa cha đã cố ý dặn dò đệ, thân thể tỷ vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, không thể tiếp khách, cứ để đệ đi cho."

Chẳng qua đến trà cũng đã nấu rồi, cái này với tiếp khách thì có gì khác nhau đâu.

Lần này Lâm Nguyên đi rất lâu mới quay lại, vẻ mặt cậu bé có chút vừa lòng: "Cuối cùng cũng đi rồi."

"Cha về rồi sao?"

"Không, hình như Hướng công tử có chuyện nên đã đi rồi."

"Ồ."

***

Buổi tối khi Lâm phụ quay về, Lâm Nguyên nhắc đến chuyện của Hướng Thanh Sư.

Lâm phụ suy nghĩ một lát: "A, là tại cha, lần trước có nhờ Hướng công tử mang cho cha một vật, cha quên mất là hôm nay. Thôi, ngày mai cha sẽ tự mình đến cửa tạ lỗi."

"Cha, là thứ gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Cho tỷ tỷ của con." Lâm phụ nhìn về phía Chi Chi: "Thuyền thương trên biển mang về một viên trân châu, nghe nói vật này có tác dụng an thần hộ tâm, ngày thường con ngủ không yên giấc, cha nghĩ là vật kia sẽ có chút tác dụng."

"Cha, cái đó nhất định là rất quý, chắc sẽ cực kỳ đắt đỏ." Chi Chi vội vàng lắc đầu: "Con không cần đâu, bây giờ con ngủ rất ngon rồi."

"Không đắt, một viên trân châu thôi mà, có thể đắt đến mức nào chứ. Con không cần phải quan tâm đến chuyện này, việc của con là chỉ cần tự chăm sóc bản thân cho thật tốt, trong thời gian này không cần phải ra ngoài." Lâm phụ ngừng lại: "Nếu như có ai tìm đến cửa, con cũng không cần phải ra tiếp đón, cứ để cho đệ đệ con ra là được rồi."

Hết chương 8.

Tác giả có lời muốn nói: Hướng công tử, không phải là huynh đang mắc tè đi?

Lời của Bê Ba: uống lắm trà quá mà không đợi được nàng, lại đợi được cơn buồn tè trước =))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nàng Ngẩng Đầu Lên, Kinh Ngạc Phát Hiện Ra Ánh Mắt Của Hướng Thanh Sư Đang Nhìn Chằm Chằm Vào Nàng

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Sau khi nhận được trân châu, Chi Chi giơ lên trước ngọn nến nhìn thật kỹ.

Hình dáng của viên trân châu này hết sức bình thường, chỉ là bề ngoài tương đối tròn trịa trơn bóng, ngửi cũng không thấy có mùi gì.

Chi Chi không biết viên trân châu này có giá bao nhiêu, nhưng có chút lo lắng sợ Lâm phụ bị người ta lừa.

Nàng dùng dây đỏ xâu qua viên trân châu, sau đó buộc vào cổ tay.

Đeo đi ngủ mấy đêm, cũng không cảm thấy có gì khác lạ, chẳng qua là không thấy Thẩm tỷ tỷ xuất hiện nữa.

Chi Chi sợ trân châu có tác dụng trừ tà, nên gỡ trân châu xuống một ngày một đêm, thế nhưng vẫn không nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ tính tình hoạt bát, nói không chừng đã tìm thấy chuyện vui ở đâu đó, cũng không nhất định phải tới đây.

Bất tri bất giác đã đến năm mới, đêm ba mươi, Chi Chi cũng uống chút rượu, ăn đến no say leo lên giường ngủ.

https://thuviensach.vn

Trước khi ngủ có nghe thấy tiếng khoá cửa của Lâm phụ.

Mấy ngày này, không, từ sau khi Chi Chi nói trong lòng đã có ý trung nhân, dường như Lâm phụ hết sức đề phòng người xung quanh, rất sợ Chi Chi bị người ngoài nhìn thấy.

Chi Chi nằm trên giường bật cười, tâm tư của cha nàng thật là khó hiểu.

Rõ ràng người thúc giục mình thành thân là ông, bây giờ đề phòng người bên ngoài cũng là ông.

Chi Chi không hề biết, Lâm phụ hy vọng con gái mình được gả cho một gia đình tốt.

Nhưng bỗng chốc lại phát hiện ra củ cải trắng mình nuôi nấng khổ sở bao năm tự nhiên không nói không rằng âm thầm thích một con heo, đây chính là một vấn đề lớn.

Con heo này được nữ nhi của ông thích từ bao giờ?

Con heo này là ai?

Liệu con heo này có dùng những lời dối trá, những lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt nữ nhi nhà mình hay không?

***

Chi Chi có một giấc ngủ ngon, ngày hôm sau cảm thấy rất vui vẻ.

Bởi vì đây là ngày đầu tiên trong năm, phần lớn hàng xóm láng giềng đều sẽ thể hiện lễ nghi, đến thăm hỏi lẫn nhau.

Người nhà họ Lâm ít nhất, cho nên mùng một cả nhà bọn họ sẽ cùng nhau đi bái phỏng hàng xóm.

https://thuviensach.vn

Gia đình đầu tiên bọn họ đến bái phỏng chính là nhà của Hướng Thanh Sư.

Phụ mẫu Hướng Thanh Sư không còn, Lâm phụ nhớ đến những giúp đỡ của hắn với Lâm gia ngày xưa, cho nên quyết định đến vào ngày mùng một.

Đời trước Chi Chi cũng đi theo, nhưng không cảm thấy gì cho lắm, hôm nay lại không giống như vậy.

Chi Chi ngồi trước gương đồng hồi lâu.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo choàng đỏ, bên dưới là làn váy đỏ nhạt, tóc mai rũ xuống bên tai, ở giữa búi tóc còn cố ý cài thêm một chiếc trâm bạc hình hoa quế.

Đồ trang sức của nàng không nhiều, phần lớn đều là của mẫu thân đã qua đời để lại cho nàng, đôi khi Lâm phụ kiếm lời, cũng sẽ đặt mua một ít, nhưng mà đều không phải là đồ quý giá gì.

Tỷ như trâm bạc trên đầu nàng hôm nay, đây là loại bạc hết sức bình thường, nhưng chính là thắng ở dáng vẻ đẹp mắt.

Chi Chi nhìn mình ở trong gương, nhỏ giọng thầm thì: "Nhìn thế này liệu trông có quá non nớt hay không? Nhưng mà hình như Hướng công tử không thích cách ăn mặc trước kia của mình."

"Tỷ tỷ, tỷ xong chưa vậy?" Giọng Lâm Nguyên vang lên từ bên ngoài cửa.

Chi Chi đáp lại một tiếng: "Tới đây."

Nàng nhìn lại chiếc trâm bạc trên đầu mình một lần nữa, do dự hồi lâu vẫn là gỡ xuống.

https://thuviensach.vn

Nếu như bị đối phương nhìn ra đây là trâm bạc giá rẻ, liệu có phải đối phương sẽ không coi trọng mình hay không? Thôi thì cứ lấy xuống đi vậy.

Chi Chi vừa bước ra khỏi phòng thì Lâm Nguyên liền khen ngợi: "Hôm nay trông tỷ thật là xinh đẹp."

Cậu bé đi vòng quanh Chi Chi một vòng, đột nhiên nhíu mày lại: "Chỉ là sao không thấy đeo đồ trang sức?"

Chi Chi giơ ngón tay chọc vào trán cậu bé: "Mắt đệ thật tinh, hôm nay tỷ không muốn đeo."

Lâm Nguyên cười hì hì một tiếng: "Đi đi đi, cha đã đứng chờ chúng ta ở ngoài cửa rồi. Lần trước Hướng ca ca uống của nhà chúng ta nhiều trà như vậy, hôm nay đệ phải đem điểm tâm nhà bọn họ ăn sạch sẽ mới được."

***

Cổng Hướng gia.

Bởi vì là dịp tết, cho nên ở bên ngoài cổng của Hướng gia cũng dán câu đối đỏ, chẳng qua là nhìn bút tích, rất có thể là chữ Hướng Thanh Sư tự mình viết.

Lâm phụ tiến lên gõ cửa một cái thì có người ra mở cổng.

"Lâm bá phụ."

Hướng Thanh Sư lại tự mình ra mở cổng.

Chi Chi lập tức trợn tròn mắt.

Nàng mím môi, chân hơi lui về phía sau, đầu cũng cúi thấp xuống.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên gặp lại sau khi từ biệt ở trà trai, lần gặp mặt trước hắn vẫn rất hung dữ với nàng.

"Tiểu Nguyên." Giọng Hướng Thanh Sư hơi ngừng lại một chút: "Còn cả Lâm cô nương cũng tới sao."

Chi Chi cúi đầu, nhất thời cảm thấy vô cùng thất bại.

Ngay cả đệ đệ cũng có thể vớt được một câu Tiểu Nguyên, nàng lại chỉ lạnh nhạt là Lâm cô nương, hơn nữa cái gì gọi là "cũng tới", là không hoan nghênh nàng tới đây sao?

Chi Chi đưa tay sờ một cái lên viên trân châu ở cổ tay mình, trong lòng thầm nghĩ thật tốt vì không đưa hà bao ra.

"Hướng hiền chất, tại sao lại là cháu tự mình ra mở cửa?"

"Trương thúc bị bệnh, cho nên cháu để ông ấy nghỉ ngơi, xin mời vào."

Lúc bước vào Chi Chi cũng không hề ngẩng đầu lên, nhưng bất thình lình lại nghe được một câu.

"Năm mới tốt lành."

Nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện ra ánh mắt của Hướng Thanh Sư đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Chi Chi đã từng ngầm so sánh tướng mạo của Phò Mã và Hướng Thanh Sư với nhau, phát hiện ra rằng nếu như Phò Mã rực rỡ như ánh mặt trời, thì Hướng Thanh Sư chính là ánh trăng, mỗi người một vẻ, đều là những mỹ nam tử số một.

Chẳng qua Phò Mã luôn luôn ôn hoà lễ độ, tươi cười niềm nở, không giống như Hướng Thanh Sư lạnh lùng như băng tuyết, cứ như là cục sắt.

https://thuviensach.vn

"Hướng ca ca cũng năm mới tốt lành." Đằng sau truyền tới giọng nói của đệ đệ nàng.

Hoá ra là đang nói với đệ đệ nàng, Chi Chi lại cúi đầu xuống một lần nữa, liền nghe thấy tiếng ho nhẹ của Hướng Thanh Sư.

"Có phải Hướng hiền chất cũng đang bị bệnh hay không? Thời tiết giá rét, cần phải mặc thêm nhiều y phục."

"Không có việc gì."

Không biết có phải là ảo giác của Chi Chi hay không, mà nàng cảm thấy hình như giọng nói của Hướng Thanh Sư càng trở nên lạnh lùng hơn.

***

Vào nhà, phần lớn đều là Lâm phụ và Hướng Thanh Sư trò chuyện với nhau, Lâm Nguyên thì cắm đầu vào ăn bánh điểm tâm, thi thoảng nói chen vào mấy câu.

Còn Chi Chi chỉ cúi mặt uống trà.

Đột nhiên, trong mí mắt của nàng xuất hiện một khay bánh ngọt.

"Bánh ngọt này mùi vị không tệ."

"Cảm ơn Hướng ca ca." Lâm Nguyên nhanh tay đón lấy.

Hướng Thanh Sư liếc nhìn Lâm Nguyên, kéo kéo môi dưới: "Không cần cảm ơn."

Chi Chi do dự một chút, cũng đưa tay cầm lấy một khối, còn chưa kịp bỏ vào trong miệng thì nghe thấy tiếng cha nàng.

https://thuviensach.vn

"Giờ cũng không còn sớm nữa, chỉ sợ Hướng hiền chất cũng đã mệt mỏi rồi, chúng ta còn muốn đi chúc tết thêm mấy nhà, cho nên tạm thời không tiếp tục quấy rầy."

Chi Chi liếc nhìn bánh ngọt, thả trở về.

Vì sợ Hướng Thanh Sư chê nàng đã chạm qua, nên nàng cố ý đặt ở bên ngoài rìa của khay.

"Bánh ngọt này của Hướng ca ca ăn thật ngon, cha, chúng ta cũng mua một ít đi." Lâm Nguyên ở bên cạnh nói.

"Ăn ngon thì mang về đi." Hướng Thanh Sư cất giọng không lạnh không nhạt.

Thế nên Lâm Nguyên liền xách theo một bịch bánh ngọt đi ra.

Trên đường, Lâm Nguyên vẫn liên tục khen Hướng Thanh Sư, dường như đã hoàn toàn quên mất trước đó còn nổi giận với Hướng Thanh Sư vì mấy bình trà.

"Bánh ngọt nhà Hướng ca ca ăn thật là ngon, tỷ tỷ, lát nữa chúng ta chia nhau ăn."

"Đệ ăn một mình đi, tỷ không thích đồ ngọt cho lắm."

Đằng trước vang lên giọng nói của Lâm phụ: "Đúng thế, Tiểu Nguyên, con ăn một mình đi, thân thể tỷ con không tốt, không thể ăn nhiều đồ ngọt như vậy."

Lâm Nguyên bĩu môi: "Gì chứ, rõ ràng hôm qua cha còn nhất định bắt tỷ tỷ ăn bánh hoa quế cha làm cơ mà."

Hết chương 9.

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Nguyên, đệ như vậy có bị đánh đòn hay không thế?

Lời của Bê Ba: Chương trước tác giả gọi lão bộc của nhà Hướng Thanh Sư là Hướng thúc, còn hôm nay lại chuyển thành Trương thúc. Bê thấy nó không khớp nhau, nên Bê quyết định sửa hết thành Trương thúc nhé mọi người.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ánh Mắt Chi Chi Khẽ Động, Gỡ Mặt Nạ Ra

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Gặp lại Thẩm tỷ tỷ đó là vào đêm ngày mùng bảy tháng giêng.

Chi Chi vừa mới gội đầu xong, đang ngồi hong khô tóc.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, bỗng nghe được có người gọi nàng.

"Chi Chi."

Nàng vừa quay lại thì liền nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ đang nhìn nàng mỉm cười.

"Thẩm tỷ tỷ, tỷ đã trở lại rồi." (từ chương này Bê sẽ đổi cách xưng hô của Thẩm tỷ tỷ và Chi Chi, bởi hai người đã thân nhau như tỷ muội.)

Thẩm tỷ tỷ gật đầu: "Chi Chi, mau cùng ta ra ngoài."

"Hả?"

Thẩm tỷ tỷ tỏ vẻ thần bí: "Không phải ta đã đáp ứng là sẽ giúp muội tìm thanh niên tài tuấn sao? Ta tìm được rồi, giờ chỉ chờ muội thôi."

Nàng ta bay bay trước mặt Chi Chi: "Tuyệt đối là thanh niên tuấn mỹ tài giỏi, muội mà không đi thì sẽ hối hận. So với Hướng tiểu tử kia thì tốt hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

Chi Chi do dự: "Nhưng bây giờ đã trễ lắm rồi."

"Yên tâm đi, có ta đây rồi, muội sợ cái gì. Không phải quỷ là đáng sợ nhất sao? Bây giờ có quỷ bảo vệ muội, muội còn sợ gì nữa?" Thẩm tỷ tỷ thúc giục Chi Chi: "Mau mau mau, thay bộ y phục đẹp mắt nhất của muội rồi cùng ta ra ngoài."

Lần trước giúp A Đàm hoàn thành tâm nguyện, Chi Chi đã lấy chìa khoá cửa sau, cho nên lần này nàng ra ngoài cũng đặc biệt thuận lợi.

Nàng cầm trong tay một ngọn đèn, hơi chiếu sáng con đường phía trước.

Bởi vì tóc vẫn còn chưa khô nên đành xoã trên vai, nhưng lại lộn xộn quá, Chi Chi bèn dùng một sợi dây thắt lên, để cho đuôi tóc buông tự nhiên ở đằng sau.

Y phục là do Thẩm tỷ tỷ chọn cho nàng, Thẩm tỷ tỷ nói Chi Chi có làn da trắng như tuyết thì mặc đồ đỏ sẽ rất đẹp mắt, nhưng trong trường hợp tối nay thì Chi Chi không thể mặc đồ đỏ.

"Dưới ánh trăng, muội mặc màu thuỷ lam mới là đẹp mắt nhất." Thẩm tỷ tỷ tỏ vẻ nắm chắc phần thắng.

Chi Chi có một bộ váy màu thuỷ lam, chính xác là màu trắng và màu xanh da trời pha lẫn với nhau thành tầng tầng lớp lớp, mỗi khi bước đi có thể nhìn thấy mũi giày của nàng lộ ra.

Con mắt của Thẩm tỷ tỷ rất tốt, bởi vì thời điểm Chi Chi mặc bộ y phục này đi dưới ánh trăng, làn váy giống như phảng phất nhiễm ánh trăng vậy.

Hơn nữa khuôn mặt trứng ngỗng của nàng không hề trang điểm, quét sạch đi tất cả dáng vẻ yêu mị diễm lệ thường ngày.

https://thuviensach.vn

Ngọn đèn trong tay Chi Chi khiến nàng giống như một nàng tiên đang đi tản bộ dưới bầu trời trăng.

"Thẩm tỷ tỷ, chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Dĩ nhiên là đi gặp thanh niên tuấn mỹ tài giỏi rồi."

Chi Chi nhìn Thẩm tỷ tỷ bay trước mặt mình: "Thanh niên tuấn mỹ tài giỏi tại sao nhất định phải gặp vào buổi tối?"

"Bởi vì..." Thẩm tỷ tỷ quay đầu lại: "Ta chờ lâu lắm rồi, tối nay mới đến lúc."

Chi Chi không hiểu lời của Thẩm tỷ tỷ cho lắm.

Thẩm tỷ tỷ mang nàng đi hồi lâu, lại xuyên qua hết mấy ngõ hẻm, lúc đi tới đầu ngõ thì Thẩm tỷ tỷ ngừng lại.

"Chi Chi, muội tự đi vào đi."

Chi Chi nhìn về phía Thẩm tỷ tỷ, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thẩm tỷ tỷ nhìn ra dáng vẻ sợ hãi của nàng: "Đừng sợ, cứ vào đi. Ta chỉ có thể đứng ở chỗ này, cứ yên tâm, ta sẽ ở đây bảo vệ muội, Chi Chi, mau vào đi."

Chi Chi không hiểu tại sao Thẩm tỷ tỷ lại không đi vào cùng nàng, nhưng nàng cảm thấy Thẩm tỷ tỷ là một quỷ tốt, nhất định sẽ không lừa gạt nàng, cho nên nàng lấy dũng khí đi vào bên trong.

Con ngõ rất sâu, xung quanh yên tĩnh vô cùng, Chi Chi chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Tiếng giày thêu bước trên nền gạch.

https://thuviensach.vn

Lúc Chi Chi đi được một nửa, không hiểu tại sao trong lòng lại nổi lên một loại trực giác, cứ cảm thấy người ở sâu bên trong con ngõ này sẽ là một người khiến nàng khiếp sợ, thanh niên tuấn mỹ tài giỏi gì mà lại ở trong ngõ hẻm này vào nửa đêm cơ chứ?

Nàng quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy Thẩm tỷ tỷ đâu nữa.

Nàng đứng tại chỗ chần chừ hồi lâu, chân không nhịn được mà lui về phía sau một bước.

Mặc dù Hướng Thanh Sư lạnh nhạt, nhưng nàng vẫn có thể cố gắng một chút.

Thanh niên tuấn mỹ tài giỏi mà buổi tối ở trong ngõ nhỏ doạ người như vậy, hay là cứ thôi đi.

Nói không chừng còn lạnh lùng hơn cả Hướng Thanh Sư ấy chứ.

Nhưng mà...

Dù sao cũng vẫn là ý tốt của Thẩm tỷ tỷ, thôi thì cứ thử đi xem một chút xem sao.

Chi Chi khẽ cắn răng, nắm chặt chiếc đèn trong tay, kiên định đi về phía trước.

Lần này đi không bao lâu thì nàng nhìn thấy một bóng người nằm trên mặt đất.

Người nọ mặc một thân đồ đen, hình như là đang bị thương.

Ừm.

Người bị thương là thanh niên tuấn mỹ tài giỏi?

https://thuviensach.vn

Thẩm tỷ tỷ bảo nàng đi cứu người, mục đích là để sau đó đối phương lấy thân báo đáp sao?

Chi Chi do dự tiến tới, đối phương lại còn đeo mặt nạ, nàng dùng chân đá đá vào chân đối phương, thấy đối phương không hề có phản ứng gì.

Chắc là ngất rồi.

Chi Chi ngồi xổm xuống nhìn thật kỹ.

Phát hiện trên đùi người nọ có một vết thương, vẫn còn đang ứa máu ra ngoài.

Chi Chi chưa từng xử lý qua những loại chuyện kiểu này, nàng suy nghĩ một chút, mới giơ tay xé ống quần bên đó của đối phương xuống.

Chất liệu y phục của đối phương nhất định là rất tốt, nàng phải dùng hết sức mình mới xé ra được.

Sau khi xé xong, nàng phân vân không biết bây giờ nên buộc vào miệng vết thương, buộc vào phía dưới vết thương hay là buộc vào phía trên vết thương.

"Chắc là cầm máu thôi, cũng không phải là bị rắn cắn." Chi Chi cầm miếng vải vừa xé xuống băng chặt miệng vết thương, còn thắt nút lại cẩn thận.

Bởi vì giúp đối phương cầm máu nên trên tay Chi Chi cũng dính không ít máu, nàng có chút ghét bỏ chùi chùi vào quần áo đối phương.

Lúc này mới nhớ ra nàng vẫn còn chưa có nhìn thấy mặt mũi của đối phương.

Hắn là sẽ thật anh tuấn đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà tại sao giữa đêm lại bị thương? Lại còn nằm ở nơi này?

Hơn nữa còn ăn mặc kỳ quái như vậy.

Người kia đeo một chiếc mặt nạ rất phổ thông.

Chính là một chiếc mặt nạ thuần màu đen, không có chút hoa văn nào.

Chi Chi nhìn chằm chằm vào gương mặt đeo mặt nạ ấy, từ từ đưa tay ra.

Lúc bàn tay chạm đến chiếc mặt nạ đó, dường như đầu ngón tay cũng đã chạm đến khuôn mặt của đối phương.

Lạnh như băng.

Ánh mắt Chi Chi khẽ động, gỡ mặt nạ ra.

Vừa mới gỡ ra, nàng liền bị doạ sợ ngã ngồi trên mặt đất.

Ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Nàng nhìn khuôn mặt của người nọ, lại nhìn mặt nạ trong tay mình, vội vàng bỏ xuống.

Tại sao lại là hắn...

Khi nàng biến thành quỷ, cả ngày lẫn đêm đều chỉ nhìn chằm chằm vào người này.

Mà tâm nguyện lớn nhất của đời này chính là không bao giờ muốn đụng phải hắn, thế nhưng thật không ngờ lại phải gặp hắn sớm hơn cả đời trước.

Chi Chi không nghĩ quá nhiều, tay chân nàng như nhũn ra, phải cố gắng vịn vào tường mới có thể đứng lên.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng không dám nhìn người trên đất thêm một lần nào nữa, cứ thế xoay đầu bỏ chạy, cứ như người đang nằm dưới đất kia là một con mãnh thú vô cùng nguy hiểm.

***

Đời trước.

Khi nàng vừa mới bước chân vào phủ Công Chúa, cái gì cũng cảm thấy mới lạ, nhìn thấy ly trà cũng phải đưa tay ra sờ một cái.

"Ly trà này dường như không giống với ly trà ở nhà ta."

Nàng quay đầu lại cười với Thải Linh.

Địa vị của Chi Chi thấp kém, hay nói chính xác hơn là hầu như không có chút địa vị nào, cho nên nha hoàn phục vụ chỉ có một mình Thải Linh.

Tuổi của Thải Linh cũng không lớn, chỉ xấp xỉ tuổi Chi Chi.

Thải Linh nhìn thấy dáng vẻ này của Chi Chi thì che miệng cười: "Sau này chủ tử sẽ còn có thể nhìn thấy nhiều thứ tốt hơn, ly trà này đã là cái gì, nhưng mà ly trà trong phòng Công Chúa quả đúng là trân phẩm, đó là vật mà Thánh Thượng cố ý ban thưởng, tất cả những thứ tốt trong thiên hạ này đều là của Công Chúa."

Chi Chi ồ một tiếng, nàng không cảm thấy hâm mộ, cũng không cảm thấy ghen tỵ chút nào.

Bởi vì chênh lệch quá lớn, căn bản là không tài nào nảy sinh suy nghĩ khác, nàng và Công Chúa vốn chính là gà vườn và Phượng Hoàng khác biệt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Công Chúa, là khi nàng theo chân mấy vị di nương kia cùng tới thỉnh an.

https://thuviensach.vn

Các nàng quỳ xuống bên ngoài rèm, Công Chúa ngồi ở bên trong rèm, tất cả quy củ trong phủ đều do Cung ma ma nói, từ đầu đến cuối không hề nghe được giọng của Công Chúa.

Khi Cung ma ma bảo các nàng lui xuống, Chi Chi lén ngước mắt nhìn lên chiếc rèm, nhưng chiếc rèm kia được che thật kín, nàng chỉ có thể nhìn được một bóng người mờ ảo.

Người nọ ngồi ở trên ghế, hết sức tuỳ ý tự tại, nhưng vẫn khiến nàng cảm nhận được khí thế trên người "nàng ấy".

***

Chi Chi chạy thật nhanh, ngay sau đó nàng nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ nhìn nàng kinh ngạc: "Sao vậy Chi Chi? Tại sao muội lại có dáng vẻ này?"

Chi Chi hốt hoảng đến mức bỏ quên cả đèn: "Thẩm tỷ tỷ, chúng ta mau trở về đi thôi." Trống ngực nàng đập liên hồi.

Chỉ cần không bị mù thì đều có thể nhìn ra dáng vẻ bất ổn của Chi Chi, nàng chạy đến tóc tai tán loạn.

"Được được được, chúng ta trở về." Thẩm tỷ tỷ không hề hỏi lại bất cứ điều gì.

Sau khi về đến nhà, Chi Chi rửa sạch sẽ vết máu trên tay, không nói một lời leo lên giường đi ngủ.

Thẩm tỷ tỷ thấy nàng như vậy nên cũng không dám hỏi gì cả.

Nàng ta không biết Chi Chi đang sợ cái gì, hay là bị vết thương kia hù doạ?

https://thuviensach.vn

Nàng ta nghĩ như vậy, nhưng mà thực sự vất vả lắm mới chờ được đến lúc đối phương bị thương mà.

***

Sau đêm hôm đó Chi Chi cũng không hề nhắc lại những chuyện đã xảy ra, chẳng qua là càng ngày càng không thích ra khỏi cửa hơn, ngay cả chuyện đưa hà bao cho Hướng Thanh Sư cũng quên luôn.

Cho đến buổi tối tết Nguyên Tiêu ngày hôm đó, Lâm Nguyên tới rủ nàng ra ngoài, Chi Chi mới nhớ hôm nay là tết nguyên tiêu.

"Được, Tiểu Nguyên, đệ chờ tỷ một lát."

Chi Chi tuỳ ý khoác một món áo choàng, sau đó đi ra ngoài.

Vì được ăn tết nguyên tiêu nên Lâm Nguyên vô cùng hưng phấn: "Tỷ tỷ, hôm nay đệ phải giải thật nhiều câu đố đèn, thắng hết phần thưởng mới được."

"Được." Chi Chi hỏi cậu bé: "Cha đâu rồi?"

"Cha nói cha không đi, dặn đệ bảo vệ tỷ thật tốt." Lâm Nguyên vỗ ngực: "Tỷ tỷ, tỷ cứ yên tâm, hôm nay đệ đã đáp ứng cha rồi, đảm bảo sẽ đưa tỷ về nhà an toàn."

"Ôi chao, không ngờ hạt đậu nhỏ này cũng lợi hại như vậy nha." Thẩm tỷ tỷ ở bên cạnh cười.

Chi Chi cũng bật cười, dắt tay Lâm Nguyên: "Vậy chúng ta đi thôi."

***

Tết Nguyên Tiêu là một trong những ngày tết náo nhiệt nhất trong năm.

https://thuviensach.vn

Vào ngày này, toàn bộ kinh thành đều tràn ngập mùi thơm của đồ ăn, bên tai đầy ắp tiếng cười, mắt có thể nhìn thấy đủ loại đèn lồng màu sắc rực rỡ.

Pháo hoa cũng được bắn liên tục, pháo hoa đều là do người trong hoàng thất bắn, cho nên số lượng rất lớn. Bày tỏ ý muốn mời dân chúng cùng ăn mừng và cùng tận hưởng niềm vui vẻ hoà thuận với nhau.

Chi Chi dắt tay Lâm Nguyên, ánh mắt nhìn quanh khắp nơi.

Lâm Nguyên ở bên cạnh cũng rất háo hức, nhìn thấy có nghệ nhân giang hồ phun lửa thì cả kinh đến không khép được miệng.

"Tỷ tỷ, woa woa, tỷ nhìn kìa."

Chi Chi nhìn thấy thì cũng không kìm được mà kêu lên ngạc nhiên, chỉ có Thẩm tỷ tỷ ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

"Có gì hay mà nhìn, đúng là hai tên nhà quê."

Chi Chi làm như không nghe thấy.

Lâm Nguyên kéo Chi Chi đi, cậu bé muốn xem hết nơi này đến nơi khác, làm cho Chi Chi va vào người khác mấy lần.

Thẩm tỷ tỷ có chút không hài lòng: "Tên tiểu quỷ thúi này, cẩn thận một chút đi."

"Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên, đệ chậm một chút..." Chi Chi lại va vào một người, nhưng lần này đối phương lại đưa tay đỡ lấy nàng.

"Lâm cô nương?"

Chi Chi ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng là một gương mặt tuấn tú mang theo vẻ lạnh lùng băng giá.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà dường như vẻ lạnh lùng băng giá đã vơi bớt đi rất nhiều

Hết chương 10.

Tác giả có lời muốn nói:

Người nào đó: Thậm chí đến dáng vẻ của ta cũng không thèm miêu tả???

Lời của Bê Ba: Công túa đừng giận, cố nhịn thêm vài chương nữa nha =)))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quân Tử Nhẹ Nhàng, Trong Tay Cầm Một Ngọn Đèn Lưu Ly.

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

"Hướng ca ca, sao huynh lại ở đây?" Tiếng hô to của Lâm Nguyên cất lên bên tai Chi Chi.

Từ lần trước sau khi được ăn hộp bánh ngọt kia của Hướng Thanh Sư, dường như Lâm Nguyên trở nên thích Hướng Thanh Sư vô cùng.

"Ôi chao, tay này đang để ở chỗ nào vậy chứ?" Giọng Thẩm tỷ tỷ bất chợt vang lên.

Chi Chi liếc mắt, phát hiện thấy tay của Hướng Thanh Sư vẫn đang đỡ lấy bả vai nàng, nàng liền vội vàng lùi về phía sau một bước.

"Hướng công tử." Nàng cúi đầu gọi một tiếng.

"Ừm." Hướng Thanh Sư thu tay về, cúi đầu nhìn Lâm Nguyên: "Hai người cũng đi ngắm đèn hoa đăng sao? Lâm bá phụ không đi cùng?"

"Cha đệ không thích những nơi đông người, thế nên đệ liền đi chơi cùng với tỷ tỷ."

Hướng Thanh Sư liếc nhìn Chi Chi đang cúi đầu: "Ta cũng đi một mình, vậy cùng nhau đi chung đi."

https://thuviensach.vn

Dứt lời liền bảo Lâm Nguyên và Chi Chi chờ hắn một lát, một lúc sau, Hướng Thanh Sư cầm theo hai chiếc đèn hoa đăng quay trở lại.

Một cái là đèn hình con thỏ, một cái là đèn hình con hổ.

Lâm Nguyên rất tự nhiên đưa tay ra cầm lấy chiếc đèn hình con hổ, miệng ngọt như mật: "Cám ơn Hướng ca ca, đệ chưa từng thấy qua đèn con hổ nào đẹp như vậy."

"Thích là tốt rồi." Hướng Thanh Sư đưa chiếc đèn hình con thỏ cho Chi Chi.

Chi Chi nhìn đèn thỏ, cũng nhìn thấy bàn tay đang nắm lấy cán đèn kia.

Dưới ánh đèn sáng rực ở nơi này, bàn tay ấy tựa như một khối ngọc ấm áp, từng khớp xương rõ ràng, mang đậm khí khái nam nhân, hoàn toàn khác với bàn tay mềm mại nuột nà của các cô nương.

"Cho ta sao?" Chi Chi ngẩng đầu lên nhìn Hướng Thanh Sư.

Vẻ mặt Hướng Thanh Sư lạnh lùng, giọng nói cũng rất lạnh: "Ở đây còn có ai khác nữa?"

"Ồ." Chi Chi nhận lấy.

Thẩm tỷ tỷ bỗng bật cười: "Đúng là một cục đá cứng đầu."

Thật ra thì Chi Chi muốn hỏi những lời này của Thẩm tỷ tỷ là có ý gì, nhưng đang ở bên ngoài nên nàng cũng không tiện hỏi.

Cuộc dạo chơi từ hai người một quỷ bây giờ biến thành ba người một quỷ, dường như bầu không khí trở nên kỳ quái hơn.

https://thuviensach.vn

Thẩm tỷ tỷ không nhịn được nữa, bỏ lại một câu "Ta tự đi một mình." rồi biến mất.

Lâm Nguyên không chú ý tới không khí kỳ quái này, cậu bé vẫn hào hứng như cũ, thậm chí còn cảm thấy tỷ tỷ mình đi quá chậm, vì thế cậu bé liền nhanh chân đi trước hai bước, dần dần biến thành Chi Chi và Hướng Thanh Sư đi cùng nhau.

"Lâm cô nương, ta thích đi ở bên ngoài." Đột nhiên Hướng Thanh Sư nói.

Chi Chi có chút kinh ngạc: "A, được." Nàng bèn đổi vào bên trong.

Mặc dù Hướng Thanh Sư nói thích đi ở phía bên ngoài, nhưng đi bên ngoài luôn bị va chạm vào những người khác.

Chi Chi nhìn trộm hồi lâu, phát hiện mỗi khi Hướng Thanh Sư bị ai đó đụng vào, đôi lông mày rậm cũng sẽ hơi nhíu lại.

Có lẽ là Chi Chi nhìn lén quá lộ liễu, Hướng Thanh Sư quay đầu lại hỏi thẳng: "Cô nương đang nhìn cái gì vậy?"

Chi Chi vội vàng thu hồi tầm mắt: "Ta không nhìn gì cả."

"Nói dối." Lời của Hướng Thanh Sư khiến cho Chi Chi hốt hoảng, nàng vừa định phản bác thì lại nghe thấy Hướng Thanh Sư nói tiếp: "Cô nương đang muốn có chiếc đèn đó sao?"

Chi Chi ngẩng đầu lên nhìn theo tầm mắt của Hướng Thanh Sư thì thấy một sạp hàng, nàng vừa nhìn đã bị một ngọn đèn thu hút sự chú ý.

Ngọn đèn kia là một ngọn đèn mỹ nhân có cả năm mặt được làm bằng lưu ly, phần tua rua bên dưới cũng không hề tầm thường, trên chuỗi tua rua đó cũng có gắn lưu ly trong suốt.

https://thuviensach.vn

Nàng tiến lại gần một chút, nhìn thấy mỗi khi ánh lửa của ngọn nến ở bên trong lay động, dường như cả năm mỹ nhân trên đèn cũng đều nhảy múa theo.

"Thích không?" Giọng Hướng Thanh Sư vang lên trên đỉnh đầu nàng.

"Thật là đẹp mắt." Chi Chi không kìm được mà khen ngợi: "Nhưng nhất định là rất đắt."

"Tiểu cô nương muốn sao?" Ông chủ sạp hàng là một nam nhân mặt trắng, trên đầu còn đội thêm một chiếc nón nhỏ, chẳng qua hình như cái nón đó hơi nhỏ quá mức, khiến cho gương mặt trông to hơn rất nhiều.

Chi Chi mím môi lắc đầu.

"Ông chủ, chiếc đèn này bao nhiêu tiền?" Hướng Thanh Sư hỏi thẳng.

Chi Chi nghiêng đầu nhìn Hướng Thanh Sư, nhỏ giọng nói: "Chắc chắn là rất đắt, không muốn mua."

Hướng Thanh Sư liếc nàng, nở một nụ cười hiếm hoi xưa nay chưa từng thấy.

Chi Chi vẫn luôn cảm thấy mình không tốt lắm, luôn thích cái đẹp. Nhưng hình như vì tối nay ánh trăng và đèn đuốc quá lung linh, đã khiến nàng biến thành đồ háo sắc.

"Chiếc đèn này, treo trong phòng ta sẽ rất hợp."

Chi Chi: "...???"

Hướng Thanh Sư thật sự mua ngọn đèn kia, thậm chí còn có vẻ như sợ Chi Chi ao ước nên cứ luôn cầm trong tay mình.

https://thuviensach.vn

Hướng Thanh Sư vốn dĩ đã rất nổi bật trong đám đông, lúc này càng trở nên nổi bật hơn.

Quân tử nhẹ nhàng, trong tay cầm một ngọn đèn lưu ly, không biết là lang quân nhà ai đang tìm mỹ nhân dưới trăng.

***

Lâm Nguyên từ đằng trước chạy ngược trở lại, nhìn thấy ngọn đèn này cũng bị làm cho mê mẩn.

"Chiếc đèn này thật là đẹp. Hướng ca ca, huynh mua sao?"

"Ừ, thích không? Thích thì ta cho đệ."

Không biết có phải là ảo giác của Chi Chi hay không mà nàng cảm thấy khi nói ra những lời này, trong giọng nói của Hướng Thanh Sư phảng phất chứa nụ cười.

"Thích, nhưng cha đệ nói, quân tử không đoạt đồ tốt của người khác." Lâm Nguyên giơ tay ra dắt tay Chi Chi: "Tỷ tỷ, để đệ dẫn tỷ đi xem trò vui."

Cậu bé kéo Chi Chi chạy thật nhanh.

Chi Chi vừa nói chậm một chút vừa chạy theo cậu bé, không có thời gian để ý tới Hướng Thanh Sư nữa.

Lâm Nguyên dẫn nàng đi xuyên qua đám người, xuyên qua đèn đuốc, dường như trong mắt nàng có muôn nghìn chúng sinh, lại dường như chỉ có bầu trời rực sáng ánh đèn.

Trong nháy mắt kia Chi Chi nghĩ đến mấy năm khi nàng làm quỷ, không nhịn được mà bật cười.

https://thuviensach.vn

Đây có lẽ chính là hương vị cuộc sống, có thể ngửi, có thể nhìn, có thể nghe, vạn vật đều đang ở xung quanh nàng, vạn vật cũng đều có thể nhìn thấy nàng.

Khi còn là quỷ thực sự quá cô đơn tịch mịch, ngoại trừ con rồng kia, không người nào có thể nhìn thấy nàng.

Tâm trạng Chi Chi trở nên tốt hơn bao giờ hết, đến lúc Lâm Nguyên dẫn nàng đến nơi rồi mà nàng vẫn còn giữ nụ cười trên môi.

"Tỷ tỷ, tỷ nhìn đi."

Chi Chi nhìn theo, phát hiện hoá ra nơi này chính là một khán đài.

Trên đài có một nữ tử, cả người nữ tử đó mặc xiêm áo hoa lệ, nhưng khuôn mặt lại được tô vẽ hết sức cổ quái, toàn bộ khuôn mặt được sơn xen kẽ hai màu đỏ trắng, riêng môi lại được tô màu đen.

Trong miệng nữ tử đó phát ra ngôn ngữ kỳ lạ, thân thể cũng vặn vẹo uốn éo theo.

"Tỷ tỷ, nghe nói đây là gánh hát tới từ Lĩnh Nam, bọn họ đang nhảy vũ điệu hiến tế, không giống với vũ điệu của chúng ta, hơn nữa ngôn ngữ của bọn họ cũng không giống với chúng ta chút nào." Lâm Nguyên nói với Chi Chi, còn giơ một ngón tay chỉ sang bên góc đài: "Đó là nhạc cụ của bọn họ, đệ cũng chưa từng thấy qua bao giờ."

"Đó là cổ đan."

Chi Chi quay đầu lại, thấy Hướng Thanh Sư đã đứng ở sau lưng bọn họ từ khi nào.

"Cổ đan là loại nhạc khí có một không hai của Lĩnh Nam, nghe nói khi sử dụng sẽ hấp dẫn vạn trùng của trời đất." Hướng Thanh Sư không lạnh

https://thuviensach.vn

không nhạt giải thích.

"Trùng?" Lâm Nguyên không dám tin vào lỗ tai của mình: "Như thế thì cũng quá kinh tởm đi."

Chi Chi phát nhẹ vào tay Lâm Nguyên: "Đừng nói như vậy."

Nhỡ đâu bị nghe thấy thì làm thế nào?

"Chẳng qua đây chỉ là lời đồn đại, chưa chắc đã là thật." Hướng Thanh Sư nhìn về phía nữ tử ở trên đài: "Nhưng kỳ quái chính là, tại sao nhảy vũ điệu hiến tế mà lại để cổ đan ở đó?"

Lâm Nguyên nghe nói có thể thu hút sâu bọ thì ngay lập tức không muốn xem nữa, kéo Chi Chi và Hướng Thanh Sư đi đến những chỗ khác.

Lúc đi tới bờ sông, Lâm Nguyên nói muốn thả đèn hoa sen, Hướng Thanh Sư liền bỏ tiền ra mua ba chiếc.

Thời điểm Lâm Nguyên và Hướng Thanh Sư dùng bút viết ra tâm nguyện của mình, Chi Chi có chút lúng túng, bởi vì nàng không biết chữ, càng không biết phải viết thế nào.

Nàng chỉ biết mỗi tên của mình thôi, những chữ khác thì nàng chỉ có thể nhận biết là chữ xấu hay chữ đẹp.

Sau khi viết xong, Hướng Thanh Sư quay sang nhìn Chi Chi bằng ánh mắt bình tĩnh: "Cô nương muốn viết cái gì, ta viết giúp cô nương."

"Ồ, vậy viết "Bình An Hạnh Phúc" (*) đi." Chi Chi không nghĩ ra được lời nào hay hơn, chỉ cảm thấy cứ luôn bình an vui vẻ là tốt rồi.

(*) Nguyên gốc là Hỉ Nhạc Trường An, Bê chuyển qua từ kia cho thuần Việt.

https://thuviensach.vn

Ba chiếc đèn hoa sen cùng lúc được thả xuống nước.

Mặc dù đồng thời lên đường, nhưng rất nhanh đã bị thổi về các hướng khác nhau.

***

Cuối cùng ngọn đèn mỹ nhân kia vẫn được Chi Chi cầm trở về.

Hướng Thanh Sư nói rằng đèn này không phù hợp với nhà hắn, kín đáo đưa cho Chi Chi bằng vẻ mặt lạnh lùng.

Lâm Nguyên nhìn bên trái một chút bên phải một chút: "Để trong phòng đệ cũng được."

Chi Chi vội vàng nói: "Vậy Tiểu Nguyên cầm đi."

"Nhưng đệ cảm thấy chiếc đèn này càng hợp với tỷ hơn." Lâm Nguyên nói không nhanh không chậm.

Sau khi về nhà, Chi Chi đặt chiếc đèn trên mặt bàn.

Năm mỹ nhân kia vẫn đang nhảy múa theo ánh nến, một vẻ đẹp mê hoặc.

"Hướng tiểu tử đưa cho sao?" Không biết Thẩm tỷ tỷ từ đâu chui ra: "Vậy sao muội còn chưa đưa hà bao đi?"

"Hà bao?" Chi Chi mất nửa giây mới phản ứng kịp, nàng đứng lên.

Bởi vì không tìm được cơ hội nào để đưa cho Hướng Thanh Sư, cho nên nàng vẫn luôn mang theo bên người.

Hôm nay dạo chơi thật là vui vẻ, gặp đối phương cũng quên khuấy mất chuyện này.

https://thuviensach.vn

Nàng sờ sờ bên hông mình, rồi lại sờ trên người.

"Hình như không thấy đâu."

Thẩm tỷ tỷ bay tới trước mặt nàng: "Không thấy cái gì?"

Chi Chi hơi cau mày, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn có chút không vui: "Không thấy hà bao."

"Muội để ở đâu, thử tìm kỹ lại lần nữa xem, không tìm được thì thêu cái khác vậy."

Hết chương 11.

Lời của Bê Ba: Thẩm tỷ tỷ gian quá gian =))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lần Đầu Tiên Chi Chi Cảm Thấy Hâm Mộ

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Không tìm thấy hà bao, Chi Chi lật cả nhà lên cũng không tìm thấy.

Thẩm tỷ tỷ bay bay phía trên bàn trang điểm của nàng: "Đừng tìm nữa, sợ là đánh rơi ở đâu mất rồi, muội thêu đẹp như vậy, không chừng bị ai đó nhặt rồi cũng nên."

Nhưng hương liệu ở bên trong nàng phải bỏ không ít tiền ra để mua đó.

Những hai mươi đồng cơ mà.

Chi Chi không tìm được hà bao nên cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nàng treo đèn lưu ly lên giữa phòng, lúc nằm xuống nàng luôn không nhịn được mà nhìn lên, Thẩm tỷ tỷ ngồi bên bệ cửa sổ cũng đang nhìn chăm chú.

"Đèn này thực ra cũng không tồi, theo muội thì Hướng tiểu tử đưa cái đèn này cho muội là có ý gì?"

Chi Chi suy nghĩ một lát, lật người nhìn Thẩm tỷ tỷ, khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ lên: "Hắn thích ta sao?"

Thẩm tỷ tỷ cười: "Ta cảm thấy không phải."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?"

Thẩm tỷ tỷ thần bí nói: "Nếu như một người nam nhân thích một nữ nhân nào đó, nhất định là sẽ luôn luôn suy nghĩ đến nàng, thậm chí trong mơ cũng nhìn thấy nàng. Ta đi xem giấc mộng của Hướng công tử, trong mộng của hắn chỉ toàn là sách."

Chi Chi chưa từ bỏ ý định: "Có lẽ sẽ sớm mơ về ta thôi."

Thẩm tỷ tỷ bay tới, nhìn Chi Chi: "Nhưng mà nhà hắn thật là nghèo, chỉ có mỗi một lão bộc."

"Nhưng ở nhà hắn thì không cần phải hầu hạ cha mẹ chồng, hơn nữa vì nghèo nên cũng chỉ có thể cưới một mình ta." Chi Chi nói xong thì kéo chăn lên che mặt.

"Ai da, nếu như Hướng tiểu tử kia đêm nào cũng đòi..." Thẩm tỷ tỷ thấp giọng, đúng như dự đoán thấy Chi Chi đỏ bừng cả mặt.

Thẩm tỷ tỷ cười ha ha, trực tiếp bay thẳng ra ngoài: "Muội ngủ đi, ta muốn ra ngoài chơi, thật nhàm chán quá đi mất."

Chi Chi sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình, lại nhìn ngọn đèn kia một chút.

Hắn là Hướng Thanh Sư thích nàng rồi, nếu không sao lại đưa đèn cho nàng chứ.

***

Mười sáu tháng giêng, các cửa tiệm bắt đầu mở cửa.

Chi Chi cố ý dậy thật sớm, đến cửa hàng bán hương liệu để chọn hương liệu.

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy hương liệu lần trước mùi thơm cũng không tệ.

"Chi Chi tới sao, lần này muốn mua hương gì?"

Chủ quán hương liệu là một nữ nhân hết sức xinh đẹp, cả năm nàng ta đều chỉ mặc thuần một màu đen, nhưng nhìn lại hết sức mị hoặc, đặc biệt là nàng ta luôn thích tô son màu đỏ.

Chi Chi mím môi cười một tiếng: "Ta muốn mua hương liệu giống lần trước."

Bà chủ nghe được câu này thì nhíu mày: "Nhưng mà không được rồi, hương liệu giống lần trước bị người ta mua hết vào sáng nay rồi. Ở đây ta không còn chút nào nữa, phải đợi đợt hương liệu kế tiếp, ít nhất cũng phải mất ba tháng."

Chi Chi ồ lên: "Không sao đâu, vậy để ta chọn loại hương liệu khác."

"Vẫn là Chi Chi ngoan nhất." Bà chủ nói xong thì liền nhào đến ôm ôm Chi Chi, làm Chi Chi có chút ngượng ngùng.

Bà chủ quán này không có cái gì xấu, chỉ là mỗi lần gặp Chi Chi thì sẽ luôn ôm ôm ấp ấp nàng.

Chi Chi ở cửa hàng hương liệu cả một buổi sáng mới chọn được loại hương liệu mình thích, nàng trộn mấy loại hương liệu lại với nhau.

Bà chủ ngửi ngửi: "Tài nghệ chọn hương liệu của Chi Chi thật tốt, có thể tự mình mở tiệm được rồi đó."

Chi Chi không hề cảm thấy tài nghệ của mình tốt, chẳng qua là kiếp trước đã được ngửi quá nhiều thôi.

Trong phủ Công Chúa hương gì cũng có, trên người mỗi nha hoàn cũng đều dùng một loại hương liệu khác nhau.

https://thuviensach.vn

Chi Chi mua hương liệu xong thì quay trở về.

Mùi thơm ở quán rượu bên cạnh bay vào trong lỗ mũi Chi Chi.

Nàng cầm túi giấy đựng hương liệu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ liệu lần này có nên thêu hoa văn kiểu khác trên hà bao hay không.

"Bịch ——"

Chi Chi đụng vào một người, hương liệu trong tay cũng rơi xuống đất.

Nàng vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lên.

"Cô nương không sao chứ?"

"Không sao, không sao." Chi Chi nhặt hương liệu lên, vỗ vỗ bên ngoài túi giấy, lúc vừa ngẩng đầu thì liền sửng sốt.

Bàn tay cầm hương liệu của nàng khẽ run.

Dường như đối phương phát hiện ra sự kỳ lạ của Chi Chi, bèn hỏi lại một lần nữa: "Cô nương, cô nương thật sự không có chuyện gì chứ?"

Chi Chi rặn ra một nụ cười: "Không sao."

Nàng vội vàng vòng qua đối phương rời đi.

"Việt Dương, ngươi đang nhìn gì vậy?"

Nam nhân quay đầu lại, cười với người đi cùng vừa bước từ trong quán rượu ra: "Không có gì, chỉ là vừa rồi đụng phải một tiểu cô nương, cảm thấy hình như nàng ấy có chút sợ ta."

"Ngươi đùa cái gì thế? Ngươi là mỹ nam tử số một số hai trong thiên hạ, hơn nữa còn là Phò Mã tương lai, ta chưa thấy tiểu cô nương nào lại sợ ngươi đâu."

https://thuviensach.vn

Nam nhân cười ấm áp: "Ngươi đừng có ba hoa nữa, đi thôi."

***

Chi Chi cầm hương liệu càng đi càng nhanh, trong lòng thầm nghĩ: "Tại sao những người đó luôn giống như âm hồn không tiêu tan vậy?"

Đời này nàng thật sự không muốn đụng phải những người đó, bất kể là vị kia, hay là vị vừa mới gặp kia, bọn họ đều có thể tuỳ ý quyết định sống chết của người khác, như vậy cũng đã đủ khiến cho nàng sợ hãi.

Nàng không muốn báo thù, chỉ muốn sống an ổn hết cuộc đời này mà thôi.

Nàng nghĩ đèn hoa sen của nàng thả có lẽ không có tác dụng rồi.

***

Chi Chi vừa về đến nhà thì thấy Lâm phụ đang nói chuyện với một người.

Mà người kia...

"Ôi chao, đây chính là Chi Chi hả, trông thật là tươi trẻ mặn mà." Nữ nhân kia nhiệt tình mười phần vọt tới, còn quan sát Chi Chi khắp một lượt từ trên xuống dưới.

Chi Chi quay đầu nhìn cha nàng bằng con mắt hồ nghi.

Biểu tình của Lâm phụ không rõ tốt xấu: "Vị này là Tống di, con cứ gọi bà ấy là Tống di đi."

"Bảo bối của ta ơi, ta sống hơn nửa đời người rồi nhưng vẫn chưa từng gặp qua cô nương nào xinh đẹp như thế này."

https://thuviensach.vn

Tống di cầm chiếc khăn trong tay vẫy về phía Lâm phụ một cái: "Cô nương xinh đẹp như vậy, chỉ sợ cổng nhà các ngươi sẽ bị đạp hỏng mất."

Tống di lại kéo tay Chi Chi, nhìn xuống lòng bàn tay: "Tay này thật non mềm, ở nhà không phải làm gì đây. Nhà đối phương cũng có người hầu, không cần ngươi làm việc, đến đó chính là cơm no rượu say."

Chi Chi lập tức hiểu ra, đây là tới để làm mai.

Đời trước nàng cũng có rất nhiều người tới cửa làm mai, chẳng qua lần này thật không khéo, nàng bị bắt tại trận.

"Cha, con về phòng trước đây, con vẫn còn có chút chuyện." Chi Chi vội nói.

"Ừ, đi đi."

Chi Chi trốn về phòng mình, lại nhìn ngọn đèn mỹ nhân kia lần nữa.

Nếu như người cầu hôn chính là Hướng Thanh Sư thì tốt, vậy mình sẽ rất vui vẻ mà đáp ứng, sau đó vài năm nữa thôi mình đã là phu nhân nhà quan lớn rồi.

Nghĩ tới chuyện này, Chi Chi không nhịn được mà bật cười, đến lúc đó nàng muốn ăn cái gì thì ăn, muốn mặc cái gì thì mặc, càng nghĩ càng thấy hạnh phúc.

Ừ, vẫn là làm hà bao thật nhanh đi.

***

Không biết Lâm phụ dùng cách nào để tiễn vị Tống di kia đi, đến bữa cơm tối, cũng vẫn không thấy Lâm phụ nhắc gì, ông chỉ hỏi sáng nay Chi Chi đi đâu.

https://thuviensach.vn

"Đi tới cửa hàng hương liệu."

"Ừ." Đột nhiên Lâm phụ lại hỏi tết Nguyên Tiêu bọn nàng chơi cái gì.

Lâm Nguyên miệng năm miệng mười kể hết: "Đúng rồi, cha, bọn con còn gặp được Hướng ca ca, huynh ấy đưa cho tỷ tỷ một chiếc đèn lồng thật đẹp."

"Đèn lồng?" Lâm phụ nhíu mày lại: "Đưa cho cha xem thử một chút, Chi Chi."

Chi Chi trợn mắt nhìn Lâm Nguyên một cái, sau đó mới về phòng lấy đèn lồng.

Lâm phụ nhìn chiếc đèn lồng kia xong cũng không nói gì, lại bảo Chi Chi đem về.

Chi Chi quay về phòng liền nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ, Thẩm tỷ tỷ đang bay bay trước túi hương liệu nàng mới mua.

"Hương này không giống với hương lần trước nha." Thẩm tỷ tỷ nói.

"Đúng, hương lần trước bán hết mất rồi, thế nên ta mua hương khác. Ngửi thấy thế nào?"

Thẩm tỷ tỷ nghiêng đầu cười với Chi Chi: "Hương ngửi thơm vô cùng, nhưng có thể cho thêm một chút hương hoa vào, bởi vì mùi này hơi đắng, hương hoa thược dược không tệ lắm, không ngại thì muội cho thêm một chút vào thử xem sao."

"Được."

Chi Chi lại đi mua thêm phấn hoa thược dược, cho lẫn vào đám hương liệu, cảm thấy mùi hương dễ ngửi hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Nàng mất thêm ba ngày nữa để thêu hà bao.

Hiện tại chỉ còn cách đại hôn của Công Chúa nửa tháng.

Chi Chi bấm đốt ngón tay nhẩm tính, trong lòng càng thêm cuống cuồng.

Đưa hà bao này cho Hướng Thanh Sư, nhất định hắn sẽ biết tâm ý của mình, chắc sau đó sẽ đến cửa cầu hôn chứ.

Chi Chi hết sức lộ liễu mà thêu một đôi chim uyên ương lên hà bao, nàng hy vọng khi Hướng Thanh Sư nhìn thấy đôi chim uyên ương này sẽ hiểu được những lời mà nàng không nói ra.

Mẫu thân bảo, nếu như cô nương mà thích một người nào đó, tuyệt đối không thể mở miệng trước mà phải ám chỉ công khai, tóm lại đối phương phải là người nói ra trước, như vậy thì đối phương mới càng yêu nhiều hơn.

Mặc dù nói chỉ cần được tôn trọng là tốt rồi, nhưng hầu như các cô nương đều sẽ đòi hỏi được yêu.

Các nàng cần rất nhiều tình yêu để vun đắp nên mái ấm của mình.

Nữ nhân được nuôi dưỡng bằng tình yêu mới là nữ nhân hạnh phúc nhất.

***

Ngày tặng quà hôm đó, Chi Chi thức dậy rất sớm.

Nàng đứng trước gương đồng đổi qua đổi lại mấy bộ y phục, cảm thấy mình có thật ít y phục, dường như bộ nào Hướng Thanh Sư cũng đều đã gặp qua, dẫu sao thì quanh đi quẩn lại nàng cũng chỉ có mấy bộ như vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng tầm mắt Chi Chi rơi vào bộ váy màu thuỷ lam, là chiếc váy nàng mặc vào cái đêm hôm đó, hình như Hướng Thanh Sư chưa từng thấy qua, vậy thì mặc bộ này đi.

Chi Chi thay y phục xong, lại cố ý chải một kiểu tóc mới, kiểu tóc này hiện tại vẫn còn chưa được lưu hành, là ở đời trước sau khi nàng được gả vào phủ Công Chúa mới bắt đầu lưu hành phổ biến.

Hồi ấy các cô nương chưa lập gia đình đều thích chải kiểu này, Chi Chi ở trong phủ Công Chúa quá nhàm chán nên cũng cố ý học.

Nàng ăn mặc tỉ mỉ, còn thoa son phấn, thậm chí móng tay còn tô màu bằng nước lá móng.

Trước khi ra cửa, nàng quay đầu liếc nhìn gương đồng một lần nữa.

Gương đồng phản chiếu lại hình bóng của nàng, Chi Chi nở một nụ cười với gương đồng, quay đầu đẩy cửa bước ra.

Chi Chi cố ý tránh mặt Lâm Nguyên, len lén ra cửa.

Trên đường đi nàng luôn nghĩ xem phải nói thế nào, lần này đưa hà bao có lẽ tâm trạng không giống với lần trước.

Hà bao trong tay áo nàng dường như đang nóng lên, nóng rực, giống như ngọn lửa vậy.

Chi Chi chỉ cần rẽ qua khúc ngoặt là có thể nhìn thấy cổng nhà họ Hướng.

Nàng đếm bước chân, rẽ qua khúc ngoặt, nhưng sững sờ tại chỗ.

Cổng Hướng gia.

https://thuviensach.vn

Hương Thanh Sư và một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đang đứng chung một chỗ.

Cô nương kia ăn mặc hoa lệ, mà bên người nàng ta còn có một thiếu nữ ăn mặc theo lối nha hoàn.

Trên mặt Hướng Thanh Sư mang theo nụ cười mà từ trước đến nay Chi Chi chưa bao giờ thấy qua.

Cô nương xinh đẹp cũng đang cười, còn trực tiếp đưa tay ra khoác lên cánh tay của Hướng Thanh Sư.

***

Lúc trở về Chi Chi cảm thấy mình thật ngốc.

Nàng chỉ nhớ mỗi việc Hướng Thanh Sư thi đỗ, nhưng lại không nhớ khi đó Hướng Thanh Sư đã thành gia lập thất hay chưa.

Dù cho chưa thành hôn thì chắc là hắn cũng đã có ý trung nhân rồi.

Chi Chi lấy hà bao trong tay áo ra.

Hà bao uyên ương giống như đang châm chọc nàng, rõ ràng cảnh mà nàng vừa nhìn thấy mới chính là một đôi bích nhân.

Y phục của cô nương kia hết sức hoa lệ, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều giống như một vị tiểu thư con nhà giàu.

Ngay cả hành động to gan là ôm tay nam nhân, nàng ta cũng tuỳ ý như vậy, giống như là vốn dĩ nên thế.

Lần đầu tiên Chi Chi cảm thấy hâm mộ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhìn cái hà bao đó, lại nhìn thấy bên cạnh có một chiếc sọt đựng rác, nàng thở phì phì bước tới, giơ hà bao lên định ném.

"Cô nương, hà bao đẹp như vậy sao lại vứt đi?"

Một giọng nói ngả ngớn của nam nhân vang lên.

Hết chương 12.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người: "Tra nam! Tra nam! Hướng công tử là tra nam! Không giải thích liền đánh chết ngươi!"

Hướng công tử: "Thật ra là..."

Mọi người (thô bạo cắt ngang): "Không nghe không nghe, toàn lời giả dối."

Hướng công tử: "..."

Lời của Bê Ba: Chương này Phò Mã xuất hiện, Phò Mã là một mỹ nam bất hạnh hahaha.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhưng Hình Như Hướng Ca Ca Chỉ Muốn Gặp Tỷ. Tỷ Tỷ, Tỷ Thấy Sao?

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Phản ứng đầu tiên của Chi Chi khi nghe được giọng nam này là quay đầu lại nhìn.

Kết quả nhận thấy nơi phát ra giọng nói đó căn bản chẳng có ai.

Chi Chi nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, nhưng vẫn chẳng nhìn thấy bất kỳ người nào.

Khoan đã, trong đầu Chi Chi gõ lên một hồi chuông cảnh báo.

Có phải quỷ hay không.

Ban ngày nàng không thể nhìn thấy quỷ.

Nàng đã từng để ý, cứ đến ban ngày một cái là nàng sẽ không nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ đâu nữa.

Nhưng nàng chưa từng thử xem ban ngày có thể nghe được giọng nói của quỷ hay không.

Khoảng thời gian này chỉ có Thẩm tỷ tỷ ở bên cạnh nàng, gần như nàng không thấy những loại quỷ khác.

https://thuviensach.vn

Chi Chi lặng lẽ thu hồi hà bao, làm như không nghe thấy gì.

"Cô nương, rõ ràng cô nương có thể nghe thấy tiếng của ta." Giọng nam đó lại vang lên: "Rất nhiều người không nghe thấy, nhưng cô nương có phản ứng, cô nương nghe được."

Không có không có! Không có nghe thấy.

Chi Chi xoay người đi trở về nhà, cứ giả bộ như không nghe thấy gì đi.

Nàng không thể gọi quỷ nam về nhà được.

"Cô nương, cô nương, cô nương đừng đi."

Chi Chi cố gắng giả vờ hết sức, thậm chí còn cố tình đi thật chậm như là không hề lo lắng gì.

Nhưng quỷ nam đó cứ như âm hồn không tan, một mực đi theo nàng.

"Cô nương, tiểu sinh cũng không phải cố ý muốn đi theo cô nương, chẳng qua tiểu sinh thực sự không có chỗ để đi, phiêu bạt khắp trời đất mấy ngày hôm nay, không biết phải đi đâu về đâu. Ngẫu nhiên hôm nay nhìn thấy cô nương muốn ném chiếc hà bao đẹp như vậy nên mới không nhịn được mà lên tiếng, không nghĩ tới cô nương lại là cứu tinh của tiểu sinh."

Nàng không phải!

Đừng có đi theo nàng!

Chi Chi đi đến cổng thì vội vàng chạy vào nhà, sau đó khoá cửa lại.

Không còn tiếng động gì nữa, có lẽ là không đi theo nàng nữa rồi.

"Tỷ tỷ, tỷ đi đâu về đó?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi bị doạ giật bắn cả người, sau đó xoay người lại: "Tiểu Nguyên, đừng có đứng sau lưng tỷ như thế, làm tỷ sợ hết hồn."

Lâm Nguyên nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ quái: "Tỷ tỷ, hôm nay tỷ ăn mặc đẹp như vậy để đi đâu?"

"Đẹp chỗ nào chứ, vẫn mặc như ngày thường thôi, tuỳ tiện ra ngoài dạo một chút."

Chi Chi bị quỷ nam kia doạ sợ nên quên mất những gì nàng vừa chứng kiến ban nãy.

Nàng không biết cô nương kia là gì của Hướng Thanh Sư, nhưng thực sự là nhìn bọn họ vô cùng xứng đôi.

Nữ nhân như nàng vốn cũng không thích hợp làm chính thê của quan lớn, không cần phải nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Chi Chi đuổi Lâm Nguyên đi, quay trở về phòng mình, lúc đang rót nước uống thì giọng nam đó lại vang lên.

"Cô nương, tiểu sinh đường đột, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tiểu sinh bước vào khuê phòng của nữ tử."

Động tác rót nước của Chi Chi hơi khựng lại, nàng đặt bình trà xuống.

"Ngươi là loại quỷ gì? Tại sao lại đi theo ta?" Chi Chi lấy hết dũng khí mới nói ra được những lời này.

Giọng nam nhân đó trở nên ngạc nhiên vui mừng: "Cô nương, quả nhiên cô nương có thể nghe thấy, vốn dĩ tiểu sinh đang chuẩn bị đi rồi."

Chi Chi cắn môi, mình thật là quá ư ngu ngốc mà.

https://thuviensach.vn

"Thật ra cô nương không cần phải sợ hãi, mặc dù tiểu sinh biến thành quỷ, nhưng cũng không phải là quỷ xấu." Dường như đối phương có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Chi Chi.

"Vậy tại sao ngươi lại đi theo ta? Ngươi không đi đầu thai sao?"

Quỷ nam đó thở dài: "Thật ra thì tiểu sinh cũng không có chuyện gì, chẳng qua là chết quá bất ngờ, tiểu sinh nhất thời không thể tiếp nhận được sự thật, cho nên lúc này mới trốn tránh quỷ sai. Nhưng mà hình như quỷ sai đại nhân đang muốn tìm tiểu sinh cho bằng được."

Chi Chi trầm mặc một lúc, mới yếu ớt hỏi: "Vậy ngươi muốn làm cái gì?"

"Cô nương có thể đi nhặt xác giúp tiểu sinh không?"

"CÁI GÌ?!" Chi Chi bị doạ đến mặt mũi trắng bệch: "Không được, ta không làm được."

Có lẽ quỷ nam đã đoán trước được phản ứng của Chi Chi: "Đáng sợ lắm nhỉ, không sao đâu, cô nương không muốn cũng không sao hết. Tiểu sinh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, nhưng tiểu sinh còn một chuyện khác, hy vọng cô nương có thể giúp ta." Khi nói đến câu sau, giọng hắn cũng trở nên khẩn thiết hơn rất nhiều.

"Ngươi nói đi, nhưng chưa chắc là ta có thể giúp ngay được."

"Nhất định cô nương có thể làm được." Quỷ nam khẳng định: "Cô nương đến miếu Thành Hoàng ở phía nam kinh thành thắp một nén hương, cứ thắp lên là được rồi. Để báo đáp ân tình của cô nương, chắc chắn tiểu sinh sẽ gửi cô nương một phần hậu lễ."

"Ta không cần ngươi đáp lễ, chỉ... Chỉ cần ngươi đi đầu thai là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Để không còn quấn lấy nàng nữa.

Giọng quỷ nam hơi có ý cười: "Tiểu sinh hiểu rồi, mong rằng cô nương sớm giúp đỡ, tiểu sinh tạm thời rời đi trước."

Sau đó giọng nói biến mất.

Chi Chi đợi một lúc lâu, khi không nghe được tiếng gì nữa thì mới thả lỏng toàn thân.

Bị quỷ nam này doạ một chặp, nàng ngay lập tức đã vứt hết những ưu thương khi nhìn thấy Hướng Thanh Sư và cô nương khác đứng chung một chỗ ra khỏi đầu.

***

Ban đêm, Thẩm tỷ tỷ xuất hiện, nàng ta biết Chi Chi không đưa hà bao thì có chút kinh ngạc: "Sao vậy? Hướng tiểu tử vẫn không chịu nhận?"

"Không phải, hôm nay lúc tới đưa ta nhìn thấy hắn đứng chung một chỗ với một cô nương xa lạ, hơn nữa dường như đang rất vui vẻ."

Thẩm tỷ tỷ nhìn thấy dáng vẻ buồn bực của Chi Chi thì cười thành tiếng: "Thế cũng tốt, Chi Chi, ta nghĩ là muội nên tiếp tục chọn đi, ta cảm thấy Hướng tiểu tử không thích hợp với muội, muội đi theo hắn thì chỉ có thể chịu khổ."

Chi Chi gật đầu: "Ừ."

Chi Chi đứng dậy đi ngủ, ngày hôm sau nàng phải nói chuyện với Lâm phụ mới được.

***

"Cha, hay là làm mai cho con đi."

https://thuviensach.vn

Chi Chi đã chết tâm với Hướng Thanh Sư, bây giờ cảm thấy chỉ cần không bị gả vào phủ Công Chúa thì thế nào cũng được hết.

Lâm phụ kinh ngạc nhìn Chi Chi hồi lâu, cuối cùng nói với Chi Chi: "Chuyện này con không cần lo lắng, cha sẽ giúp con tìm một mối hôn sự thật tốt."

Cách đại hôn của Công Chúa chỉ còn có nửa tháng, cho nên chuyện làm mai của Chi Chi cũng khẩn trương lên bội phần.

Dường như Lâm phụ đã đi tìm mấy bà mối, mấy bà mối kia đều đã gặp qua Chi Chi, lúc nhìn thấy Chi Chi, mắt ai cũng sáng lên, luôn miệng nói không ngừng: "Cô nương xinh đẹp như vậy thì hàng ngàn trái tim sẽ phải si mê, ta nhất định sẽ tìm được mối hôn sự thật là tốt."

Nhưng đó là những lời nói khi vừa mới gặp Chi Chi, sau đó thì không có động tĩnh gì nữa.

Lâm phụ cảm thấy kỳ quái, liền đi tìm một trong số những bà mối đó để hỏi chuyện.

Bà mối kia nhìn thấy Lâm phụ thì tỏ vẻ hốt hoảng, trả lời ấp úng, sau đó còn đem tiền trả lại cho Lâm phụ.

"Lâm tiên sinh, mối hôn sự này ta không thể giúp được, hay là tiên sinh tìm người khác đi."

"Thế này... Đây là vì sao?"

Bà mối bị hỏi nhiều quá nên cuối cùng buộc phải nói ngắn gọn: "Tà môn... quá tà môn."

Tà môn?

Có ý gì?

https://thuviensach.vn

***

Chi Chi hoàn toàn không biết những chuyện này, nàng vẫn nhớ phải đến miếu Thành Hoàng ở phía nam kinh thành thắp một nén hương, cho nên liền chọn một ngày thích hợp, mang theo đèn hương ra ngoài.

Nàng bỏ tiền ra thuê một chiếc xe lừa, như vậy mới tới miếu Thành Hoàng trước giữa trưa được.

Vừa xuống xe, nàng có chút sửng sốt.

Cái miếu Thành Hoàng này nhìn hết sức rách nát điêu tàn, giống như lâu lắm rồi không có ai lui tới.

Chi Chi bảo người đánh xe lừa đợi nàng một chút, sau đó đi vào một mình.

Bên trong miếu Thành Hoàng cũng cũ nát vô cùng, bức tượng thổ địa bám đầy bụi đất, đồ lễ bái trên ban thờ cũng bị động vật ăn hết, chỉ còn lại hạt và xương.

Chi Chi ngẩng đầu lên nhìn tượng thổ địa, vất vả lắm mới tìm được một cái bát hương ở bên trong miếu.

Nàng lấy khăn tay lau lau bát hương rồi mới lấy thẻ hương từ trong giỏ trúc của mình ra.

Thắp hương xong, nàng lại quỳ xuống đất vái lạy.

"Được một linh hồn nhờ tới thắp hương, mong rằng thổ địa công công sẽ không trách tội, mong là vị công tử kia cũng sớm ngày đầu thai, kiếp sau bình an."

Làm xong tất cả những việc này, Chi Chi liền bước ra khỏi miếu Thành Hoàng.

https://thuviensach.vn

"Tạ ơn cô nương."

Lúc sắp ra khỏi miếu Chi Chi nghe được giọng nói của quỷ nam đó, nàng dừng bước: "Không cần tạ ơn."

Nàng nhấc chân muốn đi, quỷ nam lại nói tiếp: "Cô nương yên tâm, nhất định tiểu sinh sẽ đưa một phần hậu lễ cho cô nương."

Lần trước A Đàm cũng nói đưa cho nàng lễ vật, nhưng nàng không thể tìm ra.

Người quỷ nam này nói đưa lễ vật cho nàng, chắc cũng là lừa gạt mà thôi.

***

Chi Chi về nhà, còn cố ý tắm rửa thay áo.

Vừa thay y phục xong thì giọng Lâm Nguyên vang lên ngoài cửa.

"Tỷ tỷ, Hướng ca ca tới."

Chi Chi đang muốn lấy khăn lông lau tóc, nghe được câu này thì bàn tay khựng lại giữa không trung.

"Đi mời cha là được rồi." Chi Chi giả vờ thờ ơ.

Dường như Lâm Nguyên có chút phiền não: "Nhưng hình như Hướng ca ca chỉ muốn gặp tỷ. Tỷ tỷ, tỷ thấy sao?"

Hết chương 13.

Tác giả có lời muốn nói:

Người nào đó: Không cần phải dài dòng, chính cung của nàng vẫn còn đang ở đây nè. Chỉ còn chưa đến một tháng nữa, sẽ rất nhanh thôi.

https://thuviensach.vn

Lời của Bê Ba: Khổ thân Hướng Thanh Sư, cả đời không kịp giải thích với Chi Chi cô nương xa lạ kia là ai :v:v:v

P/S: Chương sau Chi Chi vào phủ Công Chúa hí hí.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chi Chi Được Kiệu Mềm Khênh Vào Phủ Công Chúa Từ Cửa Hông

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Chi Chi do dự hồi lâu mới nói: "Đệ bảo Hướng công tử chờ một chút, lát nữa tỷ sẽ ra."

"Vâng." Tiếng bước chân của Lâm Nguyên xa dần.

Chi Chi vừa lau tóc vừa đi ra sau tấm bình phong, nàng không biết mình đạp phải cái gì, hình như là bồ kết, nhưng nàng cũng đâu có để bồ kết ở dưới đất.

Trước khi ngất đi nàng chỉ kịp nhìn thấy nóc nhà xoay tròn.

***

Chi Chi cảm thấy dường như mình đã ngủ một giấc thật dài.

Nàng gắng sức mở mắt ra, liền nghe được tiếng nói kinh ngạc vui mừng của đệ đệ Lâm Nguyên.

"Cha! Cha! Tỷ tỷ tỉnh rồi!"

Chi Chi cảm thấy cả người vô lực, nàng đây là bị thế nào?

https://thuviensach.vn

Lâm phụ chạy từ bên ngoài vào, vội vàng nhào tới mép giường: "Chi Chi à, tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi. Con có cảm thấy khó chịu ở chỗ nào không?"

"Con... Con chỉ cảm thấy đói." Chi Chi nghiêm túc suy nghĩ.

Uống một hơi hết ba chén cháo, cuối cùng Chi Chi cũng có chút sức lực, cũng nhớ ra được hình như là nàng bị té ngã rồi ngất xỉu.

"Tiểu Nguyên, Hướng công tử đi rồi sao?" Nàng lén hỏi Lâm Nguyên.

Lâm Nguyên nhìn Chi Chi đầy kinh ngạc, sau đó nói buồn buồn: "Tỷ tỷ, tỷ đã ngủ một tháng rồi."

"CÁI GÌ?!"

Cái thìa trong tay Chi Chi rơi tõm vào trong bát, phát ra âm thanh lách cách.

"Đại hôn của Công Chúa đã trôi qua. Đúng rồi, buổi sáng hôm nay còn ban xuống một đạo thánh chỉ, nói là nhà nào có nữ nhi từ 14 tuổi trở lên mà chưa thành thân thì đều phải dâng bức hoạ lên, vốn không cần dâng bức hoạ của tỷ lên, nhưng hôm nay tỷ đã tỉnh lại, cho nên cha cũng nộp bức hoạ của tỷ lên rồi."

Lâm Nguyên nói xong thì cảm thấy tò mò: "Vị Công Chúa này thật là kỳ quái."

Chi Chi đã không còn nghe thấy bất cứ lời nào, hiện tại đầu óc nàng trống rỗng.

Tại sao nàng lại ngủ một tháng? Hơn nữa còn trùng hợp như vậy?

"Cô nương yên tâm, nhất định tiểu sinh sẽ đưa một phần hậu lễ cho cô nương."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhớ lại những lời mà quỷ nam nói với nàng.

Đừng nói đây là phần hậu lễ mà đối phương đưa cho nàng đấy nhé?

"Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại khóc?" Lời nói của Lâm Nguyên kéo tâm trí của Chi Chi quay trở về.

Chi Chi vừa lau nước mắt vừa cố gắng nặn ra một nụ cười: "Không có, Tiểu Nguyên, sau này nếu như trên đường có ai đến bắt chuyện với đệ, nhất định đệ không được đáp lại, nhớ chưa? Cũng không được tuỳ tiện đáp ứng lời thỉnh cầu của người khác."

"Hả?"

***

Thật khổ tâm trong lòng.

Kể từ sau khi biết được mình ngủ một tháng không rõ lý do, Chi Chi liền không thiết ăn uống, cả ngày lẫn đêm nàng chỉ nằm trên giường rơi nước mắt.

Lâm Nguyên cho là Chi Chi đang khóc vì Hướng Thanh Sư nên tới an ủi nàng.

"Tỷ tỷ, đừng khổ sở nữa, Hướng ca ca biết tỷ tỉnh lại, còn viết thư cho tỷ nữa đó."

Viết thì viết, nhưng Chi Chi cũng không có mở ra.

Nàng đâu có biết chữ, viết thư cho nàng làm cái gì chứ.

Chi Chi lại khóc ra thành tiếng.

***

https://thuviensach.vn

Mà bên kia cũng công bố danh sách tiểu thiếp của Phò Mã.

Quả nhiên là có tên của Chi Chi.

Sau khi Lâm phụ biết tin này thì vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, còn Lâm Nguyên thì oà khóc.

"Thế chẳng phải sau này sẽ không được gặp lại tỷ tỷ nữa hay sao, đệ không muốn! Đệ không muốn!"

Lâm phụ cũng cố nén đau buồn, bọn họ cũng chỉ đưa bức hoạ lên giống những người khác thôi mà, cứ cho là chỉ là người qua đường, dù sao thì người trong hoàng thất làm sao có thể vừa ý với loại thường dân như bọn họ.

Chi Chi thì đã sớm đoán được kết quả, nàng không khóc nữa, còn an ủi Lâm Nguyên: "Đừng khóc mà, sớm muộn gì tỷ cũng phải thành thân, hơn nữa được gả vào trong phủ Công Chúa, cái gì cũng không thiếu."

Thấy Lâm Nguyên vẫn còn khóc, nàng đưa tay sờ sờ vào gương mặt của cậu bé: "Tiểu Nguyên, đệ cố gắng đi học, chăm sóc cho cha thật tốt, nhớ... nhớ viết thư cho tỷ, nếu như đổi nơi ở, cũng nhất định phải nói với tỷ."

Để ít nhất khi nàng biến thành quỷ, sẽ vẫn có thể tới thăm bọn họ. (Bê: Nghe câu này thấy xót xa quá à.)

"Tỷ tỷ, đệ viết thư cho tỷ, tỷ... tỷ có đọc được không?" Lâm Nguyên vừa nấc vừa nói.

"..." Chi Chi ngập ngừng: "Tỷ sẽ bảo người khác đọc giúp tỷ."

Lâm phụ thở dài một hơi, xoay người đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Trước đó ông đã hỏi qua, mấy bà mối làm mai cho Chi Chi kia không phải là nhận tiền rồi mà không làm.

Chỉ là mỗi lần tìm đến nhà nào thì buổi tối nhà đó đều sẽ xuất hiện gà chết, chó chết các loại.

Các bà ấy cảm thấy đây là điềm bất thường, hơn nữa trước đó Chi Chi ngủ một giấc ba tháng, không những không chết đói, lại còn có thể ngay lập tức xuống giường chạy nhảy, như thế cũng đã đủ tà môn rồi.

Lần này có thể được Công Chúa chọn trúng, thật sự là khiến ông chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Ông lại thở dài.

***

Sau khi danh sách được công bố, bên lễ bộ còn phái người đưa sính lễ và giá y tới.

Dường như người nọ từ trong cung ra, nhìn Lâm phụ bằng ánh mắt khinh miệt.

"Trên giấy này đã viết rõ giờ lành, tới lúc đó sẽ có người đến đón, ngàn vạn lần đừng có để lỡ mất thời gian."

Lâm gia cảm thấy đây là tai hoạ, nhưng rơi vào trong mắt những người khác thì đây chính là gà vườn muốn thành phượng hoàng.

"Tỷ tỷ, Hướng ca ca có đồ cho tỷ."

Chi Chi có chút ngạc nhiên, nhận lấy đồ mà Lâm Nguyên đưa tới, là một bức hoạ.

Chi Chi chờ Lâm Nguyên ra ngoài mới mở bức hoạ ra xem.

https://thuviensach.vn

Vừa mở ra nàng liền ngây ngẩn.

Bởi vì trên bức hoạ đó vẽ nàng.

Kinh thành tràn ngập ánh sáng, đèn đuốc rực rỡ, đèn lồng đỏ giống như những con rồng lửa kéo dài mãi không ngừng.

Ở giữa khung cảnh đó hoạ một thiếu nữ mặc xiêm áo còn diễm lệ hơn ngọn lửa, một bàn tay xách chiếc đèn lưu ly mỹ nhân, bàn tay còn lại đưa ra phía trước, dường như đang chờ người nào đó bước tới cầm lấy tay nàng.

Trên bức vẽ còn có đề chữ, Chi Chi chỉ nhận được hai chữ trong đó, bởi vì đó là tên nàng.

***

Ngày mùng mười tháng ba, đại cát, thích hợp cưới gả, động thổ.

Chi Chi được kiệu mềm khênh vào phủ Công Chúa từ cửa hông.

Đằng trước nàng còn ba cỗ kiệu khác, theo thứ tự là đích nữ Văn thị nhà Lại bộ thượng thư, đích nữ Tô thị nhà Thượng thư đại nhân, thứ nữ Tần thị nhà Phiêu kỵ tướng quân.

Ai cũng đều cao quý hơn Chi Chi.

Chi Chi ngồi trong kiệu, đầu đội khăn đỏ tân nương.

Nhắc tới cũng thấy kỳ quái, từ sau khi tỉnh lại đến giờ nàng không nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ nữa.

Dường như Thẩm tỷ tỷ cứ như vậy mà biến mất.

Chi Chi vẫn giống như đời trước ở tại nơi hẻo lánh nhất là Thuý Sai Viện.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua khi quay trở lại Thuý Sai Viện này một lần nữa, cảm giác hoàn toàn khác so với lần trước.

Trước đây nàng tưởng như mình đã đi tới tiên cảnh, còn hiện tại chỉ cảm thấy âm u giá rét, dù sao thì nàng cũng đã bị đánh chết ngay tại Thuý Sai Viện này.

Đời trước nàng đội khăn tân nương đến tận sáng ngày hôm sau mới tự mình vén lên.

Bây giờ nàng vừa bước vào phòng đã vén luôn, đối diện ngay với ánh mắt kinh ngạc của Thải Linh.

Chi Chi cười với Thải Linh: "Có chút nóng bức."

Dường như Thải Linh bị giật mình, mãi đến khi Chi Chi nhìn nàng ta đầy nghi hoặc, nàng ta mới kịp phản ứng lại, vội vàng nhún mình bái kiến: "Nô tỳ ra mắt Ngũ di nương, nô tỳ tên Thải Linh, ngày sau mọi chuyện trong cuộc sống thường ngày của Ngũ di nương đều sẽ do nô tỳ phục vụ."

"Ừ."

Thải Linh cúi đầu, ngoan ngoãn: "Ngũ di nương, nơi chúng ta đang ở đây là Thuý Sai Viện, là nơi thanh tịnh nhất trong phủ Công Chúa. Ngày thường chỉ có hai nha hoàn quét dọn vệ sinh bên ngoài, ngoài ra không còn ai khác. Ăn uống tiêu dùng, nô tỳ cũng sẽ đi lĩnh, khẩu vị yêu thích của Ngũ di nương là gì có thể nói cho nô tỳ, nô tỳ sẽ phân phó cho phòng bếp từ trước."

Chi Chi ừm một tiếng tỏ vẻ mình đã biết.

Tất cả những thứ này đời trước nàng đều đã trải qua rồi, cho nên bây giờ không cảm thấy kinh ngạc nữa.

https://thuviensach.vn

"Đêm nay Phò Mã sẽ không tới, Ngũ di nương có muốn đi tắm trước không?" Thải Linh hỏi dè dặt.

"Được, ta mặc cái này cả người cũng nặng nề, hôm nay đã bận rộn suốt một ngày rồi." Chi Chi ngừng lại: "Đúng rồi, ngày mai có chuyện gì không?"

"Theo quy củ thì ngay mai Ngũ di nương phải đến bái kiến Công Chúa điện hạ."

Trong mắt Chi Chi ánh lên nỗi sợ hãi, nhưng nàng cố gắng giấu giếm đi, thậm chí còn ôn tồn cười với Thải Linh: "Ta hiểu rồi, vậy hôm nay liền ngủ sớm thôi."

Ngày mai nàng sẽ gặp được con người đã giết chết nàng.

***

Tuy rằng nói là sớm nghỉ ngơi một chút nhưng căn bản là Chi Chi không tài nào ngủ được.

Nàng lăn lộn ở trên giường, Thải Linh ngủ ở gian ngoài lầm tưởng nàng muốn đi tiểu đêm nên hỏi vài lần, Chi Chi chỉ có thể nói là nàng lạ giường.

Buổi sáng ngồi soi gương, quả nhiên bên dưới quầng mắt hiện lên màu xanh nhàn nhạt.

Thải Linh giúp Chi Chi trang điểm.

Thật ra thì nàng ta cảm thấy rất kinh ngạc, trong bốn vị di nương thì vị Ngũ di nương này có xuất thân hèn mọn nhất, nhưng ngày hôm qua khi nhìn thấy căn phòng này lại không hề cảm thấy kinh ngạc một chút nào, thậm chí mọi cử động đều có phong thái quý nhân.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng nàng ta dâng ly trà lên, Ngũ di nương cũng biết dùng để súc miệng.

Hơn nữa vị Ngũ di nương này quả thực là rất rất đẹp, gương mặt không khác gì quả trứng gà, nhất là mùi hương trên người Ngũ di nương, giường nàng ngủ qua đều vương lại mùi thơm thoang thoảng.

Thải Linh giúp Chi Chi chải đầu: "Ngũ di nương, người muốn chải kiểu tóc nào?"

"Tuỳ ý đi." Chi Chi ngẫm nghĩ một chút, bổ sung: "Càng bình thường càng tốt."

Thải Linh hơi sửng sốt, lên tiếng đáp lại vâng.

Trong tủ quần áo đều là xiêm áo được may dựa theo vóc dáng của Chi Chi, Chi Chi nhìn qua một lượt, vốn là muốn chuẩn bị một bộ y phục đơn giản, nhưng đột nhiên nhớ lại, hình như đời trước mấy vị di nương đều mặc những bộ xiêm y hoa lệ nhất, nàng mà mặc như vậy thì không phải càng nổi bật hơn sao.

"Thải Linh, chọn món đó đi." Chi Chi lại nghĩ đến kiểu tóc của mình: "Thải Linh, kiểu tóc cũng chải lại lần nữa, chải cầu kỳ hơn một chút nhưng không cần phải cầu kỳ quá."

Hết chương 14.

Tác giả có lời muốn nói:

Đến lúc gặp mặt rồi, gà đông lạnh.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Gương Mặt Mỹ Nhân Phản Chiếu Ở Trong Gương Khẽ Cười Một Tiếng

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Lúc Chi Chi đi đến bên ngoài phủ điện của Công Chúa thì gặp ba vị di nương kia cũng vừa đi tới.

Bởi vì ba vị di nương kia có thân phận cao quý, nên khi nhìn Chi Chi thì thấy vô cùng không vừa mắt.

Cảm thấy cùng là thiếp thất với Chi Chi khiến bọn họ rất mất mặt, cho nên trong sáng ngoài tối đã khiến Chi Chi nếm không ít mùi đau khổ.

Đời trước Chi Chi ngu ngốc, không biết phải làm thế nào.

Mà đời này Chi Chi không chỉ không thông minh lại còn hết sức tham sống sợ chết.

Nàng nhìn thấy ba vị di nương kia thì không kìm được mà lui về phía sau một bước, vẫn là Thải Linh đứng ở phía sau đỡ nàng.

"Ngũ di nương." Thải Linh nhắc nhở nàng: "Vị cao nhất kia là Nhị di nương, giữa chân mày vẽ hoa là Tam di nương, vị còn lại chính là Tứ di nương."

"Đây là Ngũ muội muội sao?" Tam di nương đi trước mở miệng đầu tiên, nàng ta vô cùng mỹ miều, lúc hất cằm lên nhìn người khác cũng tỏ ra

https://thuviensach.vn

hết sức xinh đẹp: "Y phục trên người này chắc là của phủ Công Chúa đi, trước đó Ngũ muội muội vẫn chưa bao giờ được mặc loại vải nào có chất liệu tốt như vậy nhỉ."

"Tam muội muội, muội cần gì phải trêu chọc Ngũ muội muội như vậy. Ngũ muội muội, đây là Tam tỷ của muội, muội kêu ta Nhị tỷ là được rồi."

"Quả nhiên là Nhị tỷ vẫn luôn đi phát cháo có khác, đối đãi với người nghèo luôn luôn bình dị, bây giờ ta vẫn cứ cảm thấy trong không khí có mùi vị của loại người nghèo kiết xác đây." Tam di nương cầm khăn che mũi, ánh mắt loé lên sự độc ác.

Tứ di nương không nói tiếng nào, nhưng thái độ tỏ rõ như đang xem trò vui.

Đời trước Chi Chi bị những lời này khiến cho cả người giận đến mặt đỏ bừng, nhưng không biết phải phản bác ra sao.

Đời này trong đầu Chi Chi chỉ một mực nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ gặp hung thủ giết chết mình, thế nên khi một lần nữa phải đối mặt với những lời nhục mạ, nàng chẳng qua chỉ ồ lên một tiếng.

Tam di nương lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhị di nương vội vàng nói: "Giờ không còn sớm nữa, chúng ta hãy nhanh một chút tới bái kiến Công Chúa điện hạ đi thôi."

Chi Chi đi ở đằng sau cùng, Tam di nương nghiêng đầu nhìn Chi Chi một cái, khẽ hừ lạnh.

***

Nếu như Chi Chi không đánh son phấn, sợ rằng bờ môi trắng bệch của nàng đã bị phát hiện, bàn tay giấu trong ống tay áo của nàng liên tục run

https://thuviensach.vn

rẩy.

"Cung ma ma."

Chi Chi chợt trợn to hai mắt, nàng không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt.

"Mấy vị di nương tới sao, Công Chúa vẫn chưa có tỉnh dậy, xin các vị di nương tạm đứng chờ ở trong sân một lát."

Khi biến thành A Phiêu Chi Chi đã ngây ngẩn ở bên cạnh vị đó mấy năm, cũng biết đối phương có thói quen dậy sớm.

"Nàng ấy" thường rời giường rất sớm để luyện kiếm, sau đó sẽ đi tắm rửa thay y phục.

Lúc này, sợ là "nàng ấy" vẫn đang luyện kiếm.

Chi Chi một mực cúi đầu, cố gắng hết sức đem sự tồn tại của chính mình giảm xuống mức thấp nhất.

Mấy vị di nương kia không ngờ các nàng ta chỉ có thể đứng chờ ở ngoài điện, sắc mặt đều có chút lúng túng, nhưng vì ngại thân phận của đối phương nên không dám nói cái gì.

Canh giờ từ từ trôi qua, Tam di nương thở dài thườn thượt, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn trời, lại nhìn Chi Chi đứng bên cạnh, đột nhiên sáng mắt lên: "Ngũ muội muội, hay là muội đi hỏi Cung ma ma xem sao?"

Chi Chi lắc đầu theo bản năng.

Tam di nương nhướn mày một cái: "Ngươi!"

Chi Chi rũ mắt xuống.

https://thuviensach.vn

Tam di nương hừ lạnh: "Đúng thật là nữ nhi nhà nghèo hèn, không được tích sự gì cả."

Đúng lúc này, một nha hoàn mặc y phục hoa lệ đi tới.

"Các vị di nương, Công Chúa đã tỉnh, xin cùng ta đi vào."

***

Chi Chi đi ở phía sau cùng.

Tẩm điện của Công Chúa điện hạ rất lạnh, bất kể xuân hạ hay là thu đông.

Thật ra Chi Chi cũng coi như ở đây rất lâu, nhỉ?

Khi nàng vẫn còn là A Phiêu, nàng quen thuộc từng bức bích hoạ trên tường, các vị tiên nữ bay lên trời kia.

Xiêm áo của các nàng ấy hoa lệ, màu sắc tươi sáng, nhưng vẻ mặt không hề dịu dàng mà ngập tràn sát khí.

Thứ các nàng ấy cầm không phải là nhạc khí, mà là vũ khí.

Chi Chi cũng hết sức quen thuộc với gạch lót sàn nơi đây, nàng đã từng đếm hết những viên gạch lát ở điện này khi nàng chẳng thể đi đầu thai.

Trong điện rất thơm, dường như hương thơm này toả ra từ trên tường.

Trên bức tường quanh co có gắn rất nhiều giá đồng có hình linh xà, mà trong miệng linh xà đều ngậm dạ minh châu.

"Nàng ấy" không thích dùng nến, trong điện đều chỉ dùng dạ minh châu để chiếu sáng.

https://thuviensach.vn

Tam di nương đi ở đằng trước vô tình đạp phải chân của Nhị di nương, Nhị di nương kêu lên một tiếng.

Nha hoàn đang đi tuốt ở đằng trước đột nhiên dừng lại.

Nàng ta nghiêng đầu, mím môi mỉm cười: "Công Chúa không thích ồn ào."

Chỉ trong nháy mắt ấy, nàng ta dường như dung hợp vào trong bức hoạ kia, xinh đẹp mang theo vẻ âm trầm.

Không biết ai trong số những vị di nương ở đây là người vừa gây ra tiếng động, nha hoàn kia không cười nữa, quay đầu bước đi tiếp.

Chi Chi đã từng trải qua nên cũng không cảm thấy kỳ quái, nàng chỉ cảm thấy sợ, nỗi sợ hãi kia khắc sâu vào tận trong xương tuỷ của nàng.

Khi biến thành A Phiêu, nàng muốn trả thù, nhưng vẫn không thể gây thương tổn tới vị kia dù chỉ một chút.

Bây giờ nàng đã trở lại làm người, nàng không muốn báo thù nữa, nàng chỉ mong được bình an qua hết cả đời này.

Chỉ cầu vị kia trong kiếp này có thể bỏ qua cho nàng.

***

Giống như đời trước, Công Chúa ngồi ở phía sau tấm rèm, Cung ma ma đứng ở đằng trước.

Mấy vị di nương cùng nhau quỳ xuống: "Thiếp thất bái kiến Công Chúa, Công Chúa thiên tuế, thiên thiên tuế."

Cung ma ma bỗng nói: "Công Chúa không thích hô thiên tuế, sau này không cần nói như vậy nữa."

https://thuviensach.vn

"Vâng." Ba vị di nương đều bị doạ sợ, ngay cả Tam di nương phách lối nhất cũng không dám thở mạnh.

"Bình thường Công Chúa thích thanh tịnh nhất, cho nên nếu không có việc gì thì mấy vị di nương cũng không cần tới đây. Nếu như Phò Mã muốn tới viện của các vị thì tự nhiên sẽ đi, không cần các vị phải bận tâm. Công Chúa không thích việc tranh đoạt sủng ái, cho nên tay chân các vị nhớ sạch sẽ một chút."

Cung ma ma dừng lại, giọng nói trở nên âm trầm hơn rất nhiều: "Vào phủ Công Chúa chẳng khác nào đã vào trong cung, quy củ ở trong cung này không thể so với bên ngoài, chết một hai người đó cũng chỉ là chuyện quá bình thường."

Những lời này Chi Chi đã từng nghe ở đời trước, lại nhớ tới cái đêm nàng bị đánh chết đó, trước khi tắt thở nàng cũng không hề được nhìn thấy ánh mặt trời mọc.

***

"Ngũ di nương, nên ăn một chút gì rồi." Khi Chi Chi vừa quay về, Thải Linh vội vàng nói.

Chi Chi cố gắng mỉm cười: "Tạm thời ta không có khẩu vị gì, chưa muốn ăn bây giờ."

Thải Linh lại hỏi: "Vậy đồ đạc mà Ngũ di nương mang tới, để nô tỳ giúp Ngũ di nương thu dọn đi."

Chi Chi mang theo một cái rương vào phủ Công Chúa, đều là đồ của nàng.

Chi Chi muốn lên giường nằm, bây giờ nàng đã quá mệt mỏi rồi, nghe lời Thải Linh nói, nàng chỉ thuận miệng đáp ứng một tiếng, sau đó liền

https://thuviensach.vn

quay trở về phòng.

Đến đêm.

Chi Chi chậm rãi tính toán, may mắn là nàng không cần phải thường xuyên gặp vị kia.

Nàng đã tính xong rồi, nàng còn hai năm nữa. Trong hai năm này, hay là nàng... bỏ trốn đi.

Không có điều gì quan trọng hơn mạng sống, đến lúc đó mang theo cha và đệ đệ của nàng cùng nhau bỏ trốn.

Sau khi nghĩ thông, tâm tình của Chi Chi cũng tốt hơn rất nhiều.

Nàng trở mình, vừa mới xoay người thì trong cổ họng nàng liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết nhất từ trước đến giờ.

***

"Các ngươi đã nghe gì chưa?"

"Nghe cái gì?"

"Ngũ di nương vừa vào phủ gặp quỷ đó."

"Cái gì? Đúng là quá xui xẻo."

"Thuý Sai Viện kia vốn chính là tiểu viện hẻo lánh nhất, có cái gì quái lạ cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua nàng ta vừa mới vào tới ma quỷ liền lộng hành, điện hạ lại vốn ghét nhất mấy trò ma quỷ này."

Hai nha hoàn cười nói một phen rồi đi ra ngoài.

Nhị di nương đi ra từ sau bụi cây, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Nàng ta quay đầu lại hỏi nha hoàn ở bên cạnh, đó là nha hoàn nàng ta mang theo từ nhà mẹ đẻ.

"Ngươi có biết chuyện đó không?"

Nha hoàn nhìn trái nhìn phải một chút mới nhỏ giọng nói: "Chuyện này rất ầm ĩ, bọn họ đều nói bây giờ Ngũ di nương bị quỷ ám, không đêm nào ngủ ngon."

"Thật sao?"

Nha hoàn có chút do dự: "Tiểu thư, cũng không biết chuyện này là thật hay giả, là nha hoàn quét dọn trong Thuý Sai Viện truyền ra, nàng ta nói nghe tiếng Ngũ di nương thét chói tai ở trong phòng, còn lớn tiếng nói "Ngươi đừng có lại đây". Lúc các nàng ta chạy vọt vào thì không nhìn thấy bất cứ cái gì, nhưng Ngũ di nương vẫn cứ nhìn về một hướng nào đó mà kêu gào, hơn nữa chuyện này tối nào cũng xảy ra."

Nhị di nương cười khan, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn trời: "Đây đúng là cái nơi ăn thịt người mà, vừa mới vào đã khiến cho một người phát điên."

***

Chi Chi không hề biết mình đã bị người khác truyền tai nhau là nàng biến thành kẻ điên.

Nàng đang ngồi thẳng lưng, sau đó túm lấy Thải Linh ở bên cạnh: "Thải Linh, hay là tối nay muội đánh ta ngất xỉu đi."

Thải Linh dở khóc dở cười: "Ngũ di nương, sao làm vậy được chứ?"

Chi Chi muốn khóc, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới ở Thuý Sai Viện này lại có một con quỷ.

https://thuviensach.vn

Con quỷ kia chẳng có tâm nguyện gì muốn nhờ, cũng chẳng muốn trò chuyện với Chi Chi.

Chẳng qua đêm nào nó cũng xuất hiện ở trên giường Chi Chi, hơn nữa mặt mũi hết sức kinh khủng, dường như nó đang cố tình muốn hù doạ Chi Chi vậy, cho nên luôn trưng ra khuôn mặt kinh khủng nhất hướng về phía Chi Chi.

Đã mấy đêm liền Chi Chi không ngủ được, bởi vì mỗi khi nàng nhắm mắt lại, con quỷ kia lại hà hơi ngay bên tai nàng.

"Phù."

"Phù."

"Phù."

...

Chi Chi cảm thấy mình sắp phát điên đến nơi rồi.

Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà nàng đã gầy đi một vòng.

Từ trước đến nay chưa từng thấy qua con quỷ nào đáng sợ như vậy, nàng cũng đã từng thử cố gắng trò chuyện với đối phương, nhưng đối phương chỉ âm trầm cười với nàng một tiếng, sau đó đầu liền rớt xuống, còn lăn từ trên giường xuống đất.

Chi Chi lại kêu lên một tiếng thảm thiết.

***

Chuyện ma quỷ lộng hành lưu truyền càng ngày càng nhiều, cuối cùng truyền tới tai Cung ma ma.

https://thuviensach.vn

Nghe xong bà cau mày: "Đúng là không thể khiến người khác bớt lo."

"Cung ma ma, chuyện này có cần phải nói cho Công Chúa hay không?"

"Ngươi không biết Công Chúa ghét nhất mấy chuyện kiểu này sao?" Ánh mắt Cung ma ma dần dần lạnh như băng: "Tối nay để ta đi xem xem quỷ kia ở nơi nào? Nếu như nha đầu kia giả thần giả quỷ, ta liền lột da nàng ta."

Nha hoàn nghe thấy lời này của Cung ma ma thì khẽ run lên một cái, vội vàng cúi đầu xuống.

Cung ma ma hừ lạnh, xoay người đi vào tẩm điện của Công Chúa.

Tẩm điện quá an tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của bà.

"Thưa Công Chúa, Lưu thái y tới."

Cung ma ma dừng lại phía sau gương đồng.

"Cung ma ma, nghe nói có người nhìn thấy quỷ?"

Cung ma ma nhíu mày, vội vàng nói: "Công Chúa yên tâm, nô tỳ sẽ lập tức đi xử lý chuyện này."

"Không vội." Gương mặt mỹ nhân phản chiếu ở trong gương khẽ cười một tiếng: "Bổn cung cũng muốn gặp quỷ một lần."

Hết chương 15.

Lời của Bê Ba: Công túa mà chúng ta ngày đêm mong ngóng đã lên sàn. Chương sau "nàng" sẽ gặp nàng:))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trong Lòng Nàng, Gương Mặt Mỹ Lệ Này Còn Đáng Sợ Hơn Cả Quỷ

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

"Cái gì?" Chi Chi cả kinh đánh rơi cả ly trà, nắp ly lăn mấy vòng trên mặt đất rồi vỡ tan.

Thải Linh vội vàng nói: "Ngũ di nương, cẩn thận đứt tay."

Nàng ta vội vàng thu nhặt nắp ly trà vỡ nát, lại lấy khăn lau sạch nước trên mặt bàn.

Sau khi làm xong tất cả mọi thứ, nàng ta mới ngẩng đầu nhìn Chi Chi, vừa nhìn một cái liền sợ hết hồn.

Ngũ di nương đây là đang khóc sao?

Hai mắt đỏ hồng, vẻ mặt ảm đạm, cứ như là sắp phải đi chịu chết vậy.

"Thải Linh, ta không đi có được không?" Chi Chi thấp giọng hỏi.

Thải Linh tỏ vẻ khó xử: "Là Cung ma ma phái người tới truyền lời."

Có lẽ là chuyện ma quỷ đồn đại càng ngày càng nhiều, từ sáng sớm Cung ma ma đã phái người tới thông báo, thân thể Công Chúa không thoải mái, đặc biệt ra lệnh cho Ngũ di nương Chi Chi buổi tối hôm nay đến hầu hạ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vừa nghe tin này liền giống như cha chết mẹ chết, cơm nuốt không trôi, nước cũng không muốn uống.

Cảm tưởng như không thể sống nổi nữa, nhưng nàng lại không dám đi chết.

Vậy mà không ngờ, còn chưa đến buổi tối mà người hầu hạ bên người Công Chúa đã tới.

Nha hoàn đi đầu nở nụ cười ngọt ngào: "Nô tỳ Bội Lan ra mắt Ngũ di nương, bởi tối nay Ngũ di nương phải tới hầu hạ, cho nên nô tỳ cố ý tới đây."

Nói xong nàng ta hơi hất cằm: "Bưng đồ lại đây."

Chi Chi nhìn đống đồ đạc chất đầy trên mặt bàn thì có chút ngây ngốc.

"Thân thể Công Chúa đáng giá nghìn vàng, người ngoài không thể so sánh. Nếu Ngũ di nương hầu hạ Phò Mã có lẽ là không cần phải phiền toái như vậy, nhưng dù sao đây cũng là bầu bạn bên người Công Chúa, cho nên có một số việc vẫn cần phải tuân theo quy củ."

***

Chi Chi chưa bao giờ nghĩ tới, nàng lại bị kéo tới phòng tắm, cưỡng ép cọ rửa, đúng, là cọ rửa.

Hai nha hoàn dùng bàn chải lông kỳ cọ, dường như không bỏ sót bất cứ nơi nào trên thân thể nàng.

Chi Chi chưa từng trải qua loại đãi ngộ như thế này, xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Bội Lan ở bên cạnh nhìn chằm chằm, lên tiếng dặn dò: "Các ngươi nhớ kỹ, Công Chúa không thích bất kỳ loại hương liệu nào, vậy nên phải

https://thuviensach.vn

dùng loại không có mùi. Ngoài ra còn cả y phục nữa, cho Ngũ di nương thử một chút, tìm một bộ vừa người nhất mà không thô ráp, tránh làm bị thương làn da mềm mại của Công Chúa."

Chi Chi giống như một con rối, bị các nàng lật qua lật lại.

"Ngàn vạn lần không được trang điểm, nhỡ đâu Công Chúa bị dị ứng với những thứ phấn son này thì sẽ không tốt."

"Đôi tất kia phải thử xem chất liệu vải có mềm hay không."

"Tóc của Ngũ di nương đã khô hoàn toàn chưa? Tuyệt đối không thể truyền hơi ẩm sang cho Công Chúa."

Cuối cùng còn cả một vị đại phu tới.

"Ngũ di nương, đây là Tằng đại phu ở trong phủ chúng ta. Cha và huynh trưởng của Tằng đại phu đều làm thái y trong hoàng cung. Bình thường mọi người trong phủ đều do Tằng đại phu khám chữa. Do tối nay Ngũ di nương tới hầu hạ Công Chúa nên trước đó cần phải kiểm tra thân thể, xem Ngũ di nương có mạnh khoẻ không." Bội Lan nói.

Chi Chi đã không còn nghĩ gì nữa, nàng bị giày vò đến mệt rũ cả người rồi.

Chờ sau khi Tằng đại phu kiểm tra xong, Bội Lan lại mặc cho Chi Chi một chiếc áo khoác bên ngoài, dường như chiếc áo này cũng được làm bằng chất liệu cực kỳ tốt.

"Lát nữa khi lên kiệu Ngũ di nương cần phải cẩn thận dưới chân, chớ để ngã." Bội Lan ở bên cạnh ôn tồn dặn dò.

Chi Chi nặn ra một nụ cười: "Cám ơn Bội Lan cô nương đã nhắc nhở."

https://thuviensach.vn

Bội Lan đỡ Chi Chi, giọng nói vui vẻ nhưng mang theo một cỗ tử khí âm trầm: "Ngũ di nương ngàn vạn lần đừng khách khí, trong mắt đám nô tài chúng ta thì chuyện của Công Chúa còn lớn hơn cả ông trời, tối nay Ngũ di nương cần phải chú ý mười phần."

Nàng ta hơi dừng lại, sau đó lời nói càng trở nên nhẹ bẫng: "Ôi, Ngũ di nương cũng không cần quá khẩn trương, Công Chúa bình dị gần gũi, chỉ là không vừa mắt khi có người giả thần giả quỷ mà thôi."

Chi Chi bị đưa lên kiệu, trên đường đi, nàng cũng vặn đến sắp rách cả khăn tay.

Làm sao bây giờ? Đời trước nàng đâu có gặp phải loại tình huống này.

Đời trước vị kia chưa bao giờ triệu kiến một mình nàng, chứ đừng nói tới việc gọi tới hầu hạ như thế này.

Mà cái này đâu có giống như hầu hạ, giống như là đem nàng làm tế phẩm cho ma quỷ ăn mới đúng.

Đột nhiên Chi Chi nghĩ tới những lời Bội Lan nói với nàng trước khi lên kiệu.

"... Không vừa mắt khi có người giả thần giả quỷ."

Những lời này là có ý gì?

Chi Chi chớp chớp mắt, đừng nói là chuyện nàng có thể nhìn thấy quỷ bị người ta phát hiện rồi nhé, chẳng lẽ... bây giờ vị kia đang muốn giết nàng sao.

***

Kiệu dừng lại.

https://thuviensach.vn

"Ngũ di nương, có thể xuống kiệu rồi." Bên ngoài vang lên giọng nói của Bội Lan.

Chi Chi rúc vào trong kiệu, chỉ cảm thấy mình thật yếu ớt, đáng thương và bất lực.

"Ngũ di nương?" Bội Lan lại kêu một tiếng.

Chi Chi hít sâu một hơi, từ từ đưa tay ra vén rèm.

Bội Lan đứng bên ngoài nhìn Chi Chi mỉm cười: "Ngũ di nương nhanh chân một chút, chớ để Công Chúa phải chờ lâu."

Chi Chi chậm rãi xuống kiệu: "Bội... Bội Lan cô nương, đêm nay ta còn có thể trở về không?"

Còn có thể sống sót trở về hay không?

"Cái này sao, phải tuỳ theo suy nghĩ của Công Chúa." Bội Lan thúc giục nàng: "Ngũ di nương mau đi cùng ta thôi."

Chết chắc rồi.

Sắc mặt Chi Chi trắng bệch.

***

Chi Chi đi phía sau Bội Lan, cho đến khi nhìn thấy Cung ma ma, Bội Lan mới dừng lại.

"Cung ma ma, Ngũ di nương tới."

Cung ma ma dùng đôi mắt sắc bén như chim ưng quét qua Chi Chi.

Một lát sau, bà cất giọng lạnh như băng: "Tất cả đều phù hợp với quy củ chứ."

https://thuviensach.vn

"Thưa Cung ma ma, đúng vậy."

Cung ma ma híp mắt: "Vậy Ngũ di nương mau theo ta đi vào."

Chi Chi không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo Cung ma ma vào tẩm điện của Công Chúa.

Tẩm điện quá an tĩnh, dường như không hề có người.

Cung ma ma bước đi mà không phát ra một chút tiếng động nào, giống y như một con mèo.

Từ khi Chi Chi bước chân vào đây, thân thể liền không nhịn được mà run nhẹ.

Thậm chí nàng còn có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng của mình va vào nhau, hàm trên va chạm vào hàm dưới, phát ra âm thanh run sợ.

Cung ma ma ngừng lại, bà nhìn vào một nơi, cung kính nói: "Thưa Công Chúa, người đã đưa tới."

Chi Chi cúi đầu, không dám nhìn bất cứ cái gì.

"Lại đây."

Thật ra thì Chi Chi rất quen thuộc với giọng nói đó, dù gì nàng cũng đã quan sát vị kia suốt ba năm.

Giọng nữ của vị kia luôn trầm hơn giọng của các cô nương bình thường một chút, âm cuối luôn có vẻ lạnh như băng, giống như gạch đá ở trong hoàng cung vậy.

Thế nhưng giọng nói này lại vẫn vô cùng dễ nghe, Chi Chi không thể không thừa nhận điều đó.

https://thuviensach.vn

Khi đối phương có tâm trạng tốt ngồi ngâm thơ, vốn dĩ nàng đang đối mặt với Tiểu Kim Long, cuối cùng lại không kìm được mà ngủ mất.

***

Cung ma ma nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào nàng. trong đôi mắt không thể hiện bất cứ điều gì: "Ngũ di nương đi qua đi."

Chi Chi cắn răng, bước qua từng bước một.

Nàng cách màn che càng ngày càng gần, gần đến mức nàng có thể nhìn thấy rõ bóng người ở bên trong.

Đối phương đang ngồi, tựa hồ cũng đang nhìn nàng.

"Tên ngươi là gì?" Vị kia đột nhiên nói chuyện.

Trong nháy mắt Chi Chi thiếu chút nữa đã quỳ xuống, mà không, nàng đã quỳ xuống rồi.

"Thiếp... Thiếp thất... Thiếp thất Chi... Chi bái... Bái kiến Công Chúa." Câu nói này bị nàng nói đến lắp ba lắp bắp.

Một tiếng cười khẽ vang lên trong không gian yên tĩnh, tiếng cười kia rất trầm, lại mang theo hứng thú của chủ nhân.

"Ngươi bị nói lắp? Hay là do quá khẩn trương?"

Mặt Chi Chi nhăn thành một đoàn, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

"Lại đây."

Vị kia lại cất tiếng nói.

Chi Chi muốn đứng lên, nhưng chân mềm nhũn, nàng dùng tay vịn đất, mấy lần đều không thành công, gấp đến độ sắp khóc.

https://thuviensach.vn

Làm sao bây giờ? Nhất định "nàng ấy" sẽ giết nàng.

Phải chết rồi!

Phải chết rồi!!

"Khẩn trương như vậy sao."

Chi Chi nghe thấy tiếng bước chân.

"Sao vậy? Bổn cung còn đáng sợ hơn cả quỷ kia?"

Một bàn tay lạnh như băng đột nhiên nắm lấy cằm Chi Chi.

Chi Chi ngẩng đầu lên, trong mắt liền xuất hiện một mỹ nhân tuyệt sắc.

Nếu như người nào nhìn thấy gương mặt này lần đầu tiên, nhất định là sẽ bị mê hoặc.

Bởi vì từng tấc từng tấc trên gương mặt này đều giống như được ông trời điêu khắc ra, bất kể là đôi mắt như cất chứa vạn vật kia, hay là đôi môi đỏ thẫm như máu.

Đôi mắt kia thật là xinh đẹp, nghe nói mẫu thân của Công Chúa có dòng máu người Hồ, thế nên đôi mắt của Công Chúa không phải là thuần một màu đen, mà là màu trà, màu sắc cực kỳ giống với ngọc lưu ly.

Do đang giả nữ, cho nên đối phương cũng buộc phải trang điểm ăn mặc giống với nữ tử.

Chẳng hạn như cặp lông mày kia, vừa mảnh lại vừa dài, cực kỳ yêu dã.

https://thuviensach.vn

Mà bên dưới đuôi mắt trái lại có một nốt ruồi son, giống như là nghệ nhân vẽ tranh vô tình đánh rớt màu vẽ lên, vừa khéo tôn lên vẻ mỹ miều của gương mặt này.

Khi "nàng ấy" khôi phục thân phận nam nhân, có không ít người công kích "nàng" bất nam bất nữ.

"Nàng" chỉ đơn thuần dùng máu của chính bọn họ rửa trôi đi những lời đó.

Bất kể vào lúc nào, vị ở trước mắt này đều vô cùng xinh đẹp nhưng lại tàn bạo.

"Nàng" được trời cao ưu ái mà ban cho một thân xác đẹp, nhưng lại có một tâm hồn đen tối.

Thật ra Chi Chi rất hay nhìn thấy gương mặt này, cũng đã từng nhìn quen dáng vẻ khi mặc nam trang của "nàng ấy".

Khi mặc nam trang "nàng" lại khác một trời một vực so với khi mặc nữ trang.

Mặc dù vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng tuyệt đối sẽ không bị ai nhận nhầm là nữ nhân, bởi vì nữ nhân sẽ không có sát khí sâu đậm giống như "nàng".

Đối phương là yêu ma cường đại và đáng sợ, mà Chi Chi chỉ là một con kiến hôi tầm thường.

Trong lòng nàng, gương mặt mỹ lệ này còn đáng sợ hơn cả quỷ.

***

"Dáng vẻ không tệ." Ngón tay Công Chúa cọ sát trên cằm Chi Chi: "Nhất là đôi mắt này."

https://thuviensach.vn

Ngón tay kia mò tới khoé mắt của Chi Chi, nàng không nhịn được mà nín thở.

Khoé môi "nàng" khẽ nhếch, trong mắt loé lên ánh sáng khác thường, dường như Chi Chi là một món đồ chơi nào đó, thu hút sự chú ý của "nàng".

"Chính đôi mắt này nhìn thấy quỷ sao?"

Khi nói đến quỷ, giọng "nàng" rất nhẹ, nếu như không phải Chi Chi cách "nàng" rất gần, chỉ sợ không tài nào nghe rõ.

Chi Chi đã sợ đến không chịu được nữa, nước mắt đã trào lên khoé mi.

Nàng không dám nói bất cứ lời nào, cứ như chỉ cần nói ra một câu là nàng sẽ phải chết vậy.

Vốn dĩ khi còn là quỷ, nàng chỉ sợ Tiểu Kim Long trên đầu đối phương, bởi vì đối phương không nhìn thấy nàng, nàng đã chết.

Nhưng bây giờ khi nàng quay trở lại làm người một lần nữa, dù không còn nhìn thấy Tiểu Kim Long trên đầu đối phương, nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn nguyên, bởi chính đối phương mới là căn nguyên nỗi sợ của nàng.

Công Chúa đột nhiên thu tay về, quay người sang: "Không thú vị."

"Công Chúa, phải đưa người trở về sao?" Giọng Cung ma ma bất chợt vang lên.

Hoá ra Cung ma ma vẫn chưa đi.

Công Chúa đưa lưng về phía Chi Chi, một lát sau mới nói: "Không cần, để cho nàng tiếp tục hầu hạ, ngươi lui xuống trước đi."

https://thuviensach.vn

"Vâng."

Cửa điện bị mở ra, rồi khép lại.

"Ngươi tên Chi Chi? Là Chi trong từ nào?"

Chi Chi cố gắng khống chế nước mắt của mình, uỷ khuất nói: "Chi trong hạt vừng." (*)

Công Chúa: "..."

(*) Bê: Chi trong tiếng Trung là 芝, hạt vừng là 芝麻.

Hết chương 16.

Tác giả có lời muốn nói:

Chi Chi: Đáng thương, yếu ớt lại bất lực.

Công Chúa:...

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: "Nàng" Giống Như Một Người Thợ Săn, Nhìn Chằm Chằm Vào Con Thỏ Nhỏ Đang Co Ro Run Rẩy

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Không khí lúc này dường như đông lại, nhưng Chi Chi chậm lụt không hề phát hiện ra.

Nàng quỳ thẳng, cố gắng nuốt hết nước mắt vào trong.

Không thể khóc trước mặt kẻ thù!

Không thể yếu thế trước mặt kẻ thù!!

"Đứng lên đi." Công Chúa nói.

"Tạ... tạ ơn Công Chúa." Nhưng mà vẫn thật dễ nói lắp.

Cái này nàng cần phải tu luyện thêm một chút.

Chi Chi khó khăn đứng dậy, nàng cúi đầu, giống như con chuột đi ăn trộm dầu bị bắt được.

Thật ra thì tối nay Chi Chi sửa soạn xinh đẹp vô cùng.

Bội Lan đem tới toàn là đồ tốt, thậm chí nha hoàn chải đầu nàng ta mang tới cũng có tay nghề số một.

https://thuviensach.vn

Trên người Chi Chi mặc một chiếc áo choàng màu trắng đỏ, được may bằng lông của cáo tuyết, không bị pha trộn chút nào.

Chiếc váy Chi Chi đang mặc là một chiếc váy xanh lam được phối nhiều màu.

Lớp trên cùng là màu trắng, từng lớp từng lớp đằng sau đổi màu, lớp dưới cùng mới là màu xanh lam.

Còn thắt lưng được bện hai màu đỏ trắng, kết hợp rất tốt với áo choàng ở bên ngoài.

Bộ váy này thực sự không hề tầm thường, bởi vì hiện tại người nắm giữ tay nghề phối màu như vậy không có nhiều, phần lớn cũng chỉ may y phục cho quý nhân ở trong cung.

Chi Chi lén đưa tay sờ, đời trước nàng chưa từng được mặc loại vải nào có chất liệu tốt như vậy.

Chiếc váy này có rất nhiều lớp, mặc vào giữ ấm rất tốt, nhưng cũng rất nhẹ, khi mặc không hề có cảm giác nặng nề.

Tướng mạo của Chi Chi vốn nghiêng về hấp dẫn mị hoặc, đời trước Phò Mã đã từng dẫn một vị quan viên về phủ.

Lúc vị quan viên kia vô tình nhìn thấy Chi Chi, thậm chí còn nói thẳng một câu: "Việt Dương huynh, liệu có thể nhượng lại thứ mình yêu thích được hay không?"

Ngược lại Phò Mã không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ nháy mắt ra hiệu với Chi Chi, Chi Chi liền cáo lui.

Lúc đi vẫn còn nghe thấy quan viên kia nói: "Việt Dương huynh quả đúng là có phúc, không chỉ có Công Chúa quốc sắc thiên hương, lại còn có

https://thuviensach.vn

cả báu vật quyến rũ phong tình như vậy làm bạn ở bên người."

"Quyến rũ phong tình có nghĩa là gì?" Chi Chi nghe thấy thì lén hỏi Thải Linh ở bên cạnh.

Thải Linh khó xử, Chi Chi phản ứng kịp: "Không phải lời khen đúng không?"

Thải Linh nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trong thời đại phong kiến này, mặc dù đã tiến bộ hơn so với tiền triều, nhưng yêu cầu đối với nữ nhân vẫn là giúp phu quân dạy con, hiền lương thục đức, thú được thê tử dịu hiền, kiểu như Chi Chi thế này, chỉ có thể làm thiếp.

Ngày đó Chi Chi có chút khổ sở, nhưng nàng không để Thải Linh nhận ra.

Nàng cũng hy vọng nàng có thể lớn lên đoan trang đài các, nhưng đôi mắt phượng kia của nàng trời sinh quyến rũ.

Thậm chí ngay cả đôi môi, nữ nhân bình thường đều có đôi môi mỏng, nhưng Chi Chi không như vậy, đôi môi của nàng mặc dù nhỏ, nhưng lại căng mọng vô cùng, giống như là đào mật, khiến cho người ta nhìn chỉ muốn nếm thử.

***

Công Chúa xoay người, gương mặt yêu mị như cười như không.

Thật ra thì Chi Chi cảm thấy gương mặt đó của Công Chúa quá đẹp, dáng vẻ như thế này đâu có giống nam nhân, hừ, nhưng nếu mà so sánh thì, nàng cũng đâu có quá kém.

"Nghe nói ngươi có thể thấy quỷ, là thật sao?" Đối phương nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi mím môi, con ngươi đảo tới đảo lui, không biết phải trả lời thế nào.

Dường như đối phương có chút không nhịn được, nhíu mày lại, bước về phía trước một bước.

Chỉ một bước chân thôi cũng đã khiến Chi Chi sợ đến hồn phi phách tán, nàng bèn vội vàng lùi lại mấy bước, mãi đến khi lưng dán vào cột trụ trong đại điện.

"Thiếp... Thiếp..."

"Ngươi cái gì?" Công Chúa thấy vậy, dứt khoát bước lại gần, thấy Chi Chi vẫn còn muốn lui lại, bèn đưa tay ra bắt lấy cánh tay Chi Chi.

"Nàng" giống như một người thợ săn, nhìn chằm chằm vào con thỏ nhỏ đang co ro run rẩy.

Chi Chi hoảng sợ liếc nhìn cánh tay bị bắt được của mình, nước mắt lại bắt đầu có dấu hiệu không khống chế được.

"Ngươi là kẻ đầu tiên, khi thấy Bổn cung mà sợ hãi đến mức này." Công Chúa liếc mắt nhìn nàng, giọng nói lạnh như băng: "Vì sao?"

Chi Chi cắn môi, muốn lặng lẽ rút tay về, lại bị giữ càng chặt hơn.

Môi Công Chúa khẽ nhếch, thậm chí đầu còn nghiêng về phía trước, hai mắt rũ xuống.

Đột nhiên lỗ mũi "nàng" khẽ nhúc nhích, sau đó nhăn mày, đưa cả khuôn mặt về phía Chi Chi.

Trong nháy mắt chân Chi Chi liền mềm nhũn muốn ngã xuống, vẫn là đối phương nhanh tay lẹ mắt trực tiếp tóm lấy nàng, sau đó đè ở trên tường.

https://thuviensach.vn

Công Chúa tiến sát lại gần mặt Chi Chi, rồi nghiêng đầu, cúi xuống ngửi cổ áo nàng.

Giọng "nàng" còn lạnh lùng hơn so với lúc trước, thậm chí còn lộ ra sát khí: "Ngươi dùng hương liệu?"

Chi Chi vội vàng lắc đầu, trong khoảnh khắc kia nàng thực sự sợ đối phương giận quá mà giết chết nàng.

Mặt Công Chúa hạ càng thấp, thậm chí giống như là đang vùi vào cổ Chi Chi, Chi Chi không dám cử động.

Nàng có thể cảm giác được đối phương hít sâu một hơi, sau đó thả lỏng toàn thân.

Công Chúa không nhìn Chi Chi nữa, mà nói một câu: "Người đâu."

Cửa điện lập tức mở ra.

"Công Chúa có gì phân phó?"

"Đưa Ngũ di nương trở về." Công Chúa nhẹ giọng nói: "Bổn cung khỏi bệnh rồi, không cần hầu hạ nữa."

***

Chi Chi được nha hoàn đỡ lấy, khi ra khỏi tẩm điện, nàng mới có cái cảm giác như vừa sống sót qua đại nạn.

Bước chân nàng nhẹ bẫng, chỉ cảm thấy y phục sau lưng ướt ẫm.

Bội Lan đưa Chi Chi trở về Thuý Sai Viện.

Lúc Chi Chi xuống kiệu, Bội Lan mỉm cười với Chi Chi: "Vận khí của Ngũ di nương thật tốt."

https://thuviensach.vn

Vận khí tốt?

Có ý gì?

Chi Chi không hiểu nên nhìn Bội Lan, nhưng Bội Lan không nói thêm gì nữa, chỉ sai Thải Linh đỡ nàng đi vào.

Sau khi về Chi Chi lại đi tắm một lần nữa, chờ hoàn toàn bình tĩnh rồi mới ra ngoài.

Trên đường quay trở lại phòng mình, bước chân nàng hơi khựng lại, liệu có phải con quỷ kia vẫn đang chờ nàng ở bên trong không?

"Ngũ di nương, sao vậy?" Thải Linh ở bên cạnh dè dặt hỏi.

Chi Chi lắc đầu: "Không sao, Thải Linh, tối nay muội ở cùng ta đi."

"Ngũ di nương yên tâm, Thải Linh nằm ngủ ở gian ngoài, có động tĩnh gì, Thải Linh sẽ nghe thấy."

Lúc này Chi Chi mới yên lòng gật đầu.

Nàng bước vào phòng, vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn thấy một màn doạ người, nhưng bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Hả?

Thật kỳ quái.

Chi Chi không yên tâm còn mở ngăn tủ ra xem, không thấy quỷ đâu.

Không thấy con quỷ kia nữa.

Thải Linh nhìn Chi Chi lật đồ, sắc mặt có chút trắng bệch: "Ngũ di nương, người đang tìm gì đó?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi dừng tay lại: "Không có gì."

Rốt cuộc Chi Chi cũng có một đêm yên giấc, mặc dù tối nay bị doạ sợ đến hết hồn, nhưng nàng lại ngủ rất ngon, cũng không hề mộng mị, mãi cho đến khi Thải Linh đánh thức nàng.

"Ngũ di nương, nên thức dậy thôi, đã buổi trưa rồi."

Chi Chi mơ màng mở mắt ra: "Đã trễ thế này rồi sao?"

Thải Linh đáp một tiếng, dùng móc treo rèm lên: "Lâu lắm rồi Ngũ di nương không có giấc ngủ ngon, nô tỳ cũng không dám gọi. Nhưng mà thấy người ngủ lâu quá, nô tỳ lo người đói bụng."

Chi Chi sờ sờ bụng: "Quả thật có chút đói."

Hôm nay Chi Chi ăn hẳn hai bát, ăn đến no căng.

Thải Linh thấy vậy thì cười nói: "Hiện tại phủ Công Chúa có rất nhiều hoa nở, chi bằng Ngũ di nương đi ngắm hoa tiêu thực nhé?"

Chi Chi ngẫm nghĩ một lát, đồng ý với đề nghị này.

***

Phủ Công Chúa rất lớn, nhất là hoa viên đó, gần như là được mô phỏng theo Ngự hoa viên ở trong hoàng cung.

Nô tài ở trong hoa viên cũng có đến mấy chục người, nghe nói đều là thợ làm vườn nổi danh ở các nơi, bởi vì Công Chúa thích hoa.

"Công Chúa điện hạ thích hoa nhất, thích nhất hương hoa, cho nên cực kỳ chán ghét các loại hương liệu." Thải Linh nhỏ giọng nói: "Thế nên nha hoàn phục vụ bên người Công Chúa đều không dùng hương liệu, xiêm áo cũng đều không được xông hương."

https://thuviensach.vn

Chuyện này ngược lại Chi Chi cũng biết, vẫn nhớ sau khi vị kia lên làm Hoàng Đế, có một phi tử xức hương hết sức nồng nặc, vị kia liền ngay lập tức hạ lệnh chém đầu phi tử đó.

Ngay trong bữa yến hội.

Toàn bộ mỹ nhân trong hậu cung hoảng sợ thét chói tai, thậm chí có người bị doạ sợ đến trực tiếp phát điên.

Nhưng mà đêm qua "nàng ấy" lại hỏi nàng có dùng hương gì không, rõ ràng nàng không hề dùng hương gì.

Chi Chi bèn nâng tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì mà.

"Nô tỳ bái kiến Phò Mã."

Lúc Chi Chi đang bận ngửi mùi trên cơ thể mình thì đột nhiên Thải Linh đi ở phía sau nàng quỳ xuống.

Chi Chi nhìn nàng ta, lại nhìn về phía trước.

Vừa nhìn nàng liền trợn tròn mắt.

Chi Chi vội vàng cúi người: "Thiếp thất Chi Chi bái kiến Phò Mã."

Không có tiếng đáp lại, chẳng qua Chi Chi nhìn thấy một đôi giày càng ngày càng tiến lại gần, cuối cùng dừng lại ở trước mặt nàng.

Một đôi bàn tay đưa ra đỡ lấy cánh tay Chi Chi: "Nàng chính là Chi Chi?"

Thân thể Chi Chi cứng đờ, gật đầu một cái.

Nam nhân cười khẽ, từ từ buông tay: "Chi Chi cũng đi ngắm hoa sao, thật là có duyên."

https://thuviensach.vn

Chi Chi hơi sửng sốt, rõ ràng đời trước Phò Mã hỏi nàng là Chi trong từ nào.

Tại sao đời này...

Có lẽ là do địa điểm khác nhau đi.

Dường như nam nhân đang đợi Chi Chi nói chuyện, Chi Chi thì lại chờ nam nhân không vui rồi rời đi.

Hai người cứ thế giằng co không tiếng động, vẫn là Thải Linh vô tình hừ một tiếng, phá vỡ cục diện.

"Đứng lên đi, đừng quỳ nữa." Nam nhân cất tiếng nói, rồi hướng sang Chi Chi: "Chi Chi, nghe nói hôm qua nàng tới hầu hạ Công Chúa. Công Chúa đã khỏi bệnh rồi, nàng có công lớn, muốn được thưởng cái gì?"

Muốn rời khỏi phủ Công Chúa, đi thật xa.

"Đó là việc thiếp thất nên làm." Chi Chi vẫn cúi đầu như cũ.

Đời trước nàng vẫn nuôi ảo tưởng nam nhân anh tuấn trước mặt nàng đây sẽ có chút thích nàng, sau này mới phát hiện ra chẳng qua hắn vẫn luôn như vậy, đều nho nhã lễ độ với tất cả mọi người.

Nếu như thích, sao có chuyện suốt hai năm cũng không qua viện của nàng, sao khi nàng bị đánh chết, hắn cũng chẳng hề đau buồn chút nào, thậm chí còn không buồn nhắc tới.

Hắn đã quên người tiểu thiếp Chi Chi đã từng pha trà cho hắn, hoặc căn bản là vốn dĩ hắn chưa bao giờ nhớ đến.

"Như thế không được, từ trước đến nay ta luôn thưởng phạt phân minh." Dứt lời, Chi Chi phát hiện lỗ tai mình bị nhéo một cái: "Trở về viện của mình đi."

https://thuviensach.vn

Chi Chi vội vàng lủi nhanh, giống y như con thỏ.

***

Vốn cứ tưởng đêm nay vẫn có thể ngủ ngon, nhưng mà Chi Chi lại nhìn thấy con quỷ kia.

Hơn nữa dường như con quỷ này còn kinh khủng hơn so với lần trước.

Nó đứng ở giữa phòng, máu từ đỉnh đầu nó bắt đầu từ từ chảy xuống, sau đó chảy tràn tới mép giường của Chi Chi.

Chi Chi sợ tới mức sắp ngất đi, luôn miệng gọi Thải Linh.

Không biết là Thải Linh ngủ say hay chạy đi đâu mà không có ai đáp lại tiếng của Chi Chi.

Chi Chi rúc đến sát trong góc giường, không biết có phải là ảo giác hay không mà nàng cảm thấy con quỷ này tựa hồ như đang vô cùng tức giận.

Máu dần dần chảy đến trên giường, Chi Chi run rẩy không ngừng.

Bất chợt ngay lúc đó, nàng nghe thấy con quỷ kia kêu thảm một tiếng, sau đó tất cả máu nhanh chóng chảy ngược về.

Con quỷ kia bụm mặt kêu thảm thiết, tiếng kêu gào đủ để khiến người ta rợn tóc gáy.

Trong nháy mắt khi cửa phòng được đẩy ra, con quỷ biến mất.

Chi Chi trừng mắt nhìn, sau đó vội vàng trèo xuống giường.

"Thải Linh, muội..."

https://thuviensach.vn

Nhưng Chi Chi chợt dừng bước, bởi vì người vào cửa căn bản không phải là Thải Linh.

Hết chương 17.

Tác giả có lời muốn nói:

Chi Chi: "Tác giả vô lương tâm! Lúc đầu rõ ràng nói viết về sự trả thù của Chi Chi, bây giờ thì thế nào? Giải thích đi!!!"

Công Chúa (sờ đầu Chi Chi): "Báo thù ai? Nói cho Bổn cung nghe thử xem."

Chi Chi kinh hãi.

Lời của Bê Ba: Có ai giải thích được tại sao sau khi từ tẩm điện của Công Chúa về Chi Chi không gặp quỷ không? Sau đó quỷ đến rồi lại hoảng sợ bỏ chạy?? Tại sao đời này Phò Mã không hỏi tên Chi Chi giống đời trước?

Tại sao nè tại sao nè:3:3

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: "Vậy Chi Chi, Có Muốn Phu Quân Cùng Đi Với Nàng Không?"

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Chi Chi lui về phía sau một bước, tay mò tới bàn, có lẽ là do sợ hãi quá mức nên nàng quên cả việc hành lễ với đối phương, chỉ nhìn đối phương bằng ánh mắt hoảng sợ.

Đối phương che miệng ho nhẹ: "Ta đi ngang qua thì nghe thấy tiếng của Chi Chi, nói lại thấy kỳ lạ, nha hoàn trong viện của nàng ngủ cũng không khỏi quá say đi."

Sau khi nói xong, hắn nâng chân lên bước vào cửa.

Chi Chi vội vàng trốn đi, gương mặt trắng như tuyết của nàng hiện rõ nét hốt hoảng.

Nàng trốn tới mép giường, sau đó nhìn quanh, kéo chăn lên che thân thể mình.

Bởi vì chuẩn bị đi ngủ nên nàng chỉ mặc áo lót.

Lúc nãy khi quỷ doạ nàng, nàng đều trốn ở trong chăn, chỉ là vừa rồi kích động quá nên mới nhảy xuống giường, đến giày cũng chưa kịp xỏ.

"Dung nhan thiếp thất không chỉnh tề, mong rằng Phò Mã chớ vào." Chi Chi run run nói.

https://thuviensach.vn

Đối với nàng, nam nhân này là phu quân kiếp trước, cũng là phu quân kiếp này của nàng.

Nhưng bọn họ chưa từng bái đường, cũng không uống rượu giao bôi, thậm chí đến khăn đỏ trùm đầu cả hai kiếp cũng đều do chính nàng tự vén lên.

Nếu như vào đời trước, khi hắn tới viện của nàng, có lẽ Chi Chi sẽ vô cùng mừng rỡ. Nhưng ở đời này, Chi Chi chỉ cảm thấy sợ.

Một tiếng cười khẽ bỗng vang lên.

"Chi Chi mềm mại như hoa, xinh đẹp quyến rũ, sao có thể nói là dung nhan không chỉnh tề. Nếu Chi Chi đây là dung nhan không chỉnh tề, vậy thì nữ nhân trong thiên hạ đều là Chung Vô Diệm hết rồi."

Tiếng bước chân đang đến gần.

Chi Chi rụt về phía sau, cuối cùng co rúc lại trong góc giường, nhưng trong tầm mắt nàng vẫn xuất hiện một gương mặt tuấn mỹ.

Tướng mạo của Phò Mã tuấn mỹ vô cùng, nếu không đời trước Chi Chi cũng sẽ không động tâm thiếu nữ.

Nam nhân trước mắt có lông mi thật dài, đôi mắt sáng như sao, gương mặt như ngọc.

Hắn có một gương mặt quân tử, nhưng lúc này đôi môi đỏ mọng kia của hắn đang nở một nụ cười, làm tăng thêm một phần tà khí.

Nếu những nữ nhân khác nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ đỏ bừng cả mặt, ánh mắt cũng sẽ không biết phải để ở chỗ nào.

Nhưng vẻ mặt Chi Chi lại tái nhợt, cứ như người tới là ác quỷ, là tà ma, là yêu quái ăn thịt người.

https://thuviensach.vn

Phò Mã thấy Chi Chi như vậy, trong mắt lại hiện lên vẻ hứng thú.

Hắn quỳ một chân lên giường, cúi người xuống, cả người Chi Chi run lên một cái, nhưng đã không còn chỗ nào để lui.

"Chi Chi sợ ta?" Hắn thấp giọng hỏi, giọng nói ngọt ngào giống như đang tâm tình với người yêu.

Chi Chi cắn môi không dám nói tiếng nào, nàng luôn cảm thấy người trước mắt này kinh khủng hơn rất nhiều so với người mà nàng tiếp xúc ở đời trước.

Phò Mã đưa tay ra nghịch một lọn tóc dài của Chi Chi, hắn như cười như không, đôi môi đỏ mọng khép vào mở ra: "Chi Chi thật giống như một con thỏ nhỏ, nói cho gia nghe, vừa rồi vì sao nàng lại thét chói tai?"

Chi Chi lắc đầu.

"Nói dối không phải là chuyện một đứa trẻ ngoan nên làm."

Phò Mã buông lỏng tóc Chi Chi, chuyển sang nắm lấy cằm nàng.

Chi Chi cảm thấy bàn tay kia thật lạnh, giống như được lấy từ trong hầm băng ra vậy.

Phò Mã nhìn Chi Chi, nhẹ giọng nói: "Nói dối sẽ bị giết."

Chi Chi run một cái, vẫn tiếp tục lắc đầu: "Chỉ là thiếp thất muốn đi tiểu đêm mà thôi."

"Phải không?" Nụ cười trên mặt Phò Mã không thay đổi.

"Đúng vậy, bởi vì Thuý Sai Viện quá lớn, thiếp thất sợ, cho nên mới gọi Thải Linh." Chi Chi hít mũi: "Không nghĩ tới sẽ quấy rầy đến Phò Mã."

https://thuviensach.vn

Phò Mã lẳng lặng nhìn nàng, dường như đang nhìn kỹ xem nàng có nói dối hay không.

Chi Chi bị buộc ngước đầu lên, mi mắt nàng không tự chủ được mà khẽ run rẩy.

Thật ra thì Chi Chi ít nhiều cũng có chút chọn quả hồng mềm mà bóp.

Nếu như tối nay người tới là Công Chúa, nàng sẽ không dám tránh né, sẽ chỉ thành thật mà quỳ xuống đất, không dám cả thở mạnh.

Nhưng Phò Mã tính tình ôn hoà nên nàng mới dám to gan như vậy.

Đích xác là to gan, bởi vì nào có thiếp thất nào khi thấy phu quân mình vào phòng mà lại nói ra những lời đó, nhẹ thì phạt vả miệng, nặng thì đánh chết cũng đều có.

Mặc dù tối nay Phò Mã có chút tà khí, nhưng bản tính như vậy, hẳn sẽ không làm gì nàng đâu.

Đúng như dự đoán, Phò Mã thả lỏng cằm Chi Chi, trên mặt một lần nữa hiện lên nụ cười ấm áp: "Thì ra là như thế, vậy Chi Chi, có muốn phu quân cùng đi với nàng không?"

Chi Chi bị câu phu quân kia làm sợ run lên.

Mặt nàng nhăn lại: "Thiếp thất không muốn đi nữa."

Phò Mã nhướn mày: "Vì sao?"

"Thiếp thất cảm thấy có chút mệt mỏi."

Đây là ý muốn đuổi người.

https://thuviensach.vn

Phò Mã đứng lên, lui về mép giường, hời hợt lại lễ độ nói: "Vậy ta liền không quấy rầy Chi Chi nghỉ ngơi."

Chi Chi nắm chăn yên lặng gật đầu.

Trong nháy mắt kia biểu tình của Phò Mã khiến Chi Chi không tài nào đoán được.

Lúc đi ra, hắn dừng lại ở cửa, sau đó còn thân thiết đóng cửa lại giúp Chi Chi.

Chi Chi thở dài một hơi, không hiểu tại sao, nàng luôn cảm thấy so với đời trước thì đời này Phò Mã kinh khủng hơn rất nhiều, có lẽ nguyên nhân là do nàng đã chết qua một lần chăng.

Nghĩ tới đây, nàng lại đưa tay ra sờ vào vị trí trái tim của mình, nàng có thể cảm nhận được trái tim ở bên trong đang đập thình thịch.

***

Ngày hôm sau Thải Linh mang vẻ mặt đầy áy náy, nàng ta nói đêm qua nàng ta cảm thấy lạnh, liền uống một chút rượu, nào ngờ lại uống nhiều quá.

Nàng ta cùng uống với hai nha hoàn quét dọn ở trong viện, ba người cùng say khướt, sáng nay tỉnh lại mới phát hiện ra sai lầm của mình.

"Ngũ di nương, đêm qua vẫn tốt chứ?"

Chi Chi nhìn Thải Linh, gật đầu một cái.

Dường như Thải Linh đang muốn đền bù nên hôm đó đặc biệt cẩn thận, đồ ăn mang tới tinh tế hơn nhiều so với lúc trước.

https://thuviensach.vn

Chi Chi không nhịn được mà nhìn Thải Linh nhiều thêm mấy lần, Thải Linh chớp chớp mắt: "Trên mặt nô tỳ có dính gì sao?"

Chi chi lắc đầu, bất chợt nói: "Có rượu không?"

Nàng cũng muốn ngủ một giấc thật ngon.

Nói đến đây, mặc dù đêm qua bị quỷ doạ sợ rất thảm, lại gặp phải Phò Mã, nhưng đầu nàng vừa đặt xuống gối đã ngủ luôn, không hề mộng mị gì.

Thải Linh cười lúng túng: "Ngũ di nương, rượu... bị uống hết mất rồi."

"Ồ." Chi Chi cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

***

Con quỷ kia biến mất năm ngày, năm ngày này Chi Chi ngủ cực ngon.

Cho đến đêm ngày thứ sáu, nàng bị lạnh mà tỉnh lại, rõ ràng đang là đầu mùa xuân, nhưng nàng cảm thấy như mình đang ở trong hầm băng vậy.

Nàng mở mắt ra, hô hấp liền cứng lại.

Con quỷ kia lại tới.

Lần này đối phương trôi lơ lửng ở trên đỉnh giường của nàng, cả suối tóc đen rủ xuống, thậm chí một số đụng cả vào nàng.

Dường như Chi Chi có thể cảm giác được tóc kia đụng vào tay, vào eo của nàng.

"Ngươi... Rốt cuộc thì ngươi muốn gì?" Từ trước đến giờ Chi Chi chưa từng gặp con quỷ nào ngang ngạnh như vậy.

Trong nháy mắt khi vừa thức dậy kia đã chiến thắng tất cả, nàng ngồi bật dậy, đưa tay kéo tóc của đối phương, dùng sức giật thật mạnh: "Có

https://thuviensach.vn

chuyện gì thì nói, ngày nào cũng làm ta sợ hãi, ta sợ rồi cũng thôi đi, đằng này ta vất vả lắm mới ngủ được, ngươi lại làm ta lạnh quá mà tỉnh dậy, sao lại có kẻ vô lý như ngươi chứ? Ngươi là quỷ thì giỏi lắm sao, ai mà chưa làm quỷ chứ, nếu nói là quỷ, ta vẫn còn là tiền bối của ngươi đó, hừ."

Đối phương bối rối, sau đó cảm thấy da đầu mình có chút đau.

Chi Chi thở phì phò dứt tóc ác quỷ: "Không cho ta ngủ này, để ta kéo trọc đầu ngươi, cho ngươi làm con quỷ trọc, cho ngươi xấu hổ đi gặp những con quỷ khác."

Ác quỷ nhìn Chi Chi căm tức, bỗng há miệng to như cái chậu máu, định doạ Chi Chi một phen.

Quả nhiên Chi Chi bị hù doạ, nhưng vì sợ mà tay càng dùng sức mạnh hơn, rốt cuộc con quỷ kia không nhịn được nữa mà kêu lên:

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta sai rồi! Tha cho ta! Tha cho ta!"

***

Sau một chung trà, Chi Chi mặc xong xiêm áo ngồi ở trên bàn, nhìn ác quỷ đứng trước mặt.

Ác quỷ thu lại vẻ hung dữ, hoá ra chỉ là một thiếu niên.

Hắn đang sờ sờ tóc mình, thổn thức không thôi.

Bây giờ Chi Chi mới tỉnh táo lại, cũng không ngờ mình lại to gan đến thế, lại dám dứt tóc ác quỷ, vẻ mặt nàng thấp thỏm, chỉ sợ đối phương giết chết mình.

Ác quỷ giương mắt nhìn Chi Chi, ánh mắt kỳ quái: "Rốt cuộc ngươi là người nào? Tại sao có thể nhìn thấy ta? Còn có thể kéo tóc ta?!"

https://thuviensach.vn

Chi Chi dè dặt nhìn ác quỷ: "Đại danh Chi Chi, Chi trong hạt vừng, năm nay mười lăm tuổi, nữ, bây giờ là tiểu thiếp thứ năm của Phò Mã, còn về chuyện có thể nhìn thấy quỷ..." Chi Chi ngừng lại.

Ác quỷ cau mày nhìn nàng: "Đừng có nói láo, ta nghe rõ ràng, ngươi nói "Nếu nói là quỷ, ta vẫn còn là tiền bối của ngươi", câu này có ý gì?"

Hắn bắt chước lại câu Chi Chi nói khi nãy, hơn nữa còn bắt chước vô cùng giống.

Chi Chi rũ mắt, hai mắt chớp chớp: "Thật ra thì vốn dĩ ta cũng là quỷ, sau đó gặp được một vị thần tiên..."

"Thần tiên cho ngươi bám vào cơ thể người?" Ác quỷ cắt ngang lời Chi Chi, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách ta thấy mùi hương trên người ngươi không giống người khác. Ngươi cùng vị thần tiên đó có quan hệ thân thích gì đúng không? Đi cửa sau chứ gì? Nếu không thì tại sao ngươi có thể bám vào cơ thể người phàm?"

Đột nhiên ác quỷ đến gần Chi Chi, gương mặt thanh tú tỏ vẻ hết sức nghiêm túc.

Chi Chi ngửa mặt ra sau, kéo giãn khoảng cách giữa nàng và ác quỷ.

"Không có quan hệ thân thích gì cả, chẳng qua ta đem trái tim cho hắn, hắn nói... muốn lấy để nhắm rượu."

Ác quỷ nghe xong thì hơi sửng sốt, sau đó đứng thẳng người, dường như hắn đang suy tư điều gì.

Thật lâu sau hắn mới nói: "Vậy ngươi bám trên người phàm này làm cái gì? Không phải là ngươi muốn đi hút long khí của vị kia chứ?"

Chi Chi nhìn hắn có chút ngây ngốc: "Long khí?"

https://thuviensach.vn

Ác quỷ ngậm miệng, như là đã tiết lộ cái gì không nên nói.

"Cái gì long khí?" Chi Chi hỏi lại lần nữa.

Đột nhiên ác quỷ thay đổi thái độ, nhìn Chi Chi căm tức: "Liên quan gì đến ngươi, ta khuyên ngươi mau sớm rời khỏi nơi này."

Chi Chi nhìn hắn, dè dặt hỏi: "Tại sao?"

"Ở đâu ra lắm tại sao như vậy?!"

"Vấn đề đó không thể hỏi tại sao." Chi Chi suy nghĩ: "Vậy tại sao ngươi phải hù doạ ta?"

Ác quỷ liếc mắt, nhấc tay áo lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chi Chi ngáp một cái, liền vội vàng đứng lên bắt đầu cởi áo ra.

Cởi được một nửa thì giọng ác quỷ vang lên ở sau lưng nàng: "Này, mặc dù chúng ta đều là quỷ, nhưng ta vẫn sẽ không bỏ qua cho ngươi. Người trong phủ Công Chúa này, ta đều sẽ giết hết."

"Vậy bọn họ bị ngươi giết, toàn bộ đều biến thành quỷ, đến lúc đó không phải ngươi sẽ khó xử sao?" Chi Chi gấp áo lại, nghiêng đầu nhìn ác quỷ, dùng ánh mắt nghiêm túc mà hỏi.

Ác quỷ: "..."

Hết chương 18.

Lời của Bê Ba: Tại sao Phò Mã đời này lại tà khí hơn đời trước? Tại sao tại sao? Đến đây thì mọi người đã đoán ra chưa:3 =)))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ác Quỷ Cúi Người Nói Bên Tai Chi Chi: "Cho Ta Mượn Thân Thể Một Chút."

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Không biết là do lời nói của Chi Chi, hay là do đêm đó Chi Chi tỏ vẻ không sợ con ác quỷ kia nữa, mà con ác quỷ đó lại biến mất mấy ngày liền.

Chi Chi thoải mái hơn không ít, nhưng mà dù sao đây cũng chỉ là cảm giác nhất thời của nàng.

Bởi vì, Tam di nương phái người tới Thuý Sai Viện mời Chi Chi đến gặp mặt.

Chi Chi ngồi trên ghế, nhìn nha hoàn mà Tam di nương phái tới: "Mời ta tới gặp mặt sao?"

Nha hoàn kia có khuôn mặt tròn trịa, hết sức vui vẻ: "Đúng vậy, Tam di nương nói tỷ muội ở trong phủ cùng gặp mặt trò chuyện, đỡ thấy nhàm chán."

Chi Chi chớp mắt, đặt giá thêu trong tay xuống: "Ngươi trở về bẩm báo lại giúp ta, nói rằng ta cám ơn ý tốt của Tam di nương." Nàng dừng lại một chút, chậm rãi nói: "Ta không giỏi trò chuyện."

Câu cuối cùng tỏ rõ ý cự tuyệt.

Nha hoàn kia bị nghẹn họng, không biết nên nói gì cho phải.

https://thuviensach.vn

Thải Linh đứng ở sau lưng Chi Chi lại không kìm được mà phì cười một tiếng.

Nàng ta cảm thấy vị di nương mà nàng ta hầu hạ này thật đúng là một người đặc biệt.

Người thường khi vào phủ Công Chúa, nhất định sẽ phải cố tình đi dạo xung quanh để mong có thể gặp được Phò Mã.

Không thì cũng phải ngắm phủ đệ xa hoa rực rỡ của Công Chúa một chút, dẫu sao thì phủ Công Chúa này cũng sang trọng không kém gì so với Hoàng Cung.

Những phủ đệ khác đều không thể so sánh. Phủ đệ của mấy vị Hoàng Tử kia cũng không tài nào sánh bằng của Công Chúa.

Nhưng vị Ngũ di nương này lại không bước chân ra khỏi cửa dù chỉ một bước, cả ngày chỉ chui trong phòng làm nữ công, cùng lắm là đi cho cá ăn.

Rõ ràng là nhát gan, nhưng cự tuyệt lời mời lại vô cùng thẳng thắn.

Không biết có phải là con cọp giả làm mèo con hay không.

***

Không phải Chi Chi gan lớn, chẳng qua nàng vẫn nhớ đời trước mời gặp mặt rồi sẽ phát sinh chuyện những gì.

Đời trước, khi nàng nhận được lời mời của Tam di nương thì vừa mừng vừa sợ, sau đó mang theo điểm tâm mình làm đến nơi đã hẹn.

Kết quả bị ba vị di nương kia vừa xướng vừa hoạ, chế giễu vô cùng thảm.

https://thuviensach.vn

Thậm chí, còn bị đẩy xuống nước.

Chi Chi ngẫm nghĩ, dù sao thì mấy vị di nương kia cũng không có năng lực giết nàng, nàng không cần phải sợ.

Vị kia căn bản cũng sẽ không quan tâm đến mấy xích mích nhỏ giữa các nàng.

Còn Phò Mã thì, mấy người các nàng cũng chỉ được dùng để nguỵ trang, hắn mới không thèm quan tâm.

Hắn cưới tiểu thiếp, chung quy cũng chỉ vì quyết định của vị Công Chúa kia, bởi vì vị trí của cha mấy nàng ấy ở trong triều đình.

Còn về phần nàng, Chi Chi thực sự không hiểu tại sao mình lại bị nạp vào đây.

Sắc mặt của nha hoàn có chút khó coi, nhưng mà Chi Chi không muốn tiếp tục bàn đến chuyện này nữa, nàng nghiêng đầu qua, nhỏ giọng nói với Thải Linh: "Thải Linh, mời nàng ta ra ngoài."

Thải Linh lập tức làm theo.

***

Chi Chi yên lặng làm một phép tính, mỗi tháng nàng có năm lượng bạc để tiêu vặt, một lượng bạc đã đủ cho một gia đình bình thường ăn trong một tháng.

Năm lượng này nàng không cần dùng đến, giữ lại, như vậy một năm sẽ có sáu mươi lượng, hai năm là một trăm hai mươi lượng.

Nàng cầm bạc này chạy trốn, sau đó mở một cửa hàng.

Chi Chi muốn mở một cửa hàng bán hương liệu.

https://thuviensach.vn

***

Sau khi Chi Chi từ chối lời mời của Tam di nương, ngày hôm sau nha hoàn của Nhị di nương lại tới.

Gương mặt nha hoàn của Nhị di nương nhòn nhọn: "Nô tỳ Nguyệt Trúc thỉnh an Ngũ di nương, buổi tối ngày mai Nhị di nương có mời các vị di nương cùng nhau gặp mặt, mời Ngũ di nương tới cùng vui."

Chi Chi cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao các nàng ta luôn mời nàng đi tham gia yến hội vậy nhỉ.

"Đồng ý đi." Đột nhiên Chi Chi nghe được một giọng nam nhân, nàng nhận ra đó là giọng nói của ác quỷ kia.

Chỉ trong nháy mắt, Chi Chi cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

Biểu tình trên mặt nàng có chút cứng ngắc, một lát sau, nàng đang muốn lên tiếng thì ác quỷ kia lại nói: "Nếu ngươi cự tuyệt, tối nay nhất định ta sẽ cho ngươi biết tay."

Lời đang sắp nói ra khỏi miệng đành phải nuốt xuống, Chi Chi không còn cách nào khác, đành phải nói: "Cám ơn ý tốt của Nhị di nương, nhất định ngày mai ta sẽ đến."

Nguyệt Trúc nở nụ cười: "Tạ ơn Ngũ di nương, nô tỳ sẽ quay về chuyển lời."

Sau đó Chi Chi cũng bảo Thải Linh ra ngoài, nàng cảnh giác nhìn xung quanh: "Ngươi vẫn chưa đi?"

Giọng ác quỷ thực trong sáng, nhưng lại ẩn chứa nỗi tức giận: "Ngươi quản ta sao."

https://thuviensach.vn

Chi Chi lắc đầu: "Không quản ngươi, nhưng tại sao ngươi lại bắt ta phải đồng ý lời mời? Ngươi muốn làm gì?"

Ác quỷ trầm mặc một lát.

Chi Chi đã từng làm A Phiêu, biết được rằng sở dĩ quỷ không đi đầu thai, ở lại nhân gian, chính bởi vì còn tâm nguyện chưa dứt, chắc là ác quỷ trước mặt này cũng như vậy.

"Chắc là ngươi cũng muốn hoàn thành tâm nguyện gì đó đi." Chi Chi cân nhắc một chút, dè dặt nói: "Ta không giúp được ngươi đâu."

Lần trước chính vì nàng giúp quỷ nam đó, rồi không hiểu sao té lộn nhào một cái, ngủ liền mất một tháng, bây giờ mới phải tiến vào phủ Công Chúa thế này.

Lần này giúp đỡ, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Giọng ác quỷ chợt cất cao: "Ai muốn ngươi giúp đỡ, ngày mai ngươi cứ đến nơi gặp mặt là được rồi."

Chi Chi không nói lời nào.

"Ngươi không muốn đi?" Giọng ác quỷ chợt trở nên âm trầm.

Ban ngày Chi Chi không nhìn thấy được ác quỷ, nàng liền nâng tay bịt kín lỗ tai.

"Ngươi!" Giọng ác quỷ cao vút, sau đó bỗng hạ giọng mềm nhũn: "Tỷ tỷ, ngươi giúp ta một chút đi mà."

"Không giúp, chắc ngươi còn lớn hơn ta nữa đó." Chi Chi lắc đầu.

Ác quỷ hơi trầm mặc: "Vậy ta nói cho ngươi biết, trong phủ Công Chúa này có một gốc cây chôn rất nhiều châu báu, ngươi có muốn hay

https://thuviensach.vn

không?"

Chi Chi chần chừ.

"Rất nhiều rất nhiều châu báu, nếu ngươi cầm đi đổi tiền thì có dùng cả đời này cũng không hết." Ác quỷ thôi miên ở bên tai Chi Chi.

***

Cho nên buổi tối ngày hôm sau, Chi Chi đã đến nơi gặp mặt.

Viện của Nhị di nương tên là Như Ý Viện, là sân viện rộng lớn và sang trọng nhất trong mấy vị di nương.

Bước vào cửa viện là một cái hồ nhân tạo, cạnh hồ còn nuôi mấy con chim uyên ương.

Ở giữa hồ nhân tạo là một cái đình nghỉ mát, từ bờ hồ đến giữa hồ cũng không phải là cầu đá thông thường mà là từng cột đá tròn chụm lại với nhau, có hình dáng của chòm sao thất tinh bắc đẩu.

Chi Chi được nha hoàn dẫn ra giữa hồ, ba vị di nương đã ngồi sẵn trong đình nghỉ mát, ngồi ở chủ vị chính là Nhị di nương.

Nàng ta nhìn thấy Chi Chi liền đứng lên chào đón: "Ngũ muội muội tới rồi sao, mau mau ngồi xuống."

Chi Chi cười với nàng ta, nhún người: "Nhị di nương."

Nhị di nương cười dịu dàng: "Muội là tỷ muội của ta, không cần khách khí như vậy, muội gọi ta Nhị tỷ là được rồi."

Tam di nương ngồi bên trái liếc mắt nhìn Chi Chi: "Ta cứ nghĩ người tới là một nha hoàn, không ngờ lại là Ngũ di nương."

https://thuviensach.vn

Tứ di nương vẫn là đứng ngoài làm người xem kịch hay.

Nhị di nương quay người nhìn Tam di nương: "Cái miệng này của muội thật đúng là không buông tha người, hay là ăn thêm điểm tâm đi."

Sau khi Chi Chi hành lễ theo thứ tự thì ngồi xuống, nhưng mà lúc nàng vừa ngồi xuống thì con ngươi liền hơi có chút biến hoá.

Bởi vì nàng nhìn thấy ác quỷ kia.

Không biết ác quỷ kia tới từ khi nào, hiện tại đang đứng ở sau lưng Tam di nương, vẻ mặt hắn tái nhợt, hết sức kinh người.

Chi Chi vừa nhìn một cái, liền mở to mắt.

Đột nhiên Tam di nương đưa tay sờ lên cổ, nhỏ giọng thầm thì: "Sao tự nhiên cảm thấy lạnh thế nhỉ."

Nha hoàn bên cạnh vội vàng nói: "Tam di nương, hay là mặc áo choàng vào?"

"Không được, mặc vào bất tiện lắm." Tam di nương từ chối.

"Có lẽ là nổi gió thôi, chắc lát nữa sẽ dừng." Nhị di nương nói.

Chi Chi cúi đầu uống một hớp nước, coi như không nhìn thấy gì.

Ba vị kia tán gẫu chốc lát, Tam di nương bỗng chuyển đề tài.

"Ngũ di nương, nghe nói lần trước ngươi gặp Phò Mã, còn có người nhìn thấy ngay đêm hôm đó Phò Mã tới viện của ngươi." Tam di nương nhẹ giọng nói.

Chi Chi hơi sửng sốt, hoá ra chính là vì chuyện này mà các nàng ta mới năm lần bảy lượt mời nàng tới đây.

https://thuviensach.vn

Nàng ngẩng đầu lên, phát hiện ra hai vị còn lại cũng đang chờ câu trả lời của nàng.

Nguyên do là không gặp được hắn, các nàng ta vào phủ cũng đã gần một tháng trời, trong một tháng này mới chỉ được thấy mặt Công Chúa một lần vào ngày mười lăm đó.

Người hầu bên cạnh Công Chúa nói Công Chúa không thoải mái, bảo lần sau các nàng không cần tới.

Mà phu quân của các nàng —— Phò Mã, đến mặt các nàng còn chưa thấy được dù chỉ một lần.

Nói thế nào đi nữa thì các nàng cũng là nữ nhi nhà quan lại trong triều, cho dù có là thứ nữ, ở nhà không được cưng chiều đi chăng nữa, nhưng ít nhất gia thế vẫn còn đó, sao có thể để các nàng gả vào đây rồi sống như goá phụ được chứ.

Vậy mà một nữ nhân gia thế kém cỏi nhất, thân phận thấp hèn nhất lại được gặp Phò Mã, Phò Mã còn vào viện của nàng ta.

Dựa vào cái gì?

***

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút: "Vậy thì sao?"

Một câu nói của nàng làm cả ba người nghẹn họng.

Đúng vậy, đã gặp, còn tới viện của nàng, nhưng mà vậy thì sao chứ?

Nhị di nương cười có chút gượng gạo, ác quỷ phía sau Tam di nương cũng bị lời nói của Chi Chi làm cho giật mình, không nhịn được mà cười lên, vẻ mặt khôi phục lại như thường.

https://thuviensach.vn

Hắn lướt tới bên cạnh Chi Chi: "Không ngờ một cô nương bình dân như ngươi lại có cái miệng lợi hại đến vậy."

Chi Chi rũ mắt, giữ nguyên dáng vẻ vô hại hiền lành.

Tam di nương giận quá hoá cười: "Thật là lợi hại, đúng là mấy người chúng ta vô dụng, không có bản lĩnh ôm được Phò Mã, không thể bằng Ngũ di nương."

Chi Chi không lên tiếng, giả chết.

Tứ di nương phe phẩy quạt tròn trong tay, gương mặt xinh đẹp lộ ra nét cười: "Tam tỷ tỷ cũng đừng tức giận như vậy, nói cho cùng thì, chúng ta đều là thiếp."

Lời này vừa nói ra, bầu không khí bỗng yên lặng.

Cuối cùng Nhị di nương phá vỡ cục diện bế tắc: "Uống chút rượu nóng làm ấm cơ thể nhé, để ta đi xem phòng bếp đã làm xong điểm tâm chưa."

Trong Như Ý Viện này còn có phòng bếp nhỏ.

Tứ di nương cũng đứng lên: "Ta đi thay y phục, một lát nữa sẽ quay lại."

Trong đình liền chỉ còn lại Chi Chi và Tam di nương.

Ác quỷ cúi người nói bên tai Chi Chi: "Cho ta mượn thân thể một chút."

Chi Chi liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt thể hiện rõ ý từ chối.

"Không phải ngươi muốn rời khỏi phủ Công Chúa sao? Ta có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi tạm thời cho ta mượn thân thể là được rồi." Dường

https://thuviensach.vn

như ác quỷ đang dụ dỗ Chi Chi.

Chi Chi nghe thấy câu "Rời khỏi phủ Công Chúa" thì con ngươi liền không tự chủ được mà nở ra.

Chỉ trong nháy mắt dao động kia, Chi Chi liền cảm thấy thân thể cứng đờ.

Bị bám vào rồi.

Sau đó Chi Chi liền nhìn thấy mình đứng lên, còn giơ một ly rượu: "Tam di nương, ta kính ngươi một ly."

Tam di nương nhìn nàng, quay mặt đi.

Nàng ta không cần phải giữ mặt mũi cho loại nữ nhân tầm thường này.

"Chi Chi" khẽ cười một tiếng, giọng nói trở nên đáng sợ: "Có vẻ như Tam di nương cần ta tới đút hộ nhỉ."

Nói xong, nàng liền đi tới, cầm ly rượu kề vào môi Tam di nương.

Tam di nương ngây ngẩn, sau đó lập tức giãy giụa, nhưng nàng ta không ngờ "Chi Chi" ở trước mặt này lại có sức lực lớn như vậy.

Nàng ta bị giữ chặt khiến nàng ta gần như không tài nào động đậy được.

Một ly rượu bị cưỡng ép rót thẳng vào trong cổ họng, nàng ta tức giận đến gần như thét chói tai.

"Ngươi làm cái gì đó?"

Sau đó nàng ta bị xách lên.

https://thuviensach.vn

Tất cả nha hoàn bên cạnh đều bối rối, hoàn toàn không ngờ sẽ nảy sinh một màn này.

Hơn nữa các nàng ta là người của Nhị di nương, những nha hoàn của các vị di nương khác đều bị mời đi dùng trà rồi.

Trong mắt "Chi Chi" ẩn chứa nỗi điên cuồng, nhưng giọng nói lại mềm nhũn: "Sao tỷ tỷ lại tức giận? Ta đâu có tức giận đâu."

Nàng cúi người bên tai Tam di nương, nhẹ giọng nói: "Khuôn mặt tỷ tỷ xinh đẹp thế này, gả làm tiểu thiếp cho người ta không cảm thấy tiếc sao? Ta ngưỡng mộ tỷ tỷ lâu rồi, sao tỷ lại không phát hiện ra?"

Tam di nương trợn tròn mắt, sau đó eo nàng ta liền bị ôm lấy, nghe thấy giọng nói bình tĩnh của người bên cạnh: "Hôm nay ta và tỷ phải cùng nhau chết vì tình."

Đợi đến lúc Nhị di nương nghe tin chạy tới, đập vào mắt là cảnh Tam di nương và "Chi Chi" cùng nhau rơi xuống nước.

***

Tam di nương được cứu lên thì khóc tu tu, nói trắng ra thì, nàng ta cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười sáu tuổi.

Ỷ vào gia thế nên chưa từng bị thua thiệt gì, không ngờ hôm nay lại thảm như vậy.

Hơn nữa... Hơn nữa ở trong nước nàng ta còn... bị trêu đùa, không thể sống được nữa!!!

Tam di nước khóc hết sức thương tâm.

Nhị di nương nhìn Tam di nương khóc đến lê hoa đái vũ, lại nhìn sang Chi Chi đã ngất xỉu ở bên cạnh, sau đó che trán thở dài.

https://thuviensach.vn

***

Lúc tỉnh dậy Chi Chi chỉ cảm thấy trên người rét run, nàng mơ màng mở mắt ra, đã nhìn thấy bên mép giường có một người đang đứng.

Người kia phát hiện thấy Chi Chi tỉnh lại, liền mím môi cười một tiếng: "Chi Chi tỉnh rồi sao?"

Hết chương 19.

Lời của Bê Ba: Chương 20 Bê sẽ set riêng tư theo quy định nhé. Những chương riêng tư này chỉ có những bạn nào follow Bê mới đọc được. Nếu các bạn muốn đọc thì nhấn follow rồi nó sẽ tự hiện ra. Còn nếu không hiểu thì các bạn có thể vào trang wattpad của Bê, vào link facebook rồi đọc bài hướng dẫn Bê đã ghim ở đầu facebook. Làm ơn đọc kỹ những dòng này trước khi hỏi. Bất kỳ ai hỏi làm sao để đọc thì Bê sẽ block. Cám ơn.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: "Ta Phải Đi Rồi, Cầu Chúc Cho Tiểu Thư Trọn Đời Bình An."

Biên tập: B3

Chi Chi trợn to hai mắt.

Nàng nhìn người đó đi tới cúi người xuống, duỗi tay sờ lên trán nàng: "Vẫn còn hơi nóng, Chi Chi mau uống thuốc đi."

Chi Chi nhắm mắt lại, rồi mở ra lần nữa, người nọ vẫn đang ở trước mắt nàng, nàng mấp máy môi: "Sao Phò Mã lại tới đây? Thiếp thất đang bị bệnh sao?"

"Ta nghe người bên dưới nói nàng bị rơi xuống nước nên tới xem một chút." Vẻ mặt của nam nhân trước mắt không thay đổi.

Đầu óc trì độn của Chi Chi có chút thanh tỉnh hơn, nàng nhớ ra rồi, ác quỷ đó nhập vào cơ thể nàng, sau đó còn đẩy Tam di nương xuống nước, dường như hắn muốn giết Tam di nương.

Tại sao?

Phò Mã nhìn Chi Chi, ánh mắt sẫm lại: "Chi Chi đang nghĩ gì vậy?"

Do Chi Chi rơi xuống nước nên lúc này bị nhiễm lạnh, lại đang sốt cao nên hai gò má đỏ bừng, đôi mắt phượng sũng nước, nhìn hết sức đáng thương.

Chẳng qua lúc này suy nghĩ của nàng đang bay xa, cả người thất thần.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chậm chạp nhìn về phía Phò Mã, nàng cảm thấy người trước mắt này thật quá kỳ quái, đời trước căn bản sẽ không tới nơi này của nàng, vậy mà đời này lại tới hai lần.

Chi Chi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chỉ phun ra một chữ: "Đau."

Thật là đau, bây giờ cả người nàng khó chịu, nhất là đầu, cảm thấy như muốn nổ tung ra.

Phò Mã hơi sửng sốt, sau đó cười thành tiếng.

Bởi vì cười thành tiếng trước mặt người bệnh nên hắn có chút xấu hổ mà nghiêng đầu sang chỗ khác, nâng tay lên che miệng.

Chờ khi bình tĩnh lại, hắn mới nói: "Để ta bảo nô tỳ bưng thuốc tới, nàng hãy nghỉ ngơi cho khoẻ."

***

Chi Chi bị bệnh nằm liền nửa tháng, trong nửa tháng này nàng không có chút sức lực nào, mấy ngày trước đến xuống giường cũng khó khăn.

Nàng nghe Thải Linh nhắc qua đến tình hình của Tam di nương, Thải Linh nói rằng Tam di nương khoẻ hơn Chi Chi nhiều, đại khái là do những nô tỳ kia nhảy xuống cứu Tam di nương trước.

Nhưng mà Tam di nương bị rơi xuống nước nên đã đến cáo trạng với Cung ma ma.

Cung ma ma biết chuyện, nhưng vẫn chưa có hành động gì.

Mọi người an ủi Tam di nương, chắc là đang đợi Chi Chi khỏi bệnh rồi mới trừng phạt.

https://thuviensach.vn

Thải Linh vừa đút thuốc cho Chi Chi vừa hỏi: "Ngũ di nương, người thật sự đẩy Tam di nương xuống nước sao?"

Sắc mặt Chi Chi tái nhợt: "Cứ coi như là ta đẩy đi."

Dù là do ác quỷ kia nhập vào, nhưng vẫn chính tay nàng gây ra.

Lại nói, gần đây ác quỷ kia lại biến mất, nếu không nhất định nàng sẽ mắng hắn một trận.

Hơn nữa lần đó nàng chưa đồng ý hắn đã nhập vào người nàng, hắn thà tổn thương âm đức cũng nhất định nhập vào.

Mặc kệ hắn và Tam di nương có oan khuất gì, sau này nàng cũng sẽ không xía vào nữa.

Còn chưa biết Cung ma ma sẽ trừng phạt thế nào đây.

***

Lúc bệnh tình của Chi Chi gần như khỏi hẳn, quả nhiên Cung ma ma dẫn người tới.

Dường như gương mặt đó của Cung ma ma trời sinh đã cứng nhắc, y phục trên người bà, thậm chí ngay đến một sợi tóc cũng không hề cẩu thả, gọn gàng nghiêm chỉnh, không để lộ ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Bởi vì bà thường xuyên xì mặt ra cho nên nếp nhăn trên mặt đặc biệt hằn sâu.

"Ngũ di nương." Cung ma ma nhìn Chi Chi, ánh mắt không chút dao động.

Chi Chi đứng ở nơi đó, không dám cử động dù chỉ một chút, nàng đứng cứng ngắc, tay chân luống cuống.

https://thuviensach.vn

"Ngũ di nương cố ý đẩy Tam di nương xuống nước, đây là cố ý giết người. Dưới mắt Công Chúa không thể chứa chấp loại người có tâm tư ác độc như vậy, nhưng niệm tình ngươi mới tới nên tha cho ngươi một lần. Dù vậy vẫn phải phạt, nếu không trừng phạt, sợ là sẽ tạo ra tiền lệ xấu. Theo lệnh của Công Chúa, phạt đánh Ngũ di nương ba trượng, cấm túc một tháng." Cung ma ma nói xong liền quay lại nhìn hai nữ nhân thô kệch ở đằng sau lưng, hai nữ nhân đó được ra hiệu, lập tức tiến lên kéo Chi Chi ra bên ngoài.

Lúc Chi Chi bị ấn nằm sấp trên băng ghế dài, sắc mặt nàng đã tái nhợt.

Thải Linh và hai nha hoàn quỳ ở cách đó không xa, cũng không dám lên tiếng cầu xin, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Chi Chi bị đánh.

Chi Chi bị bệnh nặng mới khỏi, sau khi lãnh ba trượng thì trực tiếp lăn khỏi băng ghế.

Mũi giày của Cung ma ma xuất hiện: "Hy vọng trong tháng này Ngũ di nương cẩn thận suy nghĩ lại thật tốt, chớ gây thị phi nữa."

Ngay cả miệng Chi Chi cũng không mở được, mồ hôi lạnh nhỏ giọt trên trán.

Cung ma ma vừa dẫn người đi khỏi, Thải Linh và hai nha hoàn quét dọn vội vàng chạy tới đỡ Chi Chi dậy.

Thải Linh lấy khăn tay lau mồ hôi cho Chi Chi: "Ngũ di nương, bây giờ nô tỳ sẽ đi mời đại phu tới."

Các nàng đỡ Chi Chi lên giường, Chi Chi liền cứ thế mà ngất xỉu.

Ba trượng kia trực tiếp đánh thẳng vào mông nàng, chỉ cần khoảng ba mươi trượng thì đến nam nhân cũng sẽ tắt thở, nữ nhân thì khoảng mười lăm, hai mươi trượng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi lãnh ba trượng xong lại phải nằm thêm mấy ngày, thật may là đang bị cấm túc, Cung ma ma không cho người khác ra vào Thuý Sai Viện, nên nơi này cũng yên tĩnh hơn nhiều.

***

Sau khi Chi Chi bị đánh ba ngày thì lại nhìn thấy ác quỷ đó.

Ác quỷ đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng, vẻ mặt hắn có chút áy náy, từ từ bay tới mép giường Chi Chi.

Chi Chi nhìn hắn, im lặng quay mặt vào bên trong.

"Xin lỗi, là do ta quá kích động." Ác quỷ nhẹ giọng nói: "Chẳng qua là ta quá nóng lòng báo thù, cho nên mới không nhịn được. Ta biết chắc chắn tỷ sẽ không tha thứ cho ta, tỷ yên tâm, ta sẽ không tới làm phiền tỷ nữa. Mối thù này, ta sẽ tự mình báo."

Chi Chi suy nghĩ một chút, lại quay mặt lại: "Ngươi và Tam di nương có thù oán sao?"

Ác quỷ vừa nghe đến Tam di nương thì ánh mắt lại hiện lên vẻ điên cuồng, thậm chí mặt mũi cũng dần dần trở nên kinh khủng vặn vẹo.

Chi Chi vội vàng nhắm mắt lại: "Ngươi... Hay là ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa."

Xung quanh dần yên tĩnh lại, hồi lâu sau, Chi Chi mới nghe thấy giọng nói của ác quỷ.

"Ta chết 5 năm trước, khi đó ta mười sáu tuổi. Nàng ta nói với ta, muốn chúng ta cùng nhau bỏ trốn. Ta đã tin, vì vậy trốn nhà đi trong đêm, nhưng ta đợi nàng ta đến nửa đêm mà nàng ta không tới. Sau đó, ta gặp phải côn đồ, bởi vì không chịu giao tín vật của ta với nàng ta ra mà bị giết.

https://thuviensach.vn

Lũ côn đồ chôn thi thể ta đi, sau này nơi chôn cất hài cốt của ta được xây dựng thành phủ Công Chúa. Ta không thể rời khỏi phủ Công Chúa, nên cũng không thể đi báo thù."

Ác quỷ bỗng nở nụ cười: "Nhưng thật là vừa khéo, ta vẫn còn có thể gặp lại nàng ta."

Chi Chi mở mắt ra, suy nghĩ một chút về mấy lời ác quỷ nói, liền phát hiện thấy có điều không đúng: "Khoan đã... Năm đó ngươi mười sáu tuổi, chết từ 5 năm trước, nhưng mà năm nay Tam di nương cũng chỉ mới có mười sáu tuổi, nàng ta đính ước với ngươi từ năm mười một tuổi sao?"

Ác quỷ ngẩn người, hắn cau mày nhìn Chi Chi: "Tỷ nói cái gì? Nàng ta... Nàng ta mười sáu tuổi sao, không đúng."

Hắn ta mơ màng: "Năm nay nàng ta... Năm nay nàng ta phải hai mươi mốt tuổi mới đúng."

"Ngươi nhận nhầm người rồi, nàng ta không phải người ngươi muốn tìm." Chi Chi bừng tỉnh: "Người kia tên là gì? Vì sao đêm đó nàng ấy không tới, ngươi có biết không?"

"Nàng tên là Tô Thiên Linh, là nữ nhi của Thượng thư đương triều."

Chi Chi nhìn ác quỷ: "Ngươi chờ ta một chút."

Chi Chi gọi Thải Linh vào, Thải Linh cũng coi như là người của phủ Công Chúa, đối với tin tức của các quý nữ trong kinh thành thì rõ hơn nàng nhiều.

"Thải Linh, muội có biết khuê danh của Tam di nương là gì không?"

Thải Linh gật đầu: "Tam di nương tên là Tô Nguyệt Dung."

"Vậy muội có biết nàng ta có tỷ tỷ gì hay không?"

https://thuviensach.vn

Thải Linh ngẫm nghĩ một chút: "Có lẽ là có, nhưng mà hình như..." Nàng ta chần chừ một lúc, mới nói: "Đã sớm qua đời. Năm đó ồn ào kinh khủng lắm."

"Ồn ào?"

"Bởi vì vị tiểu thư kia được vớt lên ở bờ sông ngoài thành." Thải Linh nói xong thì liền ngậm miệng, nàng ta nhìn Chi Chi, vẻ mặt hết sức khó xử: "Ngũ di nương, để nô tỳ đi xem thuốc của người đã nấu xong chưa."

Chi Chi cũng rất lúng túng, nàng nhìn sang ác quỷ.

Từ lúc ác quỷ nghe được lời Thải Linh nói, vẻ mặt vốn nhợt nhạt đã chuyển sang xám ngắt, ánh mắt hắn tan rã, sau đó liền cười ha ha, từng câu nói vụn vỡ: "Chết... Ha ha, đã sớm chết rồi... Thiên Linh... Đúng, ta hẳn phải nghĩ tới, đêm đó mưa to như vậy, nàng lại là một tiểu thư khuê các..."

Thải Linh nói cái chết của Tô Thiên Linh rất kinh khủng, đúng là kinh khủng thật, vì được vớt từ dưới sông lên, thi thể bị va đập khiến mặt mũi hư hỏng hoàn toàn.

Cuối cùng phải dựa vào y phục trên người thì người nhà Thượng thư mới nhận ra được.

Tại sao một tiểu thư khuê các lại xuất hiện ở ngoài thành vào nửa đêm, nguyên nhân bên trong cũng đủ để khiến cho người ta bàn ra tán vào.

Ác quỷ cười hồi lâu, cuối cùng ngừng lại, hắn nghiêm chỉnh hành đại lễ với Chi Chi: "Vô cùng cảm tạ sự hỗ trợ của tiểu thư, tâm nguyện cuộc đời này của ta đã xong rồi."

Chi Chi hỏi hắn: "Ngươi chuẩn bị đi đầu thai sao?"

https://thuviensach.vn

Ác quỷ khẽ cười một tiếng, lại có chút dịu dàng: "Sao ta có thể xứng đi đầu thai, ta muốn phân tán hồn phách của mình ra để che chở cho Thiên Linh, tiểu thư đã giúp ta một đại ân như thế, nhất định ta sẽ có lễ vật cho tiểu thư. Chỉ là lần trước ta có nói sẽ trợ giúp tiểu thư rời khỏi phủ Công Chúa, đó chỉ là lời lừa gạt. Nhưng châu báu là thật, chính là ở chỗ chôn thi thể ta. Năm đó sau khi côn đồ giết chết ta lại không lục soát người ta. Nếu như tiểu thư không ngại thì cứ lấy đi. Ở gốc cây thứ ba từ cổng Thuý Sai Viện đi vào. Ngoại trừ cái này, ta còn muốn gửi đến tiểu thư một món quà khác."

"Trên người tiểu thư có một mùi hương đặc thù, chính mùi hương này có thể hấp dẫn quỷ. Sợ rằng sẽ còn những con quỷ khác ngửi được mùi hương trên người tiểu thư mà tới. Hơn nữa bây giờ quỷ khí trên người tiểu thư càng ngày càng nồng đậm, khi quỷ khí quá nặng thì hồn phách sẽ rời khỏi thân thể, một lần nữa biến thành quỷ." Ác quỷ dừng lại, giọng nói cũng trở nên nhẹ hơn: "Nếu như tiểu thư không muốn trở thành quỷ, trên đời này chỉ có người quý nhân chí tôn mới có thể giúp được tiểu thư. Tiểu thư chỉ cần sống chung với người đó, quỷ khí trên người sẽ dần dần tan biến."

Ác quỷ nhìn Chi Chi, mím môi cười một tiếng, giống như một thiếu niên không buồn không lo: "Ta phải đi rồi, cầu chúc cho tiểu thư trọn đời bình an."

Hết chương 20.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hương Liệu Trong Hà Bao Này Không Giống Với Mùi Hương Trên Người Nàng

Biên tập: B3

Ác quỷ đi rồi, cũng không còn xuất hiện nữa.

Chi Chi nhớ hắn có nhắc đến châu báu, nhưng bây giờ vết thương của nàng vẫn chưa khỏi hoàn toàn, không thể đi đào được.

Với lại nếu như vậy thì liệu nàng có chẳng may đào được cả hài cốt của ác quỷ hay không?

***

Chi Chi bị cấm túc một tháng.

Sau khi hết một tháng, ngày hôm sau là vừa đúng mười lăm.

Mười lăm hàng tháng mấy người tiểu thiếp các nàng phải đến bái kiến Công Chúa, lắng nghe quy củ.

Thời tiết dần dần trở nên ấm áp hơn, Chi Chi cũng mặc ít đi.

Nàng thay một bộ xiêm áo màu xanh non, cầm theo quạt tròn rồi cùng Thải Linh ra ngoài.

Bởi vì vừa mới bị phạt xong nên nàng không dám trang điểm, ít nhiều sắc mặt phải tái nhợt mới được.

https://thuviensach.vn

Đi được nửa đường thì Chi Chi đụng phải Tam di nương.

Tam di nương nhìn thấy Chi Chi từ xa, liền ngay lập tức dừng chân lại, sắc mặt có chút khó coi, sau đó xoay người đi đường vòng.

Chi Chi đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Tam di nương đi xa dần, Thải Linh ở bên cạnh nói: "Ngũ di nương, chúng ta mau đi thôi, đừng để muộn giờ."

Chi Chi thực sự không muốn thấy vị kia, nhưng mà cũng không còn cách nào khác.

Đến cửa tẩm điện của Công Chúa, Chi Chi thấy Bội Lan đứng ở cửa, nàng ta cười tủm tỉm: "Các vị di nương tới rất đúng lúc, hôm nay Phò Mã cũng tới, Công Chúa đã phân phó, mời các vị di nương cùng tới thiền điện dùng điểm tâm."

Nghe thấy có Phò Mã, ánh mắt của ba vị di nương kia có chút sáng lên, dù sao các nàng ta ở chỗ này ngây người cũng đến hai tháng rồi, rất hiếm khi gặp được Phò Mã.

Được Bội Lan dẫn tới thiền điện, lúc Chi Chi vừa mới bước vào, liền nghe được giọng nói của nam tử.

"Công Chúa nói chí phải, là ta cân nhắc không chu toàn."

"Công Chúa, mấy vị di nương tới." Bội Lan tiến lên nói.

Mấy người Chi Chi quỳ xuống hành lễ: "Thiếp thất bái kiến Công Chúa."

Công Chúa ngồi ngay ngắn ở chủ vị, trên gương mặt xinh đẹp không có biểu tình gì.

https://thuviensach.vn

Hôm nay "nàng" mặc một bộ xiêm áo màu đỏ mạ vàng, kim quan trên đầu lấp lánh rực rỡ, rèm châu rũ xuống hai bên, đung đưa theo từng động tác của "nàng", rực rỡ lung linh, còn phát ra tiếng kêu thanh thuý.

Chuỗi rèm châu kia đều là minh châu từ Đông Hải, mỗi một viên đều ngàn vàng khó mua, hơn nữa kích thước của viên nào cũng giống nhau, rất khó có được.

Nhưng cho dù trên người "nàng" dùng những đồ đắt giá đến đâu đi chăng nữa thì cũng khiến người khác cảm thấy đó là lẽ thường, không thể nảy sinh bất kỳ lòng đố kỵ nào.

Lúc này "nàng" giống như một con hổ lười biếng, cả người uể oải, đôi mắt màu trà kia liếc qua mấy người một lượt rồi thu hồi lại, cũng không bảo các nàng đứng lên, mà nói với nam nhân anh tuấn mặc y phục xanh nhạt ở bên cạnh.

"Đây là mấy vị tiểu thiếp của ngươi, ngươi mau nhìn đi."

Nam nhân kia chính là Phò Mã, trên mặt hắn nở nụ cười, nhưng ánh mắt cũng không hề nhìn sang mấy người Chi Chi: "Công Chúa chọn người cho ta, tất nhiên là ta rất yên tâm."

Thân thể Công Chúa hơi chuyển động, nghiêng đầu nói với nha hoàn ở bên cạnh: "Người đã tới đủ rồi, mang thức ăn lên đi." Lại thuận miệng nói: "Các ngươi đứng dậy đi."

Mấy người Chi Chi đứng lên, lại hướng Phò Mã hành lễ: "Thiếp thất bái kiến Phò Mã."

Phò Mã gật đầu với các nàng: "Không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Chi Chi chọn một chỗ xa nhất ngồi xuống, sắc mặt nàng vốn đã không tốt, bây giờ hai cừu nhân (*) ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt càng trở nên khó coi

https://thuviensach.vn

hơn.

(*) Cừu nhân: kẻ thù.

Nàng căn bản không dám ngẩng đầu, chỉ ăn những thứ ở trước mặt mình.

Nhị di nương tính tình sôi nổi, nói không ít lời. Tứ di nương ở bên cạnh phụ hoạ.

Nhưng Tam di nương thì ngược lại, nàng ta vừa không nịnh hót, lại cũng vừa không đặt tâm tư lên người Công Chúa và Phò Mã, mà chỉ luôn len lén nhìn Chi Chi.

Chi Chi vô tình bắt gặp tầm mắt của Tam di nương, ngay lập tức gương mặt xinh đẹp của Tam di nương quay vội đi.

Chi Chi nhíu mày, không phải bởi vì chuyện lần trước mà nàng ta ghi hận với nàng đấy chứ?

"Công Chúa, gần đây đào ở chùa Hàn Sơn đều đã nở hoa rồi, ta nghĩ có thể đến đó một chuyến?" Phò Mã cất giọng ấm áp.

Vẻ mặt Công Chúa vẫn uể oải như cũ: "Vậy sao? Cũng tốt, Bổn Cung ở mãi trong phủ cũng sắp ngốc rồi."

Ánh mắt "nàng" quét qua mấy vị thiếp thất: "Dẫn cả mấy tiểu thiếp này của ngươi cùng đi nữa."

Phò Mã mím môi cười một tiếng: "Công Chúa đã quyết định thì cứ như vậy đi."

Công Chúa hừ lạnh, "nàng" đứng lên: "Bổn cung dùng xong rồi, các ngươi cứ tiếp tục."

https://thuviensach.vn

"Nàng" đi về phía trước, nha hoàn vội vàng đi theo sau.

Mấy người Chi Chi lại vội vàng quỳ xuống, chờ khi Công Chúa rời đi, Phò Mã ngồi tại chỗ mới nói: "Đứng dậy đi."

Phò Mã đối xử với mọi người luôn tao nhã lễ độ, hắn cùng các nàng dùng xong điểm tâm, mãi đến khi có nô tài đến bẩm báo chuyện gì ở bên tai hắn, lúc này hắn mới đứng dậy: "Ta còn có chút chuyện, phải rời đi trước."

Hai vị kia đều đi rồi, những người còn lại cũng bắt đầu giải tán.

Nhưng mà trước khi ra cửa, Tam di nương lại quay đầu nhìn Chi Chi lần nữa.

Lúc này Chi Chi đang cầm khăn tay lau mồ hôi, nên không chú ý.

***

Ngày hôm đó đi ngắm cảnh, Chi Chi và Tứ di nương ngồi cùng một xe ngựa, Nhị di nương và Tam di nương ngồi một xe, dĩ nhiên Công Chúa ngồi một mình một xe, còn Phò Mã thì cưỡi ngựa đi mãi ở đằng trước.

Tứ di nương nhìn Chi Chi vài lần, không nhịn được mà nói: "Không ngờ dáng vẻ ngươi nhu nhu nhược nhược như vậy mà lần trước lại có thể to gan đến thế."

Nàng ta bỗng cười một tiếng, thấp giọng nói: "Sao lần trước ngươi không trực tiếp giết chết nàng ta đi?"

Nàng ta thấy Chi Chi không nói lời nào thì giơ tay vén rèm che lên nhìn ra ngoài, bên ngoài thị vệ nườm nượp, canh phòng nghiêm ngặt: "Vốn dĩ ta cảm thấy cả ba người các ngươi đều là lũ ngốc, nhưng bây giờ..." Nàng ta hạ rèm che xuống: "Thực ra cũng không hoàn toàn đúng."

https://thuviensach.vn

Bất chợt xe ngựa chòng chành, Chi Chi vẫn luôn cúi đầu bỗng cử động, nàng chậm chạp ngẩng đầu lên, vẻ mặt mơ màng: "Hả?"

Trong nháy mắt vẻ mặt của Tứ di nương cứng đờ, ánh mắt lạnh xuống, không tiếp tục nói chuyện với Chi Chi nữa.

Chi Chi thấy giọng nói ngừng lại thì lại cúi đầu xuống, co thành một đoàn bắt đầu lim dim.

Đêm qua nàng hầu như không ngủ, cuối cùng vừa lên xe ngựa thì cơn buồn ngủ kéo tới, nàng cảm thấy bây giờ nàng có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Không biết đi bao lâu, rốt cuộc đội ngũ cũng dừng lại.

Tứ di nương liếc nhìn Chi Chi vẫn còn đang ngủ, không nhịn được đẩy nàng một cái: "Đừng ngủ nữa, ngươi đã ngủ suốt đoạn đường rồi."

Chi Chi bị đánh thức bất ngờ, phản ứng đầu tiên là ngồi im, sau đó lắc lắc đầu: "Không ngủ."

Vẻ mặt Tứ di nương đầy ghét bỏ, không thèm nhìn Chi Chi nữa, tự mình xuống khỏi xe ngựa trước.

Chi Chi đưa tay ra che miệng ngáp một cái rồi cũng xuống theo.

Đoàn người bọn họ là tới chùa Hàn Sơn để ngắm hoa, nhưng do đây là chuyến xuất hành của Công Chúa, nên ngày hôm đó chùa Hàn Sơn đã trực tiếp đóng cửa để nghênh đón quý nhân của Hoàng gia.

Chi Chi đi ở cuối cùng, chỉ muốn tất cả đều không quan tâm đến nàng, nhưng mà có người không nghĩ như vậy.

"Ngũ muội muội, muội đi tít ở phía sau như vậy làm gì?" Nhị di nương hét to, khiến cho tầm mắt tất cả mọi người đều chuyển sang người Chi Chi, thậm chí bao gồm cả vị chủ nhân đi đầu tiên kia.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của vị chủ nhân kia quét tới Chi Chi đi ở sau cùng, chân mày nhíu lại, rồi lại giãn ra.

"Nàng" lạnh giọng nói: "Chi Chi, tới đây."

Lời này vừa nói ra, cả bốn phía đều trở nên yên lặng như tờ.

Phò Mã âm thầm nở nụ cười, còn biểu tình của mấy vị di nương kia thì vô cùng phong phú.

Có tò mò, có dò xét, có khó hiểu.

Tại sao Công Chúa lại nhớ tên của Chi Chi, lại còn gọi thẳng tên nàng.

Lòng Chi Chi như tro tàn, nàng gần như là lê bước chân đi tới, Công Chúa cũng hiếm khi có tâm trạng tốt mà đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Lúc Chi Chi cúi đầu đứng trước mặt Công Chúa, "nàng" nhìn thẳng vào Chi Chi: "Hoa này có đẹp hay không?"

Biểu tình của Chi Chi như đưa đám: "Hồi... Hồi Công Chúa... Hoa... rất đẹp."

Nàng lắp ba lắp bắp, mặt cũng đỏ lên.

Nàng rất muốn trả lời bình thường, nhưng người hỏi mình lại chính là vị kia, khiến trong lòng nàng e ngại, mà chỉ cần hoảng sợ e ngại là sẽ bị nói lắp.

Phò Mã thật sự không nhịn nổi nữa, trực tiếp cười thành tiếng.

Công Chúa liếc Phò Mã một cái, ánh mắt lạnh như băng.

Phò Mã lập tức thu hồi nụ cười, chẳng qua trong ánh mắt vẫn chứa đầy ý cười.

https://thuviensach.vn

"Xuống đi." Công Chúa lạnh giọng nói với Chi Chi.

Chi Chi đang muốn cáo lui thì Phò Mã đột nhiên lên tiếng: "Chờ một chút, tóc của nàng hơi rối."

Chi Chi đưa tay sờ lên đầu theo bản năng, có chút ngơ ngác: "Chỗ nào vậy?"

Phò Mã lại không nhịn được nữa mà cười ra tiếng.

Công Chúa hừ lạnh.

Phò Mã liền vội nói: "Ta nhất thời hoa mắt, rất đẹp rồi, nàng trở về đi thôi."

Chi Chi mang theo đầu óc mơ hồ quay về, sau đó còn lén hỏi Thải Linh: "Tóc ta có rối không?"

Thải Linh nhìn kỹ: "Không rối đâu."

Chi Chi thầm nhớ lại Phò Mã lúc đó, chắc là nói dối rồi.

***

Sau khi bọn họ dùng ngọ thiện (**) ở chùa Hàn Sơn thì đột nhiên trời đổ mưa tầm tã, lịch trình vốn dĩ đang chuẩn bị về đành phải thay đổi.

(**) Ngọ thiện: cơm trưa.

Chi Chi được phân đến một gian phòng để nghỉ ngơi, vừa vặn lúc nãy nàng ngủ không được ngon giấc, nên bây giờ liền nằm lên giường chuẩn bị nghỉ thêm một lúc.

Thải Linh thấy Chi Chi buồn ngủ thì nói: "Ngũ di nương, để nô tỳ đi chuẩn bị chậu nước, chờ lát nữa người tỉnh lại có thể rửa mặt cho tỉnh táo."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nói được, sau đó cởi áo nằm lên giường.

Chăn nệm trên giường tất cả đều là đồ mới, không sợ không sạch sẽ.

Làm tiểu thiếp của Phò Mã chính là sướng như vậy, hầu như không phải bận tâm đến chuyện gì, chỉ cần có chủ tử tốt là được rồi.

Sau khi cảm động một hồi thì Chi Chi mơ màng ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, bên tai nàng vang lên một tiếng sét, Chi Chi choàng tỉnh giấc.

Nàng mở mắt ra, từ từ ngồi dậy, nhưng phát hiện trong phòng không có Thải Linh.

Chi Chi cảm thấy kỳ quái, ngồi dậy khoác áo mang giày.

Mở cửa ra, bên ngoài trời vẫn còn đang mưa, mưa rơi mãi không hề có dấu hiệu nhỏ lại, thậm chí bởi vì mây đen kéo đến mà sắc trời hết sức tối tăm.

"Thải Linh?" Chi Chi gọi hai tiếng: "Thải Linh, muội ở đâu?"

Đột nhiên Chi Chi nhìn thấy ở đầu kia hành lang có người đang cầm ô đi tới.

Nàng tiến về phía trước mấy bước: "Thải Linh?"

Gọi xong nàng liền dừng lại, sau đó hành lễ: "Thiếp thất bái kiến Phò Mã."

Người nọ đến gần, bỏ ô xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ trong trẻo.

Hắn nhìn Chi Chi, nhưng không hề lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi cũng không dám đứng dậy, thật lâu sau mới nghe thấy giọng của đối phương.

"Đứng lên đi."

Chi Chi đứng dậy, cũng không dám ngẩng đầu.

Phò Mã tiến lên một bước, cổ họng Chi Chi căng cứng, bỗng nghe thấy đối phương nhẹ giọng nói: "Hà bao trên đất là của nàng sao?"

Chi Chi cúi đầu nhìn, mới phát hiện lúc cúi người hành lễ, hà bao trong tay áo nàng bị rơi trên mặt đất.

"A, đúng vậy." Chi Chi cúi người xuống nhặt, vừa định phủi bụi thì lại bị Phò Mã cầm mất.

Hắn rũ mắt nhìn hà bao trong tay, ngón tay trắng nõn sờ sờ hoa văn bên trên: "Đây là thêu đôi chim uyên ương?"

Chi Chi gật đầu, hà bao này là nàng thêu cho Hướng Thanh Sư, chẳng qua cuộc đời này không có cơ hội đưa ra.

Lần này nàng mang theo bởi vì muốn để cái hà bao này ở lại chùa Hàn Sơn, cũng coi như là chấm dứt.

Bàn tay Phò Mã nắm lại, hoàn toàn nắm hà bao kia ở trong lòng bàn tay: "Vậy Chi Chi tặng cho ta đi."

Chi Chi vừa nghe thì chân mày khẽ nhíu lại.

Giọng Phò Mã lạnh xuống: "Không tình nguyện?"

Chi Chi thấy thái độ của đối phương thì kinh sợ, vội vàng lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Giọng Phò Mã một lần nữa trở về ôn hoà: "Lại nói trình độ thêu thùa của Chi chi thật không tệ, không biết là Chi Chi học của ai?"

Chi Chi nghiêm chỉnh trả lời: "Là mẫu thân thiếp thất dạy."

Phò Mã trầm mặc một giây, bất chợt một tiếng sấm vang lên, Chi Chi không kịp đề phòng bị giật mình, sợ hết hồn.

Nàng không nhịn được nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, bên tai lại nghe được giọng nói của Phò Mã.

"Hương liệu trong hà bao này không giống với mùi hương trên người nàng."

Hết chương 21.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

Tác giả nào đó: Thật ra thì ngươi trực tiếp gọi "Chi Chi" bởi vì không nhớ nàng là tiểu thiếp thứ mấy chứ gì?

Công Chúa:...

Lời của Bê Ba: Đông Đông đã nói ở trên rồi nha, bây giờ cứ lúc nào Phò Mã gọi Chi Chi thì tức là đấy không phải Phò Mã nha =))))). Tội nghiệp Phò Mã chuyên gia bị người khác dùng cái mặt mình đi để ăn đậu hũ con gái nhà lành.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lúc Này Toàn Thân Phò Mã Ướt Đẫm, Nước Mưa Chảy Theo Gương Mặt Hắn Nhỏ Vào Cần Cổ

Biên tập: B3

Sau khi nghe được tiếng sấm thì bên tai Chi Chi lại vang lên tiếng Phò Mã.

Nàng quay đầu lại nhìn Phò Mã.

Lúc này mây đen đã che kín hết mặt trời, đen nghịt một mảng.

Tiếng mưa rơi tí tách bên tai không có dấu hiệu dừng lại, gió núi thổi qua rừng cây vang lên những tiếng rít gào.

"Thiếp thất không có dùng hương." Chi Chi có chút khó hiểu, tại sao cả hắn và Công Chúa đều nói nàng dùng hương?

Hiển nhiên là đáp án này của Chi Chi không khiến cho Phò Mã hài lòng, thậm chí mặt hắn tối sầm lại, mặt mũi có chút tức giận, nhưng hắn lại không thể không kìm nén.

Chi Chi bị doạ sợ lui về phía sau một bước.

Đột nhiên Phò Mã quay đầu nhìn vào trong màn mưa, chính xác mà nói là hắn nhìn vào trong rừng cây.

Chùa Hàn Sơn này nằm ở giữa núi, bốn bề đều là núi vây quanh, bên trong chùa cũng có một rừng cây.

https://thuviensach.vn

"Quay trở về phòng đi." Phò Mã vừa nhìn vào rừng cây ở cách đó không xa vừa nhẹ giọng nói.

Mặc dù Chi Chi không thông minh, nhưng lại vô cùng nghe lời, nàng nhìn thái độ của Phò Mã cũng cảm giác được nguy hiểm, liền thành thật lui vào trong phòng, trước khi đóng cửa còn nghe thấy Phò Mã nói một câu.

"Lát nữa dù có nghe thấy âm thanh gì cũng không được mở cửa."

Câu này đột nhiên khiến Chi Chi nhớ lại một chuyện ở đời trước.

Mắt Chi Chi mở to, sau đó cắn môi, nàng khoá trái cửa phòng lại, vội vàng trốn lên giường.

Đời trước nàng không theo đến chùa Hàn Sơn bởi vì bị bệnh.

Sau đó có nghe lại là Công Chúa bị đâm, còn Phò Mã thì vì bảo vệ Công Chúa nên bị thương.

Phò Mã bị thương?

Động tác chuẩn bị lấy chăn che đầu của Chi Chi hơi khựng lại, sau đó liền nhanh chóng quấn kín mít toàn thân mình.

Mấy giây sau, nàng lại vén chăn ra nhảy xuống, bò vào dưới gầm giường.

Vẫn là ở dưới gầm giường thì cảm thấy an toàn hơn một chút, hơn nữa nàng mong Phò Mã chỉ bị thương, mà thực ra thì có chết cũng không liên quan đến nàng.

"Keng ——"

Ngoài cửa vang lên tiếng binh khí va chạm.

https://thuviensach.vn

Thân thể Chi Chi ở dưới gầm giường cũng run lên một cái, vốn dĩ trong lòng đang nguyền rủa Phò Mã chết thì ngay lập tức xoá bỏ suy nghĩ này.

Phò Mã vẫn phải thắng đi, nếu như Phò Mã chết, nhất định đám thích khách kia sẽ lục soát phòng.

Nàng là một tiểu thiếp râu ria, khẳng định sẽ bị một đao chém rớt.

Tiếng mưa bên ngoài rất lớn, nhưng vẫn không thể che đi tiếng đánh nhau ở bên ngoài.

Chi Chi giơ tay bịt lỗ tai, nhắm mắt lại, gần như không dám cử động.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc bên ngoài cũng yên tĩnh lại.

Chi Chi đợi dưới gầm giường đã lâu, mãi đến khi cửa phòng nàng bị gõ vang.

Bên ngoài là giọng nói lo lắng của Thải Linh: "Ngũ di nương, Ngũ di nương, người có ở bên trong không?"

Lúc này Chi Chi mới vội vàng bò ra ngoài: "Ta ở đây."

Nàng tới mở cửa, phát hiện bên ngoài quả đúng là Thải Linh.

Thải Linh thấy nàng bình an không có việc gì thì cũng thở phào nhẹ nhõm: "Nô tỳ đi lấy nước, nào biết củi kia bị nước mưa làm ướt, đốt nửa ngày cũng không cháy, nô tỳ vẫn đang đợi củi bén lửa thì nghe thị vệ kêu lên có thích khách."

Nàng ta thở hổn hển: "May mà Ngũ di nương không sao, chúng ta mau đi thôi."

https://thuviensach.vn

Thải Linh bỏ ô xuống, nhanh chóng sửa sang lại y phục cho Chi Chi, lại lấy từ trong bọc hành lý ra một chiếc áo choàng màu đen cho Chi Chi mặc vào: "Ngũ di nương, mau đi cùng nô tỳ."

Chi Chi vừa chạy ra cùng Thải Linh vừa hỏi han tình hình: "Thích khách đã bị đánh đuổi chưa?"

Thải Linh nắm tay Chi Chi: "Nô tỳ cũng không biết, nhưng thị vệ bảo phải nhanh chóng đến tập hợp ở xe ngựa."

Chi Chi đang muốn nói tiếp, đột nhiên liếc mắt nhìn thấy một người ở bên dưới mái hiên.

Người nọ mặc một thân hắc y, mặt bịt khăn đen, tay cầm một cây đại đao còn đang nhỏ máu.

Người nọ cũng nhìn thấy hai người Chi Chi, liền trực tiếp phi thân tới, giơ đao lên bổ xuống.

Người nọ nhìn trang phục của Chi Chi và Thải Linh, liền biết hai nữ nhân này nhất định là người của phủ Công Chúa.

Chùa Hàn Sơn đóng cửa, lúc này nữ quyến bình thường sao có thể đi vào, chỉ có nữ quyến của phủ Công Chúa thôi.

Mà nghe nói tướng mạo của Công Chúa hết sức mỹ miều, mặc dù nữ nhân mặc áo choàng đen kia đang đội mũ, nhưng một nửa gương mặt lộ ra cũng đã thấy xinh đẹp.

Hắn không thể chắc chắn một trăm phần trăm là đối phương, nhưng đã có khả năng thì không thể bỏ qua.

Chi Chi sợ tới mức kêu không thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Lúc đại đao đang bổ xuống thì lại bị một cây kiếm chặn lại, người tới còn bay lên, một cước đạp vào thắt lưng đối phương.

Thải Linh kinh hô thành tiếng: "Phò Mã."

Không biết Phò Mã từ đâu xuất hiện, cả người hắn mặc huyền y, ngọc bội trắng bên hông tương xứng với màu da hắn.

Một chân hắn đạp lên thắt lưng của đối phương, sau khi khó khăn đẩy lùi đối phương, liền một kiếm đâm tới, không cho người nọ kịp có thời gian né tránh.

"Xoẹt" một tiếng.

Áo của thích khách kia bị cắt trúng, kiếm của Phò Mã hơi chấn động, bên trên đã có vết máu.

Thích khách kia nghe thấy tên Phò Mã, càng khẳng định nữ nhân xinh đẹp mặc áo choàng đen đó chính là Công Chúa.

Nếu không phải Công Chúa, sao Phò Mã đương triều có thể bảo hộ như vậy.

Hơn nữa trong trường hợp này cũng chỉ có Công Chúa mới không hề sợ hãi, thấy đao bổ xuống còn không thét lấy một tiếng, nữ nhân bình thường làm sao có thể can đảm như thế.

Nghĩ tới đây, thích khách kia tấn công càng thêm mãnh liệt, nhưng Phò Mã cũng không nhượng bộ chút nào.

Thậm chí tuy Phò Mã là nam nhân, nhưng thân thể lại vô cùng mềm mại, luôn có thể dùng những tư thế không tưởng tránh thoát được công kích của thích khách.

Hắn giống như ma quỷ, kiếm thế như mưa quấn lấy thích khách.

https://thuviensach.vn

Nhưng vào lúc này, dưới mái hiên đối diện lại xuất hiện thêm bốn năm thích khách ăn mặc giống nhau.

Bàn tay Thải Linh đang nắm lấy Chi Chi chợt xiết chặt.

Đau đớn này lập tức khiến Chi Chi kịp phản ứng, nàng lật tay bám vào tay Thải Linh, mặc dù giọng nói có chút run rẩy, nhưng vẫn coi như bình tĩnh: "Chúng ta chạy thôi."

Thải Linh nhìn Chi Chi, gật đầu một cái: "Đúng, chúng ta ở đây chỉ là gánh nặng của Phò Mã."

Nói xong, nàng ta nhìn Chi Chi bằng ánh mắt sùng bái.

???

Chẳng qua là Chi Chi cảm thấy Phò Mã đấu một chọi sáu nhất định sẽ thua, nên nàng phải nhanh bỏ chạy thôi mà.

Thích khách đang đánh nhau với Phò Mã phát hiện hai người Chi Chi muốn chạy thì vội vàng hô to: "Nữ nhân mặc áo choàng đen kia chính là Công Chúa Thanh Hà, không thể để cho nàng ta chạy thoát."

Hắn vừa dứt lời thì Phò Mã khinh miệt cười một tiếng, đôi môi đỏ mọng phun ra hai từ: "Ngu xuẩn."

Nói xong, thân hình lại đột nhiên bay tới bên trái thích khách, kiếm vạch ngang qua cổ đối phương.

Sau khi hắn cắt đứt yết hầu kẻ địch thì dừng lại tại chỗ, còn thi thể kia thì nặng nề ngã xuống.

Lúc này toàn thân Phò Mã ướt đẫm, nước mưa chảy theo gương mặt hắn nhỏ vào cần cổ.

https://thuviensach.vn

Trên gương mặt trắng nõn như ngọc ấy đều là nước mưa, thậm chí trên lông mi cũng dính giọt mưa.

Nhưng hắn không thèm để ý chút nào, thậm chí còn nhếch môi, nở nụ cười tà khí: "Kẻ thứ mười sáu."

Hết chương 22.

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả nào đó (nắm tay Chi Chi): "Woa! Anh hùng cứu mỹ nhân nha! Chi Chi, có cảm động không cảm động không?"

Chi Chi: "Buông ta ra! Ta phải đi chém hắn!"

Lời của Bê Ba: Tại sao Chi Chi lại đi chém hắn?

Chi Chi: Bởi vì tại hắn mà ta bị thích khách nhầm là hắn!!

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: "Bội Lan Thỉnh An Ngũ Di Nương, Công Chúa Cho Mời."

Biên tập: B3

Mấy tên thích khách đồng loạt vọt tới.

Bỗng dưng nhìn thấy cảnh giết người, Chi Chi há to miệng nửa ngày không ngậm lại được, cuối cùng nàng phải giơ tay lên ấn vào cằm mình cho miệng khép lại.

Nàng nắm chặt tay Thải Linh chạy trốn về phía trước.

Có thích khách nhìn thấy Chi Chi muốn bỏ chạy thì vội vàng đuổi theo.

Phò Mã bị ba tên thích khách cuốn lấy, thấy cảnh này thì thế kiếm càng trở nên tàn nhẫn.

Thích khách kia nhảy lên một cái, trực tiếp chặn đường Chi Chi.

Phò Mã bay từ phía sau tới, một tay hắn bắt được Chi Chi đẩy ra đằng sau mình, một tay giơ kiếm chắn ngang trước ngực.

Chi Chi chưa từng thấy qua tư thế này, nàng và Thải Linh chỉ biết núp sau lưng Phò Mã, nàng sợ hãi nắm chặt lấy y phục của đối phương.

"Tuyệt đối là Công Chúa Thanh Hà, các huynh đệ, nhất định phải giết được Công Chúa Thanh Hà." Thích khách hét lớn một tiếng, mấy tên nhanh chóng phóng lên.

https://thuviensach.vn

Phò Mã phải bảo vệ Chi Chi và Thải Linh nên có chút vướng tay vướng chân, từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn đưa tay ra che chở cho Chi Chi ở sau lưng, tay còn lại thì đánh nhau với mấy tên thích khách.

Kiếm của hắn như mưa, dùng một tư thế vô cùng xảo quyệt trực tiếp cắm vào giữa cổ họng một tên, mà ngay lúc đó có một tên thích khách thừa dịp Phò Mã lơ là, giơ một cây đại đao chém về phía Chi Chi ở bên cạnh Phò Mã.

Phò Mã liếc thấy cảnh đó, giơ chân lên một cước đá bay, nhưng ngay trong khoảnh khắc này, một kiếm trực tiếp đâm thẳng vào bên hông Phò Mã.

Hắn có thể tránh được, nhưng nếu như hắn tránh đi, Chi Chi ở phía sau nhất định sẽ bị đâm trúng, thế nên Phò Mã không hề né tránh.

Sau khi bị đâm trúng, hắn rên hự một tiếng, trường kiếm vung lên, lại cắt đứt cuống họng một tên.

...

Chi Chi nhìn đống thi thể nằm đầy trên đất, chân gần như nhũn ra.

Phò Mã nghiêng đầu nhìn nàng và Thải Linh, sau đó nói với Thải Linh: "Ngươi đi thông báo với những nữ quyến khác tập hợp ở sau núi, tất cả xe ngựa đều ở nơi đó."

Thải Linh cũng bị doạ sợ đến sắp khóc, nhưng vẫn cứng cỏi gật đầu: "Vâng."

Nàng ta vội vàng chạy đi.

Chi Chi giơ một tay ôm lấy cây cột màu đỏ, mưa tạt vào thấm ướt mái tóc nàng, sắc mặt nàng tái nhợt, thanh âm mang theo chút nức nở: "Thiếp...

https://thuviensach.vn

Thiếp thất không cử động được."

Chân nàng thực sự mềm nhũn ra, nàng chưa bao giờ chính mắt chứng kiến một màn nguy hiểm đến như vậy.

Hơn nữa nam nhân trước mắt này bây giờ căn bản không giống như một quân tử, mà hắn là một sát nhân bước ra từ trong biển máu, trên khuôn mặt tuấn mỹ tất cả đều là máu tươi.

Phò Mã nhếch môi đút kiếm lại bên hông, rồi lập tức bế ngang Chi Chi lên.

"Ăn hại." Phò Mã thấp giọng mắng một câu.

Chi Chi đột nhiên bị bế bổng lên, trọng tâm không vững nên theo bản năng vội đưa tay ra ôm lấy cổ đối phương.

Thời điểm tay vừa ôm lấy, Chi Chi có cảm giác dường như cơ thể đối phương hơi cứng đờ.

Bước chân Phò Mã hơi khựng lại, sau đó cất bước nhanh hơn.

Chi Chi bị hắn ôm, không nhịn được mà suy nghĩ đến vết thương trên bụng Phò Mã.

Đời trước đối phương bị thương là do bảo hộ Công Chúa, đời này thích khách cho rằng nàng là Công Chúa, thế nên Phò Mã mới vì nàng mà bị thương.

Nàng giương mắt lên nhìn Phò Mã, đột nhiên phát hiện lỗ tai Phò Mã có chút đỏ hồng.

Chắc là bị dính mưa nên nhiễm lạnh đi.

***

https://thuviensach.vn

Thời điểm Chi Chi và Phò Mã đến nơi, ba vị di nương kia đã sớm ở đó, các nàng ta tránh ở trên xe ngựa.

Lúc nhìn thấy Phò Mã ôm Chi Chi tới thì biểu tình có chút kỳ quái.

Phò Mã thả Chi Chi xuống trước xe ngựa: "Lên xe đi."

Chi Chi nghe lời làm theo.

Lúc tới đây các nàng được chia ra ngồi trên các xe ngựa khác nhau, nhưng bây giờ nào có chú ý được nhiều như vậy, cứ trực tiếp leo lên một chiếc xe gần nhất, cả ba vị di nương đều đã ngồi ở đây.

Tứ di nương nhìn thấy Chi Chi leo lên thì đưa cho nàng một chiếc khăn tay: "Lau một chút đi."

Nàng ta nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Chi Chi liền hiểu ra hẳn là đối phương đã bị hù doạ.

Mấy người các nàng tương đối may mắn hơn, vừa phát hiện có thích khách thì binh lính đã xuất hiện bảo vệ, đưa các nàng ra xe ngựa.

Bởi vì phòng Chi Chi ở xa nhất, cộng thêm địa vị không cao, nên cứ thế bị bỏ quên.

"Cám ơn Tứ tỷ tỷ." Chi Chi nhận lấy khăn tay.

"Trên y phục của muội có máu!" Đột nhiên Nhị di nương kêu lên thành tiếng.

Chi Chi cúi đầu nhìn thử mới phát hiện trên áo choàng của mình có một chỗ màu sắc sậm hơn hẳn, nàng đưa tay ra sờ thì thấy đầu ngón tay bị nhiễm đỏ.

"Ngươi bị thương sao?" Tứ di nương hỏi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi lắc đầu: "Không phải ta."

Lời vừa nói ra, cả ba người còn lại đều biết máu kia là của ai.

Các nàng vén rèm che, bên ngoài Phò Mã đang vội vã phân phó mấy câu với binh lính ở nơi này, sau đó liền rời đi.

Ngay lúc đó, xe ngựa mấy người Chi Chi ngồi liền chuyển động, bên ngoài có binh lính kêu: "Phò Mã ra lệnh đưa mấy vị di nương xuống núi trước."

***

Xe ngựa phóng nhanh như bay, trong lòng mấy người Nhị di nương vẫn còn lo lắng bồn chồn, không ai biết được rốt cuộc có bao nhiêu thích khách, cũng không biết liệu trên đường này còn có mai phục hay không.

Lúc này phần lớn binh lính vẫn còn ở lại chùa Hàn Sơn, chỉ có một nhóm nhỏ hộ tống các nàng trở về.

Nhị di nương than ngắn thở dài, lại liếc nhìn sang Chi Chi đang yên lặng rúc ở trong góc.

Nàng ta có chút hiếu kỳ, vừa mới chuẩn bị gọi Chi Chi thì Tam di nương ở bên cạnh nhẹ giọng nói: "Đừng gọi, ngủ rồi."

Tứ di nương cười khổ: "Nàng quả đúng là người có phúc, bây giờ rồi mà vẫn còn có thể ngủ được."

Nhất thời Nhị di nương cảm thấy dở khóc dở cười, nàng ta cầm một tấm thảm trong xe ngựa đắp lên người Chi Chi: "Ngủ một giấc, có lẽ là sẽ thực sự bình an về được đến phủ Công Chúa."

Không biết có phải may mắn hay không mà đoàn người các nàng thật sự bình an về đến phủ Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Mà xe ngựa của Công Chúa cũng quay về sau đó nửa nén hương.

Nghe nói Công Chúa bị kinh sợ, gần như một nửa thái y trong Thái Y Viện bị triệu tập tới.

***

Ba ngày sau khi vụ ám sát xảy ra.

Trong Như Ý Viện.

Chi Chi uống canh, Nhị di nương và Tứ di nương ngồi bên cạnh, còn Tam di nương nói không thoải mái nên không tới.

Nhị di nương nhìn Chi Chi uống canh: "Đúng là muội vẫn còn nhỏ tuổi, không buồn không lo."

Chi Chi đặt bát canh xuống, nhìn Nhị di nương có chút khó hiểu.

Hôm nay các nàng nhất định phải gọi Chi Chi đến đây cùng ăn cho bằng được, nhưng từ lúc nàng đến tới giờ, hai vị kia vẫn ngồi than thở, nhất là Nhị di nương.

"Các muội không cảm thấy sợ sao? Tại sao thích khách này lại biết lịch trình của Công Chúa?" Nhị di nương lo lắng: "Điều này không phải chứng tỏ là có gian tế hay sao?"

Tứ di nương suy nghĩ một chút: "Cũng có khả năng này."

Chi Chi nghiêng đầu, đưa tay chống cằm: "Nhưng mà lúc xuất hành chúng ta làm long trọng như vậy, sợ rằng hơn nửa kinh thành đều biết đi."

Lời này vừa nói ra, biểu tình của Nhị di nương và Tứ di nương đều có chút cứng ngắc.

https://thuviensach.vn

Nhị di nương nặn ra một nụ cười: "Cũng có thể."

Thật ra thì sao có chuyện hai vị này không biết, chẳng qua thân phận của các nàng là tiểu thiếp của Phò Mã, phụ thân của các nàng lại làm quan trong triều.

Chuyện ám sát Công Chúa đâu phải chuyện đùa, nếu như hai người các nàng không phủi sạch quan hệ thì làm sao biết liệu rằng sau đó Công Chúa có đem nghi ngờ đổ lên đầu các nàng hay không.

Mà Chi Chi không có bối cảnh, thậm chí dường như là người được Công Chúa coi trọng nhất trong các nàng, các nàng cố tình nói những lời này trước mặt Chi Chi, cố gắng phủi sạch liên quan đến mình.

Để cho Công Chúa hoài nghi Tam di nương thì tốt hơn, dù sao Chi Chi và Tam di nương cũng có hiềm khích với nhau.

Nhưng các nàng ta không ngờ là Chi Chi bình thường ngu ngốc nhưng lúc này lại không hề ngu.

Tứ di nương nhấp một ngụm trà, chuyển đề tài: "Lại nói gần đây hình như Tam tỷ tỷ không thích ở cùng một chỗ với chúng ta."

Nàng ta nhìn Chi Chi: "Nàng ta có nói, cảm thấy Cung ma ma trừng phạt quá nhẹ."

Nhị di nương trợn mắt nhìn Tứ di nương: "Đừng có nhắc đến chuyện này chứ."

Hai người một xướng một hoạ chờ Chi Chi đáp lại, nào ngờ Chi Chi chỉ đặt bát canh xuống, ngượng ngùng mỉm cười: "Ta muốn uống thêm một chén nữa."

Tay nghề của đầu bếp ở viện này của Nhị di nương thật tốt.

https://thuviensach.vn

Nhị di nương và Tứ di nương đảo mắt nhìn nhau, thầm trao đổi ánh mắt.

Thật may là vẫn còn chưa liên minh với kẻ ngu này.

***

Chi Chi ăn no bụng thì quay trở về Thuý Sai Viện của mình, trên đường còn trò chuyện với Thải Linh, khen đầu bếp của Nhị di nương có tay nghề tốt.

Người ta thường nói vui quá hoá buồn, với Chi Chi cũng vậy.

Vốn là Công Chúa bị kinh sợ, Phò Mã thì bị thương, nàng là tự tại nhất.

Nhưng không hiểu tại sao, vào ban đêm, nha hoàn Bội Lan đã từng đến Thuý Sai Viện lần trước lại tới.

Nàng ta nở nụ cười ngọt ngào với Chi Chi, mang đến cho Chi Chi một tin tức khiến nàng không tài nào cười nổi.

"Bội Lan thỉnh an Ngũ di nương, Công Chúa cho mời."

Hết chương 23.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lúc Chi Chi Bị Vứt Lên Giường Mỹ Nhân, Nước Mắt Đều Đã Chảy Ra Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Chi Chi đứng bên ngoài điện, cánh cửa mở lớn giống như một con quái vật với cái miệng đầy máu, dường như nàng chỉ cần bước vào là sẽ bị cắn nuốt.

Chi Chi thở dài một hơi, nàng thực sự không hiểu tại sao đời này Công Chúa lại cảm thấy hứng thú với nàng như vậy.

Đời trước chưa bao giờ triệu kiến một mình nàng.

Bội Lan đứng bên cạnh Chi Chi, cười hết sức xinh đẹp: "Ngũ di nương mau vào đi thôi, Công Chúa đang chờ người ở bên trong."

"Ngươi không vào sao?" Chi Chi nghiêng đầu nhìn nàng ta.

Biểu tình của Bội Lan không thay đổi: "Công Chúa ra lệnh để Ngũ di nương đi vào một mình."

Chi Chi muốn khóc, run run rẩy rẩy mà đi vào.

Trong điện quá an tĩnh, Chi Chi nhìn bích hoạ ở hai bên tường, bước chân càng trở nên nhẹ nhàng hơn.

https://thuviensach.vn

Ban ngày nhìn mấy bức bích hoạ này đã cảm thấy sợ rồi, ban đêm lại càng cảm thấy kinh khủng.

Khuôn mặt của những tiên tử bay lên trời kia trở nên vô cùng đáng sợ, như biến thành ác quỷ đoạt mệnh.

Nàng đi tới bên ngoài màn che, hít sâu một hơi rồi mới quỳ xuống.

Chi Chi mấp máy môi: "Thiếp thất bái kiến Công Chúa."

Cuối cùng thì lần này nàng không có nói lắp nữa.

Sau khi Chi Chi nói xong, đằng sau màn che vang lên giọng Công Chúa.

"Lại đây."

Không biết tại sao, Chi Chi luôn cảm thấy giọng nói này yếu ớt hơn so với ngày thường, giống như là đối phương đang bị thương vậy.

Chi Chi chậm rãi đứng lên, rồi lại chậm chạp đưa tay ra vén màn che, vừa vén lên nàng liền ngơ ngẩn.

Lúc này Công Chúa đang nằm trên giường mỹ nhân, có lẽ là bởi vì buổi đêm sắp đi ngủ, nên "nàng" ăn mặc có chút tuỳ ý.

Tuỳ ý ở đây tức là "nàng" không mặc áo ngoài, mà chỉ mặc mỗi trung y màu trắng.

Giữa trán "nàng" mang một cái băng trán (*) màu đỏ, trên băng trán có khảm một viên minh châu, viên minh châu hơi sáng lên, soi rõ khuôn mặt quá mức xinh đẹp của Công Chúa.

(*) Nguyên văn tiếng Trung là 额带 - ngạch mang, Bê để là băng trán cho thuần Việt dễ hiểu =))

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Chi Chi cảm thấy hình như hôm nay sắc mặt Công Chúa hơi có chút tái nhợt.

"Nàng" mở to đôi mắt xinh đẹp màu trà nhìn thẳng vào Chi Chi, ánh mắt lạnh lùng, như đang ẩn giấu dưới tảng băng trôi trên mặt biển.

Trên tay "nàng" cầm một quyển sách, không biết có phải là ảo giác của Chi Chi hay không mà nàng cảm thấy tựa như dưới ánh sáng của viên minh châu, ngón tay của đối phương hiện ra trong suốt.

"Đứng xa như vậy làm gì?" Giọng Công Chúa lạnh như băng.

Chi Chi chỉ có thể thành thật đi tới, cách giường mỹ nhân ba bước chân thì dừng lại.

Công Chúa híp mắt, khoé môi mở ra: "Biết chữ không?"

"Thiếp... Thiếp thất..."

Vừa há miệng, Chi Chi liền phát hiện không xong rồi, chỉ cần nhìn thấy đối phương là nàng sẽ không nhịn được mà nói lắp.

Nàng ảo não cắn môi, gượng gạo nói xong cả câu: "Không... Không biết... Biết chữ."

Chi Chi cảm thấy sau khi nàng nói xong, dường như cả cái đại điện này cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Nàng nghe được tiếng ngón tay đập lên trang sách.

"Vậy ngươi biết làm gì? Nhảy múa sao? Xướng khúc sao?"

Chi Chi có chút ngây ngốc, nhảy múa và xướng khúc nàng đều biết.

https://thuviensach.vn

Xướng khúc là mẫu thân dạy nàng, nàng có thể xướng nhiều khúc hát địa phương.

Còn về nhảy múa thì, thật ra nàng đã học được trong quãng thời gian làm A Phiêu.

Khi đó nàng ở trong Hoàng Cung không có việc gì làm, lại bất ngờ phát hiện trong cung có một đoàn vũ nữ.

Nàng thấy những nữ nhân giống như tiên tử ấy cùng nhau nhảy múa thì cũng học theo.

Mà thời điểm Chi Chi làm A Phiêu kia lại có một điểm lợi hại đó là thân thể mềm dẻo vô cùng, muốn xoay muốn uốn kiểu gì cũng được.

"Sẽ... không." Chi Chi nói dối.

Nàng mới không thèm nhảy múa với xướng khúc cho cừu nhân của mình xem đâu.

Bởi vì sợ đối phương nhận ra mình nói dối, Chi Chi cúi đầu xuống thật thấp.

Đột nhiên, Chi Chi nghe được tiếng ma sát của y phục.

Bàn tay trong ống tay áo của nàng không nhịn được mà nắm chặt, nàng khẩn trương đến nỗi im bặt.

Tiếng bước chân lại gần: "Sẽ không?"

Hình như Công Chúa có chút tức giận, câu nói này càng lạnh lùng hơn so với trước đó.

Chi Chi cúi đầu, chỉ dám gật gật.

https://thuviensach.vn

Vừa gật đầu xong thì đầu nàng đã bị nâng lên.

Chi Chi nhìn khuôn mặt của đối phương ở khoảng cách gần, hô hấp cũng cứng lại.

Công Chúa giống như lần trước, nắm lấy cằm nàng, rũ mắt nhìn thẳng vào nàng, gương mặt xinh đẹp không biểu lộ cảm xúc gì: "Vậy ngươi trả lời cho Bổn cung, rốt cuộc mùi hương trên người ngươi là gì?"

Chi Chi co rúm cả người lại: "Không... dùng hương."

Công Chúa nở nụ cười, lại khiến Chi Chi càng sợ hãi hơn.

Giọng "nàng" lạnh như băng, thanh âm nhẹ bẫng: "Không dùng hương? Ngươi rất kỳ quái. Nói đi, ngươi có phải là người của hoàng huynh phái tới hay không?"

Bàn tay đang nắm lấy cằm Chi Chi của "nàng" bỗng chuyển sang xiết cổ: "Nhưng mà hình như hoàng huynh quá coi thường Bổn cung thì phải, cho là chỉ bằng mấy tên thích khách kia là có thể giết được Bổn cung sao? Còn ngươi, hoàng huynh huấn luyện ngươi trong bao lâu?"

Tay "nàng" từ từ xiết chặt hơn, gần như đang muốn trực tiếp bóp chết Chi Chi.

Chi Chi luống cuống, nàng liều mạng lắc đầu, tay cũng không nhịn được mà gỡ bàn tay đang xiết cổ nàng ra: "Không... phải vậy, thiếp thất... thiếp thất không phải."

Bàn tay Công Chúa vừa bị Chi Chi chạm đến thì lại ngay lập tức buông lỏng.

Chi Chi được buông ra, liền không nhịn được mà cúi người xuống ho khan.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa ngừng ho thì đối phương lại kéo lấy tay của nàng.

Lúc Chi Chi bị vứt lên giường mỹ nhân, nước mắt đều đã chảy ra rồi, bởi vì đau.

Mà chỉ trong chớp mắt tiếp theo, nàng lại cảm thấy cả người rét lạnh, vì đối phương đã nhào tới nằm đè lên nàng.

Công Chúa từ trên cao nhìn xuống nàng, đôi mắt màu trà kia giống hệt như đá quý, đôi môi khẽ nhếch tựa như cánh hoa.

Chi Chi hoảng sợ nhắm hai mắt lại, nàng thầm cầu khẩn trong lòng, nếu như có người đến cứu nàng thì tốt quá, chỉ cần không phải đối mặt với người ở trên này, bảo nàng làm gì cũng được.

Ống tay áo bên trái của Chi Chi bị xé toạc, để lộ ra cánh tay trắng nõn.

Công Chúa nắm lấy cổ tay của Chi Chi: "Trên tay là cái gì?"

Cái "nàng" đang nhìn là viên trân châu mà Chi Chi đeo trên cổ tay.

Chi Chi từ từ mở mắt ra, nàng cắn môi dưới: "Là cha... thiếp thất... cha đưa."

Công Chúa nhìn viên trân châu đó, cảm thấy không có chỗ kỳ lạ thì mới buông cánh tay của Chi Chi xuống.

Chi Chi hoàn toàn bị Công Chúa đè ở trên người, tay nàng nắm chặt lấy tấm thảm trải giường mỹ nhân.

Sau khi Công Chúa bỏ qua cho cánh tay của Chi Chi thì tầm mắt chuyển qua khuôn mặt của nàng, Chi Chi vừa đối diện với ánh mắt của đối phương thì sợ hãi nhắm hai mắt lại.

***

https://thuviensach.vn

Lúc Chi Chi đi ra, thiếu chút nữa thì té ngã, vẫn là Bội Lan nhanh tay lẹ mắt đỡ được.

"Ngũ di nương cẩn thận."

Chi Chi nhìn đối phương, thấp giọng nói tiếng cám ơn.

Bội Lan nhìn y phục xộc xệch của Chi Chi thì đưa tay lên sửa sang lại giúp nàng, nhân tiện chải đầu lại cho Chi Chi, xong xuôi mới nói: "Nô tỳ đưa Ngũ di nương trở về."

Chi Chi gật đầu, cũng không hề quay đầu lại.

Bội Lan đỡ Chi Chi, nói với nha hoàn ở bên cạnh: "Công Chúa ngủ say rồi, tối nay không cần người vào hầu hạ."

Lúc Chi Chi lên kiệu, Bội Lan nói như vô tình: "Ngũ di nương thật là có phúc, đã mấy ngày rồi Công Chúa không ngủ được, Ngũ di nương có thể làm cho Công Chúa ngủ ngon, đoán là chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ có trọng thưởng."

Chi Chi hơi ngừng bước chân, sau đó vội vàng ngồi vào trong kiệu.

Bây giờ nàng cảm thấy người đó chính là kẻ biến thái, không phải biến thái thì tại sao tự nhiên nằm đè lên người khác rồi lại ngủ luôn cơ chứ.

Khi Chi Chi đang không biết phải làm sao thì Bội Lan xuất hiện, ra hiệu bảo Chi Chi chớ có lên tiếng.

Sau cùng vẫn là nhờ sự giúp đỡ của Bội Lan mà Chi Chi mới thoát ra ngoài được.

***

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau, quả nhiên cái gọi là trọng thưởng trong miệng Bội Lan xuất hiện.

Chi Chi bối rối nhìn đống đồ vật đầy trong sân.

Ngoại trừ đồ ra, Công Chúa còn thưởng hai vị ma ma, nghe nói hai vị ma ma này đều từ trong cung ra.

"Nô tỳ Liên ma ma phụng mệnh Công Chúa tới dạy Ngũ di nương nhảy múa."

"Nô tỳ Diệp ma ma phụng mệnh Công Chúa tới dạy Ngũ di nương xướng khúc."

Chi Chi không tài nào cười cho nổi.

***

Như Ý Viện.

Sau khi nghe nha hoàn bẩm báo, Nhị di nương cau mày: "Ngươi đã hỏi thăm rõ ràng chưa?"

Nha hoàn Nguyệt Trúc gật đầu một cái.

Nhị di nương đặt chiếc kéo tỉa cây xuống: "Thật là kỳ quái."

***

Mà ở nơi khác, Tứ di nương cũng nghe được tin tức này, đầu tiên nàng ta sửng sốt một phen, sau đó lại nở nụ cười: "Vị này thật đúng là một người đặc biệt, Tam tỷ tỷ, tỷ thấy sao?"

Tam di nương nâng mắt nhìn nàng ta: "Làm sao ta biết được."

https://thuviensach.vn

Tứ di nương cầm quạt tròn lắc lắc: "Ta đã từng nghe qua một câu chuyện, nói về một vị mỹ nhân tiền triều. Vị mỹ nhân kia thiên tư quốc sắc, vừa vào cung đã được Hoàng Đế tiền triều sủng ái. Theo như lệ thường thì chắc hẳn người đứng đầu hậu cung phải oán hận ghen tỵ, nhưng kỳ lạ ở chỗ, vị Hoàng Hậu kia không những không ghen tỵ, mà còn thường xuyên hẹn gặp vị mỹ nhân kia. Nghe nói là nếu Hoàng Đế tiền triều kia mà ở lại chỗ của phi tần khác, Hoàng Hậu sẽ mời vị mỹ nhân kia tới chỗ mình."

Tam di nương đứng lên, cất giọng lãnh đạm: "Nếu như ngươi chỉ vì muốn nói cái này thì ta phải đi đây. Nhưng mà ta phải nhắc nhở ngươi một câu, ngươi đừng quên đây là nơi nào."

Sau khi Tam di nương phất tay áo rời đi, Tứ di nương nâng quạt tròn lên che miệng cười một tiếng.

Nha hoàn hồi môn Đậu Khấu của Tứ di nương đi tới, nàng ta có chút khó hiểu: "Tiểu thư, người nói cái này không sợ Tam di nương sẽ nói ra sao?"

Tứ di nương nâng môi: "Nếu như sợ thì ta đã không cố tình nói vậy, vốn tưởng rằng được gả đi rồi thì sẽ nhàm chán, nào biết là lại có trò vui thật xuất sắc."

***

Chi Chi không hề biết những gì xảy ra bên ngoài, bây giờ nàng chỉ đối mặt với hai vị ma ma thôi đã thấy nhức đầu rồi.

Hai vị ma ma nói nàng có thiên phú cao, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Mỗi ngày ngoại trừ lúc ăn cơm và ngủ ra thì nàng đều phải ở đây luyện nhảy múa và xướng khúc.

https://thuviensach.vn

Thậm chí hai vị ma ma còn hết sức sốt sắng, mang cả bài thuốc bí truyền từ trong cung ra.

"Ngũ di nương lớn lên xinh đẹp như vậy, cần phải che chở thật tốt."

Thậm chí ngay đến cả chỗ kia cũng có.

"Ngũ di nương thật đúng là một mỹ nhân vạn năm có một, chẳng qua nô tỳ có một vấn đề muốn hỏi, không biết có phải mùi hương trên người Ngũ di nương là từ khi sinh ra đã có hay không?" Liên ma ma hỏi.

Chi Chi lại giơ tay áo lên ngửi lần nữa: "Mùi hương gì? Tại sao chính ta không ngửi thấy."

Hai vị ma ma đưa mắt nhìn nhau, sau đó liền cười: "Chúng nô tỳ đã biết."

Biết cái gì?

Chi Chi nhìn nụ cười của hai vị ma ma thì lông tơ trong người dựng đứng lên.

Hết chương 24.

Tác giả có lời muốn nói:

Tứ di nương: "Phục vụ cả nam lẫn nữ, lợi hại."

Chi Chi: "Ta có thể giải thích, thật ra thì không phải."

Tứ di nương: "Không cần giải thích, Ngũ muội muội, ta hiểu được."

Chi Chi:... (nghiêng đầu qua mắng): "Đều là tại chàng!"

Công Chúa: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Lời của Bê Ba: Công Túa thích muốn chớt mà cứ kiêu, toàn giả vờ lạnh lùng rồi ăn đậu hũ của người ta, hí hí.

(*) Đây là cái băng trán mà Công Túa đeo:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: "Phò Mã, Có Thể Trả Lại Cho Thiếp Thất Cái Hà Bao Lần Trước Hay Không?"

Biên tập: B3

Hai vị ma ma chỉ để ý đến việc dạy dỗ, không hề tiết lộ những tin tức khác.

Các bà cũng khen Chi Chi có ngộ tính cao.

"Nô tỳ ở trong cung ngây người mấy chục năm mà chưa từng gặp ai có thân thể mềm dẻo hơn Ngũ di nương, điệu múa thắp đèn ở tiền triều, Ngũ di nương đúng là càng múa càng đẹp."

Liên ma ma nói điệu múa thắp đèn là do một vị mỹ nhân tiền triều soạn ra, nghe nói bởi vì Hoàng thượng tiền triều yêu thích nên nàng ấy mới đặc biệt soạn ra điệu múa này.

Điệu múa thắp đèn này chính là nhảy múa trên ngọn đèn.

Ngọn đèn cũng không phải là đèn lồng thông thường, mà là loại đèn đặc biệt trong cung.

Ngọn đèn kia to lớn, cao cỡ nửa người, bên trong đèn là cây nến, vũ nữ cần đứng trên ngọn đèn này mà nhảy múa, khi cây nến cháy hết thì điệu múa cũng kết thúc.

Mỗi lần Chi Chi nhảy điệu múa này thì đều mệt đến không thở nổi, bởi vì mặc dù Liên ma ma luôn cười híp mắt nhưng yêu cầu lại vô cùng

https://thuviensach.vn

nghiêm khắc, chỉ cần gây ra một lỗi nhỏ thôi là sẽ phải nhảy lại một lần nữa.

***

Diệp ma ma dạy xướng khúc có một khuôn mặt hiền hậu, bà chỉ dạy tiểu khúc của Giang Nam, thậm chí còn hướng dẫn tỉ mỉ: "Thanh âm của nữ nhân tất nhiên là quan trọng, nhưng quan trọng nhất chính là giọng điệu, tỷ như một âm "A" này cũng có ý tứ. Phát âm không thể dựa vào cổ họng, mà phải dựa vào khoang bụng."

Diệp ma ma cười: "Đồng thời khi hát tiểu khúc này, ngoại trừ thanh âm ra còn có cả thần sắc, nếu như lúc xướng khúc người chỉ lo ca hát, không để ý gì đến dung nhan của mình thì cũng không được."

Trải qua mấy ngày huấn luyện liên tục, Chi Chi cảm thấy mình gần như không nói được nữa, nhưng Thải Linh ở bên cạnh lại cười: "Thanh âm của Ngũ di nương đúng là càng ngày càng tốt, nhất là khi xướng tiểu khúc kia, nô tỳ luôn cảm thấy du dương buồn ngủ."

Diệp ma ma cười: "Thế vẫn chưa tính là gì, nô tỳ đã từng dạy một vị quý nhân ở trong cung, thanh âm của vị quý nhân kia giống như chim vàng anh vậy, sau đó mỗi lần xướng khúc đều có thể gọi tới trăm loài chim."

Chi Chi có chút hưng phấn: "Vậy ta cố gắng luyện thật giỏi thì cũng sẽ gọi được trăm loài chim sao?"

Diệp ma ma cười dịu dàng: "Công Chúa chỉ cần nô tỳ dạy tiểu khúc, sợ là không được."

Chi Chi: "???"

***

https://thuviensach.vn

Cũng may là trong thời gian Chi Chi đi theo hai vị ma ma học nghệ, người của Công Chúa bên kia không có đến nữa.

Nàng nghe nói là hình như gần đây Công Chúa đã vào trong cung ở, có lẽ nguyên nhân là do chuyện bị đâm lần trước.

Mẫu phi của Công Chúa là Thục quý phi, Thục quý phi rất được Hoàng Thượng sủng ái, cho nên Công Chúa cũng được Hoàng Thượng hết sức sủng ái.

Sau chuyện ám sát này, Thục quý phi đã đến trước mặt Hoàng Thượng náo loạn một trận, còn triệu hồi Công Chúa vào cung.

Thật đúng là chuyện vui.

***

Chi Chi thừa dịp Liên ma ma và Diệp ma ma đang nghỉ trưa thì trốn ra khỏi Thuý Sai Viện.

Nàng sắp bị hai vị ma ma ép đến điên rồi, buổi sáng xướng tiểu khúc, buổi chiều nhảy múa, buổi tối còn phải tắm loại thuốc gọi là bí truyền từ trong cung.

Nàng dẫn Thải Linh tuỳ tiện đi loanh quanh.

Thời tiết hiện giờ đã bước vào mùa hạ, hoa trong phủ Công Chúa bung nở hơn phân nửa.

Thải Linh cầm theo cái giỏ nhỏ, bởi vì Chi Chi muốn hái hoa làm chút điểm tâm.

"Bánh hoa hồng có được không?" Chi Chi hỏi Thải Linh: "Món đó là sở trường của ta."

https://thuviensach.vn

Thải Linh cười gật đầu một cái.

"Vậy chúng ta đi hái một ít đi."

Trong phủ Công Chúa có một mảnh đất trồng rất nhiều hoa hồng, lúc Chi Chi đến nơi còn gặp thợ làm vườn.

Thợ làm vườn thỉnh an Chi Chi, sau đó chỉ cho Chi Chi nơi hoa hồng nở nhiều nhất, rất thích hợp hái để làm điểm tâm.

Chi Chi cám ơn đối phương rồi dẫn Thải Linh đi vào.

Nàng và Thải Linh chia nhau ra hái, Chi Chi còn cố ý cầm theo cây kéo tới, nàng cắt hoa xuống rồi để vào trong giỏ nhỏ.

Hái xong, Chi Chi vừa định gọi Thải Linh thì đúng lúc đó Thải Linh cũng chạy tới.

"Nô tỳ hái xong rồi."

"Vậy chúng ta trở về thôi."

***

Trên đường trở về, Chi Chi nhìn thấy Phò Mã đi từ phía cầu đá tới.

Hướng nàng muốn đi chính là hướng Phò Mã đi đến, nàng không thể né tránh nên đành phải hành lễ: "Thiếp thất bái kiến Phò Mã."

Phò Mã nhìn thấy Chi Chi thì gật đầu cười nhạt một cái, ánh mắt liếc về giỏ hoa của nàng: "Hái hoa sao?"

"Chuẩn bị làm chút bánh hoa hồng."

Phò Mã có chút kinh ngạc: "Nàng biết làm cái này? Công Chúa thích ăn điểm tâm làm bằng hoa nhất."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe vậy thì liền dịch giỏ ra đằng sau: "Sợ là đồ thiếp thất làm Công Chúa không thích ăn."

Dường như Phò Mã đang cố nhịn cười: "Cũng được, vậy còn chuyện gì nữa không? Không có chuyện gì ta liền đi trước."

Chi Chi nhớ đến hà bao của nàng, sau lần trước bị đối phương lấy đi, trong lòng nàng vẫn luôn không thoải mái.

Dù sao thì hà bao đó cũng không phải làm cho Phò Mã, hơn nữa bên trên lại còn thêu chim uyên ương.

Nàng thấy hôm nay tâm trạng của Phò Mã cũng không tệ, giọng nói vô cùng ôn hoà, liền bạo gan nói: "Phò Mã, có thể trả lại cho thiếp thất cái hà bao lần trước hay không?"

"Hả?" Dường như Phò Mã có chút ngơ ngác: "Hà bao?"

"Phò Mã cầm một cái hà bao của thiếp thất lúc ở chùa Hàn Sơn, cái hà bao đó thêu không được tốt, thiếp thất cảm thấy không xứng với Phò Mã."

Phò Mã nhìn Chi Chi, yên lặng chớp mắt một lát, sau đó như đột nhiên bừng tỉnh ra: "Hà bao à, ta để ở trong phòng mất rồi, không mang theo trên người. Chi Chi đã tặng cho ta rồi, sao còn muốn lấy lại?"

"Cũng không phải, chẳng qua hà bao kia..."

Phò Mã mỉm cười cắt ngang lời Chi Chi: "Được rồi, được rồi, ta cầm của nàng một cái hà bao, sau này sẽ tặng nàng thứ khác. Nhưng mà bây giờ ta cũng không mang theo cái gì trên người, để lần sau sẽ cho nàng."

Phò Mã rời đi, Chi Chi đứng tại chỗ nhìn bóng dáng đối phương xa dần: "Thải Linh, muội có cảm thấy Phò Mã có điểm gì đó là lạ không?"

Thải Linh mở to đôi mắt vô tội: "Ơ?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi thu hồi tầm mắt, nàng luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Hết chương 25.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: "Nếu Như Ngươi Không Khóc Nữa, Ngươi Muốn Cái Gì Bổn Cung Cũng Sẽ Thưởng Cho Ngươi."

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Đêm khuya, Chi Chi lén lút bò dậy.

Tối nay Thải Linh bị nàng đuổi về phòng hạ nhân ngủ, không cần phải gác đêm nữa.

Chi Chi làm như vậy là bởi vì muốn đi đào châu báu mà ác quỷ kia nói với nàng.

Ban ngày nàng nhân lúc mọi người không chú ý, đã lén tới phòng chứa củi lấy một cái cuốc nhỏ rồi giấu đi.

Chi Chi rón ra rón rén mở cửa đi ra ngoài.

Trong viện này rất yên tĩnh, dường như tất cả mọi người đều đã ngủ say.

Nàng nhìn xung quanh một chút, kiểm tra thấy không có ai, lúc này mới cầm cái cuốc đi tới gốc cây thứ ba từ cổng Thuý Sai Viện đi vào.

Lúc đào Chi Chi đặc biệt khẩn trương, nhưng nàng nghĩ nếu như moi được một bảo bối, nàng mang ra ngoài bán không chừng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

https://thuviensach.vn

Tiền đó nàng tiết kiệm lại, để khi rời khỏi phủ Công Chúa vẫn có thể sống được.

Chi Chi đào từng chút từng chút, đào thật lâu mới nhìn thấy đồ.

Chi Chi vừa nhìn thấy thì lòng bàn tay đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, đó là xương trắng.

Không được sợ, không được sợ.

Chi Chi tự thôi miên mình, người chết vì tiền chim chết vì mồi, cũng chỉ là đào đồ ở bên cạnh xương trắng ra thôi mà.

Chi Chi đánh bạo đào sâu thêm, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy một vật, nhưng đó cũng chỉ là một khối ngọc bội.

Chi Chi lấy ngọc bội ra, giơ lên soi về phía mặt trăng nhìn thử, phát hiện hình như bên trên còn khắc chữ.

Chi Chi đâu có biết chữ, nàng suy nghĩ một lát, cất ngọc bội vào trong người, lấp hố đất lại.

Để che giấu nàng còn cố ý đạp đạp cho đất phẳng lại, rồi đem cái cuốc ném về phòng chứa củi, bấy giờ mới rón rén chạy về phòng.

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cất ngọc bội vào ngăn tủ đựng những đồ mà nàng mang từ nhà tới.

Hầu như Thải Linh không bao giờ mở hộc tủ này ra, cho nên cũng tương đối an toàn.

***

Ngày hôm sau Chi Chi dùng toàn bộ hoa hồng hái được làm thành bánh hoa hồng.

https://thuviensach.vn

Cho Thải Linh ăn thử, Thải Linh kinh ngạc: "Ngũ di nương, tay nghề của người thật quá tốt."

Chi Chi mím môi cười một tiếng, tay nghề nữ công gia chánh của nàng rất tốt, nàng không giống những tiểu thư khuê các kia.

Từ nhỏ các tiểu thư đã học cầm kỳ thi hoạ, còn nàng thì theo chân mẫu thân học từ thêu thùa đến xuống bếp.

Thời điểm Chi Chi làm A Phiêu cũng thường hay đến Ngự Thiện Phòng.

Đầu bếp trong Ngự Thiện Phòng nấu ăn không chỉ chú trọng đến mùi vị mà còn cực kỳ chú trọng đến cách trình bày, càng đẹp mắt càng tốt.

Chi Chi cũng học theo, ví dụ như bánh hoa hồng này.

Chi chi cố tình đem món bánh điểm tâm này làm thành hình dáng một đoá hoa hồng, hơn nữa ở phía trên còn rắc một chút hạt vừng, hạt vừng kia được trộn lẫn với nước hoa hồng, nên khi rắc lên càng thêm ngọt thanh.

Sau khi Chi Chi chia xong bánh hoa hồng của mình làm, vẫn còn thừa lại rất nhiều bánh hoa hồng.

Thải Linh ngẫm nghĩ, ở bên cạnh đề nghị: "Hay là mang đến cho những viện khác nữa."

"Muội nói đúng." Chi Chi bảo Thải Linh cầm mấy cái hộp đựng thức ăn tới, tự mình xếp: "Đây là của Nhị tỷ tỷ."

Nàng lại xếp thêm một hộp: "Đây là của Tứ tỷ tỷ."

Tuy rằng đời trước không tài nào hoà thuận được, nhưng đời này các nàng đã mời nàng uống canh hai lần, nàng vẫn nên đưa chút điểm tâm đáp lễ.

https://thuviensach.vn

Thải Linh nhìn hai hộp này: "Ngũ di nương, không mang tới chỗ Công Chúa và Phò Mã sao? Còn cả Tam di nương nữa."

"Công Chúa ở trong cung, Phò Mã thì còn đồ ăn ngon nào chưa từng nếm qua, chắc sẽ không quan tâm đến mấy thứ này, Tam di nương..." Chi Chi thản nhiên: "Không phải là ta với nàng ta có hiềm khích hay sao? Tại sao phải đưa?"

Thải Linh á khẩu không trả lời được.

Chi Chi đẩy hai cái hộp thức ăn qua: "Xong rồi, muội đi đưa đi, chỗ còn dư lại thì ta sẽ ăn."

Thải Linh cố gắng nín cười: "Vậy nô tỳ sẽ đi đưa ngay bây giờ."

"Chờ một chút, Thải Linh." Chi Chi gọi Thải Linh lại.

"Đưa thêm cho Phò Mã một hộp đi, sau đó muội giúp ta hỏi xem, hà bao kia có thể trả lại cho ta được không."

Thải Linh vâng lời làm theo, nhưng lúc trở về Thải Linh lại cầm theo một cái hộp gấm.

"Ngũ di nương, Phò Mã nói rất thích cái hà bao đó, cho nên dùng cái này tặng cho người."

Thải Linh mở hộp gấm ra, bên trong là một khối ngọc.

Chi Chi nhìn ngọc kia không giống như vật tầm thường, đành đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng thoả hiệp: "Được rồi, Thải Linh, muội cất giúp ta đi."

Đến lúc đó cùng mang ra ngoài bán.

https://thuviensach.vn

Thải Linh lại nói: "Trên đường tới viện của Tứ di nương nô tỳ gặp phải Tam di nương, Tam di nương hỏi nô tỳ đang cầm gì trong tay. Ngũ di nương, chúng ta có nên đưa đến viện của Tam di nương một chút không?"

"Không đưa." Thật ra Chi Chi không phải là người hẹp hòi, nhưng nàng cảm thấy lần trước ác quỷ nhập vào nàng, cố tình đẩy Tam di nương xuống nước.

Bây giờ khẳng định là Tam di nương hận nàng thấu xương, không hề giống như ngày xưa luôn cố tình gây sự với nàng.

Chi Chi nghĩ nếu mà nàng đưa đến, nhất định Tam di nương sẽ đem vứt đi, còn cảm thấy nàng đang cáo chúc tết gà, không có gì tốt đẹp, thế nên Chi Chi mới dứt khoát không đưa.

***

Chi Chi ở trong nội trạch, không biết được chuyện Công Chúa bị đâm cuối cùng được xử lý ra sao.

Nhưng chỉ trong mấy ngày phủ Công Chúa lại được ban thưởng thêm rất nhiều thứ.

Nha hoàn Thanh Đại phục vụ bên người Công Chúa bảo nô tài xách đồ đi phân cho các viện.

Chi Chi than thở trong lòng, Hoàng gia có thật là nhiều đồ, những thứ này đều là đồ mà nhà kho của Công Chúa không chứa được nữa nên mới đem đi phân phát cho mấy người tiểu thiếp các nàng.

Đúng là có vài người từ khi sinh ra đã không giống với tầng lớp người như nàng.

***

https://thuviensach.vn

Thời gian chớp mắt đã trôi qua, trời đã hoàn toàn chuyển hạ.

Ngày lễ đầu tiên khi lập hạ đó chính là Tết Đoan Ngọ.

Đương kim thánh thượng rất coi trọng ngày lễ này, cho nên buổi tối Công Chúa và Phò Mã đều vào cung để tham gia yến hội.

Chi Chi và ba vị di nương mở tiệc rượu ở trong phủ.

Trong bữa tiệc, Tứ di nương cứ luôn rót rượu cho Chi Chi.

Chi Chi uống hai ba ly đã say không chịu được, cuối cùng phải nhờ Thải Linh dìu về.

Chi Chi cố gắng chống đỡ đi tắm rửa rồi mới lên giường ngủ.

Nhưng mà vừa ngủ được một lúc thì đã bị Thải Linh đánh thức.

"Ngũ di nương, Ngũ di nương, mau dậy đi, Bội Lan cô nương tới."

Chi Chi khó khăn mở mắt ra, gắng tỉnh táo lại: "Cái gì cơ?"

Thải Linh lộ vẻ khó xử: "Bội Lan cô nương tới, nói là Công Chúa muốn mời Ngũ di nương qua."

Chi Chi ngẫm nghĩ một lát, to gan lớn mật nói: "Không đi!"

Lời của người say rượu nào có trọng lượng.

Mấy nha hoàn Bội Lan mang tới liền chuẩn bị xong xuôi cho Chi Chi, sau đó nhét nàng vào trong kiệu.

Nha hoàn ở bên cạnh nhìn dáng vẻ nghiêng ngả của Chi Chi thì có chút lo lắng, nàng ta hỏi Bội Lan: "Bội Lan tỷ tỷ, Ngũ di nương uống say như vậy, Công Chúa sẽ không tức giận chứ?"

https://thuviensach.vn

Biểu tình của Bội Lan cao thâm khó lường: "Chúng ta chỉ cần mang người tới là được, sao phải quan tâm xem nàng say hay tỉnh."

***

Chi Chi được Bội Lan đỡ vào tẩm điện của Công Chúa.

Nàng khuỵu xuống đất, động tác hành lễ chậm lụt.

Bội Lan đã sớm lui ra ngoài, Chi Chi quỳ xuống đất chỉ cảm thấy buồn ngủ, nàng quá mệt rồi.

"Đứng lên."

Chi Chi nghe lời đứng lên.

"Lại đây."

Chi Chi cũng nghiêm chỉnh đi qua.

Bây giờ nàng đang cố gắng chống đỡ với cơn buồn ngủ của mình, nàng mơ màng say, cũng không rõ lắm người trước mắt mình là ai.

Nàng chỉ biết mình thật sự thật sự rất mệt, người này có thể cho mình ngủ không?

Nàng mở đôi mắt say rượu ra nhìn khắp nơi, hình như trước mắt có một bóng người, nàng chậm rãi dịch qua, dáng vẻ đáng thương: "Ta rất là mệt."

Đối phương không lên tiếng, Chi Chi chớp mắt: "Ta có thể ngủ không?"

Nàng giơ một ngón tay lên: "Chỉ ngủ một tý tẹo thôi, ta đảm bảo."

https://thuviensach.vn

Công Chúa nhíu mày, "nàng" nhìn con ma men trước mắt, kiềm chế cơn giận của mình: "Không cho phép ngủ."

Nào ngờ con ma men này nghe xong liền cắn môi, nước mắt lưng tròng: "Tại sao không thể ngủ? Ta muốn ngủ."

Sắc mặt Công Chúa càng trở nên khó coi, "nàng" đang muốn há miệng mắng người, bỗng bị một bàn tay bịt lấy miệng.

Bàn tay kia nho nhỏ, mềm nhũn, còn toát ra mùi thơm.

"Suỵt! Không được kêu! Ta chỉ ngủ một giấc thôi, sao còn phải gọi người?" Chủ nhân của bàn tay nhìn xung quanh: "Nơi này thật là đẹp, ta muốn ngủ ở chỗ này. Ngươi đừng nói gì hết, chẳng may bị người kia biết, thì ta nhất định phải chết rồi."

Công Chúa nhướng mày, ánh mắt trở nên thâm trầm.

"Nàng" gỡ tay Chi Chi ra: "Ngươi sợ ai biết?"

Chi Chi thở dài một tiếng, sau đó nhíu mày: "Công Chúa đó."

Ánh mắt Công Chúa khẽ động: "Tại sao?"

"Bởi vì..." Chi Chi nói chậm rãi.

Do uống rượu nên đôi mắt phượng xinh đẹp kia ướt sũng, hơn nữa nàng luyện nhảy múa cả tháng trời, bây giờ từng hành động cử chỉ càng quyến rũ hơn hẳn so với trước kia.

Liên ma ma vốn dạy những điệu múa để lấy lòng Hoàng Thượng, những điệu múa đó đều quyến rũ mà không dung tục, rực rỡ mà không chói loá, không nhiều không ít hơn dù chỉ một phân.

https://thuviensach.vn

Yêu cầu của Liên ma ma rất nghiêm khắc, không hề nhân nhượng với Chi Chi, cộng thêm thiên phú vốn có của Chi Chi, hơn nữa khi nàng học múa với các vũ nữ trong Hoàng Cung, những điệu múa đó đều không phải là những điệu múa mà tiểu thư khuê các sẽ học, vì đó đều là những điệu múa để quyến rũ nam nhân.

Nhưng những điệu múa này lại không giống với điệu múa ở thanh lâu, vì xét cho cùng thì các nàng vẫn còn thân phận, vả lại đối tượng các nàng mua vui không phải người bình thường.

Cho nên vũ điệu vừa kín đáo nhưng lại vừa bạo dạn, để cho người xem không dám tự mình đa tình mà hành động thiếu suy nghĩ.

Chi Chi không hề biết nữ nhân đứng đắn sẽ không học những thứ đó, nàng học một hiểu mười, cũng không hề cảm thấy kỳ quái ở chỗ nào.

Nàng đưa tay ra nắm lấy ống tay áo của người trước mặt: "Trên đầu của ngươi đây là cái gì? Lấp lánh."

Nàng nói xong liền giơ tay ra muốn cầm, Công Chúa không ngờ Chi Chi lại to gan như vậy, nhíu mày lui về phía sau một bước.

Ai ngờ đối phương giống như người không xương, cứ thế ngã nhào lên trên người "nàng".

"Đứng lên!" Giọng Công Chúa ẩn chứa tức giận.

Nhưng Chi Chi vẫn gác cằm lên ngực Công Chúa, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm lên đầu "nàng".

Nàng choáng váng: "Thơm quá đi."

Nàng uống say, nên mọi hành động đều làm theo bản năng.

https://thuviensach.vn

Nàng bò trên người Công Chúa ngửi tới ngửi lui, chân mày Công Chúa càng nhíu chặt hơn.

Miệng Chi Chi vừa nói thơm, mà mũi nàng cũng như đang hít hà cái gì, vật kia giống như những sợi kim tuyến từ từ bị Chi Chi hít vào trong cơ thể, chỉ là nàng không nhìn thấy gì, và người bị nàng hít hà cũng không hề nhìn thấy.

"Nàng" nghe Chi Chi luôn miệng nói "nàng" thơm thì nổi giận.

Công Chúa trực tiếp đẩy Chi Chi ra, thực ra dùng sức không lớn, nhưng Chi Chi uống say, con ma men bị đẩy một cái liền cứ thế ngã ngửa.

Chi Chi ngã bịch xuống đất, đau đớn toàn thân khiến nàng lập tức oà khóc.

Nàng khóc hết sức thương tâm, nước mắt không ngừng chảy ra, lại còn xoa xoa lòng bàn tay của mình.

Công Chúa cố nhịn, thấp giọng nói: "Không cho phép khóc."

Chi Chi không nghe.

Công Chúa lớn tiếng hơn một chút: "Không cho phép khóc."

Chi Chi nâng đôi mắt ngấn lệ lên nhìn Công Chúa, lúc này không phát ra âm thanh nữa, mà chỉ yên lặng rơi nước mắt.

Công Chúa rũ mắt nhìn Chi Chi.

Chi Chi là bị người ta cưỡng ép lôi từ trong chăn ra, nàng uống rượu, lúc này gò má vẫn còn đỏ bừng, mà nước mắt giống như trân châu không ngừng chảy ra.

https://thuviensach.vn

Một tiểu cô nương yếu ớt khóc đến như vậy, dù là ai thì cũng không thể đành lòng.

"Nếu như ngươi không khóc nữa, ngươi muốn cái gì Bổn cung cũng sẽ thưởng cho ngươi."

Công Chúa nói mà không ngờ là tiểu nha đầu này đã sớm nghĩ xong từ trước rồi, mồm miệng rõ ràng không hề giống với người say rượu: "Ta muốn cái lấp lánh đó trên đầu ngươi."

***

Hôm sau, lúc Chi Chi tỉnh dậy, phát hiện trong tay mình có một cái bộ diêu (*) khảm ngọc thì có chút buồn bực.

(*) Trâm bộ diêu: Bộ: bước chân, diêu: rung động. Là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên bộ diêu sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo nên dáng vẻ uyển chuyển thướt tha. (Nguồn: Tử Khí Đông Lai).

Thải Linh ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh của Chi Chi liền vội vàng bưng nước tiến vào, thấy Chi Chi đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào bộ diêu ở trong tay thì mỉm cười: "Ngũ di nương, hay là người bỏ bộ diêu kia xuống trước đi, hôm qua nhất định phải cầm trong tay mới chịu ngủ, hôm nay tỉnh dậy vẫn còn cầm sao."

Chi Chi nhìn bộ diêu trong tay, lại nhìn sang Thải Linh: "Bộ diêu này ở đâu ra vậy?"

Thải Linh trả lời: "Chắc là Công Chúa ban thưởng, hôm qua lúc quay về người cứ luôn một mực cầm trong tay."

"Công Chúa ban thưởng?" Chi Chi bối rối, không phải ngày hôm qua nàng uống rượu xong liền đi ngủ sao?

https://thuviensach.vn

"Hôm qua Bội Lan mời Ngũ di nương qua một chuyến, sau đó cũng vẫn là nàng đưa người trở về, cụ thể ra sao nô tỳ cũng không rõ." Thải Linh giải thích.

Trong đầu Chi Chi thoáng hiện lên một chút ký ức mơ hồ, nàng nhớ nàng quỳ trên đất, sau đó đứng dậy, sau nữa làm những gì thì nàng hoàn toàn không nhớ.

Sắc mặt nàng bỗng trắng bệch, nàng không nói cái gì không nên nói đấy chứ.

Chi Chi lo lắng sợ hãi suốt cả ngày, nhưng cũng không thấy Cung ma ma tới phạt nàng, lúc này Chi Chi mới thả lỏng chút ít.

***

Khi nàng và Liên ma ma học nhảy múa, bất ngờ phát hiện trên người mình có mấy chỗ bầm tím.

Chi Chi suy nghĩ thật lâu, cảm thấy liệu có phải đêm hôm qua Công Chúa dụng hình với nàng hay không?

Lúc Thải Linh giúp Chi Chi tắm rửa cũng phát hiện ra mấy dấu vết kia, nàng ta sửng sốt thật lâu: "Ngũ di nương, người đây là bị làm sao? Đụng vào chỗ nào? Là bị ngã lúc luyện vũ sao?"

Chi Chi lắc đầu, nàng cũng không biết nữa.

"Không ngã, nhưng cũng không biết bị làm sao."

"Có thể là hôm qua uống nhiều rượu quá, vô tình đập vào đâu chăng, để nô tỳ đi lấy thuốc cao tới cho người."

Thuốc cao kia là do nha hoàn Thanh Đại đưa tới lần trước, nghe nói là trân phẩm trong cung.

https://thuviensach.vn

Ngày thường Thải Linh sợ Chi Chi bị thương nên vẫn chưa cất vào trong kho, để khi muốn lấy sẽ đỡ phiền toái.

Chi Chi ngoan ngoãn ngồi trong thùng nước chờ Thải Linh quay lại.

Đột nhiên nàng nghe được một giọng nói vang lên bên tai, dường như là truyền tới từ ngoài cửa sổ.

Chi Chi lập tức có chút sợ hãi, nàng rụt cả người vào trong nước, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, ánh mắt nhìn ra phía cửa sổ bên kia.

***

Lúc Thải Linh quay vào thì thấy Chi Chi đã mặc xong y phục ngồi trên giường nhỏ.

Chỉ là y phục kia mặc không được chỉn chu cho lắm, đai lưng của nàng buộc lỏng lẻo, lộ ra một nửa vai, yếm đỏ bên trong như ẩn như hiện.

Chi Chi có làn da rất trắng, Thải Linh đã sớm biết điều đó.

Ban đầu nàng ta cũng rất ngạc nhiên, tại sao một cô nương thường dân lại có tư cách tiến vào phủ Công Chúa, trở thành tiểu thiếp của Phò Mã.

Nhưng da thịt cả người Chi Chi lại khiến cho Thải Linh không thể không phục.

Nữ nhân trong phủ Công Chúa có quá nhiều, nhưng mà dường như vẫn không có ai có thể trắng hơn Chi Chi.

Mà Chi Chi ngoại trừ có làn da trắng, dáng người lại hơi có chút đẹp quá mức.

Các cô nương khác ở tuổi này hầu hết vẫn còn là những nụ hoa đang hé nở, nhưng Chi Chi lại là một đoá hoa đã nở rộ, bất kể là vòng eo nhỏ

https://thuviensach.vn

nhắn kia, hay là cặp chân dài, hơn hết là cặp tuyết lê cong vút.

Mặc dù Chi Chi có vóc dáng nóng bỏng, nhưng ở trong phủ Công Chúa lại luôn mặc y phục hết sức bảo thủ, gần như đến cổ cũng hiếm khi để lộ ra bao giờ.

"Ngũ di nương, tại sao người lại ra ngoài, vẫn chưa bôi thuốc mà." Thải Linh đi tới, lấy thuốc cao ra.

Chi Chi liếc nhìn Thải Linh, giọng nói nhu mì: "Ta lạnh mà, còn thuốc cao này dùng để làm gì? Không bôi. Ta muốn đi ngủ."

Nàng nói xong thì đứng dậy bước ra ngoài.

Thải Linh vội vàng cầm theo áo ngoài đuổi theo: "Ngũ di nương, mặc dù đã vào hạ rồi nhưng ban đêm vẫn rất lạnh."

Cái chính là Ngũ di nương ăn mặc quá ít đi, mặc dù trong viện này cũng không còn người nào khác nữa.

Chi Chi đi đến cửa thì dừng lại: "Được rồi, vậy ngươi mặc vào cho ta."

***

Lúc về đến phòng chính, Thải Linh theo lệ thường để lại một ngọn đèn cho Chi Chi, rồi đổi nước ấm, mở cửa sổ ra.

Sau khi làm xong hết những việc này nàng ta liền chuẩn bị ra gian ngoài ngủ, đột nhiên Chi Chi trên giường gọi nàng ta lại.

"Tối nay không cần trông ở bên ngoài, trở về ngủ đi."

Thải Linh liếc nhìn Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi đang nằm ở trên giường, một tay chống đầu, trong ánh nến mờ ảo, gương mặt của Chi Chi càng trở nên xinh đẹp quá mức, hơn nữa lúc này đôi mắt phượng của nàng híp lại, dáng vẻ mệt mỏi lại tăng thêm vẻ quyến rũ trên người.

"Vậy tối nay nô tỳ không gác đêm nữa, nếu Ngũ di nương có chuyện gì cứ gọi nô tỳ là được rồi."

Chi Chi mỉm cười gật đầu.

Khi đi ra cửa Thải Linh hơi cau mày, cảm thấy hình như có chỗ nào đó hơi kỳ quái.

Nàng ta quay đầu nhìn lại, lúc này Chi Chi vẫn còn nằm ở trên giường, một chân thò ra khỏi giường, cẳng chân kia được ánh nến chiếu rọi, nhìn qua sáng bóng giống như ngọc thạch.

Thải Linh cố nén cảm giác quái dị trong lòng xuống.

Lúc cửa phòng vừa được khép lại.

Chi Chi liền ngồi nhỏm dậy, nàng thè lưỡi liếm môi, có chút tiếc nuối: "Nha đầu vừa rồi ngửi mùi vị thật là ngon."

"Tỷ tỷ, tỷ đừng bứt dây động rừng." Một giọng nữ yểu điệu vang lên.

Trong phòng bỗng xuất hiện một nữ nhân, nữ nhân kia có sắc mặt trắng bệch, nhưng đôi môi lại đỏ thẫm dị thường, quan trọng nhất là đôi mắt kia chỉ có con ngươi, không có tròng trắng, nhìn qua hết sức kinh người.

Nữ nhân kia ước chừng hai mươi tuổi, cả người mặc y phục đỏ thẫm, hoa văn trên y phục cũng không phải là hoa cỏ thông thường mà là đầu lâu khô, còn trâm vấn tóc của nàng ta thì làm bằng xương trắng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi khẽ hừ một tiếng: "Ta tự biết điều này, chuyến này của chúng ta không phải vì để hút lấy một chút long khí sao? Tiểu Kim Long kia bây giờ vẫn còn nhỏ, mà nha đầu ta đang nhập vào này trời sinh một thân quỷ khí, là đồ đựng tốt nhất để chúng ta nhập vào."

Lúc này "Chi Chi" đã không còn là Chi Chi nữa.

Quỷ nữ cười hì hì: "Đến lúc đó tỷ tỷ nhớ chia cho ta một chút nhé."

"Ừ."

"Chi Chi" nhìn quỷ nữ: "Đây là đương nhiên, nhưng phải làm sao để hút được long khí thì hai tỷ muội chúng ta còn cần phải thảo luận kỹ càng một phen."

Quỷ nữ nghe thấy nhắc đến chuyện hút long khí thì không nhịn được mà thè lưỡi liếm môi, chẳng qua đầu lưỡi kia khi thò ra cũng không phải là cái lưỡi đỏ hồng thơm tho gì, mà chảy máu dầm dề, còn bốc mùi tanh tưởi, mặt trên còn nổi lên rất nhiều bọt máu, nhìn qua đã khiến người ta nôn mửa.

"Chi Chi" lùi về phía sau một bước, vẻ mặt đầy chán ghét: "Ngươi làm quỷ cũng được mười năm rồi, tại sao vẫn còn chưa thu lại cái dáng vẻ xấu xí của ngươi đi."

Quỷ nữ vừa nghe thì bèn ngoan ngoãn thu đầu lưỡi về, nhưng có chút không vui: "Tỷ tỷ, trước khi chết ta là nữ nhi của gia đình làm nghề giết heo đó, ngày nào cũng theo cha ta đi giết heo, không cả gả ra ngoài, đâu có giống tỷ tỷ, tỷ là danh kỹ nổi danh khắp thiên hạ, sao ta có thể so sánh được."

"Chi Chi" trừng mắt nhìn nàng ta: "Vậy ngươi đã đi theo ta mười năm rồi, vẫn không học được cái gì sao? Thôi bỏ đi, ngươi đi xuống trước đi, ta

https://thuviensach.vn

buồn ngủ rồi, thật vất vả mới tìm được một cái xác người phàm, ta phải che chở cho thật tốt."

Quỷ nữ ừm một tiếng muốn đi, "Chi Chi" lại gọi nàng ta lại: "Muội muội à, người trong phủ Công Chúa này tạm thời ngươi không được động vào, cũng đừng có tuỳ tiện tìm nam nhân chơi đùa." Câu sau lạnh như băng, hàm chứa ý cảnh cáo.

Quỷ nữ có chút không vui, nhưng cũng không dám cãi lời đối phương, chỉ đành thấp giọng đồng ý.

***

Ngày hôm sau, Thải Linh tới phục vụ "Chi Chi" thức dậy.

Lúc chải đầu, Thải Linh thấp giọng hỏi: "Chải kiểu tóc ngày hôm qua nhé?"

"Không." "Chi Chi" nhìn Thải Linh qua gương.

Lại nói, nàng ta để mắt đến cái xác này đã lâu, nhưng mà ngày thường cái xác này ăn mặc quá mức bảo thủ, nàng ta không vui chút nào: "Ngươi có biết chải kiểu tóc linh xà của tiền triều không?"

Thải Linh lắc đầu.

"Chi Chi" đã đoán trước được câu trả lời: "Vậy để ta tự làm."

Nói xong, đôi tay nàng ta linh hoạt như linh xà, nhanh chóng chải đầu xong.

"Chi Chi" lại nhìn đồ trang sức trên bàn: "Những đồ trang sức này quá đơn điệu, còn những thứ khác không?"

https://thuviensach.vn

Có thì có, chẳng qua vì Chi Chi ngại quá chói mắt, nên bảo Thải Linh cất đi.

Thải Linh cảm thấy hôm nay "Chi Chi" thật sự kỳ lạ, nhưng nàng ta lại không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Nàng ta mở ngăn kéo lấy ra một cái rương gỗ nhỏ, đặt lên bàn trang điểm, mở ra.

"Chi Chi" vừa nhìn thì khoé môi xụ xuống, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: "Toàn là mấy đồ thô tục."

Nhớ năm đó những đồ mà nàng ta dùng có cái nào không phải là trân phẩm của thế gian, bao nhiêu quý công tử vì một nụ cười của nàng ta mà bỏ ra nghìn vàng.

Ngay cả lão Hoàng Đế cũng phải cải trang thành phú thương để đến gặp nàng ta.

Khi đó đồ trang sức của nàng ta có thể bày kín cả tầng lầu.

"Chi Chi" thở dài, chờ khi nàng ta hút được long khí, có cơ hội tái sinh thành người, nhất định sẽ đào toàn bộ bảo bối của nàng ta ra.

Trong đó cất giữ bao nhiêu trân phẩm giá trị, ai mà nghĩ được một kỹ nữ lại có khối tài sản như vậy?

Sau khi nàng ta chết đi, đến thi thể cũng không có người thu nhặt, nàng ta nảy sinh oán khí, vì thế mới dây dưa trên thế gian này trăm năm rồi không đi đầu thai.

Thật ra cũng có lúc nàng ta cảm thấy mình đã sai rồi, nhưng nàng ta yêu tiền, mà đồ trong quốc khố của lão Hoàng Đế đều sắp bị nàng ta vét sạch trơn, cho nên nàng ta mới cấu kết với ngoại địch lật đổ tiền triều.

https://thuviensach.vn

Nhưng không ngờ là Bùi Duẫn Lễ đáng chết đó lại lợi dùng nàng ta, còn giết chết nàng ta.

Đều nói kỹ nữ vô tình, nhưng nàng ta vô tình thì thế nào.

Dù sao những nam nhân xấu xa kia cũng chỉ yêu cái thân xác của nàng ta mà thôi.

"Chi Chi" lục lọi trong hộp trang sức một lúc, cuối cùng miễn cưỡng cầm ra một cái bộ diêu: "Cái này cũng không tệ lắm."

Thải Linh thấy cái "Chi Chi" đang cầm trong tay chính là bộ diêu mà đêm đó nàng uống say cầm từ phủ Công Chúa về, lúc ngủ cũng nhất định không chịu buông ra: "Đây là đồ Công Chúa ban thưởng."

"Chi Chi" mím môi cười một tiếng, cài bộ diêu vào trong tóc: "Nơi đó của Công Chúa khẳng định có rất nhiều đồ tốt. Đúng rồi, hôm nay mời Phò Mã tới dùng bữa đi."

Thải Linh giật mình: "Ngũ di nương muốn mời Phò Mã tới?"

"Đúng vậy." "Chi Chi" nghiêng đầu nhìn nàng ta: "Ngươi cứ nói là ta buồn bực trong lòng."

Đây cũng chính là cái mà quỷ nữ nhập thân này tính sai.

Nàng ta cứ nghĩ Chi Chi là tiểu thiếp của Phò Mã nên dĩ nhiên là đã động phòng với Phò Mã rồi.

Nào ngờ Chi Chi không chỉ không động phòng, thậm chí còn chưa bao giờ chủ động mời Phò Mã, ngay cả trong yến hội cũng sẽ không nhìn Phò Mã nhiều hơn một cái.

Lời mời này, chẳng khác nào đang trắng trợn mời mọc.

https://thuviensach.vn

Thải Linh đi đến viện của Phò Mã một lần thì mấy viện khác đều nhận được tin tức.

***

Như Ý Viện.

"Đi mời Phò Mã tới dùng bữa?" Nhị di nương cả kinh, nàng ta suy nghĩ một chút, liền nói với nha hoàn Nguyệt Trúc: "Đừng để ý đến chuyện này, nha đầu kia không phải là người bình thường, gần đây cha ta ở trong triều không tốt lắm, chúng ta đừng hành động gì, tránh cho cái miệng hại cái thân."

Lần trước Thục quý phi gây ầm ĩ, Hoàng Thượng vì dỗ dành mỹ nhân mà lôi cả ba nhi tử của mình ra mắng một trận: "Một lũ ăn hại, đến muội muội của mình mà cũng không bảo vệ được. Nhất là lão Nhị, trẫm đã dạy ngươi phải bảo đảm an nguy của kinh thành, tại sao lại vẫn còn để có thích khách! Đúng là phế vật!"

Sau đó lại cấp thêm năm nghìn tư binh cho Công Chúa, chuyện này mới tạm lắng xuống.

Cha nàng ta đã viết thư cho nàng ta, bảo nàng ta ở phủ Công Chúa nhớ khiêm tốn, chớ chọc Công Chúa nổi giận, dẫu sao thì Công Chúa là thê, nàng ta là thiếp, nếu chỉ vì Phò Mã mà đắc tội với Công Chúa thì mất nhiều hơn được.

***

Thải Linh quay lại truyền lời của Phò Mã là buổi tối mới có thời gian rảnh để tới.

"Chi Chi" nghe thấy là buổi tối thì liền đuổi Thải Linh đi, nhân tiện bảo nàng ta báo với hai vị ma ma, hôm nay nàng ta không luyện nhảy múa

https://thuviensach.vn

và xướng khúc vì thân thể không thoải mái.

Thải Linh vừa đi, con quỷ muội muội hôm qua liền xuất hiện, nàng ta nhìn "Chi Chi": "Tỷ tỷ, tỷ gọi Phò Mã tới đây làm gì? Không phải mục đích của chúng ta là vị kia sao?"

"Vị kia đâu phải cứ muốn là chúng ta có thể gặp, cái này gọi là đi đường vòng." "Chi Chi" nở nụ cười châm chọc: "Nam nhân đều giống nhau, chỉ cần Phò Mã mê mẩn sắc đẹp của ta, thì còn sợ vị kia không đến sao?"

Đối với hai tỷ muội quỷ nữ này thì đây chẳng có gì gọi là vô liêm sỉ cả, nhất là con quỷ tỷ tỷ kia.

Từ nhỏ nàng ta đã lớn lên trong kỹ viện, thấy biết bao nhiêu chuyện bẩn thỉu, sau đó còn dám vì tiền tài mà phản quốc, rồi lại làm quỷ trăm năm, có cái gì mà không dám làm.

Quỷ muội muội chớp chớp mắt: "Tỷ tỷ, buổi tối ta có thể ở bên cạnh nhìn không?"

Ánh mắt quyến rũ như tơ của "Chi Chi" trừng nàng ta một cái: "Sao? Ngươi vừa ý hắn?"

Quỷ muội muội ngượng ngùng gật đầu: "Ta vừa mới đi theo nha hoàn kia, từ trước đến giờ ta còn chưa bao giờ gặp được nam nhân nào anh tuấn như vậy."

"Được, vậy ngươi ở cạnh mà nhìn, nhưng phải giữ khoảng cách, không được phép chạm vào." "Chi Chi" dặn.

Lần trước quỷ muội muội đứng nhìn ở cạnh, vừa thò tay ra vừa chảy nước miếng, làm cho nàng ta không còn chút hứng thú nào cả.

https://thuviensach.vn

Nếu như không phải bây giờ nàng ta không có thủ hạ nào khác để sai bảo thì nàng ta không bao giờ thèm thu nhận loại nữ nhân giết heo làm muội muội đâu.

***

Vì nghênh đón Phò Mã đến vào buổi tối mà "Chi Chi" tắm gội hết cả canh giờ, lại xức tinh dầu, dùng hương liệu.

Nàng ta vô cùng tỉ mỉ, không bỏ qua bất cứ nơi nào.

Câu dẫn nam nhân chính là cái nàng ta am hiểu nhất, mà nam nhân bình thường chính là lũ đê tiện, chỉ thích những thứ nhìn qua thì dễ ăn, nhưng lại dường như không thể ăn được.

Nàng ta cố tình chọn một chiếc váy đỏ, cái thể xác này có làn da trắng như tuyết, mặc màu đỏ sẽ vô cùng thu hút.

Nàng ta chải kiểu tóc nàng ta hay để khi làm hoa khôi trong kỹ viện, rồi lại trang điểm cẩn thận.

Nàng ta rất hài lòng với khuôn mặt trứng ngỗng này, trong veo như nước, hơn nữa ngũ quan cũng rất tốt, chỉ có một thứ không tốt đó chính là linh hồn bên trong thật ngu ngốc.

Cái xác như thế này thì có loại nam nhân nào mà không giải quyết được, vậy mà mãi vẫn chỉ là một tiểu thiếp không được sủng ái, ăn mặc đều kém như vậy.

Thải Linh đi từ bên ngoài vào, dè dặt nói: "Ngũ di nương, thức ăn đã chuẩn bị xong."

"Chi Chi" ừ một tiếng: "Phò Mã tới chưa?"

"Vẫn chưa."

https://thuviensach.vn

"Vậy không vội, Phò Mã tới thì báo với ta."

"Nhưng thức ăn kia sẽ nguội mất."

"Chi Chi" ung dung nói: "Nguội thì cho nguội đi."

Nam nhân tới đây, vốn đâu phải là để ăn cơm.

Quỷ muội muội ở bên cạnh cười hì hì: "Tỷ tỷ, ta không chờ được nữa rồi."

"Chi Chi" trừng mắt nhìn nàng ta.

***

Vốn dĩ quỷ muội muội đang cười hi hi ha ha, đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, sau đó biến mất tại chỗ.

Sắc mặt "Chi Chi" cũng tái nhợt, đứng dậy khỏi ghế, rõ ràng nàng ta vừa nghe được một tiếng rồng ngâm.

Nàng ta là con quỷ đã tu hành trăm năm, thế nên bây giờ mới dám ngang nhiên chiếm thân thể Chi Chi, thậm chí còn dám đến hút long khí của vị kia, cũng là vì đạo hạnh của mình kết hợp cùng cái thể xác này.

Nếu như nàng ta chỉ dựa hết vào tu vi quỷ của mình thì cũng không dám cứng đối cứng với đối phương, nhưng vì có thêm cái thân xác này, và vì con Tiểu Kim Long kia vẫn còn nhỏ, thế nên nàng ta cũng có thể tranh cao thấp một phen.

Tiếng rồng ngâm vừa rồi chứng tỏ rằng con Tiểu Kim Long kia đã biết đến sự tồn tại của hai tỷ muội nàng ta.

Nhất định con Tiểu Kim long kia đã ngửi ra mùi quỷ khí ở Thuý Sai Viện.

https://thuviensach.vn

Những năm này số người phàm chết trong tay các nàng ta không biết đến bao nhiêu người, nhất là nàng ta, nếu như tính ra thì nàng ta sợ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục vẫn chưa đủ.

Đây cũng chính là lý do mà tại sao nàng ta bí quá hoá liều dám mò đến phủ Công Chúa.

Nếu như nàng ta không trở lại thành người được, thì nàng ta chỉ có thể vĩnh viễn làm quỷ.

Con Tiểu Kim Long kia ghét nhất là ác quỷ, tiếng rồng ngâm vừa rồi sợ là đã làm tổn hại hết mấy năm đạo hạnh của quỷ muội muội rồi.

"Chi Chi" đảo mắt, đúng lúc này Thải Linh đẩy cửa đi vào: "Ngũ di nương, Phò Mã tới."

"Còn không mau mời vào."

Nàng ta cố ý đứng ở chỗ này nghênh đón đối phương.

Theo tiếng bước chân ngày một lại gần, cỗ long khí kia cũng ngày một nồng đậm, trong mắt "Chi Chi" giấu diếm nỗi hưng phấn.

"Không phải nói tới dùng bữa sao? Tại sao lại dẫn ta vào trong phòng?" Ngoài cửa truyền tới giọng nam trầm thấp.

Sau đó, người vừa cất tiếng xuất hiện ở cửa.

Người nọ vóc dáng cao ráo như ngọc thạch, ngọc thụ lâm phong đứng ở cửa, khuôn mặt trắng nõn không chút biểu tình, nhưng dường như mặt mũi còn đang ẩn chứa tức giận.

Con quỷ trong phòng cả kinh, rõ ràng nàng ta nhìn thấy trên đầu nam nhân kia là Tiểu Kim Long.

https://thuviensach.vn

Dường như Tiểu Kim Long đang vô cùng nghi ngờ thân phận của nàng ta, lúc này đang nheo mắt nhìn nàng ta chằm chằm, tựa như chỉ cần nàng ta để lộ chân tướng ra là sẽ ngay lập tức nhào lên xé nát nàng ta rồi nuốt vào trong bụng.

Phò Mã trước mắt này chỉ sợ không phải là Phò Mã chân chính.

Cũng tốt, chính chủ tới càng tốt, đỡ phải phí công.

"Chi Chi" âm thầm quyết định xong, mới chậm rãi đi tới, nũng nịu cười một tiếng: "Vào trong phòng thiếp dùng bữa không được sao?"

Nàng ta đưa tay ra chuẩn bị kéo tay nam nhân, nhưng không ngờ đối phương lại tránh đi, thậm chí cau mày nhìn nàng ta.

"Chi Chi" cắn môi dưới, hơi rũ mắt, vẻ mặt thoáng chốc trở nên thương tâm, nàng ta không nói một lời, bối rối bất an nắm lấy y phục trên người.

Phò Mã giống như là đang cố nén tức giận, cuối cùng không thể nhịn được nữa, nói với nha hoàn: "Chuẩn bị một thùng nước nóng."

"Chi Chi" lộp bộp trong lòng, hình như vị chủ nhân này không phải hạng người tầm thường đâu.

"Chuẩn bị nước nóng làm gì vậy?" "Chi Chi" hỏi.

Phò Mã liếc nhìn nàng ta bằng ánh mắt lạnh như băng.

Đúng lúc này nha hoàn cũng nhanh chóng hồi bẩm, nói nước nóng đã chuẩn bị xong rồi.

Phò Mã nhếch môi cười mỉa một tiếng, đưa tay ra bắt được tay "Chi Chi", rồi kéo thẳng ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

"Chi Chi" hoàn toàn giật mình, khi bị lôi vào phòng tắm, nàng ta mới tìm lại được giọng nói của mình: "Phò Mã, gấp cái gì? Chúng ta dùng bữa trước đi."

"Dùng bữa?" Phò Mã kéo "Chi Chi" tới bên cạnh thùng nước tắm, trực tiếp ôm ngang hông lên rồi ném thẳng "Chi Chi" vào: "Đi tắm trước, trên người nàng toàn là mùi hương liệu thật là thấp kém."

Thùng nước tắm kia rất lớn, dư sức chứa đủ cả hai người trưởng thành, chứ đừng nói là một thiếu nữ mới mười lăm tuổi.

"Chi Chi" ngã vào, vừa vào đến nơi nàng ta liền thấy Tiểu Kim Long kia cũng nhào vào, nhất thời quỷ nữ bị hù doạ, vội chạy khỏi cơ thể Chi Chi thoát ra ngoài.

"Khụ khụ." Chi Chi bò từ trong nước ra, nàng vừa tỉnh lại liền phát hiện thấy mình ở trong nước, còn bị uống bao nhiêu nước vào trong bụng.

Vất vả lắm mới bò ra được thì bỗng nghe thấy một giọng nói lạnh như băng ở trên đỉnh đầu.

"Không cho phép ra ngoài."

Chi Chi có chút ngơ ngác ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Phò Mã.

Không phải là nàng đang tắm, Thải Linh đi lấy thuốc giúp nàng sao? Tại sao Phò Mã lại tới đây?

Nàng có chút hốt hoảng, cũng không để ý tới bộ váy đỏ trên người nàng lúc này đã hoàn toàn dính chặt vào cơ thể, làn da tuyết trắng như ẩn như hiện.

Mà quỷ tỷ tỷ đó lại chọn bộ váy vô cùng hở hang, lúc này dưới tầm mắt của nam nhân, cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn xong hết rồi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nằm bên thùng nước tắm, thần trí dần dần trở lại, vừa quay trở lại nàng liền ý thức được điều không bình thường.

Bây giờ nàng đang ở trong thùng nước tắm, mà trước mặt nàng là nam nhân.

Chi Chi thét lên một tiếng rồi vội vàng đưa tay lên bưng kín ngực mình, lặn sâu vào trong nước, chỉ lộ ra cái đầu.

Không hiểu sao hành động này lại chọc cười đối phương.

Gương mặt vốn lạnh như băng của Phò Mã đột nhiên phá băng mà cười một tiếng, có chút giống như là tắm trong gió xuân, hắn hừ nhẹ: "Làm sao? Bây giờ mới biết xấu hổ?"

Chi Chi xấu hổ đến muốn khóc: "Phò Mã mau đi ra ngoài đi!"

Phò Mã nhếch môi cười, rõ ràng là khuôn mặt nhẹ nhàng như quân tử, nhưng nụ cười của hắn lại có mấy phần tà khí.

Hắn khom người trực tiếp vớt Chi Chi đang ở trong thùng nước tắm ra: "Muộn rồi."

Chi Chi trợn tròn mắt, lắp ba lắp bắp: "Cái gì... cái gì muộn.?"

Hết chương 26.

Lời của Bê Ba: Cuối cùng cũng xong cái chương dài gấp 3 chương bình thường. Chương này Chi Chi mang tiếng quá, con quỷ nữ thúi. Làm bao nhiêu hàng họ của Chi Chi bị Công Túa nhìn hết sạch rồi =))))

Đây là hình dáng của bộ diêu, là kiểu mà Công Túa cài:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: "Ừm, Cái Yếm..." Hắn Hơi Dừng Lại: "Muốn Lấy Màu Gì?"

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Hiện tại cả người Chi Chi đều ướt đẫm, y phục kia trong suốt, đang dán thật chặt lên người nàng.

Chi Chi vừa bị bế lên thì gương mặt lập tức đỏ bừng, dường như nàng đỏ hết từ đầu đến tận chân.

Nàng muốn giãy giụa mà không dám.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng da thịt của mình đang dính sát lên người đối phương.

Phò Mã nói với nha hoàn bên cạnh: "Lấy áo choàng lại đây."

Áo choàng được mang tới, khoác lên người Chi Chi.

Phò Mã cũng không hề đặt Chi Chi xuống mà chỉ điều chỉnh cánh tay, đem áo choàng bọc kín người Chi Chi lại.

Phò Mã ôm Chi Chi đi ra ngoài.

Chi Chi thấy bên ngoài còn có mấy nha hoàn nữa đang đứng, nhìn lại mình thì thấy xiêm áo không chỉnh tề, còn bị một nam nhân ôm vào trong

https://thuviensach.vn

ngực, mặt nàng đỏ đến gần như nhỏ ra máu.

Nàng chỉ mong mặt đất lập tức xuất hiện ngay một cái lỗ để nàng nhảy vào.

Nhưng trên đất sẽ không tự nhiên xuất hiện một cái lỗ, vì thế Chi Chi chỉ có thể nâng tay lên che mặt.

Dường như lúc nàng che mặt, xung quanh đều vang lên những tiếng cười khẽ.

Tiếng cười rõ ràng nhất là ở phía trên đỉnh đầu nàng, còn có cả tiếng cười quen thuộc của Thải Linh.

Thân thể Chi Chi cứng ngắc, càng muốn co mình lại thành một đoàn.

Chi Chi len lén nhìn qua kẽ tay, phát hiện thấy Phò Mã đang ôm nàng đi vào phòng ngủ thì trợn tròn mắt: "Không không... Đây là... Đi đâu?"

"Phòng của mình mà nàng cũng không nhận ra sao?" Giọng Phò Mã mang theo chút trào phúng.

Chi Chi là một đại cô nương, đời trước nàng chết khi mười tám tuổi, hơn nữa lại còn làm quỷ mấy năm, những điều cô nương không nên biết, nàng đều đã biết hết cả rồi.

Nàng còn từng nhìn trộm thị vệ trong cung và cung nữ làm mấy chuyện khiến cho người ta xấu hổ nữa.

Mặc dù Chi Chi không biết tại sao Phò Mã lại tới đây, cũng không biết tại sao mình lại mặc bộ y phục chẳng khác nào không mặc mà ngồi trong thùng nước tắm.

Nhưng tất cả những điều đó cũng không làm cản trở tới trí tưởng tượng mênh mông biển khơi kia của Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Trong đầu nàng lập tức hiện ra mấy cảnh ngại ngùng ngại ngùng mà năm đó nàng nhìn trộm, ngay lập tức chỉ muốn hét lên.

"Không, thiếp không đi vào."

Liệu có phải Phò Mã sẽ lập tức đè nàng xuống giường, sau đó ức hiếp nàng?

Phò Mã hơi dừng bước chân: "Không vào là sẽ muộn mất."

Lại là muộn!

Vẻ mặt Chi Chi đầy bi phẫn và uỷ khuất: "Thiếp mới có mười lăm tuổi thôi, chưa muộn, vẫn còn nhỏ."

Phò Mã nghe vậy, nhưng lại nhíu mày nhìn Chi Chi.

Hắn nhìn gương mặt ửng đỏ và ánh mắt rời rạc của Chi Chi, cất giọng không lạnh không nhạt: "Trong đầu nàng đang suy nghĩ đến mấy thứ đen tối gì vậy?"

Chi Chi cứng đờ, khí thế vốn đang hùng hổ lập tức tan biến, giọng cũng nhỏ lại: "Không... Không có gì."

Phò Mã hừ khẽ, ôm Chi Chi bước vào phòng: "Mời ta tới dùng bữa, không nhanh lên là sẽ muộn mất, thức ăn đều nguội hết."

Mời hắn tới dùng bữa?

Chi Chi có chút ngây ngốc, nàng đâu có mời Phò Mã tới dùng bữa chứ? Nàng chỉ đang tắm thôi mà.

Khoan đã.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhớ lại lúc mình nghe được tiếng động kia, hơn nữa hình như nàng còn có một đoạn ký ức bị xoá bỏ.

Ánh mắt Chi Chi khẽ động, liệu có phải nàng bị quỷ nhập thân không?

Nếu như đúng là bị quỷ nhập thân thì chính con quỷ cướp thân thể của nàng đó đã đi mời Phò Mã, lại còn mặc bộ y phục này.

Như vậy thì tất cả đã rõ.

Khó trách lúc ở trong thùng nước tắm nàng cảm thấy xung quanh vô cùng lạnh lẽo.

Nhưng đây là loại quỷ gì chứ?

Quỷ bình thường vì không muốn bị tổn thương âm đức nên sẽ không bao giờ cưỡng ép nhập thân, hơn nữa dù có bị nhập thân thì người phàm bị nhập thân đó cũng sẽ không bị mất đi ký ức.

Chi Chi cũng chỉ là một A Phiêu non trẻ, không nghĩ ra được câu trả lời, càng không hiểu nổi tại sao quỷ lại nhập vào thân thể của nàng? Có ý đồ gì đây?

Chi Chi đang chìm vào dòng suy nghĩ thì đột nhiên bị thả xuống, nàng giật mình nên đưa tay ra túm lấy Phò Mã theo bản năng.

Thế nhưng Phò Mã thật là kỳ lạ, bị nàng đụng phải liền lập tức lùi về phía sau.

Trên gương mặt tuấn mỹ của hắn không có biểu tình gì, thậm chí còn đến mức lạnh nhạt: "Nàng đi thay y phục đi, trông thật là xấu xí."

Chi Chi ồ một tiếng, sau đó đứng yên tại chỗ, dùng đôi mắt phượng đầy tội nghiệp để nhìn Phò Mã.

https://thuviensach.vn

Phò Mã bất động, để mặc cho nàng nhìn.

Cuối cùng vẫn là Chi Chi không nhịn được: "Thiếp phải thay y phục."

Phò Mã liếc nàng, trả lời bằng giọng mũi: "Ừ?"

"Phò Mã có thể ra ngoài trước hay không?" Chi Chi dè dặt nói.

Lúc này nàng đang dùng áo choàng bọc kín cả người mình, không để lộ ra bất kỳ chỗ nào.

Phò Mã khẽ nâng cằm, vẻ mặt có chút ngạo mạn: "Nàng là thiếp thất của ta, trên người nàng có chỗ nào mà ta không thể nhìn." (Bê: Thiếp thất của ông bao giờ mà ông nhận vơ hả Công Túa?)

Hắn cất giọng: "Toàn bộ các ngươi lui hết ra ngoài."

Chỉ bằng một câu nói của hắn, tất cả nha hoàn đều đi ra ngoài, trong đó có cả Thải Linh.

Chi Chi đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thải Linh, nào biết Thải Linh đâu có nhìn nàng, chân đi nhanh như được bôi dầu vậy, lại còn thân thiết đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, ánh mắt Phò Mã liền quét qua Chi Chi: "Cởi đi."

Chi Chi quấn chặt áo choàng trên người, nhìn thẳng vào cái người không biết xấu hổ này.

Vậy nhưng Phò Mã không hề bực mình, thậm chí khoé môi còn hơi nhếch lên, đi tiến về phía trước một bước, giọng nói trầm khàn: "Thế nào? Cần vi phu tự tay tới cởi?"

Chi Chi nghe thấy câu này, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang nghiêm trang lập tức đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

Nàng lùi nhanh về đằng sau, cảm thấy vẫn rất nguy hiểm, bèn chạy thẳng một mạch ra phía sau bình phong.

Phò Mã nhìn dáng vẻ chạy nhanh như chuột rồi nấp vào sau bình phong của nàng thì trong mắt ánh lên chút ý cười, nhưng miệng lưỡi lại hết sức độc địa: "Được rồi, vóc dáng của nàng nhạt nhẽo như vậy ta cũng không muốn nhìn. Ta dùng bữa trước, nàng thay y phục rồi nhanh ra đây, nếu để vi phu chờ lâu thì vi phu sẽ tự mình vào giúp Chi Chi thay đó."

Câu cuối cùng nói bằng giọng nửa đùa nửa thật.

Mặt Chi Chi vốn đã đỏ bừng giờ lại càng đỏ hơn, nàng giơ tay lên áp vào hai má mình để hạ nhiệt.

Đúng lúc đó giọng nói bên ngoài cũng xa dần, có lẽ là đối phương đã đi ra ngoài.

Chi Chi thở dài một hơi, bắt đầu thay y phục.

Y phục ướt mặc lên người không thoải mái chút nào, cứ dính chặt vào da.

Nàng cởi áo ngoài ra vắt lên bình phong, lại nhanh chóng cởi hết y phục trên người, khi ngửi thấy mùi hương trên y phục thì Chi Chi nhíu mày.

Mùi thơm thật nồng nặc.

Xem ra con quỷ đó là một con quỷ không có chút phẩm vị nào, sao có thể dùng mùi hương đậm như thế chứ.

Cởi hết y phục xong, Chi Chi bèn gọi Thải Linh.

"Thải..."

https://thuviensach.vn

Vừa gọi được một tiếng, nàng liền ngây ngẩn.

Không đúng, Thải Linh ra ngoài rồi, bây giờ ở cùng trong phòng với nàng là một nam nhân có chút cừu hận với nàng.

Mặc dù trên danh nghĩa là phu quân của nàng, nhưng mà... bây giờ trên người nàng không có gì cả. Y phục thì đều cất ở trong tủ!

Chi Chi lại lấy áo ngoài vắt trên bình phong xuống, một lần nữa mặc vào.

Nàng đã cởi hết tất, giày thêu cũng cởi, bởi vì đều ướt sũng nước, lúc này nàng đang giẫm chân trần trên đất.

Nàng bọc chặt áo ngoài quanh người, lại nhìn xuống chân mình.

Từng có một vị văn nhân nói, nơi đẹp nhất của mỹ nhân chính là đôi chân ngọc, vừa nhỏ lại vừa gầy, có thể nắm gọn trong lòng bàn tay người khác, chỉ đụng nhẹ thôi cũng sợ làm gãy.

Chi Chi thì ngược lại, nàng có một đôi chân nhỏ toàn thịt, nhưng mà vẫn rất đáng yêu, giống từng viên trân châu đầy đặn, tròn trịa trắng như tuyết.

Ngón chân nàng giật giật, để lộ ra nỗi bất an của chủ nhân.

Chi Chi đấu tranh hồi lâu, cuối cùng khẽ cắn răng thò đầu ra khỏi bình phong.

Vừa nhìn liền đối diện ngay với một đôi mắt.

Dường như đôi mắt đó đang nhìn nàng vô cùng hứng thú.

Chi Chi hét lên một tiếng rồi rụt lại sau bình phong.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài bình phong vang lên giọng nam trầm thấp: "Sao vậy?"

"Phò Phò... Mã, tại sao Phò Mã lại đứng ở đó?" Chi Chi lắp ba lắp bắp.

Phò Mã ồ một tiếng, vân đạm phong khinh nói: "Bởi vì vi phu phát hiện ra hình như phía sau bình phong không có y phục để thay, cho nên mới đứng ở chỗ này chuẩn bị giúp đỡ ái thiếp. Nàng có cần vi phu lấy y phục giúp nàng không?"

Vi phu? Ái thiếp?

Chi Chi muốn đánh vào đầu tên cẩu Phò Mã này.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Chi Chi lại không có cái dũng khí đó.

Nàng núp ở sau bình phong, vẫn chưa biết nên làm thế nào.

Nam nhân ở bên ngoài lại nói: "Chi Chi, nếu như nàng không cần vi phu lấy y phục giúp nàng, vậy thì mau ra ngoài dùng bữa với ta đi."

Câu sau hắn đổi cách xưng hô, người nhát gan lại thức thời như Chi Chi cảm thấy dường như có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của đối phương.

Nếu như nàng không để đối phương lấy y phục giúp nàng, vậy tức là nàng chỉ có thể mặc mỗi cái áo choàng này đi ra ngoài.

Chi Chi thoáng chần chừ, nàng vừa không muốn Phò Mã lấy y phục giúp nàng, lại cũng vừa không muốn chỉ mặc mỗi một cái áo này mà đi ra.

"Khụ khụ." Bên ngoài bình phong truyền tới tiếng ho nhẹ.

Chi Chi cắn môi, nhỏ giọng nói: "Vậy làm phiền Phò Mã giúp thiếp lấy y phục từ trong tủ ra đây."

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân đi xa, một lát sau, Chi Chi nghe được giọng nói lạnh lùng trong trẻo của đối phương.

"Ừm, cái yếm..." Hắn hơi dừng lại: "Muốn lấy màu gì?"

Lỗ tai Chi Chi ngay lập tức đỏ bừng, nàng co quắp bất an, còn chưa kịp lên tiếng thì nghe thấy đối phương nói tiếp: "Da nàng trắng, mặc màu hoa đỗ quyên đỏ này đi, hoa văn cũng không tồi, bên trên này là thêu..."

"Hạc." Chi Chi nói xong liền đưa tay bịt miệng mình, đúng như dự đoán nghe thấy đối phương cười khẽ một tiếng.

"Rất độc đáo."

Cái đó là do Chi Chi tự mình thêu.

Một lát sau, tiếng bước chân đến gần, sau đó phía trên bình phong xuất hiện mấy món y phục sạch sẽ, trong đó ở trên cùng là cái yếm màu hoa đỗ quyên đỏ.

Giọng Phò Mã lại vang lên: "Giày của nàng cũng ướt rồi, đi đôi này vào."

Đôi giày thêu được một bàn tay thon gầy đẩy tới.

Chi Chi ậm ừ, lặng lẽ đi giày vào, sau đó mặc y phục.

Trước khi mặc nàng còn cố tình thò đầu nhìn ra bên ngoài, khi chắc chắn đối phương không còn ở đây nữa mới mặc vào.

Mặc xong, Chi Chi chậm chạm đi ra khỏi bình phong.

Phò Mã đang ngồi ở bên cửa sổ gian ngoài, nơi đó đang bày một chiếc bàn nhỏ, trên bàn nhỏ bày rất nhiều đồ ăn.

https://thuviensach.vn

Chi Chi đi tới đằng sau, hắn cũng không hề nâng mắt lên: "Ngồi đi."

Chi Chi nghiêm chỉnh ngồi xuống, nàng nhanh chóng nhìn xuống bàn thức ăn, hình như đã nguội rồi.

"Nghe nha hoàn bên người nàng nói đây là do tự tay nàng làm?"

Chi Chi chớp chớp mắt.

Nàng đâu có làm, không phải nàng, đừng có nói bậy bạ.

Phò Mã nhếch miệng cười nhạt, lại làm ra vẻ như chính nhân quân tử.

"Lần trước nàng đưa bánh hoa hồng đến ta chưa được ăn, giờ có còn không?"

Chi Chi lắc đầu, rõ ràng lần trước nàng đưa đầy một hộp, vậy mà hắn còn nói chưa được ăn, đúng là quỷ tham ăn.

Phò Mã rũ mắt, không hiểu tại sao, Chi Chi bỗng cảm thấy dường như không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo hơn.

Nàng sợ hãi nhìn quanh, đừng nói là quỷ xuất hiện đấy nhé.

Phò Mã cầm đũa lên: "Dùng bữa đi."

Hắn gắp một miếng thức ăn cho vào miệng, Chi Chi nhìn đối phương, cũng cầm đũa lên ăn một miếng.

Vừa ăn, nàng liền nhíu mày, nguội ngắt.

Nàng có chút do dự ngừng lại, len lén nhìn Phò Mã.

Nàng là nữ tử bình dân, ăn đồ nguội cũng được, còn Phò Mã có xuất thân cao quý, không giống với nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng dường như đối phương không hề phát hiện, vẫn cứ tiếp tục ăn.

Thậm chí còn ăn hết một bát cơm trước mặt Chi Chi rồi mới ngừng đũa.

Phò Mã dùng bữa xong thì đứng dậy, Chi Chi cũng vội vàng đặt đũa đứng lên.

"Ta đi đây, nàng nghỉ ngơi cho khoẻ đi." Phò Mã nhìn Chi Chi: "Lần sau chớ có dùng hương liệu nữa."

Chi Chi gật đầu hết sức ngoan ngoãn.

***

Sau khi Phò Mã đi, Chi Chi mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa ngồi xuống thì Thải Linh đi từ bên ngoài vào, nhìn thấy Chi Chi ngồi trước bàn ăn bèn đi tới: "Thức ăn này nguội hết rồi, người và Phò Mã vẫn còn ăn sao?"

"Ăn một chút."

Thải Linh than thở: "Đồ ăn nguội sao ăn được, hay là để nô tỳ đi mời Tằng đại phu tới." Nàng ta nói xong thì định đi, nhưng Chi Chi gọi nàng ta lại.

"Thải Linh, đừng đi, cũng không phải là ta chưa từng ăn đồ nguội." Chi Chi đứng lên: "Ta muốn đi tắm thêm lần nữa, cảm thấy trên người vẫn cứ luôn có mùi là lạ."

Lúc Chi Chi đang tắm, Thải Linh chạy từ bên ngoài vào: "Ngũ di nương, hôm nay người cởi yếm ướt ra rồi để ở chỗ nào?"

Chi Chi không hiểu lắm: "Vắt ở trên bình phong đó."

https://thuviensach.vn

"Nô tỳ không tìm thấy, vốn đang chuẩn bị đem đi giặt, nhưng lại không tìm thấy yếm của người đâu. Hay là người cởi ở chỗ khác?"

"Ta không..." Chi Chi nói đến đây thì hơi ngừng lại.

***

Ở một nơi khác, hai tỷ muội quỷ nữ bị Tiểu Kim Long doạ chạy gặp lại nhau.

Quỷ tỷ tỷ sửa lại mái tóc tán loạn của mình, ánh mắt quyến rũ lạnh như băng liếc sang bên cạnh: "Làm sao? Bây giờ còn ẩn nấp cái gì? Con rồng kia đã sớm đi rồi."

Quỷ muội muội từ từ hiện thân, vừa hiện thân nàng ta đã khóc, nâng tay áo lên che mặt: "Tỷ tỷ, ta phải làm thế nào đây, con rồng kia thật lợi hại, ít nhất ba năm đạo hạnh của ta đã bị đánh tan rồi."

"Khóc lóc cái gì, mau bỏ tay áo xuống." Quỷ tỷ tỷ tức giận nói.

Kết quả lúc đối phương vừa hạ áo xuống liền khiến nàng ta cắn môi dưới, nguyên nhân là đây.

Khuôn mặt của quỷ muội muội bây giờ chỉ miễn cưỡng được coi là mặt, bởi lúc này toàn bộ khuôn mặt đều là máu.

Các nàng ta là hai ác quỷ, trên tay gánh không ít mạng người, những con quỷ khác có thể dựa vào việc bảo tồn âm đức để duy trì tướng mạo lúc còn sống.

Nhưng hai nàng ta thì không được, chỉ cần đạo hạnh của các nàng ta bị hao tổn thì mặt quỷ sẽ lộ ra.

Quỷ muội muội thấy quỷ tỷ tỷ vẫn còn rất xinh đẹp, khuôn mặt chỉ trắng xanh hơn trước đó một ít thì hết sức không phục: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ

https://thuviensach.vn

vẫn còn có thể duy trì tướng mạo con người? Rõ ràng là tỷ tiếp xúc với con rồng kia ở khoảng cách gần như vậy."

"Nếu như ngay cả tướng mạo con người mà ta cũng không duy trì được, vậy thì khác nào trăm năm tu luyện của ta đều bỏ xuống sông xuống biển?"

Nói đến cái này, quỷ tỷ tỷ cũng nổi giận, rõ ràng đã tiếp xúc với chính chủ, nhưng mà Tiểu Kim Long kia thực sự quá nhạy bén, đuổi theo cắn nàng ta ở trong nước, suýt chút nữa thì cắn cả vào đầu, miễn cưỡng lắm nàng ta mới trốn thoát được, chẳng qua đã mất đi mười năm đạo hạnh.

Nghĩ tới đây, quỷ tỷ tỷ căm giận ngút trời, mắt nàng ta như sắp nhỏ ra máu: "Thù này ta không thể không báo."

Quỷ muội muội nhăn mặt: "Nào có biện pháp gì, ngay cả cơ hội lại gần người đó chúng ta còn không có nữa là, lần này còn chưa kịp nhập thân được bao lâu. Hơn nữa tỷ tỷ, lần sau tỷ muốn tiếp tục nhập vào tiểu nha đầu kia, sợ là cũng không dễ dàng nữa."

Con rồng kia đã nhìn thấu rồi.

Không biết quỷ tỷ tỷ nghĩ đến cái gì mà mím môi cười một tiếng, nụ cười kia vô cùng thâm sâu: "Ta tự có biện pháp."

"Đúng rồi, tỷ tỷ, không phải hôm nay tỷ nhìn thấy một khối ngọc bội bên trong ngăn kéo của tiểu nha đầu kia sao? Bên trên còn có khắc chữ đó, lúc tỷ đọc xong mấy chữ kia ta cảm thấy rất quen tai. Ta nghĩ đến cái tên Tống Ngọc Thành này suốt một ngày, cuối cùng cũng nhớ ra, đó chính là cái tên mà nữ quỷ đi đầu thai mấy năm trước có nhắc đến."

Khi đó, nàng ta và tỷ tỷ đi ngang qua bờ sông ngoài thành thì nghe thấy tiếng quỷ khóc.

https://thuviensach.vn

Quay đầu nhìn thử thì phát hiện là một quỷ nữ vừa mới chết, quỷ tỷ tỷ vốn muốn đoạt lấy dùng thì nhìn thấy trên cánh tay đối phương đã xuất hiện con dấu của quỷ sai, biết là quỷ sai sắp tới đây thu hồn nên đang định nhanh chóng rời đi.

Nhưng quỷ nữ khóc sướt mướt kia lại cầu xin các nàng ta, muốn các nàng ta báo mộng cho một thiếu niên tên là Tống Ngọc Thành.

Quỷ muội muội đáp ứng, nhưng vừa quay đầu nàng ta liền quên luôn, chờ lúc nhớ đến chuyện này thì đã không tài nào nhớ ra tên của người cần báo mộng ấy, chỉ nhớ tên là Tống gì gì đó.

Quỷ tỷ tỷ hoàn toàn không nhớ đến chuyện này: "Cái gì mà Ngọc Thành chứ, không quan tâm, bây giờ phải khôi phục gương mặt này của ngươi trước đã."

Nàng ta đưa tay lên trực tiếp túm lấy đầu quỷ muội muội, hai con quỷ liền biến mất tại chỗ.

***

Thải Linh nghe được nửa câu thì có chút khó hiểu, nàng ta nhìn Chi Chi, nhưng lại thấy Chi Chi đỏ bừng mặt ngồi trong thùng nước tắm.

"Ngũ di nương?" Thải Linh thấp giọng gọi một tiếng.

Dường như lúc này Chi Chi mới hoàn hồn, nhưng ánh mắt tránh né, nàng nhìn Thải Linh: "Không tìm được... Không tìm được thì thôi, nói chung là cứ bỏ đi."

Thải Linh nôn nóng: "Sao thế được, cái yếm này..."

Bỗng nhiên, Thải Linh cũng im bặt.

https://thuviensach.vn

Chủ tớ hai người trố mắt nhìn nhau, cuối cùng mặt Thải Linh cũng đỏ lên: "Nô tỳ đi ra ngoài trước."

Đi được một nửa thì sực nhớ ra: "Đúng rồi, Ngũ di nương, vẫn chưa bôi thuốc cao kia, lát nữa sẽ bôi chứ?"

Chi Chi cúi đầu nhìn người mình, mấy vết xanh tím đã phai nhạt đi một ít: "Không cần nữa, sắp tan hết rồi."

"Nô tỳ đã biết." Thải Linh đi ra ngoài.

***

Ngày hôm sau, Chi Chi thức dậy muộn hơn bình thường, vừa dậy liền nghe thấy hai nha hoàn nói chuyện với nhau.

"Ngày mai Phò Mã mời những công tử nổi danh trong kinh thành tới phủ tham gia mẫu đơn yến đó, hoa mẫu đơn từ khắp cả nước đã được chuyển vào trong phủ rồi."

"Thật sao? Đến lúc đó chúng ta có thể tới tiền viện nhìn một chút không?"

...

Cách một lớp cửa sổ, Chi Chi nghe không rõ lắm, bèn quay sang hỏi Thải Linh: "Các nàng đang nói gì vậy?"

"Là mẫu đơn yến, Phò Mã làm chủ đứng ra mời các công tử nổi danh tài giỏi trong kinh thành tới phủ ngắm hoa mẫu đơn, suy nghĩ của mấy nha đầu đó cũng thật là sinh động."

Chi Chi đã từng nghe qua về mẫu đơn yến này, đời trước cũng đã từng tổ chức.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Chi Chi là nữ quyến ở hậu viện nên không thể xuất hiện.

Chi Chi thuận miệng ồ một tiếng, bỗng đột nhiên cứng đờ cả người.

Công tử tài giỏi nổi danh trong kinh thành?

Đời trước vẫn luôn có một chuyện khiến nàng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, đó chính là trước khi đầu thai nàng vẫn không biết rõ gian phu trên giường mình khi ấy là ai.

Bất kể là hành động hay lời nói của đối phương đều thể hiện rõ đối phương không phải là người bình thường.

Vì đời trước đối phương đắp cho nàng một tấm áo, Chi Chi liền muốn báo đáp ân tình ấy.

Những công tử tài giỏi nổi danh kinh thành, liệu đối phương có ở trong đó không?

Chi Chi bỗng nảy ra một ý: "Thải Linh, muội cho ta mượn một bộ y phục được không?"

Thải Linh nhìn nàng, sắc mặt không tốt lắm: "Ngũ di nương, đừng nói là người cũng muốn đi xem đấy?"

"Ta vẫn chưa được nhìn thấy hoa mẫu đơn bao giờ, nhất định là hoa mẫu đơn sẽ rất đẹp." Chi Chi bày ra dáng vẻ mong chờ.

Nhưng nha hoàn Thải Linh này thực sự khôn khéo, đến giọt nước cũng không lọt qua được, nàng ta đẩy vấn đề lại cho nàng: "Ngũ di nương, người thử đến cầu xin Công Chúa xem, biết đâu cũng có thể tới."

Nàng chỉ muốn thử nhìn trộm xem trong yến hội có nam nhân kia hay không thôi mà.

https://thuviensach.vn

Chi Chi ủ rũ.

***

Lúc Diệp ma ma tới dạy xướng khúc, tâm trạng nàng vẫn không vui.

Diệp ma ma nhìn nàng mỉm cười: "Sao vậy? Hôm qua Phò Mã làm người tức giận sao? Cái miệng nhỏ dẩu ra thế kia."

Hả?

Chi Chi mơ hồ: "Cái gì?"

Diệp ma ma tỏ vẻ hiểu hết, giơ tay ra nắm lấy tay Chi Chi, vỗ vỗ hai cái động viên: "Người cũng đừng khổ sở, mặc dù hôm qua ngài ấy không ở lại, nhưng lần sau, người xướng khúc hát ma ma dạy người cho ngài ấy nghe, nhất định ngài ấy sẽ choáng váng mà đẩy ngã người lên giường."

Đến lúc này thì người ngu nghe cũng hiểu, Chi Chi vội cãi: "Không phải, ta không có khổ sở vì hắn."

Không biết Diệp ma ma có nói gì với Liên ma ma hay không mà buổi chiều, Liên ma ma chỉ hận rèn sắt không thành thép nói với Chi Chi: "Một tháng này ta dạy người không công rồi, tại sao không nhảy múa? Ngoài điệu thắp đèn thì ta vẫn còn dạy những điệu múa khác nữa cơ mà."

Chi Chi quả thực không chịu nổi nữa, chỉ đành xin tha: "Liên ma ma, tha cho ta đi, thực sự hôm nay ta không có khổ sở vì Phò Mã."

Chi Chi vừa nói xong thì thấy khoé miệng Liên ma ma cong lên, còn ho nhẹ hai tiếng, cuối cùng hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Phò Mã."

Chi Chi xoay đầu lại thì nhìn thấy người mà nàng vừa mới nhắc đến xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Phò Mã mặc một bộ cẩm bào màu xanh nhạt, tóc được búi gọn trong ngọc quan, nhìn qua thấy cả người hết sức hiên ngang tài giỏi.

Trên gương mặt tuấn mỹ của hắn còn nở một nụ cười ấm áp: "Ma ma đừng khách khí, mau mau đứng lên."

Chi Chi cũng hành lễ: "Thiếp thất bái kiến Phò Mã."

Phò Mã cũng bảo Chi Chi đứng dậy, rồi cười híp mắt hỏi: "Chi Chi vừa mới nói cái gì mà không khổ sở vì ta?"

Chi Chi mím chặt môi, không biết giải thích thế nào.

Thật ra nàng còn có chút tức giận, hôm qua đối phương thật là quá đáng, lại còn trộm... đúng là tiểu nhân vô sỉ hèn hạ!

Chi Chi không nói lời nào, may là Phò Mã cũng không hề truy cứu, hắn quay lại nói với Liên ma ma: "Ma ma, ta tới đây mời ma ma cùng đi một chuyến. Mẫu đơn yến ngày mai có vũ cơ biểu diễn, Công Chúa vừa nhìn đã nói quá tầm thường. Thế nên ta muốn mời ma ma sang nhìn xem có thể cứu vãn chút nào hay không, chỉ điểm cho những cô nương kia."

Liên ma ma cười: "Cái này dễ thôi, vậy nô tỳ sẽ đi cùng Phò Mã, nhưng nô tỳ cũng không dám đảm bảo là có thể khiến Công Chúa hài lòng."

Phò Mã rũ mắt cười: "Ma ma đã làm thì sao có chuyện không khiến Công Chúa hài lòng."

Chi Chi đưa mắt nhìn Phò Mã dẫn Liên ma ma đi, nào ngờ Phò Mã vừa đi được một đoạn lại vòng trở về, cất giọng ôn tồn với Chi Chi: "Nếu như lần sau đưa đồ ăn, tốt nhất là cũng nên đưa đến chỗ Công Chúa một phần."

https://thuviensach.vn

Chi Chi đang định đáp ứng, nhưng đột nhiên nhớ tới lý do khiến mình khổ sở suốt buổi sáng ngày hôm nay, nàng liền nhỏ giọng thương lượng với Phò Mã: "Phò Mã, ngày mai thiếp có thể đi tới mẫu đơn yến hay không? Thiếp chỉ lén nhìn một chút thôi."

Phò Mã mỉm cười: "Chi Chi cũng muốn ngắm hoa sao? Sau bữa yến hội đến xem cũng được."

"Không." Chi Chi dùng cớ đi ngắm hoa không được bèn vội vàng đổi giọng: "Thiếp chưa từng được tham gia yến hội, hơn nữa thiếp cũng chưa bao giờ xem qua vũ nữ nhảy múa, thiếp có thể cải trang thành nha hoàn được không? Lúc đó thiếp sẽ đứng sau Phò Mã, chắc chắn không làm cái gì cả, chỉ dùng mắt nhìn mà thôi."

Tuy biểu tình của Phò Mã rất ôn hoà, nhưng vẫn lắc đầu từ chối Chi Chi: "Không được, nàng là nữ quyến ở hậu viện, sao có thể đi?"

"Tại sao nữ quyến lại không thể đi?"

"Đó là nơi quân tử tham gia yến hội."

"Vậy... Người mau trả yếm lại cho ta! Quân tử đi trộm yếm của nữ nhân thì gọi là gì!" Chi Chi nóng nảy, nàng giống như con thỏ điên cắn loạn một trận, nhưng mà vẫn còn tốt, nàng còn biết khống chế giọng điệu cho nhỏ lại.

Trong nháy mắt đó biểu tình của Phò Mã có chút phong phú.

Ban đầu hắn nghiêng đầu ho nhẹ mấy tiếng, hai lỗ tai chuyển sang đỏ hồng, sau đó hắn lại nhìn ra phía xa, hít một hơi thật sâu, cuối cùng là giơ tay lên ôm trán thở dài.

Hết chương 27.

https://thuviensach.vn

Lời của Bê Ba: Đố biết Công Túa trộm yếm làm gì =))))))

Đây là ngọc quan:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bên Dưới Quan Mạo Là Khuôn Mặt Như Ngọc, Đôi Môi Như Son

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Phò mã trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng lại cứ thế xoay người: "Ma ma, hay là chúng ta mau đi thôi."

Chi Chi bị bỏ mặc tại chỗ, nàng giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng liếc thấy vẻ mặt đặc sắc của Thải Linh ở bên cạnh, nàng lại lặng lẽ nhịn xuống.

Thôi, vẫn là thử tìm cách khác xem sao.

Chi Chi đã quyết nhất định phải đi mẫu đơn yến.

Con đường của Phò Mã không đi được rồi, Công Chúa bên kia thì nàng mới không bao giờ muốn đi thử.

***

Buổi chiều không cần luyện múa, Chi Chi liền muốn ra ngoài dạo một chút.

Không biết có phải Thải Linh đã nhìn ra suy tính của Chi Chi hay không mà nhất định đòi theo Chi Chi cho bằng được.

https://thuviensach.vn

Chi Chi không còn cách nào khác nên đành phải để Thải Linh đi cùng.

Chi Chi tuỳ tiện dạo chơi trong phủ Công Chúa, kết quả lại gặp người.

Tam di nương dẫn theo nha hoàn đứng ở ven hồ, nhìn qua giống như đang cho cá ăn.

Trong phủ Công Chúa có một cái hồ rất rộng, bên trong nuôi hàng trăm con cá chép cả đỏ cả trắng, ngày thường đều có người chăm sóc riêng.

Thải Linh cũng nhìn thấy: "Ngũ di nương, chúng ta có cần đi chào hỏi không?"

Chi Chi vẫn chưa nói gì thì Tam di nương đang cho cá ăn bỗng xoay đầu lại, ánh mắt hai người giao nhau.

Hôm nay Chi Chi mặc một chiếc áo đơn màu tím nhạt có hoạ tiết cánh sen, bên ngoài là lớp áo màu tím đậm, bên dưới mặc chiếc váy dài màu trắng, trên cánh tay còn choàng theo một tấm lụa xanh nhạt, nàng chải kiểu tóc hình xoắn ốc, bên trên cài một cây trâm cực kỳ thanh nhã.

Tay nàng còn cầm theo một cái quạt tròn thêu hoa, thấy Tam di nương quay mặt lại thì lẳng lặng dùng quạt tròn che nửa gương mặt.

Tam di nương nhìn Chi Chi, không biết đang nghĩ tới cái gì mà trợn mắt nhìn Chi Chi một cái, cứ thế quay người bỏ đi.

Nha hoàn ở đằng sau vội vàng chạy theo nàng ta.

"Không cần phải chào hỏi." Chi Chi bỏ quạt tròn xuống.

Nàng đi tới bờ hồ, phát hiện đàn cá Tam di nương vừa cho ăn vẫn còn chưa có hoàn toàn tản ra, thậm chí không biết có phải là cảm nhận được lại có người đến hay không mà chúng còn xúm thêm lại.

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy Tam di nương có chút khác so với đời trước, có lẽ nguyên nhân là do lúc mình bị nhập thân đã kéo Tam di nương cùng rơi xuống nước chăng.

"Ngũ di nương, nếu như người muốn cho cá ăn thì để nô tỳ đi lấy một chút thức ăn cho cá tới nhé?" Thải Linh thấy Chi Chi cứ nhìn chằm chằm vào đàn cá chép, không nhịn được mà hỏi.

Đúng lúc Chi Chi đang muốn đuổi Thải Linh đi, thế nên vội vàng nói đồng ý.

Thải Linh nghe vậy thì rời đi.

Chi Chi nhìn bóng Thải Linh đi xa, rồi cũng rời khỏi bờ hồ.

Nàng đã nghĩ xong rồi, nếu như thực sự không thể được thì nàng sẽ đi trộm một bộ y phục của nha hoàn, đến ngày mai lén thay ra rồi nói với Thải Linh nàng không thoải mái, muốn nằm nghỉ ở trong phòng, như thế là tốt nhất.

Có lẽ Thải Linh vẫn sẽ đi vào phòng của nàng, nên nàng phải tìm cho Thải Linh một việc gì đó để làm mới được.

Hơn nữa làm thế nào để trộm được y phục của nha hoàn bây giờ?

Chi Chi vừa đi được một đoạn thì lại đụng phải một người, là Tứ di nương.

Tứ di nương nhìn thấy Chi Chi liền cười vẫy tay: "Ngũ muội muội sao, mau tới đây."

Chi Chi âm thầm than thở, không còn cách nào khác đành đi tới.

Dường như Tứ di nương đang ngồi hóng mát trong đình nghỉ mát, trên bàn đá còn bày mấy loại trái cây.

https://thuviensach.vn

"Ngũ muội muội, mau ngồi đi, lại ăn chút trái cây. Đây đều là trái cây tươi được ướp lạnh đó." Tứ di nương phe phẩy quạt tròn: "Đúng rồi, sao nha hoàn của muội lại không có ở đây?"

"Trở về lấy đồ rồi."

Chi Chi nhìn trái cây bày la liệt trên mặt bàn: "Trái cây này ở đâu ra vậy?"

"Cha ta phái người đưa vào. Bình thường cứ đến mùa hè là ta lại không có khẩu vị nên cha ta liền phái người đưa vào cho ta. Chỉ là phủ Công Chúa khó vào quá, ông ấy gửi đến mấy lần nhưng cũng chỉ đưa vào được một lần. À mà Hoàng Thượng chuẩn bị lên phương Bắc tránh nóng rồi, không biết mấy người thiếp thất chúng ta có tư cách đi cùng không nữa."

Chi Chi ăn một miếng dưa hấu ướp lạnh, nàng lại chẳng muốn đi chút nào, tốt nhất là cả phủ đều đi hết đi, Công Chúa và Phò Mã thì nhất định là phải đi rồi.

Nàng chỉ chờ đến lúc đó, khi tất cả bọn họ đều đi hết thì nàng sẽ lén bỏ trốn.

Tứ di nương nhìn Chi Chi chỉ ăn mà không nói lời nào thì cầm quạt tròn gõ vào tay Chi Chi: "Muội có muốn đi hay không?"

Chi Chi ngẩng đầu lên, ánh mắt chân thành: "Muốn."

Tứ di nương cười: "Vậy muội thử tới cầu xin Phò Mã xem, biết đâu sẽ có thể đi. Ta và cha ta đã từng đi qua đó một lần, cung điện nghỉ mát kia rất rộng lớn, khắp nơi đều là nước, giống như được đặt chân vào vùng sông nước Giang Nam vậy."

Chi Chi lại cúi đầu ăn một miếng dưa hấu.

https://thuviensach.vn

Tứ di nương tiếp tục nói: "Lần trước bánh hoa hồng muội làm thật không tệ, chẳng qua Tam tỷ tỷ không được ăn, giận đến mặt mũi sa sầm." Nàng ta nói đến đây thì cười ha ha.

Chi Chi cầm khăn lau lau nước trái cây trên tay, lại nói sang chủ đề khác: "Tứ tỷ tỷ, tỷ có biết ngày mai trong phủ sẽ tổ chức mẫu đơn yến không?"

Tứ di nương gật đầu: "Biết chứ, ca ca của ta cũng nhận được thiệp mời, ngày mai ta cũng muốn tới gặp ca ca ta một lần."

Mặc dù nàng ta là thứ nữ, nhưng lại có quan hệ rất tốt với vị trưởng nam kia.

Thực ra nàng ta cũng có tính toán trong lòng, nàng ta gả cho Phò Mã, sợ là cuộc đời này cũng không còn hy vọng gì nữa.

Nếu như sinh được một đứa trẻ thì đứa trẻ đó cũng sẽ được Công Chúa nuôi dưỡng.

Mặc dù cha nàng ta đối xử với nàng ta không tệ lắm, nhưng rồi cũng sẽ tới một ngày cha già đi, cuối cùng nàng ta vẫn chỉ có thể dựa vào người ca ca kia.

Mắt Chi Chi sáng lên: "Không phải nữ quyến ở hậu viện không thể đi sao? Tứ tỷ tỷ định tới gặp kiểu gì?"

Tứ di nương tỏ vẻ kỳ quái: "Muội hỏi cái này làm gì? Muội cũng có ca ca ở mẫu đơn yến sao?"

Đương nhiên là Chi Chi không có, nàng là nữ nhi nhà thường dân, trong nhà chỉ có một đệ đệ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Chi Chi liền ảm đạm: "Chẳng qua ta nghĩ yến hội như vậy thì sẽ rất náo nhiệt, muốn đi xem thử, nhìn một chút cảnh đời."

Tứ di nương nghe được câu này thì cắn môi, nàng ta cũng không định đi thẳng vào mẫu đơn yến mà chỉ định hẹn với ca ca của nàng ta ở rừng mai gần đó.

Nữ quyến vốn dĩ đã không thể tham gia yến hội với nam khách rồi, chứ đừng nói tới những người đã xuất giá như các nàng.

Nhưng mà...

"Trong viện ta có một nha hoàn tên là Tuyết Trà, ngày mai nha đầu kia sẽ tới phục vụ trong yến hội." Tứ di nương nói đến đây thì hơi ngừng lại: "Khi yến hội bước vào giai đoạn sau, nếu như muội mặc y phục của nàng ta rồi trà trộn vào nhìn thử một chút chắc là cũng được thôi, chỉ là nếu như chuyện này mà bị phát hiện ra, thì ta chết chắc rồi."

Cái này gọi là gì?

Vừa buồn ngủ liền có người kê gối cho.

Chi Chi vội vàng nói: "Không bị phát hiện, ta chỉ lén nhìn mấy lần thôi, nấp sau mấy nha hoàn khác thì sao có thể bị phát hiện được. Mà nếu thực sự bị phát hiện thì dù có bị đánh chết ta cũng sẽ nhất định khai là một mình ta tự ý trộm y phục của nha hoàn, tuyệt đối sẽ không làm liên luỵ đến Tứ tỷ tỷ."

Tứ di nương đảo mắt, chần chờ một lát rồi nói: "Được rồi, lát nữa ta sẽ phái người lén đưa y phục đến cho muội, buổi yến hội ngày mai muội hãy thay sẵn y phục, nha đầu Tuyết Trà kia sẽ tới gọi muội. Nhưng ta vẫn phải nhắc lại lần nữa, ta chỉ giúp muội đến đây thôi, nếu như bị phát hiện, ngàn vạn lần không được nói ra ta."

https://thuviensach.vn

Chi Chi lên tiếng đáp ứng.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Chi Chi liền vui vẻ tạm biệt Tứ di nương.

Khi quay trở lại hồ thì nhìn thấy Thải Linh đang đứng ở bờ hồ, thấy Chi Chi nàng ta liền hớt hải đi tới: "Ngũ di nương người đi đâu vậy? Nô tỳ tìm người nãy giờ, chỉ sợ người bị rơi vào trong hồ, hồ này có thể nhấn chìm mấy người cơ đấy."

"Không sao đâu, ta chỉ tuỳ tiện đi dạo thôi, được rồi, chúng ta trở về đi."

Thải Linh ngạc nhiên: "Không cho cá ăn nữa sao?"

Chi Chi lắc đầu: "Không, mau về thôi."

***

Sau khi trở về, Chi Chi liền nói muốn ăn hạt sen ướp lạnh, bảo Thải Linh đến phòng bếp lấy, còn đưa ra yêu cầu: "Thải Linh, muội nhớ đứng nhìn bọn họ nấu nhé, sợ họ nấu hạt sen để lâu sẽ không ngon."

Thải Linh vừa đi được một lát thì Chi Chi lại đuổi hai nha hoàn quét dọn đi lấy rượu: "Ngày mai tổ chức mẫu đơn yến, mặc dù chúng ta không thể đi nhưng cũng nên uống thêm chút rượu giúp vui."

Hai nha hoàn này cũng không muốn phải quét dọn nên rất vui vẻ chạy đi.

Mấy nha hoàn kia đi không lâu thì một nha hoàn xa lạ có khuôn mặt thanh tú đi tới.

Trong tay nha hoàn đó còn xách theo một cái giỏ, nhìn thấy Chi Chi thì hành lễ: "Tuyết Trà thỉnh an Ngũ di nương."

https://thuviensach.vn

"Mau đứng lên." Chi Chi đưa tay ra đỡ lấy đối phương.

Tuyết Trà cười dịu dàng: "Trong giỏ này là trái cây mà Tứ di nương gửi sang cho Ngũ di nương, thời tiết nóng bức, Ngũ di nương phải ăn nhanh lên mới được."

Chi Chi nhận lấy giỏ: "Làm phiền ngươi rồi, giúp ta nói tiếng cám ơn với Tứ di nương."

Tuyết Trà đi xong, Chi Chi nhanh chóng xách giỏ về phòng, quả nhiên khi mở giỏ ra, tầng bên trên là một khay dưa hấu ướp lạnh, tầng bên dưới chính là một bộ y phục nha hoàn.

Chi Chi lấy bộ y phục nha hoàn ra, giấu vào trong ngăn kéo để dành sang ngày mai mặc.

***

Ngày hôm sau.

Thải Linh nghe thấy bên trong phòng có động tĩnh thì đi vào theo lệ thường, nhưng mà lần này vừa mới tiến vào liền nghe thấy Chi Chi kêu khẽ.

"Sao vậy Ngũ di nương?" Thải Linh vội vàng vén mành lên.

Nàng ta vừa vén mành lên thì nhìn thấy Chi Chi ốm yếu ngồi bên trong, sắc mặt hơi tái: "Hình như ta bị bệnh rồi thì phải."

Thải Linh nôn nóng: "Vậy để nô tỳ đi mời Tăng đại phu tới ngay."

"Đừng, chỉ là ta nhất thời cảm thấy không thoải mái thôi, hôm nay không thể luyện vũ và xướng khúc được rồi, muội đi giúp ta nói lại với hai vị ma ma."

https://thuviensach.vn

Thải Linh đáp vâng, nhưng vẫn có chút không yên lòng: "Ngũ di nương, thật sự không cần mời Tăng đại phu tới xem qua một chút sao?"

"Không cần." Chi Chi cố tình bày ra dáng vẻ yếu ớt: "Ta ngủ thêm một hồi sẽ khoẻ thôi. Thải Linh, hôm qua ta bảo hai nha đầu kia mang rượu về, hôm nay trong phủ mở tiệc, muội cùng hai nha đầu đó cũng uống một chút đi. Bây giờ ta không uống được thì mọi người uống cũng giống nhau. Ngày thường hai nàng ấy cũng cực khổ rồi, Thuý Sai Viện ít người, các nàng ấy phải phụ trách sinh hoạt cho cả viện này. Đúng rồi, hôm nay hai vị ma ma đến hỗ trợ trong yến hội đúng không?"

Liên ma ma và Diệp ma ma đều phải tới yến hội để hỗ trợ, tự nhiên lại giảm bớt phiền toái cho Chi Chi.

Thải Linh vừa nói đúng, Chi Chi vội đuổi Thải Linh đi uống rượu.

Thải Linh từ chối mãi cũng không được, cuối cùng đành phải rời đi.

Hai nha hoàn quét dọn kia thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần nghe thấy không phải làm việc lại được uống rượu với ăn đồ nhắm thì cười cười nói nói, nhanh chóng kéo Thải Linh chạy đi.

Ba nha hoàn đi ra hậu viện uống rượu, Chi Chi liền bật dậy khỏi giường, thay y phục của nha hoàn, sau đó lại chui vào trong chăn.

Nàng đang nằm chờ Tuyết Trà tới gọi.

Không biết bao lâu sau, cửa sổ phòng Chi Chi bị người ta gõ hai cái.

Chi Chi nhanh chóng phi xuống giường, đi tới cửa sổ.

Mở cửa sổ ra, quả nhiên là Tuyết Trà đã gặp ngày hôm qua.

Tuyết Trà nhìn thấy Chi Chi thì cười: "Tuyết Trà thỉnh an Ngũ di nương, Ngũ di nương mau đi cùng nô tỳ. Chỉ sợ một lát nữa thôi là mấy vị

https://thuviensach.vn

tài tử kia đi tới Đinh Hương lâu rồi."

Chi Chi vội đi ra ngoài: "Tại sao lại đi tới Đinh Hương lâu?"

"Trong bữa tiệc, không biết là vị công tử nào nhắc tới chuyện Đinh Hương lâu ở gần đây cũng có một chậu mẫu đơn đẹp cực phẩm, mọi người nghe vậy thì cũng muốn đi, Công Chúa đã đồng ý rồi." Tuyết Trà dẫn Chi Chi đi, vừa đi vừa nhìn xung quanh: "Ngũ di nương, nha hoàn trong viện của người đi đâu hết rồi?"

"Bị ta đuổi đi uống rượu rồi."

***

Mẫu đơn yến được tổ chức ở Lãm Nguyệt Các trong phủ Công Chúa, nơi này bốn bề là nước, là nơi mát mẻ nhất trong mùa hè.

Các chậu hoa mẫu đơn đủ loại được đặt ở chính giữa để thuận tiện cho những vị công tử kia ngắm hoa.

Công Chúa ngồi ở chủ vị, phía bên tay trái "nàng" chính là Phò Mã.

Công Chúa có thân phận đặc thù, "nàng" là Công Chúa của hoàng tộc, dĩ nhiên là có tư cách tham gia bữa yến tiệc kiểu này.

Thậm chí bởi vì phong thái của Công Chúa mà mấy vị công tử kia đều không nhịn được mà len lén nhìn.

Công Chúa nhíu mày lại, nhìn sang Phò Mã ở bên cạnh.

Phò Mã hiểu ý, nghiêng người tới: "Công Chúa, sao vậy?"

"Mấy đôi mắt nhìn loạn kia, khoét hết mắt họ ra."

Phò Mã gật đầu: "Ta biết rồi."

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi trở lại vị trí, tầm mắt lướt qua khuôn mặt của những vị công tử kia, trong lòng thầm ghi nhớ mấy cái tên đó.

***

Chi Chi cùng Tuyết Trà đi tới Lãm Nguyệt Các.

Tuyết Trà giúp nàng che chắn, thấp giọng nói: "Ngũ di nương, người cứ đi sau nô tỳ là sẽ vào được."

Nàng ta đưa cái khay đang cầm trong tay cho Chi Chi: "Cầm lấy cái này, cúi đầu thật thấp."

Chi Chi gật đầu, nàng hít thở sâu một hơi, sau đó mới đi vào cùng Tuyết Trà.

Nàng không dám ngẩng đầu lên vì sợ bị người khác nhận ra, nàng muốn núp vào trong một góc nào đó để nhìn lén.

Tuyết Trà là một người nhanh trí, dẫn Chi Chi đi qua những nơi ít người, nếu như có người hỏi chuyện, nàng ta cũng không hề hoảng hốt mà bình tĩnh đáp lời.

Khi đã hoàn toàn đi vào bên trong, Tuyết Trà hơi kéo tay áo Chi Chi, dẫn nàng đến một góc chết: "Đứng ở đây có thể nhìn rõ xung quanh, nhưng người bên ngoài lại không thấy rõ được chúng ta, nô tỳ đã thử từ trước rồi."

Chi Chi bày tỏ vẻ cảm kích với Tuyết Trà, bấy giờ mới dám ngẩng đầu lên nhìn.

Nàng nhìn từ hàng ghế cuối cùng lên trên, ánh mắt lướt qua từng hàng, người càng ngày càng nhiều lên nhưng lại không hề có khuôn mặt mà nàng muốn tìm.

https://thuviensach.vn

Chi Chi có chút lo lắng, nàng cắn môi, mũi chân hơi tiến về phía trước một chút, nhưng đúng lúc này có một giọng nữ vang lên.

"Tại sao các ngươi lại ở chỗ này lười biếng? Còn không mau đi ra? Không thấy ly rượu của mấy vị công tử đều đã hết rượu rồi sao?"

Thân thể Tuyết Trà khẽ nhúc nhích, che lấy Chi Chi, nói với người kia: "Thuỷ Tô tỷ tỷ, chúng ta đi ngay đây."

Nữ nhân liếc mắt nhìn Chi Chi đứng sau lưng Tuyết Trà: "Đi ngay đi."

Nói xong nàng ta lại vòng ra sau Tuyết Trà: "Ngươi che người phía sau làm cái gì? Chẳng lẽ là người ta không biết?"

Nàng ta tiến lại gần Chi Chi, Chi Chi hoảng hốt vô cùng, vội vàng lùi về sau một bước.

Tuyết Trà đưa tay ngăn Thuỷ Tô lại: "Thuỷ Tô tỷ tỷ, tỷ chớ quản nhiều như vậy, coi như là muội muội cầu tỷ. Nàng ấy vừa mới vào phủ, không có tư cách được phục vụ trong yến hội, chỉ muốn tới xem một chút thôi, bây giờ ta sẽ đưa nàng đi ngay."

Thuỷ Tô trợn mắt nhìn Tuyết Trà: "Ngươi làm bậy như thế không sợ gây ra chuyện rắc rối sao, bên trên sẽ trách tội xuống, mau dẫn nàng đi ra ngoài."

Tuyết Trà vội vàng nói phải, đưa tay ra kéo lấy Chi Chi: "Đi thôi."

Chi Chi cúi đầu thật thấp, chuẩn bị cùng Tuyết Trà đi ra ngoài.

Không ngờ vừa đi được nửa đường lại có một vị công tử ngăn các nàng lại.

Công tử kia phe phẩy quạt giấy: "Hai vị tỷ tỷ, làm ơn rót thêm rượu cho tại hạ."

https://thuviensach.vn

Tuyết Trà vội cười nói: "Nô tỳ giúp công tử rót rượu."

Nàng ta hơi nghiêng mặt: "Rượu không đủ, ngươi còn không mau tới phòng bếp lấy thêm?"

Chi Chi gật đầu một cái, đang nhấc chân muốn đi.

Nhưng vị công tử kia thấy Chi Chi cứ cúi gằm mặt thì nảy sinh hứng thú: "Chà, tại sao vị tỷ tỷ xinh đẹp này lại không nhìn tại hạ vậy? Do tại hạ quá xấu xí hay sao?"

Hắn đưa chân dài ra chặn đường đi của Chi Chi.

Lúc này, ngay cả Tuyết Trà cũng tái mặt.

Chi Chi cúi thấp đầu, giận đến muốn mắng người.

Công tử kia còn cúi đầu xuống chuẩn bị nhìn mặt Chi Chi: "Tỷ tỷ giấu mặt mình kín như vậy, hay là sợ không đẹp bằng hoa mẫu đơn?" Hắn thấp giọng cười.

Chi Chi hơi lùi ra sau, quả thực không còn cách nào khác đành phải ngẩng mặt lên: "Công tử nói đùa rồi, nô tỳ sẽ đi lấy rượu ngay bây giờ."

Nàng nói xong thì muốn vượt qua vị công tử kia chạy trốn.

Nào biết vị công tử kia vừa nhìn thấy khuôn mặt của Chi Chi thì ngay lập tức ngẩn người, sau đó liền đưa tay ra muốn bắt lấy Chi Chi.

Tuyết Trà gấp gáp đưa tay ra cản lại.

Lúc này hành động của Chi Chi trở nên linh hoạt, nàng hơi lắc người tránh khỏi tay của nam nhân kia.

https://thuviensach.vn

Nhưng động tĩnh của ba người bọn họ cũng đã khiến người xung quanh chú ý tới.

"Lý huynh, huynh đây là đang làm gì vậy?" Cách đó không xa có một vị công tử hỏi.

Những công tử khác cũng cười nhạo: "Xem ra là đang đùa giỡn tiểu nha hoàn xinh đẹp rồi, huynh sao lại lỗ mãng như vậy chứ, cũng không chịu nhìn xem đây là nơi nào? Không phải là Mộng Tam Các mà huynh thường đi đâu."

Vị công tử đang ngăn Chi Chi lại không hề buồn bực, ngược lại cười nói: "Các huynh đừng ba hoa nữa, ta đi Mộng Tam Các lúc nào."

Chi Chi cau mày, muốn vội vàng chạy đi, nhưng không nghĩ đến vị công tử đó không hề có ý định buông tha: "Vị tỷ tỷ này, tại sao tỷ lại tránh ta như tránh tà vậy? Đúng là vô cùng kỳ quái."

Chi Chi lui sang bên cạnh, công tử kia lại bước về phía trước một bước: "Tại sao ta càng nói tỷ lại càng tránh?"

Tuyết Trà đi tới, đứng chắn trước mặt Chi Chi: "Công tử, ngài uống say rồi, xin đừng làm khó dễ chúng nô tỳ."

Mấy vị công tử vừa lên tiếng trêu chọc cũng đi tới: "Lý huynh, huynh đừng cản mấy nha hoàn đó nữa."

Phò Mã bên kia cũng bị thu hút, nha hoàn đứng phía sau Phò Mã nhỏ giọng nói mấy câu bên tai hắn, Phò Mã liền đứng lên, vừa đi về phía Chi Chi vừa cất tiếng: "Các vị vây quanh chỗ đó làm gì vậy? Không phải muốn tới Đinh Hương lâu sao?"

Giọng hắn vừa vang lên, Chi Chi liền luống cuống, liện tục đi lùi về phía sau.

https://thuviensach.vn

Vị công tử kia thấy Chi Chi sắp lùi đến bờ hồ thì muốn đưa tay ra kéo nàng lại, nào biết Chi Chi nhìn thấy hắn đưa tay ra thì càng hoảng loạn, nên càng lùi nhanh hơn, đúng lúc này nàng cảm thấy hông mình đụng vào chỗ nào đó.

"Ùm ——"

Chi Chi cứ thế ngã ngửa rơi vào trong nước.

Phò Mã vừa nghe thấy tiếng rơi xuống nước thì vội vàng đi tới.

Vị công tử kia thấy Chi Chi rơi xuống thì do dự một lát, rồi cũng chuẩn bị nhảy xuống, nhưng chưa kịp nhảy thì đã bị người ngăn lại.

Phò Mã cười ôn hoà, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa nỗi tức giận: "Lý huynh vẫn nên ở trên bờ đi."

Phò Mã nói xong thì tự mình nhảy xuống.

Động tĩnh bên này lớn như vậy, Công Chúa ở bên kia không thể không biết.

"Nàng" buông ly rượu xuống: "Có người rơi xuống nước sao?"

Thanh Đại đứng bên cạnh trả lời: "Hồi Công Chúa, đúng vậy. Dường như là một nha hoàn, nhưng Phò Mã lại tự mình nhảy xuống."

"Phò Mã tự mình xuống cứu?" Công Chúa nhíu mày đứng dậy, cũng đi về nơi đang ồn ào.

"Nàng" vừa tới nơi thì thấy Phò Mã ôm một cô nương lên bờ, mà cô nương kia không phải Chi Chi thì là ai.

Phò Mã vừa lên, lập tức có một nha hoàn mang áo khoác ngoài tới, Phò Mã quay lưng về phía các vị nam khách, dùng áo khoác ngoài bọc kín

https://thuviensach.vn

Chi Chi lại.

Công Chúa cất giọng lạnh như băng: "Các vị còn muốn nhìn đến bao giờ?"

Những công tử kia rối rít cúi thấp đầu, lui xuống.

Công Chúa đi tới bên cạnh Phò Mã, ánh mắt rét lạnh sắc bén như dao nhìn chằm chằm vào Chi Chi đang nằm trong ngực Phò Mã.

Chi Chi bị sặc nước, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh.

Nàng ho khan mấy tiếng, vừa ngẩng đầu lên liền đối diện với ánh mắt như muốn giết người của Công Chúa.

Nàng lập tức co rúm cả người, không tự chủ được mà rụt vào trong ngực Phò Mã, giống hệt một con cún nhỏ phạm sai lầm.

Toàn thân Phò Mã cũng ướt đẫm, hắn ôm Chi Chi, nói nhỏ với Công Chúa: "Ta đưa nàng về trước đã."

Công Chúa cố nén vẻ tức giận trên khuôn mặt: "Đi đi."

Lúc bị ôm đi Chi Chi cũng không dám ngẩng đầu lên.

Mặc dù nàng rơi xuống nước, nhưng trong khoảnh khắc bị rơi xuống nước kia gần như tất cả mọi người đều vây quanh.

Khi nàng đang vùng vẫy muốn ngoi lên thì đã nhìn thấy người mà nàng muốn tìm.

Người kia đứng ở cạnh lan can, mặc một thân xiêm áo màu xanh nhạt, đầu đội quan mạo (*), bên dưới quan mạo là khuôn mặt như ngọc, đôi môi như son, tướng mạo xuất trần.

https://thuviensach.vn

***

Chi Chi bị ôm trở về Thuý Sai Viên.

Sau khi đặt nàng lên giường, Phò Mã liền quay mặt đi chỗ khác, phân phó nha hoàn bên cạnh: "Các ngươi hầu hạ Ngũ di nương thay y phục."

Nói xong hắn liền đi ngay, chỉ là hắn vừa mới đi khỏi thì Công Chúa đã vào.

"Nàng" cố nén giận: "Tất cả đi ra ngoài."

Mấy nha hoàn đang muốn hầu hạ Chi Chi thay y phục liền dừng động tác, vội vàng lui ra ngoài.

Y phục của Chi Chi mới cởi được một nữa, thấy Công Chúa đi vào thì hốt hoảng, dù sao nàng cũng biết đối phương là nam nhân nên nàng bất chấp hành lễ, chỉ muốn trốn vào trong chăn.

Nào biết Công Chúa đi ba bước đã tới mép giường, khom người bóp cằm Chi Chi: "Hôm nay ai cho ngươi đi?"

Chi Chi bị bóp cằm đau điếng, lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của đối phương: "Buổi yến hội ngày hôm nay tất cả đều là nam khách, hành động này của ngươi hoàn toàn là không tuân thủ nữ tắc, vứt bỏ toàn bộ mặt mũi của phủ Công Chúa."

Ánh mắt Công Chúa lạnh lẽo, mà cánh tay Chi Chi vẫn còn đang lộ ra bên ngoài.

Vành mắt nàng nhanh chóng đỏ ửng, chỉ muốn kéo chăn che thân thể mình.

Công Chúa phát hiện ra ý đồ của nàng, bèn túm tay nàng lại: "Thế nào? Bây giờ biết xấu hổ? Biết mất thể diện rồi? Sao ngươi không nghĩ

https://thuviensach.vn

xem nếu như những nam nhân kia mà nhìn thân thể của ngươi, Bổn Cung..."

"Nàng" chưa nói hết câu, nhưng sát khí ẩn chứa bên trong vô cùng rõ ràng.

Thải Linh chạy vọt từ bên ngoài vào, quỳ mọp xuống đất: "Nô tỳ bái kiến Công Chúa, cầu xin Công Chúa tha tội cho Ngũ di nương."

Công Chúa không buồn quay đầu lại, chỉ lạnh lùng quát lên: "Cút ra ngoài."

Hết chương 28.

(*) Quan mão:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: "Người Phạt Thiếp Đi, Thế Nào Thiếp Cũng Nguyện Ý, Van Xin Người."

Biên tập: B3

Cửa một lần nữa bị đóng lại.

Công Chúa mặt lạnh như sương giá: "Ngươi tuỳ hứng làm bậy, cho rằng chỉ ảnh hưởng tới một mình ngươi thôi sao? Nếu người nhảy xuống nước không phải Phò Mã mà là nam nhân khác, rồi khiến những tỳ nữ xung quanh nhận ra ngươi là tiểu thiếp của Phò Mã, ngươi muốn Phò Mã phải làm sao? Hay là muốn Bổn Cung phải tự mình đưa ngươi đi?"

Chi Chi không nghĩ tới chuyện đó, nàng quả thật không nghĩ tới.

Từ kiếp trước đến kiếp này nàng luôn một thân một mình.

Sau khi được gả đi, nàng liền bị chia cách khỏi cha và đệ đệ của nàng, một mình nàng phải ở lại nơi xa lạ.

Đều nói khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết người ta sẽ nhớ tới những gì tốt đẹp, nàng cũng vậy.

Trước khi bị đánh đến chết, nàng khóc, nàng đau, nàng nhớ cha và mẫu thân, nhớ đệ đệ.

Nhưng không có ai tới cứu nàng hết, nàng liền nhớ đến nam nhân cùng bị vu oan giống nàng, trước khi nàng chết người đó đã cho nàng một chút thể diện cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Ít nhất cũng không phải trần truồng mà chết đi.

Chi Chi không muốn báo thù, nhưng còn một chút xíu ân tình kia, nàng muốn báo trước với đối phương rằng ngàn vạn lần phải đề phòng Công Chúa.

Bất đắc dĩ nàng mới phải trà trộn vào mẫu đơn yến, ai ngờ thời gian chưa đến nửa chung trà nàng đã bị phát hiện.

Nàng chỉ muốn len lén chạy vào, tìm được đối phương, lén nhắc nhở hắn, đó là những việc duy nhất mà nàng có thể làm lúc này.

"Nói chuyện!" Công Chúa thấy Chi Chi im lặng một lúc lâu thì trong lòng càng giận dữ hơn.

Chi Chi nhìn người trước mặt, càng nghĩ càng thấy đau buồn, miệng nàng run rẩy, vành mắt càng ngày càng đỏ, cuối cùng hít mũi, khóc.

Nàng bị Công Chúa doạ khóc.

Người đang hung dữ nhìn thấy Chi Chi khóc thì sửng sốt, sau đó cơn giận tăng lên: "Làm sao? Nói ngươi mấy câu là ngươi khóc? Trái tim làm bằng sứ sao?"

Chi Chi rũ mắt, nước mắt trong suốt lại lăn xuống.

Do bị rơi xuống nước nên lúc này cả người nàng ướt sũng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn qua vô cùng đáng thương, đã thế lại còn yên lặng rơi lệ.

Công Chúa trầm mặc một lát, kéo chăn bên cạnh sang bọc kín người Chi Chi lại, giọng nói không còn lạnh lùng như trước nữa: "Không cho phép khóc."

https://thuviensach.vn

Chi Chi yên lặng bỏ chăn ra, nội tâm bi thương: "Nếu Công Chúa... cảm thấy thiếp thất làm hỏng... danh tiếng trong phủ, vậy thì cứ đánh chết thiếp thất đi."

Câu sau có mấy phần dứt khoát.

Nước mắt của nàng chảy giàn giụa, khiến nàng cảm thấy khí thế của mình không đủ, nhưng bây giờ lại không có khăn tay.

Chi Chi do dự một chút, cuối cùng kéo chăn lên lau nước mắt.

Nàng nghĩ xong rồi, dù có phải chết cũng không thể yếu thế trước đối phương.

Công Chúa cúi đầu nhìn con chuột nhỏ khóc đến không thở được ở trước mặt, khuôn mặt đầy nước mắt, đã vậy còn dùng chăn lau nước mắt.

"Nàng" phải cắn chặt môi mới không để mình bật cười ra thành tiếng.

Chi Chi hoàn toàn không biết suy nghĩ của đối phương, nàng chỉ cảm thấy lúc này mình cực kỳ giống một nữ trung hào kiệt trong những câu chuyện xưa mà người ta kể.

Vì báo ân mà người xấu dùng hình tra khảo, cũng tuyệt đối không thoả hiệp.

Hừ!

Chi Chi nàng mặc dù không biết chữ, nhưng cả người oai hùng.

"Chết?" Công Chúa nén cười, bình thản nói: "Ngươi không chết được, nhưng tất cả những người có liên quan đến chuyện ngày hôm nay, một người cũng không được sống."

"Nàng" nói xong liền xoay người muốn đi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi bối rối, trong nháy mắt kia đầu óc loé lên mấy gương mặt.

Dưới tình thế cấp bách, nàng vội nhảy khỏi giường, quỳ trên đất: "Thiếp thất sai rồi, cầu xin Công Chúa tha mạng."

Công Chúa đưa lưng về phía Chi Chi, giọng nói lạnh lẽo: "Thế nào? Không phải mới vừa rồi vẫn còn muốn tìm cái chết sao? Vì mấy nha hoàn mà bây giờ lại quay sang cầu xin Bổn cung, Bổn cung nghĩ rồi, cả ba nha hoàn trong viện ngươi đều không thể sống."

Nói xong lại muốn đi.

Chi Chi không muốn chỉ vì chuyện của mình mà liên luỵ đến người khác, nàng không để ý đến gì nữa, cứ thế nhào qua ôm lấy chân Công Chúa.

Nếu như Công Chúa đã ra lệnh, mấy nha hoàn kia chắc chắn sẽ phải chết.

"Thiếp thất van xin người, tất cả đều do một mình thiếp thất gây nên, tuyệt đối không liên quan gì đến người khác." Chi Chi cảm giác được cái chân mình đang ôm muốn cử động, liền vòng tay ôm chặt hơn: "Công Chúa, van xin người."

Cái cô nương ngu ngốc này hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của người bị ôm, nàng cũng không phát hiện được thân thể đối phương hơi cứng đờ.

Chi Chi xuất thân thấp hèn, không được trải qua sự dạy dỗ những lễ nghi quý tộc.

Cô nương quý tộc sao có thể ôm chân chủ mẫu của mình như vậy, hơn nữa còn trong trường hợp biết rõ đối phương là nam nhân.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Chi Chi sống hai đời, lại làm A Phiêu mấy năm, cũng không phải là một cô nương chú trọng đến tam cương ngũ thường.

Nếu không nàng đã không có cái gan đến tìm Hướng Thanh Sư, còn muốn đưa hà bao cho người ta, ám chỉ bảo đối phương đến cửa cầu hôn.

Chi Chi khóc lóc thương tâm, trong đầu chỉ nghĩ đến việc Công Chúa sẽ đem chuyện này trút lên đầu người khác nên nàng ôm chặt chân Công Chúa hơn.

Nàng biết, chỉ cần vị này không nguôi giận trước khi rời khỏi đây, hôm nay sẽ có rất nhiều người phải chết.

"Nàng" sẽ không quan tâm đến một vài sinh mạng như kiến hôi đâu.

Cuối cùng nàng cũng biết, nữ trung hào kiệt trong chuyện xưa kia thật đúng là không dễ làm.

"Người phạt thiếp đi, thế nào thiếp cũng nguyện ý, van xin người." Chi Chi nức nở nói.

Nàng không phát hiện thấy hai lỗ tai người bị nàng ôm đang đỏ rực, thậm chí trên khuôn mặt trắng nõn còn hơi ửng đỏ.

"Nàng" cố ra vẻ đứng đắn, ho khan hai tiếng: "Buông ra."

Chi Chi không nhận ra giọng nói khác lạ của đối phương, chỉ cảm thấy đối phương muốn đi giết người, lại ôm chặt thêm: "Thiếp thất cầu xin người."

Chi Chi xướng khúc trong một thời gian dài, giọng nói có chút mềm mại hơn.

Hiện tại đang khóc thương tâm, lại mang theo âm nức nở, giọng nói kia, chính nàng không hề nhận ra, nhưng khi rơi vào tai người ngoài thì...

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Công Chúa khẽ động, cuối cùng khom người gỡ tay Chi Chi ra, cứng nhắc nói: "Vậy lần này tha cho ngươi một lần, nếu như còn có lần sau, nhất định Bổn cung sẽ không tha."

Nói xong "nàng" liền cất bước đi thẳng, căn bản không cho Chi Chi cơ hội mở miệng.

***

Sau khi Công Chúa rời đi, Thải Linh liền đi vào.

Thải Linh thấy Chi Chi đang ngồi yên lặng ở dưới đất thì tiến lại đỡ nàng dậy, còn lấy khăn mặt ra lau nước mắt cho Chi Chi: "Ngũ di nương, thay y phục trước đã."

Chi Chi nhìn thấy Thải Linh thì có chút áy náy: "Thải Linh, thật xin lỗi."

Thải Linh cười: "Nào có chuyện chủ tử phải nói xin lỗi với nô tài chứ, Ngũ di nương, người phải biết là có một vài người trời sinh ra để giẫm lên xương cốt của người khác."

Chi Chi nghe mà mờ mờ mịt mịt, nhưng Thải Linh không tiếp tục nói nữa, chỉ hầu hạ Chi Chi thay y phục xong, rồi đi mời Tằng đại phu đến xem mạch.

Vậy nhưng Chi Chi vẫn bị bệnh, nàng ngủ mê man cả ngày, Tằng đại phu nói với Thải Linh, đây là do bị kinh sợ quá độ, không cẩn phải quá lo lắng.

***

Lúc Chi Chi tỉnh lại thì thấy Thải Linh đang túc trực ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Thuý Sai Viện lại có thêm hai nha hoàn mới, tên là Quyển Đan và Linh Tiên, còn cả ba nha hoàn làm việc nặng nữa thì tạm thời không nhắc đến.

Quyển Đan tuổi hơi nhỏ, nhìn qua không lớn hơn Chi Chi bao nhiêu, tính tình cũng hoạt bát, tay nghề chải đầu của nàng ta rất tốt.

Linh Tiên nhiều tuổi hơn một chút, tính cách trầm ổn, nàng ta rất giỏi pha trà.

Lập tức Chi Chi bỗng có ba nha hoàn hầu hạ, nhưng mà Chi Chi vẫn thích Thải Linh hơn, bởi vì đời trước cũng chỉ có mỗi Thải Linh đi theo bên người nàng.

***

Mặc dù Công Chúa nói tha cho Chi Chi lần này, nhưng vẫn phái người tra xét xem ai là người mang Chi Chi vào, cuối cùng tra ra được một nha hoàn tên là Tử Châu.

Tử Châu là nha hoàn phục vụ Tam di nương, khi bị tra ra liền tự vẫn ngay tại chỗ.

Thải Linh thấp giọng nói: "Nô tỳ nghe ngóng được rằng, Cung ma ma không cho phép đánh chết nha đầu kia, nhưng mà nha đầu kia vừa vào nhà liền tự vẫn."

Chi Chi sửng sốt: "Sao lại thế? Tử Châu? Tam di nương?"

Thải Linh nói: "Ngũ di nương, chuyện này nói thẳng ra thì Công Chúa đã khoan hồng độ lượng với chúng ta rồi, đây cũng là trong cái rủi có cái may."

***

https://thuviensach.vn

Sau khi có thêm hai nha hoàn nữa, Chi Chi càng cảm nhận được rõ ràng địa vị chủ tử của mình.

Bây giờ bất kể làm cái gì nàng cũng có nha hoàn đi theo đằng sau, ngay cả đi nhà xí, cũng sẽ có một nha hoàn đứng ở bên ngoài.

Buổi tối hàng ngày sẽ không phải chỉ có mình Thải Linh gác đêm nữa mà là ba nha hoàn thay phiên nhau.

Thải Linh nói với Chi Chi, hai nha hoàn này là do Bội Lan tự mình đưa tới.

Vốn dĩ Chi Chi không cảm thấy hai nha hoàn này có chỗ nào đặc biệt, mãi đến một hôm khi nàng đi tản bộ buổi sáng, vô tình giẫm phải một hòn đá bị trượt chân, Quyển Đan đang đứng cách xa nàng mấy bước đã nhanh chóng vọt tới đỡ lấy Chi Chi.

Chi Chi thoáng kinh ngạc.

Tiêu rồi, nha đầu Quyển Đan này biết công phu.

Vậy nàng còn chạy ra khỏi phủ Công Chúa thế nào được?

***

Lại tới mười lăm, Chi Chi thức dậy từ sáng sớm.

Nàng nhớ tới cái dáng vẻ lần trước của mình khi ở trước mặt đối phương thì vừa tức giận vừa xấu hổ, chỉ mong sao hôm nay không xảy ra chuyện gì.

Linh Tiên chuẩn bị y phục cho Chi Chi, bên trong là chiếc váy màu mây ngắn tay, bên ngoài là một kiện xiêm áo màu ngà ôm sát, tóc là do Quyển Đan chải, là kiểu song đao tấn, mỗi bên tóc mai cài một đoá hoa ngọc trắng ngà.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vừa ra cửa thì lại đụng phải Nhị di nương.

Nhị di nương nhìn thấy Chi Chi thì sắc mặt hơi đổi, sau đó mới tiến lên thân thiết chào hỏi: "Ngũ muội muội cũng đến chỗ Công Chúa sao?"

"Ừ, không phải hôm nay là mười lăm sao?"

Nhị di nương liếc nhìn lối ăn mặc của Chi Chi: "Dáng người của Ngũ muội muội thật là đẹp, mới có vài hôm không gặp mà đã cảm thấy muội muội trổ mã càng thêm mặn mà."

Chi Chi nhìn nàng ta: "Nhị tỷ tỷ mới thật là đẹp sắc nước hương trời."

Nhị di nương mỉm cười một tiếng: "Ta không dám nhận mấy từ này, sợ là trong thiên hạ cũng không có mấy nữ nhân có thể đảm đương nổi, nhất là khi vẫn còn Công Chúa ở đây."

Công Chúa sao?

Sợ là "nàng" sẽ không thích cái câu "sắc nước hương trời" này đâu.

Khen người khác Chi Chi cũng chỉ biết nói có mấy câu như vậy, nếu như còn tiếp tục trò chuyện, nàng liền không biết phải nói gì nữa.

Thế nên nàng đành chuyển đề tài: "Nhị tỷ tỷ, chúng ta mau đi thôi."

Họ gặp Tam di nương và Tứ di nương ở trước tẩm điện của Công Chúa.

Khi nhìn thấy Chi Chi thì Tam di nương còn phản ứng mạnh hơn lần trước, nhanh chóng quay phắt sang chỗ khác.

Tứ di nương lên tiếng chào: "Nhị tỷ tỷ, Ngũ muội muội, cùng đi không?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhìn vẻ mặt sáng rỡ của Tứ di nương, lại nghĩ đến Tuyết Trà biến thành Tử Châu, từ nha hoàn của Tứ di nương biến thành nha hoàn của Tam di nương, thật sự là vô cùng kỳ quái.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, khi Tuyết Trà nhìn thấy Chi Chi liền tự xưng mình là Tuyết Trà, Chi Chi tin ngay.

Cả khi gặp Thuỷ Tô ở Lãm Nguyệt Các, nàng ta cũng không hề gọi tên Tuyết Trà.

"Thật là trùng hợp lại gặp nhau ở đây, chúng ta cùng vào đi thôi." Nhị di nương nói.

Tứ di nương cầm quạt tròn che kín nửa bên mặt, lén nháy mắt với Chi Chi, như cười như không: "Nên tiến vào rồi."

Chi Chi cảm thấy dường như mình đã hiểu ra điều gì.

Nàng rũ mắt, cùng đi vào với mọi người.

***

Lần này sau khi nghe xong quy củ, các nàng được giữ lại.

Nha hoàn Thanh Đại phục vụ bên người Công Chúa cười híp mắt: "Thời tiết nóng bức, Công Chúa bảo mấy vị di nương uống chút canh hạt sen ướp lạnh rồi hẵng về. Còn từ giờ đến trước khi vào thu, các vị di nương không cần tới thỉnh an nữa, bởi Công Chúa và Phò Mã sẽ theo Hoàng Thượng khởi hành tới phương Bắc tránh nóng."

Chi Chi chớp chớp mắt, cảm thấy cơ hội của nàng tới rồi.

Nhưng khi nàng vừa trở lại Thuý Sai Viện thì đã thấy Bội Lan tới.

https://thuviensach.vn

"Chúc mừng Ngũ di nương, Công Chúa đặc biệt cho phép Ngũ di nương cùng đi tránh nóng."

Chi Chi: "..."

Nàng quay trở về phòng, yên lặng đem số châu báu vừa lấy ra cất lại vào trong hộp.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Chi Chi liền ngồi xe ngựa đến phương Bắc, hơn nữa ngồi ở đối diện nàng lại là Công Chúa điện hạ.

Phò Mã cưỡi ngựa, Công Chúa ngồi xe.

Bởi vì chuyến đi này có rất nhiều người, nhiều đại thần trong triều cũng mang theo gia quyến đi cùng, để giảm bớt số xe ngựa nên nữ quyến trong một phủ sẽ cùng ngồi chung một chỗ.

Vì vậy Chi Chi mới có cơ hội ngồi đối diện với Công Chúa.

Từ lúc bước lên xe Chi Chi liền cúi thấp đầu, dáng vẻ như cha chết mẹ chết.

Nàng rúc vào trong góc, chỉ hy vọng đối phương có thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Nhưng mà chuyện ở trên đời, phải đến tám chín phần là không được theo như ước nguyện.

Công Chúa ho nhẹ hai tiếng: "Bổn cung hơi khát nước."

Chi Chi nghe vậy, lập tức rót ly trà, dè dặt bưng đến trước mặt Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt nàng hốt hoảng, cực kỳ giống với ánh mắt khi con thỏ nhỏ nhìn thợ săn.

Công Chúa không hề động đậy, mà chỉ nâng mắt lên nhìn nàng.

Chi Chi bưng ly trà cũng không dám cử động: "Mời Công Chúa..."

Đúng lúc này xe ngựa lắc lư một cái, một nửa ly trà rót thẳng lên người Công Chúa: "Uống... trà."

Chi Chi cắn môi, ngước mắt lên nhìn trộm Công Chúa.

Công Chúa nhìn vạt áo ướt sũng của mình, nhìn lên Chi Chi, rồi lại nhìn vạt áo.

Chi Chi vội vàng đặt ly trà xuống, lấy khăn tay của mình ra, cung kính dâng hai tay đưa lên cho Công Chúa.

Công Chúa khẽ hất hàm: "Chẳng lẽ ngươi bắt Bổn cung tự mình lau?"

Chi Chi chớp chớp mắt, hiểu ý, vén rèm lên nói với Thanh Đại ở bên ngoài: "Thanh Đại cô nương, y phục của Công Chúa bị ướt, làm phiền cô nương vào đây một chút."

Sau đó Chi Chi liền ngồi bên cạnh nhìn Thanh Đại quỳ xuống đất lau vạt áo cho Công Chúa.

Chỉ là sắc mặt Công Chúa có chút khó coi, cuối cùng lúc Thanh Đại lui ra, "nàng" còn cau mày lại nói: "Sau này Bổn cung gọi thì ngươi hãy vào."

Vẻ mặt Thanh Đại thoáng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống đất thưa vâng.

https://thuviensach.vn

Công Chúa phất phất tay ngăn lại, nàng ta liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Chi Chi tiếp tục cúi thấp đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nào ngờ Công Chúa lại nói: "Trà đâu?"

Giọng nói còn hung dữ hơn lúc nói chuyện với Thanh Đại.

Chi Chi lại đi rót một ly trà, trong lòng không nhịn được mà nghĩ thầm.

Công Chúa giả nữ bao nhiêu năm, liệu có thể trở nên biến thái đến mức vô cùng chán ghét nữ nhân hay không.

Suy cho cùng thì khi "nàng" lên làm Hoàng Đế, rõ ràng hậu cung vô số mỹ nhân giai lệ, nhưng lại rất ít khi ghé qua.

Chi Chi một lần nữa dâng trà lên cho Công Chúa, lúc này nàng đặc biệt cẩn thận, rất sợ lại đánh đổ.

Nhưng mà dường như người uống trà không vội chút nào, ban đầu vẫn ngồi im, sau đó mới chậm rãi đưa tay ra nhận lấy ly trà.

Công Chúa cầm ly trà trong tay một lát, giống như đang đợi cái gì, cuối cùng "nàng" cau mày, uống một ngụm.

"Khó uống." Công Chúa đặt ly trà lên bàn gỗ.

Chi Chi không biết phải nói cái gì, dù sao thì trà này cũng không phải do nàng pha.

Thật ra nàng đang rất buồn ngủ, nhưng người trước mắt sao có thể để cho nàng ngủ chứ...

https://thuviensach.vn

Chi Chi thầm thở dài một hơi, chỉ cảm thấy sau khi sống lại thì chuyện gì cũng trở nên kỳ quái, quỷ cũng vậy, Phò Mã cũng vậy, Công Chúa cũng vậy.

Nhắc tới Phò Mã, Chi Chi đưa tay vén rèm nhìn ra bên ngoài, quả nhiên Phò Mã đang cưỡi ngựa đồng hành cùng xe ngựa của bọn họ.

Động tác vén rèm của Chi Chi bị Phò Mã phát hiện, hắn vừa liếc mắt nhìn sang thì ngay lập tức cứng đờ mặt rồi quay về chỗ cũ.

"Đang nhìn Phò Mã sao?"

Chi Chi thành thật gật đầu.

"Có cái gì đẹp mắt?"

"Ngựa đẹp, thiếp thất chưa từng được cưỡi ngựa bao giờ."

Rèm bị người ta kéo mạnh xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp của Công Chúa đều là vẻ khinh bỉ: "Con ngựa kia còn không đẹp bằng một nửa Đạp Tuyết của Bổn cung."

undefined

Đạp Tuyết là con ngựa Công Chúa nuôi.

Chi Chi yên lặng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nào biết Công Chúa lại nổi giận, mặt mũi cau có.

Cuối cùng "nàng" hừ nhẹ một tiếng, lại ngồi xuống, không nói gì với Chi Chi nữa.

***

Đi mấy ngày đường cuối cùng cũng đã tới cung điện ở phương Bắc.

https://thuviensach.vn

Chi Chi là nữ quyến của phủ Công Chúa nên được an bài tới điện của Công Chúa và Phò Mã.

Cung điện kia có tên là Côi Ương Cung, đây là cung điện lớn thứ năm trong số các cung điện ở phương Bắc.

Chỉ là khi vào ở Công Chúa hết sức không hài lòng.

Lần này bọn họ dẫn không nhiều nha hoàn tới, cơ bản đều là người phục vụ Công Chúa, Chi Chi chỉ được phép mang theo một nha hoàn, nàng muốn mang Thải Linh, nhưng lại bị yêu cầu mang Quyển Đan theo.

Những nô tài còn lại đều là người ở trong cung.

Khi nhìn thấy thái giám Chi Chi còn cảm thấy hơi hưng phấn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thái giám sống sờ sờ nha.

Chi Chi được phân đến một căn phòng nhỏ trong Côi Ương Cung, nhưng điều kiện ở bên trong tốt hơn nhiều so với Thuý Sai Viện của nàng.

Buổi tối là bữa tiệc Hoàng Thượng tổ chức để chiêu đãi toàn bộ văn võ bá quan trong cuộc hành trình, Chi Chi là một tiểu thiếp, đương nhiên là không có tư cách tham gia.

Vốn định đi tắm rồi đi ngủ, nhưng Quyển Đan lại nói với nàng, trong Côi Ương Cung có một bể tắm bằng dược liệu, có thể lưu thông khí huyết, tiêu trừ mệt mỏi khi đi xe.

Chi Chi ngẫm nghĩ một lát, yến hội sẽ không kết thúc ngay, nàng đi tắm cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Nghĩ tới đây, nàng liền để Quyển Đan chuẩn bị y phục cho mình, vui vẻ đi tắm.

https://thuviensach.vn

Lại nói, kinh thành thì nóng như vậy, nhưng Chi Chi không ngờ hành cung này lại mát mẻ đến thế.

Khắp nơi trong hành cung đều là hoa cỏ, đi trong hành lang cũng có thể ngửi được mùi hoa thơm ngát, hơn nữa làn gió mát kia khiến cho người ta cảm thấy hết sức khoan khoái.

Bầu trời ở hành cung này hình như cũng không giống với kinh thành, bầu trời ở đây dường như rộng lớn hơn, sao trời càng nhiều hơn.

Cảm giác uất ức khi không chạy trốn được của Chi Chi cũng đã nguôi ngoai phần nào.

Bồn tắm được trang hoàng cực kỳ hoa lệ, có thể nhìn ra được dụng tâm của người thiết kế.

Thậm chí người đó còn biết cả sở thích của Công Chúa, hương trong bồn tắm cũng là mùi trái cây, hương thơm thanh nhạt mát mẻ.

Nhưng cũng chỉ có người trong hoàng thất mới có thể xa xỉ như vậy, trái cây không dùng để ăn mà dùng để bày.

Bồn tắm rất rộng, chiếm hơn nửa diện tích trong phòng tắm.

Xung quanh bồn tắm là bình phong mỹ nhân quây lại thành một vòng, có tác dụng che chắn.

Mỹ nhân bên trên bình phong kia cũng rất đặc biệt, mặc dù không hoạ rõ mặt mũi mỹ nhân, chỉ dùng vài nét bút hoạ thành vóc dáng, nhưng lại khiến cho người nhìn cảm thấy như mỗi người một vẻ.

Thậm chí người nào cũng tươi đẹp, dáng vẻ thướt tha, chứng tỏ tài năng của người vẽ.

https://thuviensach.vn

Vòi phun nước cũng rất độc đáo, mô phỏng theo dáng vẻ của khổng tước.

Khổng tước xoè đuôi, mỏ nhọn phun nước ra bồn, mà nước trong bồn cũng không phải là nước trong suốt mà hơi có màu nâu.

Nhưng đi đến sát bên cạnh bồn cũng không hề ngửi thấy mùi thuốc.

Căn phòng tắm này thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Chi Chi được Quyển Đan hầu hạ xuống nước, nàng nằm úp sấp trên bồn tắm, để Quyển Đan gội đầu cho nàng.

Mái tóc của Chi Chi vừa đen lại vừa mượt, chỉ là đuôi tóc hơi gợn sóng, không giống với các cô nương khác.

Khi xoã tóc ra nhìn nàng càng giống một đoá sen hơn lúc búi tóc, dù không nói lời nào nhưng vẫn quyến rũ mê người.

Quyển Đan vừa gội đầu cho Chi Chi vừa nói: "Tóc của Ngũ di nương thật đẹp, đẹp hơn tất cả những chủ tử khác mà nô tỳ đã hầu hạ qua."

Chi Chi nghiêng đầu sang nhìn nàng ta: "Trước đó ngươi còn hầu hạ ai?"

"Nô tỳ là từ trong cung ra, vốn ban đầu hầu hạ Tần mỹ nhân, sau đó chuyển sang hầu hạ Thục quý phi, cuối cùng được Thục quý phi ban cho Công Chúa. Công Chúa lại phái nô tỳ tới hầu hạ Ngũ di nương."

Dường như càng ngày càng kém hơn thì phải.

Chi Chi lại quay đầu, Quyển Đan gội sạch sẽ tóc Chi Chi, lau tay nói: "Để nô tỳ đi lấy dầu bôi tóc đến, Ngũ di nương đợi một chút."

"Ừm." Chi Chi thuận miệng đáp.

https://thuviensach.vn

Hết chương 29.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: "Công Chúa Thích Nữ Nhân Sao?"

Biên tập: B3

Chi Chi nằm nhoài trong bồn tắm, chờ mãi không thấy Quyển Đan trở lại, nàng ngáp ngủ một cái, xoay người lấy khăn lau tóc.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói.

Không biết do thiết kế hay là do điều gì mà khi ngồi bên trong phòng tắm này có thể nghe thấy rất rõ động tĩnh ở bên ngoài, còn khi đứng bên ngoài thì gần như không thể nghe được âm thanh ở bên trong.

"Bổn cung hơi mệt." Là giọng của Công Chúa, hơn nữa nghe qua thì dường như "nàng" uống hơi say.

Chi Chi cúi xuống nhìn thân thể trần trụi của mình, vội vàng bò dậy khỏi bồn tắm.

Đến cái yếm nàng cũng không kịp mặc, chỉ kịp phủ thêm áo ngoài.

"Công Chúa nên vào bồn ngâm dược liệu, tối nay Công Chúa uống không ít, sợ là ngày mai tỉnh dậy sẽ nhức đầu." Giọng Bội Lan vang lên.

"Cũng được." Công Chúa cất giọng lười biếng.

Chi Chi vơ vội tất cả đống y phục trên đất của nàng ôm vào lòng, nàng nhìn xung quanh, cuối cùng trốn vào trong cái tủ dựa sát bên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

May mà người nàng mềm dẻo nên mới có thể chui vào trong một cái tủ thấp như vậy.

Tóc nàng vẫn đang ướt sũng, xiêm áo không chỉnh tề, quá nửa bắp chân trắng như tuyết lộ hết ra ngoài.

Chi Chi nín thở, sau đó có chút khó hiểu, tại sao nàng lại phải chui vào đây?

Nhưng bây giờ mà ra thì cũng đã muộn rồi, bởi vì Công Chúa đã tiến vào.

Giữa hai cánh cửa tủ có một khe hở, đủ để Chi Chi có thể nhìn rõ động tĩnh bên ngoài.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân lại gần.

"Điện hạ, để nô tỳ hầu hạ người cởi y phục." Bội Lan cất tiếng.

"Ừm."

Chi Chi kinh ngạc phát hiện, lúc này Công Chúa đang dùng giọng nam.

Hắn không nguỵ trang nữa, giọng nói chuyển thành giọng nam.

Giọng nam của hắn nghe hết sức lười biếng, giống như một con sư tử đang ngái ngủ, lạnh lùng như ngọc thạch.

Chi Chi lén nhìn qua khe hở, thấy bọn họ đang đứng ở trước mặt nàng.

Bội Lan cởi áo cho Công Chúa: "Điện hạ, dường như hôm nay Thái Tử luôn ngầm kín đáo phê bình người, dù sao thì buổi mẫu đơn yến hôm đó cũng có không ít người của Nhị hoàng tử."

https://thuviensach.vn

Công Chúa cười nhạo một tiếng: "Giết mấy người thì sao? Chỉ là một tên Bùi Cảnh Chương mà thôi, Bổn cung vốn chẳng coi ra gì."

Bội Lan đã cởi xong áo ngoài của Công Chúa, bắt đầu chuyển sang gỡ đồ trang sức trên tóc.

Công Chúa vừa động liền nghe thấy tiếng ngọc trai trên đầu, ánh mắt càng sẫm lại.

Bội Lan gỡ toàn bộ đồ trang sức xuống: "Nếu không vì Thái Tử, điện hạ cũng không cần phải dùng thân phận Công Chúa..."

"Câm miệng." Công Chúa nhẹ giọng nói.

Bội Lan lập tức quỳ xuống, nàng ta co rúm trên mặt đất: "Cầu xin điện hạ tha cho Bội Lan một mạng, tối nay Bội Lan lắm mồm, chỉ là Bội Lan giận quá."

Công Chúa quay người lại, lúc này mái tóc hắn đã xoã tung, mà lớp trang điểm trên mặt vẫn chưa lau, chân mày lá liễu, mặt như hoa sen, nhưng ánh mắt của hắn tuyệt đối không phải là ánh mắt mà một nữ nhân có thể có.

Đôi mắt màu trà sâu kín, dường như có thể cắn nuốt hết vạn vật.

Nhìn hắn bây giờ giống như một yêu quái, vừa yêu nghiệt vừa mị hoặc, nhưng lại khiến không ai dám đến gần.

Hắn dùng mũi chân nâng cằm Bội Lan lên, giọng nói lạnh lẽo: "Bội Lan, nếu như ngươi không phải là người mà mẫu phi đưa tới, hôm nay nhất định Bổn cung sẽ tự tay lột da ngươi."

Hắn bỗng cười nhẹ một tiếng, rút chân về: "Cút ra ngoài."

Chi Chi nằm trong tủ phải đưa tay bịt kín miệng mình.

https://thuviensach.vn

Dường như nàng vừa nghe phải những chuyện không nên nghe.

Sau khi Bội Lan đi ra ngoài, Công Chúa đứng tại chỗ một hồi, rồi chợt vung mạnh một quyền lên khay đựng trái cây.

Khay đựng trái cây được làm bằng đồng, vô cùng dày nặng, nhưng chỉ một quyền của Công Chúa đã khiến chiếc khay đó vỡ nát.

Giọng nói của hắn chứa đầy căm hận: "Bùi Cảnh Chương, Thục quý phi, hừ, ta sẽ không bỏ qua một ai hết."

Chi Chi càng hoảng sợ, lời của hắn là ý gì, không phải Thục quý phi chính là mẫu phi của Công Chúa sao?

Tại sao hắn giống như muốn giết Thục quý phi vậy?

Thục quý phi chết như thế nào? Chi Chi bắt đầu nhanh chóng nhớ lại.

Năm Vĩnh An thứ ba mươi, nàng gả vào phủ Công Chúa.

Năm Vĩnh An thứ ba mươi hai, nàng bị đánh chết.

Năm Vĩnh An thứ ba mươi lăm, Công Chúa bức vua thoái vị, giết chết ba ca ca của hắn rồi lên ngôi vua, mà năm ấy Thục quý phi...

Trong mắt Chi Chi hiện lên nỗi kinh hoàng, cũng trong năm đó Thục quý phi chết bất đắc kỳ tử, được truy phong làm Trinh Thái Hậu.

Chẳng lẽ là do Công Chúa tự tay giết Thục quý phi?

Nhưng tại sao hắn lại muốn giết mẫu phi của mình?

Trong lúc này, Công Chúa đã bắt đầu cởi y phục, rất nhanh sau đó hắn đã cởi hết đồ lót ra.

https://thuviensach.vn

Bởi vì phải giả nữ nên hắn phải quấn một lớp vải thật dày ở trước ngực, lúc hắn gỡ vải ra, Chi Chi liếc trộm, phát hiện ngực hắn bị xiết chặt đến xanh tím.

Da thịt hắn trắng nõn, đường cong trên người đều có vẻ rắn rỏi hấp dẫn của nam nhân, nhưng vết xanh tím trước ngực hắn đã hoàn toàn phá hư mỹ cảm, giống hệt như một món đồ sứ bị người ta đập vỡ.

Thật ra thì khi giả nữ, hắn vốn không cần phải quấn chặt như vậy, chỉ cần nhét bông vào trong vải rồi quấn xung quanh là được.

Nhưng hắn cảm thấy không đủ, chỉ khi lớp vải kia xiết chặt lấy hắn, xiết đến mức hắn không thoải mái, hắn mới có thể nhớ được bây giờ hắn đang phải giả làm nữ nhân, mới có thể khắc thật sâu nỗi nhục nhã này vào trong lòng.

Công Chúa cởi áo xong, liền bắt đầu cởi tiết khố.

Hắn giật giật cổ, chỉ nghe rắc rắc mấy tiếng, cơ thể hắn bỗng trở nên cao lớn hơn ngày thường.

Chi Chi đã sớm bịt kín mắt, không thể nhìn được, tiếp tục nhìn sẽ to chuyện.

Chi Chi nghe tiếng bước xuống nước, nàng bịt mắt ngày càng chặt, căn bản không dám nhìn.

Nhưng trong lòng lại không nhịn được mà nghĩ, hình như nước nàng vừa tắm xong không hề được thay, vậy chẳng phải nước Công Chúa đang tắm chính là nước tắm thừa của nàng sao?

Chi Chi bỗng muốn cười, nhưng nàng cố nhịn xuống.

Đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng trò chuyện.

https://thuviensach.vn

"Công Chúa đang tắm gội ở bên trong, người khác không được phép đi vào." Là giọng của Bội Lan.

Sau đó là tiếng nói kinh ngạc của Quyển Đan: "Nhưng mà... Ngũ di nương vẫn còn ở bên trong."

Chi Chi nghe rõ câu nói kia, đương nhiên người trong bồn tắm cũng nghe rõ.

Hắn vốn đang ngâm mình dưới nước, hai mắt nhắm hờ, nhưng lúc này đôi mắt đã mở ra.

"Ngũ di nương ở bên trong là sao?"

"Vừa rồi nô tỳ hầu hạ Ngũ di nương tắm rửa ở bên trong, sau đó do quên lấy dầu bôi tóc nên nô tỳ quay về lấy."

Bội Lan nghe được câu này thì đi đến cửa phòng tắm nhìn vào trong.

"Công Chúa." Bội Lan xin chỉ thị của Công Chúa.

"Cho nàng ta vào."

Nghe được lời này, Bội Lan mỉm cười mở cửa phòng tắm ra, thấp giọng nói: "Quyển Đan muội muội, vào đi thôi."

Quyển Đan cười đáp lễ: "Cám ơn Bội Lan tỷ tỷ."

Quyển Đan vừa đi vào liền quỳ xuống đất: "Nô tỳ Quyển Đan bái kiến Công Chúa, nô tỳ đã quấy rầy Công Chúa tắm rửa, là nô tỳ đáng chết."

"Đáng chết? Vì sao lại đáng chết?" Trong phòng vang lên một tiếng cười khẽ, bởi vì xen lẫn với tiếng nước chảy mà dường như vang vọng khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Quyển Đan không dám ngẩng đầu: "Nô tỳ chỉ muốn tới tìm Ngũ di nương, không ngờ là đã quấy rầy Công Chúa."

Quyển Đang quỳ mọp xuống đất, liền nghe được tiếng chân bước ra khỏi nước, sau đó là tiếng ma sát của y phục.

Công Chúa chỉ khoác một kiện áo ngoài, đi ra khỏi bình phong.

Vẻ mặt hắn lạnh lẽo, đi tới bên cạnh Quyển Đan: "Đúng thật là đáng chết."

Hắn không hề đổi giọng, vừa dứt lời liền một chưởng đánh chết Quyển Đan.

Đích thực là một chưởng đánh chết, bởi hắn chỉ vung tay lên, Quyển Đan hét lên một tiếng, đến phản kháng cũng không kịp, liền cứ thế tắt thở.

Bội Lan từ bên ngoài đi vào, lấy một bình thuốc bột trong tay áo ra.

Nàng ta mở nắp bình, rắc lên thi thể Quyển Đan, chỉ chớp mắt sau, trên đất chỉ còn lại y phục của Quyển Đan.

Bội Lan cúi đầu: "Công Chúa, liệu có cần..."

Cần lục soát căn phòng này hay không?

Nàng ta chưa dứt lời thì Công Chúa đã rũ mắt, lông mi thật dài che giấu sát ý trong đáy mắt: "Ngươi xử lý xong việc này đi, để Bổn Cung tự mình làm."

***

Ánh mắt Công Chúa quét qua từng tấc từng tấc khắp phòng tắm, cuối cùng dừng lại ở cái tủ dựng sát bên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Cái tủ nhỏ này có thể vừa đủ để một cô nương nhỏ nhắn chui vào.

Con người nhát gan như con thỏ nhỏ kia liệu có ở bên trong không?

Công Chúa cúi người xuống mở cửa tủ ra.

Bên trong hoàn toàn trống trơn.

***

Chi Chi nghe được giọng Quyển Đan là đã biết tình hình không ổn rồi.

Công Chúa dùng thân phận thật sự tắm ở chỗ này, nếu để cho hắn biết nàng biết hắn là nam nhân, nhất định Công Chúa sẽ giết nàng diệt khẩu.

Đúng lúc nàng đang kinh hoảng không biết phải làm thế nào thì tay bỗng mò phải cái gì đó trong tủ.

Chẳng qua nàng chỉ vô tình ấn một cái, bỗng ván gỗ bên dưới chân nàng đột nhiên mở ra, nàng cứ thế rơi thẳng xuống.

Khoảnh khắc cơ quan kia mở ra lại trùng khớp với lúc Công Chúa tung chưởng đánh Quyển Đan, tiếng thét của Quyển Đan vừa vặn át hết tiếng khởi động của cơ quan.

Chi Chi bị ngã xuống nhưng vẫn không quên bịt miệng mình, chỉ sợ phát ra một tiếng thôi là sẽ bị diệt khẩu.

"Ầm ——"

Nàng rơi xuống một cái đệm mềm, trong nháy mắt kia nàng đau đến trắng bệch cả mặt mũi.

Nàng cắn chặt môi đứng dậy, vừa mới dậy thì liền đập phải một gương mặt.

https://thuviensach.vn

Gương mặt đó bẩn thỉu, ngoài một đôi mắt đen láy ra thì hoàn toàn không nhìn rõ cái gì khác.

Chi Chi chợt lui về phía sau một bước: "Ngươi... Ngươi là ai?"

Người nọ nằm bò trên đất, nhìn qua dáng vẻ vẫn chỉ là một đứa bé: "Tỷ tỷ, y phục của tỷ."

Là giọng của một cậu bé trai.

Bấy giờ Chi Chi mới nhớ ra xiêm áo không chỉnh tề trên người nàng, liền vội vàng xoay người: "Đệ mau quay sang chỗ khác."

Cậu bé ừ một tiếng, thành thật ngồi dậy, hai tay ôm đầu gối: "Tỷ là thần tiên sao?"

Chi Chi đang bận rộn mặc y phục, nghe thấy lời này thì hơi sửng sốt.

Cậu bé kia lại nói: "Lâu lắm rồi ta chưa từng gặp người."

Chi Chi nhanh chóng mặc xong y phục, quay người lại, hỏi dè dặt: "Đệ là ai?"

Cậu bé không quay đầu lại: "Ta là người."

Chi Chi cảm thấy cậu bé này thật kỳ quái, nhưng đây là nơi nào mới được cơ chứ.

Nàng đứng dậy, phát hiện thấy dường như bây giờ nàng đang ở trong một mật thất, mà nguồn sáng trong cả căn mật thất này chỉ là mỗi một cây nến ở bên cạnh họ.

Cây nến kia nhìn qua cũng có vẻ như sắp cháy hết rồi, căn mật thất này đến giường cũng không có, nhưng hình như trong góc tường có bày rất nhiều thùng.

https://thuviensach.vn

"Tỷ tỷ là vô tình rơi vào đây đi." Mặc dù cậu bé đang hỏi nhưng giọng nói rất chắc chắn.

Chi Chi nhìn cậu bé: "Đệ có biết làm thế nào để ra ngoài không?"

Cậu bé quay đầu chỉ về một hướng: "Trên bức tường đó có cơ quan, tỷ xoay sang trái ba vòng, lại ấn bên phải bốn lần, như vậy là có thể ra ngoài."

Chi Chi liền nhanh chóng đi tới, nàng sờ thật lâu, cuối cùng phải kiễng chân lên mới miễn cưỡng sờ tới cơ quan mà cậu bé nói.

Nàng xoay sang trái ba vòng rồi ấn bên phải bốn lần thì nghe được tiếng "cạch cạch"

Phần giữa bức tường như bị cắt đôi, lộ ra một không gian có thể chui vừa một người.

Chi Chi đang định đi thì bỗng quay đầu lại liếc nhìn cậu bé: "Đệ phải ở lại chỗ này sao?"

"Ừ." Cậu bé nói.

***

Chi Chi sợ bây giờ mọi người đã bắt đầu lục soát tung tích của nàng, vì thế không nói gì nữa mà đi thẳng ra ngoài.

Chi Chi vừa ra khỏi thì cơ quan kia liền đóng lại.

Chi Chi phát hiện thấy mình đang ở trong một ngọn núi giả.

Nàng vỗ vỗ y phục của mình, đợi vẻ mặt bình tĩnh hơn một chút thì mới đi ra ngoài.

May mắn là bên ngoài núi giả không có ai.

https://thuviensach.vn

Lúc này Chi Chi mới vội vã chạy vào trong phòng mình.

Vừa mới vào phòng xong thì cửa bị gõ.

Bên ngoài là giọng của Bội Lan.

"Ngũ di nương có ở đây không?"

Chi Chi đứng ở trong phòng, nói với người đứng ngoài cửa: "Chuyện gì vậy?"

Bội Lan nhỏ nhẹ nói: "Công Chúa cho mời Ngũ di nương."

Chi Chi ổn định hô hấp, đi ra mở cửa.

Bội Lan đứng ngoài nhìn thấy Chi Chi thì nhún người chào.

Chi Chi nhìn Bội Lan: "Muộn như vậy rồi, không biết Công Chúa có chuyện gì mà cho mời ta?"

Bội Lan cười nói: "Chắc là chỉ tìm Ngũ di nương trò chuyện một chút thôi, Ngũ di nương, xin mau đi qua đó."

Chi Chi ồ một tiếng: "Để ta thay y phục rồi sẽ tới, phiền Bội Lan cô nương chờ một lát."

Nói xong, nàng liền đóng cửa lại.

Nàng nhanh chóng đi tới trước tủ đựng y phục, cởi toàn bộ y phục mình đang mặc trên người ra.

Vừa rồi nàng nhanh chóng bỏ trốn, không biết liệu y phục trên người có bị dính vào cái gì hay không.

Nàng thay y phục xong mới đi cùng Bội Lan đến nơi ở của Công Chúa.

https://thuviensach.vn

***

Công Chúa ở chính điện trong Côi Ương Cung, Phò Mã ở tẩm điện bên cạnh.

Bội Lan dẫn Chi Chi đi tới bên ngoài chính điện thì đẩy cửa ra: "Ngũ di nương vào đi thôi, Công Chúa đang chờ người ở bên trong."

Chi Chi đi vào.

Phủ điện này ngược lại không giống với phủ điện của Công Chúa chút nào, nơi này đèn đuốc sáng choang.

Dường như chỉ cách 5 bước chân thôi là trên đầu lại có một ngọn đèn lồng.

Lúc này người cho gọi Chi Chi đang đứng quay lưng về phía nàng.

"Nàng" mặc một bộ trường sam màu xanh, mái tóc đen được một cây trâm búi hờ đằng sau gáy. Nghe được tiếng bước chân của Chi Chi thì từ từ xoay người lại.

Khuôn mặt diễm lệ của "nàng" nở một nụ cười nhạt, Chi Chi không dám ngẩng đầu lên, vội vàng quỳ xuống đất.

"Thiếp thất bái kiến Công Chúa."

Công Chúa cười khẽ, giống như là tiếng lách tách khi nến cháy: "Gần đây Chi Chi không nói lắp nữa sao?"

Chi Chi lặng lẽ nuốt nước miếng, gật đầu một cái.

Công Chúa chậm rãi đi đến trước mặt Chi Chi. "Nàng" khom người xuống kéo Chi Chi dậy.

https://thuviensach.vn

Lúc Chi Chi đang chuẩn bị nói tạ ơn Công Chúa thì Công Chúa chợt đưa tay ra ôm lấy eo Chi Chi.

Người xưa nói "Vòng eo nhỏ bằng nắm tay Sở", chính là nói đến những cô nương có vòng eo mà Sở Vương thích.

Cho nên mọi nữ nhân trong cung đều cố gắng không ăn cái gì để hy vọng có thể nhận được sự sủng ái của Sở Vương.

Công Chúa vẫn luôn cảm thấy những lời này thật quá khoa trương, nào có nữ nhân như vậy tồn tại trên đời, nhưng hoá ra thật sự vẫn còn.

"Nàng" bỗng hiểu được nguyên nhân tại sao Sở Vương thích eo thon.

Tay "nàng" để ở ngang hông đối phương, nhưng cảm thấy cái mình ôm không phải là eo, mà là cành liễu ngày xuân, chỉ khẽ gập lại là sẽ lập tức gãy đôi.

Cả người Chi Chi cứng lên, con ngươi nàng khẽ động, suy nghĩ xem tại sao đối phương lại làm như vậy.

Công Chúa đang thử thăm dò nàng, nếu như nàng biết đối phương là nam nhân, nhất định sẽ đẩy đối phương ra hoặc có những hành động phản kháng khác.

A, vậy thì không thể đẩy ra.

Thế nên Chi Chi cứ yên lặng mà đứng như vậy.

Mãi đến khi đối phương ho khan hai tiếng, nàng mới ngẩng đầu lên, cố gắng khiến ánh mắt mình nhìn sao cho thật vô tội đơn thuần.

Rốt cuộc Công Chúa cũng thu tay lại, lui về sau một bước: "Bổn cung ôm ngươi như vậy, ngươi không phản kháng? Không cảm thấy kỳ quái sao?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi tìm lý do giải thích, dè dặt nói: "Khi còn bé thiếp thất cũng thích ôm mẫu thân của thiếp."

Công Chúa: "..."

"Ồ, ngươi nói như vậy tức là ngươi coi Bổn cung giống mẫu thân của ngươi?" Công Chúa nhẹ giọng nói.

Chi Chi động não suy nghĩ một chút, thành thật quỳ xuống đất: "Thiếp thất không có, chỉ là thiếp thất đang lấy ví dụ mà thôi."

"Đứng lên." Công Chúa lạnh lùng nói.

Chi Chi bèn nhanh chóng đứng lên.

"Nghĩ lại thì thấy ngươi nói cũng có lý, khi còn bé quả thật Bổn cung cũng thích ôm mẫu phi của Bổn cung." Công chúa khẽ hất hàm.

"Nàng" vốn đã cao hơn những cô nương bình thường, mà khi so với vóc người nhỏ xíu của Chi Chi thì "nàng" hoàn toàn phải rũ mắt nhìn xuống: "Vậy tối nay Chi Chi ngủ cùng Bổn cung đi."

***

Chi Chi nằm cứng đờ trên giường của Công Chúa.

Công Chúa cũng đang nằm trên giường.

Khoảng cách giữa hai người cùng lắm chỉ bằng một bàn tay.

Nhất định là vẫn chưa kết thúc việc thăm dò, nên bất kể đối phương làm cái gì với nàng thì nàng cũng phải cố nhịn, còn cái gì quan trọng hơn tính mạng chứ?

Chi Chi tự hỏi lòng mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi nghĩ mãi không ra đáp án, nàng tiếp tục bất an nằm im.

Người đang nằm bên cạnh nàng lúc này chính là một nam nhân, lại còn là người đã hại chết nàng ở đời trước, nếu như bây giờ nàng để lộ ra bất kỳ sơ hở nào, nhất định sẽ bị diệt khẩu.

Bàn tay Chi Chi đặt trong chăn khẩn trương nắm lấy đệm giường bên dưới.

"Không ngủ được?"

Công Chúa thong thả lên tiếng.

Chi Chi nhắm mắt: "Hồi Công Chúa, không phải, chỉ là thiếp thất có chút lạ giường."

"Lạ giường? Thật là trùng hợp, Bổn cung cũng vậy."

Công Chúa lật người lại, một tay "nàng" chống đầu, hàng mi dài như cánh bướm rũ xuống.

Chỉ cần "nàng" nâng mắt lên, những con bướm kia liền tản ra, toàn bộ bay đi.

Tay Chi Chi từ từ nắm chặt, nàng có thể cảm nhận được đối phương đang tiến lại gần, thậm chí còn có thứ gì đó rũ xuống cổ nàng, là tóc sao?

Chi Chi chậm rãi mở mắt ra, đối mặt với một đôi mắt màu trà.

Hiện tại chủ nhân của đôi mắt này đang lẳng lặng nhìn nàng.

"Chi Chi."

Chi Chi không dám cả chớp mắt.

Một ngón tay lạnh như băng đặt lên nơi cổ áo của Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Công Chúa mím môi cười, đang định nói gì đó thì người bên dưới thân "nàng" lại nói: "Công Chúa thích nữ nhân sao?" (Bê: ý đang bảo Công Túa les đó)

Chi Chi thấp giọng hỏi, nàng nhận ra đối phương hơi sửng sốt thì nở một nụ cười vô cùng khôn khéo: "Nếu như là Công Chúa, dĩ nhiên là thiếp thân nguyện ý."

Vừa dứt lời, nàng liền đưa tay kéo bung đai lưng của mình ra.

Hết chương 30.

Lời của Bê Ba: Thực ra thì Công Túa biết thừa Chi Chi rồi, chỉ là Công Túa lấy cớ thăm dò để dê cụ sờ sờ Chi Chi thôiiiiiiiiii.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: “Ngũ Di Nương Tỉnh Dậy Đi, Phò Mã Đang Chờ Người Ở Bên Ngoài.”

Biên tập: B3

Vào khoảnh khắc đai lưng kia rơi ra, Công Chúa đã đưa tay bắt được.

Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn móc một cái, liền thắt đai lưng lại như cũ.

“Thích nữ nhân?” Công Chúa cười cười, dường như đã bị Chi Chi chọc cười.

Hắn đưa bàn tay còn lại ra nắm lấy cằm Chi Chi, đôi mắt màu trà rũ xuống: “Nếu như Bổn cung thật sự như vậy? Nếu không thì tại sao Bổn cung lại tự mình cưới tiểu thiếp cho Phò Mã? Nếu không chỉ bằng gia thế của ngươi thì sao lại có thể vào được phủ Công Chúa?”

Chi Chi cứng họng.

Công Chúa từ từ cúi đầu xuống.

Lúc này khuôn mặt của hai người bọn họ cách nhau quá gần, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, chỉ cần Công Chúa hạ thấp xuống thêm một chút xíu nữa thôi.

Cuối cùng Chi Chi không chịu được nữa bèn đưa tay ra muốn đẩy đối phương, nhưng ngay lập tức bị bắt được.

https://thuviensach.vn

Thậm chí cả hai tay đều dễ dàng bị Công Chúa giữ chặt, sau đó đè lên trên đỉnh đầu của nàng.

“Hạt vừng nhỏ của Bổn cung đang muốn chạy trốn? Không phải mới vừa rồi vẫn còn nguyện ý sao?” Công Chúa thong thả nói.

Hắn nới lỏng vạt áo của Chi Chi, áo ngoài của Chi Chi bị mở ra, lộ ra áo lót ở bên trong.

Chi Chi cắn môi, ánh mắt cực kỳ tủi thân.

“Bị Bổn cung chạm vào liền cảm thấy tủi thân?” Công Chúa đưa tay sờ mặt Chi Chi.

Vì phát hiện sờ vào thật thích, nên hắn không nhịn được mà đưa tay véo một cái, rồi khẽ hừ mũi.

Tay Chi Chi giật giật, nhận thấy hoàn toàn không có cách nào thoát ra được, nàng bèn nghĩ nếu như bây giờ đá Công Chúa thì sẽ thế nào?

Sẽ chết.

Chi Chi lập tức từ bỏ.

“Không phải muốn chạy trốn, chỉ là… chỉ là hôm nay thiếp đang tới tháng.” Nói xong, Chi Chi hơi quay mặt đi, tỏ vẻ ngượng ngùng e thẹn.

Công Chúa trầm mặc hồi lâu, sau đó thả tay Chi Chi ra.

Hắn nhấc người lên, xuống giường đưa lưng về phía Chi Chi: “Ra ngoài.”

Chi Chi bò dậy: “Vâng?”

https://thuviensach.vn

Giọng Công Chúa lạnh như băng: “Muốn Bổn Cung phải nhắc lại lần thứ hai sao?”

“Không không không, vậy thiếp xin cáo lui.”

Chân Chi Chi giống như được bôi mỡ, lập tức xuống giường, tuỳ tiện xỏ giày, mặc vội y phục rồi chạy biến.

Bỏ lại Công Chúa lúc này đang đỏ ửng hai tai, lát sau hắn bất đắc dĩ cười một tiếng: “Hoá ra không phải là tiểu bạch thỏ gì, căn bản là một con chuột nhỏ đầy miệng dối trá.”

Nói xong, hắn đưa tay ra, dường như đầu ngón tay vẫn còn lưu lại cảm giác non mềm kia.

“Bây giờ vẫn chưa thể, cứ nuôi thêm một thời gian đã vậy.” Công Chúa tự lẩm bẩm.

(Bê: suýt chút nữa thì Công Túa làm thịt Chi Chi, may mà kịp đuổi đi trước khi thú tính nổi lên)

***

Chi Chi bị đuổi về phòng của mình.

Nàng biết Quyển Đan đã chết, nhưng nàng vẫn tỏ vẻ như không biết gì, cho nên nàng cố giả vờ ngạc nhiên: “Sao nha đầu Quyển Đan kia vẫn chưa về nhỉ?”

Bội Lan đứng ở phía sau nói: “Không thấy Quyển Đan sao?”

“Đúng, vừa rồi ta đi tắm, sau đó nàng ấy bảo muốn đi lấy đồ. Nhưng ta chờ rất lâu không thấy nàng ấy quay lại nên ta đã về trước. Liệu có phải nha đầu kia đi chơi rồi không?” Chi Chi nói.

https://thuviensach.vn

Bội Lan mỉm cười: “Có lẽ là như vậy, để tối nay nô tỳ sai một nha hoàn khác tạm thời tới hầu hạ Ngũ di nương.”

“Đa tạ Bội Lan cô nương.”

Bội Lan lắc đầu: “Không cần đa tạ, chẳng qua nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi, Ngũ di nương nghỉ ngơi sớm một chút đi. Nhưng mà, nô tỳ muốn nhắc nhở Ngũ di nương một câu, phòng tắm là Hoàng Thượng ban cho Công Chúa, ngoại trừ Công Chúa ra thì không ai được phép dùng.”

***

Chi Chi không ngờ buổi chiều hai ngày sau nàng lại thấy Thải Linh.

“Thải Linh, tại sao muội lại tới đây?”

Thải Linh nhìn thấy Chi Chi thì vô cùng cao hứng: “Công Chúa bảo nô tỳ tới, Quyển Đan đâu rồi?”

“Không biết, có lẽ là bị gọi trở về rồi.” Do đang nói dối nên Chi Chi có chút chột dạ, ánh mắt nàng hơi tránh né.

“Thảo nào Công Chúa lại gọi nô tỳ tới.” Thải Linh nói.

Thật ra thì Chi Chi có chút hiếu kỳ về cậu bé mà đêm đó nàng gặp.

Càng tò mò vì sao trong ngăn tủ ở phòng tắm lại có một cơ quan như vậy.

Tại sao cậu bé đó biết cách mở cơ quan nhưng lại không ra ngoài, rốt cuộc thì cậu bé đó là ai?

Mặc dù tò mò và hiếu kỳ nhưng Chi Chi cũng không có quay lại phòng tắm đó nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện rất kỳ lạ.

Quyển Đan đã từng hầu hạ Công Chúa, nên không thể không biết chuyện phòng tắm, vậy mà tại sao nàng ta còn cố tình dẫn nàng đến đó.

Là muốn mượn tay Công Chúa giết nàng sao? Nhưng nàng có giá trị gì?

Chi Chi không nghĩ ra.

Sau khi trải qua chuyện này, Chi Chi đã hiểu thêm một điều.

Nàng nghĩ kỹ rồi, chỉ cần nàng không bước chân ra khỏi Côi Ương Cung, không chọc phải chuyện rắc rối gì thì cái mạng nhỏ này của nàng sẽ không bị uy hiếp.

***

“Ngươi là tiểu thiếp của Phò Mã?”

Chi Chi quỳ dưới đất, không dám thở mạnh: “Hồi nương nương, đúng vậy.”

Công Chúa có huyết thống người Hồ bởi vì Thục quý phi là người Hồ.

Tướng mạo của Thục quý phi có bảy phần tương tự với Công Chúa, chỉ là tướng mạo của bà khác biệt rõ ràng so với người Hán.

Hốc mắt của bà rất sâu, một đôi mắt thâm thuý giống như có thể chứa đựng muôn ngàn vì sao.

Nhưng người Hồ không trẻ lâu, cho dù đã được bảo dưỡng rất tốt nhưng Thục quý phi vẫn không giấu được dấu ấn của tuổi tác.

Mí mắt của bà trũng xuống, nếp nhăn trên khoé mắt cũng rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Vậy nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của bà cũng có thể biết khi còn trẻ Thục quý phi chính là một tuyệt đại mỹ nhân.

Vừa tối đến Chi Chi đã bị gọi tới, từ đầu đến giờ khi bước vào đây nàng luôn quỳ ở dưới đất, vị Quý phi tôn quý xinh đẹp này không hề có ý định cho Chi Chi đứng lên.

"Hài tử của Bổn cung thật là càn quấy, mình đi gả chồng rồi mà còn nạp thêm cho Phò Mã nhiều tiểu thiếp như vậy, nhất là lại còn nạp một nữ nhân thường dân nữa." Thục quý phi cười nhẹ: "Lần này tới hành cung, là do ngươi cầu xin Phò Mã sao?"

Chi Chi rũ mắt: "Hồi nương nương, không phải."

"Ồ?" Thục quý phi tựa như có chút kinh ngạc: "Thật là kỳ lạ, tại sao có bốn tiểu thiếp mà lại chỉ mang theo một mình ngươi?"

"Hồi nương nương, dân… dân nữ cũng không biết."

Thục quý phi cười khẩy, nói với ma ma ở bên cạnh: "Ngươi xem, nữ nhân bây giờ thật là lợi hại, năm đó khi Bổn cung vẫn còn là người mới, phải cầu xin đủ cách mới được cho tới hành cung này. Vậy mà một tiểu thiếp, đến cầu cũng không cần cầu, liền cứ thế được tới."

Ma ma bên cạnh nói: "Nương nương, người là lá ngọc cành vàng, cần gì phải đánh đồng với loại người hạ tiện này, chắc hẳn nàng ta đã sử dụng chút thủ đoạn nhỏ gì đó thôi."

Thục quý phi đảo mắt: "Chỉ sợ không phải là thủ đoạn nhỏ, không chỉ dụ dỗ Phò Mã mà còn dụ dỗ cả Tín Phương của Bổn cung nữa." (Bê: Công Túa tên là Tín Phương nha, Bùi Tín Phương – tên vẫn nam tính ngời ngời, đừng chị em nào nhầm tưởng Công Túa tên là Công Túa đó =)))))

https://thuviensach.vn

Nói xong, dường như Thục quý phi có chút không vui, giọng nói u oán: “Không phải lần trước Bổn cung chỉ cằn nhằn nó mấy câu thôi sao, nó liền làm ngơ với ta, đến mẫu phi cũng không gọi. Nhưng chẳng lẽ Bổn cung nói sai? Chỉ vì một tiểu thiếp mà giết mấy vị công tử nổi tiếng trong kinh thành, nếu như để Phụ hoàng nó biết chuyện này, chẳng phải nhất định ông ấy sẽ nổi giận sao?”

Nói đến đây, Thục quý phi giống như vô cùng thương tâm, còn lấy khăn tay ra lau lau khoé mắt: “Đúng là Bổn cung đã nuôi một con sói mắt trắng (*) mà.”

(*) Sói mắt trắng: ý chỉ người vô ơn.

“Nương nương.” Ma ma vội vàng nói: “Người và Công Chúa nào có cái gì gọi là hận thù chứ, Công Chúa chỉ là nóng giận nhất thời, chờ khi Công Chúa bớt giận, dĩ nhiên là sẽ tới nhận tội với nương nương thôi.”

Thục quý phi tỏ vẻ mệt mỏi: “Hy vọng là như vậy. Ma ma, càng nhìn nha đầu này Bổn cung càng không thích, mau đuổi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

“Chờ một chút.” Thục quý phi một lần nữa quét ánh mắt qua người Chi Chi.

Bà nhìn tiểu nha đầu đang quỳ ở phía dưới, nói thật, số mỹ nhân Tín Phương của bà đã từng gặp còn ít sao?

Tại sao lại nhìn một đứa tiện dân bằng một con mắt khác?

“Ma ma, ngươi đưa nha đầu này về đi, đừng để cho Tín Phương lại tức giận.”

https://thuviensach.vn

Nha hoàn ở bên cạnh đỡ Thục quý phi đứng lên: “Bổn cung mệt mỏi rồi, chắc Hoàng Thượng sẽ không tới đâu, nghỉ ngơi sớm một chút thôi.”

Bấy giờ Chi Chi mới thở phào nhẹ nhõm, lúc nàng vừa lui ra đến cửa điện, không nhịn được mà giương mắt nhìn lên, tiểu quỷ vừa rồi còn nằm trên ghế đã biến mất.

Từ khi bước chân vào tẩm điện này nàng đã cảm nhận được bầu không khí vô cùng u ám đáng sợ.

Hơn nữa khi nàng lén nhìn Thục quý phi một cái, lại nhìn thấy có một tiểu quỷ nằm trên bả vai của Thục quý phi.

Chi Chi không dám nhìn lâu, vội vàng cúi đầu xuống.

Đã lâu rồi nàng không nhìn thấy quỷ, thôi thì cứ giả vờ như không nhìn thấy đi.

***

Ra khỏi đại điện đó, lúc này nàng mới cảm thấy cỗ tử khí âm trầm kia bắt đầu tan biến.

Chi Chi cùng người của Thục quý phi quay trở về Côi Ương Cung.

Đi được một nửa thì gặp người.

Ma ma và nha hoàn ở đằng trước quỳ xuống.

“Nô tỳ bái kiến Thái Tử điện hạ.”

Tiếng bước chân đến gần, sau đó một giọng nam ôn hoà cất lên.

“Bình thân.”

Chi Chi cùng những người khác đứng lên.

https://thuviensach.vn

Giọng nam lại vang lên: “Ồ, vị này là ai? Sao cô (**) chưa từng thấy qua?”

(**) Cách xưng hô của Thái Tử.

Ma ma đằng trước trả lời: “Hồi Thái Tử điện hạ, nàng là thiếp thất của Phò Mã. Nương nương cho gọi nàng tới trò chuyện, bây giờ nô tỳ đang đưa nàng về Côi Ương Cung.”

“Ừm, ra vậy.” Dường như nam nhân nổi lên hứng thú: “Ngẩng đầu lên cho cô nhìn thử.”

Chi Chi cứng đờ, mãi sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khi ngẩng đầu nàng mới nhìn rõ dáng vẻ của vị Thái Tử kia.

So với Công Chúa thì tướng mạo của vị Thái Tử này hoàn toàn bình thường, không có gì đặc biệt.

Hắn nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, có một đôi mắt không lớn không nhỏ, một làn da không đen không trắng, bất kể nhìn kiểu gì cũng đều thấy chỉ là một dáng vẻ phổ thông.

Lúc Thái Tử thấy rõ mặt Chi Chi thì ánh mắt khẽ động, sau đó cười nói: “Tên Việt Dương kia đúng là vô cùng có diễm phúc.”

Nói xong câu này, hắn liền cứ thế nghênh ngang bỏ đi, hơn mười nô tài đi sau hắn cũng vội vàng đi theo.

“Nô tỳ cung tiễn Thái Tử điện hạ.”

Mấy người lại vừa quỳ xuống vừa hô to.

Chờ đến khi bóng dáng Thái Tử hoàn toàn biến mất, Chi Chi mới có thể đứng lên.

https://thuviensach.vn

Ma ma đằng trước nghiêng đầu nhìn Chi Chi, ánh mắt mang theo vẻ uy hiếp: “Lâm thị, trong cung này không thể so với bên ngoài, trong cung không bao giờ để cho loại hồ ly tinh tồn tại.”

Chi Chi cúi đầu: “Ma ma nói phải.”

Cứ coi như nàng không nhìn thấy con quỷ đó đi, người trong cung này thật khiến người ta chán ghét, hừ!

***

Chi Chi vừa đi đến cửa Côi Ương Cung thì nhìn thấy Bội Lan.

Bội Lan thấy mấy người bọn họ thì tiến lên đón: “Tống ma ma, sao người lại đích thân đến đây?”

Tống ma ma ngoài cười nhưng trong không cười: “Phụng lệnh nương nương, đưa Lâm thị trở về.”

Bội Lan cười nói: “Thật là vất vả cho Tống ma ma.”

Nàng ta lấy một túi tiền từ trong tay áo ra nhét vào tay của Tống ma ma: “Ma ma cầm đi uống trà.”

Mí mắt Tống ma ma hơi chớp, nhưng lại đẩy túi tiền về: “Ngươi đây là làm gì vậy, sau này ta vẫn còn phải tiếp tục hầu hạ nương nương. Ta đi trước.”

Vị ma ma kia đi rồi, Bội Lan mới hành lễ với Chi Chi: “Nô tỳ thỉnh an Ngũ di nương, Ngũ di nương có đói không? Phòng bếp đã giữ đồ ăn lại cho Ngũ di nương.”

***

Màn đêm buông xuống an bình không có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ngày hôm sau, Thải Linh đánh thức Chi Chi dậy: “Ngũ di nương tỉnh dậy đi, Phò Mã đang chờ người ở bên ngoài đó.”

Chi Chi mơ màng: “Ai cơ?”

“Phò Mã.”

Chi Chi mắt nhắm mắt mở: “Để làm gì?”

“Nói là dẫn Ngũ di nương đi cưỡi ngựa.”

Chi Chi liền bật dậy khỏi giường.

“Dẫn ta đi cưỡi ngựa sao?” Chi Chi trợn mắt.

Thải Linh gật đầu: “Vâng, hơn nữa còn cố ý dắt theo Đạp Tuyết của Công Chúa.”

Chi Chi “vèo” một cái xuống giường: “Thải Linh, nhanh, nước đâu? Ta muốn rửa mặt.”

“Ngũ di nương người chậm một chút.”

Lúc Chi Chi đang chải tóc thì một nha hoàn tiến vào: “Nô tỳ thỉnh an Ngũ di nương. Phò Mã đã chuẩn bị kỵ trang cho Ngũ di nương, hy vọng lát nữa Ngũ di nương sẽ thay.”

“Để đó đi.” Chi Chi thuận miệng nói, rồi bảo với Thải Linh: “Thải Linh, muội giúp ta buộc hết tóc lên, giống như những nữ hiệp ở trong sách ấy.”

Thải Linh nhịn cười: “Không phải Ngũ di nương không biết chữ sao?”

Chi Chi ra vẻ hiểu biết: “Ta nghe người ta nói nha, những nữ hiệp kia đều hiên ngang oai hùng, chỉ cần một cây trường đao đã chém nát quân

https://thuviensach.vn

địch.”

Thải Linh nghe vậy lại hít vào một hơi, ánh mắt hiện ra nỗi sợ hãi: “Đáng sợ như vậy ư.”

Chi Chi gật đầu: “Đúng vậy, thật ra khi còn bé ta rất muốn làm một nữ hiệp, nhưng mà…”

“Nhưng mà sao?”

“Cha ta không có tiền mời sư phó tới dạy võ công cho ta.”

Thải Linh cố nín cười, cẩn thận chải tóc cho Chi Chi.

Hôm nay Thải Linh cột toàn bộ tóc của Chi Chi lên nhét vào trong ngọc quan, đồng thời để giữ vẻ mềm mại của nữ nhân gia nên nàng ta đã vẽ thêm một đoá hoa đỏ thắm lên giữa chân mày.

Cuối cùng đeo cho Chi Chi một đôi hoa tai phỉ thuý cùng màu với ngọc quan.

Chi Chi ngược lại hoàn toàn không quan tâm tới dung mạo của mình, chỉ liên tục giục Thải Linh nhanh lên.

Phò Mã đưa tới một bộ kỵ trang màu đỏ, Chi Chi vừa mặc vào, Thải Linh liền cười trộm.

Chi Chi nhìn thấy: “Thải Linh, muội cười cái gì? Ta mặc trông rất xấu sao?”

“Không phải, là cảm thấy Ngũ di nương mặc như vậy quá đẹp, nhưng cũng thật quá chói mắt.”

Đích thực là chói mắt.

https://thuviensach.vn

Nha hoàn mang y phục đến cho Chi Chi chỉ nhìn qua thôi mà mặt cũng đã ửng đỏ, trong lòng không nhịn được mà nghĩ: vóc dáng của vị Ngũ di nương này không khỏi quá đẹp đi.

Vậy nhưng Chi Chi lại hồn nhiên không biết, đeo xong bao bảo vệ cổ tay liền đi ra ngoài.

***

Phò Mã đang đứng ở trong sân, nghe được tiếng động thì quay đầu lại.

Hôm nay hắn cũng mặc kỵ trang, chỉ là bộ này màu xanh.

Thân hình Phò Mã cao lớn, ngọc thụ lâm phong, mặc kỵ trang càng toát lên vẻ anh khí ngút trời.

Bởi vì kỵ trang thắt eo cao, nên cặp chân dài của hắn hoàn toàn lộ ra.

Phò Mã cũng buộc hết tóc lên, để lộ ra gương mặt tuấn mỹ xuất trần.

Trong tay hắn cầm roi đánh ngựa màu nâu sậm.

Khi nhìn thấy Chi Chi, ánh mắt Phò Mã lập tức quét một lượt khắp người nàng từ trên xuống dưới, sau đó nhếch môi: “Ai chuẩn bị y phục?”

Một nha hoàn tiến lên, dè dặt nói: “Hồi Phò Mã, là nô tỳ chuẩn bị.”

“Đi tìm bộ nào rộng hơn một chút, không, càng rộng càng tốt.” Phò Mã mặt không đổi sắc nói.

Chi Chi đi lên trước, còn chưa kịp hành lễ, Phò Mã đã trừng mắt nhìn nàng: “Ai bảo nàng đi ra ngoài?”

“Nhưng… Nhưng mà…” Chi Chi sợ hết hồn, nàng còn chưa nói xong, Phò Mã đã cất giọng lạnh như băng: “Quay trở về phòng đi, mặc bộ y phục

https://thuviensach.vn

này trông thật xấu xí.”

“Ừm…”

Chi Chi cắn môi quay trở về.

“Chờ một chút.” Phò Mã gọi Chi Chi lại.

Chi Chi vừa xoay người lại thì có một bàn tay sờ lên giữa chân mày của nàng: “Đây là cái gì, dùng để trấn quỷ sao?”

Chi Chi cắn răng nhắm chặt hai mắt, cho đến khi đối phương bỏ tay ra khỏi trán nàng.

Phò Mã nhìn đoá hoa kia bị hắn lau đến khi chỉ còn lại vết hồng mờ mờ, lúc này mới hài lòng, còn gật gật đầu: “Được rồi, bây giờ trở về phòng đi.”

Rất nhanh sau đó, lại có người đưa tới một bộ kỵ trang khác.

Chi Chi vừa mặc vào liền nhíu mày, tay áo còn phải xắn lên mấy gấu chứ đừng nói đến quần.

Cuối cùng Chi Chi phải tự mình ra tay, nàng gấp ống quần lại mấy gấu rồi dùng kim chỉ khâu lại, ống tay áo cũng vậy, nhưng mà vẫn còn rất rộng.

Chi Chi thở dài, bất đắc dĩ hỏi Thải Linh ở bên cạnh: “Phò Mã thật sự muốn dẫn ta đi cưỡi ngựa sao?”

Thải Linh an ủi Chi Chi: “Đương nhiên là vậy rồi.”

Chi Chi nhìn y phục của mình: “Nhưng mặc thế này thì cưỡi ngựa kiểu gì?”

***

https://thuviensach.vn

Nửa canh giờ sau.

Chi Chi được như ý nguyện ngồi lên một con lừa.

“Phì ~” con lừa kia kêu lên một tiếng.

Chi Chi vội vàng điều chỉnh cây gậy trong tay, hạ thấp xuống để con lừa có thể ăn được củ cải.

Phò Mã cười Đạp Tuyết đi chậm rãi ở bên cạnh nàng: “Thế nào? Đã quen cưỡi lừa chưa?”

Chi Chi quay đầu nở nụ cười khéo léo với Phò Mã: “Hồi Phò Mã, thiếp vô cùng quen rồi.”

Vừa nói xong, nàng lén nhìn trộm Đạp Tuyết.

Đạp Tuyết thật là đẹp mắt, cả người đen tuyền, riêng vó ngựa và cái đuôi lại có màu trắng, thảo nào được gọi là Đạp Tuyết.

Nhưng mà hình như tính khí của Đạp Tuyết không tốt lắm, cứ luôn phun khí vào con lừa nàng đang cưỡi.

Dù sao thì bất kể là con ngựa nào, thấy mình phải đi chậm theo tốc độ của một con lừa thì cũng sẽ rất tức giận mà thôi.

Chi Chi cười một tiếng.

Phò Mã nhìn Chi Chi: “Đúng là không có tiền đồ, cưỡi lừa mà cũng vui vẻ như vậy sao?”

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phò Mã Nhìn Chi Chi Chằm Chằm

Biên tập: B3

Nơi đây là trại huấn luyện ngựa của hành cung.

Phò Mã cưỡi Đạp Tuyết đi bên cạnh không bao lâu thì Đạp Tuyết bắt đầu phát ra âm thanh kháng nghị.

Phò Mã cười nhẹ, sờ sờ đầu Đạp Tuyết: “Biết rồi, ta sẽ lập tức cho ngươi chạy, chúng ta không chơi với con lừa ngốc này nữa.”

Con lừa bị Phò Mã mắng là ngu ngốc vẫn vui sướng “Phì” một tiếng.

Chi Chi không tỏ vẻ gì.

Phò Mã liếc nhìn Chi Chi: “Ta để thị vệ canh giữ, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Chi Chi gật đầu: “Không sao, thiếp không có việc gì.”

“Không, là ta sợ nàng gây rắc rối thôi.” Phò Mã nhếch môi cười, giật mạnh dây cương, Đạp Tuyết liền cứ thế phóng vút đi.

Chi Chi nhìn theo đến ngây người, mà con lừa ngu ngốc nàng đang cưỡi lại vui sướng kêu một tiếng.

“Phì ~”

https://thuviensach.vn

Chi Chi buồn cười, nàng sờ đầu con lừa, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên là ngươi và Đạp Tuyết hoàn toàn khác nhau, cũng giống như ta và…” Nàng còn chưa kịp nói hết câu.

“Ngũ di nương, con lừa ăn xong củ cải rồi, để nô tỳ giúp người lấy củ mới.”

“Được, cám ơn ngươi.”

Phò Mã mang theo một nha hoàn tới, nha hoàn này có diện mạo thanh tú, khi cười lên có hai lúm đồng tiền.

Nàng ta cười xấu hổ: “Ngũ di nương đừng khách khí.”

Đột nhiên, Chi Chi nghe thấy có tiếng vó ngựa truyền đến từ sau lưng.

Vốn đang ngạc nhiên vì tại sao Phò Mã lại đi về từ đằng sau thì nha hoàn vừa rồi vội vàng đưa tay ra với Chi Chi: “Ngũ di nương mau xuống đây đi, Thái Tử điện hạ tới.”

“À, được.” Chi Chi được nha hoàn đỡ xuống khỏi lưng lừa, lúc này tiếng vó ngựa đã gần sát bên tai, nghe tiếng động hẳn không chỉ là một con.

Hôm nay Thái Tử rảnh rỗi không có việc gì làm nên tới trại huấn luyện ngựa vui chơi một chút, không ngờ lại gặp những người khác.

Hắn thả chậm tốc độ ngựa, đến khi lại gần mới dừng lại.

Thái Tử nhìn lướt qua đám người đang quỳ ở dưới đất, nhận ra đây là thị vệ của Công Chúa: “Công Chúa đang ở đây?”

Thị vệ đứng đầu trả lời: “Hồi Thái Tử điện hạ, Công Chúa không ở đây, là Phò Mã tới cưỡi ngựa.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, Việt Dương sao.” Thái Tử cười một tiếng: “Còn con lừa này là thế nào? Việt Dương còn cưỡi cả lừa?”

“Hồi Thái Tử điện hạ, con lừa này là Phò Mã chuẩn bị cho thiếp thất.”

Thải Tử nhìn thấy Chi Chi, hắn xoay xoay cái nhẫn ngọc trên ngón tay: “Đệ muội cũng ở đây? Đứng lên đi.”

Mặc dù Chi Chi còn rất nhiều thứ không hiểu rõ, nhưng nàng biết hai tiếng “Đệ muội” này của Thái Tử là hai tiếng mà nàng không tài nào kham nổi, thậm chí giọng nói của Thái Tử rõ ràng còn mang theo vẻ bông đùa.

Theo như bối phận mà nói thì, Phò Mã là muội phu (*) của Thái Tử, mà Thái Tử lại gọi thiếp thất của muội phu mình là đệ muội, nghe kiểu gì cũng thấy kỳ quái.

(*) Em rể

Chi Chi hơi do dự, không biết có nên đứng dậy hay không thì nha hoàn ở bên cạnh đưa tay ra giữ Chi Chi lại.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng vó ngựa.

Thái Tử cũng bị tiếng động này thu hút, ngẩng đầu nhìn lên.

Khi thấy rõ người đang tới, hắn hơi nheo mắt lại.

Phò Mã cưỡi Đạp Tuyết phóng đến như bay, hắn hoàn toàn không giảm bớt tốc độ.

Mãi cho đến khi vọt đến trước mặt bọn họ, Phò Mã mới kéo dây cương, Đạp Tuyết giơ hai chân trước lên trời, ngửa cổ kêu to, sau đó mới ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Phò Mã cầm dây cương xuống ngựa, hành lễ với Thái Tử: “Vi thần bái kiến Thái Tử.”

“Việt Dương mau mau đứng lên, sao lại còn phải khách khí với cô.” Thái Tử cười: “Muội muội của cô không đi cùng với ngươi sao?”

Phò Mã giương mắt nhìn Thái Tử, nở một nụ cười ấm áp: “Hôm nay thân thể Công Chúa không thoải mái nên không tới.”

“Hoá ra là như vậy, mấy ngày trước nha đầu kia vẫn còn mạnh miệng tranh luận với cô, dáng vẻ cay cú. Nếu không phải là cô nhìn muội ấy lớn lên từ nhỏ, cô còn tưởng rằng muội muội ngoan của mình đã biến thành một tên nam nhân thúi rồi cơ chứ.” Thái Tử nói như thuận miệng, lại thân thiết hỏi Phò Mã: “Việt Dương ngươi nói đi? Ngươi và muội ấy cũng cùng nhau lớn lên, muội ấy gả cho ngươi xong có nghe lời hơn chút nào không?”

Thái Tử nở một nụ cười quái dị.

Phò Mã mím môi cười, cúi đầu xuống không đáp lời.

Thái Tử cười ha ha, giống như thái độ của Phò Mã đã lấy lòng được hắn, hắn nói: “Việt Dương, ngươi so tài với cô một trận. Thử so xem ai tới cái đồi kia trước, nếu như ngươi thắng, nhất định cô sẽ trọng thưởng.”

Phò Mã phóng người lên ngựa: “Vậy vi thần liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thái Tử vung dây cương: “Thế thì bắt đầu đi.”

Phò Mã liếc nhìn Chi Chi còn đang quỳ dưới đất, cũng vung dây cương lên bám theo.

Bởi vì xuất phát muộn hơn nên Phò Mã bị tụt ở phía sau.

https://thuviensach.vn

Nhưng tốc độ cưỡi ngựa của hắn càng ngày càng nhanh, chưa đầy bao lâu sau đã đuổi kịp Thái Tử.

Thái Tử cau mày, hung hăng vụt mạnh vào mông ngựa, con ngựa phát ra tiếng hí thống khổ.

Phò Mã nhếch môi, ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Hắn cưỡi Đạp Tuyết cứ thế vượt qua Thái Tử, thậm chí như được rót thêm sức mạnh mà chạy thẳng tới sườn núi.

Thái Tử tới chậm hơn, hắn ta cười khổ: “Việt Dương, lá gan của ngươi thật là lớn.”

Phò Mã cười ôn hoà, nhìn qua hết sức tao nhã lễ độ: “Thái Tử điện hạ có tấm lòng nhân hậu, sao có thể so đo với vi thần? Huống hồ vi thần cũng chỉ vì phần thưởng của Thái Tử nên mới liều mạng như vậy, nếu không thì sao có thể thắng được.”

Sắc mặt Thái Tử trở nên tốt hơn, bị Phò Mã dụ cười to: “Ngươi đúng là, đường đường là một Phò Mã mà lại liều mạng chỉ vì một phần thưởng. Thôi được, ngày mai cô sẽ ban thưởng.”

***

Sau khi Thái Tử rời đi Chi Chi mới đứng lên.

Nha hoàn xoa xoa chân cho Chi Chi: “Ngũ di nương không sao chứ?”

Chi Chi cười với nha hoàn: “Không sao, cám ơn ngươi.”

Phò Mã đã cưỡi ngựa trở lại, hắn cưỡi Đạp Tuyết đi đến bên cạnh Chi Chi.

Rồi đột nhiên cúi người ôm lấy eo Chi Chi, cứ thế bế nàng lên ngựa.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chỉ mới kịp kêu một tiếng thì đã phát hiện thấy mình đang cưỡi lên lưng Đạp Tuyết, ngồi trước mặt Phò Mã.

“Các ngươi cứ canh gác ở chỗ này.” Phò Mã bỏ lại những lời này xong thì cưỡi Đạp Tuyết chạy như bay.

Chi Chi chưa từng cưỡi ngựa bao giờ, cũng không nghĩ là tốc độ chạy của ngựa lại nhanh như thế.

Làn gió quất mạnh vào mặt nàng, khiến hai gò má của nàng có chút đau nhói, nhưng đau hơn cả là mặt trong hai bên đùi.

“Phò… Phò Mã.” Chi Chi hỏi dè dặt: “Đây là đang đi đâu vậy?”

“Không phải nói muốn cưỡi ngựa sao? Chẳng lẽ nàng chỉ muốn cưỡi lừa?” Nghe giọng của Phò Mã dường như còn lãnh đạm hơn rất nhiều so với vừa nãy.

Hắn vòng tay qua người Chi Chi nắm lấy dây cương, tựa hồ chê tóc Chi Chi vướng vào mặt hắn, hắn còn đưa một tay ra ấn đầu Chi Chi vùi sâu vào trong ngực mình.

Phải vất vả lắm Chi Chi mới tạo ra được một khoảng cách nhỏ.

Trên gương mặt tuấn mỹ kia của Phò Mã không hề có chút biểu tình nào, ánh mặt lạnh nhạt như được ngâm trong hồ băng.

Hắn đưa mắt nhìn ra xa, nhưng lại giống như vạn vật trên thế gian này không thứ gì có thể lọt được vào trong mắt hắn.

Chi Chi vẫn còn đang muốn giãy giụa thêm mấy cái, nhưng cưỡi ngựa thật sự không thoải mái chút nào, cuối cùng nàng đành phải thoả hiệp, dựa vào trong ngực Phò Mã.

https://thuviensach.vn

Nàng ngửi được mùi hương trên cơ thể đối phương, là một mùi hương rất nhạt, nhưng dễ chịu vô cùng.

Đạp Tuyết vui sướng chạy, Chi Chi thì sắp không chịu nổi nữa, nàng không nhịn được nói: “Phò Mã, thiếp không muốn cưỡi ngựa nữa.”

Nàng nói nhưng Phò Mã không để ý gì đến nàng, Chi Chi giãy giụa nghiêng đầu qua chuẩn bị lặp lại một lần thì lập tức đối diện với đôi mắt của Phò Mã.

Phò Mã nhìn Chi Chi chằm chằm, sau đó đưa tay ra bịt lấy mắt nàng.

Chi Chi liền cảm nhận được một mảnh ấm áp trên môi mình.

***

Chi Chi ngồi yên ở trên ghế, biểu tình như cha chết mẹ chết.

Thải Linh đi tới rót nước cho Chi Chi: “Ngũ di nương, người uống ngụm nước đi.”

Ly trà được đặt trước mặt Chi Chi.

Chi Chi nhìn qua, đưa tay ra.

Tay đưa được một nửa thì nàng liền nhìn chằm chằm vào tay mình.

Chính cái tay này đã đánh Phò Mã!

Bàn tay đáng tội chết!

Chi Chi muốn khóc, nàng thực sự không dám nhớ lại tình hình sau khi tung ra cái tát theo bản năng ấy.

Không khí trở nên đông cứng, thậm chí nàng còn nghe được tiếng cười lạnh của Phò Mã.

https://thuviensach.vn

Thân là một tiểu thiếp, vậy mà nàng lại động thủ đánh phu quân của mình, hơn nữa vị phu quân này còn là hoàng thân quốc thích, là Phò Mã đương triều.

Chi Chi thở dài, đẩy ly trà ra: “Thải Linh, muội không cần phải để ý gì đến ta, cứ để cho ta tỉnh táo lại.”

Thải Linh không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là từ khi Chi Chi trở lại, nàng ta liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Chi Chi được nha hoàn đưa về, mà sau khi trở về nàng vẫn luôn ngồi ở trên ghế, không ăn không uống gì, thi thoảng lại thở dài một hơi.

Thải Linh ngẫm nghĩ một chút: “Ngũ di nương muốn tỉnh táo, không bằng đi tắm trước đi, nếu không cũng sẽ không còn nước nóng nữa.”

Chi Chi là một tiểu thiếp, hay nói chính xác hơn thì chỉ là tiểu thiếp của Phò Mã, không được coi trọng lắm khi ở Côi Ương Cung này.

Những chủ nhân chân chính lúc nào cũng có nước nóng để tắm, không hề giống với nàng.

Chi Chi suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Thải Linh nói đúng.

Nàng đứng lên, nhưng lại hít vào một ngụm khí lạnh.

“Sao vậy? Ngũ di nương.” Thải Linh lo lắng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Chi Chi trở nên nhăn nhó: “Đau!”

Nàng chỉ chỉ chân mình.

***

Mặt trong hai bên đùi của nàng đều bị mài đến rách da.

https://thuviensach.vn

Thải Linh cầm kéo cắt quần của Chi Chi, phát hiện thấy trên quần vẫn còn lác đác vết máu.

Thải Linh tỉ mỉ bôi thuốc mỡ cho Chi Chi xong xuôi rồi mới bưng chậu nước ở dưới đất lên: “Nô tỳ đem nước đi đổ trước đã, e rằng tối nay Ngũ di nương tạm thời không thể mặc quần khi đi ngủ rồi.”

Chi Chi nằm ở trên giường, bởi vì vết thương mà nàng chỉ mặc đồ lót, không mặc quần.

Vạt áo chỉ có thể che đến bắp đùi, hai bắp chân nhỏ nhắn trắng bóc lộ ra, thậm chí để tránh không đụng vào vết thương mà nàng còn phải tách hai chân ra, trông hết sức bất nhã.

“Đi đi, nhớ mau trở về.” Chi Chi nói với Thải Linh.

Chi Chi có chút mệt mỏi, liền cứ thế nhắm hai mắt lại.

Nghe tiếng cửa bị đẩy ra, nàng cho là Thải Linh nên không nói gì.

Đợi khi tiếng chân kia đến gần, nàng mới nói: “Thải Linh, rót giúp ta ly nước, ta khát quá.”

Tiếng bước chân dừng lại.

Chi Chi đợi một hồi nhưng không nghe thấy tiếng Thải Linh đáp, cảm thấy kỳ quái nên nàng mở mắt ra.

Nhưng khi mở mắt ra lại phát hiện không hề có ai khác.

Cửa một lần nữa bị đẩy ra, Chi Chi có chút không yên tâm: “Thải Linh?”

“Nô tỳ tới đây.”

https://thuviensach.vn

Hả?

Chi Chi bỗng cứng đờ, vừa rồi là ảo giác của nàng, hay là quỷ lại xuất hiện?

Thải Linh đi tới, kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Sao trên bàn lại có hộp thuốc mỡ?”

Thải Linh cầm lên nhìn kỹ, thuốc mỡ này là từ trong cung.

Nàng ta nhìn Chi Chi, vẻ mặt Chi Chi đầy mơ màng.

Thải Linh giương mắt nhìn cửa sổ đang mở, không nhịn được mà mỉm cười.

Nàng ta đi tới đóng cửa sổ lại lần nữa.

“Thải Linh, thuốc mỡ kia?” Chi Chi hơi sợ.

Thải Linh quay lưng lại với Chi Chi, cố gắng nín cười: “Không có gì, là nô tỳ đánh rơi xuống đó, nô tỳ quên cất.”

Bấy giờ Chi Chi mới thở phào nhẹ nhõm, nàng còn tưởng là quỷ chứ, doạ chết nàng rồi.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 33: “Bổn Cung Giúp Nàng.” Công Chúa Cười Dịu Dàng

Biên tập: B3

Thải Linh bưng chậu đồng đẩy cửa vào, đặt chậu đồng lên trên giá, sau đó mới đi đến bên cạnh giường gỗ, vén màn lụa xanh lên, dùng móc sắt móc lại: “Ngũ di nương, nên tỉnh dậy rồi.”

Người nằm trên giường đang ngủ say, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng.

Thải Linh lại gọi mấy tiếng, Chi Chi mới cố gắng mở mắt ra: “Thải Linh, bây giờ là canh giờ nào rồi?”

“Đã là giờ thìn (*).” Thải Linh đáp.

(*) 7 đến 9 giờ sáng.

Chi Chi ừm một tiếng rồi ngồi dậy như mọi ngày, nhưng bỗng nhiên lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Thải Linh vội vàng vén chăn lên nhìn xuống vết thương, khi nhìn thấy rõ thì hơi thở phào: “Đỡ hơn một chút so với hôm qua rồi.”

Mà lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng động ồn ào.

Chi Chi có chút tò mò: “Thải Linh, bên ngoài có chuyện gì vậy?”

Thải Linh lấy thuốc mỡ tới, bôi thêm cho Chi Chi: “Là binh lính của Thái Tử, hình như đêm qua Đông Cung bị mất trộm, nên mới phái người đi

https://thuviensach.vn

lục soát.”

Chi Chi ồ một tiếng, hơi hiếu kỳ hỏi: “Mất cái gì vậy?”

“Cái này thì nô tỳ không rõ lắm.” Thải Linh ngẩng đầu lên cười với Chi Chi: “Ngũ di nương nhanh dậy đi, để tránh lát nữa bọn họ lại muốn lục soát chỗ này của chúng ta.”

Chi Chi vừa rửa mặt xong thì nghe thấy tiếng đập cửa.

“Thái Tử ra lệnh lục soát toàn bộ các Cung, bây giờ mau mở cửa ra.”

Người bên ngoài cửa cất giọng hung ác, giống hệt như một con chó dữ.

Tay Chi Chi run lên một cái, khăn lau mặt liền cứ thế rơi vào trong nước, vài giọt nước còn bắn lên y phục của nàng.

Thải Linh thấp giọng: “Đến đúng lúc Côi Ương Cung không có ai là sao, chờ đến lúc Công Chúa trở lại, xem bọn họ có còn dám phách lối như vậy nữa không.”

“Công Chúa không có ở đây?”

“Vâng, sáng sớm nay đã đi ra ngoài. Đi cùng với Phò Mã ra khỏi hành cung.”

Giọng nói ngoài cửa lại vang lên, lần này gần như là muốn phá cửa: “Mở cửa! Người ở bên trong đang làm cái gì?”

“Thải Linh ra mở cửa đi.” Chi Chi vẩy nước trên tay: “Dù sao cũng không lục ra được thứ gì đâu.”

Thải Linh vừa mở cửa, lập tức một đống binh lính từ bên ngoài vọt thẳng vào.

https://thuviensach.vn

Thải Linh vội đỡ Chi Chi đi ra ngoài, để Chi Chi ngồi ở đình hóng mát trong sân.

Còn nàng ta thì chạy vào trong phòng: “Các ngươi lục soát thì cũng phải chú ý, đây chính là Côi Ương Cung, là nơi ở của Công Chúa.”

Một tên lính xoay người nhìn Thải Linh, cười châm chọc: “Đây là Côi Ương Cung, là nơi ở của Công Chúa, nhưng mà gian phòng này cũng chỉ là của một thiếp thất, có gì mà không dám lục soát.”

Hắn liếc nhìn Chi Chi đang ngồi ở trong đình nghỉ mát, quả là một tiểu nương tử xinh đẹp, nhưng ở trong cung thì loại thân phận này còn không cao quý bằng một Đại cung nữ của chủ tử.

Thải Linh phát cáu, nhìn thấy có tên lính trực tiếp mở tủ, lôi hết đồ vật ở bên trong ra vứt xuống đất, nàng ta nhanh chóng xông tới: “Các ngươi đang làm cái gì chứ?!”

Tên lính kia liền giẫm thẳng lên đống đồ, hoàn toàn coi Thải Linh như không khí.

Chi Chi chống cằm nhìn tình hình đang xảy ra ở trong phòng mình, lộn xộn hết cả rồi.

Nàng thở dài, vừa chuyển tầm mắt sang chỗ khác thì lại nghe thấy bên trong có người hô to: “Tìm ra rồi! Tìm được rồi!”

Chi Chi quay đầu lại, tìm được cái gì cơ?

Tên lính cầm đầu mang một cái hộp ra, hắn phất tay: “Người đâu, trói nữ nhân này và nha hoàn của nàng ta lại.”

Thải Linh chạy nhanh ra khỏi phòng, vọt tới che chắn trước người Chi Chi: “Các ngươi dám?”

https://thuviensach.vn

“Có gì mà không dám?” Tên lính kia bật cười: “Vật này được lục ra từ căn phòng của các ngươi, phải biết rằng đây chính là cống phẩm.”

Binh lính mở cái hộp ra, thật bất ngờ khi bên trong lại là hộp thuốc mỡ xuất hiện ở trên bàn Chi Chi vào đêm hôm qua.

“Tại sao cống phẩm ngàn vàng khó mua được lại xuất hiện ở chỗ này?”

Chi Chi đứng lên, nàng nhìn Thải Linh, cất tiếng: “Chẳng lẽ không thể là Phò Mã thưởng cho ta?”

“Phò Mã? Phò Mã cũng không có thứ trân quý như vậy. Trói vào, áp giải tới Đông Cung.”

“Dừng tay!”

Một giọng nữ từ xa vọng tới.

Chi Chi nhìn về phía đó thì phát hiện là Bội Lan.

Bội Lan nhìn rất vội vàng, giống như vừa chạy một mạch tới đây, vẻ mặt có chút bơ phờ, nàng ta đứng chắn trước mặt Chi Chi: “Ai trong các ngươi dám trói? Đúng là không biết sống chết, tính tình của Công Chúa các ngươi vẫn chưa rõ phải không? Công Chúa vừa đại hôn được mấy tháng, các ngươi lại dám tuỳ tiện xông vào lục soát Côi Ương Cung. Ta thấy là, chư vị xông vào Côi Ương Cung ngày hôm nay sẽ sống không được lâu nữa đâu.”

Đám binh lính nghe được câu này thì rối rít nhìn nhau, dáng vẻ phách lối ban đầu cũng thu liễm không ít.

Tên lính cầm đầu nở nụ cười: “Bội Lan cô cô, chúng tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Phụng mệnh làm việc? Hừ.” Bội Lan nhìn cái hộp mà tên lính đang cầm trong tay: “Các ngươi thừa dịp Công Chúa không có ở đây, tự tiện xông vào Côi Ương Cung, đây là tội thứ nhất. Ngang nhiên lục soát cung, đây là tội thứ hai. Ý đồ chiếm đoạt cống phẩm mà Hoàng Thượng ban thưởng cho Công Chúa, đây là tội thứ ba. Các ngươi cứ chờ đến lúc đầu lìa khỏi cổ đi.”

Lúc này, vẻ mặt của mấy tên binh lính kia đều có chút không nén giận được nữa.

Mà Bội Lan thì xoay người lại, nâng tay lên trực tiếp đánh thẳng vào mặt Thải Linh.

“Phế vật, đến bảo vệ chủ tử mà cũng không làm được.”

Một cái tát của Bội Lan đánh lệch mặt Thải Linh, Thải Linh quỳ sụp xuống: “Nô tỳ sai rồi, cầu xin Bội Lan cô cô tha thứ.”

Chi Chi ngây người, nàng nhìn Thải Linh quỳ trên đất, lại nhìn Bội Lan.

Nhưng Bội Lan hoàn toàn không nhìn Chi Chi, mà một lần nữa xoay mặt về chỗ cũ, nở nụ cười: “Chư vị vẫn còn muốn tiếp tục ở lại chỗ này, nhìn ta dạy dỗ nha hoàn không hiểu chuyện của Côi Ương Cung sao?”

Tên lính cầm đầu đưa cái hộp lại cho kẻ đứng đằng sau: “Trả lại.”

Sau đó nói với Bội Lan: “Mong rằng Bội Lan cô cô đừng nóng giận, chúng ta liền rời đi ngay.”

Đám binh linh kia rời đi, bấy giờ Bội Lan mới nhìn về phía Chi Chi.

Nàng ta nở nụ cười ôn hoà với Chi Chi, hành lễ, sau đó nói: “Ngũ di nương, chuyện hôm nay đã khiến cho người sợ hãi rồi. Người yên tâm, nô

https://thuviensach.vn

tỳ sẽ phái người tới dọn dẹp căn phòng trở lại như cũ.”

Chi Chi không cười nổi, cũng không biết phải nói cái gì, chỉ có thể gật gật đầu.

Giọng Bội Lan chợt thay đổi, nói với Thải Linh trên đất: “Khi còn ở trong cung ta đã dạy ngươi thế nào? Bây giờ ngươi hoàn toàn quên sạch không còn nhớ gì nữa. Vậy hôm nay cứ quỳ ở chỗ này mà tự kiểm điểm lại mình đi.”

Nói xong, nàng ta lại ngẩng đầu lên cười với Chi Chi: “Ngũ di nương, nô tỳ còn có việc phải rời đi trước, lát nữa sẽ có người tới.”

***

Bội Lan vừa đi, Chi Chi liền muốn đỡ Thải Linh dậy, nhưng Thải Linh nhất định không chịu đứng lên: “Ngũ di nương, là nô tỳ sai, người cứ để nô tỳ quỳ đi.”

Chi Chi lấy một cái khăn lụa từ trong tay áo ra, đưa cho nàng ta: “Vậy dù sao muội cũng nên lau vết máu trên miệng đi đã.”

Một bạt tai kia của Bội Lan đánh thật sự mạnh, đánh chảy cả máu mồm Thải Linh, hơn nữa trên mặt nàng ta còn hiện rõ dấu tay đỏ rực.

Thải Linh nhận khăn tay, Chi Chi nghĩ một chút, đi vào phòng.

Phòng bị lục soát ngổn ngang, trên đất toàn là đồ đạc.

Chi Chi thấy bàn trang điểm của nàng và bình phong đều bị xô đổ, nàng miễn cưỡng mới tìm ra được một cái gối mềm.

“Quỳ lên đây đi.” Chi Chi nhìn Thải Linh đang muốn lên tiếng: “Đến lời của chủ tử mà muội cũng không nghe sao?”

https://thuviensach.vn

Thải Linh cứng họng, đưa tay ra nhận lấy: “Tạ ơn Ngũ di nương.”

“Không cần tạ ơn.”

***

Lát sau, quả nhiên có mấy cung nữ đi tới.

Các cung nữ nhanh chóng thu dọn xong mọi thứ, cùng đi còn có cả một vị ma ma.

Vị ma ma đó cầm giấy bút, cẩn thận ghi lại những đồ đạc bị hư hỏng, sau đó nói với Chi Chi: “Ngũ di nương yên tâm, những đồ đạc nào bị hư hại nô tỳ sẽ nhanh chóng đổi sang cái mới, ở chính điện Côi Ương Cung còn một phòng hiện tại đang để trống, Ngũ di nương có thể tạm thời đến đó.”

“Cám ơn ma ma.”

Ma ma kia cười: “Ngũ di nương không cần khách khí. Đúng rồi, tiểu cung nữ này sẽ tạm thời hầu hạ Ngũ di nương trong mấy ngày tới.” Bà gọi tiểu cung nữ kia ra.

Chi Chi nhìn Thải Linh trên mặt đất: “Vậy còn Thải Linh?”

Ma ma nói: “Hôm nay nàng phạm sai lầm, phải quỳ ở đây đến giờ Hợi. Vì quỳ nguyên một ngày nên trong mấy ngày tới sẽ không hầu hạ Ngũ di nương được.”

***

Tiểu cung nữ được phân tới hầu hạ Chi Chi có chút vụng về.

Chi Chi hỏi mới biết hoá ra là vừa vào cung, thảo nào mới phân cho nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng Chi Chi cũng không tức giận: “Không sao cả, ngươi làm không tốt chính là làm không tốt, đâu có người nào vừa mới sinh ra đã có thể làm tốt mọi việc.”

Nói xong, nàng nâng ly trà tiểu cung nữ vừa mới rót lên uống một ngụm, liền bị nóng phải bỏ xuống ngay lập tức, đầu lưỡi nàng bỏng rát.

Tiểu cung nữ vô cùng áy náy, gấp đến độ muốn khóc: “Làm thế nào bây giờ? Phải đi mời thái y?”

Chi Chi vội vàng an ủi nàng ta: “Không sao, không sao, không bị bỏng, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.”

Nàng quả thực không nhịn được nữa nên phải đuổi khéo tiểu cung nữ ra ngoài.

Nàng ta chỉ mới hầu hạ nàng nửa ngày thôi mà hết đá vào chân rồi lại làm bỏng miệng nàng, đã vậy tiểu cung nữ đó còn hơi một tý là khóc.

Chi Chi đưa hai tay lên chống cằm.

Dù nàng ta thật là đáng yêu, nhưng vẫn thích Thải Linh hơn một chút.

***

Bởi tiểu cung nữ vụng về nên đến thoa thuốc Chi Chi cũng không dám gọi tiểu cung nữ đó.

Nàng tự mình cởi quần, ngồi ở mép giường.

Vết thương ở mặt trong bắp đùi nên Chi Chi phải tách hai chân ra mới có thể bôi được.

Nàng gập eo, ngón tay quệt thuốc chuẩn bị bôi, bỗng nhiên cửa bất ngờ bị đẩy ra.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì…”

Khi Công Chúa đi tới trước mặt Chi Chi thì bỗng ngừng nói.

Chi Chi ngẩng đầu lên, có chút ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Sau đó nàng liền há mồm ra, Công Chúa bèn nhanh chóng bịt kín miệng Chi Chi lại, nhỏ giọng uy hiếp: “Không được kêu.”

Hắn trực tiếp ngăn chặn tiếng thét của Chi Chi.

Cả người Chi Chi co rúm, yên lặng khép hai chân lại.

Khi hai chân chạm nhau liền đụng phải vết thương, nàng đau đến nhíu chặt lông mày.

Công Chúa rũ mắt nhìn Chi Chi, ánh mắt sáng lấp lánh: “Đang bôi thuốc? Hửm?”

Chi Chi gật đầu.

“Bổn cung giúp nàng.” Công Chúa cười dịu dàng, tay hắn bỏ ra khỏi miệng Chi Chi.

Chi Chi vội vàng lắc đầu: “Chút chuyện nhỏ này sao có thể phiền đến Công Chúa, thiếp có thể tự làm được.”

Công Chúa vẫn giữ nụ cười trên môi: “Lặp lại lần nữa.”

Miệng Chi Chi run rẩy, đấu tranh tư tưởng rất lâu giữa tính mạng và trong sạch của bản thân.

Còn chưa kịp nói gì thì cửa lại bị đẩy ra: “Ngũ di nương, nô tỳ nghỉ ngơi xong…”

https://thuviensach.vn

Tiểu cung nữ khựng lại, ngây ngốc nhìn Công Chúa đang ngồi xổm giữa hai chân Chi Chi.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đối Phương Quay Đầu Nhìn Nàng, Trong Đôi Mắt Màu Trà Thoáng Hiện Lên Sát Ý

Biên tập: B3

Công Chúa đứng lên, đưa lưng về phía tiểu cung nữ.

Tiểu cung nữ vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ bái kiến Công Chúa điện hạ.”

Chi Chi len lén ngẩng đầu nhìn vị Công Chúa điện hạ luôn luôn uy nghiêm.

Lúc này vẻ mặt Công Chúa có chút cứng đờ, hắn nâng tay lên rồi hạ xuống: “Đi ra ngoài đi.”

Tiểu cung nữ liền nhanh chóng đứng lên, không dám cả ngẩng đầu, cứ thế đi lùi ra ngoài.

Chi Chi thừa dịp này liền nhanh chóng kéo chăn che chân mình lại.

Công Chúa rũ mắt, liếc nhìn tấm chăn đang đắp trên đùi Chi Chi, rồi lại nhìn mặt nàng: “Thế nào? Không bôi thuốc sao?”

“Thiếp bôi xong rồi.” Chi Chi nặn ra một nụ cười giả lả, đang định đắp kín thêm một chút thì Công Chúa đưa tay ra giữ chăn lại: “Vậy sao được.”

Chi Chi đang muốn nói gì đó, Công Chúa liền cười khẽ, giống như là đã hiểu rõ suy nghĩ của Chi Chi: “Bổn cung và Chi Chi đều là nữ nhân, Chi

https://thuviensach.vn

Chi sợ cái gì?”

Hắn còn cố tình nhấn mạnh hai tiếng “nữ nhân”.

Lòng bàn tay Chi Chi rịn mồ hôi, trong mắt nàng thoáng hiện lên nỗi sợ hãi.

Đến chính nàng cũng không phát hiện ra, thân thể nàng đã bắt đầu khẽ run rẩy.

Công Chúa giơ tay lên đỡ lấy bả vai Chi Chi, giọng nói rất nhẹ: “Chi Chi đang sợ sao?”

“Không có!” Chi Chi vội phản bác.

Nàng nhìn gương mặt đẹp đến mức hoàn toàn không giống nam nhân của Công Chúa, cuối cùng đành bỏ cuộc, còn chưa biết ai mới là người phải chịu thiệt đâu.

Chi Chi liền vén chăn lên, dạng chân ra, nói thẳng: “Tới đi.”

Công Chúa: “…”

Hai tai hắn nhanh chóng đỏ lên, thậm chí trong đáy mắt cũng hiện lên màu đỏ ửng nhàn nhạt.

Hắn kéo chăn lại, đắp lên bắp đùi trắng đến loá mắt của Chi Chi: “Trời rét, đừng để bị nhiễm lạnh.”

“Không lạnh! Đang là mùa hè mà!”

Chi Chi lại muốn vén chăn lên, nàng nghĩ xong rồi, bôi muộn không bằng bôi sớm, bây giờ cứ để nàng không mặc quần mới càng xấu hổ hơn.

“Bổn cung bảo lạnh.” Công Chúa rít mấy tiếng qua kẽ răng.

https://thuviensach.vn

Động tác kéo chăn của Chi Chi lập tức dừng lại, hai bàn tay nhỏ nhắn đút vào bên trong, ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Công Chúa đứng một hồi, đột nhiên nói: “Nghe nói hôm nay có người tới lục soát cung, ngày mai Bổn cung đưa nàng đi báo thù, nàng có đi không?”

Thật đúng là trẻ con.

“Thiếp đi.” Chi Chi không hề do dự mà trả lời chắc như đinh đóng cột.

Dường như Công Chúa bị câu trả lời của Chi Chi chọc cười, khoé môi hiện rõ ý cười.

Hắn lại nhìn xuống lần nữa, Chi Chi hiểu ý vén chăn lên: “Muốn bôi thuốc sao?”

Công Chúa vội vàng kéo chăn lại, đắp lên chân Chi Chi.

“Trời lạnh như vậy còn bôi cái gì, Bổn cung còn có việc nên đi trước.”

Sau khi Công Chúa đi, bấy giờ Chi Chi mới nằm xụi lơ ở trên giường, sau lưng nàng đều ướt đẫm cả rồi.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, tiểu cung nữ thò đầu vào: “Ngũ di nương, Công Chúa bảo nô tỳ vào bôi thuốc cho người.”

“Không cần, ngươi cứ đi nghỉ ngơi đi.”

Chi Chi cảm thấy vẫn là tự mình làm thì hơn.

Trải qua chuyện vừa rồi, giọng nói của nàng trở nên yếu ớt hơn rất nhiều, nói đầy vẻ mệt mỏi.

Tiểu cung nữ khẽ đảo mắt.

https://thuviensach.vn

Mặc dù tay chân nàng ta vụng về, nhưng đầu óc lại dị thường lanh lợi.

Không biết nàng ta suy nghĩ cái gì mà đỏ bừng mặt rồi lui ra ngoài.

***

Hôm sau, tiểu cung nữ tới hầu hạ Chi Chi thức dậy.

Chi Chi dùng điểm tâm xong, đợi thêm một canh giờ nữa thì Công Chúa bên kia phái người tới mời.

Chi Chi liền đi qua.

Công Chúa đang đứng ở cổng Côi Ương Cung.

Chi Chi tới nơi thì thấy vẻ mặt hắn có chút uể oải, dường như đêm qua ngủ không được ngon giấc, vành mắt còn hơi xanh.

“Đi thôi.”

Công Chúa nói xong liền trực tiếp lên kiệu, Chi Chi đang do dự nhìn cỗ kiệu kia thì Công Chúa thò đầu ra, giọng nói có chút nôn nóng: “Nhanh lên một chút.”

Chi Chi vội leo lên.

Cỗ kiệu này chỉ có thể ngồi một hàng, Chi Chi ngồi ở bên cạnh Công Chúa, ít nhiều vẫn có chút sợ hãi.

Công Chúa nhìn Chi Chi, Chi Chi hơi cảnh giác, Công Chúa cười khẽ rồi đột nhiên nghiêng người tới.

Hắn cúi xuống ngửi người Chi Chi, Chi Chi không nhịn được né tránh, Công Chúa liền đưa tay ấn bả vai Chi Chi lại, rồi cả người hắn càng nghiêng sang, gần như là dồn hắn Chi Chi vào trong góc.

https://thuviensach.vn

Chi Chi đến động cũng không dám động.

Bấy giờ Công Chúa mới hài lòng, lại cúi đầu vào hõm cổ Chi Chi hít một hơi.

Hắn thấp giọng hỏi: “Vết thương sao rồi?”

“Nhờ phúc của Công Chúa, thiếp đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy để Bổn cung kiểm tra thử xem.”

Chi Chi khẽ run, cắn môi.

Công Chúa thì thầm bên tai Chi Chi: “Không phải Chi Chi muốn Bổn cung thích nữ nhân ư? (*) Sao cứ luôn tránh né Bổn cung vậy? Chẳng lẽ nàng cảm thấy Phò Mã tốt hơn Bổn cung?”

(*) Chương 30 Chi Chi có hỏi Công Túa câu này, ý bảo Công Túa les á.

Chi Chi nhớ tới cái tát ở trại huấn luyện ngựa kia.

Nàng chớp chớp mắt, hai mắt liền đỏ.

Công Chúa nhìn thấy thì hơi sửng sốt, ngay sau đó nghe thấy tiếng Chi Chi thút thít: “Nhưng mấy ngày trước Thục quý phi có gọi thiếp sang, cố ý cảnh cáo thiếp.”

Nàng vừa nói dứt lời, bầu không khí trong kiệu lập tức lạnh xuống.

Chi Chi cảm thấy bàn tay đang ấn bả vai nàng dùng sức mạnh hơn.

Trước khi nàng kịp kêu đau, Công Chúa đã thu hồi tay, ngồi ngay ngắn trở lại.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, trong mắt chứa đầy phiền muộn.

Hắn cất giọng còn lạnh lẽo hơn cái lần đầu tiên gặp Chi Chi: “Dừng kiệu, đi xuống.”

Cỗ kiệu lập tức dừng lại.

Chi Chi ngây ngẩn.

Nàng nhìn Công Chúa, đối phương cũng quay đầu nhìn nàng, trong đôi mắt màu trà thoáng hiện lên sát ý: “Lăn xuống đi.”

Chi Chi vội vàng đi xuống.

Nàng bị vứt ở giữa đường, bên cạnh nàng không có ai, đội ngũ của Công Chúa liền cứ thế đi thẳng.

Chi Chi hoang mang lúng túng nhìn xung quanh, nàng thậm chí còn không biết chỗ này là chỗ nào trong hành cung.

Nàng hầu như không hề ra khỏi Côi Ương Cung, mà có ra thì cũng chỉ ngồi trên kiệu, cũng có cả người chỉ dẫn, nàng chưa từng nghĩ sẽ phải tự mình ghi nhớ đường.

***

Kiệu của Công Chúa dừng ở cổng Đông Cung.

Hắn vừa xuống kiệu liền rút chiếc roi trên người thị vệ đứng bên cạnh.

Hắn mang roi đi vào Đông Cung.

Thị vệ giữ cổng Đông Cung nhìn thấy Công Chúa liền quỳ xuống: “Nô tài bái kiến Công Chúa.”

https://thuviensach.vn

Bọn họ quỳ xuống vừa vặn chặn hết cổng lại.

Ánh mắt Công Chúa hờ hững, cất giọng nhẹ bẫng: “Cút ngay.”

Mấy thị vệ do dự một chút, không nhúc nhích.

“Không cút phải không? Xem ra hôm nay Bổn cung phải huyết tẩy Đông Cung rồi.” Công Chúa cười khẽ một tiếng.

Sau khi lâm triều Thái Tử vội vàng chạy về, vừa về đến nơi đã thấy toàn bộ thị vệ ở Đông Cung của hắn đều đang nằm la liệt trên đất.

Hắn mắng thầm trong lòng, đi vào, càng đi lại càng thấy kinh ngạc.

Tất cả cây cối hoa cỏ trong Đông Cung của hắn cũng đều bị huỷ hoại, thậm chí đến bàn đá ghế đá cũng bị đập vỡ không sót cái nào.

Rốt cuộc Thái Tử không thể nín giận được nữa, hắn hô to: “Bùi Tín Phương, ngươi lăn ra đây cho cô.”

“Chậc, hoàng huynh tức giận kìa.”

Thái Tử quay lại nhìn theo hướng phát ra giọng nói, thấy Công Chúa đang chậm rãi đi từ hành lang phía bên kia tới.

Trong tay hắn cầm theo một cây roi, đầu kia của cây roi trói một tên thị vệ.

Tên thị vệ kia bị hắn kéo lê trên mặt đất, kéo thành một đường máu thật dài.

Một màn kinh dị như vậy nhưng trên gương mặt Công Chúa vẫn treo nụ cười dị thường ngây thơ, chỉ là trong đáy mắt hắn ẩn chứa nỗi điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Hắn đúng là kẻ điên. Con mẹ nó lại tự nhiên phát bệnh.

Thái Tử thu cơn giận vừa rồi lại, ôn tồn dỗ dành: “Tín Phương, muội đừng gây chuyện nữa. Đông Cung của cô bị muội phá thành như vậy, người cũng đều bị muội đánh đến mức này, muội cũng nguôi giận được rồi. Hôm qua là ca ca không đúng, cô không biết cấp dưới lại làm như vậy. Muội yên tâm, sau này chuyện đó sẽ tuyệt đối không bao giờ xảy ra nữa.”

Công Chúa nghiêng đầu, giật giật tay, chiếc roi trói tên thị vệ kia liền buông lỏng.

Thái Tử thấy thế thì thầm thở phào.

Đang muốn nói tiếp thì phát hiện thấy Công Chúa đi về phía hắn.

Hắn định lên tiếng thì thấy đối phương nhấc cây roi trong tay lên.

“To gan!”

Thái Tử đưa tay ngăn người phía sau lại, còn chiếc roi cũng đồng thời bị vứt xuống bên cạnh Thái Tử.

Công Chúa ném roi xuống đất: “Chẳng có gì vui.”

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Thái Tử xiết chặt, nhưng miệng vẫn cười nói: “Đúng vậy, phá Đông Cung chẳng có gì vui, Tín Phương, sợ là sau này đến bầu trời muội cũng chọc thủng ra một cái lỗ mất.”

Công Chúa nhìn Thái Tử: “Sinh thần của hoàng huynh sắp đến, đây cũng là lễ vật mà ta tặng cho hoàng huynh, không biết hoàng huynh có thích hay không?”

Thái Tử mặt không đổi sắc: “Thích.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt.” Công Chúa đi tới bên cạnh Thái Tử: “Hoàng huynh nên ngàn vạn lần nhớ rõ, đồ đạc trong cung của ta, dù chỉ là một con chuột, một chiếc lá rụng, hoàng huynh cũng không được phép động vào.”

Công Chúa vừa rời đi, Thái Tử liền xoay người tát người phía sau một cái: “Phế vật!”

“Thái Tử mắng phải, chúng nô tài đều là phế vật.” Đám người phía sau lập tức quỳ đầy đất.

Thái Tử xanh cả mặt, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Bùi Tín Phương, nhất định cô sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

***

Ngày đó thánh chỉ ban xuống, Công Chúa bị phạt quỳ một đêm, cấm túc một tháng.

Còn thị vệ cung nhân ở trong Côi Ương Cung cũng chịu phạt giống vậy, giảm một nửa bổng lộc trong ba tháng liền.

Thái Tử nghe được tin này thì giận đến mức lật tung bàn, phụ tá bên cạnh vội vàng khuyên giải: “Thái Tử điện hạ, người cần gì phải nổi giận với Công Chúa, trong tương lai người là vua của một nước.”

Thái Tử nghe được câu này, biểu tình ấm áp ôn hoà trên mặt đã sớm biến mất, giọng nói trở nên âm trầm khủng bố: “Nếu như cô lên ngôi, nhất định muội muội ngoan của cô sẽ không thể sống tiếp.”

***

Chi Chi đi rất lâu mới về được đến Côi Ương Cung, nàng phải hỏi mấy vị cung nhân mới biết đường trở về.

Tiểu cung nữ thấy nàng, vội vàng chạy ra đón: “Ngũ di nương về rồi.”

https://thuviensach.vn

“Rót cho ta ly trà, không, nước lạnh đi, nước lạnh là được rồi.”

Chi Chi ngồi trên ghế, đi bộ dưới nắng chói chang hồi lâu, bây giờ nàng cảm thấy cả người khó chịu.

Nàng đưa tay lên sờ trán, rất sợ mình bị cảm nắng.

Chi Chi rất dễ bị cảm nắng, thế nên khi vào mùa hè, Lâm phụ gần như không bao giờ cho Chi Chi ra khỏi cửa.

Tiểu cung nữ bưng nước tới: “Mời ngũ di nương uống nước.”

Chi Chi nhận lấy uống một hớp.

Nàng uống một hơi cạn sạch ly nước, rồi đưa ly lại cho tiểu cung nữ: “Phiền ngươi giúp ta rót thêm một ly nữa.”

Tiểu cung nữ cảm thấy Chi Chi chịu sai bảo mình tức là đã khẳng định năng lực của nàng ta, vì thế rất vui vẻ đi rót thêm một ly nước nữa.

Khi quay trở lại ly nước liền bị thả rơi.

“NGŨ DI NƯƠNG!”

Chi Chi ngã trên đất, sắc mặt tái nhợt, bất tỉnh nhân sự.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 35: “Ta Nói, Không Được Nhúc Nhích.”

Biên tập: B3

Ban đêm Chi Chi có tỉnh lại một lần, nàng mở mắt ra liền thấy tiểu cung nữ ngồi khóc ở cuối giường.

“Khóc cái gì?” Nàng cố lắm mới có thể nói ra được những lời này.

Tiểu cung nữ thấy Chi Chi tỉnh lại, khóc sướt mướt bò tới: “Ngũ di nương, người tỉnh lại rồi, thân thể người có thấy khó chịu ở chỗ nào không?”

Chỗ nào cũng khó chịu, Chi Chi nghĩ.

Nhất là đầu, đau vô cùng, hơn nữa nàng còn muốn ói, nhưng lại không ói được.

Nàng cảm thấy cả người rét run, liền nói: “Giúp ta lấy thêm chăn đi.”

Tiểu cung nữ nghe vậy vội vàng đi lấy.

Lúc đắp chăn lên người Chi Chi, thấy Chi Chi nằm trên giường vẻ mặt trắng bệch, nàng ta không nhịn được lại khóc: “Là nô tỳ vô dụng, không mời được ngự y.”

Chi Chi chôn đầu vào trong chăn, còn an ủi tiểu cung nữ: “Không sao đâu, ta ngủ một giấc rồi sẽ khoẻ thôi.”

https://thuviensach.vn

Nàng mơ mơ màng màng, tiếng khóc của tiểu cung nữ càng ngày càng xa dần, chỉ có thể nghe được tiếng nến cháy "lách tách".

***

Một cung nữ từ bên ngoài đi vào, nàng ta vừa vào phòng liền hành lễ với người ở bên trong: "Nô tỳ ra mắt Bội Lan cô cô."

Bội Lan vội vàng đi tới, vẻ mặt nôn nóng: "Công Chúa có ổn không?"

"Công Chúa rất ổn, thị vệ bên kia không ai dám làm gì Công Chúa cả."

Cung nữ nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng mới nhỏ giọng nói: "Mặc dù Hoàng Thượng phạt Công Chúa quỳ, nhưng người ở bên dưới không ai dám để Công Chúa quỳ thật. Nô tỳ đã đưa chăn đệm qua đó, chắc hẳn là không có gì đáng ngại đâu."

Bấy giờ Bội Lan mới thở phào nhẹ nhõm.

Cung nữ nhìn Bội Lan: "Bội Lan cô cô, bên kia có cần cho mời ngự y không?"

Bội Lan nâng mắt lên nhìn cung nữ một cái, thờ ơ nói: "Công Chúa phạt nàng ta, chúng ta là nô tài sao có thể nhúng tay." Nàng ta hơi ngừng lại: "Hơn nữa dù có đau lòng thì cũng chỉ đau lòng cho chủ tử của mình thôi."

Cung nữ kia có chút nghi hoặc, nhưng Bội Lan liền nói: "Ngươi lui xuống đi, chuyện bên kia ngươi chớ lắm mồm." (Bê: Con mụ Bội Lan này, hừ hừ…)

***

https://thuviensach.vn

Buổi sáng khi thức dậy Chi Chi không ăn được thứ gì, tiểu cung nữ bưng cháo từ phòng bếp tới, nàng vừa ngửi liền muốn ói, vội vàng bảo: “Mau bưng cái này đi.”

Tiểu cung nữ bưng bát cháo, chần chừ do dự: “Nhưng đã gần một ngày Ngũ di nương chưa ăn gì rồi.”

Chi Chi ngồi tựa vào thành giường, giọng nói yếu ớt: “Ta không đói bụng, ăn vào chỉ sợ lại ói ra hết.”

Tiểu cung nữ không còn cách nào khác đành phải bưng bát cháo ra ngoài.

Sau đó Chi Chi lại ngủ mê mệt.

Tiểu cung nữ ngồi trông ở mép giường, cứ một chốc lại đưa tay ra dò thử hơi thở của Chi Chi, xem người có còn sống hay không.

Lúc này cửa bị gõ, tiểu cung nữ đứng lên mở cửa, thì thấy đứng ngoài cửa là Thải Linh.

Thải Linh nhìn nàng ta: “Ngũ di nương đâu?”

Tiểu cung nữ thấy Thải Linh thì oà lên khóc: “Ngũ di nương sắp chết rồi.”

Nàng ta khóc lạc cả giọng, Thải Linh hoảng sợ vội chạy vọt vào, khi nhìn thấy Chi Chi nằm đó, sắc mặt còn trắng hơn cả tờ giấy thì lại quay ngược xông ra ngoài.

***

Khi Chi Chi tỉnh lại liền nhìn thấy Thải Linh.

https://thuviensach.vn

Thải Linh thấy nàng tỉnh thì cười nói: “Cuối cùng ngũ di nương cũng đã tỉnh lại rồi, thuốc vẫn được hâm nóng, để nô tỳ bưng tới.”

Chi Chi biết ngự y không đến khám cho nàng, cảm thấy hơi tò mò không biết thuốc này lấy ở đâu ra.

Dường như Thải Linh đọc được suy nghĩ của Chi Chi nên nhỏ giọng nói: “Nô tỳ đi cầu xin Phò Mã, Phò Mã lập tức mời ngự y tới. Công Chúa bị phạt, sợ là tạm thời không thể để ý đến chúng ta ở bên này.”

Chi Chi ồ một tiếng.

Uống thuốc xong quả nhiên nàng cảm thấy thoải mái hơn, còn một hơi uống hết hai bát cháo, cũng có thể xuống đất đi lại.

Ngự y nói nàng bị cảm nắng, không quá nghiêm trọng, chỉ là thể chất Chi Chi vốn yếu ớt nên mới thành ra như vậy.

Tiểu cung nữ vụng về đã được điều đi, Chi Chi hỏi chân Thải Linh đã ổn chưa, Thải Linh cười nói: “Chân nô tỳ chưa khỏi thì sao có thể quay về hầu hạ Ngũ di nương. Ngũ di nương cứ yên tâm, bây giờ việc đầu tiên là người phải lo dưỡng tốt thân thể của người đã. Ngự y nói có lẽ cần phải uống thuốc ba ngày.”

Chi Chi im lặng quay mặt đi, coi như không nghe thấy.

Thuốc quá đắng, không muốn uống.

***

Ban đêm, Chi Chi lại bị ép uống xong thuốc mới được lên giường đi ngủ.

Dù đã súc miệng rồi nhưng nàng vẫn cảm thấy có vị đắng trong miệng, cuối cùng đành miễn cưỡng ép chính mình ngủ.

https://thuviensach.vn

Ngủ được một lúc thì Chi Chi bị lạnh mà tỉnh dậy, nàng vừa mở mắt ra liền sợ hết hồn.

Đầu giường nàng lại có một đứa con nít.

Trán Chi Chi lập tức toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Chỉ sợ đứa trẻ này không phải là đứa trẻ bình thường đi.

Chi Chi vừa tỉnh lại, đứa bé kia cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt đen thui.

Chi Chi nhận ra đứa trẻ ở trong mật thất ngày hôm đó.

Lần trước nàng hoàn toàn không phát hiện ra đứa trẻ này không phải người, bây giờ mới biết.

“Tỷ bị bệnh.” Cậu bé trai nói chậm rãi: “Ta đến thăm tỷ tỷ.”

“Cám ơn.” Chi Chi hơi dịch vào trong giường.

Cậu bé nhìn Chi Chi: “Tỷ không phải sợ, ta sẽ không làm tổn thương đến tỷ. Lần trước ta nằm trên bả vai của mẫu phi, tỷ nhìn thấy đúng không?”

Một câu nói khiến Chi Chi sợ trắng bệch cả mặt.

Nàng lập tức ngồi bật dậy, rúc vào trong góc giường, nàng nhìn cậu bé kia mà cả người lạnh toát.

Dường như cậu bé kia không hề cảm thấy kỳ lạ khi Chi Chi phản ứng như vậy: “Tỷ tỷ thấy sợ cũng là điều rất bình thường, nhưng mà tỷ tỷ ngàn vạn lần không nên đến gần mẫu phi, bà là một người xấu. Thật ra thì ta rất thích đệ đệ, nhưng trên người đệ đệ có rồng, ta không thể đến gần được.”

https://thuviensach.vn

Đệ đệ mà hắn nói là Công Chúa sao?

Chi Chi nuốt nước miếng, mãi sau mới thấp giọng hỏi: “Đệ đệ của đệ là ai?”

Cậu bé ngồi dậy, xếp bằng hai chân, nhìn qua còn có mấy phần khả ái: “Bùi Tín Phương.”

Suy đoán trong lòng Chi Chi được chứng thực, cả người nàng run lên một cái.

“Không phải sợ, thật ra thì dáng vẻ của ta vốn không phải như vậy. Chẳng qua là đệ đệ khi còn nhỏ quá đáng yêu, cho nên ta mới biến thành dáng vẻ tiểu nam hài, tỷ có muốn thấy dáng vẻ thực sự của ta không?”

Chi Chi cuống quýt lắc đầu.

“Vậy cũng được.” Trong giọng nói của cậu bé tựa hồ còn có chút tiếc nuối: “Ta phải đi thôi, bởi vì đệ đệ sắp đến rồi.”

“Ai cơ?” Chi Chi hỏi.

Cậu bé liền cứ thế biến mất.

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra.

Chi Chi quay đầu lại nhìn.

Người vừa đến thấy người ngồi trên giường vẫn còn chưa ngủ thì rất kinh ngạc.

Tại sao lại là Phò Mã? Chi Chi cũng rất ngạc nhiên.

Phò Mã đi tới, trực tiếp đưa tay sờ trán Chi Chi: “Thân thể cảm thấy thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Chi Chi hơi né tránh, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc nhìn người ở trước mặt như vậy.

Trong những truyện xưa nàng từng được nghe, người ta có nói đến việc trong giang hồ có thuật dịch dung, thuật dịch dung này có thể biến một người thành một người khác.

Nếu như cậu bé kia không lừa nàng, vậy thì người trước mắt này cũng không phải là Phò Mã mà là…

Chi Chi chợt đứng dậy, đưa tay sờ mặt Phò Mã.

Cả người Phò Mã cứng đờ, sau đó nén giận nói: “Kéo đủ chưa?”

Chi Chi véo mặt Phò Mã, nhất định là dán mặt nạ da người từ cổ trở lên, nàng nhất định phải xé lớp da này xuống.

Cuối cùng Phò Mã không nhịn được nữa, giơ tay ra bắt được tay Chi Chi.

Chi Chi bị bắt lấy, lý trí cũng quay trở về.

“Nàng đây là đang làm cái gì?” Ánh mắt Phò Mã lạnh như băng.

Chi Chi muốn rút tay về, nhưng đối phương nắm rất chặt, nàng cố gắng giãy giụa thì bị nắm càng chặt hơn.

Chi Chi đành phải từ bỏ, cất giọng yếu ớt: “Thiếp bị bệnh nên hồ đồ.”

Phò Mã yên lặng trong chốc lát, hai mắt rũ xuống, thả tay Chi Chi ra.

Chi Chi được tự do, vội rụt trở về: “Sao Phò Mã lại đến vào lúc này?”

“Tới thăm nàng.” Phò Mã ngồi xuống mép giường của Chi Chi: “Vết thương trên đùi đã lành chưa?”

https://thuviensach.vn

Chi Chi nổi lên lòng cảnh giác: “Tại sao Phò Mã biết đùi thiếp bị thương?”

Phò Mã nhìn Chi Chi: “Thải Linh nói với ta.”

Chi Chi bèn thở phào, cũng có thể là như vậy.

Nàng đáp lời: “Tốt hơn nhiều rồi, đêm nào thiếp cũng bôi thuốc.”

“Vậy còn cảm nắng đã đỡ hơn chưa?” Phò Mã lại hỏi.

Chi Chi gật đầu.

Phò Mã nhìn Chi Chi, đột nhiên giơ tay ra kéo Chi Chi lại.

Hắn cứ thế bế Chi Chi ngồi lên đùi mình khiến Chi Chi cứng đờ cả người.

Phò Mã ôm Chi Chi từ đằng sau, gác cằm lên đỉnh đầu Chi Chi: “Không được động đậy, động đậy ta liền phạt nàng.”

Từ trước đến giờ Chi Chi chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy với nam nhân, càng chưa bao giờ ngồi lên đùi nam nhân cả.

Nàng sợ đến nỗi suýt nữa thì cắn phải đầu lưỡi mình.

Len lén giãy ra thì ngay sau đó càng bị ôm chặt hơn.

“Ta nói, không được nhúc nhích.” Giọng Phò Mã nhẹ bẫng, mang theo ý uy hiếp.

Chi Chi không dám cử động nữa, nhưng cơ thể căng cứng, cứng đến mức người đang ôm nàng cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Phò Mã cười khẽ, cảm thấy như mình đang ôm một người nhát gan như con chuột nhỏ vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà bây giờ hắn mới phát hiện ra một điều đó là cơ thể của nam nhân và nữ nhân thật khác biệt.

Cơ thể của đối phương thực sự rất mềm mại, sợ là mình chỉ cần hơi dùng lực là đối phương sẽ vỡ vụn.

Không những mềm mà lại còn thơm ngát, không phải là mùi hương liệu chất lượng kém, mà là hương thơm thoang thoảng giống như được toát ra từ tận sâu trong da thịt.

Chi Chi không thể cử động cơ thể, bất an giật giật ngón chân, vừa động liền bị Phò Mã nhìn thấy.

Hắn nhìn một hồi, đột nhiên đưa tay ra, chọc chọc vào ngón chân Chi Chi.

Chi Chi thấy thế, muốn giấu chân đi thì nghe được tiếng Phò Mã.

“Mập như vậy, giống như móng heo.”

Chi Chi: “…”

Phò Mã nghiêng đầu, trong mắt nổi lên hứng thú: “Chân của nữ nhân đều mập như vậy sao?”

Chi Chi: “…”

“Hay chỉ có mình nàng?” Phò Mã nhếch môi.

Chi Chi tức giận, người này cưỡng ép ôm nàng, nàng đã nhịn, vậy mà còn nói chân nàng là móng heo, gián tiếp châm chọc nàng.

Phò Mã giơ tay ra so sánh với chân Chi Chi: “Vừa nhỏ lại vừa mập, thật sự là móng heo.”

https://thuviensach.vn

Tay hắn rất đẹp, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, thậm chí còn sáng bóng như ngọc.

Tất nhiên là chân Chi Chi không hề xấu, thậm chí còn vô cùng đáng yêu, nhưng đúng thật là vừa mập vừa ngắn, cái này là không thể chối cãi.

Chi Chi đưa tay ra che chân mình, người này không biết chân của nữ nhân không thể tuỳ tiện nhìn, cũng không thể tuỳ tiện bình phẩm sao?

Cho dù… Cho dù hắn là phu quân trên danh nghĩa của nàng.

“Không phải!” Chi Chi nén giận.

Phò Mã chớp mắt, đẩy tay Chi Chi ra, rồi cầm bàn chân trái của Chi Chi lên: “Rõ ràng là vậy, tranh cãi cái gì? Nàng tự nhìn xem.”

“Thiếp thân muốn nổi giận.” Chi Chi nghiến răng.

Phò Mã hơi ngừng lại, dường như cũng phát hiện ra hành động hiện tại của mình không hay cho lắm, hắn liền thu tay về.

Chi Chi tức chết, hơi ngồi dậy kéo chăn trên giường, nàng phải giấu chân nàng đi mới được.

Nhưng không ngờ là, nàng di chuyển như vậy, trọng tâm của Phò Mã liền không vững, cứ thế bị Chi Chi đẩy ngã xuống giường.

Chi Chi giật mình, phản ứng đầu tiên chính là bò dậy.

Nhưng còn chưa kịp bò thì đối phương đã kéo nàng xuống, nói nhỏ bên tai nàng, giọng nói lười biếng mà trầm thấp: “Sao phải đứng lên?”

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 36: “Ta Muốn Hôn Nàng.”

Biên tập: B3

Mặc dù Chi Chi rất đần, nhưng theo bản năng nàng vẫn cảm thấy cái tư thế này quá ư nguy hiểm, còn nguy hiểm đến mức nào thì sợ là trong lòng cả hai người đều biết rõ.

“Thiếp rất nặng, sợ đè đau Phò Mã.” Chi Chi nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo.

Phò Mã ồ một tiếng, đưa tay nắn bóp má Chi Chi, mềm non như đậu hũ.

Hắn bình thản nói, trong giọng nói mang theo bông đùa: “Đè cũng không sao hết.”

Chi Chi trốn sang bên cạnh, Phò Mã không hài lòng, miệng khẽ hừ, đuổi theo bóp thêm mấy cái: “Trốn cái gì?”

Vừa nói xong, hắn liền phát hiện thấy gò má trắng như tuyết của Chi Chi đã bị hắn nhào nặn thành mấy vệt hồng hồng.

Hồng hồng trắng trắng, có chút chói mắt.

Phò Mã ho nhẹ, lặng lẽ thu tay về.

Lúc này Chi Chi đang nằm lên người Phò Mã, nàng vô cùng mất tự nhiên, cảm thấy mình giống như là dê bò mặc cho người ta làm thịt.

https://thuviensach.vn

Nhưng ít ra dê bò vẫn còn có thể phản kháng lại, nàng thì không dám phản kháng trước sự uy hiếp của đối phương, thật là xui xẻo.

À?

Đột nhiên Chi Chi nghĩ đến một chuyện, màu mắt của Phò Mã và Công Chúa không hề giống nhau.

Do Công Chúa có huyết thống người Hồ nên con ngươi có màu trà.

Dù mặt mũi ngũ quan có thể thay đổi, nhưng chắc là màu mắt sẽ không thể thay đổi được đi?

Nghĩ đến đây, Chi Chi liền đưa tay ra giữ lấy bả vai Phò Mã, tiến sát lại gần mặt đối mặt, mắt đối mắt với Phò Mã.

Hầu kết Phò Mã hơi chuyển động, hắn muốn tránh đi, nào ngờ Chi Chi lại to gan đến mức giữ mặt Phò Mã lại, không cho đối phương nghiêng đầu, đã vậy còn thấp giọng nói: “Đừng cử động!”

Nàng muốn nhìn rõ đôi mắt kia, muốn thử nhìn xem rốt cuộc thì con ngươi có phải màu trà hay không.

Chi Chi cúi đầu xuống nhìn chăm chú, sau khi nhìn rõ con ngươi Phò Mã không phải là màu trà thì có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ cậu bé kia đang gạt nàng?

Nàng bỏ cái tay đang giữ mặt Phò Mã ra, vừa muốn ngồi dậy liền nghe được giọng nói có chút không hài lòng của Phò Mã: “Không nhìn ra cái gì?”

Chẳng lẽ còn phải nhìn ra cái gì hay sao?

Phò Mã nhìn Chi Chi chằm chằm, Chi Chi nhìn lại đầy vô tội.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Phò Mã thở dài, rồi đột nhiên đổi tư thế, biến thành Chi Chi ở dưới, hắn ở trên.

Chi Chi sợ hết hồn, Phò Mã đưa tay ra bịt mắt Chi Chi, giống như cái lúc ở trại huấn luyện ngựa vậy.

Chi Chi hơi sợ, nàng mở mắt trừng trừng, lông mi khẽ lướt qua lòng bàn tay đối phương.

“Ta muốn hôn nàng.”

Phò Mã cất giọng lười biếng.

Chi Chi hơi ngừng, nàng phải nói cái gì bây giờ?

Nhưng mà Chi Chi chưa kịp nói bất kỳ lời nào thì trên trán nàng bỗng như có một sợi lông ngỗng quét qua, nhẹ nhàng, hơi ngứa, sau nữa là…

“Thật là đắng.” Phò Mã nhíu mày, hắn buông lỏng tay: “Thuốc rất đắng sao?”

Chi Chi nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, sau đó gật đầu một cái.

Phò Mã nhìn Chi Chi, ánh mắt nóng rực: “Vậy hôn nhiều thêm mấy cái, có thể bớt đắng hơn không?”

Trong nháy mắt kia Chi Chi lập tức hiểu ra, đầu óc trở nên thông minh bất ngờ, nàng vội vàng đưa tay bịt miệng mình, sau đó liều mạng lắc đầu.

Phò Mã không thể nhịn cười, cuối cùng đứng lên: “Ngủ đi.”

Hắn còn kéo chăn qua đắp thật cẩn thận cho Chi Chi.

***

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Chi Chi phát hiện thấy lúc uống thuốc còn có một khay mứt táo ở bên cạnh.

Nàng uống thuốc xong liền không nhịn được mà cầm mứt táo lên ăn, quả nhiên vị đắng trong miệng giảm đi rất nhiều.

Chi Chi hỏi Thải Linh: “Mứt táo này ở đâu ra vậy?”

“Là phòng bếp chuẩn bị. Nô tỳ đi lấy thuốc, người ở đó liền bảo nô tỳ bưng cái này theo cùng, nói là có thể át vị đắng.” Thải Linh trả lời.

Chi Chi lại lấy thêm một viên mứt táo nữa, mùa này thường không hay thấy mứt táo.

Hôm nay tinh thần và thể chất của nàng tốt hơn hẳn hôm qua, chỉ là tay vẫn còn có chút lạnh lẽo.

Thải Linh còn cầm tới mấy quyển sách tranh, sách tranh này là hoạ sỹ vẽ lại theo nội dung các câu chuyện.

Chi Chi lật ra xem, cái này đúng là rất tiện cho người không biết chữ như nàng: “Ở đâu ra vậy?”

Thải Linh do dự, mãi sau mới nói: “Công Chúa ban thưởng.”

Chi Chi nghe được cái tên này thì nhớ tới vài chuyện khác.

Ban đầu Thải Linh bị phạt, sau đó nàng lại ngã bệnh nên chưa có dịp hỏi, lần này có cơ hội nên phải hỏi luôn: “Thải Linh, hộp thuốc mỡ được lục soát ra từ phòng của ta thật sự là cống phẩm sao? Tại sao tự nhiên lại ở trong phòng ta?”

“Vẫn là mấy thứ Thanh Đại mang tới lần trước thôi, nô tỳ cũng không biết đó là cống phẩm.” Thải Linh đáp.

https://thuviensach.vn

Chi Chi cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nghĩ mãi cũng không biết kỳ quái ở điểm nào.

Có lẽ là nàng nghĩ nhiều rồi chăng, chắc Phò Mã đêm hôm đó chính là Phò Mã, đại khái là cậu bé kia đã lừa nàng.

Nhưng tại sao lại lừa gạt nàng?

Chi Chi nghĩ không ra, cũng lười suy nghĩ.

***

Buổi chiều Chi Chi nằm trên tháp mỹ nhân xem sách.

Trong sách vẽ một câu chuyện tình yêu bi thảm, bởi vì nam nữ chính không môn đăng hộ đối mà bị tất cả phản đối, cuối cùng cả hai liền tự tử, chết vì tình.

Chi Chi xem xong cũng không cảm thấy quá buồn, nhưng Thải Linh ở bên cạnh lại rớt nước mắt.

“Thật là quá đau buồn.” Thải Linh lau nước mắt.

Chi Chi có chút khó hiểu, nhưng cũng không tiện hỏi Thải Linh, bởi nàng chẳng thấy cái gì gọi là đau buồn cả.

***

Ban đêm, Bội Lan bất ngờ đến.

Nàng ta nói với Chi Chi, Công Chúa muốn nàng dưỡng bệnh nên đặc biệt cho phép nàng tới phòng tắm dược liệu ngâm mình, để tiêu trừ khí lạnh trên cơ thể.

https://thuviensach.vn

Chi Chi ngẫm nghĩ một lát, dè dặt hỏi: “Công Chúa có nói là nhất định phải đi không?”

Bội Lan hơi sửng sốt, sau đó nói: “Không có.”

“Vậy ta không đi đâu, ta cảm thấy mình đã khỏi bệnh rồi, cô nương giúp ta gửi lời tạ ơn đến Công Chúa.” Chi Chi mím môi cười một tiếng.

Thần sắc Bội Lan sẽ biến, nhưng vẫn gật đầu: “Nô tỳ đã biết, nô tỳ sẽ hồi bẩm Công Chúa.”

***

Khi Chi Chi chuẩn bị đi ngủ thì Công Chúa tới.

Đúng lúc Chi Chi vừa cởi xong áo ngoài, nghe Công Chúa tới, nàng không còn cách nào khác đành phải mặc y phục vào.

Công Chúa vừa bước vào liền hỏi: “Tại sao không tới phòng tắm?”

Chi Chi quỳ xuống hành lễ, sau đó nói: “Thiếp cảm thấy thân thể đã khoẻ lại rồi, nên không muốn đi.”

Công Chúa cau mày, nói với Thải Linh đang quỳ bên cạnh: “Ngươi đi ra ngoài.”

Thải Linh ra ngoài xong, Công Chúa mới nói với Chi Chi: “Nàng đứng lên nói chuyện.”

Chi Chi đứng lên nhưng vẫn cúi đầu.

Công Chúa nhìn nhìn, rồi hắn đưa tay ra với Chi Chi.

Nhưng Chi Chi lại lui lại phía sau theo bản năng, vừa lui xong nàng bỗng cứng đờ cả người.

https://thuviensach.vn

Không khí trong phòng liền đóng băng.

“Nàng giận Bổn cung sao?” Công Chúa thấp giọng hỏi.

Chi Chi vừa nghe thế liền vội vàng quỳ xuống: “Thiếp không dám.”

Công Chúa yên lặng hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Đứng lên nói chuyện, Bổn cung không để nàng quỳ, cũng không cho phép quỳ.”

Chi Chi đành đứng lên.

Thật ra thì nàng không hề tức giận, vốn dĩ nàng không muốn đi bởi vì nàng sợ gặp phải cậu bé kia, nàng cảm thấy mình không nên biết quá nhiều bí mật của Hoàng gia.

Có lẽ khi càng đến gần những thứ đó, nàng càng có thể tìm hiểu rõ nguyên nhân về cái chết đời trước của mình, nhưng đồng thời nàng cũng muốn quên luôn cái chết đó đi.

Dường như Công Chúa đang cố nén giận, nhưng hắn lại không thể bộc phát trước mặt Chi Chi: “Bệnh của nàng nếu tắm dược liệu sẽ mau khoẻ hơn.”

Chi Chi hơi do dự: “Nhưng mà…”

“Nàng là đang muốn Phò Mã tới khuyên nàng đi hay sao?” Đột nhiên giọng Công Chúa lạnh xuống.

Chi Chi không biết lúc đó nàng đang nghĩ cái gì, cũng có lẽ là vì suy đoán lớn mật trong lòng, hoặc là nàng muốn cố tình chọc giận đối phương, nên nàng gần như gật đầu ngay tức khắc.

Trong nháy mắt kia Công Chúa sa sầm mặt, hắn không nói một lời trực tiếp xoay người bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi đợi Công Chúa đi, liền ngủ một giấc không mộng mị thẳng đến tận sáng.

***

Vết thương trên đùi nàng qua mấy ngày cũng đã khỏi, không hề lưu lại vết sẹo nào.

Mấy ngày này, Chi Chi luôn rảnh rỗi quá mức, không ai đến tìm nàng cả, được hầu hạ cơm bưng nước rót, cho đến khi nàng dọn về căn phòng ban đầu.

Lúc này mùa hè đã trôi qua hơn nửa, bởi vì nóng nên Chi Chi không có mấy khẩu vị, còn gầy đi một chút.

Ngoài gầy ra, bỗng một ngày Thải Linh kêu lên một tiếng: "Ngũ di nương, hình như người đã cao lên."

Chi Chi đứng trước gương đồng ngắm nghía thử, phát hiện ống tay áo hơi ngắn đi: "Hình như là cao lên thật."

Nàng quay đầu nhìn Thải Linh: "Ta cũng sắp mười sáu tuổi rồi."

Sinh nhật của nàng là vào ngày Thất Tịch, ngày đó các nhóm thanh niên nam nữ sẽ ra phố.

Còn nàng thì đều ăn sinh nhật ở nhà.

Lâm phụ sẽ nấu cho nàng một bát mỳ trường thọ, nói làm vậy thì mỗi năm đều sẽ bình an, sống lâu trăm tuổi.

Thải Linh đứng bên cạnh Chi Chi nói: "Ngũ di nương phải may y phục mới thôi, y phục này không vừa người nữa. Buổi chiều nô tỳ sẽ nói với Thu ma ma."

https://thuviensach.vn

Thu ma ma là người chuyên quản lý chuyện này.

Chờ đến sinh nhật nàng thì mùa hè cũng không còn là bao, chỉ cần qua trung thu là sẽ hoàn toàn lập thu.

Trước khi lập thu, Hoàng Thượng sẽ quay trở lại kinh thành.

***

Buổi chiều Thải Linh đưa Thu ma ma tới.

Thu ma ma nghe nói y phục của Chi Chi đã ngắn đi thì dẫn theo nữ sư phó chuyên cắt may tới đo kích cỡ lại lần nữa.

“Ngũ di nương đúng là càng cao càng xinh đẹp.” Thu ma ma gặp Chi Chi lần đầu là khi Chi Chi vừa mới vào phủ không lâu.

Khi ấy nhân dịp Tết Đoan Ngọ nên tặng thêm mấy bộ y phục, Thu ma ma cùng nha hoàn đưa tới.

Chi Chi cười ngượng ngùng, giang hai cánh tay ra cho nữ sư phó lấy số đo.

Sau khi đo xong nữ sư phó viết vào một quyển sổ, nàng ta vừa viết vừa nói: “So với kích cỡ trước đây thì bây giờ đúng là lớn hơn không ít, chắc là y phục đều chật cả rồi.”

“Kích cỡ trước đây?” Chi Chi sửng sốt, trước kia nàng chưa từng đo qua, sao lại có kích cỡ của nàng?

Thu ma ma ui chao một tiếng: “Ban đầu trước khi Ngũ di nương vào phủ, Bội Lan cô nương đã mang số đo của Ngũ di nương đến. Còn số đo của mấy vị di nương khác thì chúng ta hỏi những sư phó may y phục trước đây cho họ, cũng không có nhầm lẫn gì. Được rồi, Ngũ di nương nghỉ ngơi

https://thuviensach.vn

đi, mấy ngày nữa là có thể may xong y phục mới rồi, đến lúc đó nô tỳ sẽ lại đưa tới.”

“Làm phiền Thu ma ma, Thải Linh sẽ đưa ma ma về.”

Tại sao Bội Lan lại có số đo của nàng? Thật là kỳ quái.

Chi Chi nghĩ.

***

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Thu ma ma dẫn theo cung nữ tới đưa y phục.

“Ngũ di nương, y phục lần này đều được may bằng loại vải tơ tằm thượng hạng, mặc mùa hè là tốt nhất. Một tháng nữa nô tỳ lại tới đo kích cỡ cho Ngũ di nương lần nữa, lúc đó có thể may y phục mùa thu rồi.”

Cung nữ bưng cái khay đỏ thẫm, bên trên để mấy bộ y phục.

Chi Chi đưa tay ra sờ, liền cảm thấy mát lạnh như băng, hơn nữa bộ y phục kia còn sáng bóng, nhìn qua đã biết không phải là vật phàm.

“Thu ma ma đối với ta thật tốt.” Chi Chi mỉm cười.

Thu ma ma xua tay: “Không phải là chủ ý của nô tỳ.”

Bà chỉ tay lên trên: “Đây đều là ý tứ của bề trên, Ngũ di nương được bề trên yêu thích, tất nhiên là có thể ăn ngon mặc đẹp. Đến hành cung cũng chỉ dẫn theo một mình Ngũ di nương.”

Là ý tứ của Phò Mã sao?

Chi Chi hiểu ra.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Vừa Trẻ Trung Vừa Kiều Diễm, Giống Như Đoá Hoa Sen

Biên tập: B3

Ngày hôm đó Chi Chi mặc thử y phục mới.

Tay nghề của nữ sư phó quả thật rất giỏi, bộ y phục may bằng tơ tằm kia mặc lên mát nhẹ vô cùng.

Không phải mặc mấy tầng y phục dày nặng như trước nữa, Chi Chi đứng xoay vòng trước gương đồng, làn váy xoè ra như hoa sen.

Thải Linh bỗng hô lên: “Ngũ di nương, hình như lúc người chuyển động còn có thứ gì đó.”

“Hả?” Chi Chi nghe được câu này lại xoay thêm một vòng, lúc bấy giờ mới thực sự cảm thấy hình như có gì đó ở bên dưới tà váy.

Nàng liền xoay đi xoay lại mấy vòng, rốt cuộc đã thấy rõ.

Trên bộ y phục này có thêu bạch hạc, nhưng không biết dùng kỹ thuật gì mà khi không cử động sẽ không thể nhìn thấy bạch hạc.

Chỉ khi nào bước đi, bạch hạc mới xuất hiện lấp ló trên tà váy.

“Thật xinh đẹp.” Thải Linh đứng bên cạnh khen ngợi.

Chi Chi cũng gật đầu đồng tình: “Tay nghề của vị nữ sư phó kia đúng là quá giỏi. hơn nữa lại cũng thích hạc giống ta.”

https://thuviensach.vn

Thật thần kỳ.

***

Lúc Chi Chi đang nghiên cứu cách thêu của vị sư phó kia thì có người gõ cửa.

“Xin hỏi Lâm thị có ở đây không?” Giọng nói kia chói tai, giống như của thái giám.

Chi Chi nghe được hai tiếng Lâm thị thì quay đầu lại, bảo Thải Linh đi mở cửa.

Quả nhiên bên ngoài là một thái giám.

Khuôn mặt hắn trắng bóc, không có râu, nhìn qua tuổi tác cũng không lớn, nhưng đôi mắt lại tĩnh lặng như mặt nước, khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ.

Hắn nhìn thấy Chi Chi thì mở miệng, giọng nói the thé: “Lâm thị mau đi cùng chúng ta một chuyến.”

Chi Chi chưa từng nhìn thấy vị thái giám này, nàng có chút sợ hãi: “Xin hỏi công công, đây là muốn đi đâu?”

Vẻ mặt của thái giám kia không hề có chút biểu tình nào: “Hoàng Thượng cho mời.”

Trong nháy mắt đó chân Chi Chi liền mềm nhũn.

Nàng nhìn Thải Linh, ánh mắt Thải Linh có chút phức tạp.

Nhưng Chi Chi không hề phát hiện ra điều đó, nàng chỉ đang lo lắng về chuyện liệu sau khi gặp Hoàng Đế thì đầu nàng có còn ở trên cổ nữa hay không, người ta vẫn nói gần vua như gần cọp đấy thôi.

https://thuviensach.vn

Không hiểu tại sao Hoàng Thượng lại muốn gặp nàng.

“Lâm thị nhanh nhanh đi cùng chúng ta, để Hoàng Thượng chờ lâu chính là tội mất đầu.” Giọng thái giám bình tĩnh, nhưng trong lời nói ẩn chứa vẻ uy hiếp.

Chi Chi không còn cách nào khác là đi cùng đối phương.

Thải Linh cũng đang muốn đi theo thì bị câu nói của thái giám kia ngăn lại.

“Hoàng Thượng chỉ cho gọi một mình Lâm thị.”

***

Bên ngoài Côi Ương Cung có một cỗ kiệu nhỏ đang đậu.

Vị thái giám kia đi tới bên kiệu liền dừng bước, thúc giục Chi Chi: “Mau lên kiệu đi.”

Chi Chi cảm thấy rất bất an, chắc là vì sắp phải gặp người tôn quý nhất trên đời này, nên theo bản năng liền cảm thấy sợ hãi.

Loại thường dân như nàng lại có thể gặp Hoàng Thượng, thật là đáng sợ.

Cỗ kiệu đi rất lâu mới dừng lại, bên ngoài vang lên giọng nói của vị thái giám kia: “Lâm thị xuống đi.”

Chi Chi xuống kiệu, phát hiện thấy lúc này nàng đang đứng bên ngoài một đại điện.

Cung điện kia lộng lẫy nguy nga, nhưng lại toát lên vẻ uy nghiêm sừng sững.

https://thuviensach.vn

“Lâm thị mau đi vào đi.”

Chi Chi bị thúc giục nên đành đi về phía trước.

Cánh cửa đại điện kia đóng kín, bên ngoài có hai tên thái giám canh gác.

Chi Chi vừa bước lên bậc thềm thì hai tên thái giám kia liền mở cửa ra.

Ngoài tiếng cọt kẹt của cánh cửa thì hai tên thái giám kia không hề phát ra âm thanh nào, thậm chí luôn cong lưng, từ đầu đến cuối không hề đứng thẳng lên.

Chi Chi đi vào, bên trong điện không đốt đèn, chỉ có ánh sáng từ bên ngoài hắt vào.

Đúng lúc này cửa đại điện sau lưng đóng sập lại, phát ra âm thanh nặng nề.

Chi Chi sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại, phát hiện thấy cửa điện đã bị đóng chặt.

Khi nỗi sợ trong lòng nàng dâng cao thì liền nghe được tiếng bước chân.

Dường như tiếng bước chân kia cố ý nện thật mạnh, từng bước từng bước tiến lại gần.

Chi Chi quay đầu lại, thân thể không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Nàng cảm thấy như mình đã bị lừa gạt rồi, Hoàng Thượng sẽ mời người tới kiểu này sao?

https://thuviensach.vn

Nàng dựa sát lưng vào cửa điện, chủ nhân của tiếng bước chân kia cũng xuất hiện trước mắt Chi Chi.

“Đệ muội tới rồi sao.”

Thái Tử mặc bộ hoàng bào đỏ tía, gương mặt được bảo dưỡng cẩn thận như cười như không.

Hắn giống như một con mãng xà nhìn chằm chằm vào Chi Chi, còn lời nói chính là nọc độc.

Chi Chi gần như quỳ xuống ngay lập tức: “Dân nữ bái kiến Thái Tử điện hạ.”

“Khách khí như vậy làm cái gì?” Thái Tử bước đến, cúi người đưa tay ra muốn đỡ Chi Chi dậy, chỉ là trước khi kịp chạm vào thì hắn đã dừng lại, sau đó cười khẽ một tiếng, rồi mới giơ hai tay ra nắm lấy hai tay Chi Chi: “Đệ muội cần gì phải khách khí như vậy. Mau mau đứng lên, ngươi mà quỳ như thế này, sợ là vị kia không chỉ huyết tẩy Đông Cung thôi đâu.”

Nói đến câu sau, hắn cố ý nói nhẹ bẫng.

Thân thể cứng đờ của Chi Chi bị Thái Tử xách lên.

Nàng không hiểu tại sao đối phương lại muốn mời nàng đến đây.

Mà sau khi Thái Tử đỡ Chi Chi dậy thì đột nhiên hít một hơi dài, cất giọng khen ngợi: “Thật là thơm.”

Hắn nhắm mắt, trên mặt xuất hiện vẻ say mê.

Hắn không ngừng tiến lại gần Chi Chi ngửi ngửi: “Thật là thơm, thơm chết đi được.”

https://thuviensach.vn

Chi Chi bị doạ đến mức liên tục lùi về phía sau, nhưng sau lưng nàng chính là cửa điện, không thể trốn đi đâu được nữa.

Thái Tử chậm rãi mở mắt ra, trong mắt hiện lên mấy phần hứng thú.

Lúc này hai bàn tay hắn vẫn còn đang giữ hai cánh tay Chi Chi.

Tơ tằm trên người Chi Chi còn có một đặc điểm, chính là khiến cho người khác khi chạm vào liền giống như là có thể chạm thẳng vào da thịt.

Thái Tử cũng phát hiện ra điều này, hắn sờ soạng mấy cái, hứng thú càng tăng lên: "Năm nay loại vải này chỉ dệt được mấy cuộn, thế mà lại cho ngươi may y phục."

Từ trước đến giờ Chi Chi chưa từng bị nam nhân xa lạ nào đối xử vô lễ như vậy, nàng bị doạ đến đỏ cả mắt.

Nàng dùng sức giãy giụa, nhưng trong mắt đối phương thì hành động này chẳng khác nào gãi ngứa, hoàn toàn không có tác dụng.

Thậm chí Thái Tử còn cười nói: "Đệ muội khi khóc lên đúng là cũng có một hương vị khác, không giống những nữ nhân kia của cô, nhìn thấy cô một cái là chỉ hận không thể nhào tới."

Chi Chi dằn nỗi sợ xuống, nàng gắng nuốt nước mắt trở về: "Thỉnh Thái Tử tự trọng, dân nữ là thiếp thất của Phò Mã."

Nói rất hay, đáng tiếc là giọng nói run rẩy đã bán đứng nàng.

Nàng chỉ là một nữ tử thường dân, chưa bao giờ gặp qua loại chuyện này, nhất là nam nhân trước mặt lại còn là Thái Tử dưới một người trên vạn người.

Thái Tử nghe vậy thì cười ha ha, cười đến nghiêng ngả, dường như câu nói của Chi Chi quá mức buồn cười: "Ngươi nói ngươi là tiểu thiếp của

https://thuviensach.vn

Phò Mã?”

Thái Tử ngừng cười, giọng nói trở nên cổ quái: “Vậy chúng ta thử đánh cuộc xem, thử xem ai sẽ tới cứu ngươi. Nếu như ngươi thua…”

Thái Tử bỗng đưa tay ra ôm lấy Chi Chi.

Chi Chi không kịp tránh né, liền bị hắn liếm lên mặt.

Khi đầu lưỡi lướt qua gò má của nàng, trong dạ dày Chi Chi trào lên cơn buồn nôn.

“Ngươi thua cuộc, vậy thì sẽ thuộc về cô.” Hắn thấp giọng, cố ý nói mờ ám.

Thái Tử đang thưởng thức dáng vẻ sợ hãi của Chi Chi.

Mặc dù nữ nhân thường dân này có xuất thân không tốt, nhưng trời sinh dáng vẻ xinh đẹp, những nữ nhân trong cung của hắn cũng không đẹp mắt bằng nữ nhân thường dân này.

Vừa trẻ trung vừa kiều diễm, giống như đoá hoa sen, dù chui ra từ lớp bùn nhưng lại đẹp đến mức khiến người ta muốn tranh giành.

Hơn nữa khi nàng khóc lên, càng giống như là giọt nước trên nụ sen, đẹp không thể tả.

Hắn hài lòng nhếch môi: “Ngươi nói xem ai sẽ đến cứu ngươi, cứu ngươi thoát ra khỏi bàn tay cô?”

Chi Chi mấp máy môi, nàng nhìn Thái Tử, còn Thái Tử thì đang vô cùng hưởng thụ tất cả những điều này, thậm chí còn say sưa nhắm hai mắt lại: “Nói đi, là Phò Mã? Hay là muội muội ngoan của cô?”

Hắn không nghe thấy tiếng Chi Chi thì mở mắt ra.

https://thuviensach.vn

Thái Tử nới lỏng tay đang giữ Chi Chi, ánh mắt cũng bình thường trở lại, chẳng qua trên mặt vẫn luôn treo nụ cười như có như không: “Ngươi không muốn đánh cuộc sao? Không sao hết, vậy cô sẽ giúp ngươi chọn, ngươi chọn Công Chúa đi, chỉ cần nó đến, cô sẽ đưa ngươi trở về.”

“Thái Tử điện hạ.” Bên ngoài vang lên giọng thái giám.

Chi Chi nghe được chính là giọng của tên thái giám đã lừa nàng tới đây.

“Công Chúa đang đi về phía Đông Cung bên này, còn có cả… Hoàng Thượng.” Trong giọng nói của thái giám có chứa nỗi hoảng sợ.

Thái Tử cũng sững sờ: “Cái gì?”

Hắn lập tức liếc mắt nhìn Chi Chi.

Thái Tử bước lên mở cửa, gấp gáp nói với thái giám ở bên ngoài: “Ngươi mau đưa nàng ta đi.”

Chi Chi bị thô lỗ kéo ra ngoài, tên thái giám kia gần như kéo lê Chi Chi về phía trước, sau đó một lần nữa nhét nàng vào trong kiệu.

Chỉ là cỗ kiệu vừa đi được nửa đường thì dừng lại.

“Nô tài bái kiến Công Chúa.”

“Trong kiệu là người nào, vì sao không xuống hành lễ với Bổn Cung?” Công Chúa cất giọng lười biếng.

Chi Chi nghe thấy liền đưa tay vén rèm lên, nhìn thấy Công Chúa mặc một thân hoa bào chạm đất.

Gương mặt mỹ lệ ngầm ẩn chứa nỗi tức giận, khi đôi mắt màu trà kia nhìn rõ Chi Chi, cảm xúc trong mắt liền chuyển sang lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chạy xuống khỏi kiệu, nàng gần như là chân không chạm đất chạy tới trước mặt Công Chúa, sau đó tố cáo.

“Công Chúa, hắn lừa thiếp tới Đông Cung.”

Có những lúc cáo mượn oai hùm quả thật là hữu dụng, ít nhất là tên thái giám vừa nãy vẫn còn vênh váo hống hách với Chi Chi, bây giờ đã xám xịt mặt mũi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn vội vàng dập đầu “cốp cốp”: “Xin Công Chúa minh xét, nô tài không phải là người của Đông Cung, sao có thể giúp Đông Cung làm việc.”

Công Chúa không nhìn thái giám kia, chỉ nhìn Chi Chi, lại thấy hốc mắt nàng vẫn còn đỏ hồng.

Khi vừa nhìn thấy gò má nàng thì Công Chúa chậm rãi tiến lên, một cước đá thẳng vào ngực tên thái giám kia.

Thái giám ôm ngực ngã lăn ra, chỉ là một cước, nhưng tên thái giám liền cứ thế tắt thở.

Hai tên thái giám khênh kiệu cũng sợ đến tái mặt, liên tục dập đầu đến chảy cả máu.

Công Chúa không buồn để ý đến hai tên thái giám đó mà xoay người trở lại, ánh mắt hắn vẫn luôn dán chặt vào Chi Chi, cuối cùng nâng tay lên lau đi lau lại gò má Chi Chi.

Chỗ đó chính là chỗ bị Thái Tử liếm qua.

Công Chúa mạnh tay đến nỗi, Chi Chi vốn đang cố chịu đựng nhưng sau đó không nhịn được mà khẽ rên một tiếng.

Động tác của Công Chúa liền khựng lại.

https://thuviensach.vn

Cảm xúc mãnh liệt trong mắt hắn bị dằn xuống, khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Giọng hắn lạnh như băng, rõ ràng đang là mùa hè nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy như đang ở trong hầm băng giá rét.

“Nhét tên thái giám này vào trong kiệu, đưa trở về Đông Cung.”

Người sống ở nơi này ngoài Chi Chi và Công Chúa ra thì cũng chỉ còn lại hai tên thái giám đang dập đầu kia.

Hai tên thái giám đưa mắt nhìn nhau, vội vàng nhét tên thái giám đã tắt thở kia vào trong kiệu, nhanh chóng khênh đi.

Sau khi hai tên thái giám kia đi, Chi Chi lại nghe rõ được tiếng nghiến răng của Công Chúa, cùng với tiếng nghiến răng nghiến lợi là tiếng chửi rủa: “Đồ đáng chết.”

Hắn hơi rũ mắt, liền phát hiện thấy Chi Chi đang chăm chú nhìn mình.

Trong mắt Công Chúa chứa sát khí nồng đậm, nhưng lại nhẹ nhàng đưa tay ra bịt kín lỗ tai Chi Chi.

Chi Chi nhín Công Chúa mấp máy môi, cuối cùng không nhịn được gỡ tay Công Chúa ra: “Công Chúa như thế đâu gọi là mắng chửi người.”

Chi Chi lớn lên ở nơi phố phường, có câu mắng chửi nào nàng chưa từng nghe qua, thậm chí cả những câu mà mẫu thân nàng mắng cha nàng, nàng cũng đều nghe cả rồi.

“Cái đồ không bằng heo chó cái loại súc sinh chết cũng bị dã thú gặm xác, sống…”

Công Chúa không nhịn được vội bịt kín miệng Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vẫn tiếp tục giãy giụa, miệng kêu ô ô, giống như là muốn đem tất cả những lời mắng chửi có trong đầu nàng phun ra hết.

Vậy nhưng Công Chúa nào đã nghe qua những lời mắng chửi thô tục như vậy, nên chỉ muốn làm Chi Chi nhanh chóng ngậm miệng lại.

Chi Chi có chút tức giận, hắn mắng xong rồi, nhưng nàng chưa xong.

Tại sao lại bịt miệng nàng lúc nàng đang mắng dở chứ.

Chi Chi càng nghĩ càng giận, đại khái là cộng thêm cả cơn giận lúc trước, bây giờ bùng phát ra, nàng liền há miệng ra cắn.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhưng Đó Là Tiểu Thiếp Trên Danh Nghĩa Của Ta

Biên tập: B3

Công Chúa bỗng nhiên thu tay về, Chi Chi cắn môi, nâng tay lên lau nước mắt.

Sau khi cắn Công Chúa xong, dường như nỗi tức giận trong lòng Chi Chi đã giảm đi không ít.

Nhưng cái lúc Thái Tử ôm nàng đã khiến nàng cảm thấy như đang bị một con mãng xà vây khốn, lưỡi rắn tanh tưởi làm cho cả người muốn nôn mửa.

Nàng muốn đi về tắm rửa thay y phục ngay lập tức, nàng không cần bộ y phục này, nàng sẽ không bao giờ mặc nó nữa.

Công Chúa nhìn xuống bàn tay hắn, bên trên có một dấu răng, còn rách cả da, răng lợi đúng là tốt thật.

Hắn không vì vậy mà phạt Chi Chi, chỉ nói: “Chuyện hôm nay nàng không thể nói ra.”

“Tại sao?” Chi Chi có chút khó hiểu: “Hắn giả truyền thánh chỉ!”

“Đó chỉ là khẩu dụ, (*) hơn nữa nếu như nói ra chuyện Thái Tử triệu kiến nàng, nàng là tiểu thiếp của Phò Mã nhưng lại một mình ra ngoài gặp nam nhân khác, đến lúc đó… cho dù là Phò Mã có không ngại, thì cũng không có tác dụng.”

https://thuviensach.vn

(*) nói mồm.

Công Chúa bình tĩnh nói, phảng phất như hắn đã sớm hiểu rõ hết thảy những điều này.

Chỉ là cho dù nhìn qua hắn vẫn bình tĩnh, nhưng bàn tay lại không nhịn được mà xiết chặt nắm đấm.

Chi Chi không hề chú ý đến tay Công Chúa nhưng cũng đã hiểu lời Công Chúa nói.

Khó trách Thái Tử không hề kiêng nể gì cả, bởi vì hắn vốn không hề sợ nàng nói ra, nàng nói ra sẽ chỉ làm hỏng danh tiết của nàng mà thôi.

Mà nếu như Hoàng Thượng thực sự biết được, chắc chắn sẽ đem nàng ban thưởng cho Thái Tử.

Thái Tử giả truyền khẩu dụ lại không hề dùng người trong cung của mình, cho nên cũng không sợ.

Huống hồ nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân thường dân, nói ra cũng sẽ không ai tin, thậm chí có lẽ còn có người cho là nàng đang dùng trăm phương ngàn kế cố tình câu dẫn Thái Tử.

***

Công Chúa đưa Chi Chi về Côi Ương Cung.

Hắn không đưa Chi Chi trở về phòng mà trực tiếp đưa thẳng nàng đến phòng tắm.

Cùng vào với Chi Chi còn có bốn cung nữ.

Bốn cung nữ kia hợp lực chà rửa thật sạch từ đầu đến chân Chi Chi, không buông tha bất cứ nơi nào.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến khi Chi Chi tưởng như da mình sắp bị tróc hết ra rồi, lúc đó nàng mới được phép ra khỏi bồn tắm mặc y phục.

Chi Chi tắm xong mới được về phòng mình.

Về đến nơi Chi Chi lại bảo Thải Linh lấy cho nàng một chậu nước, nàng phải rửa mặt thật sạch.

Từ lúc bị Thái Tử liếm qua nàng luôn cảm thấy cả khuôn mặt mình đều trở nên hôi thối.

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy có chút tò mò.

Tại sao tướng mạo của Công Chúa thì đẹp đến vậy, mà tướng mạo của Thái Tử lại tầm thường như thế.

Đúng là cha mẹ sinh con trời sinh tính, không ai giống ai, không biết hai vị hoàng tử còn lại có dáng vẻ như thế nào.

***

Ban đêm Chi Chi nằm trên giường không ngủ được.

Thải Linh ngủ ở gian ngoài, nàng lăn qua lộn lại nên đã đánh thức Thải Linh.

Thải Linh ở gian ngoài hỏi: “Ngũ di nương?”

“Muội ngủ đi, không cần phải để ý đến ta.” Chi Chi ngồi dậy, nàng phủ thêm áo ngoài, muốn ra sân ngồi một chút.

Chi Chi ra đến gian ngoài, Thải Linh vội vàng xuống khỏi giường nhỏ: “Ngũ di nương đi đâu vậy?”

https://thuviensach.vn

“Ta không ngủ được, muốn ra sân ngồi một lát, muội không cần phải theo ta, ta ngồi trong đình nghỉ mát ngay ngoài cửa thôi, nếu có việc ta sẽ gọi muội. Muội ngủ đi.”

Thải Linh còn đang muốn nói gì đó thì Chi Chi cố tình xụ mặt: “Thế nào? Lời của ta cũng không nghe?”

Thải Linh chỉ có thể từ bỏ.

***

Chi Chi ra cửa một mình.

Nàng ngồi xuống băng ghế trong đình nghỉ mát, bên cạnh đình nghỉ mát là một cây đại thụ.

Có vẻ như trên cây có rất nhiều ve, tiếng ve kêu khắp nơi.

“Tỷ tỷ.”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Chi Chi sợ hết hồn.

Nàng nhìn quanh khắp nơi, nhưng lại thấy một đứa bé bò ra từ dưới gầm bàn.

Nàng vội vàng đứng lên, lùi về sau mấy bước.

Mãi đến khi đứa trẻ kia bò hẳn ra ngoài, sau đó đứng dậy, nàng mới nhận ra đó là cậu bé nàng gặp lần trước.

“Sao đệ lại chui từ đó ra?”

Cậu bé nhìn Chi Chi chăm chú, chậm rãi nói: “Không phải quỷ đều sẽ như vậy sao?”

Chi Chi im lặng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù dáng vẻ bên ngoài của cậu bé là một đứa trẻ, nhưng nhìn cậu bé không khác gì ông cụ non, có lẽ là do chết đã nhiều năm rồi.

“Lần trước còn chưa kịp nói xong, nên lần này muốn nói cho hết lời.” Cậu bé cất giọng bình thản.

Chi Chi nghĩ đến lời cậu bé nói lần trước: “Đệ… là hài tử của Thục quý phi?”

“Ừ, ta là hài tử đầu tiên của bà ấy.” Cậu bé nói: “Bà ấy tự tay bóp chết ta, vì vậy ta là một quỷ anh (**) có oán khí đặc biệt sâu nặng.”

(**) quỷ trẻ em.

Tại sao lại dùng khuôn mặt bình tĩnh nói ra lời doạ người như vậy chứ.

Chi Chi lẳng lặng lùi về sau một bước, rất sợ cậu bé trước mặt đột nhiên biến hình.

“Tỷ tỷ không phải sợ, ta không làm hại người vô tội.” Cậu bé nói chậm rãi.

“Vậy tại sao đệ lại muốn tới tìm ta?”

“Bởi vì tỷ có thể nhìn thấy ta, người khác đâu thể nhìn thấy ta.” Cậu bé nói: “Hơn nữa tỷ không muốn biết một chút chân tướng sao? Ví dụ như người thực sự đến gần tỷ là ai?”

“Ta không muốn biết.” Chi Chi nói dối.

Nhưng nàng không muốn giao dịch với tên tiểu quỷ này, cậu bé này đến tìm nàng, chắc chắn là ôm theo mục đích khác.

https://thuviensach.vn

Bỗng lúc này cậu bé lại nghiêng đầu hướng sang bên cạnh, cậu bé nói: “Lại tới nữa.”

Nói xong câu này liền cứ thế biến mất.

Ai tới?

Chi Chi nhìn về phương hướng mà cậu bé nhìn trước khi biến mất, phía bên đó yên tĩnh, nhìn qua không hề có người.

Chi Chi hơi sợ, vội vàng quay trở về phòng.

Thải Linh không ngủ, nàng ta thấy Chi Chi quay lại thì thở phào nhẹ nhõm, tiến lên cởi áo ngoài giúp Chi Chi: “Ngũ di nương, nhanh đi ngủ thôi, đêm đã khuya rồi.”

Chi Chi thuận miệng đáp một tiếng.

***

Buổi trưa ngày hôm sau, Chi Chi được mời đến chính điện Côi Ương Cung dùng bữa, cũng chính là dùng bữa cùng với Công Chúa.

Công Chúa ngồi ngay ngắn ở chủ vị, hắn nhìn Chi Chi, căn dặn: “Ăn đi.”

Nhưng bị người khác nhìn chằm chằm, Chi Chi cảm thấy khó mà ăn được, nàng có chút khó khăn nuốt thức ăn.

Công Chúa nhìn một hồi, không hài lòng, trực tiếp đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Chi Chi.

Hắn cầm một đôi đũa sạch sẽ, gắp một đống thức ăn vào bát của Chi Chi: “Ăn.”

https://thuviensach.vn

Hắn lại nhỏ giọng dặn dò.

Chi Chi ăn được một nửa, Công Chúa lại bắt đầu gắp tiếp.

Rốt cuộc nàng không nhịn được, cất giọng yếu ớt: “Thật sự không ăn được nữa.”

“Không ăn nữa?”

“Ừm.” Chi Chi gật đầu lia lịa.

Công Chúa buông đũa, bảo với cung nhân bên cạnh: “Dọn đi.”

Chờ sau khi đồ ăn được dọn hết, Công Chúa đột nhiên hỏi: “Học nhảy múa thế nào rồi?”

Cái điệu múa thắp đèn đó sao?

“Học xong rồi.”

Đôi mắt màu trà của Công Chúa hơi híp lại, cánh môi đỏ rực mở ra: “Còn xướng khúc?”

“Cũng học xong.”

Công Chúa đứng lên, đưa tay kéo Chi Chi đứng lên cùng, mắt hắn dán chặt vào Chi Chi: “Cùng Bổn cung tới thư phòng.”

***

Thư phòng của Công Chúa còn lớn hơn cả phòng nàng, hơn nữa khắp nơi toàn là sách.

Chi Chi vừa nhìn liền nghĩ không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể đọc được hết toàn bộ số sách này đây.

https://thuviensach.vn

“Bổn cung muốn luyện chữ, nàng mài mực đi.”

Chi Chi bị kéo tới bên cạnh nghiên mực, nàng có chút ngơ ngác, tại sao nàng lại phải mài mực?

Nhưng Công Chúa đã ngồi xuống bàn đọc sách rồi.

Nàng nhìn xuống thỏi mực gác trên nghiên mực, cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi dùng tay cầm thỏi mực lên.

Đầu tiên nàng quẹt một cái về đằng trước, rồi lại quẹt trở lại, quẹt được một nửa thì bên cạnh có một bàn tay thon dài trắng nõn chìa ra.

Bàn tay kia nắm lấy tay Chi Chi: “Không phải mài như vậy, cầm thẳng thỏi mực trong tay, sau đó xoay vòng quanh.” Công Chúa nhẹ giọng, cầm tay Chi Chi mài mực.

Hắn cầm tay Chi Chi cùng mài mực, không lâu sau đúng là có mực chảy ra, Chi Chi liền thấy hưng phấn: “Công Chúa, thiếp biết làm rồi.”

Công Chúa chậm rãi thu tay về, trong giọng nói dường như còn có chút bất mãn: “Được rồi, nàng tự mài đi.”

Hắn lấy một cây bút lông từ trên kệ xuống, chấm chút mực, bắt đầu viết chữ.

Chờ khi hắn viết xong một trang giấy, Chi Chi lén nhìn một cái, đương nhiên là một chữ nàng cũng không đọc được.

“Muốn học chữ sao?” Công Chúa bất ngờ hỏi.

Chi Chi nghiêm túc suy nghĩ, thành thật trả lời: “Muốn.”

“Muộn rồi.”

https://thuviensach.vn

Chi Chi bất mãn ồ một tiếng.

Sau khi chờ Công Chúa viết kín hai mặt giấy, Chi Chi đã mệt không chịu nổi.

Từ trước đến giờ nàng đều phải ngủ trưa, hôm nay được mời tới nơi này, bị ép ăn nhiều như vậy, lại còn phải mài mực, hai mí mắt nàng sắp dính vào nhau rồi.

Chi Chi không nhịn được dụi dụi mắt, hành động này bị Công Chúa bắt gặp.

“Mệt sao?” Công Chúa ngẩng đầu lên nhìn Chi Chi.

Chi Chi liền gật đầu, có lẽ bây giờ nàng sẽ được cho về.

“Trong thư phòng có giường, đi vào trong ngủ đi.”

Chi Chi giật mình.

Công Chúa dừng bút lại, nâng mắt nhìn Chi Chi, đôi mắt màu trà xinh đẹp mang theo vẻ uy hiếp: “Không ngủ? Vậy là nàng cố ý lừa gạt Bổn cung? Nàng có biết lừa gạt Công Chúa là tội danh gì không?”

“Ngủ!” Chi Chi vội vàng gật đầu.

Lúc nằm trên cái giường kia, Chi Chi cảm thấy mình thật ngốc, nàng không dám cởi cả áo ngoài, chỉ cởi giày rồi nằm lên giường.

Vốn dĩ Chi Chi tưởng mình sẽ không ngủ được, nhưng cuối cùng vẫn bị cơn buồn ngủ đánh bại.

***

https://thuviensach.vn

Bội Lan đứng canh bên ngoài thư phòng, đột nhiên nghe được tiếng bước chân.

Nàng ta ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy rõ người tới thì vội vàng hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Phò Mã."

Phò Mã mặc cẩm bào xanh nhạt, cả người tao nhã lễ độ, hắn ôn hoà nhìn Bội Lan: "Công Chúa có ở bên trong không?"

"Thưa có." Bội Lan hơi do dự, đang không biết có nên bảo là hiện tại Ngũ di nương cũng ở bên trong hay không thì giọng Công Chúa truyền tới: "Vào đi."

Phò Mã cười với Bội Lan, đẩy cửa bước vào.

Hắn vừa vào liền nhìn thấy Công Chúa ngồi phía sau bàn đọc sách.

Hắn hành lễ rồi mới đi đến bên cạnh: "Ta tới là vì chuyện Đông Cung."

Công Chúa không hề ngừng bút: "Chuyện Đông Cung Bổn cung đã quyết xong."

Phò Mã trầm ngâm trong chốc lát: "Công Chúa có thể lắng nghe suy nghĩ của ta không? Quá liều lĩnh sợ là sẽ chọc phải khiến vị kia không vui."

"Ưm…"

Phò Mã vừa dứt lời thì nghe được tiếng nữ nhân vọng ra trong thư phòng, giống như là không thích âm thanh ồn ào.

Hắn cả kinh, vội vàng đi tới nhìn, đợi khi thấy rõ bên trong, cả người hắn cứng đờ, sau đó vội vàng xoay mặt đi.

https://thuviensach.vn

Người phát ra âm thanh là Chi Chi, nàng ngủ mơ màng, nghe tiếng nói liền thò đầu ra khỏi màn, nàng vẫn nghĩ đây là phòng nàng.

Lúc này hai gò má Chi Chi ửng đỏ, xinh đẹp như đào mận, lông mày như lá liễu, đôi mắt long lanh.

Phần cổ lộ ra ở cổ áo có thể so với tuyết mùa đông, mái tóc nàng tản mát, càng khiến mặt mũi thêm phần quyến rũ.

Công Chúa chậm rãi đi tới, đứng bên cạnh Phò Mã.

Ánh mắt hắn cũng nhìn vào bên trong, thấp giọng nói: “Không muốn mắt nữa sao?”

Trong nháy mắt đó, biểu tình của Phò Mã biến ảo khó lường, cuối cùng cũng thấp giọng trả lời một câu: “Nhưng đó là tiểu thiếp trên danh nghĩa của ta.”

Công Chúa nhếch môi: “Vậy thì thế nào.”

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nhưng Phò Mã Là Phu Quân Của Chúng Ta

Biên tập: B3

Phò Mã nghẹn họng, hắn thở dài một hơi: “Ngày mai ta lại tới.”

Công Chúa liếc Phò Mã, cảm xúc trong mắt hết sức rõ ràng.

Phò Mã lại tiếp tục câm nín, trực tiếp bước đi.

Ở trong phòng, Chi Chi từ trên giường ngồi dậy.

Hình như nàng có nhìn thấy bóng một nam nhân, lúc đang muốn xuống giường nhìn cho rõ thì Công Chúa đi vào khiến nàng sợ hết hồn.

Công Chúa đi mấy bước đã đến cạnh mép giường của Chi Chi.

Chi Chi nhìn Công Chúa, không nhịn được mà thụt lùi vào bên trong, đầu óc vốn đang mơ màng cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Công Chúa nhìn Chi Chi, giọng nói có chút nhạt nhẽo: “Tỉnh ngủ?”

Chi Chi ngẩng đầu nhìn Công Chúa, chậm rãi gật đầu.

Công Chúa bỗng nở một nụ cười phải gọi là vô cùng dịu dàng, nhưng nụ cười này rơi vào trong mắt Chi Chi thì chỉ cảm thấy doạ người, nàng càng lùi thêm vào phía trong giường.

“Trốn cái gì?” Công Chúa cúi người, hắn đưa tay bắt lấy chân Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Trong giây phút đó Chi Chi bị doạ sợ đến toàn thân nổi da gà.

Nàng hơi lắc chân liền bị cầm thật chặt.

Đối phương cầm chân nàng, dù cách một lớp tất, nhưng cái này… một nam nhân sao có thể tuỳ tiện cầm chân tiểu thiếp của người khác chứ.

Đột nhiên Chi Chi nghĩ liệu có phải Công Chúa đang mượn cái dáng vẻ giả nữ nhân này để đi lừa gạt nữ nhân khác hay không.

Đúng lúc này, Công Chúa lại lên tiếng: "Nhìn nàng ngủ cả người toàn mồ hôi kìa, còn không chịu cởi áo ngoài, vậy đi tắm cùng Bổn cung."

Chi Chi trợn tròn hai mắt.

Công Chúa như cười như không, biểu tình trên gương mặt xinh đẹp kia thật khó mà suy đoán được, thậm chí hắn còn nhỏ giọng: "Đều là nữ nhân, cùng nhau đi." Câu cuối vô cùng ám muội.

Trong lòng Chi Chi gõ lên hồi chuông báo động.

Bây giờ Công Chúa vẫn còn thăm dò nàng hay sao? Thăm dò xem nàng có biết hắn là nam nhân không?

Chi Chi phát hiện dạo gần đây số lần nàng phải lựa chọn giữa tính mạng và trong sạch đặc biệt nhiều, nàng vẫn cố giãy giụa: "Như thế sao được, thiếp chỉ là một tiểu thiếp, còn người là Công Chúa."

Nụ cười bên môi Công Chúa càng sâu, ánh mắt hiện lên vẻ bông đùa: "Do tổ tiên nàng tích đức."

"…" Chi Chi âm thầm nghiến răng.

Công Chúa thu lại nụ cười: "Thế nào? Bổn cung mời nàng tắm cùng, nàng có nỗi niềm gì khó nói? Bổn cung vẫn nhớ là chu kỳ của nàng đã qua

https://thuviensach.vn

rồi.”

“…” Chi Chi lại tiếp tục lẳng lặng nghiến răng.

Công Chúa giống như là không còn kiên nhẫn nữa, nửa kéo nửa ôm Chi Chi xuống giường.

Chi Chi muốn giãy mà không dám, nàng sắp tức chết rồi.

Tại sao tiểu thiếp của người khác chỉ cần ăn mặc xinh đẹp, sau đó canh giữ khuê phòng, còn nàng thì… chính là không ngừng bị chèn ép, không ngừng bị trêu đùa, mà người trêu đùa mình lại không phải là phu quân trên danh nghĩa mà chính là chủ mẫu trên danh nghĩa của nàng.

“Thiếp không muốn đi.” Chi Chi bám lấy thành giường, chân nàng vùng vẫy: “Thiếp không thích tắm gội, thật ra thiếp là một người không thích sạch sẽ.”

Công Chúa nghiêm túc nhìn Chi Chi: “Vậy thì càng cần phải tắm.”

Hừ! Cực kỳ tức giận!

Chi Chi giận đến nội thương, cuối cùng vẫn bị đối phương kéo khỏi giường.

Công Chúa ngồi xổm xuống, đi giày thêu cho Chi Chi, lại tiếp tục kéo nàng: “Đi thôi.”

Chi Chi vẫn còn chưa từ bỏ ý định, nàng chần chừ, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ xem nên mượn cớ gì để tránh né chuyện này.

Công Chúa nhìn chằm chằm vào nàng bằng ánh mắt sáng quắc, dường như cũng đang đợi xem Chi Chi sẽ kiếm cớ gì.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vô tình chạm phải ánh mắt của Công Chúa, ngay lập tức nàng lại rũ mắt xuống.

Sao nàng cảm thấy ánh mắt của Công Chúa giống như đang muốn ăn thịt người vậy, giật cả mình.

“Sao?” Công Chúa thong thả nói: “Đã nghĩ ra cớ gì chưa?”

Chi Chi theo bản năng đáp lại: “Vẫn chưa.”

Trả lời xong nàng liền ngậm chặt miệng, chột dạ không dám nhìn Công Chúa.

Công Chúa cười khẽ, hắn nghiêng người nói bên tai Chi Chi: “Nàng ba lần bốn lượt muốn từ chối, hay là vì có nguyên nhân khác? Chẳng lẽ, thật ra nàng là nam nhân?”

Chi Chi đang định phản bác thì phát hiện ra ẩn ý trong lời nói của Công Chúa, mà lời nói kia có thể sẽ trở thành một lưỡi dao giết chết nàng.

Chi Chi nhắm mắt lại: “Chẳng qua là thiếp thân nhất thời cao hứng, không nghĩ tới lại có vinh hạnh được tắm cùng Công Chúa.”

Công Chúa hơi nhếch môi, ánh mắt sâu thẳm: “Vậy thì đi thôi, Chi Chi.”

Hắn dùng giọng mũi khi nói hai từ Chi Chi kia.

Chi Chi không nhịn được mà né người sang bên cạnh, trong lòng lại mắng thầm Công Chúa.

***

Lúc Bội Lan nghe được chuyện Công Chúa muốn tắm cùng với Chi Chi thì giật mình, nhưng mà dù sao vẻ kinh ngạc đó cũng không tồn tại lâu.

https://thuviensach.vn

Chỉ một tích tắc sau, nàng ta đã thu hồi cảm xúc dư thừa, lập tức bắt tay vào chuẩn bị.

Y phục tắm rửa của Chi Chi rất nhanh đã được chuẩn bị xong.

Nàng đứng trong phòng tắm, nhìn các cung nữ bận rộn.

Còn vị chủ tử kia thì lại đang ngồi đọc sách trên tháp mỹ nhân, vẻ mặt vô cùng ung dung, dường như vốn chẳng sợ Chi Chi phát hiện ra chuyện hắn là nam nhân.

Khoan đã, Chi Chi nghĩ tới một vấn đề.

Đối phương cố ý mời nàng tắm cùng, nếu như cởi y phục, cứ coi như ban đầu nàng không biết Công Chúa là nam nhân, nhưng sau khi cởi y phục xong thì sẽ biết, chẳng lẽ đối phương đang cố tình muốn cho nàng biết?

Chi Chi càng nghĩ càng sợ, liệu có phải Công Chúa đã muốn giết nàng, mặc kệ nàng đã biết hay chưa?

Nghĩ tới đây, cả người Chi Chi run lên, khuôn mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt nàng không tự chủ được mà liếc nhìn về cái tủ dựa sát cửa sổ trong phòng tắm.

Không được, nàng có chạy trốn từ đó thì cũng chỉ là chạy ra khỏi phòng tắm thôi, không hề ra khỏi Côi Ương Cung.

Xong rồi, hôm nay nàng chết chắc.

Đời này sống còn ít hơn cả đời trước.

Sắp đến sinh nhật của nàng, tiếc là không thể nào chờ tới ngày sinh nhật mười sáu tuổi nữa.

“Công Chúa, chuẩn bị xong rồi.”

https://thuviensach.vn

Bội Lan cúi đầu bẩm báo với Công Chúa.

Công Chúa lười biếng ừm một tiếng.

Hắn bỏ sách trong tay xuống, nói với Bội Lan: “Các ngươi đi ra ngoài, không cần phải hầu hạ.”

“Vâng.” Bội Lan bảo toàn bộ cung nữ đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng tắm chỉ còn lại Chi Chi và Công Chúa.

Chi Chi đang đứng đưa lưng về phía Công Chúa, nàng cảm thấy cực kỳ hốt hoảng, muốn nhanh chóng tìm biện pháp để có thể tránh qua một kiếp này.

“Chi Chi, lại đây.” Giọng đối phương vang lên sau lưng.

Cả người Chi Chi cứng đờ.

Nàng đứng cứng ngắc tại chỗ, mãi cho đến khi đối phương có chút không nhịn được: “Tới đây.”

Chi Chi xoay người, chậm rì rì bước tới.

Khi đến bên cạnh giường mỹ nhân, Công Chúa liền nhẹ giọng nói: “Nếu như không tìm được cái cớ nào khác, vậy thì phải đi tắm.”

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Chi Chi, giống như đang nhìn chằm chằm vào con mồi.

Còn người thợ săn này lại quá mức xinh đẹp, hắn chỉ cần tuỳ ý ngồi đó là đã đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Lông mi Chi Chi khẽ run rẩy, giống như đôi cánh bướm, trong đáy mắt ẩn chứa một bóng ma.

https://thuviensach.vn

Gương mặt trắng nõn của nàng không còn chút huyết sắc, ánh mắt ngập tràn kinh hoảng.

Bởi vì sợ, nàng không nhịn được khẽ cắn môi dưới, cắn đến khi trở nên đỏ lựng, vô tình lại tăng thêm vẻ tươi đẹp.

Từ ngũ quan cho đến vóc dáng của Chi Chi, công bằng mà nói thì hoàn toàn là một mỹ nhân.

Mà mỹ nhân này không phải là loại mỹ nhân xinh đẹp tầm thường, cơ thể nàng có một mùi hương thơm ngát, hương thơm toả ra xung quanh, đến chính nàng cũng không hề hay biết.

Kim ốc tàng kiều (*), đối với sự yêu kiều này, đáng lẽ là nên giấu đi.

(*) Kim ốc tàng kiều: thực ra câu này mọi người cũng khá quen rồi nên Bê không dịch hoa mỹ nữa, mà chỉ dịch thô ra là nhà vàng giấu mỹ nhân =))) kiểu như có người đẹp thì muốn giấu đi ấy.

Nhưng một báu vật như vậy, gương mặt của nàng lại hết sức trong sáng, đôi mắt phượng kia trong veo, dường như không giấu được bất kỳ tâm sự nào.

Vừa yêu kiều vừa quyến rũ, quyến rũ lại thuần khiết, nàng cực kỳ giống một đoá hoa sen.

“Cởi đai lưng cho Bổn cung.” Công Chúa đứng lên, hắn phân phó Chi Chi.

Chi Chi cả kinh, mà lúc này Công Chúa đã giang hai tay ra.

Hắn đang đợi Chi Chi cởi đai lưng cho hắn.

Thời gian từ từ trôi qua, một lúc lâu sau Chi Chi mới cố lấy dũng khí bước lại một bước, tay nàng rụt rè sờ vào đai lưng của Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên nàng sờ đai lưng của nam nhân.

“Cởi đi.” Công Chúa nhẹ giọng.

Tay Chi Chi hơi run lên, nàng không dám nâng mắt.

Nàng cố gắng rất lâu cũng không cởi ra được, cuối cùng tay nàng lại bị một đôi tay nắm lấy: “Đần như vậy, thật không biết trước kia làm thế nào để sống sót.”

Hắn cầm tay Chi Chi cởi đai lưng của mình.

Chi Chi hoàn toàn ngây dại, suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng lúc này chính là nàng chết chắc rồi.

Đai lưng bị Công Chúa tuỳ tiện vứt trên mặt đất.

Hắn cởi của mình xong, ánh mắt liền trở nên nóng bỏng, nhìn Chi Chi không chớp mắt: “Đến phiên nàng.”

Cái gì?

Chi Chi còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một đôi bàn tay khớp xương rõ ràng đặt lên đai lưng của nàng: “Bổn cung là người luôn phải đáp lễ người khác.”

Đáp lễ kiểu này thì gọi là gì?

Đai lưng của hắn cũng đâu phải nàng cởi, hoàn toàn không phải nàng cởi.

Chi Chi vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng, giữ lấy đai lưng của mình.

Nàng không muốn để Công Chúa cởi đai lưng của nàng, cho dù… cho dù muốn cởi bỏ, thì ít nhất cũng phải là phu quân trên danh nghĩa của nàng

https://thuviensach.vn

mới được.

Nào có chủ mẫu nào lại cởi y phục cho thiếp thất.

Công Chúa lại bắt lấy tay Chi Chi.

Tay Chi Chi cũng thon nhỏ, mềm như bông vậy.

“Chẳng lẽ Chi Chi thật sự là nam nhân, không muốn cởi đai lưng?”

Hắn nói bậy nói bạ, đôi mắt màu trà ánh lên vẻ trêu đùa.

Chi Chi bất động, Công Chúa bèn dứt khoát dùng một bàn tay nâng mặt Chi Chi lên.

Hắn nhẹ nhàng bóp bóp cằm Chi Chi, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười: “Bổn cung vẫn chưa tắm cùng nam nhân bao giờ, đang có chút mong đợi đây.”

Ta! Phi!

Chi Chi tức phát khóc.

“Không phải Công Chúa tắm cùng Phò Mã là được rồi sao?” Trong đầu Chi Chi chợt loé ra suy nghĩ này, liền mạnh miệng trả lời.

Công Chúa vừa nghe, sắc mặt liền đen xì, sau đó hắn còn hơi nghiêng đầu, nhìn biểu tình giống như có chút mắc ói.

“Phò Mã tuấn tú lễ độ, quân tử khiêm nhường, Công Chúa hắn là nên tắm cùng với Phò Mã. Hơn nữa nhất định Phò Mã sẽ để Công Chúa cởi đai lưng cho.” Chi Chi không sợ chết, tiếp tục mạnh miệng.

Trán Công Chúa nổi gân xanh khẽ giật giật.

Vẻ mặt hắn trở nên khó coi: “Không được nhắc tới Phò Mã.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao không được nhắc tới? Phò Mã là phu quân của chúng ta mà.” Chi Chi gân cổ tranh luận.

Công Chúa quay đầu lại, hằm hằm nhìn Chi Chi, ánh mắt như đang muốn nói “Nàng nói thêm một câu nữa Bổn cung liền xử nàng.”

Chi Chi ngay tức khắc kinh sợ, rụt cổ lại.

“Tuấn tú lễ độ?”

“Quân tử khiêm nhường?”

“Phu quân?”

Công Chúa hỏi ba câu liên tiếp, sắc mặt mười phần âm trầm: “Nhất định là Chi Chi rất thích Phò Mã, chắc là Bổn cung phải gọi Phò Mã tới đây, ba người cùng tắm, tác thành cho giấc mộng của mỹ nhân.”

Chi Chi ngậm chặt miệng, liên tục lắc đầu.

Công Chúa nói tiếp: “Tiếc là Chi Chi phải một mình hầu hạ hai người rồi.”

Lời này của hắn khi nói ra dường như còn mang theo tiếng nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chi Bằng Thử Gọi Trước Một Tiếng Phu Quân Xem Sao

Biên tập: B3

Chi Chi lùi về sau mấy bước.

Công Chúa nhíu mày, tiến lên hai bước nắm lấy tay Chi Chi: "Muốn trốn đi đâu?"

"Không... không có trốn." Chi Chi bị doạ đến lắp bắp.

Công Chúa nghe xong thì nhếch môi, trong mắt loé lên ánh sáng nguy hiểm.

Móng vuốt của hắn trượt xuống eo Chi Chi: "Lại nói lắp, xem ra nàng cần Bổn cung tới chữa cái tật nói lắp này giúp nàng rồi."

Chi Chi bất an nhìn Công Chúa, biểu tình ngơ ngác: "Chữa thế nào?"

Dù Công Chúa đang đóng giả nữ nhưng vẫn cao hơn Chi Chi rất nhiều.

Nghe được lời nói có chút ngây ngốc của Chi Chi, hắn cười khẽ một tiếng, rồi cúi đầu xuống.

Đôi mắt màu trà kia sáng rực, giống như cả bầu trời sao đều rơi vào trong mắt hắn, cam tâm tình nguyện làm đồ trang sức cho hắn.

"Chữa thế này." Âm cuối cùng hoàn toàn biến mất.

https://thuviensach.vn

Trong tích tắc đó Chi Chi trợn tròn hai mắt, nàng không dám tin nhìn thẳng vào khuôn mặt gần như không có khoảng cách kia.

Muốn giãy giụa nhưng lại bị đối phương thản nhiên gạt bỏ.

Lông mi Chi Chi khẽ run rẩy, đôi mắt dần trở nên ướt át, giống như mặt hồ ngày xuân, gió mát thổi tới liền lăn tăn gợn sóng.

"Công Chúa, Thục quý phi tới." Ngoài cửa vang lên giọng nói của Bội Lan.

Công Chúa cau mày, ngẩng đầu lên.

Lúc này tay hắn vẫn còn để ở eo Chi Chi, trong mắt hắn lộ rõ vẻ giận dữ, nhưng lại không thể không nhịn xuống.

Hắn nhìn Chi Chi, đưa tay nắn gò má nàng một cái, rồi mới buông nàng ra.

***

Thục quý phi nghe được tiếng bước chân thì vội vàng xoay người lại, sau khi nhìn thấy rõ người đi tới thì gương mặt xinh đẹp trở nên tươi cười.

Nhưng vừa mới cười xong bà lại cưỡng ép mình thu lại.

Công Chúa bước vào trong điện, biểu tình lạnh nhạt: "Thanh Hà thỉnh an Thục quý phi."

Thục quý phi mím môi, bà đi đến ngồi xuống ghế chủ vị.

Bộ diêu trên đầu theo động tác của bà mà nhẹ nhàng lay động.

Bà nhìn xuống người có dáng vẻ giống bà đến bảy phần ở bên dưới: "Tín Phương, con biết vì sao mẫu phi tới đây không?"

https://thuviensach.vn

Công Chúa rũ mắt: "Mời Thục quý phi nói."

Thục quý phi nhìn cung nhân trong phòng: "Các ngươi lui hết đi."

Sau khi toàn bộ cung nhân trong điện lui ra hết, bà vỗ mạnh xuống bàn: "Bùi Tín Phương, ngươi quỳ xuống cho Bổn cung."

Công Chúa nâng đôi mắt màu trà lên nhìn Thục quý phi, ánh mắt âm trầm.

Thục quý phi nhìn thấy thì trong lòng càng nổi giận, cầm ly trà trong tay ném thẳng ra ngoài: "Quỳ xuống!"

Công Chúa thu hồi ánh mắt, quỳ xuống.

"Ngươi thật quá ư càn quấy, chuyện quấy rối lần trước ở Đông Cung còn chưa trôi qua, giờ ngươi lại làm cái gì?" Thục quý phi thấp giọng: "Chẳng qua lần trước Phụ hoàng ngươi chỉ là đang cảnh cáo ngươi mà thôi."

"Thục quý phi nghe Thái Tử bên đó nói bóng nói gió cái gì, cho nên mới đến chỗ ta bên này để nổi giận sao?" Công Chúa cười khẽ, cất giọng đầy châm chọc.

Thục quý phi vừa nghe xong liền đứng dậy.

Bà thong thả đi xuống khỏi ghế chủ vị, khi tới bên cạnh Công Chúa, bà cúi người, giáng thẳng một bạt tai vào mặt Công Chúa.

Biểu tình của Công Chúa vẫn hoàn toàn không có chút thay đổi, giống như đã quá quen rồi.

Thục quý phi thấy vậy, lại đánh thêm mấy cái nữa, mãi cho đến khi tay bà trở nên tê dại, bà mới ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Thục quý phi hít thở sâu, khuỵu chân xuống, bà nhìn vào gương mặt trước mắt, gương mặt gần giống với mặt bà.

"Tín Phương, mẫu phi đều là vì con, con có biết hay không?" Bà đưa tay sờ lên mặt Công Chúa: "Tất cả mọi người đều là kẻ xấu, chỉ có một mình mẫu phi đối tốt với con. Con không được gây rối, con phải ngoan ngoãn. Nếu con chọc Phụ hoàng con nổi giận, mẫu tử chúng ta liền xong đời."

"Mẫu tử?" (*) Công Chúa cười: "Thục quý phi ngay cả con mình sinh ra là nam hay nữ cũng không biết hay sao?"

(*) Chỗ này nguyên văn là 母女: mẹ và con gái. Nhưng vì Bê không tìm được từ tiếng Việt nào ngắn gọn phù hợp nên Bê dùng "mẫu tử". Mọi người cứ hiểu là bà Thục phi đang dùng đại từ chỉ nữ nhân để nói về Công Túa.

Thục quý không những không hề tức giận mà lại mỉm cười, bà cất giọng nhẹ nhàng: "Mẫu phi nói con là Công Chúa thì chính là Công Chúa, con không thể làm Hoàng Tử."

Công Chúa nhếch môi: "Thanh Hà biết."

"Con nghe lời mẫu phi đi, đừng gây chuyện với Thái Tử nữa." Thục quý phi nhẹ giọng nói: "Hắn đã đồng ý với ta, sẽ đối tốt với mẫu tử chúng ta."

Thục quý phi là người Hồ, là mỹ nhân mà nước ngoại bang dâng tặng.

Năm xưa bà dựa vào sắc đẹp của mình mà khuấy đảo lục cung.

Nhưng dù sao thì cũng vẫn chỉ là một mỹ nhân được dâng tặng, không có nhà mẹ đẻ chống lưng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù bây giờ bà vẫn luôn được cưng chiều như cũ, nhưng trên thực tế thì Hoàng Đế đã không còn quá yêu thích bà nữa.

Nhìn suốt hai mươi mấy năm, suy cho cùng thì cũng chán rồi.

Sắc suy tình giảm, bây giờ cũng chỉ vì tình cảm đối với bà năm xưa nên mới đối xử với bà không tệ lắm.

Các bậc đế vương, trước giờ đều không có tình yêu đích thực.

Công Chúa bình tĩnh nhìn Thục quý phi.

Thục quý phi thở dài, rút bộ diêu cài trên tóc mình ra, rồi tự tay cắm vào mái tóc của Công Chúa: "Tín Phương, sao con có thể ăn mặc đơn giản như vậy. Nhìn không tốt chút nào, nữ nhân chính là cần phải xinh đẹp, biết chưa? Phò Mã có đối tốt với con không?"

"Mối quan hệ của ta và Phò Mã là thế nào, mẫu phi không biết sao?" Công Chúa gỡ bộ diêu ra, ném thẳng xuống đất, hắn nhìn Thục quý phi bằng đôi mắt âm trầm: "Rồi sẽ đến một ngày, thiên hạ này là của ta."

Thục quý phi lạnh mắt: "Ngươi đừng nằm mơ, ngươi định làm thế nào để đi tranh giành thiên hạ này? Ngươi nghe lời mẫu phi đi, nghe lời Thái Tử. Sợ là bây giờ hắn đã hoài nghi ngươi rồi, ngươi ngàn vạn lần chớ hồ nháo. Ả tiểu thiếp trong phủ ngươi đó không phải là loại tốt đẹp gì, dáng vẻ lẳng lơ phong tình. Để hôm khác mẫu phi tìm cách đuổi ả ta đi."

Công Chúa vốn đang bình tĩnh nhưng ngay lập tức ánh mắt trở nên ác liệt.

"Thế nào? Mẫu phi đuổi một ả tiểu thiếp cũng không được sao?" Thục quý phi nói.

https://thuviensach.vn

"Vậy thì Thanh Hà không thể không nói cho Phụ hoàng nghe một vài lời đồn đại liên quan tới người và Thái Tử rồi."

"Ngươi!" Thục quý phi rít qua kẽ răng: "Nếu như ngươi nói ra, ngươi cho là mình còn có thể tiếp tục nhận được sự sủng ái của Phụ hoàng ngươi hay sao?"

Công Chúa liền xoay mặt đi.

Bàn tay Thục quý phi khẽ run, bà đứng lên: "Được được được, bây giờ ngươi trưởng thành rồi, mẫu phi không quản được ngươi nữa. Đáng lẽ ra năm đó người ta bóp chết phải là ngươi mới đúng."

Công Chúa chợt ngẩng đầu lên nhìn Thục quý phi.

Thục quý phi nhoẻn miệng cười: "Nếu như bóp chết ngươi, vậy bây giờ tỷ tỷ ngươi và Phò Mã mới thật sự là xứng đôi. Phò Mã cũng không cần phải ở chung một chỗ với loại quái vật bất nam bất nữ như ngươi. Ngươi tức giận phải không?"

Thục quý phi nở nụ cười trầm thấp: "Tức giận thì ngươi cũng vẫn là hài tử chui từ bụng ta mà ra, là ta che chở ngươi lớn lên."

Bà đi mấy bước, nhặt bộ diệu ở dưới đất lên rồi đi tới đằng sau Công Chúa, một lần nữa cắm bộ diêu vào mái tóc hắn: "Nếu như ngươi thật sự thích ả tiểu thiếp đó, mẫu phi cũng không ép ngươi. Nhưng ngươi ngàn vạn lần không được đối đầu với Thái Tử nữa, ngươi không được động vào chủ nhân của Đông Cung, còn ngươi muốn giết ai mẫu phi cũng không có ý kiến gì. Phải nhớ kỹ, tất cả những điều mẫu phi làm này đều là vì ngươi."

Ánh mắt bà khẽ động: "Tín Phương, bây giờ mẫu phi chỉ có ngươi, mẫu phi già rồi, sắp đến lúc không che chở cho ngươi được nữa."

https://thuviensach.vn

Công Chúa rũ mắt, tất cả cảm xúc đều bị giấu kín trong đáy mắt, chỉ là bàn tay trong ống tay áo lặng lẽ xiết chặt.

***

Bội Lan đi từ ngoài vào, trong điện yên tĩnh, nàng ta đi tới sau lưng người còn đang quỳ, nhẹ giọng nói: "Công Chúa đứng lên đi, Thục quý phi đã đi rồi."

Công Chúa bất động.

Bội Lan có chút lo lắng: "Công Chúa, Ngũ di nương vẫn còn đang chờ người ở phòng tắm."

"Ngươi đưa nàng trở về, không có lệnh của Bổn cung, nàng không được phép ra khỏi Côi Ương Cung." Công Chúa nhẹ giọng phân phó.

Bội Lan chỉ có thể cúi đầu thưa vâng.

Lúc nàng ta rời đi còn quay đầu nhìn lại một cái, Công Chúa vẫn còn quỳ ở đại điện.

***

Chi Chi nghe Bội Lan nói thì trừng mắt: "Không cần tắm nữa?"

Bội Lan mỉm cười: "Đúng vậy, Công Chúa có việc, nô tỳ đưa Ngũ di nương trở về."

Chi Chi được tự do liền cứ thế vui vẻ.

Sau khi trở về phòng, nàng bảo Thải Linh bưng một chậu nước tới, Thải Linh cảm thấy kỳ quái: "Ngũ di nương, người muốn lấy nhiều nước như vậy làm cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Súc miệng." Chi Chi nén giận nói.

Thải Linh sửng sốt, sau đó không biết nghĩ đến cái gì mà trong mắt nàng ta hiện lên ý cười, nàng ta bưng chậu nước tới: "Xem ra thức ăn ở chỗ Công Chúa không hợp với khẩu vị của Ngũ di nương rồi."

Chi Chi có chút chột dạ, không còn cách nào khác ngoài cúi thấp đầu.

***

Mấy ngày sau chính là Thất Tịch.

Ngày Thất Tịch hôm đó, Chi Chi vừa ngủ dậy liền rất vui vẻ.

Nàng cố ý mặc y phục mới, còn để Thải Linh chải cho nàng kiểu tóc đẹp mắt.

Thải Linh có chút ngạc nhiên vì ngày thường Chi Chi luôn bảo nàng ta chải kiểu đầu đơn giản: "Ngày Thất Tịch này rất quan trọng với Ngũ di nương sao?"

"Là sinh nhật của ta." Chi Chi vừa nói vừa cười híp mắt.

Thải Linh kinh ngạc: "Vậy để nô tỳ phân phó phòng bếp nấu một bát mỳ trường thọ."

"Không cần." Chi Chi gọi Thải Linh lại: "Để ta tự nấu."

Những năm trước đều là cha nàng nấu cho nàng ăn, năm nay nàng muốn tự mình nấu.

***

Bởi vì là Thất Tịch nên trong cung giăng đèn kết hoa.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe các cung nữ nói là hôm nay Hoàng Thượng tổ chức một buổi thịnh yến lớn, tiểu thư công tử chưa thành gia của các vị đại thần đều có thể tham gia.

Dĩ nhiên là Chi Chi không thể tham gia, nhưng nàng cho Thải Linh đi.

Ban đầu vốn dĩ Thải Linh chính là cung nữ ở trong cung, chỉ vì Công Chúa đại hôn nên mới xuất cung.

"Muội đi xem đi, khẳng định là rất náo nhiệt, không phải nói là còn cả đi du hồ nữa sao."

Hình như Chi Chi còn nghe nói có cả người Hồ hiến vũ, nhảy múa giữa hồ.

Đến lúc đó Hoàng Thượng và một đám đại thần sẽ đứng trên du thuyền thưởng thức.

Thải Linh có chút do dự, nhưng dù sao thì nàng ta vẫn còn trẻ, không thể giấu được cảm xúc trong mắt.

Chi Chi nhìn thấy thì vội vàng đuổi nàng ta đi: "Mau đi đi, ta còn ở nhà chờ muội về để kể chuyện cho ta nghe nữa đó."

"Vậy nô tỳ đi đây." Bấy giờ Thải Linh mới yên tâm.

***

Sau khi Thải Linh đi, Chi Chi liền chuẩn bị đi đến phòng bếp nhỏ trong Côi Ương Cung để nấu mỳ trường thọ.

Hiện tại Côi Ương Cung vắng ngắt, cung nữ và thái giám đều đến bữa thịnh yến cả rồi, chỉ còn vài người ở lại canh giữ Côi Ương Cung.

https://thuviensach.vn

Ngày thường bọn họ không có niềm vui gì, chỉ biết chú tâm vào việc hầu hạ chủ tử, thế nên hôm nay khó tránh khỏi hưng phấn.

Chi Chi xách theo một ngọn đèn đi đến phòng bếp nhỏ.

Trong phòng bếp có một nữ đầu bếp, nữ đầu bếp kia vốn đang ngồi gà gật trên băng ghế, khi nghe thấy động tĩnh liền vội vàng mở mắt ra, nhìn thấy Chi Chi liền nhanh chóng đứng lên: "Sao Ngũ di nương lại tới đây? Người đói bụng sao?"

"Không phải, ngươi ngủ tiếp đi, ta chỉ muốn đến nấu một bát mỳ thôi."

Nữ đầu bếp vội vàng nói: "Nô tỳ sao có thể để cho người tự làm, vẫn là nô tỳ làm cho."

"Thật sự không có gì to tát đâu, ngươi mệt mỏi thì về nghỉ ngơi đi, yên tâm, ta sẽ không nói với ai cả." Chi Chi đuổi nữ đầu bếp ra ngoài, tự mình độc chiếm cả gian bếp.

Nàng đứng trong bếp, đưa mắt nhìn một vòng xem có những nguyên liệu nấu ăn gì.

Cuối cùng lấy một chút thịt và một quả trứng gà.

Đầu tiên nàng cắt nhỏ thịt, đổ dầu vào chảo, đợi dầu nóng lên thì bỏ thịt vào, sau khi xào cho dậy mùi thơm thì thêm nước, chờ khi nước sôi Chi Chi mới cho mỳ.

Đến khi nước sôi lần nữa thì nàng đập trứng gà, lại cho thêm nước lạnh.

Lúc bắc nồi ra, Chi Chi còn rắc thêm một nắm hành lá xắt nhỏ.

"Thật là thơm." Chi Chi vô cùng hài lòng với tay nghề của mình.

https://thuviensach.vn

Nàng gắp sợi mỳ ra, lúc gắp ra nàng vô cùng cẩn thận, bởi không thể làm đứt sợi mỳ trường thọ này, phải nguyên vẹn thì mới có thể sống bình an đến trăm tuổi.

Chi Chi nấu mỳ xong thì đổ vào hộp đựng đồ ăn, sau đó bưng hộp đi về phòng mình.

Nàng quyết định quay về phòng ăn mỳ, trước khi đi Thải Linh đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho nàng, còn chuẩn bị cả sách tranh xếp sẵn lên bàn, tránh cho tối nay Chi Chi cảm thấy nhàm chán.

Chi Chi trở về phòng, đang chuẩn bị hưởng thụ mỳ trường thọ của mình thì cửa bị đẩy ra, nàng ngơ ngác nhìn về phía cửa.

Công Chúa điện hạ mặc một bộ hoa bào màu đỏ, mái tóc chỉ dùng một sợi dây cột lại, tóc đen môi đỏ mọng, khuôn mặt mỹ miều.

Trong bàn tay thon dài của hắn còn xách theo một ngọn đèn lồng.

Nhìn thấy Chi Chi hắn liền sải bước đi vào.

Hắn không mời mà tới, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Chi Chi, giọng nói có chút dịu dàng: "Ăn mỳ sao?"

Chi Chi bị doạ sợ, nàng không nghĩ tới ngày tổ chức thịnh yến như hôm nay, Công Chúa lại xuất hiện ở nơi này.

Nàng ngây ngốc gật đầu, sau đó liền nhớ ra mình chưa hành lễ, nàng vội vàng đứng lên muốn hành lễ, nhưng Công Chúa đã đưa tay ra, cứ thế kéo Chi Chi ôm vào trong lồng ngực.

Hắn đặt đèn lồng trong tay lên bàn, không để ý tới người đang cứng đờ trong ngực: "Tối nay Phò Mã bị mỹ nhân người Hồ mê hoặc rồi, không rảnh để ý tới chúng ta nữa."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Chi Chi hơi sửng sốt.

Gương mặt xinh đẹp của Công Chúa hiện lên một nụ cười rất nhạt: "Hôm nay Chi Chi chỉ có thể hầu hạ Bổn cung."

Chi Chi chớp mắt, nàng muốn chạy trốn, phải làm sao bây giờ?

Công Chúa đưa tay bưng bát mỳ trường thọ trên bàn, nói với Chi Chi: "Đút cho ta ăn."

"Đây là mỳ của thiếp." Chi Chi có chút tức giận.

Công Chúa lười biếng nhìn nàng: "Được rồi, vậy nàng ăn đi."

"Ngồi như vậy ăn làm sao?" Chi Chi nhìn tư thế hiện tại của mình, bây giờ nàng vẫn còn đang ngồi trên đùi Công Chúa, bên eo nàng còn có một bàn tay.

"Bổn cung đâu có giữ tay nàng, sao mà không thể ăn?" Công Chúa chậm rãi nói, hắn liếc mắt: "Không ăn mỳ sẽ trương mất."

Chi Chi nhìn thử, phát hiện thấy mỳ đã nở hơn nhiều, liền nhanh chóng cầm đũa lên.

Khi nàng ăn mỳ, Công Chúa nghiêng đầu chống tay nhìn.

Ăn mỳ trường thọ không thể cắn đứt mà phải ăn trong một miếng, cho nên khi ăn quai hàm Chi Chi căng phồng như cái trống.

Ăn xong, Chi Chi không nhịn được ợ một cái.

Công chúa nhìn thấy thì trong mắt hiện lên vẻ ghét bỏ, thân thể hơi ngửa ra sau.

https://thuviensach.vn

Chi Chi hồn nhiên không biết, nàng buông đũa xuống, cầm khăn tay lau miệng.

"Ăn xong rồi?"

"Ừm." Chi Chi dè dặt gật đầu.

"Vậy chúng ta đi thôi." Công Chúa nhàn nhạt nói.

Hả?

Chi Chi quay đầu nhìn Công Chúa.

Công Chúa nghiêng đầu nhìn Chi Chi: "Thất Tịch thì đương nhiên phải ra ngoài chơi rồi, ở trong phòng làm gì cho buồn bực. Bổn cung chuẩn bị giả trang thành nam nhân ra khỏi cung du ngoạn, nên chỉ có thể cố mà để Chi Chi đóng vai nương tử của Bổn cung. Chi bằng gọi trước một tiếng Phu Quân cho ta nghe thử xem sao?"

Hết chương 40.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hắn Nâng Mặt Chi Chi Lên, Cúi Đầu Xuống

Biên tập: B3

Chi Chi nghe vậy liền không kìm được mà trợn mắt nhìn Công Chúa.

Công Chúa nhìn dáng vẻ tức giận của Chi Chi nhưng cũng không giận, chỉ tiến lại gần: "Gọi đi."

"Công Chúa, phu quân của thiếp là Phò Mã." Chi Chi trừng mắt với Công Chúa.

Công Chúa hơi híp mắt lại: "Phò Mã bị mỹ nhân người Hồ mê hoặc rồi, sợ là không có thời gian để ý tới Chi Chi."

Chi Chi sửng sốt, nhưng vẫn còn muốn cố giãy giụa: "Thiếp... thiếp thất đối với Phò Mã một tấm chân tình."

Lần trước cũng lấy Phò Mã ra làm cái cớ để khiến Công Chúa nổi giận bỏ đi, nói không chừng lần này cũng có tác dụng.

Công Chúa hạ tầm mắt, bàn tay đặt ở ngang eo Chi Chi hơi dùng sức, Chi Chi liền cứ thế ngã vào ngực Công Chúa.

Nàng vừa muốn vùng dậy thì nghe được giọng nói lười biếng của Công Chúa vang lên trên đỉnh đầu: "Nếu còn tiếp tục mạnh miệng, Bổn cung liền lột da nàng, cắt lưỡi nàng."

Chi Chi ngậm chặt miệng.

https://thuviensach.vn

Ôn hương noãn ngọc nằm trong ngực Công Chúa, hắn ôm Chi Chi hồi lâu, mãi sau mới cho Chi Chi đứng dậy: "Nàng đợi ở đây, Bổn cung sẽ tới đón nàng xuất cung."

***

Từ sau khi bị gả vào phủ Công Chúa Chi Chi chưa từng được đi chợ.

Lễ Thất Tịch, nam nữ trẻ tuổi đều sẽ ra ngoài, một số ít nam nữ đã có hôn ước cũng có thể mượn ngày này tới gặp gỡ nhau.

Quá lâu rồi Chi Chi không ra ngoài, đối với thứ gì cũng đều thấy mới lạ, dường như hai mắt cũng không đủ để dùng.

Chợ ở nơi này có chút khác biệt so với kinh thành, nơi này có rất nhiều người Hồ, chỉ là những người Hồ này đều không thể xinh đẹp bằng cái vị đang ở bên cạnh Chi Chi đây.

Chi Chi không nhịn được mà giương mắt nhìn Công Chúa ở bên cạnh.

Hôm nay Công Chúa mặc y phục của nam tử, nói cách khác thì, rốt cuộc hắn cũng đã mặc nam trang.

Chẳng qua hắn không gỡ bỏ súc cốt công (*) mà vẫn giữ nguyên vóc dáng nữ nhân ngày thường, sau đó mặc nam trang vào.

(*) Bê: Súc cốt công chính là cái món xếp khớp xương cổ hay xương vai cho người nhỏ với thấp bớt lại, khi đi tắm ở chương 30 có đoạn tả Công Túa giật giật cổ để gỡ khớp xương ra đó.

Mặc nam trang khiến Công Chúa giảm đi một phần xinh đẹp, nhưng lại cộng thêm mấy phần phong lưu.

Hôm nay hắn mặc một kiện áo bào màu xanh đậm, ống tay áo thêu hải đường huyền sắc, một thân tối màu càng tôn lên khuôn mặt trắng như ngọc.

https://thuviensach.vn

Có huyết thống người Hồ nên dù Công Chúa mặc nam trang thì cũng vẫn tuấn mỹ hơn rất nhiều so với nam nhân bình thường.

Hốc mắt hắn rất sâu, đôi mắt màu trà kia tựa như sao trời, chỉ nhìn thôi cũng biết đây là một con người trác tuyệt.

Chi Chi phát hiện thấy có rất nhiều cô nương trẻ đều nhìn Công Chúa.

Dân chúng ở nơi này cởi mở hơn kinh thành, nữ nhân đều rất bạo dạn, có một vài người khi gặp ý trung nhân đều sẽ mạnh dạn tiến lên bày tỏ niềm ái mộ của mình.

Tuy nhiên dù Công Chúa có tướng mạo rất đẹp, nhưng trên mặt lại phảng phất chứa sát khi, đủ để bức lui bất cứ cô nương nào muốn lại gần.

Công Chúa xoay mặt lại, nhanh chóng bắt được ánh nhìn trộm của Chi Chi.

Hắn nhếch miệng, đôi môi đỏ bừng mở ra: "Nhìn cái gì?"

"Nhìn pháo hoa."

Chi Chi đưa tay chỉ về phía pháo hoa đang bắn ở xa xa.

Công Chúa quay đầu nhìn thử, dường như không thấy hứng thú cho lắm, rất nhanh sau đó liền thu hồi tầm mắt.

"Đằng trước đang ném tú cầu đó, mau đi qua nhìn một chút."

Chi Chi đột nhiên nghe được câu này, sau đó rất nhiều người xung quanh bắt đầu chạy về đằng trước, hứng thú của nàng cũng nổi lên.

"Ném tú cầu? Công..." Nàng vội dừng lại, nhớ ra hiện tại đang ở ngoài cung.

https://thuviensach.vn

Công Chúa lẳng lặng nhìn Chi Chi.

"Nếu không chúng ta cũng đi xem?" Chi Chi thấp giọng.

Công Chúa bất động, vẫn nhìn Chi Chi.

Chi Chi cắn cắn môi, chỉ có thể nói: "Phu quân, chúng ta đi xem thử có được không?"

Bấy giờ Công Chúa mới nhẹ nhàng hạ mắt: "Được rồi."

Chi Chi không nhìn thấy, Công Chúa lặng lẽ đỏ lỗ tai.

***

Sau khi bọn họ xuất cung, Công Chúa mượn lý do "nhiều người sợ lạc" nên cứ luôn nắm tay Chi Chi.

Ban đầu Chi Chi không tình nguyện, bị đối phương liếc một cái, lập tức ngoan ngoãn để cho dắt.

Lúc này, Chi Chi nghe thấy được đi xem náo nhiệt nên vui vẻ dắt tay Công Chúa đi về phía trước.

Công Chúa hơi sửng sốt, mắt nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chung một chỗ, miệng khẽ nhếch lên.

Chi Chi kéo Công Chúa tới dưới lầu nơi ném tú cầu.

Đây là một quán rượu, nghe những người xung quanh nói thì có một đại phú hộ cố ý bao trọn quán rượu này cho tiểu thư nhà bọn họ ném tú cầu chọn rể.

Lầu hai của quán rượu quả nhiên có một đám người đang đứng, một người trong đó mặc giá y đỏ rực, mặt mũi xinh đẹp, có lẽ chính là vị tiểu

https://thuviensach.vn

thư muốn ném tú cầu chọn rể kia.

Vị tiểu thư kia cầm tú cầu trong tay, hình như có chút do dự chưa quyết được.

Chi Chi đứng lẫn trong đám người, nàng chưa từng xem qua chuyện này, nên cũng tò mò muốn biết trái tú cầu của vị tiểu thư kia sẽ đập trúng ai.

Công Chúa hơi nhăn mày, rõ ràng không cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Hắn đưa tay ra ôm Chi Chi vào trong ngực, tránh cho Chi Chi bị người khác xô vào.

Xung quanh đều là nam nhân, chân mày hắn càng nhíu chặt hơn.

Vị tiểu thư lướt mắt nhìn khắp nơi, không biết nàng ta nhìn thấy cái gì, bỗng hai mắt sáng lên, dùng sức ném thật mạnh tú cầu xuống.

Chi Chi vốn đang vô cùng chờ mong thì đột nhiên thấy tú cầu bay về phía bên này, nàng ngây ngẩn cả người.

Công Chúa thoáng thấy cảnh đó bèn ôm Chi Chi lùi về sau mấy bước, đám người xung quanh nhìn thấy tú cầu bay về bên này thì cũng nhao nhao xông tới.

Chi Chi kêu lên một tiếng: "Tú cầu!"

Giọng Công Chúa vang lên bên tai nàng: "Cũng không phải là tú cầu của nàng, nàng kích động cái gì?"

Hắn không kiên nhẫn nữa, trực tiếp kéo Chi Chi đi ra khỏi đám đông.

https://thuviensach.vn

Lúc Chi Chi bị kéo ra còn nghe thấy tiểu thư kia hô to: "Không phải cho các ngươi."

Nàng quay đầu nhìn lại, bây giờ đã không còn thấy tú cầu ở đâu nữa.

***

Công Chúa kéo Chi Chi đi nhanh về phía trước, mãi cho tới khi hắn nhìn thấy một gian hàng bán mặt nạ.

Công Chúa nhìn thấy, liền cứ thế dắt Chi Chi đi đến.

Chủ gian hàng là một nữ nhân chừng bốn mươi tuổi, bà ta nhìn thấy Công Chúa bất phàm liền biết ngay người tới là khách quý, bà ta cười híp mắt nói: "Khách quan mua mặt nạ sao? Mặt nạ chỗ ta là tốt nhất đó."

Bà ta lại nhìn Chi Chi đứng cạnh Công Chúa: "Đây là nương tử của khách quan? Ôi chao, thật đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi."

Trong mắt Công Chúa chợt loé lên ý cười, sát khí trên mặt cũng ngay lập tức biến mất, bà chủ nhìn thấy liền sợ run người.

Cả đời bà vào Nam ra Bắc, nói thật là vẫn chưa bao giờ nhìn thấy vị lang quân nào anh tuấn đến vậy.

Công Chúa cầm một chiếc mặt nạ trắng thuần lên, so với mặt nạ thì dường như tay Công Chúa còn trắng hơn một ít.

Hắn cầm lên nhìn thử, rồi lại buông xuống.

Sau đó hắn cầm lên một chiếc mặt nạ quỷ, muốn đeo lên cho Chi Chi.

Chi Chi bất mãn: "Quá xấu."

Công Chúa chớp mắt: "Vốn dĩ nàng cũng khó coi."

https://thuviensach.vn

Chi Chi im lặng nín thở, ngón tay nàng chỉ chỉ vào một chiếc mặt nạ khác: "Thiếp muốn cái đó."

Công Chúa nhìn theo hướng tay nàng, đó là một chiếc mặt nạ Tất Phương điểu màu đỏ thắm.

Bà chủ vội vàng cười nói: "Chiếc mặt nạ này chỉ có duy nhất một chiếc, chất liệu cũng tốt nhất, tiểu nương tử thật là tinh mắt."

Công Chúa nhìn nhìn chiếc mặt nạ ác quỷ trong tay, cuối cùng tự mình đeo lên, sau đó đeo cho Chi Chi chiếc mặt nạ Tất Phương điểu.

Thấy Chi Chi chỉ còn lộ ra một đôi mắt, hắn có chút hài lòng gật gật đầu, ném một thỏi bạc cho bà chủ rồi kéo Chi Chi đi.

Chi Chi đưa tay sờ vào mặt nạ trên mặt, nàng quay sang nhìn Công Chúa, sau khi Công Chúa đeo mặt nạ ác quỷ lên thì các cô nương trên đường không còn nhìn trộm hắn nữa.

"Đẹp không?" Nàng hỏi mặt nạ trên mặt mình.

Công Chúa liếc nàng một cái: "Xấu xí."

Chi Chi quay mặt đi, không thèm nói chuyện với Công Chúa.

***

Người trên phố càng ngày càng đông.

Công Chúa dắt Chi Chi đi lên một cây cầu, Chi Chi phát hiện có vẻ như trên cầu đều là các đôi nam nữ.

Bọn họ buộc dải lụa hồng vào tay nhau sau đó gỡ ra buộc lên thành cầu.

https://thuviensach.vn

Mà đầu cầu có một gian hàng, trong gian hàng là một lão nhân, ông đang bán những dải lụa hồng kia.

Công Chúa dắt Chi Chi tới.

Lão nhân nhìn thấy Công Chúa liền cười nói: "Vị công tử này mua hai dải đi, có thể đề chữ lên, đề chữ xong sẽ buộc lên thành cầu."

Chi Chi không hiểu lắm khi tại sao lại phải buộc lên thành cầu.

Nhưng Công Chúa đã cầm một cây bút từ gian hàng, hắn nhanh chóng đề chữ lên hai dải lụa hồng kia.

Nét chữ của Công Chúa cứng cáp hữu lực, hệt như rồng bay, hình như hắn đang viết thơ.

Chi Chi căn bản nhìn mà chẳng hiểu gì, còn Công Chúa thì sau khi viết xong, đưa tay cầm lấy tay Chi Chi.

"Á, đau!" Công Chúa vén mặt nạ của mình lên, đút ngón trỏ của Chi Chi vào trong miệng cắn một cái, đau đến mức làm Chi Chi kêu thét.

Công Chúa làm như không nghe thấy gì, tiếp tục cầm ngón trỏ của nàng ấn lên hai dải lụa hồng, xong xuôi hắn mới buông tay Chi Chi ra, rồi cũng cắn rách ngón trỏ của mình, ấn dấu tay xuống.

Làm xong hết mọi việc, hắn liền cầm dải lụa hồng lên, loại mực này khô rất nhanh, đại khái là đã được đặc chế rồi.

Công Chúa lấy một dải lụa buộc vào cổ tay Chi Chi, dải còn lại thì đưa cho Chi Chi: "Buộc vào cho ta, nương tử."

Hai từ đằng sau trầm thấp nhẹ bẫng.

"Tại sao muốn buộc cái này?" Chi Chi khó hiểu.

https://thuviensach.vn

"Để cầu phúc."

Chi Chi ồ một tiếng, nhận lấy dải lụa hồng buộc vào cho Công Chúa.

Công Chúa nhìn dải lụa hồng trên cổ tay, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Hắn cầm một thỏi bạc đưa cho lão nhân bán hàng.

Ông chủ nhìn thấy thì kêu: "Cái này quá nhiều, lão đầu ta không có bạc thối lại."

"Không cần thối." Công Chúa đeo lại mặt nạ lên mặt mình, một lần nữa kéo Chi Chi đi lên cầu.

Chi Chi hồ đồ ngơ ngác, nhìn Công Chúa gỡ hai dải lụa hồng ra, buộc lại với nhau, rồi buộc lên thành cầu.

"An Nương, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nhau."

Sau lưng Chi Chi truyền tới một giọng nam.

Nam nhân kia và cô nương bên cạnh hắn ta cũng buộc dải lụa hồng.

Chi Chi nhìn một hồi, quay đầu lại thấp giọng hỏi Công Chúa: "Cái này thật sự là để cầu phúc sao?"

"Dĩ nhiên." Công Chúa đáp rất mau.

Chi Chi liếc đôi tai hơi ửng đỏ của Công Chúa.

Hôm nay không lạnh, sao lỗ tai Công Chúa lại bị đông đỏ nhỉ, thật là kỳ quái.

***

https://thuviensach.vn

Sau khi buộc chắc Công Chúa liền dẫn Chi Chi xuống cầu, Công Chúa còn mua cho Chi Chi một món đồ chơi nhỏ làm bằng đường, là một con hổ.

Chi Chi cầm lấy có chút mừng rỡ.

Nàng đẩy mặt nạ lên một chút, một ngụm cắn mất cái đầu hổ.

Nàng chăm chú gặm con hổ, không hề nhận ra lúc này bọn họ càng đi càng xa.

Đến khi nàng nhận ra thì bọn họ đã đứng bên bờ sông.

Hai bên bờ sông được thắp rất nhiều đèn, ánh đèn đỏ rực nối thành một dải lụa hồng bất tận.

Mặt trăng sáng rỡ in bóng trên mặt sông, sóng nước lăn tăn như đánh vỡ sao trời.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang tập trung trong các con phố, hầu như không có người nào chơi ở bờ sông.

Công Chúa dừng bước, hắn xoay người nhìn Chi Chi.

Chi Chi vẫn còn đang nhai đồ chơi làm bằng đường, phát hiện thấy đối phương nhìn mình chằm chằm, nàng liền ngẩng đầu lên.

Chi Chi vừa ngẩng đầu lên thì thấy Công Chúa lấy mặt nạ ác quỷ trên mặt xuống, lộ ra gương mặt đẹp như tranh, giống như tiên tử.

Hắn nâng mặt Chi Chi lên, cúi đầu xuống.

Ánh trăng bên sông dịu dàng soi bóng lên hai người, bóng dáng hai người như quấn lại với nhau, hoà vào chung một chỗ.

https://thuviensach.vn

Hai chiếc mặt nạ rơi trên mặt đất, trên đất còn có cả con hổ đồ chơi mà Chi Chi mới ăn được một nửa.

***

"Không... Muốn."

Khi hai đôi môi ma sát với nhau, Chi Chi lúng búng nói ra được một câu, sau đó những lời còn lại liền cứ thế bị nuốt xuống.

***

Chi Chi cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nàng nhìn người đang dính sát vào người nàng, muốn tách rời khỏi nụ hôn của đối phương.

Nhưng không tài nào tránh được, giống như là nước mưa, dính lấy toàn thân nàng.

"Công Chúa..." Chi Chi đưa tay đẩy đối phương, rất nhanh sau đó hai tay bị khống chế.

Ngón tay thon dài của đối phương dễ dàng nắm được cổ tay nàng.

Bây giờ Chi Chi mới ý thức được một điều rõ ràng, cho dù đối phương giả nữ nhiều năm như vậy, nhưng bản chất thật ra vẫn là một nam nhân.

Sức lực của nam nhân và nữ nhân cách xa nhau, đời trước Chi Chi chưa bao giờ ý thức được điều này.

Sợi tóc của đối phương rũ xuống cổ nàng, ngưa ngứa.

Nàng mơ màng đưa tay ra, nhìn thấy mình nắm được một lọn tóc.

Lọn tóc trong tay mềm mại suôn thẳng, không giống với tóc của nàng, đuôi tóc còn gợn sóng.

https://thuviensach.vn

Tóc của đối phương đen nhánh như sa tanh, nổi bật trong bàn tay trắng nõn của Chi Chi, càng trở nên sáng bóng mượt mà.

Phía trên vang lên một tiếng cười khẽ.

Chi Chi mở to đôi mắt phượng nhìn lên, chỉ thấy một đôi mắt màu trà như ẩn như hiện trước mắt, trên đôi môi đỏ mọng kia còn có vệt nước khả nghi.

"Bảo nàng đừng uống rượu ngọt, nàng lại càng muốn uống." Đối phương thấp giọng mắng nhẹ một câu.

Chi Chi hơi xoay mặt, cọ cọ vào gối đầu bên dưới, cất giọng ngơ ngác: "Nơi này là nơi nào? Chúng ta về rồi sao?"

"Chưa, bây giờ vẫn ở bên ngoài." Công Chúa nhìn đôi mắt long lanh trên gương mặt đỏ ửng của Chi Chi, một lần nữa cúi đầu xuống, hắn cắn cắn lỗ tai Chi Chi, nói thầm: "Tối nay không về nữa, có được hay không?"

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 42: "Điện Hạ, Nô Tỳ Đã Chuẩn Bị Canh Tránh Tử."

Biên tập: B3

Chi Chi chậm rãi chớp mắt, cảm thấy lỗ tai mình hơi ngứa, nàng khó chịu xoay xoay đầu: "Không..." Một lần nữa môi lại bị lấp kín.

Nàng biến thành một viên đường, mặc cho đối phương tuỳ ý gặm cắn.

***

Hôm sau, lúc Chi Chi tỉnh lại thì cảm thấy thân thể khá thoải mái.

Nàng mở mắt ra, vừa định gọi Thải Linh thì bỗng phát hiện bài trí trong phòng vô cùng xa lạ.

Nàng hơi sửng sốt, lúc đang muốn ngồi dậy thì bị một bàn tay đặt ngang hông ngăn lại.

Chi Chi nhìn lên chủ nhân của bàn tay kia, lúc này chủ nhân của bàn tay cũng mở mắt ra, đôi mắt màu trà có chút ngái ngủ.

Công Chúa mặc một kiện áo trong trắng như tuyết, hắn nhìn thấy Chi Chi ở bên cạnh, đầu tiên là chớp chớp mắt, sau đó cũng ngồi dậy: "Bội Lan."

Cửa được nhẹ nhàng đẩy ra.

Bên ngoài truyền tới giọng Bội Lan.

https://thuviensach.vn

"Nô tỳ thỉnh an Công Chúa, Công Chúa nên dậy rồi."

"Ừ."

Bội Lan xoay người nhìn cung nữ đi đằng sau.

Mấy cung nữ kia cúi thấp đầu mang đồ vào.

Do thời gian trước Cung ma ma bị bệnh, ở lại phủ Công Chúa, nên bây giờ mọi sinh hoạt trong cuộc sống thường ngày của Công Chúa đều do nàng ta phụ trách.

Nàng ta đã tự mình kiểm tra đồ khi ở ngoài cửa, không thiếu cái gì.

Trong giường vang lên tiếng nói, sau đó Công Chúa xuống giường.

Hắn đi tới trước mặt cung nữ đứng đầu, Bội Lan vội vàng bưng nước cho Công Chúa súc miệng, sau đó dâng lên bàn chải lông ngựa để chải răng.

Chờ khi Công Chúa rửa mặt xong, nàng ta lại khoác áo lên cho Công Chúa.

Lúc Bội Lan cúi đầu thắt đai lưng cho Công Chúa, nàng ta nhẹ giọng nói: "Hôm nay Phò Mã chờ Công Chúa ở thư phòng."

Công Chúa ừm một tiếng: "Ngươi bảo khi nào hắn dùng bữa sáng xong thì tới."

"Vâng." Sau cùng Bội Lan giúp Công Chúa đội ngọc quan lên.

Xong xuôi các cung nữ nối đuôi nhau đi ra, bấy giờ Bội Lan mới nói: "Hôm nay điện hạ có luyện võ không?"

https://thuviensach.vn

"Có." Hắn nói xong câu này thì nhìn về phía giường: "Ngươi đưa nàng trở về."

"Vâng." Bội Lan hơi ngừng lại, ép giọng xuống thấp hơn: "Điện hạ, nô tỳ đã chuẩn bị canh tránh tử." (Bê: tránh thai đó mà nghe tránh thai hiện đại quá nên Bê giữ nguyên từ gốc là tránh tử - tử trong hài tử)

Công Chúa nghe vậy thì nhìn Bội Lan một cái, Bội Lan vội vàng quỳ xuống: "Là nô tỳ nhiều chuyện, cầu điện hạ tha mạng."

"Không coi là nhiều chuyện, chẳng qua hiện tại vẫn tạm thời chưa cần đến." Công Chúa cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Bội Lan nghe hiểu, mãi khi Công Chúa đi xa hẳn nàng ta mới đứng lên.

Nàng ta dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía giường, theo như hiểu biết của nàng ta, cô nam quả nữ ở chung một phòng suốt đêm vậy mà lại không phát sinh chuyện kia.

Nàng ta đi tới mép giường, hành lễ: "Bội Lan thỉnh an Ngũ di nương. Ngũ di nương muốn ngủ thêm một lát nữa hay là dậy luôn bây giờ?"

Rất lâu sau đó bên trong giường mới vang lên giọng nói: "Ta muốn tắm."

"Vâng." Bội Lan đưa tay vén màn giường lên, móc lại, cho dù nàng ta là nữ nhân nhưng cũng bị một màn diễm lệ trước mắt làm cho kinh ngạc một phen.

Chi Chi nằm trên giường, xiêm áo không chỉnh tề, mái tóc đen tán loạn, cổ áo nàng hơi trễ xuống, có thể nhìn thấy cần cổ trắng như tuyết.

https://thuviensach.vn

Bởi vì nàng say rượu nên sắc mặt còn có chút ửng hồng, đôi mắt phượng ướt át long lanh.

Bội Lan rũ mắt, mặc dù nói phấn đỏ để lâu cũng khô thành bụi đất, nhưng mà bảo bối ở trên giường kia, có nam nhân nào mà không động tâm, huống hồ bảo bối này còn được để ý từ trước khi vào phủ.

Chi Chi ngồi dậy, xoa xoa cổ mình, nàng nhìn khắp nơi nhưng không nhìn thấy y phục của mình đâu, liền quay sang nhìn Bội Lan.

Bội Lan hiểu ý, giải thích: "Đêm qua khi trở về Ngũ di nương say rượu, y phục kia bị cành cây làm rách một lỗ to, nên đều đã bị vứt đi, là Công Chúa ra lệnh."

"Phải không? Ta uống say?"

Bội Lan gật đầu.

Vậy mà Chi Chi hoàn toàn không nhớ một chút gì, nàng chỉ biết sau khi nàng rời khỏi bờ sông thì nhìn thấy một sạp hàng bán rượu ngọt nên nằng nặc đòi uống.

Công Chúa không ngăn được nàng, đành để cho nàng uống.

Sau đó dường như có một đôi mắt thấp thoáng trước mặt nàng, nhưng tại sao khi trở về nàng lại hoàn toàn quên mất.

"Ồ, vậy phiền cô nương giúp ta lấy một bộ y phục tới."

Bội Lan gật đầu, Chi Chi nhìn thấy Bội Lan đi tới ngăn tủ của Công Chúa, mở hộc tủ ra, lấy một bộ y phục từ trong đó ra ngoài.

Bội Lan cầm bộ y phục quay lại: "Bộ y phục này được may theo kích cỡ của Ngũ di nương, vẫn còn mới nguyên, Ngũ di nương cứ yên tâm mặc."

https://thuviensach.vn

Chi Chi cảm thấy kỳ quái, tại sao nơi này của Công Chúa lại có y phục vừa với kích cỡ của nàng?

Nhưng Bội Lan đã trải y phục ra nên Chi Chi cũng không hỏi lại, để cho Bội Lan hầu hạ mặc y phục.

Sau đó, Bội Lan cũng hầu hạ Chi Chi rửa mặt và trang điểm.

Bội Lan hầu hạ rất tốt, cuối cùng đưa Chi Chi tới phòng tắm.

"Công Chúa đã dặn, từ nay về sau phòng tắm này Ngũ di nương cứ tuỳ ý sử dụng." Bội Lan nói.

Chi Chi biết Công Chúa sẽ dậy sớm luyện võ, cho nên cũng không lo lắng đối phương sẽ đến vào lúc này.

Nàng tắm rửa khoảng nửa canh giờ, một lần nữa thay y phục rồi quay về phòng mình.

***

Thải Linh thấy Chi Chi liền vội vàng chào đón, nàng ta hành lễ với Chi Chi, lại hành lễ với Bội Lan ở phía sau.

"Hôm qua Công Chúa mời Ngũ di nương tới uống rượu, Ngũ di nương say nên ngủ lại chỗ của Công Chúa." Bội Lan nói xong, quay lại cầm một chiếc hộp màu đỏ từ tay cung nữ đứng sau: "Đây đều là những thứ Công Chúa ban thưởng cho Ngũ di nương, Thải Linh ngươi hãy cất đi, đồ ở bên trong đều không phải vật tầm thường."

"Vâng." Thải Linh vội vàng nhận lấy.

Lúc này Bội Lan mới cười nói với Chi Chi: "Ngũ di nương, lát nữa điểm tâm sẽ được mang đến, người chờ một chút sẽ có. Nô tỳ còn phải quay về hầu hạ Công Chúa, không thể ở lại lâu."

https://thuviensach.vn

"Cô nương nên trở về đi thôi." Chi Chi cũng không thấy quen khi Bội Lan hầu hạ nàng, chỉ hy vọng nàng ta mau mau rời đi.

Sau khi Bội Lan rời đi, Thải Linh đi vòng quanh Chi Chi mấy vòng, cuối cùng đưa tay ra đỡ lấy cánh tay Chi Chi: "Ngũ di nương, người có cảm thấy khó chịu ở chỗ nào không?"

"Không có." Mà đúng là lạ, bình thường khi nàng uống rượu thì ngày hôm sau đều bị đau đầu, nhưng hôm nay không những không đau mà ngược lại còn cảm thấy rất thoải mái, còn thoải mái hơn nhiều so với mấy ngày trước.

Mắt Thải Linh hơi loé sáng: "Ngũ di nương hoàn toàn không cảm thấy chân đặc biệt mỏi, hoặc đau nhức nhiều nơi?"

Chi Chi lắc đầu: "Có chuyện gì sao?"

"Không sao." Thải Linh vội nói.

Chi Chi cảm thấy Thải Linh thật là kỳ lạ, cả ngày hôm đó đều cứ len lén nhìn nàng, khi bị nàng bắt gặp liền vội vàng quay mặt đi.

Hỏi nàng ta có chuyện gì, nàng ta đều nói không sao.

***

Chi Chi nhìn chiếc hộp đỏ mà Bội Lan đưa cho, bên trong đều là đồ trang sức đủ mọi kiểu dáng.

Chi Chi thầm tính toán trong lòng, đem những thứ này đi bán, nhất định nửa đời còn lại của nàng đều không phải lo cơm áo.

Nàng chờ ngày Hoàng Thượng lên đường rời khỏi Hành Cung, như vậy nàng mới có cơ hội trốn đi.

https://thuviensach.vn

Vậy nhưng trước khi rời khỏi Hành Cung, đã có một chuyện lớn xảy ra.

Thái Tử điện hạ đua ngựa bị té ngã, ngự y túc trực ở bên cạnh Thái Tử bảy ngày bảy đêm nhưng Thái Tử vẫn trở thành tàn phế, hắn không thể đứng lên được nữa.

Hoàng Thượng bi thương muốn chết, hạ chỉ chém toàn bộ những người cùng đua ngựa với Thái Tử ngày hôm đó.

***

Thái Tử nằm trên giường, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm lên nóc giường.

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân hắn cũng không thèm để ý.

Người tới nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn: "A Chương."

"Nàng tới làm cái gì?"

"Thiếp là Thái Tử Phi của chàng, tại sao thiếp lại không thể tới?"

Người vừa tới có dung mạo xinh đẹp, Thái Tử liếc mắt nhìn qua đối phương một cái rồi cất tiếng cười lạnh: "Nàng ăn mặc như vậy để sang đây cười vào mặt cô hay sao?"

Hôm nay Thái Tử Phi ăn mặc rất hoa lệ, hốc mắt nàng ta hơi đỏ: "A Chương, thiếp không hề cười nhạo chàng, nhất định Phụ Hoàng sẽ điều tra rõ chuyện này."

"Điều tra?" Thái Tử cười lạnh: "Phụ Hoàng đem toàn bộ người có liên quan tới ngày hôm đó giết sạch, đó là đang muốn điều tra sao? Cô vừa bị phế, liền ngay lập tức trở thành con cờ vô dụng."

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, hắn đột nhiên trở nên kích động, xông đến túm lấy Thái Tử Phi: "Nàng đi tìm Mẫu hậu, bảo Mẫu hậu tới Hành Cung."

"A Chương, Mẫu hậu vẫn luôn bị bệnh, sao chàng có thể bảo người tới đây?"

Mẫu hậu trong miệng Thái Tử chính là Hoàng Hậu.

Những năm này Hoàng Hậu ít khi quản lý đến những chuyện khác, cả năm đều ăn chay niệm Phật.

Bởi vì thân thể không tốt, quãng đường tới Hành Cung xa xôi vất vả như vậy bà cũng miễn không đi.

Thái Tử nhìn Thái Tử Phi đầy căm tức: "Cô là nhi tử của bà ấy, bây giờ bà ấy mà bỏ mặc cô thì vị trí Thái Tử này cô không thể ngồi vững. Sao Thái Tử có thể là một người tàn phế được."

Tay hắn chợt nắm chặt, dùng sức nện vào thành giường: "Bùi Tín Phương, chắc chắn là Bùi Tín Phương, nhất định cô phải giết hắn!"

"A Chương." Thái Tử Phi nhìn Thái Tử, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán hắn: "Chàng chớ nghĩ bậy, sao Thanh Hà có thể hại chàng. Dù sao Thanh Hà cũng chỉ là một Công Chúa, còn là một Công Chúa đã gả ra ngoài, chàng bị thương thì muội ấy được lợi gì?"

Thái Tử Phi nhẹ giọng: "Gần đây Nhị hoàng tử thường hay đến chỗ Phụ Hoàng, A Chương, chàng phải tỉnh táo lại đi."

Thái Tử làm như không nghe thấy, Thái Tử Phi thở dài: "Hôm khác thiếp sẽ quay lại thăm chàng, chàng cố gắng nghỉ ngơi cho khoẻ."

***

https://thuviensach.vn

Nàng ta đứng dậy rời khỏi phủ điện của Thái Tử, cung nữ bên ngoài tiến lên đón.

"Chuẩn bị kiệu đến Tàng Thư Các."

"Vâng, Thái Tử Phi."

Cung nhân bên dưới chuẩn bị kiệu rất nhanh.

Thái Tử Phi vừa ngồi lên kiệu liền cười thành tiếng.

Chiếc khăn tay mà nàng ta vừa dùng để lau mồ hôi cho Thái Tử bị ném thẳng xuống đất, thậm chí nàng ta còn giơ chân lên giẫm đạp.

Mười bốn năm, năm ấy nàng ta mười bốn tuổi, được gả cho Thái Tử.

Năm ấy Thái Tử mười sáu tuổi, vốn dĩ tất cả đều tốt đẹp, nàng ta quản lý chi tiêu tại Đông Cung, còn hắn làm một tấm gương sáng, dưới một người trên vạn người.

Phu thê hoà thuận, ân ái vô cùng, cho đến khi nàng ta phát hiện ra sự quái đản của Thái Tử.

Hắn luôn rất thích đùa bỡn với những phụ nhân đã lập gia đình, thậm chí ngay cả nữ đầu bếp hèn mọn trong Đông Cung hắn cũng phải chấm mút cho được, tất cả những điều này đã khiến Thái Tử Phi muốn nôn mửa.

Chưa bao giờ nàng ta dám nghĩ tới chuyện người phu quân ôn nhu lễ độ trước mặt mọi người lại là kẻ biến thái như vậy.

Nàng ta bắt đầu cự tuyệt thân mật với Thái Tử, nhưng Thái Tử là ai chứ? Hắn còn có thể để những tên hoạn quan dơ bẩn đè lên tay mình, rồi còn...

Thái Tử Phi nhắm hai mắt lại, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

https://thuviensach.vn

Hài tử của nàng ta năm nay mười ba tuổi, đã đủ tuổi để gánh vác trách nhiệm nặng nề của cha mình.

Nàng ta cần phải viết thư về cho nhà đẻ, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Ngay cả Hoàng Hậu bên kia cũng vậy, nàng ta phải nghĩ cách để Hoàng Hậu vứt bỏ đứa con này.

***

"Thái Tử Phi, đã đến Tàng Thư Các rồi." Cung nhân bên ngoài hồi bẩm.

Thái Tử Phi xuống kiệu, nàng ta nhìn quanh một vòng: "Liễu Thanh, ngươi theo ta đi vào, những người khác chờ ở ngoài."

"Vâng, thưa Thái Tử Phi."

Liễu Thanh đỡ Thái Tử Phi đi vào trong Tàng Thư Các.

Tàng Thư Các này có tổng cộng bảy tầng, từ tầng một đến tầng sáu đều là nơi lưu trữ sách, còn tầng bảy lại có một gian phòng rộng rãi, là nơi dùng để tiếp khách.

Hơn nữa đứng ở tầng bảy của Tàng Thư Các còn có thể nghe được động tĩnh ở các tầng bên dưới.

Dù chỉ là bước chân của một người, tầng bảy đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Thái Tử Phi bảo Liễu Thanh ở lại tầng sáu, một mình nàng ta đi lên tầng bảy.

https://thuviensach.vn

Sau khi lên tới nơi, nàng ta nhìn thấy một người đứng đưa lưng về phía mình.

Vóc dáng người nọ rất cao, đang đứng ở lan can lầu bảy.

"Thanh Hà." Thái Tử Phi vội gọi.

Người được nàng ta gọi hơi nghiêng đầu, trong đôi mắt màu trà không có cảm xúc gì.

"Hoàng tẩu."

Thái Tử Phi tiến lên đằng trước: "Ta đã tới xem hắn, bây giờ hắn vẫn một mực hoài nghi là muội ra tay, ta sợ sẽ xảy ra chuyện xấu, phải làm thế nào?"

Công Chúa nhếch môi, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc: "Hoàng tẩu ra tay, sao còn tới hỏi ta? Ngươi làm việc lớn gan như vậy, Thanh Hà vô cùng bội phục."

"Là muội bảo ta có thể làm..." Thái Tử Phi cảnh giác nhìn xung quanh, đem lời còn lại nuốt xuống: "Thanh Hà, muội nói muội sẽ giúp ta, liệu bây giờ Phụ Hoàng có điều tra kỹ chuyện này hay không?"

"Không biết." Công Chúa ung dung nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì đêm Thất Tịch, Thái Tử không ở tại Đông Cung, mà ở Vinh Hỉ Cung.

Thái Tử Phi vừa nghe thấy mấy chữ Vinh Hỉ Cung thì kinh ngạc: "Đó không phải là... Sao hắn lại hồ đồ như vậy?"

https://thuviensach.vn

Hồi đầu năm nước Chu có dâng tới một cặp tỷ muội song sinh, Hoàng Thượng mừng rỡ, trực tiếp phong làm Ngọc mỹ nhân và Quỳnh mỹ nhân.

Lần này tới Hành Cung cũng dẫn theo cặp tỷ muội này, còn đặc biệt ban cho Vinh Hỉ Cung.

Thái Tử Phi ngàn vạn lần không ngờ Thái Tử lại to gan tới mức như vậy, nàng ta hít một ngụm khí lạnh.

Khi vẫn còn chưa kịp khôi phục lại bình tĩnh thì Công Chúa nhẹ giọng nói: "Trùng hợp là, khi Thái Tử rời khỏi Vinh Hỉ Cung đã bị hai hoàng huynh bắt gặp. Trong khoảng thời gian này ngươi đừng làm bất cứ chuyện gì khác, Thanh Hà sẽ dọn sạch sẽ mọi chuyện cho Hoàng tẩu. Nhưng Hoàng tẩu nên nhớ, lần sau vẫn còn như vậy thì đừng trách Thanh Hà không khách khí."

Hắn nhìn Thái Tử Phi bằng ánh mắt lạnh như băng, Thái Tử Phi cảm nhận được nỗi sợ hãi, vội lùi về đằng sau mấy bước.

***

Sau khi Chi Chi biết tin Thái Tử bị tàn phế, ban đầu thì cảm thấy kinh ngạc, sau đó liền trở nên vui vẻ.

Lúc tắm nàng cũng không nhịn được mà cười khẽ, vừa cười vừa xướng khúc hát mà Diệp ma ma đã dạy nàng.

Tắm xong, nàng đứng dậy, đang muốn mặc y phục thì chợt nghe được một thanh âm: "Sao lại không hát nữa?"

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ngày Hôm Đó Bên Trong Phòng Tắm, Nàng Nấp Trong Cái Tủ Thấp

Biên tập: B3

Chi Chi vội vàng ngồi thụp lại vào trong nước: "Ai đó?"

Nàng vừa nói vừa với tay về phía tủ đựng y phục.

Đằng sau bình phong vang lên một giọng nói: "Xem ra Diệp ma ma dạy dỗ không tệ, có thể ban thưởng."

Bấy giờ Chi Chi mới nhận ra giọng nói này là của ai, nàng luống cuống, không quan tâm đến việc người chưa khô làm ướt y phục, cứ thế kéo đến choàng lên người: "Sao Công Chúa lại tới đây?"

Tiếng bước chân vang lên sau bình phong, Công Chúa yên lặng trong giây lát: "Nàng mặc y phục vào rồi ra đây, Bổn cung chờ nàng ở ngoài."

Sau đó Chi Chi nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng lại.

Lúc này Chi Chi mới đứng lên, nhưng y phục vừa rồi dùng để che đậy đã không thể mặc được nữa, nàng nhìn y phục ướt sũng rồi thở dài.

Một lúc lâu sau, Chi Chi mới ra khỏi phòng tắm.

Công Chúa đứng trong sân, nghe được tiếng động liền quay lại, vừa thấy liền nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn Chi Chi khắp một lượt từ trên xuống dưới, Chi Chi đứng đó có chút lúng túng: "Áo thiếp bị ướt, bây giờ có thể trở về phòng không?"

Công Chúa tiến lại gần Chi Chi, hắn trực tiếp cởi áo ngoài của mình ra khoác lên người nàng, còn đưa tay ra dắt tay Chi Chi.

Công Chúa dù sao cũng là nam nhân, tất nhiên là bàn tay lớn hơn nhiều so với tay Chi Chi, chẳng qua là vóc dáng hắn thon dài, ngón tay cũng giống như vậy, thon dài trắng nõn, không có một vết chai nào, chính vì thế mà hắn cũng không bị bại lộ giới tính thật.

Tay Công Chúa rất lạnh, khi cầm vào tay Chi Chi, Chi Chi không nhịn được mà hơi rụt lại.

"Công Chúa?" Chi Chi có chút nghi ngờ.

"Không phải nói muốn về phòng sao?" Công Chúa nhìn Chi Chi bằng ánh mắt đương nhiên, cứ thế dắt Chi Chi đi thẳng về phía trước.

"Nhưng mà..." Chi Chi không hiểu lắm, nàng và Công Chúa có quan hệ tốt như vậy sao? Tại sao hắn luôn đến tìm nàng? Rõ ràng đời trước là người đã giết chết nàng.

Công Chúa làm như không nghe thấy, một mạch dắt Chi Chi trở về phòng.

Trong phòng có Thải Linh, vốn dĩ Thải Linh đang trải giường chiếu cho Chi Chi, khi nhìn thấy Công Chúa thì vội vàng quỳ xuống.

"Nô tỳ bái kiến Công Chúa."

"Ra ngoài đi."

"Vâng." Thải Linh vội vàng đứng dậy, lui ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

"Thải Linh!" Chi Chi vừa kêu một tiếng, liền đối diện ngay với một đôi mắt.

Công Chúa mặt không đổi sắc nhìn Chi Chi, Chi Chi cắn môi, im lặng nuốt toàn bộ những lời còn lại vào bụng.

"Chi Chi." Công Chúa nhẹ giọng gọi Chi Chi.

Chi Chi hơi lùi về phía sau, nàng cảm thấy tối nay Công Chúa có vẻ đặc biệt khủng bố, nàng định rút tay ra khỏi nắm tay của Công Chúa.

Công Chúa nhìn nàng, tay càng giữ chặt hơn: "Đêm Thất Tịch, nàng còn nhớ được bao nhiêu?"

Thất Tịch? Chi Chi suy nghĩ lại, đột nhiên nhớ tới nụ hôn ở bờ sông hôm đó, trong mắt nàng ánh lên vẻ sợ hãi.

Công Chúa nhếch môi, hắn dứt khoát bế ngang hông Chi Chi lên, hoàn toàn không để ý gì tới dáng vẻ nữ nhân hiện tại của mình.

Hắn bế Chi Chi lên giường, sau đó cũng nằm lên.

"Ngày hôm đó bên trong phòng tắm, nàng nấp trong cái tủ thấp." Công Chúa nói từng chữ một.

Hắn nhìn chằm chằm vào Chi Chi: "Bổn cung cho phép nàng giả ngu, nhưng nàng phải nghe lời, Bổn cung không thích người tự cho mình là đúng."

Hắn cầm tay Chi Chi lên chạm vào cổ mình.

Công Chúa luôn mặc áo cổ cao, hắn để Chi Chi sờ vào yết hầu nơi cổ họng của mình.

https://thuviensach.vn

Chi Chi "vèo" một cái rụt tay lại, nàng chưa từng nghĩ đối phương sẽ nói với nàng cái bí mật kinh thiên động địa như vậy.

Bây giờ nàng không thể nào giả bộ như không biết được nữa, tại sao hắn lại biết nàng trốn trong cái tủ thấp đó?

Chi Chi đột nhiên nghĩ ra, là nước!

Lúc ấy người nàng vẫn chưa khô, nhất định là đã để lại dấu vết, đúng là nàng quá thiếu sót khi vẫn luôn nghĩ mình đã che giấu thành công.

Chi Chi rúc vào trong giường: "Người muốn giết thiếp sao?"

Công Chúa kéo Chi Chi nằm xuống bên dưới người mình, hắn dùng giọng nam vốn có, giọng nam của hắn càng có chút lười biếng hơn so với giọng nữ: "Vô dụng liền giết chết."

Hắn nâng tay lên rút trâm trên đầu Chi Chi ra, giọng nói dần biến mất giữa hai cánh môi.

Chi Chi hừ mũi, tay liền bị đối phương giữ chặt.

***

Sáng sớm hôm sau.

Thải Linh canh ở ngoài cửa, nàng ta thấy Bội Lan đi từ xa tới thì tiến lên trước: "Bội Lan cô cô."

Bội Lan nhìn nàng ta: "Công Chúa ở bên trong?"

"Vâng." Thải Linh cúi đầu.

Bội Lan đi tới trước cửa phòng, nhìn vào, nàng ta cúi đầu đứng trước cửa: "Công Chúa, người nên dậy rồi."

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Bội Lan nghe được giọng nói vang lên: "Vào đi."

Bội Lan nhìn Thải Linh, Thải Linh cắn môi, cùng đi vào với Bội Lan.

Khi hai nàng ta đi vào trong phòng, nhìn thấy y phục vứt tán loạn dưới đất.

Bội Lan đi tới mép giường: "Công Chúa, buổi chiều hôm nay sẽ lên đường hồi kinh."

Trong giường truyền tới giọng nói của Công Chúa: "Ừ."

Bội Lan nói tiếp: "Công Chúa muốn rửa mặt ở đây hay là trở về chính điện?"

"Ngươi mang áo ngoài đến đây."

"Nô tỳ đã chuẩn bị xong rồi." Bội Lan cầm một chiếc áo ngoài tới, nàng ta nháy mắt với Thải Linh ở bên cạnh, Thải Linh liền vội vàng tiến lại vén mành giường lên.

Công Chúa đã ngồi dậy, mà Chi Chi vẫn còn ngủ, nàng rúc ở trong chăn, chỉ để lộ ra nửa gương mặt.

Thải Linh ngồi xuống, hầu hạ Công Chúa mang giày.

Công Chúa đứng lên, Bội Lan liền mặc áo ngoài vào cho hắn.

Trước khi đi hắn liếc nhìn người đang nằm trên giường: "Đêm qua nàng ngủ không ngon, để cho nàng ngủ thêm một lát."

"Vâng."

***

https://thuviensach.vn

Sau khi Công Chúa rời đi, Thải Linh nhanh chóng nhặt hết y phục ở dưới đất lên, nàng ta cất xong toàn bộ thì người trên giường cũng tỉnh lại.

Chi Chi ngáp một cái, quay người sang, nhìn thấy Thải Linh liền chớp chớp mắt: "Thải Linh."

Thải Linh nghe thấy giọng của Chi Chi thì đi tới.

Bởi vì Chi Chi đang ngồi nên cổ áo hơi mở rộng, Thải Linh vừa nhìn liền thấy trên cần cổ trắng nõn của Chi Chi có không ít dấu vết đỏ hồng, dường như những dấu vết kia còn kéo dài sâu xuống phía dưới: "Ngũ di nương tỉnh rồi sao?"

Chi Chi nhìn Thải Linh, không nói lời nào.

Khuôn mặt vốn đang mỉm cười của Thải Linh dần có chút cứng đờ, nàng ta nhìn Chi Chi đầy khó hiểu.

Chi Chi ngồi dậy: "Ta muốn rửa mặt, không phải buổi chiều phải trở về kinh sao? Còn phải thu dọn đồ đạc nữa."

Nàng biết Thải Linh là người của Công Chúa, nào có nha hoàn nào khi thấy Chủ mẫu ngủ lại chỗ của tiểu thiếp mà lại không kinh ngạc cơ chứ.

Chỉ sợ là Thải Linh cũng đã sớm biết Công Chúa là nam nhân, cho nên mới hoàn toàn không kinh ngạc.

Vậy thì đời trước Thải Linh cũng biết sao?

Thải Linh là người của Công Chúa?

Nam nhân xuất hiện trên giường nàng khi đó, có phải đời trước Thải Linh cũng biết hay không?

Chi Chi không dám nghĩ thêm nữa.

https://thuviensach.vn

***

Thải Linh hầu hạ Chi Chi rửa mặt.

Chờ khi Chi Chi đang dùng bữa, nàng ta quay trở về phòng, định trải lại ga giường nhưng lại phát hiện trên giường không có bất kỳ dấu vết nào.

Gian ngoài truyền tới giọng nói của Chi Chi: "Thải Linh, sao hôm nay lại có thêm một chén canh?"

Thải Linh vội vàng ra khỏi phòng: "Canh này nguội rồi, Ngũ di nương không nên uống."

Nàng ta cất chén canh kia vào hộp đựng đồ ăn.

Chi Chi ồ một tiếng, đặt đũa xuống.

***

Buổi chiều, cả đội ngũ lên đường.

Theo như sắp xếp thì Chi Chi và Công Chúa lại ngồi trên cùng một chiếc xe ngựa.

Lúc chuẩn bị lên xe ngựa Chi Chi có chút chần chừ do dự, cuối cùng vẫn là Thải Linh ở phía sau đẩy Chi Chi một cái, thấp giọng nói: "Ngũ di nương, chớ chọc Công Chúa nổi giận."

Chi Chi đành cắn răng bước lên, vừa bước vào trong xe ngựa liền đối diện với ánh mắt của Công Chúa.

Công Chúa ngồi ngay ngắn tại chỗ, ánh mắt nhìn lướt qua người nàng rồi lại thu về, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Chi Chi hành lễ rồi ngồi sang góc khác.

https://thuviensach.vn

Nàng cúi thấp đầu không lên tiếng, mà hình như Công Chúa cũng không có ý định bắt chuyện.

"Công Chúa." Bên ngoài xe ngựa vang lên giọng Phò Mã.

Công Chúa nghe thấy, vén màn che lên: "Sao vậy?"

Gương mặt tuấn mỹ của Phò Mã nở nụ cười châm biếm: "Thái Tử điện hạ ở phía trước đang làm loạn ầm ĩ, sợ là đội ngũ chưa thể khởi hành ngay được."

Trong mắt Công Chúa thoáng hiện lên vẻ khinh bỉ: "Mặc kệ hắn."

Chi Chi hơi hiếu kỳ nhìn Công Chúa, lại nhìn Phò Mã ngoài cửa sổ.

Phò Mã cũng nhìn thấy Chi Chi trong xe ngựa, không biết Phò Mã nghĩ tới cái gì mà lại nháy mắt với nàng.

Chi Chi có chút ngây ngốc, liền thấy Công Chúa hạ màn che xuống, một lần nữa cúi mặt đọc sách.

Chi Chi thấy hơi nhàm chán, lại vén màn che lên.

Hình như nàng nghe thấy loáng thoáng có tiếng tranh chấp ở đằng trước.

Thái Tử làm loạn ầm ĩ? Tại sao hắn lại gây ồn ào?

***

"Các ngươi muốn nâng cô lên như vậy? Giống như phế nhân sao?" Thái Tử giận tái mặt.

Lúc này hắn đang ngồi trên xe lăn, nhưng xe lăn quá nặng quá lớn không lên xe ngựa được nên cung nhân chuẩn bị dùng một tấm ván nâng

https://thuviensach.vn

Thái Tử lên.

Thái Tử Phi ở bên cạnh khuyên nhủ: "A Chương, cũng chỉ là nâng lên thôi, chàng tạm thời nhẫn nại một chút."

"Cút." Thái Tử nghiêng đầu nhìn Thái Tử Phi đầy căm tức: "Không đến lượt ngươi nói chuyện!"

Thái Tử Phi bị hắn làm mất mặt trước mọi người như vậy thì sắc mặt có chút khó coi, nàng ta vò mạnh khăn tay, đang muốn nói tiếp thì có một giọng nam trầm thấp nói xen vào.

"Hoàng tẩu đừng tức giận, chỉ là hoàng huynh nhất thời buột miệng, không có ác ý."

Thái Tử Phi nhìn theo hướng phát ra giọng nói, trong mắt xuất hiện vẻ đề phòng: "Sao Nhị hoàng tử lại tới đây?"

***

Chi Chi bỗng phát hiện xe ngựa trước mặt bắt đầu chạy, nàng bèn vội vàng hạ màn che xuống.

Công Chúa cũng nhận ra, hắn nhếch miệng cười, ngẩng đầu lên nhìn Chi Chi.

Chi Chi thấy Công Chúa nhìn nàng thì lập tức ngồi thẳng lưng, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, không cả dám dựa vào đằng sau.

"Lại đây, Chi Chi." Hắn nói với Chi Chi.

Chi Chi chớp chớp mắt, ngoan ngoan tiến lại.

Vừa đến gần liền bị đối phương kéo vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Giọng Công Chúa vang lên trên đỉnh đầu nàng: "Không phải muốn biết chữ sao? Bổn cung dạy nàng."

Hắn đưa sách cho Chi Chi: "Tìm ra chữ mà nàng biết."

Chi Chi nhìn sách trong tay, nhìn vào chữ trong đó.

Nàng nhìn chòng chọc nửa ngày, phát hiện mình không nhận ra chữ nào.

Chi Chi ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa: "Nếu như mà không biết thì làm thế nào?"

Công Chúa trầm ngâm: "Vậy thì phạt nàng."

Chi Chi đau khổ: "Thiếp chỉ biết mỗi tên thiếp thôi."

Công Chúa rũ mắt nhìn Chi Chi, không nói lời nào.

Chi Chi thở dài, cam chịu số phận bắt đầu đọc sách, nhưng đối với nàng mà nói thì chữ trong sách chẳng khác nào mấy con nòng nọc, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ ra tiểu nòng nọc đang nhảy múa, nàng hoàn toàn không nhận ra chữ nào.

Vốn dĩ nàng muốn thử tìm xem có tên mình không, nhưng mà tìm mãi không thấy.

Nàng chịu thua khép sách lại, nghiêng đầu nhìn Công Chúa.

Nàng ngửa mặt, ánh mắt cực kỳ đáng thương, giống con thú nhỏ bị dính mưa: "Thiếp không tìm được."

"Vậy Bổn cung phải phạt nàng." Hắn cúi đầu.

Chi Chi vùng vẫy, nhưng rất nhanh sau đó liền xìu xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc nàng được buông ra, sắc mặt đã đỏ ửng, đôi mắt phượng ngập nước, cánh môi đỏ rực, dường như đã bị người tuỳ ý gặm cắn.

Nàng vừa mới ổn định hô hấp thì lại thấy đối phương cúi đầu.

Đến khi Chi Chi mềm nhũn gục trong ngực đối phương, chỉ có thể nghe được tiếng thở hổn hển.

Nàng thấp giọng xin tha: "Đừng... đều sưng cả rồi."

Hết chương 43.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kẻ Mạnh Có Cách Của Kẻ Mạnh, Người Yếu Cũng Có Cách Của Người Yếu

Biên tập: B3

Chi Chi đưa tay sờ lên môi mình, nàng cảm thấy đầu lưỡi mình đã tê rần.

Nàng hơi xoay người, vùi mặt vào trong ngực đối phương: "Không thể hôn nữa."

Chỉ sợ lát nữa đến ăn nàng cũng không ăn nổi mất.

Một tiếng cười khẽ vang lên trên đỉnh đầu.

"Vậy nàng đã biết nhận mặt chữ hay chưa?" Công Chúa cất giọng ung dung.

Chi Chi suy nghĩ một chút, cảm thấy đối phương đang dối gạt nàng, nói dạy chữ cho nàng chỉ là cái cớ, thực ra toàn cố tình hôn nàng, hôm qua cũng vậy.

Hừ, nàng là heo sao?

Sẽ ngu ngốc hồ đồ mắc lừa lần thứ hai chắc?

"Không biết." Chi Chi cố gắng khiến giọng nói của mình bình thường nhất có thể.

https://thuviensach.vn

"Vậy sao?" Công Chúa cố tình kéo dài thanh âm, moi mặt Chi Chi từ trong ngực mình ra.

Tóc Chi Chi đã sớm tán loạn, trâm rơi xuống đất, môi đỏ răng trắng, đôi mắt phượng ướt nhẹp, giống như có thể nặn ra nước.

Có lẽ là vì bất an mà lông mi hơi run rẩy.

Cổ áo cũng có chút xộc xệch, để lộ ra làn da trắng muốt không tỳ vết, chỉ là trên làn da trắng muốt kia hiện rõ chi chít những dấu vết đỏ hồng, quyến rũ phong tình đến cực điểm.

Mái tóc dài che lỗ tai xinh xắn của Chi Chi lại.

Ngón tay thon dài của Công Chúa hơi vén tóc Chi Chi lên, quả nhiên phát hiện lỗ tai nàng đỏ bừng.

Hắn không nhịn được đưa tay nhéo một cái, ngón tay liền cảm nhận được một mảnh nóng rực.

Chi Chi nghiêng đầu sang bên, muốn tránh khỏi tay đối phương, nhưng ngay sau đó cả khuôn mặt đều bị bưng lấy.

Chi Chi ở trước mặt Công Chúa thật sự là quá nhỏ xinh, nàng giống như một con thú nhỏ không xương vậy, ôn hương nhuyễn ngọc, hoạt sắc sinh hương.

Công Chúa rất sợ mình chỉ hơi dùng lực một chút đối phương liền tan vỡ, nhưng con thú nhỏ yếu đuối nhỏ xinh này, thi thoảng nàng cũng sẽ xoè móng vuốt của mình ra, từ từ dò xét kẻ thù cường đại.

Chi Chi không hề ngốc, ít nhất là đôi khi nàng cũng có thể cảm nhận được ác ý của người khác.

https://thuviensach.vn

Nàng chậm rãi thăm dò giới hạn cuối cùng của Công Chúa, thậm chí còn khiến đối phương không hề nhận ra chính mình đang không ngừng điều chỉnh giới hạn cuối cùng của bản thân vì Chi Chi.

Từ ngày đầu vừa nhìn thấy đối phương liền lắp ba lắp bắp, đến bây giờ trở nên thân mật với đối phương như vậy, Chi Chi đều có thể bình thản thích ứng.

Nếu như thật sự ngốc thì lúc này nàng đã sớm bị doạ đến tái mét mặt mày, nào có giống như Chi Chi bây giờ, thản nhiên chung sống với người đã giết mình đời trước.

Bề ngoài nhìn Chi Chi hiền lành vô hại, nhưng cũng có tính toán riêng trong lòng mình.

Công Chúa muốn hôn nàng, nàng không thể cự tuyệt, nên dứt khoát không cự tuyệt nữa, tránh chọc cho đối phương nổi giận.

Nàng cũng đã tự học được cách thích nghi với sự thân mật nam nữ này, nhưng nàng không cố gắng nhẫn nhịn, nàng cũng sẽ từ chối, thậm chí sẽ cố ý giả bộ như mình không thể chịu nổi, còn giả bộ đáng thương để đối phương bỏ qua cho mình một lần.

Kẻ mạnh có cách của kẻ mạnh, người yếu cũng có cách của người yếu.

Đời trước khi Chi Chi làm tiểu thiếp, nàng cảm thấy làm tiểu thiếp thật là tốt, nàng cũng chẳng hề cảm thấy mất mặt.

Những nữ nhân khác chắc chắn sẽ muốn tranh sủng với chính thê, nào có rộng rãi giống Chi Chi.

Về sau Chi Chi trở thành A Phiêu, nhìn những nữ nhân trong hậu cung của Công Chúa dùng đủ mọi cách để tranh sủng, trước mặt nam nhân nên

https://thuviensach.vn

dùng dáng vẻ nào, nàng không hề nhận ra mà đã bất tri bất giác học theo từ bao giờ.

Chi Chi phát hiện ánh mắt của đối phương lại bắt đầu có chút biến hoá, mỗi khi Công Chúa muốn hôn nàng, hoặc là làm chuyện gì quá đáng hơn, màu mắt luôn sẫm lại.

Nàng vội vàng chớp chớp mắt, mí mắt liền phủ lên một tầng nước: "Đau lắm."

Ngón tay Công Chúa khẽ động, buông lỏng Chi Chi.

Hắn giúp Chi Chi chỉnh sửa y phục chỉnh tề, lại giúp nàng chải tóc lại như cũ.

"Khát không?" Công Chúa hỏi.

Chi Chi gật đầu.

Công Chúa liền rót cho Chi Chi một ly nước, đưa tới tay Chi Chi.

Chi Chi nhận lấy, ngửa đầu uống ừng ực.

Công Chúa lại một lần nữa nhặt sách lên, cũng không hề cười nhạo khi Chi Chi không biết chữ.

Một lát sau, Chi Chi mệt mỏi, nàng tự lấy tấm thảm rúc vào trong góc ngủ.

***

Chờ khi nàng tỉnh lại, đã thấy mình đang nằm trên đùi Công Chúa.

Chi Chi ngáp ngủ, đưa tay lên che miệng, rồi cuốn thảm ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

Bọn họ mất ba ngày để hồi kinh, phải nghỉ ở bên ngoài hai đêm, thông thường đều sẽ có quan địa phương sắp xếp tốt nơi nghỉ lại.

Lần này cũng không khác gì, Chi Chi tỉnh được một lát thì bọn họ vào thành.

Hoàng Thượng ghé thăm, Thái Thú trưng dụng phủ đệ của thương hộ giàu sang nhất địa phương, hơn nữa còn phong toả hết bán kính mười dặm quanh phủ đệ này, không cho phép bất cứ ai tuỳ ý ra vào.

Thương hộ này họ Cố, cả ba đời đều buôn bán, mà hiện tại Cố gia cũng là Hoàng thương.

Công Chúa xuống xe ngựa liền cùng Phò Mã đi tham gia yến tiệc.

Còn Chi Chi ăn cơm xong thì rửa mặt rồi leo lên giường đi ngủ.

Ngủ được một nửa đột nhiên bị người đánh thức.

Nàng mơ màng mở mắt ra, lại nhắm lại, thậm chí còn quay người sang.

Đối phương hơi sửng sốt, nhổm người lên nhìn Chi Chi: "Lá gan của nàng đúng là càng ngày càng lớn."

Chi Chi bị vây lấy, liền chui thẳng vào trong chăn, che kín hết cả đầu.

Người tới nhìn một cái, cũng dứt khoát chui vào theo, trong chăn truyền tới tiếng kinh hô của Chi Chi, sau đó lại trở nên yên lặng.

***

Hôm sau lúc Chi Chi tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình nàng.

https://thuviensach.vn

Thải Linh thấy nàng thức dậy thì vội vàng tiến vào: "Ngũ di nương tỉnh rồi sao? Hôm nay không cần phải gấp gáp lên đường, Hoàng Thượng chuẩn bị triệu kiến Cố gia, cho nên chúng ta có thể lưu lại đây đến sau bữa cơm trưa mới rời đi."

Chi Chi cũng thấy ngồi xe ngựa lâu không thoải mái, tự nhiên sáng sớm lại có thời gian rảnh rỗi, Chi Chi không có việc gì làm, nàng liền quyết định dẫn Thải Linh đi dạo quanh Cố gia một chút.

Sản nghiệp của Cố gia quả thật là rất lớn, kiến trúc của phủ đệ này thực sự có thể đem so với phủ Công Chúa.

Cố gia toạ lạc tại một thành nhỏ xa xôi, nhưng lại khí khái như thế, sợ là ứng với một câu: cường long ẩn mình làm rắn đất.

Chi Chi cũng không dám tuỳ tiện đi lung tung, sợ gây ra tai hoạ gì nên chỉ đi dạo một chút quanh sân.

Trời dần vào thu, giàn nho bên cạnh đình nghỉ mát của Cố gia đều đã chín mọng, Chi Chi nhìn thấy liền có chút thèm.

Thải Linh bên cạnh thấy vậy liền cười: "Ngũ di nương muốn ăn sao? Để nô tỳ đi lấy gậy hái xuống một ít."

"Cái này không được đâu." Chi Chi nhìn quanh: "Dù sao đây cũng là nho của người khác."

"Ngũ di nương yên tâm đi, Cố gia là Hoàng thương, nếu không có Hoàng Thượng, sao Cố gia có thể khí khái thế này, huống hồ cũng chỉ là mấy quả nho mà thôi." Thải Linh mỉm cười: "Vậy nô tỳ đi lấy gậy, Ngũ di nương chờ ở nơi này nhé, đừng đi lung tung."

"Ừ." Chi Chi liền ngồi xuống đình nghỉ mát.

https://thuviensach.vn

Chi Chi vừa ngồi chưa được bao lâu thì nghe được tiếng bước chân, nàng tưởng là Thải Linh tới nên hơi nghiêng đầu nhìn, nhưng lại nhìn thấy một vạt áo.

Nơi khúc quanh có một người đang đứng, Chi Chi vội vàng đứng lên: "Ai đó?"

Chủ nhân của vạt áo nghe được tiếng Chi Chi liền cứ thế xoay người đi thẳng, Chi Chi chỉ kịp nhìn thấy vạt áo thêu hoa văn trúc xanh, loại hoa văn này không giống như là y phục của nữ nhân.

Chi Chi ngẫm nghĩ, có lẽ là người kia định đi bên này, bất ngờ nhìn thấy nàng nên mới đổi hướng.

Rất nhanh sau đó Thải Linh cũng quay lại, nàng ta cầm gậy hái cho Chi Chi một giỏ nho đầy.

Chi Chi luôn cảm thấy lấy nho của người khác là việc xấu, nên cũng không dám ăn ở bên ngoài mà phải đem vào phòng mới ăn.

Cung nữ bưng bữa trưa đến cho Chi Chi, còn nói là bữa tối sẽ dùng trên đường về.

***

Lúc Chi Chi đến xe ngựa, Công Chúa vẫn chưa tới, Chi Chi liền tự mình lên trước.

Nàng ngồi trên xe ngựa, vừa rảnh rỗi vừa nhàm chán, nên len lén vén màn che lên, đúng lúc đó thì nhìn thấy Công Chúa bước ra từ cổng Cố phủ, mà đi đằng sau Công Chúa, ngoài Phò Mã ra còn có một nam nhân mà Chi Chi chưa từng thấy bao giờ.

https://thuviensach.vn

Nam nhân kia có khuôn mặt trắng bóc, lông mi dài, thêm một đôi mắt đào hoa.

Chi Chi nghe mẫu thân nói qua, nam nhân có đôi mắt đào hoa là nam nhân đa tình và cũng bạc tình nhất.

Nam nhân kia cùng ra với Công Chúa, Công Chúa đi ra rồi lại ngừng bước chân, quay người lại nói gì đó với nam nhân kia.

Nam nhân kia cúi đầu, nhìn dáng vẻ giống như đang trả lời.

Chi Chi đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt thì bỗng nhìn thấy hoa văn trên vạt áo của nam nhân kia, chính là hoa văn trúc xanh mà Chi Chi đã nhìn thấy lúc trước.

Người nấp ở khúc quanh đó chính là nam nhân kia sao?

Chi Chi muốn nhìn cho rõ hơn, bỗng đột nhiên bắt gặp ánh mắt của Công Chúa.

Công Chúa nhìn thấy Chi Chi liền lạnh mắt, hắn liếc nam nhân ở phía sau mình.

Chi Chi vội vàng hạ màn che xuống, chui vào trong góc.

Đúng như dự đoán, rất nhanh sau đó Công Chúa đã lên xe.

Sau khi lên xe hắn thấy Chi Chi đang ngồi yên tỏ vẻ ngoan ngoãn, liền hừ lạnh một tiếng: "Nam nhân kia đẹp mắt sao?"

Chi Chi hơi ngơ ngác, giống như không hiểu ý của Công Chúa cho lắm.

Công Chúa hơi híp mắt lại, không biết có phải là Chi Chi đang giả bộ hay không, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Đội ngũ nhanh chóng lên đường.

Chi Chi thấy xe ngựa chuyển động liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

***

Đêm khuya ngày thứ ba bọn họ vào tới kinh thành.

Xe ngựa của Công Chúa tất nhiên là không theo Hoàng Thượng vào cung mà trực tiếp đi thẳng về phía phủ Công Chúa.

Bên ngoài cổng phủ Công Chúa được thắp đèn sáng rực.

Phò Mã cưỡi ngựa đi mãi ở đằng trước, đến cổng phủ, hắn dừng lại.

Mấy vị di nương dẫn theo nô tài đứng chờ ở cổng.

Nhị di nương thấy Phò Mã thì vội hành lễ: "Thiếp thất bái kiến Phò Mã, hành trình của Công Chúa và Phò Mã có bình an không?"

Phò Mã tung người nhảy xuống ngựa, ôn tồn nói: "Cũng không tệ lắm, sao các nàng lại đứng ở bên ngoài này? Đêm đã khuya rồi, mau về nghỉ ngơi đi, Công Chúa sẽ không tức giận đâu."

Ba vị di nương không khỏi nhìn về xe ngựa đằng sau, vị kia chưa nói gì, các nàng làm sao dám đi ngủ.

Mà bên trong xe ngựa.

Công Chúa nhìn thiếu nữ đang gối lên đùi hắn ngủ say thì không khỏi thở dài.

Hắn đưa tay vén màn che lên, Bội Lan đứng bên ngoài xe ngựa, thấy Công Chúa vén màn lên thì hỏi: "Công Chúa có chuyện gì sai bảo?"

"Đuổi mấy di nương kia đi."

https://thuviensach.vn

"Vâng."

Bội Lan đi về phía mấy vị di nương kia, mỉm cười nói: "Ba vị di nương mau đi nghỉ ngơi, thân thể Công Chúa không khoẻ, có lẽ là mấy vị di nương để sang ngày khác hãy thỉnh an."

Công Chúa đưa tay nhéo nhéo mũi Chi Chi, Chi Chi hơi cau mày, muốn tránh khỏi ngón tay trên mũi nhưng không được, nàng liền tỉnh lại.

Lúc nàng mở mắt ra, trong mắt vẫn còn cơn ngái ngủ nồng đậm.

Dù sao thì bây giờ cũng là đêm khuya rồi, bình thường vào giờ này, nàng đã sớm đi ngủ rồi.

Chi Chi rời khỏi người Công Chúa, nàng xoa mắt: "Công Chúa, chúng ta tới nơi chưa?"

"Ừm." Công Chúa lãnh đạm nói.

Chi Chi nghĩ đến việc mình có thể trở về Thuý Sai Viện thì lập tức hưng phấn, trực tiếp muốn xuống xe.

Nhưng chưa kịp vén màn xe thì tay đã bị bắt được.

Nàng hơi sửng sốt, quay đầu lại nhìn Công Chúa, khi đối diện với ánh mắt của đối phương thì lẳng lặng thu hồi nụ cười trên mặt, lại ngồi xuống.

Nàng ngước mắt lên lén nhìn Công Chúa, đặt tay lên đùi Công Chúa, nhỏ giọng nói: "Để thiếp bóp chân cho Công Chúa."

Chi Chi nặn ra một nụ cười vô cùng khéo léo.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vì Điện Hạ, Bội Lan Nguyện Ý Làm Tất Cả

Biên tập: B3

Công Chúa rũ mắt nhìn tay Chi Chi, sau đó lại nâng mắt lên khẽ liếc Chi Chi một cái.

Trong đôi mắt màu trà chứa đựng cảm xúc phức tạp.

Động tác bóp chân của Chi Chi cứng đờ, nàng lẳng lặng thu tay lại, cúi đầu.

"Hửm?" Công Chúa hừ mũi, gương mặt xinh đẹp kia không có chút biểu tình nào.

Chi Chi ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa: "Là thiếp quá phận, xin Công Chúa xuống xe ngựa trước."

Công Chúa hơi cau mày, hắn nhìn Chi Chi, cuối cùng vén màn xe lên trực tiếp đi xuống.

Chi Chi về đến Thuý Sai Viện liền cứ thế ngã lên giường ngủ khò.

***

Hôm sau, Thuý Sai Viện có người ghé thăm.

Tứ di nương mang theo một hộp điểm tâm tới Thuý Sai Viện.

https://thuviensach.vn

Nàng ta vừa vào Thuý Sai Viện liền cười nói: "Đây quả đúng là một nơi tao nhã."

Nàng ta nở nụ cười tự nhiên, rồi nói với Chi Chi: "Sao ban đầu ta lại không chọn viện này chứ."

Chi Chi cười cười: "Sao Tứ tỷ tỷ lại tới đây?"

Tứ di nương nhìn nha hoàn đứng sau lưng, nha hoàn kia vội vàng dâng điểm tâm lên.

Tứ di nương nói không nhanh không chậm: "Đây là do ta tự mình làm, lần trước Ngũ muội muội làm bánh hoa hồng ta ăn rất ngon, lần này liền làm món điểm tâm khác đưa tới cho muội muội."

Nàng ta nhìn Chi Chi một cách chăm chú: "Ngũ muội muội tới Hành Cung một chuyến, nhưng lại có vẻ gầy hơn."

Chi Chi đưa tay sờ mặt mình: "Vậy sao?"

Tứ di nương gật đầu: "Đương nhiên, đoạn đường này của Ngũ muội muội có gặp chuyện gì thú vị không?"

Chi Chi nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Thái Tử bị tàn phế."

Tứ di nương nghẹn họng, nhìn trái nhìn phải, sau đó thấp giọng: "Lời này Ngũ muội muội không thể nói bậy bạ."

Chi Chi nghe vậy thì gật gù: "Tạ ơn Tứ tỷ tỷ dạy bảo."

Tứ di nương liếc mắt, lại bắt đầu cảm thấy người trước mặt này đúng là kẻ ngu, nào có ai lại coi chuyện Thái Tử tàn phế là chuyện thú vị cơ chứ.

Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ta trở nên khó coi thêm mấy phần, cũng không muốn tiếp tục trò chuyện nữa, tìm lý do vội vã rời đi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi tiễn Tứ di nương xong, Thải Linh liền hỏi điểm tâm Tứ di nương mang tới sẽ xử lý thế nào, Chi Chi nói mà không cần suy nghĩ: "Vứt đi."

Chuyện lần trước Tứ di nương hãm hại nàng, nàng vẫn còn chưa quên đâu, bây giờ rõ ràng là cáo chúc tết gà.

Mặc dù không biết Tứ di nương lại có mục đích gì, nhưng Chi Chi cảm thấy trong ba vị di nương thì Tứ di nương này là người có lòng dạ đen tối nhất.

***

Nha hoàn Linh Tiên mà Công Chúa ban cho nàng lần trước ở lại Thuý Sai Viện, Linh Tiên và Thải Linh tiếp tục cùng hầu hạ Chi Chi, nhưng nàng ta cũng không hề hỏi Quyển Đan đi đâu.

Dường như từ khi hồi phủ Công Chúa rất bận rộn, nhiều ngày liên tiếp Chi Chi không gặp qua Công Chúa, trong lòng nàng lại nổi lên ý định chạy trốn khỏi phủ Công Chúa.

Nàng kiểm tra lại đống đồ mình đã giấu trước đó, phát hiện mình rời đi lâu như vậy mà bảo bối vẫn không bị hao hụt đi chút nào, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

***

"Thanh Hà Công Chúa đến."

Thái giám đứng bên ngoài cất giọng the thé, Thục quý phi ở trong điện vội vàng ngẩng đầu lên, bà nhìn ma ma ở bên cạnh: "Là Tín Phương tới sao?"

https://thuviensach.vn

Ma ma cười với Thục quý phi: "Dĩ nhiên, Công Chúa tới thăm nương nương đó."

Thục quý phi ngồi ngay ngắn lại, bà sờ sờ đầu tóc mình: "Ma ma, tóc Bổn cung có rối không?"

"Không rối, rất đẹp rồi." Ma ma nhìn kỹ một lượt.

Thục quý phi nghe vậy liền rút trâm trên đầu ra, gỡ tung búi tóc.

Ma ma vội kêu: "Nương nương, người đây là đang làm gì vậy?"

"Ma ma không cần phải để ý." Thục quý phi tự mình hành động, chỉ chốc lát sau, bà từ một vị quý phi trang điểm xinh đẹp trở thành một phụ nhân tiều tuỵ ủ rũ, khoé mắt bà phiếm hồng, thấy Công Chúa đi từ ngoài điện vào liền thút thít một tiếng.

Công Chúa quỳ xuống hành lễ: "Thanh Hà thỉnh an Thục quý phi, Thục quý phi vạn phúc."

Thục quý phi đứng dậy, bà lảo đảo đi đến bên người Công Chúa, không để ý gì đến hình tượng mà trực tiếp quỳ trước mặt Công Chúa, cất giọng đáng thương: "Tín Phương."

Sau khi Thục quý phi gọi một tiếng, thấy Công Chúa không để ý tới bà, bà liền cứ thế khóc sướt mướt.

Công Chúa ngẩng đầu lên, hắn nói: "Tất cả đi ra ngoài."

Lập tức toàn bộ cung nhân giống như chim chóc tản hết ra ngoài, trong điện chỉ còn lại Công Chúa và Thục quý phi.

Thục quý phi thấy Công Chúa bằng lòng ngẩng đầu lên thì vội cười với Công Chúa: "Tín Phương."

https://thuviensach.vn

"Thục quý phi cho gọi Thanh Hà tới là có chuyện gì?"

"Bổn cung là mẫu phi của con, con không thể tới thăm mẫu phi một chút sao?" Thục quý phi che mặt khóc mấy tiếng: "Bây giờ con trưởng thành rồi, không thèm quan tâm tới mẫu phi nữa."

Công Chúa nở nụ cười châm biếm: "Mẫu phi là vì chuyện của Thái Tử đi."

Cả người Thục quý phi cứng đờ, bà ngước mắt nhìn Công Chúa: "Sao con lại nói như vậy?"

"Thanh Hà nói sai sao?" Công Chúa nói từng chữ một: "Thái Tử tàn phế, sẽ lập tức trở thành phế Thái Tử."

Thục quý phi cúi đầu xuống, ánh mắt rời rạc, gương mặt giống Công Chúa đến bảy phần thoáng hiện lên nỗi hoảng sợ, đủ loại cảm xúc đan xen: "Tín Phương, con phải cứu mẫu phi, Ngọc mỹ nhân và Quỳnh mỹ nhân đều đã bị giết."

Tay bà run lên: "Sau khi từ Hành Cung trở về, Hoàng Thượng đã ra lệnh giết toàn bộ cung nhân hầu hạ Ngọc mỹ nhân và Quỳnh mỹ nhân, khắp nơi đều là máu, thật là nhiều máu."

Bà bỗng ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa: "Liệu Hoàng Thượng có hoài nghi ta không? Tín Phương, con phải cứu mẫu phi. Mẫu phi chỉ có mình con thôi." Nói xong, nước mắt bà cũng chảy ra.

"Tự người gieo gió gặt bão, sao còn đi cầu ta?" Công Chúa nghiến răng, ánh mắt lạnh như băng.

Thục quý phi lắc đầu nguầy nguậy: "Không phải vậy, không phải như vậy."

https://thuviensach.vn

***

Hai mươi năm trước, bà mang thai, khi đó bà vẫn chưa phải là Thục quý phi khuấy đảo lục cung mà chỉ là một mỹ nhân bình thường.

Bà mất bao nhiêu công sức mới bảo vệ được cặp song sinh trong bụng, nhưng không nghĩ tới một ngày bà nghe trộm được những lời Hoàng Thượng nói với đại cung nữ hầu hạ bên người bà.

"Thục mỹ nhân là người dị tộc, trẫm không thể để nàng sinh Hoàng Tử, nếu trong cặp song sinh này có Hoàng Tử, ngươi liền trực tiếp..."

Hoàng Thượng chưa nói hết câu nhưng bà đứng ngoài nghe lén đã đổ một thân mồ hôi lạnh.

Ngày hôm đó lâm bồn, bà đưa nữ nhi của mình ra cho Hoàng Thượng xem trước, chờ khi vừa đón nữ nhi về, bà liền tự tay bóp chết nữ nhi của mình.

Lúc hạ thủ, bàn tay bà run rẩy, nhưng bà chỉ có thể chọn một trong hai, cả hai con của bà đều mang trong mình dòng máu người Hồ, bà không thể tìm thi thể của những đứa trẻ sơ sinh bình thường khác tới lừa bịp Hoàng Thượng.

Bà lựa chọn bảo vệ nhi tử của mình, cho nên cấu kết với ngự y, ngự y đó có y thuật vô cùng lợi hại, có thể biến thi thể của nữ nhi bà trở thành một tiểu nam hài, rồi đưa cho cung nữ bế ra ngoài cho Hoàng Thượng xem.

Nhưng tên ngự y và cung nữ kia không thoả mãn với châu báu bà đưa cho, bọn họ uy hiếp bà.

Bà một đường thăng tiến, nhưng hai người kia giống như oan hồn luôn đeo bám lấy bà.

https://thuviensach.vn

Bà có thể làm gì? Vào năm bà hai mươi bốn tuổi ấy, bà gặp được Thái Tử điện hạ mới mười bốn tuổi.

***

Người bà bảo hộ hai mươi năm qua bây giờ lại nói bà gieo gió gặt bão.

Thục quý phi thấp giọng cười một tiếng, bà đứng lên muốn đâm đầu vào cây cột ở bên cạnh.

Công Chúa vừa nhìn liền nhanh chóng nhào tới, ngăn Thục quý phi lại.

Thục quý phi đụng đầu vào người Công Chúa, lúc phát hiện ra mình không đụng phải cột, bà cứ thế khóc lớn thành tiếng, vừa khóc vừa đánh vào người Công Chúa: "Con để cho ta chết đi, cần gì phải để ý đến ta?"

Bà cười mỉa: "Không phải là con chê ta vì đã khiến Phụ Hoàng con đội nón xanh sao, là ta đội, nhưng vậy thì thế nào? Con nghĩ tại sao con sống sót được? Nếu như con thật sự có dũng khí, vậy tại sao năm đó con nấp dưới gầm giường mà không dám lên tiếng?"

Mắt Công Chúa dần đỏ vằn, hắn xiết chặt tay, móng tay bấm vào da thịt, từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống.

Thục quý phi vừa khóc vừa cười, không khác gì người điên: "Hai chúng ta chẳng ai cao quý hơn ai, trong con có dòng máu người Hồ, thiên hạ này đã định trước không phải là của con rồi, con nghĩ Thái Tử bị phế thì sau đó sẽ đến lượt con sao? Thái Tử rớt đài, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử như hổ rình mồi, nhất là Nhị hoàng tử, hắn sẽ không bỏ qua cho mẫu tử chúng ta."

Công Chúa lạnh mắt nhìn Thục quý phi: "Thục quý phi yên tâm, trước khi Thanh Hà chiếm được thiên hạ, Thục quý phi vẫn cứ an tâm ngồi ở

https://thuviensach.vn

ngôi vị quý phi mà hưởng thụ vinh hoa phú quý đi."

Nói xong, Công Chúa xoay người trực tiếp bỏ đi.

Cánh cửa điện đỏ chói mắt vừa dày vừa nặng mở ra rồi khép lại.

Thục quý phi lau sạch nước mắt, nở một nụ cười quái dị.

Ma ma hầu hạ bên người Thục quý phi từ bên ngoài tiến vào, bà ta thấp giọng nói: "Nương nương, người và Công Chúa nói chuyện gì vậy? Sao trên tay Công Chúa toàn là máu, thật quá doạ người."

Ánh mắt Thục quý phi hơi biến đổi, chuyển từ khóc thành cười: "Ma ma hầu hạ Bổn cung trang điểm lại lần nữa đi."

"Nương nương, vậy còn Công Chúa..."

"Nó trưởng thành rồi, sẽ tự biết nên và không nên làm cái gì." Thục quý phi xoay người, không muốn tiếp tục nhắc đến đề tài này.

***

Đêm đến.

Công Chúa quay trở lại tẩm điện của mình.

Hắn đi vào, vừa tới cửa điện liền nghe được bên trong có tiếng người.

Trong mắt hắn thoáng hiện lên sát ý, nhưng khi vừa nhìn thấy đối phương, ngay lập tức sát ý trong mắt bị quét sạch.

Hắn nhìn thấy một thiếu nữ gan lớn bằng trời đang ngồi trên giường mỹ nhân của hắn, thấy hắn tới thì chớp chớp mắt.

"Sao nàng lại tới đây?" Công Chúa nhẹ giọng, bước tới bên giường mỹ nhân.

https://thuviensach.vn

Chi Chi hơi ngơ ngác, rõ ràng là Bội Lan bảo Công Chúa triệu kiến nàng cơ mà, sao giờ Công Chúa lại hỏi tại sao nàng tới đây.

Chi Chi đang muốn nói cho rõ thì môi đã bị chặn lại.

Công Chúa vừa hôn vừa cởi áo Chi Chi ra, áo ngoài của Chi Chi rơi tuột xuống giường.

Bỗng nhiên Công Chúa khựng lại, hắn giơ tay lên bịt kín mắt mình, nghiến răng nghiến lợi nặn ra hai chữ: "Ra ngoài."

Chi Chi ngẩn người, sau đó vội vàng lách ra khỏi người Công Chúa, nàng còn không quên lấy áo ngoài mang theo.

Sau khi Chi Chi rời đi, Công Chúa nằm trên giường mỹ nhân, tay hắn buông thõng, mở to mắt nhìn lên bức bích hoạ trên tường.

Đôi mắt màu trà trống rỗng, tựa như hắn đã trở thành một cái xác không hồn.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

"Điện hạ."

Bội Lan đứng trước giường mỹ nhân, nàng ta quỳ xuống nhìn bàn tay đang buông thõng của Công Chúa, trên bàn tay kia vẫn còn dính vết máu.

Nàng ta thử thăm dò, cầm bàn tay kia lên, thấy đối phương không phản ứng, trong mắt nàng ta thoáng hiện lên tia sáng kỳ lạ.

"Để nô tỳ băng bó cho điện hạ nhé?" Bội Lan nhẹ giọng nói, nàng ta ngước mắt nhìn lên gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân kia: "Vì điện hạ, Bội Lan nguyện ý làm tất cả, cho dù là dâng hiến bản thân mình."

Nàng ta đưa tay cởi vạt áo của mình ra.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nàng Ta Tự Mình Trồng Hoa, Đến Khi Kết Trái Lại Bị Người Ngoài Trộm Mất

Biên tập: B3

Công Chúa nghiêng đầu nhìn Bội Lan, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào.

Bội Lan hít sâu một hơi, nàng ta đã cởi áo ngoài ra, bắt đầu đưa tay cởi áo trong, để lộ cái yếm màu xanh non.

Đêm mùa thu đã có chút giá rét, nàng ta chỉ vừa mới cởi xuống, toàn thân đã nổi da gà.

Bội Lan nhịn cảm giác xấu hổ trong lòng: "Xin điện hạ rủ lòng thương xót Bội Lan."

Công Chúa lại quay mặt đi, dường như hắn không hề nhìn thấy Bội Lan vậy.

Mắt Bội Lan dần dần đong đầy nước mắt, nàng ta quỳ xuống bò tới phía trước: "Điện hạ, nô tỳ đã cùng điện hạ mười năm."

Năm nàng ta mười bốn tuổi gặp được Công Chúa mười tuổi.

Khi đó Công Chúa vẫn chưa giống như bây giờ, trong đôi mắt màu trà kia luôn ẩn chứa nụ cười.

Nàng ta cùng đối phương lớn lên, vốn cho là cả đời này Công Chúa cũng sẽ không động tình với bất cứ ai, không nghờ cuối cùng Công Chúa

https://thuviensach.vn

lại động tâm với một nữ nhân thường dân.

Dựa vào đâu cơ chứ?

Nàng ta tự mình trồng hoa, đến khi kết trái lại bị người ngoài trộm mất.

Bội Lan biết đời này nàng ta không thể nào độc chiếm được đối phương, vậy thì đối phương có thể bố thí một chút, cho dù là một đêm thôi cũng tốt lắm rồi.

"Điện hạ!" Bội Lan lại gọi một tiếng.

Vừa dứt lời, nàng ta liền phát hiện mình bị bóp cổ.

Công Chúa ngồi dậy, bàn tay lạnh như băng của hắn bóp lấy cổ nàng ta, hiện tại trong đôi mắt mà nàng ta vĩnh viễn mê đắm chỉ ngập tràn chán ghét.

Hắn không nói một lời, đôi mắt kia giống như đang nhìn vật chết.

Mặt mũi Bội Lan dần tím xanh, lực tay Công Chúa càng ngày càng mạnh.

"Công Chúa!"

Đột nhiên bên ngoài điện truyền tới giọng Chi Chi.

"Trâm của thiếp bị rơi ở bên trong, thiếp có thể vào lấy không?"

Dường như Công Chúa bị kinh sợ, vội vàng thu tay về.

Bội Lan lập tức mềm nhũn ngã xuống đất, nàng ta kịch liệt ho khan.

Công Chúa đảo mắt nhìn quanh giường mỹ nhân, phát hiện thấy một chiếc trâm vàng ở trong góc, hắn dùng bàn tay không bị thương cầm trâm

https://thuviensach.vn

vàng lên.

Tay hắn cầm trâm vàng, xuống giường, vạt áo lướt qua mặt Bội Lan.

Bội Lan kinh ngạc nhìn theo, nước mắt lẳng lặng chảy xuống.

Công Chúa đi tới cửa điện, hắn hơi chần chừ một chút, sau đó mới mở cửa ra.

Hắn ẩn cả người trong bóng tối, chỉ đưa ra một bàn tay, Chi Chi nhìn thấy chiếc trâm vàng kia nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn cầm lấy chiếc trâm trong tay hắn.

"Tạ ơn Công Chúa." Chi Chi nói xong thì hơi do dự, lại nói: "Vậy thiếp xin lui."

Công Chúa nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Công Chúa xoay người, hắn đi tới bên cạnh Bội Lan, Bội Lan vẫn còn nằm mềm oặt trên đất, hắn rũ mắt nhìn lướt qua, rồi đánh một chưởng xuống.

***

Rất lâu sau đó Chi Chi mới phát hiện ra không thấy Bội Lan đâu.

Thân thể Cung ma ma cũng đã khoẻ lại, một lần nữa quay về hầu hạ Công Chúa.

Còn Bội Lan thì hoàn toàn biến mất, giống như từ trước tới nay chưa bao giờ tồn tại vậy.

Những công việc thường ngày trong phủ Công Chúa bắt đầu do Thanh Đại phụ trách.

https://thuviensach.vn

Trước đây Thanh Đại cũng đã đưa đồ qua Thuý Sai Viện mấy lần, mỗi lần thấy Chi Chi đều nở nụ cười đặc biệt ngọt ngào.

"Nô tỳ thỉnh an Ngũ di nương."

Chi Chi ngẩng đầu lên thì thấy là Thanh Đại tới, nàng chống cằm, gật đầu: "Sao Thanh Đại lại tới đây?"

"Nô tỳ tới đưa một ít đồ cho Ngũ di nương." Thanh Đại vừa nói xong, nha hoàn phía sau liền ôm hai cuộn vải bước lên: "Đây là đồ ở Giang Nam chuyển tới, từ chất liệu cho đến hoa văn đều là kiểu dáng mới nhất, trong kinh thành vẫn chưa ai có, Công Chúa bảo nô tỳ mang tới cho Ngũ di nương hai cuộn."

Thanh Đại đưa đồ xong thì rời đi.

Dường như dạo gần đây Công Chúa rất bận rộn, ngay cả việc thỉnh an vào mỗi mười lăm hàng tháng cũng cho miễn.

Thoáng một cái đã đến trung thu, mà Chi Chi cũng đã chuẩn bị chạy trốn xong xuôi, nàng dự định chạy trốn vào đêm trung thu.

Bởi vì đêm trung thu cả Công Chúa và Phò Mã đều phải vào cung, còn nô tài và nha hoàn trong phủ cũng sẽ tụ tập lại uống rượu.

***

Buổi sáng trung thu, Chi Chi đã thu thập xong đồ đạc, nàng cố ý giấu trong hộc tủ đựng những đồ mà nàng mang từ nhà đến.

Bình thường Thải Linh đều không bao giờ động vào đó.

Đến đêm, quả nhiên Công Chúa và Phò Mã lên đường vào cung.

Chi Chi và ba vị di nương dùng bữa tối.

https://thuviensach.vn

Lâu lắm rồi Chi Chi không nhìn thấy Tam di nương, so với trước đây thì nhìn Tam di nương gầy hơn một chút.

Nàng ta vừa thấy Chi Chi bèn trợn tròn mắt, sau đó quay phắt mặt đi, cả bữa ăn đều không thèm nhìn về phía Chi Chi.

Chi Chi nhớ tới chuyện mình phải rời khỏi phủ Công Chúa, nên khi ba vị di nương kia uống rượu, nàng đã lén lút dùng nước lạnh giả làm rượu.

Tới lúc ba bị di nương kia uống say đến gục xuống, nàng vẫn còn rất tỉnh táo, nhưng vì giả bộ say, nàng cũng cố tình giả vờ nằm xuống bàn.

Các chủ tử đều say hết, nha hoàn liền rối rít đỡ mấy người các nàng quay trở về.

Tam di nương được nha hoàn của nàng ta đỡ dậy, không biết thế nào mà lại chạy vọt tới trước mặt Chi Chi, giơ một ngón tay ra chỉ vào Chi Chi: "Ngươi!"

Chi Chi đang giả bộ say, bị đối phương chỉ như vậy thì lập tức chột dạ.

Tam di nương gọi xong lại quay mặt đi: "Ta phải đi về."

Nàng ta làu bàu trong miệng, nha hoàn vội vàng đỡ nàng ta đi.

Chi Chi thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng được Thải Linh đỡ về Thuý Sai Viện.

Thải Linh đỡ nàng nằm xuống giường, sau khi cởi giày tất và y phục cho nàng thì đi ra ngoài.

Lát nữa Thải Linh cũng đi tụ tập với những nha hoàn khác ở trong phủ, đây là điều Chi Chi nghe được lúc sáng.

Có người tới gọi Thải Linh đi.

https://thuviensach.vn

Chờ khi bên ngoài hoàn toàn im ắng, Chi Chi mới len lén bò dậy khỏi giường.

Để phòng ngừa vạn nhất, nàng còn thử gọi tên Thải Linh một tiếng, không ai trả lời.

Nàng bèn nhanh chóng lấy đồ từ trong ngăn kéo ra, nàng đeo tay nải trên lưng, vừa mới mở cửa ra liền cứng đờ cả người.

"Vị muội muội này, ngươi đây là đang đi đâu vậy?"

Đứng trước cửa phòng nàng là một nữ nhân có dung mạo yêu diễm, bộ ngực sữa của nữ nhân kia lộ ra một nửa, mái tóc đen được một chiếc trâm làm bằng xương gài hờ hững, một nửa mái tóc rũ xuống trước người.

Trong tay nữ nhân đó còn cầm theo một cây quạt nhỏ màu đỏ.

Nàng ta khẽ phe phẩy cây quạt trong tay, trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị.

Chi Chi lùi về sau một bước, vội vã chuyển hướng, nhưng lại nhìn thấy một nữ nhân khác.

Nữ nhân này trông càng xinh đẹp hơn một chút, nàng ta mặc một thân đen tuyền, không để lộ ra chỗ nào, nhưng lại không khỏi khiến người ta mơ màng.

Trong tay nàng ta cũng cầm theo một cây quạt, nhưng là một cây quạt bằng xương.

Trên mi tâm của nữ nhân này có một nốt ruồi son, mỗi khi nàng ta phe phẩy cây quạt, nốt ruồi son kia cũng hơi đỏ lên.

"Tiểu muội muội, ngươi phải rời khỏi phủ Công Chúa sao?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi giấu tay nải ra sau lưng, đằng trước là nữ quỷ, đằng sau cũng là nữ quỷ, nàng dịch sang ngang, có chút khẩn trương: "Các ngươi muốn làm gì?"

Nữ nhân cầm quạt xương mỉm cười, đôi mắt loé lên vẻ phong tình: "Ngươi muốn rời khỏi phủ Công Chúa, tỷ tỷ có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi cho tỷ tỷ mượn thân xác của ngươi một chút."

"Không muốn." Chi Chi cảm thấy dường như hai nữ quỷ này không phải là quỷ bình thường.

Nữ quỷ ăn mặc hở hang đi vào trong phòng: "Tiểu muội muội, ngươi cứ yên tâm, hai chúng ta cũng không phải là quỷ tốt... à, không, không phải ác quỷ gì, chẳng qua chỉ muốn mượn thân thể ngươi dùng một chút thôi."

"Tại sao ta lại phải cho các ngươi mượn?" Chi Chi liên tục lùi về sau: "Các ngươi muốn làm gì?"

Nữ quỷ mặc đồ đen thở dài: "Tiểu muội muội, sao ngươi phải nghĩ nhiều thế làm gì, ngươi cho chúng ta mượn thân thể của ngươi, chúng ta đảm bảo sau khi ngươi tỉnh lại cũng đã rời khỏi phủ Công Chúa rồi."

Nàng ta hơi ngừng lại, ngước mắt nhìn Chi Chi, nốt ruồi son trên mi tâm đỏ đến gần như nhỏ ra máu: "Tiểu muội muội mà không nghe lời, có lẽ các tỷ tỷ sẽ phải tức giận đó."

"Tỷ tỷ, cần gì phải nói nhảm với nàng ta nhiều như vậy, nhân lúc hiện tại quỷ khí trên người nàng ta đang nồng đậm, mau mau nhập vào đi." Nữ quỷ hở hang thúc giục.

"Chờ một chút!" Chi Chi vội nói: "Các ngươi muốn mượn thân thể của ta, ít nhất cũng phải nói cho ta biết, các ngươi muốn làm cái gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Nữ quỷ mặc đồ đen nhìn Chi Chi: "Chúng ta nói ra, ngươi liền nguyện ý cho chúng ta mượn?"

Quỷ cưỡng ép nhập vào thân xác người phàm đều bị tổn thương âm đức và đạo hạnh, nếu như tiểu nha đầu trước mặt này mà cam tâm tình nguyện thì mọi chuyện cũng dễ làm hơn nhiều.

Trên mặt Chi Chi thoáng hiện lên chút do dự, cân nhắc nói: "Phải xem là chuyện gì cái đã."

Nữ quỷ hở hang không có kiên nhẫn: "Tỷ tỷ, trực tiếp nhập thân đi."

Nữ quỷ mặc đồ đen trợn mắt nhìn nữ quỷ kia một cái: "Ngươi đừng quên mặt ngươi là nhờ ai mới chữa trị được."

Nếu không phải nàng ta dùng đạo hạnh của chính mình thì sao nữ nhân giết heo này có thể nhanh chóng khôi phục như vậy? Thậm chí còn đẹp hơn so với trước đó.

Nữ quỷ hở hang lập tức ngậm miệng.

Nữ quỷ mặc đồ đen quay đầu lại, thở dài: "Muội muội, là như vầy, tỷ tỷ lưu lại trên cõi đời này đã quá lâu rồi, quỷ khí trên người quá nặng, nên ta chỉ muốn mượn thân thể ngươi để hút một ít long khí trên người Công Chúa, chỉ hút một chút xíu thôi, hút xong ta liền trả thân thể lại cho ngươi, hơn nữa còn có thể trợ giúp ngươi rời khỏi phủ Công Chúa."

Tất nhiên hai nữ quỷ này chính là hai tỷ muội quỷ đã xuất hiện lần trước.

Các nàng ta mất một thời gian để tu bổ lại gương mặt cho quỷ muội muội, lại đi làm thêm mấy việc ác.

https://thuviensach.vn

Hôm nay nhân dịp quỷ khí trên người Chi Chi nồng đậm nhất thì mò tới phủ Công Chúa, bởi vì đã rất lâu rồi Chi Chi không gặp Công Chúa.

***

Quả nhiên là đến vì muốn nhắm đến Tiểu Kim Long trên đầu Công Chúa kia, chẳng qua khi Chi Chi vẫn còn làm A Phiêu thì chỉ biết sợ sệt Tiểu Kim Long kia, không nghĩ tới hai nữ quỷ này lại có chủ ý với Tiểu Kim Long.

Chi Chi suy nghĩ một chút: "Ta không thích người khác khống chế thân thể ta, như thế này đi, ngươi có thể ở nhờ trong thân thể ta, ta cũng sẽ không gây trở ngại tới việc hút long khí của ngươi, nhưng mà ngươi phải đáp ứng ta, nhất định phải giúp ta rời khỏi phủ Công Chúa."

Quỷ tỷ tỷ suy nghĩ, đồng ý.

Nàng ta cảm thấy một tiểu cô nương như Chi Chi cũng không thể lừa được nàng ta, vì vậy quỷ tỷ tỷ tiến vào trong cơ thể Chi Chi, nhưng nàng ta không khống chế thần trí của Chi Chi, mà chỉ ở trong cơ thể Chi Chi mà thôi.

Sau khi quỷ tỷ tỷ nhập thân xong, mi tâm Chi Chi loé sáng, cũng xuất hiện một nốt ruồi son.

Quỷ muội muội nhìn thấy liền kêu lên: "Mi tâm này là thế nào?"

Chi Chi giơ tay sờ lên, nghe được giọng quỷ tỷ tỷ: "Nếu như quỷ ở nhờ trong cơ thể người, tướng mạo của người đó sẽ có chút thay đổi, ta đã hết sức kiềm chế rồi."

Quỷ muội muội có chút lo âu: "Liệu có thể bị phát hiện hay không?"

https://thuviensach.vn

"Đần, vẽ một đoá hoa lên là có thể che giấu. Tiểu muội muội, ngươi mau vẽ hoa lên." Quỷ tỷ tỷ ra lệnh cho Chi Chi.

Chi Chi nghe lời đi vẽ, quỷ muội muội nằm trên bàn trang điểm hướng dẫn nàng vẽ như thế nào sẽ đẹp hơn.

Không biết có phải do quỷ tỷ tỷ ở nhờ hay không mà lúc này gương mặt Chi Chi trở nên có chút yêu mị, nhất là nốt ruồi son trên mi tâm của nàng kia, phảng phất giống như một máu người nhỏ vào.

"Thật xinh đẹp." Quỷ muội muội ở bên cạnh cười: "Tiểu muội muội, ngươi không muốn cùng làm quỷ với chúng ta sao?"

Chi Chi sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu.

"Thật đáng tiếc." Quỷ muội muội cười duyên một tiếng: "Cái thân xác này của ngươi, nhất định là quỷ Hoạ Bì (*) sẽ cực kỳ thích."

(*) Quỷ hoạ bì: là quỷ vẽ da, nói trắng ra là mô phỏng theo lớp da của người khác. Có phim Hoạ Bì nổi tiếng đó.

Đột nhiên quỷ tỷ tỷ lên tiếng: "Về rồi, ta ngửi được mùi long khí."

Quỷ muội muội nghe thấy lời này thì trở nên căng thẳng, chỉ muốn tìm một chỗ trốn: "Tỷ tỷ, ta phải làm sao? Nếu không ta cũng trốn vào trong thân thể tiểu muội muội này nhé?"

"Không được, vậy thì hút long khí không đủ chia, ngươi mau đi tìm chỗ trốn đi." Quỷ tỷ tỷ nói với Chi Chi: "Ngươi thay y phục khác, nếu như Công Chúa không đến, ngươi liền chủ động tới gặp hắn, có nghe thấy không?"

Trong lòng Chi Chi cũng đã có tính toán, nàng nói: "Đã biết."

https://thuviensach.vn

Nàng đứng dậy mở tủ ra, quỷ tỷ tỷ chọn y phục, Chi Chi nghe lời mặc vào.

Thay y phục xong, quỷ tỷ tỷ lại bảo Chi Chi gỡ tóc ra, chỉ dùng sợi dây cột lỏng tóc lại là được rồi.

"Đi thôi, tới gặp Công Chúa." Trong giọng nói của quỷ tỷ tỷ mơ hồ có chút hưng phấn.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hắn Nhìn Nốt Ruồi Son Kia Bằng Đôi Mắt Nóng Bỏng

Biên tập: B3

Hôm nay Cung ma ma cũng uống rượu, là Thanh Đại hầu hạ Công Chúa ngủ.

Nàng ta mới đi từ trong điện ra thì thấy có người đi tới từ đằng xa.

Thanh Đại nhìn kỹ, nhận ra là Ngũ di nương.

"Ngũ di nương." Thanh Đại tiến lại gần: "Sao người lại tới đây?"

Nàng ta nhìn ra sau lưng Ngũ di nương, ngay cả một nha hoàn cũng không có.

Ngũ di nương cầm theo một ngọn đèn lồng màu đỏ.

Thanh Đại phát hiện hôm nay Ngũ di nương ăn mặc có chút kỳ quái, nhất là đoá hoa trên mi tâm kia, nhìn thế nào cũng thấy yêu dị.

Vất vả lắm Chi Chi mới đến được nơi này, vừa rồi cũng gặp hai ba lượt thị vệ đi tuần tra, trước khi vào tẩm điện còn gặp cung nữ giữ cửa, bây giờ lại gặp Thanh Đại.

"Ta có chuyện muốn tìm Công Chúa, phiền Thanh Đại cô nương giúp ta bẩm báo một tiếng." Chi Chi nhẹ giọng nói, lúc này quỷ tỷ tỷ vẫn còn ở trong cơ thể nàng.

https://thuviensach.vn

Thanh Đại hơi sửng sốt, sau đó liền nói: "Nô tỳ sẽ đi ngay bây giờ, xin Ngũ di nương đứng đây chờ một chút."

Thanh Đại xoay người bước vào trong điện, Chi Chi cắn môi dưới, quỷ tỷ tỷ lên tiếng: "Đứng chờ nhưng đừng để lộ ra dấu vết gì đó, tiểu muội muội."

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở yên đó, sao ta có thể để lộ ra dấu vết gì." Chi Chi trả lời.

Quỷ tỷ tỷ kinh ngạc, nàng ta không hề biết tiểu cô nương này còn có miệng lưỡi bén nhọn như thế, nàng ta cười thầm, nhưng sợ chọc đối phương nổi giận, cho nên cũng không nói gì thêm.

Một lát sau Thanh Đại mới ra ngoài: "Công Chúa mời Ngũ di nương đi vào."

"Ừ." Chi Chi bước vào trong điện.

Trong đại điện rất an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của nàng, bức bích hoạ các tiên nữ bay lên trời vẫn sống động như cũ, dường như những mỹ nhân kia đang đưa mắt nhìn nàng.

Bàn tay giấu trong tay áo của Chi Chi khẽ run lên một cái, ba năm làm A Phiêu của nàng cũng không đến mức uổng phí.

Nàng nghĩ xong rồi, cho dù thế nào đi nữa thì nàng cũng phải giết chết con ác quỷ đang ở trong người nàng bây giờ.

Lại dám mượn thân thể nàng để hút long khí, mặc dù nàng rất sợ con Tiểu Kim Long kia, nhưng dù sao nàng và Tiểu Kim Long kia cũng coi như đã đấu đá qua lại với nhau ba năm trời, đối phương còn từng giúp nàng một lần khi nàng bị những con quỷ khác ở trong cung bắt nạt.

https://thuviensach.vn

Khi quỷ ở nhờ trong cơ thể người phàm thì đạo hạnh sẽ bị hạn chế, hơn nữa cái quan trọng nhất chính là, Chi Chi có cách để khiến con ác quỷ này hồn phi phách tán.

Cái này là do một quỷ bà bà nói cho nàng, quỷ bà bà đó là ma ma ở trong cung, đã chết rất nhiều năm rồi, nhưng không muốn rời khỏi hoàng cung.

Bà nói với Chi Chi trên người Hoàng Thượng có long khí nặng như vậy nên luôn có ác quỷ nổi tâm tư xấu, những ác quỷ kia sẽ cưỡng ép, chiếm lấy thân thể của phi tần hoặc của các cung nữ hầu hạ bên người Hoàng Thượng.

"Vậy liệu long khí của Hoàng Thượng có thể bị hút cạn không? Hút hết còn có thể tiếp tục làm Hoàng Đế không?" Chi Chi có chút tò mò.

"Những con ác quỷ này cũng sợ Kim Long kia, nếu bọn chúng cưỡng ép nhập thân thì hơn phân nửa sẽ bị phát hiện, cho nên có một số ít sẽ len lén ở nhờ trong cơ thể người phàm, như vậy có thể giấu đi quỷ khí của bọn chúng, cũng có thể đến hút long khí. Nhưng mà đối với quỷ mà nói thì cách này vô cùng nguy hiểm, bởi vì chỉ bất cẩn một chút thôi là sẽ có thể hồn phi phách tán, ngươi cũng ngàn vạn lần chớ làm như vậy."

"Nguy hiểm? Tại sao lại nguy hiểm?"

Quỷ bà bà thở dài: "Những con quỷ kia cũng không biết là, chỉ cần người phàm uống máu của Hoàng Đế, bọn chúng liền nhất định phải chết."

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút: "Vậy thì có gì nguy hiểm chứ, làm gì có người nào có thể tuỳ tiện uống được máu của Hoàng Đế, ma ma, cháu không nghe bà kể chuyện xưa nữa, cháu muốn đi ngủ."

"Ngươi là quỷ còn ngủ cái gì, quay trở lại đây cho ma ma." Quỷ bà bà thích kể chuyện nhất, những con quỷ khác đều không thích nghe, bà liền

https://thuviensach.vn

tóm lấy Chi Chi.

***

Chuyện Chi Chi phải làm bây giờ chính là phải uống được máu của Công Chúa trước khi bị quỷ tỷ tỷ ở trong cơ thể phát hiện.

Nàng đi tới trước màn che, do dự một chút mới đưa tay vén màn che lên.

Công Chúa đứng ở sau màn che, nhìn qua hình như đã lên giường đi ngủ, nhưng bởi vì Chi Chi tới đột ngột nên hắn mới khoác tạm một cái áo ngoài, vẻ mặt của hắn có chút mệt mỏi.

"Thiếp thân bái kiến Công Chúa." Chi Chi hành lễ.

Công Chúa xoa xoa mi tâm: "Hãy bình thân, có chuyện gì sao?"

Chi Chi đứng lên, từ từ tiến lại gần Công Chúa.

Trong mắt Công Chúa hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng không hề tránh né.

Chi Chi khẽ cắn răng, đưa tay ôm lấy Công Chúa: "Thiếp... Thiếp..."

Nàng không biết phải nói cái gì, trong sách dạy phải nói là "Lang quân, bên ngoài có sấm sét, thiếp sợ."

Nhưng tối nay lấy đâu ra sấm sét, nàng phải nói cái gì bây giờ?

Cả người Công Chúa hơi cứng đờ, hắn cúi đầu liếc nhìn bàn tay đang ôm ngang hông mình, lại nhìn sang Chi Chi bởi vì không tìm được lý do nào mà khuôn mặt đỏ ửng.

https://thuviensach.vn

"Ngu ngốc, ngươi nói đêm trung thu ngươi nhớ người nhà, trằn trọc khó ngủ." Quỷ tỷ tỷ ở nhờ trong cơ thể Chi Chi nôn nóng, nàng ta sợ Chi Chi bị đuổi ra ngoài, còn chưa hút được bao nhiêu long khí đâu.

Chi Chi ôm Công Chúa, liền phát hiện thấy trên người đối phương có mùi rượu thoang thoảng, hẳn là uống trong bữa dạ tiệc.

Trong lòng Chi Chi có chút sợ hãi, nàng muốn nhanh chóng giải quyết quỷ nữ đang ở trong cơ thể, quýnh lên vội vàng cầm tay Công Chúa, đưa vào miệng cắn một cái.

Nhưng răng vừa đụng phải ngón tay Công Chúa, ngón tay kia liền rút ra khỏi miệng nàng.

Chi Chi cắn hụt, nàng lập tức cứng người, sau đó ngẩng đầu lên dè dặt nhìn Công Chúa.

Mắt Công Chúa sẫm lại, cất giọng trầm thấp: "Nàng đang làm gì vậy?"

Kế hoạch một của Chi Chi không thành, lại sợ bị quỷ nữ phát hiện, bèn dứt khoát kiễng chân hôn lên môi Công Chúa.

Nàng quyết định nhân dịp Công Chúa chưa chuẩn bị mà cắn vào đầu lưỡi hắn, nhưng nàng vừa mới rướn người lên, eo của nàng đã bị ôm sát, đối phương ngay lập tức đổi khách thành chủ.

Rất nhanh sau đó Chi Chi bị hôn đến hoa mắt chóng mặt, đến mức bị bế lên giường lúc nào nàng cũng không biết.

"Ưm..." Chi Chi muốn tránh né nhưng đối phương giống như một tấm lưới, khiến nàng không sao thoát ra nổi.

Công Chúa đột nhiên ngừng lại, ngực hắn hơi phập phồng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Chi Chi: "Nàng biết nàng đang làm cái gì không?"

https://thuviensach.vn

"Biết chứ." Nàng đang nghĩ cách tiêu diệt quỷ nữ trong cơ thể mà.

Chi Chi đưa tay ra đặt lên lồng ngực của đối phương: "Người đừng vội cử động." Chi Chi nhỏ giọng nói.

Công Chúa híp mắt lại, vành tai đỏ rực.

Chi Chi đưa tay ra ôm cổ Công Chúa, vừa thấp giọng nói: "Không nên cử động." vừa chậm rãi đến gần môi đối phương, sau đó hôn lên.

Nàng dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng đối phương ra, sau đó...

Công Chúa cau mày, mà lúc này Chi Chi đã nếm được mùi máu tanh.

Sắc mặt nàng lập tức trắng bệch, mồ hôi trên trán rịn ra.

Quỷ nữ ở trong cơ thể nàng bắt đầu vùng vẫy loạn xạ, kêu gào the thé bên tai nàng.

"Á! TA MUỐN GIẾT NGƯƠI! NGƯƠI LẠI DÁM LỪA TA."

Chi Chi cố nén đau đớn, một lần nữa hôn lên, nàng muốn uống thêm nhiều máu một chút, nhất định phải giết chết con quỷ nữ này, nếu không chờ đến lúc con quỷ nữ này có sức lực thoát ra khỏi cơ thể nàng thì nàng chết chắc.

Tiếng kêu gào của quỷ nữ dần dần biến mất, nốt ruồi son trên mi tâm của Chi Chi lấp loé, sau đó nhạt màu.

Chi Chi nghe quỷ bà bà nói cách này có thể diệt quỷ, người bình thường làm như vậy sẽ khiến quỷ hồn phi phách tán, nhưng nàng vốn dĩ đâu phải là người bình thường, cả người nàng có quỷ khí rất nặng, lại có thể nhìn thấy quỷ, hoàn toàn không giống với người phàm, nàng đánh bậy đánh bạ như vậy cuối cùng lại hấp thu con quỷ nữ này vào trong người.

https://thuviensach.vn

Con quỷ nữ này là Diễm Quỷ (*), bị Chi Chi hấp thu vào khiến khuôn mặt Chi Chi hơi có chút biến hoá, khoé mắt nàng nhiễm màu đỏ nhàn nhạt, mà quan trọng nhất là nốt ruồi son của quỷ nữ kia đã lưu lại trên mi tâm của Chi Chi.

(*) Diễm Quỷ: Quỷ xinh đẹp.

Chi Chi vẫn chưa biết điều này, nàng cứ cho rằng đau đớn là vì diệt quỷ.

Nàng nằm trên giường, cả người không còn chút sức lực nào.

"To gan lớn mật, dám cắn Bổn cung." Công Chúa cất tiếng lạnh như băng.

Chi Chi chớp chớp mắt, nàng cảm thấy trên người đối phương có mùi rất dễ ngửi, dường như thứ mùi này khiến đau đớn trên người nàng giảm bớt, cho nên nàng không tự chủ được mà dựa sát vào người đối phương.

Càng lúc càng sát lại gần, cho đến khi không còn khe hở.

***

Một bàn tay trắng như ngọc thò ra khỏi màn che, bàn tay kia khua khoắng trong không khí một chút, nhưng rất nhanh sau đó đã bị bắt trở về.

"Đau..." Giọng nói mềm nhũn như nước dần dần biến mất.

Y phục rải rác đầy trên đất, mà nằm trên cùng rõ ràng là một cái yếm đỏ thêu bạch hạc, bạch hạc kia ngửa đầu giương cánh, muốn bay lên trời.

***

Ban đầu là: "Nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve, dây đàn kéo căng dưới màn mưa, tiếng thầm thì nho nhỏ. Khe khẽ gảy, ngọc trai rơi trên mặt bàn."

https://thuviensach.vn

Sau đó: "Chim oanh líu lo ríu rít, suối băng nức nở sụt sùi. Dây đàn gặp băng đành tạm nghỉ. Một nỗi bí bách thầm nảy sinh. Lúc này lẳng lặng mà tiến tới."

Cuối cùng: "Bình bạc chợt phá vỡ màng mỏng manh, kỵ binh cầm vũ khí xông lên. Cuối cùng hoàn toàn bao bọc lấy. Tiếng lụa rách vang lên khắp bốn phương."

Bê: Nguyên văn phần thơ trên là bài Tỳ Bà Hành của Bạch Cư Dị nha. Nguồn: https://sunmoo.wordpress.com/2010/11/09/bạch-cư-dị-tỳ-ba-hanh/

Dây to nhường đổ mưa rào,

Nỉ non dây nhỏ như trò chuyện riêng.

Tiếng cao thấp lần chen liền gảy,

Mâm ngọc đâu bỗng nảy hạt châu.

Trong hoa, oanh ríu rít nhau,

Suối tuôn róc rách chảy mau xuống ghềnh.

Tiếng suối lạnh, dây mành ngừng tắt,

Ngừng tắt nên phút bặt tiếng tơ.

Ôm sầu, đau giận ngẩn ngơ,

Tiếng tơ lặng lẽ bấy giờ càng hay.

Bình bạc vỡ tuôn đầy mạch nước,

Ngựa sắt giong, thét ngược tiếng đao.

Cung đàn trọn khúc thanh tao,

https://thuviensach.vn

Tiếng buông xé lụa, lựa vào bốn dây.

***

Công Chúa liếc mắt nhìn người nằm trong ngực.

Thiếu nữ trong ngực đã ngủ say, gò má trắng nõn hơi ửng hồng.

Hắn đang định ngồi dậy thì người trong ngực khẽ hừ một tiếng, cả người Công Chúa cứng đờ, không còn cách nào đành nằm trở lại, lúc này thiếu nữ mới giãn mày ra.

Nàng giống như con mèo nhỏ mới sinh, theo bản năng tìm nơi ấm áp an toàn.

Nàng co người lại thành một đoàn, hoàn toàn vùi vào trong ngực Công Chúa.

Điều chỉnh xong tư thế, hô hấp mới dần dần ổn định.

Thanh Đại canh cửa đã sớm đỏ bừng cả mặt, nàng ta vốn đang chờ Ngũ di nương đi ra ngoài, nào biết...

Nàng ta lo lắng bất an đứng ở ngoài cửa điện, chỉ sợ sáng mai có nha hoàn bắt gặp, nên bất đắc dĩ phải tiếp tục canh giữ.

***

Bên trong điện.

Công Chúa mím môi nở nụ cười, cũng nhắm hai mắt lại.

Một lúc lâu sau, Tiểu Kim Long ở gian ngoài thò đầu vào nhìn thử, nó nhìn chủ nhân mình một chút, lại nhìn thiếu nữ đang ngủ ở trong ngực chủ nhân mình một chút, bất mãn "rít rít" hai tiếng.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẫn bay từ ngoài vào.

Nó cuộn người nằm ngủ trên đỉnh đầu hai người, trước khi nhắm mắt còn cố ý phất phất đuôi vào mặt Chi Chi, nhưng mà người phàm chẳng thể cảm nhận được hành động này của nó.

***

Hôm sau Chi Chi mở mắt ra, mặt liền nhăn lại.

Nàng cảm thấy cả người khó chịu vô cùng, giống hệt như là bị phạt gậy, từ thắt lưng trở xuống đều đau nhức, nhất là hai chân.

"Tỉnh rồi?" Một giọng nam vang lên bên tai Chi Chi.

Chi Chi hơi sửng sốt, nghiêng đầu nhìn sang, vừa nhìn liền ngây dại.

Ký ức đêm qua lập tức tràn vào trong đầu nàng, Chi Chi mấp máy đôi môi đỏ, gương mặt lập tức đỏ rực.

Nàng nàng nàng... Cùng hắn...

Công Chúa tiến sát lại nhìn chằm chằm vào mi tâm Chi Chi: "Từ bao giờ trên trán nàng lại có thêm cái này? Lau kiểu gì cũng không sạch."

Hắn nhìn nốt ruồi son kia bằng đôi mắt nóng bỏng.

Chi Chi đột nhiên hoàn hồn, nàng đẩy đối phương ra, muốn chạy trốn khỏi giường.

Chẳng qua là nàng đã đánh giá cao bản thân mình.

Vừa mới xuống giường, hai chân đã mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng giãy giụa muốn đứng lên cũng đều không được, sốt ruột đến đỏ mắt.

https://thuviensach.vn

Nàng nghe phía sau có tiếng nói, nhưng căn bản không tài nào đứng nổi.

Vất vả lắm nàng mới đứng lên được, nhưng rất nhanh sau đó lại ngã xuống.

Cuối cùng vẫn bị người ta bế lên.

Giọng nói dí dỏm của Công Chúa vang lên phía trên đỉnh đầu nàng: "Nàng không mặc y phục mà còn muốn đi đâu?"

Hết chương 47.

Lời của Bê Ba: Hôm nay mới chính thức ăn mặn đó nha, mặn không? Mặn chết khiếp đi được. Thà cứ viết rõ thịt thà ra Bê còn đỡ cực, lại còn ngon. (~0~)

Mọi người có biết Bê vần mấy cái Ban đầu, Sau đó, Cuối cùng hoa mỹ ở trên mất bao nhiêu thời gian không? Nửa tiếng đó!!! Cả chương mần hết tổng cộng tiếng rưỡi thì mấy cái câu hoa mỹ đó chiếm xừ 1/3 thời gian rồi. (x0x)

Dù Bê đã cố gắng hết sức nhưng vẫn ngang phè, thôi thì Bê chỉ dịch lại nội dung đại khái, có lẽ cũng chưa hoàn toàn chính xác nhưng mọi người thông cảm nha =)))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đại Khái Là Đời Trước Thiếu Nợ Nàng, Cho Nên Đời Này Muốn Bù Đắp Một Hai

Biên tập: B3

Chi Chi kêu lên một tiếng, đưa tay bưng kín mặt mình.

Công Chúa bế nàng quay lại giường.

Vừa xuống giường, Chi Chi lại muốn trốn tiếp, nhưng vừa bò được hai bước thì bị kéo trở lại.

Chi Chi bị một nam nhân đè ở bên trên, lập tức cảm nhận được nguy hiểm.

Nàng hô khẽ, đưa tay đẩy lồng ngực của đối phương: "Không, không được."

Vừa dứt lời, liền nghe được tiếng cười khẽ của đối phương.

Ánh mắt Công Chúa quét khắp từng tấc từng tấc da thịt Chi Chi, cuối cùng rơi vào cặp chân ngọc của nàng.

Cặp chân ngọc kia thon thả trắng mịn, hắn đưa tay nắm lấy, giống như đang thưởng thức.

***

Chi Chi cảm thấy như mình sẽ chết ở trên giường.

https://thuviensach.vn

Cổ họng nàng đau đớn vô cùng, nàng mở to đôi mắt ngấn lệ nhìn lên đỉnh giường.

Cảnh này rơi vào trong mắt Công Chúa, hắn chỉ cảm thấy thiếu nữ nhỏ nhắn ở trước mặt mình lúc này cực kỳ giống với hoa hải đường sau mưa, mưa rơi hoa rụng.

Có câu thơ "Sớm hôm mưa, người con gái quay về đất Sở. Ướt sen sầu, thuyền chòng chành giữa hoa. Sóng ra khơi, gió nổi, chia xa." (Bê: Trích trong bài thơ "Cốc Sen" của Ôn Đình Quân - nhà thơ trứ danh thời Đường)

Lại có câu "Nguyệt binh hoa trận giao công. Thành đương kiên thủ chợt "thông" tức thì. Tuyết đương vốn trắng như gì. Lạc hoa nở toét còn chi là hồng" (Bê: Hai đoạn thơ này là cao nhân Bòn Idlehouse chỉ giáo cho Bê, chú thích thêm là đoạn thơ thứ hai này là một trong những bài thơ "râm" nổi tiếng thời cổ đại =))))))

***

Khi Chi Chi có thể mặc y phục vào đã là lúc mặt trời lặn về Tây.

Nàng vừa mới tắm xong, người bên cạnh cũng vậy.

Chi Chi hoàn toàn không muốn nhớ lại những gì đã xảy ra trong bồn tắm, tóm lại bây giờ nàng cảm thấy chỗ nào cũng đau.

Cổ họng đau, chân còn đau hơn, ngồi cũng không thoải mái.

"Một ngày không ăn gì rồi, sao lại không ăn một chút?" Công Chúa cất giọng nhàn nhạt.

Chi Chi nhìn qua rồi quay mặt đi, tinh thần uể oải: "Không muốn ăn."

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ buồn ngủ thôi, nhưng người này nhất định bắt nàng ăn rồi mới được ngủ.

"Ít nhiều cũng phải ăn, nếu không đêm nay cũng khỏi ngủ." Giọng Công Chúa ngầm uy hiếp.

Chi Chi cảm thấy mình nên nổi giận, chỉ là hôm qua chính nàng tự đưa tới cửa, mặc dù là để... nhưng cũng không phải là nàng muốn tới để làm chuyện kia.

Đã vậy bây giờ hắn lại còn uy hiếp nàng.

"Không ăn." Chi Chi thở phì phì mà phun ra hai chữ này rồi muốn đứng lên.

Nào biết vừa mới đứng lên chân nàng đã mềm nhũn, lúc sắp ngã xuống đất thì may mà có Công Chúa nhanh tay lẹ mắt đỡ được.

Công Chúa dứt khoát bế người ôm lên đùi mình: "Đừng làm loạn." Giọng còn hung dữ hơn khi nãy.

Chi Chi lập tức nghe lời, nhưng nàng vẫn không muốn ăn.

Nàng nhìn thức ăn trên bàn rồi quay mặt đi.

Sợ đối phương tiếp tục mắng nàng nên Chi Chi liền vùi mặt vào hõm cổ đối phương: "Thật sự không muốn ăn."

Ánh mắt Công Chúa khẽ động, cuối cùng dịu giọng: "Ăn hai miếng thôi? Ăn rồi ta sẽ cho nàng đi ngủ."

Lúc này, Công Chúa cũng không hề ý thức được cách xưng hô của mình đã thay đổi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi thấy mình không sao trốn được, đành miễn cưỡng ăn hai miếng.

Công Chúa bưng một chén canh đặt ở trước mặt Chi Chi: "Uống cái này đi."

Chi Chi thấy chén canh này có chút quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu: "Đây là canh gì vậy?"

"Bổ thân thể." Công Chúa ôn tồn nói.

Chi Chi cau mày: "Có thể không uống không?"

Công Chúa lắc đầu.

Chi Chi đành phải uống chén canh đó vào.

Uống được một nửa, nàng liền không muốn uống nữa, nhưng Công Chúa nhất định bắt nàng uống xong hết mới được đi ngủ.

Chi Chi không còn cách nào khác đành phải cắn răng uống cạn chén canh.

***

Đêm nay nàng vẫn ngủ lại tẩm điện của Công Chúa.

Trước khi ngủ Chi Chi có một tật xấu, đó là lúc nào cũng phải sờ Đông sờ Tây một chút.

Ngủ ở giường người khác mà tật xấu này của nàng cũng không thay đổi, thậm chí nàng còn thật sự mò ra được đồ vật.

"Đây là..." Chi Chi nhìn kỹ: "Hà bao của thiếp!"

https://thuviensach.vn

Nàng nghiêng đầu nhìn sang Công Chúa: "Sao cái này lại ở chỗ của Công Chúa?"

Công Chúa hơi biến sắc, đang muốn nói chuyện thì Chi Chi đã chớp chớp mắt: "Là Phò Mã đưa cho sao?"

"Không phải."

"Nhưng cái hà bao này phải ở chỗ của Phò Mã mới đúng."

Chi Chi có chút khó hiểu, nàng lại tiếp tục sờ soạng, lại mò thêm được một vật ở dưới gối, mà vật này...

Công Chúa nhanh tay cướp mất, giấu ra đằng sau lưng, hai gò má hắn ửng đỏ.

Còn Chi Chi thì sửng sốt, ngơ ngác nhìn Công Chúa.

Thật lâu sau, nàng mới lắp ba lắp bắp: "Kia... đó là cái yếm của thiếp."

Chính là cái yếm mà nàng thay ra kia, tại sao lại ở dưới gối của Công Chúa?

"Nàng không ngủ sao?" Công Chúa thấp giọng.

"Ngủ, nhưng mà..." Chi Chi đang muốn nói tiếp thì một bàn tay đưa lên bịt mắt nàng: "Nếu còn chưa chịu ngủ, tối nay liền đừng mong được ngủ nữa."

Giọng hắn vang lên bên tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào vành tai trắng nõn của Chi Chi.

Chi Chi đành phải nhắm mắt lại, nghiêm chỉnh nằm ngủ.

https://thuviensach.vn

Dù vậy trong lòng nàng vẫn dấy lên nỗi nghi ngờ, nói không chừng người trước đó cướp hà bao và trộm yếm của nàng chính là Công Chúa, nói không chừng Công Chúa đã dùng cái thuật gọi là dịch dung đó.

Có lẽ lần trước nàng làm sai cách, có khả năng loại dịch dung này cần phải tắm mới sạch.

Mang theo suy đoán trong lòng, Chi Chi dần chìm vào giấc ngủ, nàng cực kỳ mệt mỏi rồi.

***

Sáng sớm hôm sau, Chi Chi tỉnh dậy thì phát hiện thấy mình đang rúc vào trong ngực Công Chúa.

Nàng vừa mở mắt ra thì Công Chúa cũng tỉnh lại, ánh mắt trong suốt của hắn không giống như người mới tỉnh ngủ.

Công Chúa nhìn nốt ruồi son trên mi tâm Chi Chi, đưa tay ra xoa xoa, phát hiện lau không sạch: "Sao tự nhiên lại mọc lên cái này?"

Chi Chi đưa tay lên sờ, nàng nhận ra bây giờ nốt ruồi son của quỷ nữ kia đã lưu lại trên mặt nàng, dù không quá đậm nét.

Nàng dùng sức bấm vào, muốn cạy nốt ruồi son đó ra, nhưng nàng làm đỏ ửng cả một vùng trán mà vẫn vô ích.

Công Chúa giữ tay Chi Chi, ngăn hành động tự làm đau mình của nàng lại: "Được rồi, dù sao cũng không xấu, đừng cạy ra."

Thật ra thì lời của Công Chúa cũng chưa hoàn toàn chính xác.

Mi tâm của Chi Chi có nhiều thêm một nốt ruồi son, không những không xấu đi mà ngược lại còn tăng thêm một phần xinh đẹp, bởi vốn dĩ quỷ nữ kia chính là Diễm Quỷ.

https://thuviensach.vn

Chỉ là điều này khiến Chi Chi càng trở nên không giống cô nương nhà lành.

***

Dùng bữa sáng xong, Công Chúa sai người đưa Chi Chi về Thuý Sai Viện.

Thải Linh nhìn thấy Chi Chi liền vội vàng nghênh đón.

Thanh Đại cười với Thải Linh một cái rồi rời đi.

Hôm nay thân thể Chi Chi đã thoải mái hơn so với hôm qua, đã có thể tự mình đi bộ.

Chẳng qua khi nhìn thấy Thải Linh thì nàng có chút chột dạ.

Vậy nhưng Thải Linh không hề hỏi gì, chỉ là càng thêm săn sóc hơn so với ngày xưa.

Chi Chi nghỉ ngơi mấy ngày, trong lòng nàng có chút không vui.

Kiểu gì nàng cũng phải rời khỏi phủ Công Chúa, chỉ tại quỷ nữ kia mà đêm hôm đó nàng mới không đi được.

Nhưng mà quỷ nữ đó vẫn còn một quỷ muội muội, không biết quỷ muội muội kia có đến tìm nàng trả thù hay không.

Nếu như quỷ muội muội đó đến tìm nàng trả thù, không phải là nàng sẽ chết chắc rồi sao?

Không thì, đợi thêm một thời gian nữa hẵng rời khỏi phủ Công Chúa, trước tiên cứ thử chờ xem quỷ muội muội đó có xuất hiện hay không đã.

Nghĩ như vậy nên tạm thời Chi Chi không có ý định chạy trốn nữa.

https://thuviensach.vn

***

Chẳng qua là không chạy trốn nữa thì Chi Chi lại có phiền toái mới.

Toàn bộ nha hoàn trong Thuý Sai Viện bị thay đổi một cách lặng lẽ.

Ngoại trừ Thải Linh và Linh Tiên, tất cả nha hoàn quét dọn đều đổi thành người của Công Chúa.

Mà hết thảy những việc này, đều là để tạo điều kiện thuận lợi hơn cho Công Chúa ra vào lúc buổi đêm.

***

Chi Chi ngồi trên bệ cửa sổ, chóp mũi có thể ngửi được hương hoa quế.

Nàng có chút sợ hãi vòng tay ôm lấy người đang đè sát bên trên, giọng nói có chút bất an.

Ánh mắt nàng hốt hoảng, giống như con thú nhỏ lạc đường: "Công Chúa, có thể đừng làm ở chỗ này hay không?"

Trong đôi mắt màu trà kia ẩn chứa nụ cười, hắn giơ tay vuốt mái tóc dài của Chi Chi: "Sợ sao?"

Chi Chi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặc dù bây giờ là đêm khuya, nhưng nàng luôn có cảm giác là mình sẽ bị nhìn thấy, hơn nữa bây giờ cả người nàng...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa, mắt phượng sũng nước, giống như dòng suối mùa xuân, cần cổ thon dài trắng nõn giống như bạch hạc: "Công Chúa, nhờ có người."

https://thuviensach.vn

Công Chúa đưa tay nắm cằm nàng, hơi thở của hai người hoà quện vào nhau: "Đừng sợ."

Tâm tư của nam nhân luôn xấu xa, nhất là nam nhân vừa mới biết ăn mặn.

Chi Chi thật là đáng thương.

***

Lúc Chi Chi được bế xuống thì trên mặt đã giàn giụa nước mắt, cả người thở hổn hển.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, chén canh kỳ quái đó lại xuất hiện.

Lần nào Công Chúa cũng nhìn chằm chằm cho đến khi nàng uống xong chén canh kia, không uống sẽ không được ngủ.

Chén canh kia có mùi vị không tốt chút nào, Chi Chi không thích uống, nhưng bất kể nàng nói thế nào, nũng nịu xin xỏ ra sao cũng đều không thành công, nàng vẫn phải uống chén canh kia.

Rõ ràng nàng không cảm thấy thân thể khó chịu ở đâu cả, vậy mà nhất định phải uống chén canh bổ thân thể ấy.

Chi Chi uống xong chén canh, liền đưa bát không cho Công Chúa.

Công Chúa đứng dậy đặt bát không lên bàn, sau đó quay trở lại giường.

Hắn ngồi ở cuối giường, cúi đầu nghiêm túc kiểm tra bên dưới, rồi nói nhỏ bên tai Chi Chi: "Có chút sưng, bôi thuốc rồi đi ngủ nhé?"

Chi Chi trực tiếp chui vào trong chăn, dùng hành động thể hiện sự cự tuyệt của mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng lại bị người ôm lấy, Công Chúa ôn tồn dỗ dành nàng: "Ngoan, bôi thuốc rồi đi ngủ, có lẽ ngày mai ta cũng sẽ bận rộn nhiều việc, không thể tới đây bôi thuốc cho nàng."

Hắn mà không tới đây thì nàng cũng đâu có cần phải bôi thuốc.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Chi Chi không dám nói ra miệng.

Một lát sau, nàng hít một ngụm khí lạnh: "Đau!"

Giọng nói của nàng tràn ngập vẻ đáng thương.

Công Chúa hơi ngừng lại, ngồi dậy hôn nốt ruồi son trên mi tâm Chi Chi: "Cố nhịn một chút là sẽ ổn thôi."

Chi Chi không chịu, nàng rúc vào trong giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết rõ hai chữ kháng cự.

Công Chúa không còn cách nào khác đành rút tay ra: "Hôm khác ta đến thăm nàng."

***

Hôm khác trong miệng Công Chúa là sau đó rất nhiều ngày.

Nửa tháng cứ như vậy mà trôi qua, trong nửa tháng này đã xảy ra một đại sự, chẳng qua chuyện này xảy ra ở trên triều, Chi Chi ở hậu trạch không hề biết chuyện.

Bây giờ nàng rảnh rỗi không có việc gì làm, mỗi ngày đều chỉ luyện nhảy múa với Liên ma ma, lại học thêm một ít khúc hát với Diệp ma ma.

***

https://thuviensach.vn

Thái Tử ngồi trên xe lăn, hắn nghĩ tới vẻ mặt của Nhị hoàng tử trong buổi lâm triều ngày hôm nay, không nhịn được mà cười khẽ, sau đó thành vỗ tay cười to.

Chờ khi hắn cười đủ rồi, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Diêu Dục, chắc chắn cô sẽ trọng thưởng ngươi."

Hắn nhìn nam nhân trước mắt, một lần nữa dấy lên hy vọng: "Chỉ cần có ngươi, cô tin tưởng, nhất định cô sẽ một lần nữa đoạt được sự trọng dụng của Phụ Hoàng."

Nam nhân được gọi là Diêu Dục cong môi cười một tiếng: "Thảo dân không dám nhận ban thưởng, chỉ là sau khi chuyện của Thái Tử điện hạ thành công thì có thể đáp ứng thỉnh cầu trước đó của thảo dân."

Thái Tử nhướn mày: "Thật không nghĩ tới ngươi lại có cùng sở thích với cô."

Diêu Dục gấp quạt giấy trong tay lại, ánh mắt kín đáo: "Đại khái là đời trước thiếu nợ nàng, cho nên đời này muốn bù đắp một hai."

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Con Chim Hoàng Yến Bị Nhốt Trong Lồng

Biên tập: B3

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Diêu Dục ngồi xe ngựa đi đến một con phố khác.

Phần lớn người sống trong con phố này thuộc tầng lớp bình dân, ít khi có quý tộc lui tới.

Diêu Dục vừa mới xuống xe thì có người tiến lại.

"Thiếu gia." Diêu Tứ đỡ lấy hắn: "Hôm nay tổ chức gia yến (*), phu nhân hy vọng thiếu gia về sớm."

(*) Gia yến: Bữa tiệc tổ chức tại gia.

Diêu Dục lấy quạt gõ vào đầu Diêu Tứ: "Biết rồi, ngươi cứ chờ ở chỗ này đi, nửa canh giờ nữa ta sẽ quay lại."

Diêu Tứ cảm thấy kỳ quái, từ sau hôm tham dự buổi mẫu đơn yến ở phủ Công Chúa đó, về đến nhà thiếu gia nhà bọn họ liền bị bệnh, hôn mê bất tỉnh cả tháng trời, phu nhân cũng sắp khóc đến mù cả mắt.

Lão gia mời vô số danh y trong kinh thành, thậm chí còn mời được cả ngự y trong thái y viện, nhưng thiếu gia cũng không có bất cứ chuyển biến tích cực nào.

Bỗng nhiên vào một ngày, thiếu gia tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua sau khi thiếu gia tỉnh lại thì trở nên có chút kỳ quái.

Trong kinh thành Diêu gia cũng là một gia tộc có địa vị, lão gia là một vị quan tam phẩm.

Thiếu gia trời sinh thần đồng, ba tuổi thuộc nghìn chữ, năm tuổi biết làm thơ, nhưng thiếu gia không thích quan trường, cho nên không hề tham gia khoa cử.

Mặc dù vậy danh tiếng của thiếu gia vẫn sớm được lưu truyền tới khắp các vị quý nữ trong kinh thành.

"Công tử áo gấm, mặt như châu ngọc."

Đây là những lời khen của người ngoài dành cho thiếu gia.

***

Năm ấy thiếu gia cử hành lễ cập quan ở Tông Miếu (**).

(**) Tông Miếu: Nơi thờ tổ tiên của vua.

Khi buổi lễ cập quan kết thúc, thiếu gia tiễn quan khách ra cửa miếu, bên ngoài miếu đã chen chúc đầy quý nữ, ngựa quý hương hoa vây kín cửa miếu đến mức gần như nước chảy không lọt.

Quan khách sửng sốt, sau đó cười nói: "Công tử áo gấm, quả nhiên là danh bất hư truyền, thật tiếc vì ngươi không gia nhập quan trường."

Thiếu gia cúi đầu cong môi cười một tiếng, coi như đáp lại.

***

Nhưng từ sau khi tỉnh lại đến giờ, dường như thiếu gia đã biến thành một con người khác.

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ hắn không mấy khi giao thiệp với đồng bạn, tới tham dự buổi mẫu đơn yến hôm đó chỉ do nhận được thiệp mời, hơn nữa cũng vì thực sự muốn đến ngắm hoa mẫu đơn trân phẩm một lần.

Vậy nhưng dạo gần đây thiếu gia rất hay vào cung, đã vậy còn luôn ghé qua một gia đình thường dân.

Thiếu gia còn không cho hắn nói với lão gia và phu nhân.

Diêu Tứ thở dài, hắn sợ lúc bị bệnh thiếu gia đã bị cái gì kỳ quái quấn lấy, cho nên bây giờ mới trở nên kỳ lạ thế này.

***

Lâm Nguyên đang đứng chơi cùng đám nhi đồng khác ở trước cổng, đột nhiên nghe thấy có người gọi mình.

Cậu bé quay đầu lại, trên mặt liền nở nụ cười: "Dục ca ca, huynh tới ư."

Cậu bé lập tức bỏ mặc những người bạn kia của mình, chạy nhanh tới.

Vừa chạy tới trước mặt người thanh niên, đầu liền bị một bàn tay xoa lấy: "Tiểu Nguyên, tan học rồi sao?"

Lâm Nguyên gật đầu: "Sao hôm nay Dục ca ca lại tới đây? Cha đệ không có ở nhà."

Diêu Dục mím môi cười: "Vậy không biết liệu Diêu mỗ có vinh hạnh mời Lâm công tử dùng cơm hay không?"

Lâm Nguyên vừa nghe thấy được ăn, vội vàng hoan hô: "Được chứ."

Diêu Dục dẫn Lâm Nguyên tới tửu lầu ăn một bữa phong phú, còn gói thêm một phần y hệt để Lâm Nguyên mang về nhà.

https://thuviensach.vn

Trước khi vào cửa Lâm Nguyên không nhịn được mà nghiêng đầu nhìn Diêu Dục: "Dục ca ca, đến bao giờ tỷ tỷ mới có thể trở về?"

***

Bây giờ cả cậu và cha cậu đều đã biết, tỷ tỷ gả vào phủ Công Chúa căn bản không phải là đi hưởng phúc, mà chính là đi để chịu khổ.

Lâm phụ và Lâm Nguyên tới thăm Chi Chi nhưng đều bị ngăn cản, nô bộc ở phủ Công Chúa còn không thèm đi thông báo giúp họ, cứ thế đuổi thẳng bọn họ đi, lại nói: "Đừng có cản đường, đi ra!"

Dáng vẻ tàn bạo ngang ngược kia chẳng khác nào coi bọn họ là chó hoang ven đường.

Về nhà Lâm phụ khó chịu rất lâu.

Mặc dù Lâm Nguyên vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã hiểu được sự tình.

Lâm phụ đoán nhất định Chi Chi ở trong phủ không được sủng ái, đến quyền phát biểu cũng không có.

Hơn nữa gia cảnh nhà bọn họ như vậy, sợ là có được sủng ái thì cũng chỉ được coi như một món đồ chơi mà thôi.

Nếu như Phò Mã thật tâm đối xử tốt với Chi Chi, thì nào có chuyện nhà mẹ đẻ muốn đến thăm một chút cũng không được.

Lâm phụ chưa từ bỏ ý định, một lần nữa đến cửa, chẳng qua lần này thảm hại hơn, tên nô bộc hung ác ngay cả lời cũng không thèm nghe, nhìn Lâm phụ ăn mặc giản dị, liền cứ thế đuổi người.

Lâm phụ bị đẩy từ trên thềm đá xuống, may mắn là được người ta đỡ lấy.

https://thuviensach.vn

Người này chính là Diêu Dục.

Lâm Nguyên rất thích Dục ca ca.

Chưa nói đến việc Dục ca ca rất tuấn tú, tấm lòng còn rất tốt bụng.

Hôm đó không chỉ mời đại phu cho cha, còn thường xuyên tới hỏi thăm sức khoẻ.

Sau khi Dục ca ca biết được mục đích tới phủ Công Chúa của bọn họ thì hơi kinh ngạc: "Chi Chi trong miệng hai người chính là Ngũ di dương của Phò Mã?"

Lâm phụ sửng sốt: "Sao công tử biết?"

"Có vẻ như Ngũ di nương sống trong phủ không được tốt cho lắm, lần trước khi Diêu mỗ nhìn thấy, Ngũ di nương phải mặc y phục nha hoàn, lại còn bị phạt."

Lâm phụ nghe vậy thì suýt nữa ngất xỉu, Diêu Dục vội vàng đỡ lấy: "Lâm bá phụ, mau ngồi xuống."

Lâm phụ chưa bao giờ nghĩ tới nữ nhi bảo bối mình đặt trong tim mà cưng chiều suốt bao năm nay, khi đến nơi đó lại không đáng giá một đồng.

Người trong phủ Công Chúa coi bọn họ là chó hoang ven đường cũng thôi đi, ông vẫn nghĩ ít nhất nữ nhi của ông không phải lo cơm áo, không cần phải chịu khổ, dù sao thì cũng vẫn được gả cho Phò Mã, nào biết...

Hạng người quyền quý đó đâu có thèm để thường dân như bọn họ vào trong mắt?

Có lẽ là khi rơi vào tuyệt vọng thì cái gì cũng dám nghĩ đến, Lâm phụ nói với Diêu Dục những lời không nên nói: "Diêu công tử, liệu có cách nào để Phò Mã hưu thiếp không?"

https://thuviensach.vn

Từ cổ chí kim chưa từng nghe đến chuyện hưu thiếp, thật ra phu thê hoà li (***) thì có, còn hưu thiếp thì chưa bao giờ nghe qua.

(***) Hoà li: bỏ nhau.

Nếu như nam nhân không thích tiểu thiếp của mình sẽ cứ thế bỏ mặc, hoặc trực tiếp đuổi ra ngoài.

Chỉ là nếu bị đuổi ra ngoài thì thanh danh của tiểu thiếp đó sẽ bị huỷ hoại.

Chi Chi mà bị Phò Mã đuổi đi, sợ là cả đời này cũng sẽ không có ai thèm lấy Chi Chi nữa.

Lâm phụ vô cùng hối hận, đáng lẽ ra ban đầu ông không nên dâng bức hoạ lên.

Thế nhưng nếu như Chi Chi ở trong phủ Công Chúa mà chịu khổ thì thà quay về còn hơn, danh tiếng xấu cũng mặc kệ đi, cùng lắm thì ông nuôi Chi Chi cả đời, Chi Chi là nữ nhi của ông.

Diêu Dục trầm ngâm chốc lát mới nói: "Thật ra thì hưu thiếp cũng không phải là không thể, chỉ là cần phải bàn bạc kỹ hơn."

Lâm phụ nhìn vị công tử cẩm y hoa ngọc trước mặt, không nhịn được hỏi: "Diêu công tử, chúng ta và công tử không quen không biết, vì sao công tử lại muốn giúp chúng ta?"

Ánh mắt Diêu Dục khẽ động, cuối cùng mặt hơi ửng đỏ: "Thực không dám giấu, hôm đó trong bữa mẫu đơn yến ở phủ Công Chúa, Diêu mỗ xui xẻo đụng phải Công Chúa, là Chi Chi cô nương thay Diêu mỗ giải vây, cũng chính vì vậy nên mới phải chịu phạt. Diêu mỗ không đành lòng nhìn Chi Chi cô nương phải ở trong phủ chịu khổ, chính vì muốn báo đáp ân tình."

https://thuviensach.vn

Lâm phụ hơi sững sờ: "Cái này..."

Diêu Dục hành đại lễ: "Lâm bá phụ yên tâm, Diêu Dục ta không phải là người có lòng dạ độc ác, hơn nữa ta cũng chưa có hôn phối, nếu như Lâm bá phụ gật đầu đồng ý, Diêu mỗ nguyện mang đồ cưới tới rước Chi Chi cô nương vào cửa làm chính thê."

Lâm phụ thật sự kinh sợ, ông nhìn ra vị Diêu công tử trước mắt này cũng không phải là người bình thường, từ cách ăn mặc cho đến phong thái cử chỉ, tất cả đều chứng tỏ đây là một vị công tử quyền quý.

Người như vậy sao có thể vừa gặp Chi Chi đã đem lòng cảm mến?

"Chuyện này... Ta không thể làm chủ, hay là cứ chờ xem ý Chi Chi ra sao." Lâm phụ do dự một lát mới nói.

Diêu Dục mỉm cười gật đầu: "Tất nhiên rồi, nếu như Chi Chi cô nương không muốn gả cho Diêu mỗ, Diêu mỗ cũng không oán hận dù chỉ một câu."

***

Từ sau khi cho thấy tâm ý của mình, Diêu Dục càng thường xuyên tới, thậm chí còn bỏ tiền ra sửa chữa Lâm gia một phen.

Khi Chi Chi được gả vào phủ Công Chúa, Lâm phụ được nhận một nghìn lượng bạc trắng, nhưng ông không dám tuỳ tiện sử dụng số bạc đó.

Ông luôn sợ nữ nhi ở trong đó phải chịu khổ, sợ đến một ngày nữ nhi không được những quý nhân kia yêu thích rồi bị đuổi ra ngoài, đến lúc đó ông sẽ trả số bạc này lại cho nữ nhi, để Chi Chi mở một cửa tiệm nhỏ cũng được, có thể tự nuôi sống bản thân mình.

https://thuviensach.vn

Nếu nàng muốn tái giá, số bạc kia liền cho nàng làm đồ cưới, tránh cho gia đình bên chồng ghét bỏ phận tái giá của nàng.

Lâm phụ không dùng đến số bạc kia mà cất đi, nên cuộc sống không khác gì mấy so với trước đây.

Nhưng từ khi Diêu Dục đến, chuẩn bị chu đáo từ ngoài vào trong, thậm chí còn giúp Lâm Nguyên chuyển sang một thầy dạy khác chất lượng hơn.

So với trước kia thì bây giờ Lâm gia sống tốt hơn rất nhiều.

***

Diêu Dục nghe được câu hỏi của Lâm Nguyên thì vẻ mặt dịu lại, hắn an ủi Lâm Nguyên: "Tiểu Nguyên, tỷ tỷ của đệ sẽ sớm về thôi."

Mặc dù Lâm Nguyên có chút ũ rũ, nhưng vẫn gật đầu: "Cám ơn Dục ca ca, nhất định đệ sẽ chờ cho đến khi tỷ tỷ quay về. Đệ muốn viết thư cho tỷ tỷ, gửi đến phủ Công Chúa nhiều lần, sẽ có một lúc nào đó họ giúp đệ truyền tin."

Diêu Dục mặt không đổi sắc: "Nếu như Tiểu Nguyên tín nhiệm huynh, không bằng đưa thư cho huynh, huynh sẽ nghĩ cách giúp Tiểu Nguyên truyền tin vào."

"Có thật không?" Lâm Nguyên lập tức tươi cười: "Vậy thì tốt quá, đệ có rất nhiều lời muốn nói với tỷ tỷ. Đệ học được rất nhiều chữ rồi."

Đột nhiên Lâm Nguyên ngừng nói.

Diêu Dục nhìn Lâm Nguyên khó hiểu.

"Đệ quên mất là tỷ tỷ không biết chữ." Lâm Nguyên lại ủ rũ như cũ.

https://thuviensach.vn

Ban đầu Diêu Dục hơi ngạc nhiên, sau đó khuôn mặt tuấn tú cố nhịn cười.

Đôi mắt hắn cong cong, giống như vầng trăng khuyết: "Vậy Tiểu Nguyên có thể vẽ cho tỷ tỷ của đệ xem."

"Thôi, đệ không biết vẽ tranh." Lâm Nguyên xua tay.

"Thế thì Tiểu Nguyên cứ viết thư đi, chắc là bên người Chi Chi cô nương có nha hoàn biết chữ, chẳng qua có một số lời Tiểu Nguyên không thể viết vào trong thư."

Nghe được câu này, Lâm Nguyên một lần nữa trở nên hưng phấn.

***

Nhìn theo bóng Lâm Nguyên đi vào cửa, Diêu Dục xoay người rời đi.

Diêu Tứ thấy thiếu gia nhà mình trở lại thì vội vàng xua tay.

Quãng đường Diêu Dục đi qua nhận được không ít ánh mắt đưa tình, nhưng hắn căn bản không buồn để ý, trực tiếp lên xe ngựa.

"Trở về phủ."

"Vâng, thiếu gia."

***

Khi Chi Chi nhận được thư đã là mấy ngày sau, Thải Linh cầm thư bước vào: "Ngũ di nương, đây là thư mà nô tài gác cổng đưa tới."

"Thư? Cho ta sao?"

Thải Linh đưa thư cho Chi Chi: "Hình như là người nhà của người gửi tới."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe vậy thì hai mắt sáng lên, nàng vội vàng bóc thư ra.

Sau khi mở ra nàng liền ngẩn người, không kìm được mà lẩm bẩm trong lòng.

Tiểu Nguyên học vẽ từ bao giờ vậy? Còn vẽ đẹp như thế.

Mấy mặt tranh này được vẽ hết sức sống động, Chi Chi xem hiểu.

Tiểu Nguyên và cha nàng nhớ nàng.

Chi Chi nhìn vào tờ tranh cuối cùng, phát hiện thấy tờ này không giống với mấy tờ trước.

Tờ này vẽ một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, mà có một bàn tay đang đặt trên cửa lồng.

Trong nhà nuôi chim sao?

Chi Chi có chút nghi hoặc.

Chi Chi cất bức thư lại, đặt vào trong hộc tủ đựng đồ quý kia.

***

Buổi tối, sau khi dùng bữa tối xong không lâu, Chi Chi cảm thấy dạ dày nhộn nhạo.

Nàng nôn khan vài cái, mặt lập tức trắng bệch.

Thải Linh ở bên cạnh thấy vậy thì cả kinh: "Ngũ di nương, người bị làm sao vậy?"

Chi Chi dùng khăn tay bịt miệng, đôi mày thanh tú nhíu lại, lắc lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Thải Linh khẽ động: "Nô tỳ đi mời Tằng đại phu."

Nói xong nàng ta liền cứ thế chạy thẳng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: "Không Một Ai Khác Có Thể Yêu Kiều Hơn Nàng."

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Linh Tiên thấy vậy liền đỡ Chi Chi ngồi xuống giường: "Ngũ di nương, người ngồi lên giường nghỉ ngơi trước đi."

Đây là lần đầu tiên Chi Chi thấy Thải Linh kích động như vậy, lại cứ thế chạy thẳng ra ngoài.

Nàng cố nén cảm giác buồn nôn: "Ngươi gọi Thải Linh quay lại đi, chẳng qua ta chỉ đau bụng bình thường thôi."

Linh Tiên nghe vậy nhưng vẫn khuyên: "Ngũ di nương, hay là cứ mời đại phu tới khám cho yên tâm."

Khiến Chi Chi không ngờ nhất chính là, nàng còn nhìn thấy Công Chúa.

Hắn trực tiếp xông vào, đi đằng sau chính là Tằng đại phu.

Tằng đại phu run run rẩy rẩy bước vào.

"Tằng đại phu, khám cho Ngũ di nương."

Công Chúa vừa bước vào phòng thì hơi khựng bước chân, hắn thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

Tằng đại phu đặt hòm thuốc ở trên bàn, để Linh Tiên giúp hắn cột sợi tơ lên cổ tay Chi Chi.

Khi Tằng đại phu khám xong hết thảy, ánh mắt Công Chúa vẫn luôn nhìn chằm chằm vào sợ tơ kia, sợi tơ kia chỉ hơi động một cái cũng khiến ánh mắt hắn biến đổi theo.

Tằng đại phu lau mồ hôi trên trán: "Hồi Công Chúa, Ngũ di nương không có gì đáng ngại, sợ là buổi tối ăn phải đồ nguội, tỳ vị bị tổn thương, uống mấy thang thuốc dạ dày là ổn thôi."

Công Chúa liếc nhìn màn giường, nơi đó có bóng người lấp ló: "Ngoài cái này ra, không có vấn đề gì khác sao?"

Tằng đại phu vội vã gật đầu.

Linh Tiên tiễn Tằng đại phu về, cửa bên ngoài khép lại.

Chi Chi vẫn có chút không thoải mái, nên vẫn nằm yên trên giường không muốn cử động.

Nàng nhìn bàn tay đang vén màn giường của nàng lên.

Gương mặt của Công Chúa xuất hiện trước mặt nàng.

Hắn ngồi xuống giường: "Còn khó chịu nữa không?"

Thật ra thì Chi Chi đã không còn buồn nôn nữa, nhưng khi nhìn thấy Công Chúa nàng vẫn rụt người vào trong giường: "Sao Công Chúa lại tới đây?"

Công Chúa bế nàng đặt ngồi lên đùi mình, trong mắt hắn có vẻ mệt mỏi nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Ngửi được mùi hương trong veo trên người đối phương, hắn không nhịn được mà hôn gương mặt phúng phính của đối phương một cái.

Chi Chi sợ nhột nên né tránh, bây giờ sắc mặt nàng đã hồng hào trở lại, hoàn toàn không còn cảm giác buồn nôn như lúc đầu.

"Lần trước vẫn chưa bôi thuốc xong, để Bổn cung nhìn thử xem có còn sưng nữa không?"

Công Chúa dùng vẻ mặt nghiêm túc để đùa giỡn lưu manh, ngón tay thon dài mở đai lưng Chi Chi ra.

Thải Linh bưng bát thuốc đang chuẩn bị gõ cửa thì nghe thấy tiếng động bên trong, nàng ta vội vàng ngừng lại.

Nàng ta cúi nhìn bát thuốc trong tay, cuối cùng đành bưng đi.

Công Chúa quay lại sử dụng giọng thật của hắn, hắn đưa tay vuốt ve cần cổ trắng nõn của Chi Chi, những dấu vết hồng hồng trước đó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là những dấu vết mới tinh.

Thân thể thiếu nữ trắng tuyết giống như một tờ giấy, để mặc hắn tuỳ ý vẽ lên những nốt mực.

Nhưng có đôi khi lại không thể không cẩn thận một chút, chỉ sợ hơi quá tay một cái liền làm đối phương vỡ tan.

Mắt phượng thiếu nữ ướt sũng, khoé mắt hẹp dài ửng hồng, đôi môi đỏ mọng phả ra hơi thở ấm áp.

Nàng da trắng tóc đen, tựa như đã trở thành yêu nữ trong những câu chuyện xưa, chẳng qua yêu nữ này vẫn chưa tu luyện đủ, chưa chống đỡ được bao lâu đã kêu đau.

https://thuviensach.vn

Công Chúa lùa ngón tay vào mái tóc dài mượt mà của Chi Chi: "Không một ai khác có thể yêu kiều hơn nàng."

Chi Chi cắn môi khẽ nói: "Ai khác trong miệng của Công Chúa là những ai?"

Nàng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, vậy nhưng cũng khiến Công Chúa đỏ mặt.

Hắn thực sự chưa từng tiếp xúc với ai khác, từ nhỏ đã phải sống như một cô nương.

Những hoàng tử khác khi được mười mấy tuổi đều sẽ lâm hạnh Đại cung nữ bên người, Thục quý phi không hề an bài những chuyện này cho hắn.

"Đau!" Chi Chi không biết câu này của mình đã chọc giận đối phương.

Đối phương dùng sức càng mạnh, nàng kêu lên một tiếng, sau đó tiếng nghẹn ngào cũng bị nuốt lấy.

Đêm khuya dài đằng đẵng, nến đỏ trong phòng cháy đến khi trời sáng.

***

Hôm sau Chi Chi phát hiện ra mình tới tháng, tự nhiên lại cảm thấy vui vẻ.

Bình thường mỗi khi tới tháng nàng đều bị đau bụng, nên nàng ghét nhất những ngày này, nhưng bây giờ lại cảm thấy thật may mắn.

Lúc uống nước đường đỏ, Chi Chi không nhịn được mà cười cười.

Thải Linh ở bên cạnh nhìn thấy kỳ quái: "Ngũ di nương, hôm nay người có chuyện gì cao hứng sao?"

https://thuviensach.vn

"Không có." Chi Chi lắc đầu, cảm thấy nếu như nói suy nghĩ trong lòng với Thải Linh, nhất định Thải Linh sẽ cười nhạo nàng.

Nàng thực sự cảm thấy cái chuyện kia không thoải mái chút nào, nhưng mà nhìn Công Chúa xuống nước xin nàng dỗ nàng, ngược lại cũng thấy có chút thú vị.

Vì ngày hôm qua thân thể Chi Chi khó chịu nên hôm nay còn uống thêm một bát thuốc.

Thuốc kia rất đắng, Chi Chi vừa uống vừa nhíu mày.

Khó khăn lắm mới uống xong, lúc này Linh Tiên đi vào, biểu tình của nàng ta có chút khác lạ.

Chi Chi nhìn thấy thì hỏi: "Linh Tiên, ngươi sao vậy?"

Linh Tiên đi ra cửa nhìn xung quanh, đóng cửa lại, sau đó mới đi đến nói thầm bên tai Chi Chi: "Ngũ di nương, vừa có chuyện xảy ra."

"Chuyện gì vậy?"

"Tam di nương động thủ đánh Tứ di nương, bây giờ cả hai người họ đều bị Cung ma ma phạt quỳ."

Chi Chi kinh ngạc.

"Các nàng đánh nhau? Tại sao?"

Linh Tiên thấp giọng: "Nô tỳ chỉ nghe được một chút thôi, sau khi Tứ di nương bị đánh thì có mắng mấy câu, hình như là mắng Tam di nương bị ma quỷ làm u mê hết đầu óc. Tam di nương nghe vậy lại muốn xông lên tiếp tục đánh Tứ di nương." Linh Tiên nói đến đây, không nhịn được cười trộm: "Gương mặt như hoa như ngọc của Tứ di nương bị Tam di nương

https://thuviensach.vn

đánh sưng cả lên, nha hoàn bên cạnh cũng không ngăn được. Không ngờ Tam di nương nhìn qua yếu ớt mà khi kích động lên lại hung dữ như vậy."

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này không liên quan gì tới nàng, liền không quan tâm nữa.

Nhưng thật không may, Cung ma ma phái người mời Chi Chi qua.

***

Khi Chi Chi đến nơi, Tam di nương và Tứ di nương đều không bị phạt quỳ như Linh Tiên nói, cả hai đều đang đứng, chẳng qua dáng vẻ hiện tại của cả hai người...

Tam di nương ngoại trừ tóc tai rối loạn ra thì những chỗ khác đều ổn cả, còn Tứ di nương ở bên cạnh thì thực sự giống như Linh Tiên nói, gương mặt sưng đỏ, tóc cũng hoàn toàn xổ tung.

Cung ma ma đứng đằng trước, sắc mặt khó coi, thấy Chi Chi đến thì biểu tình mới hơi dịu lại một chút: "Ngũ di nương, nô tỳ mời người tới là vì lúc Tam di nương và Tứ di nương cãi vã có nhắc tới người."

"Ta?" Chi Chi có chút ngạc nhiên: "Ta không làm cái gì cả."

Đột nhiên Tứ di nương cười khẽ một tiếng, nàng ta nghiêng đầu nhìn sang, hai mắt nhìn chằm chằm vào Chi Chi.

Chi Chi nhìn ngược trở lại, quả thực không hiểu chuyện này thì có liên quan gì tới nàng.

Tứ di nương thu hồi ánh mắt, nói với Cung ma ma: "Cung ma ma, chuyện này là do ta và Tam tỷ tỷ nhất thời nói bừa mới trở thành như vậy, hoàn toàn không có liên quan gì đến Ngũ muội muội."

https://thuviensach.vn

Nàng ta liếc mắt nhìn Tam di nương ở bên cạnh: "Tam tỷ tỷ, tỷ nói đi?"

Vẻ mặt Tam di nương âm trầm: "Hừ, ngươi còn lắm miệng thêm một câu nữa, Tô Nguyệt Dung ta liền xé rách miệng ngươi."

Cung ma ma nổi giận: "Tô thị, xin cẩn trọng lời nói."

Tứ di nương cũng nổi giận đến mức không biết nói gì, vốn dĩ nàng ta bị đánh, nhưng xét về gia thế, nàng ta không địch lại Tam di nương.

Dù nàng ta có viết thư cho cha thì cũng vô dụng.

Nhưng mà Tô Nguyệt Dung này lại dám quá quắt như vậy, khiến nàng ta thực sự tức giận.

Chi Chi nhìn Tam di nương và Tứ di nương bằng ánh mắt ngơ ngác.

Đời trước hai người các nàng có mối quan hệ rất tốt mà, sao đời này lại đánh nhau?

Chi Chi nghĩ mãi về vấn đề này, đến khi quay trở lại Thuý Sai Viện vẫn không nghĩ ra.

***

Ban đêm, Chi Chi đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì có người vào phòng nàng, còn leo lên giường nàng.

Khi đối phương đang định cởi y phục của nàng ra, Chi Chi chậm rãi nói: "Thiếp đang tới tháng."

Tay Công Chúa khựng lại, đôi mắt màu trà thoáng hiện lên vẻ lúng túng.

https://thuviensach.vn

Hắn kéo chăn đắp kín người Chi Chi, vòng tay ôm lấy nàng qua lớp chăn.

Chi Chi thấy hình như Công Chúa muốn ngủ lại chỗ này thì không khỏi có chút nghi ngờ.

Mỗi lần Công Chúa tới đây đều là vì làm cái chuyện đó, bây giờ không làm được, sao hắn vẫn còn chưa chịu đi?

"Công Chúa?" Chi Chi nhẹ nhàng gọi.

Công Chúa đã nhắm hai mắt lại, nghe vậy thì ừm một tiếng.

"Sao Công Chúa không về ngủ đi?" Chi Chi hỏi.

Đến mí mắt Công Chúa cũng không thèm chớp lấy một cái: "Tối nay ở với nàng."

"Thiếp không cần..." Lời còn chưa nói xong, miệng Chi Chi đã bị một bàn tay bưng kín, cánh môi hoàn mỹ của đối phương hé mở: "Ngủ đi."

***

Sáng ngày hôm sau lúc Chi Chi tỉnh lại thì thấy Công Chúa vẫn chưa đi mà đang ngồi trên giường, vẻ mặt ngây ngốc.

Hắn kinh ngạc nhìn y phục của mình, Chi Chi vừa nhìn theo liền đỏ mặt.

"Đây là cái gì?" Công Chúa định đưa tay ra chạm vào vệt màu đỏ trên y phục, nhưng chưa kịp chạm vào thì tay đã bị giữ lấy.

Chi Chi giữ tay Công Chúa, lời nói có chút lắp bắp: "Cái đó... Cái đó..."

https://thuviensach.vn

Công Chúa ngước mắt lên nhìn Chi Chi, gương mặt luôn lạnh như băng lại xuất hiện vẻ ngây ngốc, nhìn qua có thêm mấy phần khả ái: "Là gì vậy?" Giọng hắn rất nhẹ.

"Là máu tháng." Chi Chi cắn răng mới nói ra được câu này.

Công Chúa không dám tin nhìn vệt màu đỏ kia, lại nhìn sang Chi Chi, sau đó nhắm hai mắt lại.

***

Hình như nàng đã doạ Công Chúa bỏ chạy.

Từ buổi sáng hôm đó sau khi Chi Chi vô tình làm dây một vệt máu tháng lớn lên y phục của Công Chúa, Công Chúa liền biến mất suốt mấy ngày.

Lúc Công Chúa đi, tay còn che mặt, mà y phục trên người hắn thì được Thanh Đại ôm trở về.

Chi Chi đưa tay bưng kín mặt, mặc dù mấy ngày đã trôi qua, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất mất mặt.

Rốt cuộc thì đêm đó nàng đã ngủ thế nào cơ chứ?

Lúc nàng ngủ dậy, trên mông nàng đều là một màu đỏ, sau đó nữa chính là y phục trên người Công Chúa, tất cả đều là...

"Ngũ di nương." Thải Linh đi từ bên ngoài vào: "Người nhà của người lại đưa thư tới."

Chi Chi cảm thấy có vẻ như đời này nàng nhận được thư thường xuyên hơn đời trước.

https://thuviensach.vn

Nàng bóc lá thư, lần này hình như là vẽ tranh kể về tình hình của đệ đệ nàng, có vẻ là đã học hành thật tốt.

Bỗng Chi Chi hơi sững người, bởi nàng phát hiện bức tranh này vẽ y phục của đệ đệ nàng không quá giống với cách ăn mặc trước kia.

Trên y phục này còn vẽ cả ngọc bội.

Chi Chi nghĩ liệu có phải ở nhà xảy ra chuyện gì hay không, nàng ngẩn người ra.

Đã lâu như vậy rồi mà quỷ muội muội vẫn không hề xuất hiện, có lẽ sẽ không xuất hiện nữa, Chi Chi cất lá thư vào, lại bắt đầu nghĩ đến việc chạy trốn.

Chẳn qua chuyện chạy trốn không được thuận lợi cho lắm, bởi vì Công Chúa bị phạt.

Nghe nói khi Công Chúa vào cung tham gia yến tiệc đã chọc giận Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng ném ly ngay tại chỗ, trực tiếp phạt cấm túc Công Chúa một tháng.

Trong một tháng này, người trong phủ Công Chúa đều không thể tuỳ ý ra vào, bên ngoài phủ còn có cả binh lính canh giữ.

***

Công Chúa chịu phạt, làm liên luỵ tới Phò Mã cũng bị mắng đến vuốt mặt không kịp.

Tiền triều Phò Mã không thể làm quan, nhưng đương triều Phò Mã có thể.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng vì Công Chúa mà Phò Mã cũng bị cưỡng chế cấm một tháng không được lên triều.

Cái này quả thật là trừng phạt rất nặng, Chi Chi nhớ đời trước Công Chúa cũng không có bị phạt nặng như vậy.

Tuy nhiên sau khi bị phạt, có vẻ như Công Chúa rất ung dung, bởi hắn vẫn còn có hứng thú dạy Chi Chi học chữ.

Công Chúa cầm tay Chi Chi, viết một chữ "Chi" ngay ngắn trên giấy tuyên thành.

"Đây là tên nàng." Hắn nói bên tai Chi Chi.

Hơn nửa người Chi Chi dựa vào trong ngực Công Chúa, nàng sắp đứng không vững rồi, bút trong tay cũng không cầm được: "Công Chúa." Nàng nói như cầu xin.

"Đừng cử động." Công Chúa đỡ eo Chi Chi, giọng nói chính trực, biểu tình nghiêm túc: "Luyện chữ cho thật giỏi đi."

Chi Chi cắn môi, sắp phát khóc đến nơi, đây đâu phải là học viết chữ, rõ ràng là đang cố ý trêu ghẹo nàng.

"Nàng tự viết xem." Công Chúa buông tay Chi Chi, vừa buông xong, bút lông liền bị rơi xuống mặt giấy.

Lúc này căn bản là Chi Chi không tài nào cầm được bút.

Bút lông vừa rơi xuống, Công Chúa liền cười khẽ một tiếng: "Chi Chi không muốn luyện chữ sao?"

"Không, thiếp muốn." Chi Chi nghiêng đầu nhìn Công Chúa, trong đôi mắt phượng tràn ngập tủi thân: "Nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

Lời còn lại nàng thật khó mà mở miệng.

Gương mặt xinh đẹp đó của Công Chúa vẫn mang vẻ chính ngực ngay thẳng: "Tay Chi Chi không cầm được bút, vậy Bổn cung muốn thử nhìn xem liệu Chi Chi có thể cầm được những chỗ khác hay không."

***

Mặc dù vậy, Chi Chi vẫn nhớ được mấy chữ, nàng đã biết viết tên mình và tên Công Chúa.

Ba chữ "Bùi Tín Phương" này Chi Chi phải luyện rất lâu mới viết được.

Nếu không cẩn thận viết sai, còn phải chịu phạt, hình phạt thường thấy chính là khiến Chi Chi ở trong thư phòng đến hai canh giờ cũng không ra được.

Mấy ngày tiếp theo, nàng vừa nhìn thấy chiếc bàn trong thư phòng liền e ngại, đến chạm cũng không muốn chạm vào.

Chi Chi thật sự muốn hình phạt của Công Chúa nhanh nhanh kết thúc.

Từ trước đến nay chưa bao giờ nàng cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy.

***

Ngày hôm đó Chi Chi vừa dùng xong bữa tối thì Thanh Đại đi tới, mời Chi Chi đến núi giả ở hậu viện, Công Chúa đang chờ ở nơi đó.

Chi Chi không hiểu lắm, lúc Thải Linh mặc áo ngoài cho nàng, nàng còn hỏi Thanh Đại: "Đến núi giả làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Thanh Đại cười một tiếng: "Chuyện này thì, nô tỳ cũng không biết nữa. Công Chúa chỉ phân phó như vậy, hơn nữa nô tỳ chỉ có thể đưa Ngũ di nương tới, cũng không thể ở lại."

***

Chi Chi đến nơi đó, nhưng thấy chỗ núi giả không có một bóng người.

Thanh Đại đưa nàng tới xong liền đi ngay, để Chi Chi đứng đó một mình.

Nàng xách đèn đi quanh một vòng, cũng không nhìn thấy Công Chúa, cuối cùng nàng đưa mắt nhìn vào bên trong núi giả, núi giả này có thể chui vừa người.

Chi Chi do dự một lát, liền xách đèn đi vào.

Bên trong tối thui, đèn lồng chỉ có thể chiếu sáng một chút khoảng không trước mặt.

"Công Chúa?" Chi Chi nhỏ giọng gọi một tiếng, không có ai trả lời.

Nàng dừng bước, thôi, chỗ này có chút doạ người, hay là nàng trở về đi thôi.

Chi Chi vừa mới xoay người, môi đã bị người ta bưng kín, đèn lồng trong tay rơi xuống đất.

Tiếng thét của Chi Chi bị cưỡng ép nuốt xuống, chỉ còn lại tiếng nghẹn ngào nho nhỏ.

Nàng sợ đến run lẩy bẩy, nhưng nàng có giãy giụa thì trong mắt đối phương cũng chỉ như một con mèo nhỏ mà thôi, không có chút sức mạnh nào.

https://thuviensach.vn

Chi Chi bị người nọ nửa kéo nửa ôm đi càng sâu vào bên trong núi giả, trong đôi mắt phượng của nàng ngập tràn kinh hãi, mãi cho đến khi nàng bị đặt lên trên vách tường trong núi giả.

Vị trí hiện tại của nàng vừa vặn có một cửa hang bị khuyết, ánh trăng chiếu vào cửa hang, lúc này Chi Chi đã nhìn thấy rõ mặt đối phương.

"Bị doạ rồi sao." Đối phương nhẹ giọng nói.

Suýt chút nữa Chi Chi đã mềm nhũn hai chân mà ngã xuống đất, nàng trừng mắt nhìn người trước mặt: "Công Chúa, tại sao lại doạ thiếp như vậy?"

Công Chúa hoàn toàn không cảm thấy chột dạ, còn cười nhạo Chi Chi: "Là do chính nàng quá nhát gan, giống y như con chuột."

Chi Chi nghe được lời này thì không nhịn được mà nghiến răng nghiến lợi, nào có ai so người với chuột.

Mặc dù Chi Chi không đi học, nhưng cũng biết đây không phải là từ tốt đẹp gì, nếu khen thì ít nhất cũng phải nói giống như mấy con vật đáng yêu như con mèo nhỏ, con thỏ nhỏ mới đúng.

Công Chúa nhìn vẻ tức giận của Chi Chi, nụ cười bên miệng càng trở nên sâu hơn.

"Đưa nàng tới đây, dĩ nhiên là để xem thứ quan trọng."

Công Chúa đặt ngón tay lên môi Chi Chi: "Đừng nói nữa."

Chi Chi trừng mắt nhìn, nghe lời ngừng nói.

Một lát sau, đột nhiên nàng nhìn thấy có rất nhiều đom đóm bay vào từ cửa hang, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đom đóm đến vậy.

https://thuviensach.vn

Những con đom đóm kia như hàng triệu vì sao bay vào, ánh sáng lấp lánh soi rọi khắp núi giả.

Chi Chi không kìm được mà mở to mắt, dường như đôi mắt luôn lạnh như băng của người bên cạnh cũng được bầu trời sao này sưởi ấm.

Đàn đom đóm kia bay khắp nơi trong núi giả, sau đó toàn bộ cùng bay về một hướng.

Đó là chỗ sâu hơn trong núi giả.

Ánh mắt Chi Chi đuổi theo đàn đom đóm kia, liền nhận ra ở sâu trong núi giả có treo một bức hoạ.

Đàn đom đóm kia đậu lên bức hoạ, cuối cùng trên bức hoạ xuất hiện một mỹ nhân rực rỡ lung linh tuyệt trần.

Mỹ nhân kia tươi đẹp thướt tha.

Đàn đom đóm chậm rãi dịch chuyển trên bức hoạ, mỹ nhân kia liền giống như đang cử động.

Nhất cử nhất động, đều thấm đẫm phong tình.

Chi Chi hơi há miệng, nàng nhìn người bên cạnh, lại nhìn sang bức hoạ cách đó không xa: "Kia... Đó là thiếp?"

Công Chúa hơi nhếch môi, hắn hơi mất tự nhiên đưa tay ra vuốt cằm.

Bỗng nhiên bên tai Chi Chi vang lên một tiếng "Vút", nàng liền ngẩng đầu lên.

Từ bên trong cửa hang đó, nàng nhìn thấy đèn khổng minh đỏ rực bay khắp trời.

https://thuviensach.vn

Những ngọn đèn khổng minh kia giống như đồ trang sức tô điểm cho bầu trời đêm, như từng con chim nhỏ bay lượn khắp không trung.

"Sinh nhật mười sáu tuổi của nàng không thể tổ chức được ở Hành Cung, nên hôm nay chúc mừng bù đi."

Giọng Công Chúa vang lên bên tai Chi Chi, nàng nghe thấy thì không nhịn được mà xoay sang nhìn đối phương.

Khi đối diện với đôi mắt màu trà kia, Chi Chi thấy cảm xúc trong mắt đối phương rất phức tạp, phức tạp khiến nàng không sao hiểu nổi.

Khi nàng còn đang nghiền ngẫm cảm xúc trong đôi mắt ấy, môi đã bị đối phương hôn lên.

Áo ngoài của Chi Chi rơi tuột xuống đất.

Nàng nhìn bộ diêu trên đầu Công Chúa, những viên ngọc trên bộ diêu va chạm vào nhau, phát ra tiếng lách cách.

Nàng cắn môi, không muốn phát ra thanh âm trong cổ họng.

Công Chúa bất chợt đổi sang giọng nữ, hắn nói bên tai Chi Chi: "Ngũ di nương, nàng hầu hạ tốt lắm."

Chi Chi sửng sốt, nhưng hình như nàng còn nghe được những giọng nói khác, nàng nghiêng đầu muốn nhìn lại bị bịt kín mắt.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của Công Chúa, ngoại trừ cái này, nàng còn nghe được tiếng bước chân hốt hoảng bên ngoài núi giả.

"Có..." Người.

Lời chưa kịp nói hết, giọng nói của Chi Chi đã bị nuốt lấy.

https://thuviensach.vn

Sau đó Chi Chi được bế về, nàng vùi đầu vào ngực Công Chúa ngủ say.

Chỉ nhớ mang máng dường như còn bị bắt uống cái gì đó, nhưng nàng quá mệt mỏi nên còn đưa tay ra đánh vỡ cái gì.

"Thôi bỏ đi." Hình như nàng nghe có người nói như vậy.

***

Hôm sau lúc Chi Chi tỉnh dậy, đầu tiên là ngây ngốc một lúc, mãi sau mới nhớ đến chuyện đêm qua.

Đêm qua rõ ràng nàng nghe được tiếng bước chân bên ngoài núi giả.

Lúc này, màn giường bị vén lên, Thải Linh xuất hiện trước giường.

"Thải Linh, hôm nay trong phủ có xảy ra chuyện gì không?"

Thải Linh nghe được câu hỏi của Chi Chi thì ngẫm nghĩ một lát, sau đó đáp lời: "Có vẻ như sáng nay Tứ di nương muốn xin trở về thăm nhà."

"Tứ di nương? Thăm nhà? Công Chúa đồng ý sao?"

Thải Linh lắc đầu: "Lệnh cấm túc vẫn chưa được gỡ bỏ, không ai có thể ra khỏi phủ Công Chúa. Hiện tại phủ Công Chúa chỉ có thể vào, không thể ra."

Hết chương 50.

Lời của Bê Ba: Công Túa máu ghê gớm, ở núi giả cũng ấy ấy cho được, đã vậy nghe tiếng bước chân ở bên ngoài mà vẫn không chùn bước, tiếp tục tạo bảo bảo. Mà đích thực là bảo bảo ra đời ở đây đó =))))))

Đèn khổng minh (đèn trời):

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hắn Mặc Một Thân Đen Tuyền Ngồi Trên Lưng Ngựa, Gương Mặt Tuấn Mỹ Lạnh Lẽo Như Băng

Biên tập: B3

Chẳng lẽ đêm qua người ở bên ngoài núi giả là Tứ di nương?

***

Buổi chiều, phủ Công Chúa được gỡ bỏ lệnh cấm túc trước thời hạn, điều này khiến Chi Chi có chút kinh ngạc.

Nhưng dường như Công Chúa không buồn quan tâm đến chuyện này, vẫn dạy Chi Chi luyện chữ như cũ.

Dù sao thì mấy ngày gần đây học hành cũng nghiêm chỉnh hơn nhiều so với mấy hôm trước.

Chi Chi đã nhận thêm được không ít mặt chữ, chẳng qua là vẫn chưa biết viết thế nào, nhìn thấy chữ tương tự vẫn sẽ nhận sai.

***

Hôm đó khi Chi Chi đang ngồi luyện chữ thì Phò Mã tới, Phò Mã liếc nhìn Chi Chi ngồi ở trên ghế, lại nhìn sang Công Chúa đứng bên cạnh, khoé miệng khẽ giật giật.

Chi Chi thấy Phò Mã tới thì luống cuống, đặt bút xuống rồi định đứng lên hành lễ, nhưng còn chưa kịp đứng lên đã bị ấn xuống.

https://thuviensach.vn

Bàn tay trắng nõn của Công Chúa đặt trên bả vai Chi Chi: "Nàng tiếp tục viết đi."

"Ơ?" Chi Chi nhìn Công Chúa bằng ánh mắt khó xử.

Công Chúa nhìn Phò Mã: "Vào phòng trong nói chuyện."

Công Chúa và Phò Mã vào phòng trong, bọn họ nói chuyện rất nhỏ.

Chi Chi cũng không có hứng thú với cuộc trò chuyện của bọn họ nên không buồn để ý.

Mãi đến khi Phò Mã ra ngoài, nàng mới ngẩng đầu lên.

Phò Mã bước sang nhìn Chi Chi viết chữ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc: "Chi Chi rất thông minh."

"Dù sao cũng vẫn là người mà Bổn cung dạy dỗ." Giọng Công Chúa vang lên từ phía sau.

Phò Mã xoay người lại, biểu tình có chút bất đắc dĩ: "Thôi, người cứ tiếp tục ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng đi, chỉ đáng thương ta một thân một mình, đằng trước là chó sói đằng sau là hổ báo."

Công Chúa hơi híp mắt lại: "Không phải vẫn còn tam phòng mỹ thiếp đó sao."

Phò Mã nghe vậy thì cứng đờ cả người: "Ta còn có chút việc phải đi trước. Chuyện vừa nói xong, Công Chúa cũng đừng quên."

"Ừ, lăn đi." Công Chúa lạnh lùng.

Phò Mã nghe lời lăn đi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe thấy cuộc đối thoại của Phò Mã và Công Chúa thì có chút kinh ngạc, không nhịn được mà nhìn Phò Mã lâu hơn một chút, ánh nhìn này bị Công Chúa bắt được.

Hắn đi tới bên cạnh Chi Chi, nhìn chữ viết của nàng xong thì cau mày: "Đây là đang viết cái gì vậy? Viết lại một lần nữa."

Chi Chi a một tiếng, đầu liền bị gõ.

"Viết lại một lần nữa." Giọng Công Chúa như là đang nén giận.

Chi Chi sờ đầu mình, không còn cách nào khác đành viết lại.

Trong lòng thầm nghĩ nhất định phải rời khỏi phủ Công Chúa, nàng không muốn luyện chữ, luyện chữ luôn phải đối mặt với Công Chúa, vẫn là thêu thùa thú vị hơn.

***

Không có mấy người biết chuyện Chi Chi đến thư phòng của Công Chúa luyện chữ.

Bình thường đều có một cỗ kiệu nhỏ đến đón Chi Chi, sau đó chính cỗ kiệu ấy lại lặng lẽ đưa Chi Chi trở về.

Toàn bộ hành trình đều chọn đi những con đường vắng vẻ trong phủ Công Chúa.

Ngày hôm đó Chi Chi dùng bữa tối xong mới trở về, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Chi Chi ngồi trong kiệu, chỉ mong nhanh về đến nơi để tắm rồi đi ngủ, tay nàng đã đau đến không chịu nổi rồi.

Đột nhiên cỗ kiệu dừng lại.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chớp chớp mắt, bình thường đâu có về đến Thuý Sai Viện nhanh như vậy.

"Thanh Đại, đã về tới nơi chưa?"

Chi Chi duỗi tay vén màn che lên.

Vừa mới vén lên, trước mắt nàng liền tối sầm, cứ thế bất tỉnh nhân sự.

***

Khi tỉnh lại, Chi Chi phát hiện mình bị trói gô, trong miệng còn nhét một miếng vải.

Nàng giật giật cổ tay bị trói ở sau lưng, dây trói buộc rất chặt, nàng hoàn toàn không có cách nào cử động cổ tay.

Chi Chi cố nén sợ hãi, quan sát xung quanh, nhận ra hình như nàng bị nhốt trong một căn hầm.

Có lẽ căn hầm này được dùng để chứa rượu, cách chỗ nàng đang ngồi không xa có rất nhiều thùng rượu, nàng còn có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc.

Nàng bị người ta bắt cóc sao?

Nhưng tại sao phải trói nàng?

"..."

Một tiếng động vang lên, Chi Chi lập tức trở nên cảnh giác.

Nàng nhìn tấm ván trên đầu mở ra, sau đó có người bước xuống cầu thang.

https://thuviensach.vn

Người nọ mặc một thân áo xanh, trên mặt lại đeo một chiếc mặt nạ thuần đen.

Chi Chi mở to hai mắt, thấy người nọ đi về phía nàng thì không nhịn được mà lùi ra sau, chẳng qua nàng còn chưa lùi được bao xa, người nọ đã đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, đưa tay lấy miếng vải trong miệng Chi Chi ra.

"Ngũ di nương của Phò Mã?"

Giọng người nọ khàn khàn hết sức khó nghe, tựa như tiếng móng tay cào một đường thật dài trên vách tường.

"Ngươi là ai? Sao lại trói ta?" Ánh mắt Chi Chi không giấu được vẻ hoảng sợ.

Người nọ cười khẩy một tiếng, tiếng cười của hắn cũng khó nghe vô cùng, giống như là tiếng kêu của quạ đen: "Tại sao bắt cóc ngươi, ngươi không biết sao? Ngươi đắc tội người nào, cũng không biết sao?"

Nghe được câu này, Chi Chi nhanh chóng suy nghĩ, hình như nàng đâu có đắc tội với người nào.

Người này có thể trực tiếp bắt nàng mang ra khỏi phủ Công Chúa, nhất định không phải là người bình thường.

Chi Chi không nghĩ ra, có người nào lại phí công đến bắt cóc nàng như thế, nàng đâu có giá trị lợi dụng gì?

"Đã nghĩ ra chưa?" Người nọ cất giọng trầm khàn.

"Ta... ta không có đắc tội với ai hết." Chi Chi nhỏ giọng nói.

"Vậy thì không đúng rồi, người khác cho ta tiền, chỉ mặt gọi tên muốn bắt Ngũ di nương của Phò Mã." Hắn hơi ngừng lại, sau đó giọng nói càng

https://thuviensach.vn

trở nên kinh khủng hơn, còn lộ ra vẻ khát máu: "Rút sạch máu toàn thân, lột da làm đèn lồng."

Cả người Chi Chi run lên, nàng cố gắng giãy giụa lần nữa: "Thật ra thì ta không phải là Ngũ di nương."

Người nọ nghiêng đầu: "Hửm?"

"Ta là Tam di nương Tô Nguyệt Dung. Ngươi bắt nhầm người rồi." Chi Chi trợn mắt nói mò.

Người nọ nghe vậy thì cười ha hả, ngón tay hắn khẽ động, trong tay áo liền xuất hiện một lưỡi đao mỏng như cánh ve.

Hắn lấy thanh đao ra, kề sát vào gương mặt Chi Chi: "Sao ta có thể nhận sai khuôn mặt này của ngươi cơ chứ."

Hắn dùng sống đao ghì một đường từ mi tâm đến gò má Chi Chi, bỗng cười thêm một tiếng, rồi cất đao đi.

Người kia một lần nữa nhét vải vào miệng Chi Chi, sau đó rời khỏi căn hầm.

Chi Chi bị nhốt vào trong hầm ngầm, nàng không hét được, cũng không cử động được, không biết tình huống bên ngoài ra sao.

Chắc hẳn Thải Linh sẽ phát hiện ra nàng bị bắt cóc, nhưng sẽ có người tới cứu nàng sao?

Chi Chi vẫn không tài nào nghĩ ra ai là người muốn bắt cóc nàng.

***

Không biết bao lâu trôi qua, khi Chi Chi sắp ngủ mất thì tấm ván lại được mở ra.

https://thuviensach.vn

Chi Chi lập tức mở mắt, nàng trợn mắt nhìn người đi xuống cầu thang.

Vẫn là nam nhân kia, chỉ là nam nhân này đã thay một bộ y phục khác, xem ra là một người ưa sạch sẽ.

Lần này miếng vải trong miệng Chi Chi vừa được lấy ra nàng đã vội mở miệng: "Cái đó... Ta muốn đi nhà xí."

Chi Chi thật sự nín quá lâu rồi, nàng cảm thấy nếu nàng không giải quyết được vấn đề này thì nàng chết mất.

Giọng nói của người nọ không hề thay đổi: "Không được."

Chi Chi cố nhịn, nói tiếp: "Ta cũng đâu có đánh lại ngươi, ngươi cởi dây trói cho ta thì cũng chẳng khác gì, nếu như ngươi muốn mạng ta, chi bằng bây giờ hãy giết ta luôn đi, ta không muốn mất thể diện mà chết."

"Ha, một dâm phụ ai cũng có thể coi làm chồng mà cũng xứng nhắc đến hai từ thể diện sao?" Giọng điệu của người nọ vô cùng châm chọc: "Hay là ngươi van cầu vị Công Chúa điện hạ kia đi, để hắn nhanh tới cứu ngươi, dù sao thì hắn cũng là nhân tình của ngươi mà."

Chi Chi kinh ngạc, người này... người này biết chuyện Công Chúa là nam nhân, dường như còn biết cả mối quan hệ hiện tại của nàng và Công Chúa.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai?" Chi Chi nói xong thì cắn chặt môi.

"Ta là người sẽ giết chết ngươi, Lâm Chi Chi." Người nọ cười khẽ một tiếng, giọng nói vang vọng khắp căn hầm.

Hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: "Nhưng phải chờ thêm một thời gian, ngươi vẫn còn có thể sống thêm một tháng."

https://thuviensach.vn

Khi hắn nói đến thời hạn một tháng, dường như trong giọng nói còn mang theo chút hoài niệm.

***

Rốt cuộc thì Chi Chi cũng được cởi trói, sau khi nam nhân kia rời đi thì có một nữ nhân cũng mang mặt nạ giống vậy đi xuống.

Nữ nhân kia không nói tiếng nào, đưa tay cởi trói cho Chi Chi, rồi kéo Chi Chi đến một góc, lúc này Chi Chi mới nhìn thấy ở đây có đặt một cái bô.

Chi Chi chần chừ chốc lát, nàng nhìn nữ nhân trước mặt: "Ngươi có thể xoay mặt ra chỗ khác không?"

Nữ nhân kia nhìn chằm chằm Chi Chi, rồi cũng quay mặt đi.

Chi Chi nhỏ giọng nói: "Ngươi đứng gần ta quá, ta không đi nổi."

Nữ nhân suy nghĩ một chút, cuối cùng đi ra ngoài.

Một lát sau, nàng ta nghe được tiếng y phục ma sát ở sau lưng nhưng nàng ta cũng không buồn để ý, dù sao thì nữ nhân này cũng chỉ là một ả tiểu thiếp trói gà không chặt mà thôi.

Cho đến khi một vật nện lên đầu nàng ta, nàng ta mới quay đầu lại nhìn thùng rượu trong tay Chi Chi.

Bàn tay giơ thùng rượu của Chi Chi run rẩy, nàng không hề nằm không ở căn hầm này.

Nàng cố gắng dịch đến gần thùng rượu thì phát hiện thấy tất cả thùng rượu trong căn hầm này đều trống rỗng, xem ra căn hầm này là một căn hầm đựng rượu đã bỏ hoang.

https://thuviensach.vn

Chi Chi dùng hết sức lực mà đập thật mạnh, chờ khi nữ nhân kia ngã xuống, nàng mới vứt thùng rượu đi.

Nàng sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Chờ khi hô hấp bình phục, nàng mới vội vàng trèo lên bậc thang.

Lúc nàng vừa bò ra khỏi hầm trú ẩn thì nghe được giọng nói khàn khàn khó nghe đó.

"Thoát rồi sao?"

Chi Chi cứng người, nàng chậm rãi xoay đầu lại, liền nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ đứng cách đó không xa.

Chi Chi len lén quan sát, nhận thấy căn phòng phía bên trên tầng hầm lại sang trọng đến bất ngờ, bất kể là trang hoàng hay bài trí trong phòng.

Toàn bộ sàn nhà của căn phòng này đều được trải thảm.

Nam nhân đeo mặt nạ thong thả đến gần Chi Chi: "Ngươi thông minh hơn so với tưởng tượng của ta, nhưng vẫn rất đần."

Hắn ép sát Chi Chi, Chi Chi không nhịn được mà lùi về sau.

Chi Chi nhìn nam nhân đeo mặt nạ cách nàng càng lúc càng gần, không kìm được mà xoay người bỏ chạy ra hướng cửa.

Chỉ là tay còn chưa với tới cánh cửa, chân nàng đã mềm nhũn ra ngã quỳ xuống đất.

Giọng nói của nam nhân đeo mặt nạ vang lên bên tai Chi Chi, hắn khom người xuống: "Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy."

Nói xong, hắn liền gõ một chưởng xuống gáy Chi Chi.

https://thuviensach.vn

***

Khi Chi Chi tỉnh lại lần nữa, cảm thấy xung quanh sáng chói mắt.

Nàng mơ màng mở mắt ra, khi ý thức vẫn chưa hoàn toàn khôi phục đã nghe được một giọng nói khàn khàn.

"Tỉnh rồi sao."

Chi Chi rũ mắt, chỉ thấy đầu đau vô cùng, nàng không nhịn được đưa tay lên sờ đầu.

"Ta đã hạ độc ngươi, nếu như không uống thuốc giải, đầu ngươi sẽ càng ngày càng đau."

Chi Chi nhận ra hiện tại nàng đang ngồi trên một chiếc xe ngựa, còn nam nhân đeo mặt nạ ngồi đối diện nàng: "Ngươi muốn có thuốc giải thì phải nghe lời ta."

Chi Chi mở to mắt nhìn nam nhân trước mặt, miễn cưỡng cất tiếng: "Rốt cuộc thì ngươi muốn làm cái gì?"

"Ngươi không cần biết, chỉ cần nghe lời là được."

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Chi Chi nghe thấy bên ngoài có giọng nói vang lên.

"Trong xe ngựa là người nào?"

"Hồi binh gia, là lão gia và phu nhân nhà chúng ta."

Chi Chi bỗng trợn mắt, nàng không kìm được mà nhìn về phía màn che.

https://thuviensach.vn

Nam nhân đeo mặt nạ đột nhiên tiến đến ngồi sát bên cạnh Chi Chi, thậm chí còn đưa tay ra ôm lấy Chi Chi.

Chi Chi cả kinh, đang muốn giãy giụa thì nam nhân đeo mặt nạ đã thấp giọng uy hiếp: "Nếu như ngươi không muốn sống nữa thì cứ giãy đi."

Chi Chi cảm nhận được một lưỡi dao nhỏ dí vào hông của nàng.

"Công Chúa ra lệnh, phủ Công Chúa có một nha hoàn trộm đồ rồi bỏ trốn, hiện giờ tất cả người xe ra vào thành đều phải kiểm tra."

"Cái này..."

Nam nhân đeo mặt nạ nói: "Niệm thúc, ngươi cứ để cho binh gia kiểm tra đi."

Vừa dứt lời, màn che đã bị mở ra.

Bên ngoài có một binh sĩ đang đứng, binh sĩ kia liếc mắt nhìn Chi Chi, sau đó chuyển ánh mắt sang nam nhân đeo mặt nạ: "Vì sao ngươi phải đeo mặt nạ?"

Lão bá bên ngoài xe ngựa nói: "Hồi binh gia, mấy năm trước lão gia nhà ta gặp phải một trận hoả hoạn, cả gương mặt và giọng nói đều..."

Binh sĩ nhíu mày, ánh mắt vẫn dính chặt lên người nam nhân đeo mặt nạ như cũ: "Gỡ mặt nạ ra."

Lão bá vội vàng nói: "Ngàn vạn lần không thể, binh gia, mặt nạ này không thể lấy xuống."

"Có gì mà không thể gỡ?" Binh sĩ đẩy lão bá ra: "Ngươi nhanh gỡ mặt nạ ra đi."

Nam nhân đeo mặt nạ hơi do dự, nâng tay lên sờ vào mặt nạ.

https://thuviensach.vn

Còn chưa kịp gỡ xuống thì bên ngoài vang lên tiếng hô.

"Phò Mã giá lâm, mọi người mau nhường đường!"

"Phò Mã giá lâm, mọi người mau nhường đường!"

"Phò Mã giá lâm, mọi người mau nhường đường!"

Binh sĩ kia thấy vậy cũng không ngăn ở trước xe ngựa nữa mà vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Trong lòng Chi Chi căng thẳng, muốn thò đầu ra nhìn nhưng bị ôm càng chặt hơn.

Nam nhân đeo mặt nạ còn dùng ngón tay điểm vào người nàng, Chi Chi liền phát hiện nàng không nói được nữa.

"Phong toả cửa thành, không cho bất cứ ai ra ngoài!"

Chi Chi nghe được giọng Phò Mã, giọng nói của hắn thể hiện rõ nỗi tức giận.

Đúng lúc này có một cơn gió thổi tới, thổi rèm che cửa sổ xe ngựa lên.

Chi Chi nhìn thấy Phò Mã.

Hắn mặc một thân đen tuyền ngồi trên lưng ngựa, gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo như băng.

Chi Chi nhận ra hắn đang cưỡi Đạp Tuyết.

Nam nhân đeo mặt nạ cười nhạo một tiếng: "Công Chúa điện hạ thật là phách lối."

Chi Chi giật mình quay đầu nhìn nam nhân đeo mặt nạ.

https://thuviensach.vn

Nam nhân đeo mặt nạ cũng nhìn Chi Chi, trong mắt hắn tràn ngập vẻ giễu cợt.

Hết chương 51.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nàng Làm Nương Tử Của Ta Nhé

Biên tập: B3

Chi Chi rất muốn biết nam nhân ở trước mặt này là ai, nhưng trong ký ức cả hai đời của nàng đều không hề có nhân vật nào như thế.

Người này quen thuộc với Công Chúa như vậy, thậm chí còn biết rõ Công Chúa là nam nhân, hơn nữa lại không tiếc lời châm biếm, chẳng lẽ là kẻ thù của Công Chúa?

Nhưng nếu như là kẻ thù của Công Chúa thì tại sao người này lại muốn bắt cóc nàng?

Chi Chi hoàn toàn không nghĩ ra trên người mình có cái gì giá trị.

Nam nhân đeo mặt nạ vẫn dí sát dao vào bên hông Chi Chi như cũ, bàn tay như bức tường sắt vây hãm Chi Chi vào trong ngực mình.

Binh lính đang khám xét người, nhưng nhìn hắn không có chút khẩn trương nào.

Bên ngoài, Phò Mã ngồi trên lưng Đạp Tuyết.

Hắn ngồi tại chỗ dùng đôi mắt như chim ưng quét một lượt qua tất cả mọi người, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Chi Chi đang ở trên xe ngựa.

Hắn hơi cau mày, đang muốn giục ngựa đi qua thì đột nhiên từ phương xa truyền đến tiếng vó ngựa.

https://thuviensach.vn

"Thánh chỉ tới, Phò Mã tiếp chỉ!"

"Thánh chỉ tới, Phò Mã tiếp chỉ!"

"Thánh chỉ tới, Phò Mã tiếp chỉ!"

Tiếng hét chói tai vang lên.

Người nọ phóng ngựa tới, trong tay cầm theo cuộn thánh chỉ màu vàng.

Hắn nhìn Phò Mã ngồi trên lưng ngựa: "Phò Mã, Hoàng Thượng có lệnh yêu cầu ngươi lập tức vào cung, không được chậm trễ."

Tay cầm dây cương của Phò Mã lập tức xiết chặt, trong đáy mắt trào lên lửa giận, nhưng lại bị ép xuống.

"Phò Mã vẫn còn không mau quỳ xuống tiếp chỉ?" Tên thái giám cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ là muốn kháng chỉ sao?"

Phò Mã tung người nhảy xuống ngựa, quỳ xuống: "Vi thần tiếp chỉ."

"Vậy Phò Mã mau theo nô tài vào cung, Hoàng Thượng vẫn còn đang đợi." Thái giám liếc nhìn xung quanh: "Phò Mã cần gì phải gióng trống khua chiêng như vậy chỉ để tìm một nha hoàn ăn trộm. Mở cửa thành ra, lập tức cho đi."

***

Chi Chi trong xe ngựa được thả ra, nàng luôn muốn ngoái nhìn ra đằng sau nhưng nam nhân đeo mặt nạ vốn không cho nàng cơ hội đó.

Thậm chí sau khi ra khỏi thành, nam nhân đeo mặt nạ còn đầy chán ghét đẩy mạnh Chi Chi một cái, Chi Chi liền cứ thế ngã thẳng xuống đất.

https://thuviensach.vn

"Rời khỏi kinh thành, nhân tình của ngươi muốn cứu ngươi xem ra không dễ dàng nữa rồi." Hắn nhẹ giọng nói.

Chi Chi bị người ta thô bạo đẩy ngã xuống đất như vậy khiến nàng không kìm được đau đớn mà nhíu mày.

Nàng nâng lòng bàn tay lên nhìn thử, phát hiện đã chảy máu.

Chi Chi nhìn máu trong lòng bàn tay, suy nghĩ chốc lát, rồi đưa tay lên chùi vào vạt áo của nam nhân đeo mặt nạ.

Nam nhân đeo mặt nạ hơi sửng sốt, cau mày: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Hành động chùi máu của Chi Chi rất nhanh, nàng nhanh chóng thu tay về, rồi ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Thậm chí sợ đối phương đánh nàng nên nàng còn cố ý né ra xa.

Nam nhân đeo mặt nạ hơi híp mắt, cúi xuống nhìn vạt áo bẩn của mình, liền trực tiếp đưa tay ra xé vạt áo xuống.

Mặc dù Chi Chi dùng cách này để trả thù đối phương, nhưng lòng bàn tay nàng vẫn rất đau, nơi đó bị trầy da.

Dường như nam nhân đeo mặt nạ cũng không buồn để ý tới Chi Chi, Chi Chi liền rúc vào trong góc, luôn miệng hà hơi vào lòng bàn tay.

Máu ở vết thương vẫn cứ tiếp tục chảy, Chi Chi nhìn xuống, thấy vạt áo mà nam nhân đeo mặt nạ xé xuống vứt trên sàn xe ngựa, nàng suy nghĩ một chút, rồi đưa tay ra nhặt vạt áo đó lên.

"Ngươi làm cái gì vậy?"

Chỉ trong thời gian ngắn, nam nhân đeo mặt nạ hỏi một câu hỏi đến hai lần, nhưng Chi Chi không định trả lời, mà trên thực tế là nàng không

https://thuviensach.vn

sao trả lời nổi, vì nàng vẫn bị điểm huyệt câm.

Chi Chi cúi thấp đầu, dùng vạt áo băng bó vết thương trên tay mình, bởi vì dùng một tay không có sức nên nàng còn dùng cả răng.

Lúc nam nhân đeo mặt nạ thấy Chi Chi dùng răng cắn miếng vải đó thì thân thể hắn cứng đờ, sau đó nhíu mày lại.

Chi Chi băng bó cẩn thận, rồi lại tiếp tục rúc vào trong góc.

Nàng ngược lại đã nghĩ thông, nếu như chạy không thoát, vậy thì tạm thời không phản kháng nữa.

Nàng đã nghe qua những chuyện xưa, các đại hiệp phản kháng càng dữ dội, sẽ càng bị người xấu hành hạ nhiều hơn.

***

Tốc độ của xe ngựa này rất nhanh, Chi Chi cũng không biết rốt cuộc thì xe ngựa này muốn chạy đến đâu.

Đợi khi màn đêm buông xuống, hình như xe ngựa đi vào thành, vì Chi Chi nghe được tiếng ồn ào.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại.

Bên ngoài vang lên tiếng lão bá: "Lão gia, tới khách điếm rồi."

Chi Chi bị nam nhân đeo mặt nạ kéo xuống.

Nàng vừa xuống xe ngựa liền nhìn quanh khắp nơi, trước mặt nàng là một khách điếm, chỉ nhìn cánh cửa thôi cũng đã thấy sang trọng.

Sau khi xuống xe, thái độ của nam nhân đeo mặt nạ với Chi Chi bỗng thay đổi hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Mặc dù giọng nói của hắn vẫn khàn khàn khó nghe như cũ, nhưng hành động cử chỉ lập tức trở nên tao nhã lịch thiệp.

"Phu nhân, chúng ta vào đi thôi." Hắn ôn tồn nói với Chi Chi.

Chi Chi nhìn xung quanh, hiện tại xung quanh nàng có rất nhiều người, nhưng nếu như nàng bất chấp cầu cứu, sợ rằng sẽ không ai để ý tới nàng.

Hơn nữa điều quan trọng là miệng nàng không thể nói.

Nam nhân đeo mặt nạ lẳng lặng nhìn Chi Chi, cũng không hề thúc giục.

Chi Chi ngẫm nghĩ, rồi gật đầu với nam nhân đeo mặt nạ.

Trong mắt nam nhân đeo mặt nạ thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó phát ra một tiếng cười lạnh rất nhỏ, xem chừng chỉ có Chi Chi và hắn là có thể nghe được tiếng cười lạnh kia.

Nam nhân đeo mặt nạ mang Chi Chi vào khách điếm, lão bá kia cùng với tiểu nhị đi cất xe ngựa.

Bọn họ đi tới quầy, nam nhân đeo mặt nạ nói: "Cho hai gian phòng hảo hạng."

Hai gian phòng hảo hạng, trong đó một gian là cho lão bá kia, gian còn lại là của nam nhân đeo mặt nạ và Chi Chi.

***

Tiểu nhị của khách điếm vừa lui ra khỏi phòng, nam nhân đeo mặt nạ liền khoá trái cửa lại.

Hắn khoá cửa xong liền đi về phía Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Chi Chi sợ hết hồn, vội vàng lùi về sau mấy bước, nhưng tốc độ của nam nhân đeo mặt nạ nhanh hơn nàng.

Hắn đi tới bên cạnh Chi Chi, điểm một cái lên người nàng, cả người nàng liền mềm nhũn.

Nam nhân đeo mặt nạ đưa tay ra đỡ lấy Chi Chi, bế nàng lên giường.

Sau đó, nam nhân đeo mặt nạ bắt đầu tháo đai lưng của mình.

Chi Chi trợn to mắt, ngay lúc này hai mắt nàng đã bị che lại.

Nam nhân đeo mặt nạ lấy đai lưng bịt mắt Chi Chi.

***

Không biết bao lâu trôi qua, Chi Chi nghe được tiếng mở cửa.

"Khách quan, nước đã chuẩn bị xong rồi, khách quan có thể tắm rửa." Hình như là giọng của tiểu nhị khách điếm.

Cửa lại bị đóng lại.

Một lát sau, Chi Chi nghe được tiếng nước chảy.

Nàng nghĩ, chắc là nam nhân đeo mặt nạ đang tắm.

Ngây người ở bên cạnh hắn trong một thời gian ngắn, Chi Chi nhận thấy dường như nam nhân đeo mặt nạ này vô cùng ưa sạch sẽ.

Nào có kẻ bắt cóc bình thường nào lại khua chiêng gõ trống như vậy, đã thế còn muốn thuê khách điếm.

Nhưng lúc đứng ở cửa thành, có vẻ như nam nhân đeo mặt nạ không hề hoảng hốt, liệu có phải hắn đã chắc chắn được một điều, đó là nhất định bọn họ có thể thuận lợi mà ra khỏi thành hay không?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ nam nhân đeo mặt nạ là người trong hoàng tộc? Còn có thể khiến Hoàng Thượng ban thánh chỉ xuống?

Vậy bắt cóc nàng làm cái gì?

Chi Chi đang không nghĩ ra, đai lưng bịt trên mắt nàng liền được gỡ xuống.

Nam nhân đeo mặt nạ vẫn đeo mặt nạ như cũ, nhưng trên người chỉ mặc một kiện áo trong trắng như tuyết, tóc hắn còn có chút ẩm ướt, xoã ra sau lưng.

Dù lão bá kia nói nam nhân đeo mặt nạ bị bỏng mặt và hỏng giọng nói trong cơn hoả hoạn, nhưng cổ và tay hắn đều trắng vô cùng, giống như chưa từng phải làm gì cực khổ, càng không giống với người đã trải qua hoả hoạn, trừ phi có người cầm lửa đốt mỗi mặt hắn.

Nam nhân đeo mặt nạ điểm hai cái lên người Chi Chi, Chi Chi liền có thể cử động.

Nàng khẽ hô một tiếng, phát hiện mình đã có thể nói chuyện.

"Ngươi đi tắm đi."

Nam nhân đeo mặt nạ nói với Chi Chi bằng giọng nói khó nghe của hắn.

Chi Chi ngồi dậy, nàng nhìn ra sau bình phong, hình như nước đó là của nam nhân đeo mặt nạ vừa tắm qua: "Ta không tắm nước tắm của ngươi."

Nam nhân đeo mặt nạ híp mắt.

Chi Chi lại nói: "Ta không có y phục để thay."

https://thuviensach.vn

Nàng vừa dứt lời, liền bị nam nhân đeo mặt nạ xách dậy.

Hắn trực tiếp kéo Chi Chi đến thùng tắm ở sau bình phong: "Không chịu tắm?"

Giọng hắn âm trầm khủng bố, giống như là ma quỷ bò ra từ âm tào địa phủ: "Vậy nghỉ tắm cả đời đi, ta lột da ngươi xuống, ngươi liền không cần tắm nữa."

"Tắm! Ta tắm!" Chi Chi khuất phục trong nháy mắt.

Nàng bị doạ đến sắp phát khóc.

Cả hai đời của nàng đều chưa từng gặp người nào âm tình bất định như vậy.

Đời trước nàng không mấy khi gặp Công Chúa, nhưng đời này phần lớn thời gian Công Chúa đối xử với nàng cũng coi như là dịu dàng.

Mà nam nhân này, dường như hắn không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, hơn nữa thái độ của hắn với Chi Chi vô cùng tồi tệ.

Cứ như Chi Chi là một ác ma làm hàng nghìn việc xấu vậy.

Chi Chi nói xong, nam nhân đeo mặt nạ mới buông Chi Chi ra.

Hắn nhìn Chi Chi bằng ánh mắt âm u: "Ngươi tắm, ta canh ở bên ngoài."

Hắn ra khỏi bình phong, Chi Chi liếc nhìn nước trong thùng tắm, nhắm mắt lại rồi mới cởi y phục.

Nếu như hôm nay nàng không chịu tắm, có thể sẽ thật sự bị con người kỳ quái này giết chết.

https://thuviensach.vn

***

Bởi vì là nước nam nhân đeo mặt nạ đã dùng qua, lúc Chi Chi tắm, gương mặt xinh đẹp cũng sắp nhăn thành một đoàn.

Nàng vội vã tắm xong, liền nghe được một tiếng động vang lên, phía trên bình phong có thêm mấy bộ y phục.

Chi Chi ngẩng đầu nhìn, nhận ra y phục kia đều là y phục của nữ nhân.

Nàng cũng không kén chọn, nhanh chóng ra khỏi nước, rồi lại nhanh chóng mặc y phục vào.

Lúc mặc y phục, Chi Chi thấy nam nhân đeo mặt nạ còn chuẩn bị cả yếm cho nàng.

Mặt nàng đỏ lên, đè cảm giác quái dị trong lòng xuống.

Nàng vừa ra khỏi bình phong thì một bộ y phục cứ thế trùm lên đầu nàng.

Chi Chi nhắm hai mắt lại, chóp mũi ngửi được mùi trầm hương.

"Ta ngủ giường, ngươi ngủ trên ghế, y phục này cho ngươi trải ra nằm." Nam nhân đeo mặt nạ trầm giọng nói.

Chi Chi kéo y phục trên đầu xuống, không dám tranh luận gì nhiều.

Nàng ôm y phục đến chiếc ghế trong phòng, miễn cưỡng nằm lên, còn y phục thì đắp trên người.

Cây nến trong phòng cháy phát ra tiếng "lách tách".

https://thuviensach.vn

Chi Chi chưa ngủ ghế bao giờ, căn bản là không ngủ được cho dù nàng đang rất mệt mỏi.

Nàng yên lặng nhìn lên nóc nhà, đột nhiên cảm thấy nhớ nhung cái giường mềm mại êm ái ở phủ Công Chúa.

Chi Chi xoay người, suýt chút nữa thì rơi khỏi ghế, nàng vội đưa tay ra chống đỡ, nhất thời gấp gáp lại dùng đúng cái tay đang bị thương kia.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, rút tay về.

Đột nhiên nam nhân đeo mặt nạ cất giọng: "Ngươi còn tiếp tục gây ra tiếng động nào, ta liền giết ngươi."

Chi Chi vội vã ngậm chặt miệng, nàng một lần nữa nằm xuống, nhưng nàng vẫn không ngủ được.

Nàng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, bỗng trên người đau nhói rồi mất đi ý thức.

***

Hôm sau, Chi Chi bị người ta hắt nước cho tỉnh lại.

Nàng vừa mở mắt ta liền nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ cầm ly trà đứng trước mặt nàng.

"Phải lên đường."

Nam nhân đeo mặt nạ nói không chút cảm xúc.

Chi Chi ngồi dậy khỏi ghế, trên mặt nàng toàn là nước, nước trà dọc từ má nàng chảy vào trong cổ.

https://thuviensach.vn

Nàng nâng tay lên lau mặt, ngoan ngoãn rửa mặt rồi dùng xong điểm tâm, sau đó lên xe ngựa.

Chi Chi vừa lên xe ngựa liền bị điểm huyệt câm, hình như nam nhân đeo mặt nạ không muốn nghe Chi Chi nói chuyện.

Chi Chi cũng quay mặt đi, không thèm đối mặt với nam nhân đeo mặt nạ nữa.

Nàng cảm thấy có chút mờ mịt, nàng không hiểu tại sao mình bị trói, cũng không biết liệu có ai tới cứu nàng không, có lẽ là có, mà cũng có lẽ là không.

***

Ngày hôm đó khi trời tối, lão bá ở ngoài xe ngựa nói: "Lão gia, giờ đã muộn rồi, không thể vào thành được nữa."

Nam nhân đeo mặt nạ trầm mặc trong chốc lát: "Tìm một nơi có nguồn nước sạch sẽ."

Cuối cùng, xe ngựa dừng lại bên một hồ nước.

Chi Chi bị kéo xuống xe ngựa.

Lão bá chuẩn bị đồ ăn tối, còn Chi Chi bị nam nhân đeo mặt nạ kéo ra mép hồ.

Giống như đêm qua, Chi Chi bị điểm huyệt ném trên mặt đất, mắt nàng lại bị bịt bằng đai lưng của nam nhân đeo mặt nạ.

Đai lưng này cũng có mùi trầm hương.

Nam nhân đeo mặt nạ thật là một kẻ ưa sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

***

Thời tiết đã hoàn toàn vào cuối thu, lúc này nước hồ lạnh vô cùng, nhưng hắn vừa xuống xe ngựa đã muốn tắm.

"Người này thật là kỳ quái, sao hắn lại bỏ nàng ở nơi này?"

Đột nhiên có tiếng nói vang lên bên tai Chi Chi.

Cả người nàng cứng đờ, lại tiếp tục nghe được giọng nói kia: "Nàng bị bắt cóc sao? Có cần ta giúp đỡ không? Mặc dù ta là quỷ, nhưng ta là một quỷ tốt, nàng có muốn ta giúp nàng một tay không?"

Chi Chi không thể cử động, nhưng nàng có thể nói chuyện, vì vậy nàng "ừ" một tiếng rất nhỏ.

Đúng lúc này, đai lưng trên mắt đột nhiên bị một cơn gió thổi lật lên.

Một gương mặt quỷ chảy máu đầm đìa xuất hiện trước mặt Chi Chi.

Nàng sợ đến ngừng thở, cố gắng nuốt tiếng thét chói tai vào trong bụng.

Con quỷ kia nghiêng đầu nhìn nàng bằng ánh mắt tò mò, còn giơ bàn tay ma quỷ ra sờ vào mặt Chi Chi: "Dáng vẻ của nàng thật đẹp, ta có thể sờ thử không?"

Chi Chi phát hiện nàng lại có thể cảm nhận được khi bàn tay của con quỷ kia sờ lên mặt nàng, một cảm giác lạnh như băng.

Con quỷ kia cũng rất kinh ngạc: "Ta lại có thể sờ được nè, trời ạ, có thật là nàng bị bắt cóc không? Ta cứu nàng ra, rồi nàng làm nương tử của ta nhé."

Hết chương 52.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nàng Chết Thì Nhất Định Phải Làm Nương Tử Của Ta

Biên tập: B3

Chi Chi nghe vậy thì kinh ngạc.

Con quỷ kia nâng tay sờ lên mặt mình, dáng vẻ như có điều suy nghĩ: "Có phải nàng chê ta xấu xí không? Không sao hết, ta có thể đổi tấm da khác."

Vừa nói xong, Chi Chi liền nhìn thấy quanh thân con quỷ kia nổi lên một lớp sương mù, sương mù dày đặc hoàn toàn che kín con quỷ.

Chờ khi sương mù tản đi, Chi Chi thấy quả thực con quỷ kia đã đổi gương mặt.

Là một thiếu niên môi đỏ răng trắng.

Sau khi đổi mặt xong, con quỷ kia lại hỏi Chi Chi: "Bây giờ thì thế nào? Nàng có đồng ý làm nương tử của ta không?"

Lần đầu tiên Chi Chi được quỷ theo đuổi, nàng có chút không biết làm sao.

Chi Chi im lặng nửa ngày không biết nói gì, con quỷ kia thấy Chi Chi không nói lời nào thì trên gương mặt trắng nõn hiện lên hai rặng mây đỏ: "Nàng không nói lời nào ta sẽ coi như nàng đồng ý. Nàng chờ một chút, để ta đi lấy sính lễ."

https://thuviensach.vn

Quỷ nói xong liền biến mất, nhanh đến nỗi Chi Chi không kịp ngăn cản, nàng còn đang muốn hắn hỗ trợ cứu nàng mà.

Tiếng bước chân truyền tới.

Nam nhân đeo mặt nạ xuất hiện bên cạnh Chi Chi.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Chi Chi nằm trên đất, phát hiện lúc này đai lưng lại ở trên đỉnh đầu Chi Chi thì nhíu mày.

"Gió thổi bay." Chi Chi nhỏ giọng nói: "Ta không nhìn thấy gì hết."

Dường như nam nhân đeo mặt nạ có chút tức giận, hắn ngồi xổm xuống, thấp giọng mắng: "Đồ hạ tiện."

Chi Chi bị mắng, nhưng nàng không nổi giận, nàng chỉ có chút không thích mà thôi.

"Ngươi không tức giận?" Nam nhân đeo mặt nạ lại nói.

"Ta đâu có đánh lại ngươi." Chi Chi trả lời.

Đánh cũng không đánh lại, vậy nổi giận để làm gì, hơn nữa hắn mắng nàng là đồ hạ tiện thì nàng sẽ trở thành như vậy sao?

Nếu thế thì nàng còn thầm mắng chửi hắn nhiều hơn, nghĩ lại thì vẫn là nàng thắng.

Chi Chi đang tự an ủi bản thân không nên tức giận, đột nhiên huyệt đạo trên người nàng được giải trừ.

Nam nhân đeo mặt nạ kéo Chi Chi đến bờ hồ.

Chi Chi nhìn thấu được suy nghĩ của nam nhân đeo mặt nạ, vội vàng giãy giụa: "Ta không tắm!"

https://thuviensach.vn

Tắm ở hồ nước này, nàng sẽ bị bệnh mất.

Chi Chi vừa dứt lời liền bị ném thẳng vào trong nước.

Nàng vùng vẫy mãi mới bò được lên bờ, nhưng cả người đã ướt đẫm.

Chi Chi cúi đầu nhìn y phục ướt sũng trên người, tóc nàng cũng ướt quá nửa, từng giọt nước theo tóc nàng nhỏ xuống.

Một cơn gió lạnh thổi qua, nàng không nhịn được mà rùng mình.

Quá lạnh.

Nam nhân đeo mặt nạ đứng ở ven hồ nhìn Chi Chi, hắn thấy dáng vẻ chật vật của Chi Chi nhưng lại nở nụ cười.

Chi Chi hắt hơi một cái, há miệng run rẩy muốn lên bờ nhưng bị ngăn lại.

"Còn chưa tắm sạch sẽ." Nam nhân đeo mặt nạ cất giọng âm u.

Chi Chi lại hắt hơi thêm cái nữa, có chút tủi thân: "Lạnh lắm."

"Ngươi cho là ngươi đang nói chuyện với ai? Công Chúa điện hạ sao?" Nam nhân đeo mặt nạ cười lạnh.

Chi Chi hít mũi, từ trước đến nay nàng luôn là một người yếu ớt, hơn nữa nàng cũng tự biết mình là một người mềm nắn rắn buông.

Ban đầu Công Chúa xử tệ với nàng thì nàng giống như chuột thấy mèo.

Về sau Công Chúa cũng gọi là cưng chiều nàng, nàng liền cẩn thận dò xét, giở mấy thủ đoạn nhỏ ra, thậm chí còn dám nổi giận.

https://thuviensach.vn

Hôm nay khi đối diện với nam nhân đeo mặt nạ, Chi Chi chỉ còn một cách, thức thời là trang tuấn kiệt.

Nàng đứng trong hồ, nước hồ ngập đến bắp chân của nàng.

Chi Chi ngước mắt lên nhìn nam nhân đeo mặt nạ, ban đêm nhìn chiếc mặt nạ màu đen của hắn lại càng thấy kinh khủng hơn.

Chi Chi đã cố lật lại ký ức trong đầu rất nhiều lần, đều cảm thấy mình chưa từng gặp người nào xấu xa như vậy.

Chi Chi âm thầm coi nam nhân đeo mặt nạ là người nàng ghét nhất trên đời này.

"Lão gia, phu nhân, có thể dùng bữa rồi."

Cách đó không xa truyền tới giọng lão bá.

Chi Chi sáng mắt, dường như nam nhân đeo mặt nạ nhìn ra vẻ vui mừng của Chi Chi, bèn nói: "Ngươi ăn ở trong nước."

Chi Chi chưa từng nghe thấy yêu cầu nào quá đáng như vậy, nhất thời im lặng.

Mà chốc lát sau, nàng liền bắt được một cái bánh bao.

Nam nhân đeo mặt nạ chỉ cho Chi Chi một cái bánh bao nguội lạnh, còn hắn thì ăn thịt thỏ rừng mà lão bá vừa nướng xong.

Mùi thịt thỏ nướng bay vào mũi Chi Chi, nàng nhìn bánh bao nguội trong tay, một lần nữa cảm nhận được giá rét bao quanh.

Cuối cùng nàng không nhịn được nữa mà đỏ mắt.

https://thuviensach.vn

Mặc dù bánh bao vừa nguội vừa cứng, nhưng nàng đói, nàng chỉ có thể ăn bánh bao này.

Chi Chi vừa ăn vừa khóc, nước mắt rơi lên bánh bao.

Nam nhân đeo mặt nạ trải y phục xuống đất rồi mới ngồi lên.

Vì để ăn thịt thỏ rừng nên hắn hơi đẩy mặt nạ lên một chút, lộ ra đôi môi đỏ thắm cùng khuôn cằm thon thả trắng nõn.

Chi Chi nhìn một cái liền quay mặt đi, nhất định người này không hề bị lửa thiêu, chỉ là gạt người mà thôi.

***

Chi Chi ăn xong bánh bao rồi mà nam nhân đeo mặt nạ vẫn còn đang ung dung ăn thịt thỏ, nàng không kìm được mà nhìn nam nhân đeo mặt nạ thêm mấy lần, sau đó dè dặt hỏi: "Ta có thể lên bờ không?"

Môi nam nhân đeo mặt nạ hơi mở ra: "Không thể."

"Nương tử, sao nàng lại đứng trong nước vậy?" Đột nhiên Chi Chi nghe được giọng nam nhân, nàng nhìn theo nơi phát ra tiếng nói thì thấy quỷ nam khi nãy đã quay trở lại.

Quỷ nam nhanh chóng bay đến bờ hồ, hắn nhìn Chi Chi ở trong nước, lại quay sang nhìn nam nhân đeo mặt nạ ở trên bờ, nghiến răng kèn kẹt: "Lại dám đối xử với nương tử của ta như vậy, muốn nhịn cũng không thể nhịn được."

Hắn xắn ống tay áo lên, để lộ ra hai cánh tay gầy guộc trắng xanh.

Hắn xông tới trước mặt nam nhân đeo mặt nạ, vung tay lên đánh mấy quyền, nhưng kết quả là không tài nào đụng tới đối phương.

https://thuviensach.vn

Hắn có chút lúng túng ngừng tay lại, xoay đầu nhìn Chi Chi, gương mặt môi đỏ răng trắng nặn ra một nụ cười: "Nương tử, đây chỉ là một sự cố, ta vẫn còn những biện pháp khác."

Hắn vừa dứt lời, nam nhân đeo mặt nạ liền đứng lên, quỷ nam đó bị hù doạ liền đi lùi về sau mấy bước.

Hắn thấy nam nhân đeo mặt nạ vứt cây gậy trong tay thì sợ đến mức bay thẳng đến bên cạnh Chi Chi.

Hắn nhìn xung quanh, dứt khoát núp ở sau lưng Chi Chi, hai bàn tay quỷ túm lấy vạt áo Chi Chi: "Nương tử, người này thật là đáng sợ."

Chi Chi đứng đó nhìn hết từ đầu đến cuối: "..."

Nam nhân đeo mặt nạ không nhìn thấy quỷ nam, hắn đeo mặt nạ lại đàng hoàng, liếc nhìn Chi Chi, giọng nói vẫn âm trầm khó nghe như cũ: "Lên đây đi."

Nói xong liền quay người bỏ đi, tựa như không buồn sợ Chi Chi nhân cơ hội bỏ trốn.

Nam nhân đeo mặt nạ vừa quay người đi, quỷ nam liền chui ra khỏi lưng Chi Chi.

Hắn vỗ vỗ lồng ngực gầy yếu của mình như thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó nghiêng người nhìn Chi Chi: "Người này thật xấu xa, nàng nhất định không được gả cho hắn. Loại nam nhân như thế này là không thể chấp nhận được, lại nỡ để cho nương tử yểu điệu ngâm mình trong nước lạnh như vậy. Nương tử, ta mang nàng chạy trốn nhé."

Chi Chi liếc nhìn theo hướng nam nhân đeo mặt nạ rời đi, thấp giọng nói: "Ngươi định cứu ta kiểu gì?"

https://thuviensach.vn

Gương mặt quỷ nam thoáng hiện lên vẻ khó xử, hắn lầm bầm mấy câu mà Chi Chi không nghe rõ.

Nàng có chút mờ mịt: "Thế nào?"

"Để ta suy nghĩ một chút, nương tử đừng nóng." Hắn liếc nhìn Chi Chi ướt như chuột lột, lấy từ trong tay áo ra một vật sáng lấp lánh: "Nương tử, đây là sính lễ của ta."

Vật kia tròn vo, lấp lánh rực rỡ, lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay quỷ nam.

Chi Chi lắc đầu: "Ta không thể nhận, bởi vì..." Nàng hơi ngập ngừng, nhưng vẫn nói ra: "Ta đã gả ra ngoài, là tiểu thiếp của người ta."

Trong chớp mắt quỷ nam kia lộ ra vẻ mặt như cha chết mẹ chết, hắn khẽ nhếch miệng, ngửa đầu ra sau, giống như là sắp ngất đi.

Chi Chi thấy vậy thì cắn môi, rũ mắt xuống, mặc dù nàng hy vọng quỷ nam trông có vẻ vô dụng này sẽ giúp nàng chạy trốn, nhưng nàng vẫn cảm thấy không nên lừa gạt người ta.

"Ngươi nên đi đi thôi, ta không thể làm nương tử của ngươi."

"Không." Quỷ nam bỗng nói, ánh mắt của hắn bỗng trở nên kiên định: "Nương tử, khi còn sống nàng là tiểu thiếp của người khác, nhưng khi nàng chết thì nhất định phải làm nương tử của ta. Trước khi nương tử chết đi, ta sẽ nhất định không đầu thai."

Nói đến đây, hắn cười hắc hắc: "Nương tử, nếu không bây giờ nàng liền ngụp mặt xuống nước tự tử đi?"

"..." Chi Chi im lặng không nói.

https://thuviensach.vn

"Nương tử, nàng mau mau lên bờ, chớ để nhiễm lạnh. Cái này cho nàng ăn." Quỷ nam đưa vật hắn đang nắm trong tay tới trước mặt Chi Chi.

Chi Chi nhìn vật lấp lánh đó.

"Đây là cái gì?"

"Là thứ tốt, quỷ đan."

Chi Chi nghe vậy thì nhìn quỷ nam đầy kinh ngạc.

Nàng đã từng nghe qua về thứ gọi là quỷ đan này, nghe quỷ bà bà nói qua, quỷ đan là vật mà quỷ có đạo hạnh rất cao mới tu luyện được, quỷ đan vô cùng hiếm thấy, nếu như tiểu quỷ bình thường ăn vào, đạo hạnh sẽ tăng lên gấp bội, còn nếu như người phàm ăn vào...

Chi Chi cũng không biết, chưa từng có người phàm nào ăn quỷ đan, bởi căn bản thì người phàm cũng không thể nhìn thấy quỷ đan.

"Hay là ngươi cứ ăn đi, ta là người phàm, ăn vào cũng vô ích."

Quỷ nam nghe vậy, lập tức tỏ vẻ mất mát: "Nhưng đây là đồ tốt nhất của ta, ta không có sính lễ nào tốt hơn."

"Ngươi định đứng ở trong nước đến bao giờ?" Giọng của nam nhân đeo mặt nạ đột ngột vang lên.

Hắn lại một lần nữa xuất hiện ở bờ hồ.

Hắn vừa xuất hiện, quỷ nam liền á một tiếng rồi nhanh chóng núp ở sau lưng Chi Chi, còn không quên cất sính lễ bảo bối của hắn đi.

Gương mặt tái nhợt của Chi Chi nở một nụ cười bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đối phương đâu có nhìn thấy hắn, vậy mà con quỷ này còn sợ như vậy.

"Ngươi là quỷ nhát gan sao?" Chi Chi mấp máy môi, nói rất nhẹ, gần như là không thể nhìn thấy.

Quỷ nam lắc đầu, hai bàn tay gắt gao túm chặt lấy vạt áo của Chi Chi: "Không phải, ta là quỷ Hoạ Bì."

Theo như lời đồn đại từ xa xưa, quỷ Hoạ Bì là do những người kiếp trước có diện mạo không tốt hoá thành, cả cuộc đời bọn họ đều đi tìm những khuôn mặt xinh đẹp, dốc sức vẽ ra một tấm da đẹp nhất.

Loại quỷ này đa phần đều không có ác ý, nhưng thường hay nấp trong bóng tối nhòm ngó người phàm.

Bọn họ thích những người có tướng mạo đẹp mắt, thậm chí không hề có sức kháng cự với những người đẹp đẽ.

***

Nam nhân đeo mặt nạ cau mày: "Ngươi định qua đêm luôn ở trong nước sao?"

Chi Chi vội vàng lắc đầu, leo lên bờ.

Quỷ nam vẫn theo sát đằng sau nàng, miệng liến thoắng: "Nương tử, nàng cẩn thận một chút kẻo ngã, cẩn thận đá kìa, đừng giẫm vào chỗ đó, chỗ đó có đá nhọn."

Chi Chi lên bờ, quỷ nam còn nói: "Nương tử thật là lợi hại."

Chi Chi làm như không nghe thấy, nàng vắt nước trên y phục của mình.

https://thuviensach.vn

Lên bờ lạnh hơn nhiều, môi nàng trở nên trắng bệch.

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn Chi Chi, có lẽ là sợ Chi Chi bệnh chết nên hắn cho phép nàng lên xe ngựa thay y phục.

Vừa sáng nay Chi Chi mới biết, hoá ra bên dưới ghế ngồi trên xe ngựa là một ngăn tủ, bên trong còn đựng đồ đạc và y phục.

Có không ít y phục nữ nhân, xem ra tên bắt cóc này đã chuẩn bị từ trước.

***

Chi Chi lên xe ngựa, quỷ nam cũng lên theo.

Hắn bắt gặp ánh mắt của Chi Chi thì mới kịp phản ứng, hắn đỏ mặt: "Nương tử, ta xuống dưới canh gác giúp nàng, đảm bảo không để ai nhìn trộm."

Chi Chi hơi do dự: "Ngươi có nhìn không?"

Quỷ nam nghe vậy, mặt lập tức đỏ rực: "Nương tử, nàng!" Giọng hắn lại xìu xuống: "Tất nhiên là ta muốn nhìn rồi."

Hết chương 53.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hắn Rũ Mắt, Đưa Tay Vuốt Ve Tấm Lưng Thiếu Nữ, Giống Như Muốn Trấn An Con Mèo Nhỏ Đang Hoảng Sợ

Biên tập: B3

Quỷ Hoạ Bì bị Chi Chi đuổi thì ảo não đi xuống.

Chi Chi nhìn màn che được gài thật kín, bấy giờ mới dám thay y phục.

Lúc thay y phục nàng vẫn không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào chỗ màn che, nàng sợ con quỷ kia không giữ chữ tín.

Thế nhưng mặc dù quỷ Hoạ Bì ham mê sắc đẹp, nhưng cũng được coi là một con quỷ đứng đắn.

Tuy nghe thấy tiếng ma sát của y phục ở bên trong, mặt quỷ nam đỏ đến mức gần như nhỏ được ra máu, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn nhất quyết đưa lưng về phía xe ngựa, đồng thời còn đưa mắt nhìn chằm chằm vào hai người ngồi cách đó không xa.

Nam nhân đeo mặt nạ ngồi bên đống lửa, dùng cây gậy liên tục khều củi.

Ánh lửa chiếu sáng mặt nạ trên mặt hắn, rọi vào trong đôi mắt hắn.

Chi Chi thay y phục xong thì vén màn che lên, nàng thò đầu ra nhìn nhìn hai người đang ngồi bên đống lửa.

Nàng cũng muốn tới sưởi ấm, nhưng chắc chắn sẽ bị mắng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi không kìm được mà run rẩy, bây giờ nàng cảm thấy lạnh quá.

Quỷ Hoạ Bì nghe được tiếng động thì vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Chi Chi liền nở nụ cười.

"Nương tử, thay y phục xong rồi sao."

Chi Chi nhìn quỷ Hoạ Bì, khẽ gật đầu.

Quỷ Hoạ Bì chăm chú nhìn Chi Chi: "Nương tử, có phải nàng lạnh không?" Hắn nghiêng đầu nhìn về phía đống lửa cách đó không xa, phát hiện tên người xấu kia cũng nhìn về bên này, nhưng rất nhanh sau đó liền thu hồi tầm mắt.

Chi Chi buông màn che xuống.

Vừa mới buông xuống thì quỷ Hoạ Bì liền nhẹ nhàng đi vào.

"Nương tử, hình như nàng sắp bệnh rồi."

Có đôi khi, cảm ứng của quỷ rất nhạy bén.

Chi Chi hít mũi, nàng ôm chân rúc vào trong góc, cất giọng rất nhẹ, vì sợ người bên ngoài nghe thấy: "Đúng, sắp bệnh rồi."

Quỷ Hoạ Bì gãi gãi đầu, dường như có chút phiền não.

Chi Chi cười với hắn: "Cám ơn ngươi."

"Tại sao nương tử lại muốn cám ơn ta? Ta nói này, chờ khi nương tử chết đi là chúng ta liền có thể bái đường thành thân rồi." Nói đến đây, hắn không kìm được mà cười trộm: "Không nghĩ tới ta cũng có một ngày được thành thân."

https://thuviensach.vn

Hắn tự đắm chìm vào trong ảo tưởng mộng mơ của mình, còn Chi Chi thì lạnh đến mức co rúm thành một đoàn.

Quỷ Hoạ Bì nhìn thiếu nữ nhỏ xinh ở trước mặt, trái tim cũng trở nên mềm nhũn đến rối rắm, hắn âm thầm hy vọng đối phương cứ dứt khoát bệnh chết luôn đi, như vậy thì hắn có thể ngay lập tức cưới được nàng dâu.

Không biết bao lâu trôi qua, Chi Chi ngủ thiếp đi.

Nửa đêm nàng phát sốt cao, cả người nàng bị thiêu đốt đến mơ màng, chỉ nghe bên tai có tiếng người nói chuyện, nhưng nàng căn bản không nghe rõ.

Hình như còn bị tạt nước vào mặt, thế nhưng nàng cũng không mở mắt ra nổi.

Nàng chỉ cảm thấy quá mức mệt mỏi.

***

Chi Chi ngủ giấc này rất lâu, lâu đến mức khi nàng mở mắt ra, lại có loại cảm giác như đã trải qua một đời.

Nàng vừa mở mắt liền nhìn thấy màn giường màu khói.

Chi Chi lại nhắm mắt, một lần nữa mở ra thì nhìn thấy quỷ Hoạ Bì.

Quỷ Hoạ Bì đang nhìn Chi Chi, nước mắt rơi lã chã: "Nương tử, cuối cùng thì nàng cũng tỉnh lại rồi. Ta còn tưởng rằng nàng sắp biến thành quỷ, hơn nữa vừa biến thành quỷ liền bị quỷ sai đại ca bắt đi."

Chi Chi chớp chớp mắt, sau đó nở nụ cười.

Nhìn nụ cười này của nàng, ban đầu quỷ Hoạ Bì hơi sửng sốt, sau đó mặt lại đỏ lên, hắn ấp a ấp úng: "Nương tử, nàng cười lên trông thật là xinh

https://thuviensach.vn

đẹp."

Vậy nhưng khi Chi Chi ngồi vào trước gương, nàng liền ngây ngẩn.

Từ sau khi bị bắt cóc đến giờ nàng chưa từng soi gương, lần trước ở khách điếm cũng chỉ tắm rửa qua loa dưới sự thúc giục của nam nhân đeo mặt nạ.

Khuôn mặt trong gương đồng này, căn bản không phải nàng.

Chi Chi nâng tay lên sờ mi tâm của mình, bây giờ trên mặt nàng chỉ còn lại nốt ruồi son này là nàng quen thuộc.

Quỷ Hoạ Bì xuất hiện ở phía sau lưng Chi Chi, tất nhiên là trong gương đồng không hề phản chiếu ra khuôn mặt của hắn.

"Nương tử sao vậy?"

"Đây không phải là mặt của ta."

Chi Chi quay đầu nhìn quỷ Hoạ Bì, nàng thở dài một hơi, đứng lên.

Quỷ Hoạ Bì nói nàng đã ngủ lâu lắm rồi, nam nhân đeo mặt nạ khoá trái cửa rồi đi ra ngoài.

Hiện tại cả người Chi Chi đều không còn chỗ nào mệt mỏi nữa.

Nàng đi tới mở cửa sổ, đáng tiếc là nàng đang ở trên tầng ba, đối với nàng mà nói thì, độ cao này quá lớn.

Đột nhiên Chi Chi nghe được tiếng sáo trúc, lúc này màn đêm đã sắp buông xuống.

Nàng nghe một hồi, phát hiện đây là khúc nhạc nàng chưa từng nghe qua: "Đây là nơi nào vậy? Khách điếm sao?"

https://thuviensach.vn

Quỷ Hoạ Bì cười lúng túng: "Đây là thanh lâu." Hắn hơi ngập ngừng: "Cả con phố này đều là thanh lâu cả."

Chi Chi cau mày, phải làm thế nào nàng mới có thể rời khỏi nơi này?

"Nương tử, nàng nói đây không phải là mặt của nàng?" Quỷ Hoạ Bì vẫn rất tò mò với câu nói kia của Chi Chi, không nhịn được mà hỏi.

Chi Chi nghiêng đầu nhìn hắn: "Tên người xấu đó đã dịch dung khuôn mặt ta, gương mặt bây giờ không phải là gương mặt vốn có của ta."

Quỷ Hoạ Bì nghiêng đầu, tựa hồ không hiểu lắm.

Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi đưa tay ra muốn chạm vào mi tâm của Chi Chi.

Nhưng còn chưa chạm được thì ngoài cửa truyền tới tiếng động.

Tiếng động này làm quỷ Hoạ Bì giật mình, hoảng sợ rút tay về, một lần nữa núp ra sau lưng Chi Chi.

Nam nhân đeo mặt nạ xuất hiện ở cửa.

Hắn nhìn thấy Chi Chi đứng bên cửa sổ nhưng cũng không hề ngạc nhiên.

Hắn từ ngoài cửa bước vào, đưa tay ra đóng cửa lại.

Chi Chi nhìn nam nhân đeo mặt nạ, trong lòng có chút khẩn trương: "Rốt cuộc thì ngươi muốn làm cái gì? Muốn giết ta sao?"

"Được đó, được đó."

Quỷ Hoạ Bì nghe được câu này liền đứng sau khen ngợi.

https://thuviensach.vn

Nam nhân đeo mặt nạ ngồi xuống bàn, tự rót cho mình một ly trà: "Khi nào đến lúc, ta sẽ giết ngươi."

Chi Chi nghe được câu này, cuối cùng không nén giận được nữa, nàng giơ một ngón tay trắng nõn ra chỉ vào mặt nam nhân đeo mặt nạ.

Do vừa mới khỏi bệnh nên gương mặt nàng vẫn còn mấy phần tiều tuỵ.

"Ngươi!"

Nam nhân đeo mặt nạ liếc Chi Chi một cái.

Chi Chi nghẹn họng, hốc mắt lập tức đỏ bừng.

Nàng buông thõng tay, ngồi lên giường.

Cả hai đời nàng đều chưa từng gặp qua loại người nào như vậy.

Trước khi gả ra ngoài, dù gia cảnh không giàu có nhưng nàng cũng coi như là một bảo bối được cha nàng đặt vào trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Gả vào phủ Công Chúa, mặc dù những người ở trong đó đều không ai thích nàng, nhưng cũng không có ai giống như người này.

Chi Chi càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt cứ thế chảy ra.

Thiếu nữ xinh đẹp khi khóc lên cũng thật là đẹp mắt, quỷ Hoạ Bì thấy Chi Chi khóc thì vội vàng bay qua.

"Nương tử, nàng đừng khóc, cùng lắm thì trở thành quỷ thôi mà, ta sẽ chăm sóc nàng." Hắn hơi ngừng một chút, lại nói: "Cho dù tướng mạo thật sự của nương tử không được đẹp mắt như bây giờ, ta cũng có thể giúp nương tử vẽ da nha."

https://thuviensach.vn

Chi Chi quay mặt đi, không muốn để cho quỷ Hoạ Bì nhìn thấy dáng vẻ mất mặt của nàng lúc này.

Nàng đang muốn tìm khăn lụa lau mặt, nhưng nhận thấy y phục nàng đang mặc không có khăn lụa.

Nàng nhìn xung quanh, dứt khoát kéo chăn trên giường ra lau nước mắt.

Hành động này của nàng khiến cho bàn tay đang cầm ly trà của nam nhân đeo mặt nạ cứng đờ.

Vành mắt Chi Chi phiếm hồng, giống như được đánh một lớp phấn đỏ.

Hốc mắt nàng cũng hồng hồng, nhìn qua vô cùng điềm đạm đáng yêu.

Quỷ Hoạ Bì vừa liếc mắt nhìn liền rạo rực trong lòng, hận không thể giục nam nhân đeo mặt nạ nhanh nhanh giết chết Chi Chi, như vậy hắn sẽ không phải âm dương cách biệt với nương tử của hắn.

Chi Chi lau sạch nước mắt, quay đầu lại nhìn nam nhân đeo mặt nạ.

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn Chi Chi bằng một đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Hắn vừa mới uống trà, hiện tại đã đeo mặt nạ lên như cũ.

Chi Chi lại thu hồi tầm mắt, cứ thế nằm xuống giường.

Dường như tạm thời nam nhân đeo mặt nạ chưa có ý định lên đường, hắn vẫn nhàn nhã ngồi trên ghế.

Tiếng sáo bên ngoài đổi sang thổi khúc nhạc khác, giọng nữ xướng ca như chim hoàng oanh, tiếng hát trầm bổng êm tai.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe được vài câu, bất ngờ nhận ra nàng cũng thuộc khúc hát này, là Diệp ma ma dạy nàng.

Nàng nghe tiếng ca ở bên ngoài thì có chút không kìm được mà hát lên, chỉ là nàng hát rất nhỏ.

Nếu nói tiếng ca bên ngoài là tiếng ca câu dẫn người khác, thì cùng một khúc hát đó, Chi Chi hát nhưng lại không có vẻ câu dẫn người ta như thế.

Tiếng hát nhỏ của nàng, giọng hát mềm mại du dương, cực kỳ giống một khúc hát ru.

Quỷ Hoạ Bì nghe được giọng hát của Chi Chi cất lên cùng với giọng hát ở bên ngoài thì không nhịn được mà kê tai vào nghe.

Lỗ tai của nam nhân đeo mặt nạ khẽ nhúc nhích, hiển nhiên cũng nghe được tiếng hát của Chi Chi, nhưng hắn không nói gì.

Quỷ Hoạ Bì nằm bò ở cuối giường, say mê lắng nghe.

Đột nhiên, quỷ Hoạ Bì ngồi phắt dậy, hắn nhanh chóng bay tới bên cửa sổ.

Mà nam nhân đeo mặt nạ ở trong phòng cũng đứng lên.

Hắn giương tai nghe ngóng, sau đó đi về phía giường.

Tiếng hát của Chi Chi chợt ngưng bặt, nàng nhìn nam nhân đang đi về phía mình, vội vàng ngồi dậy dịch vào trong góc.

Nam nhân đeo mặt nạ đi tới mép giường liền bắt đầu cởi y phục của mình.

https://thuviensach.vn

Quỷ Hoạ Bì quay đầu lại thì đúng lúc nhìn thấy cảnh này, hắn lập tức gân cổ lên thét chói tai: "NGƯƠI ĐỊNH LÀM CÁI GÌ? KHÔNG THỂ CỞI Y PHỤC Ở TRƯỚC MẶT NƯƠNG TỬ CỦA TA!"

Hắn bay tới mép giường, thậm chí còn bay hẳn lên giường, chắn ở trước mặt Chi Chi: "Nương tử, đừng nhìn, ta giúp nàng ngăn cản."

Vừa dứt lời, hắn liền thấy một bàn tay xuyên qua người hắn túm lấy Chi Chi.

Chi Chi kêu một tiếng, bị nam nhân đeo mặt nạ kéo đến bên cạnh hắn.

Lúc này nam nhân đeo mặt nạ đã cởi sạch áo trên người, lộ ra phần thân trên trắng nõn.

Quỷ Hoạ Bì nhìn xong thì có chút muốn khóc, bởi vì vóc dáng của nam nhân đeo mặt nạ đẹp hơn vóc dáng của hắn quá nhiều.

Gầy mà không yếu, da thịt sáng bóng, còn có cả một tầng cơ bắp mỏng.

Nam nhân đeo mặt nạ trực tiếp trèo lên giường, hắn kéo Chi Chi vào trong ngực mình.

Đối với biến cố này, Chi Chi kinh hoảng sợ hãi, trợn tròn hai mắt.

Mà cùng lúc đó, dường như bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, Chi Chi còn nghe được tiếng nữ nhân gào thét.

Chi Chi không nhịn được mà quay đầu nhìn ra phía cửa, nhưng nàng vừa mới quay đầu, liền bị một bàn tay cưỡng ép quay mặt lại.

Chi Chi bị động tác thô lỗ của đối phương làm đau, nàng cau mày quay lại, nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ đang tháo mặt nạ màu đen xuống.

https://thuviensach.vn

Để lộ ra dung mạo của hắn.

Cánh môi đỏ thắm, sống mũi cao thẳng, cùng với một vết bỏng thật lớn kéo dài từ trán xuống tận gò má.

Cả khuôn mặt hắn đều là một màu đỏ sẫm, khiến người ta vừa nhìn đã chán ghét.

Quỷ Hoạ Bị thét lên thành tiếng: "Thật là xấu xí! Sao trên đời lại có gương mặt xấu xí đến như vậy!"

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn Chi Chi bằng đôi mắt bình tĩnh.

Vào thời khắc cửa bị gõ, Chi Chi bị nam nhân đeo mặt nạ đặt ở dưới thân, mà đồng thời, hông của nàng cũng bị điểm huyệt.

"Bên trong là người nào? Mở cửa!" Giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Nam nhân đeo mặt nạ nhếch môi.

Nếu không nhìn nửa gương mặt phía trên của hắn mà chỉ nhìn môi và cằm, e rằng cũng là một vị mỹ nam tử.

Chi Chi có chút sợ hãi, cả người không nhịn được mà run rẩy.

Đối với nàng mà nói thì nam nhân trước mặt này hoàn toàn là người xa lạ, vậy nhưng nam nhân xa lạ này lại thân mật với nàng như thế.

"Mở cửa! Có nghe hay không!" Người bên ngoài bắt đầu đẩy cửa, thậm chí còn đang muốn phá cửa xông vào.

Tiếng động ngoài cửa càng ngày càng lớn, quỷ Hoạ Bì ở trong phòng cũng phát khóc.

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi dưới đất, khóc hết sức thương tâm: "Là ta vô dụng, nương tử ơi." Hắn ngửa đầu khóc lóc: "Giận quá đi thôi! Hu hu hu!"

Lúc cửa bị đá văng, một bàn tay của nam nhân đeo mặt nạ nhanh chóng cởi đai lưng của Chi Chi ra, cúi đầu xuống, vùi mặt vào trong hõm cổ Chi Chi.

Người bên ngoài vừa đạp cửa xong liền vọt vào, bọn họ thấy tình hình trong phòng, liền nói: "Làm cái gì vậy?"

Nam nhân đeo mặt nạ ngẩng đầu lên, rời khỏi cổ Chi Chi, dáng vẻ của hắn như bị người ta quấy rầy hứng thú: "Dĩ nhiên là làm chuyện sung. sướng. muốn. chết rồi."

Hắn quay đầu nhìn đoàn người vừa xông vào.

Những người đó mặc y phục binh lính, vừa nhìn thấy gương mặt của nam nhân đeo mặt nạ thì cả kinh, thậm chí còn có vẻ như muốn nôn oẹ.

Binh lính cầm đầu tiến lên phía trước: "Chúng ta phụng chỉ đi tìm người."

Hắn liếc nhìn nữ nhân ở trên giường, chẳng qua nữ nhân kia bị che mất khuôn mặt, hắn không nhìn thấy rõ.

"Tìm người? Cứ tìm người là có thể tự tiện xông vào sao? Binh gia nói chuyện thật không khỏi có chút buồn cười." Nam nhân đeo mặt nạ cười, tiếng cười của hắn giống như kim loại kéo rê trên mặt đất, gần như đâm vào màng nhĩ của người khác.

Binh lính cầm đầu cau mày, còn chưa kịp nói tiếp thì đã thấy nam nhân trên giường bế nữ nhân dưới thân lên: "Muốn xem, vậy thì xem đi. Kỹ nữ này là người các ngươi muốn tìm? Hay ta là người các ngươi muốn tìm?"

https://thuviensach.vn

Người đang bị nam nhân ôm vào trong ngực rõ ràng vẫn chỉ là một thiếu nữ, mặc dù không phải là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng dung mạo cũng coi như trên mức trung bình, nốt ruồi son trên mi tâm lại giúp tăng thêm một phần tươi đẹp.

Có lẽ thiếu nữ bị doạ sợ nên khoé mắt hơi đỏ, ánh mắt chứa đựng nỗi kinh hoàng.

Xiêm áo nàng xốc xếch, hơn nữa nam nhân còn để trần nửa thân trên, không khỏi khiến người ta nghĩ đến chuyện bọn họ vừa mới làm.

Binh lính cầm đầu xoay mặt đi: "Chúng ta lục soát trong phòng một chút, nếu như không có người nào thì sẽ lập tức rời đi ngay, xin hãy lượng thứ."

Hắn ra hiệu cho mấy binh lính phía sau, những binh lính kia lập tức lục soát.

Nam nhân nằm trên giường thấy vậy thì cười lạnh một tiếng, hắn rũ mắt, đưa tay vuốt ve tấm lưng thiếu nữ, giống như muốn trấn an con mèo nhỏ đang hoảng sợ.

Chẳng qua hắn càng trấn an, người trong ngực càng run mạnh hơn.

Nam nhân phát hiện ra, cúi đầu xuống, khẽ hôn vào tai thiếu nữ: "Đừng sợ."

Hết chương 54.

Lời của Bê Ba: Có vẻ như mọi người đang nhớ Công Túa lắm, yên tâm là chương sau Công Túa xuất hiện rồi nha =))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 55: "Thiếp Cứ Nghĩ Mình Chết Đến Nơi Rồi."

Biên tập: B3

Binh lính lui ra khỏi phòng, lúc đang chuẩn bị đi sang căn phòng khác thì đột nhiên binh lính cầm đầu dừng lại, hắn quay đầu nhìn căn phòng mình vừa mới kiểm tra kia.

"Có phải cô nương trong bức hoạ cũng có một nốt ruồi son trên mi tâm hay không?"

"Vâng, thưa đô đốc."

Binh lính cầm đầu nghe được câu này, lập tức quay lại vọt vào căn phòng vừa rồi.

Hắn rút đao bên hông ra, nhưng trong phòng đã trống trơn, chỉ còn lại cánh cửa sổ mở toang.

***

Chi Chi không nhịn được mà nhắm mắt, gió quật vào má nàng đau rát.

Đám binh lính kia vừa ra khỏi phòng, nam nhân đeo mặt nạ liền mặc y phục vào, đeo mặt nạ lên rồi ôm Chi Chi nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ.

Độ cao ba tầng lầu khiến Chi Chi sợ hãi ôm lấy cổ nam nhân đeo mặt nạ, vừa ôm một cái đã khiến cho người bị ôm cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Sau khi rơi xuống mặt đất, nam nhân đeo mặt nạ vẫn bế Chi Chi như cũ, hai chân chạy như bay trên đường.

Dưới sự che chắn của màn đêm, hắn chọn đi những con đường mòn, rất lâu sau mới ngừng lại.

Chi Chi thở một hơi, vẻ mặt còn vương nỗi hoang mang.

"Ôm đủ chưa?" Giọng nam nhân đeo mặt nạ vang lên trên đỉnh đầu Chi Chi.

Chi Chi "vèo" một cái rụt tay về, nàng lén nhìn nam nhân đeo mặt nạ, rồi lại quay mặt đi.

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng nõn của Chi Chi một hồi, sau đó nhấc chân đi về phía trước.

Chi Chi nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ đi trước, nàng gần như không do dự mà quay người chuẩn bị đi về phía ngược lại.

Vừa đi chưa được hai bước, cổ áo nàng đã bị hai ngón tay thon dài túm lấy.

"Đi đâu?"

Chi Chi ngoan ngoãn xoay người lại.

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn nàng một cái, qua lớp vải áo bắt được cổ tay Chi Chi, hắn lôi Chi Chi đi về phía trước.

Quỷ Hoạ Bì ở bên cạnh nhìn thấy, im lặng nuốt cục giận vào lòng.

Chi Chi nhìn bàn tay đang túm lấy tay nàng của nam nhân đeo mặt nạ.

https://thuviensach.vn

Nếu chỉ nhìn mỗi bàn tay này, thật sự không tài nào tưởng tượng được gương mặt hắn lại kinh người như vậy.

"Thấy mặt ta mà ngươi không sợ sao?" Nam nhân đeo mặt nạ đột nhiên lên tiếng.

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút: "Quả thực là có chút xấu xí."

Nhưng dù sao thì hắn cũng là người mà nàng ghét, nàng đâu thèm quan tâm xem hắn xấu hay đẹp.

Nam nhân đeo mặt nạ nghe vậy thì cười một tiếng.

***

Bọn họ gặp được lão bá ở cửa thành, nhưng lão bá không tiếp tục lên đường nữa mà chỉ có Chi Chi và nam nhân đeo mặt nạ.

Nam nhân đeo mặt nạ tự mình đánh xe, hơn nữa dường như hắn còn có chút vội vã.

Ban ngày xe ngựa đều chạy như điên, chỉ có buổi tối mới dừng lại.

Chi Chi cảm thấy mình đã cách kinh thành càng ngày càng xa.

***

Mười mấy ngày sau, nam nhân đeo mặt nạ bỗng dừng xe lại, hắn duỗi tay vén màn che lên, nhìn Chi Chi: "Xuống đi."

Có lẽ Chi Chi đã dự cảm được điều gì, nàng khẽ chớp mắt, nghe lời xuống xe ngựa.

Vừa xuống khỏi xe, Chi Chi phát hiện lúc này nàng đang ở trong một khu rừng rậm.

https://thuviensach.vn

Cây cối ở đây gần như cao đến tận trời, hơn nữa cành lá rậm rạp, ánh sáng không thể nào len lỏi vào.

Nam nhân đeo mặt nạ lấy một sợi dây từ trong xe ngựa, đi về phía Chi Chi.

Chi Chi nhìn sợi dây trong tay hắn, đi lùi từng bước về phía sau.

Hiện tại nam nhân này đang muốn giết nàng.

Thảo nào cả ngày hôm nay hắn hầu như không nói chuyện với nàng, cũng không hành hạ nàng, bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Nam nhân đeo mặt nạ ép sát lại gần Chi Chi, hắn thấy Chi Chi xoay người bỏ chạy thì dừng bước.

Rất nhanh sau đó, bóng dáng thiếu nữ liền biến mất trong rừng cây.

Hắn ném sợi dây xuống đất, quay trở về xe ngựa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra tán cây đã che kín hết bầu trời.

***

Chi Chi hoảng hốt chạy bừa, mãi sau mới phát hiện càng chạy càng đi sâu vào lớp sương mù dày đặc, cuối cùng sương mù dày đến mức khiến nàng gần như không còn nhìn thấy gì nữa.

Nàng dừng lại, đi quanh nhìn một vòng, nhận thấy nam nhân đeo mặt nạ không đuổi theo, mà nàng cũng đã lạc đường mất rồi.

Nàng không nhớ nàng đã đi theo con đường nào để tới đây nữa.

Bởi vì đang là ban ngày nên quỷ Hoạ Bì núp ở trong xe ngựa, hắn vẫn đang đợi Chi Chi biến thành quỷ.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ nàng hoàn toàn chỉ có một mình.

Nàng cắn môi, đành miễn cưỡng tìm đại một phương hướng để đi tiếp.

Nhưng bất kể nàng đi thế nào, phong cảnh xung quanh vẫn gần như giống hệt nhau.

Vẫn là những cây gỗ đó, mà sương mù thì càng ngày càng dày đặc, đến chân mình Chi Chi cũng còn không thể nhìn rõ.

Chân Chi Chi tê đến mức nàng không chịu nổi, cuối cùng chịu thua, nàng tìm một thân cây rồi ngồi bệt xuống.

Nhất định là nàng sẽ phải chết ở chỗ này, khó trách nam nhân đeo mặt nạ cũng không đuổi theo nàng, có khi còn đang cười nhạo sự ngu xuẩn của nàng.

Chi Chi ngồi bó gối, gục mặt vào giữa hai chân.

Nàng không cảm thấy quá đau buồn, chỉ là có chút nhớ cha và đệ đệ của nàng.

***

Sương mù càng ngày càng dày, Chi Chi cũng càng ngày càng mệt.

Dù nàng đã cố gắng để tỉnh táo, nhưng mí mắt lại không nhịn được mà nhắm lại.

Về sau Chi Chi có tỉnh lại một lần, là bị lạnh quá nên tỉnh.

Nàng mơ màng mở mắt ra, thấy mình vẫn còn ở trong rừng rậm, sương mù xung quanh không hề có dấu hiệu tan bớt, thậm chí nàng còn không biết bây giờ đang là ban ngày hay ban đêm.

https://thuviensach.vn

Chi Chi mệt mỏi chớp mắt, một lần nữa nhắm mắt lại.

Nàng sắp chết.

Nhưng mà lần này nàng vừa mới nhắm mắt lại, liền nghe được có người gọi tên nàng.

Chi Chi mở bừng mắt, nàng đã không còn sức để đứng lên, nàng chỉ có thể gắng sức mở mắt ra nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Người nọ vẫn một mực gọi tên nàng, cách nàng càng ngày càng gần, gần đến mức Chi Chi có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

"Cứu... cứu mạng." Chi Chi khó khăn kêu lên.

Dù người tới là nam nhân đeo mặt nạ cũng được, Chi Chi sắp không gượng được nữa rồi.

Người tới vừa nghe được giọng Chi Chi thì cứng đờ cả người, sau đó vội vàng lao tới.

Hắn thấy Chi Chi đang ngồi dựa dưới gốc cây to thì mím chặt môi, trực tiếp cởi áo ngoài khoác lên trên người Chi Chi.

Sau đó bế bổng Chi Chi lên.

Đối phương ôm chặt Chi Chi vào lòng, cúi đầu nhìn nàng: "Đừng sợ."

Chi Chi nghe được câu này, nước mắt liền cứ thế chảy ra.

Nàng giàn giụa nước mắt nhìn nam nhân trước mặt, đưa tay ra ôm cổ đối phương: "Thiếp cứ nghĩ mình chết đến nơi rồi."

Chi Chi nói xong câu này liền thiếp đi, nói chính xác là ngất đi.

***

https://thuviensach.vn

Không biết nàng đã ngây người trong rừng rậm bao lâu, vừa đói vừa rét, lại bị kinh sợ.

Nếu như những chuyện này rơi vào người các cô nương yếu đuối khác, sợ là đã sớm chết rồi.

Đối với những người không biết phân biệt phương hướng thì căn rừng này chính là một căn rừng chết, người sống đi vào sẽ chết.

May mắn là khi Chi Chi phát hiện mình bị lạc đường thì đã dừng lại mà không đi tiếp, nếu như tiếp tục đi, chắc chắn sẽ kiệt sức mà chết.

Nàng mạnh mẽ chống đỡ, cố gắng giữ lại chút hơi tàn.

Mãi cho đến khi nhìn thấy đối phương, lúc ấy mới không nhịn được mà buông lỏng.

***

Khi Chi Chi tỉnh lại lần nữa, nhận ra mình đang ở trong lòng người khác.

Nàng bị ôm quá chặt, khiến nàng có chút không thoải mái.

Nàng hơi cử động, người đang dựa vào thành xe nghỉ ngơi lập tức choàng tỉnh.

Hắn nhìn vào thiếu nữ trong ngực mình, đưa tay ra sờ trán đối phương: "Không sốt."

Giọng hắn hơi khàn, dường như là không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Chi Chi ngẩng đầu lên nhìn đối phương, thấy vành mắt đối phương thâm quầng, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

"Phò Mã." Chi Chi nhỏ giọng kêu.

Nào biết nàng vừa mới gọi xong, người đang ôm nàng liền biến sắc, thấp giọng hỏi: "Nàng vừa nói gì?"

Chi Chi có chút nghi ngờ, nàng nghiêng đầu: "Không phải..."

Không phải Phò Mã sao?

Nhưng đây là gương mặt của Phò Mã mà.

Nàng còn chưa kịp lên tiếng, môi đã bị lấp kín.

Nụ hôn của đối phương mãnh liệt giống như sóng trào, Chi Chi giống như một người chết đuối, mí mắt nàng run rẩy, đột nhiên kịp phản ứng người hôn nàng là ai.

Là Công Chúa.

Công Chúa luôn thích hôn nàng như vậy.

Chi Chi không thoải mái hừ một tiếng, Công Chúa liền ngừng lại.

Hắn lo lắng cho thân thể của Chi Chi nên cũng không dám quá mức.

"Công Chúa dịch dung sao?" Chi Chi hỏi khẽ.

Công Chúa khẽ gật đầu.

"Vậy Phò Mã cầm hà bao là Công Chúa dịch dung?" Chi Chi lại hỏi.

Công Chúa trầm mặc chốc lát, rồi gật đầu.

"Vậy người lấy yếm của thiếp cũng là Công Chúa?" Chi Chi trợn mắt.

https://thuviensach.vn

Tai Công Chúa đỏ rực như một viên hồng ngọc, hắn không trả lời vấn đề này mà chỉ ngẩng đầu lên tránh né ánh mắt của Chi Chi.

Nhưng Chi Chi lại vươn tay ra ôm lấy khuôn mặt Công Chúa, nàng không chú ý tới làn da bên dưới tay nàng càng lúc càng trở nên nóng rực, nàng chỉ muốn hỏi vấn đề nàng thắc mắc mà thôi.

"Làm thế nào để thay đổi màu mắt?"

Ánh mắt Công Chúa hơi né tránh, ậm ừ: "Nước thuốc."

Chi Chi kinh ngạc, đang muốn tiến lại gần nhìn cho rõ thì nghe được tiếng Công Chúa rít qua kẽ răng: "Nàng khoẻ rồi đúng không?"

Chi Chi nghe vậy bèn lập tức rút tay về, yếu ớt tựa vào trong ngực Công Chúa: "Không có."

Nàng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

Rất lâu sau, Chi Chi lại hỏi: "Công Chúa làm cách nào để tìm được thiếp?"

"Cái này nàng không cần quan tâm." Công Chúa đưa tay vuốt ve mi tâm của Chi Chi, hắn sờ vào nốt ruồi son kia, giọng nói chưa bao giờ dịu dàng như thế: "Ngủ thêm một lát nữa đi, còn rất lâu nữa mới đến thành tiếp theo."

Chi Chi rũ mắt, thật ra thì nàng còn muốn hỏi, Công Chúa đi tìm nàng, vậy trong triều phải làm thế nào?

Người ôm nàng cũng đâu phải là một Công Chúa thật sự, hắn là một người có dã tâm nhăm nhe đến ngôi vị Hoàng Đế, tại sao hắn lại muốn đích thân đi tìm nàng?

https://thuviensach.vn

Công Chúa dùng chăn bọc kín người Chi Chi lại, chỉ để lộ ra gương mặt của đối phương.

Gương mặt đó vẫn còn tái nhợt, không có lấy một chút huyết sắc, nhưng dù sao thì cũng tốt hơn nhiều so với lúc vừa nhìn thấy đối phương.

Lúc hắn vừa tìm thấy đối phương ở trong rừng, nếu không phải đôi mắt phượng kia còn mở to, hắn đã nghĩ mình tìm được một cỗ thi thể.

Cả người nàng lạnh như băng, giống hệt cục nước đá trong hầm băng.

Sắc mặt cũng nhợt nhạt giống như quỷ, chỉ có nốt ruồi son ở mi tâm kia là vẫn rực rỡ chói mắt như cũ.

Công Chúa cúi đầu hôn lên mi tâm của Chi Chi, càng ôm chặt đối phương vào trong lòng.

Nụ hôn nhẹ như lông ngỗng đó rơi xuống mi tâm Chi Chi, nàng không nhịn được mà chớp chớp mắt, càng rúc sâu vào trong ngực Công Chúa.

Công Chúa chú ý tới hành động của đối phương, cảm thấy thiếu nữ ở trong ngực giống như một con mèo nhà được nuông chiều từ bé bị lưu lạc ở bên ngoài mấy ngày.

Sau khi được chủ nhân tìm thấy thì tỏ ra tội nghiệp để làm nũng với chủ nhân.

Công Chúa nghĩ tới đây, ánh mắt bỗng trở nên hung ác.

Bất cứ kẻ nào có liên quan tới việc bắt cóc Chi Chi, nhất định hắn sẽ không bỏ qua.

***

https://thuviensach.vn

Xe ngựa chạy rất lâu mới ngừng lại, bên ngoài vang lên tiếng người nói.

"Công tử, đến nơi rồi."

Công Chúa bế Chi Chi xuống xe ngựa.

Trước khi xuống xe hắn đã khoác một tấm áo lên người Chi Chi, cẩn thận che người trong lòng thật kín rồi mới bế xuống.

Công Chúa trực tiếp bao toàn bộ phòng trong khách điếm.

Những người hắn mang theo chuyến này đều là binh lính riêng của hắn, vì dẫn theo nha hoàn rất phiền toái, nên hắn không mang nha hoàn theo.

Binh lính đưa nước tới, Công Chúa liền chuẩn bị cởi y phục giúp Chi Chi.

Chi Chi bắt được tay Công Chúa, có chút khẩn trương: "Công Chúa, thiếp tự mình làm."

"Bên ngoài phải gọi ta là gì?" Công Chúa ngước mắt nhìn Chi Chi.

Chi Chi mấp máy môi, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Phu quân."

Giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, hắn nghe xong, trong đôi mắt luôn luôn lạnh nhạt cuối cùng cũng xuất hiện nét cười.

"Cho nên để Phu quân giúp Chi Chi tắm." Công Chúa đùa giỡn lưu manh bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Chi Chi vẫn không chịu buông tay, muốn giãy giụa: "Thiếp có thể tự làm."

https://thuviensach.vn

Công Chúa rút tay về, một bàn tay khẽ nắm lấy cái cằm trắng nõn của Chi Chi.

Hắn rũ mắt nhìn Chi Chi, giọng nói trầm thấp lại hơi khàn khàn: "Không nghe lời?"

Chi Chi cắn môi dưới, buông lỏng tay.

Vừa buông lỏng ra, nàng liền bị bế lên.

Đột nhiên bị hẫng, Chi Chi giật mình, vội vàng ôm lấy Công Chúa.

Công Chúa bế Chi Chi ra sau bình phong, sau đó đặt Chi Chi xuống bên cạnh thùng nước tắm.

Hắn cúi đầu xuống bắt đầu cởi đai lưng Chi Chi.

Chi Chi căng thẳng trong lòng.

Có lẽ là biểu hiện của nàng quá rõ, nên Công Chúa ngừng tay, ngẩng đầu lên nhìn Chi Chi.

Trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười dịu dàng.

"Thật ngốc." Hắn nhẹ giọng mắng Chi Chi.

Hết chương 55.

Lời Bê Ba: Thấy Công Túa là thấy đường mà.!!!!

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Vì Sao Thái Tử Không Đuổi Tận Giết Tuyệt Công Chúa?

Biên tập: B3

Sau khi tắm gội xong, Chi Chi lại được bế ra ngoài.

Hơi nóng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ ửng.

Công Chúa giúp Chi Chi gội đầu, sợ nàng nhiễm lạnh, còn tự mình lấy khăn lông lau cho nàng.

Chi Chi nằm sấp ở trên giường, lâu lắm rồi nàng mới được hưởng thụ cái cảm giác hạnh phúc này, nàng lim dim nhắm hai mắt lại.

Dáng vẻ nhắm mắt hưởng thụ này thật giống con mèo lười ăn uống no đủ.

Công Chúa thấy tóc đã gần khô thì một chưởng đánh vào mông Chi Chi.

Chi Chi mở bừng mắt, ban đầu thì có chút ngơ ngác, sau đó miệng hơi dẩu ra.

Công Chúa tuỳ tiện ném khăn lông đi, hắn lên giường, ôm Chi Chi vào trong ngực.

Hắn cũng vừa tắm xong, trên người có mùi thơm thoang thoảng.

Chi Chi luôn cảm thấy mùi hương trên người Công Chúa không giống với những mùi hương thơm khác.

https://thuviensach.vn

Mùi hương trên người hắn khiến cho nàng không nhịn được mà sán lại gần.

Nàng lặng lẽ dịch sát lại gần Công Chúa, vùi mặt vào lồng ngực đối phương.

Trong đầu nàng luôn có một suy nghĩ.

Mùi hương trên người Công Chúa khiến nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, phảng phất như có thứ gì đó chui vào trong cơ thể nàng, theo mạch máu chảy khắp toàn thân, thậm chí còn tưới vào từng chân tóc.

Lúc nàng đang say đắm với hương thơm đó thì Công Chúa kéo mặt nàng ra khỏi ngực hắn.

So với khi ở phủ Công Chúa, Chi Chi đã gầy đi rất nhiều, gò má cũng không còn được mấy thịt.

Công Chúa sờ sờ, ánh mắt sâu kín.

Chi Chi nâng tay lên che miệng, khẽ ngáp một cái.

Đã rất lâu rồi nàng chưa được ngủ trên cái giường ấm áp như vậy, mệt đến không mở mắt ra nổi.

Công Chúa nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Chi Chi thì phẩy tay, cây nến trong phòng liền tắt phụt.

"Ngủ đi." Công Chúa đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Chi Chi.

Chi Chi tìm một tư thế ngủ thoải mái nhất, cứ thế rúc vào ngực Công Chúa mà ngủ thật say.

***

https://thuviensach.vn

Hôm sau, lúc rửa mặt, nàng nhìn thấy bóng người phản chiếu trong gương đồng.

Đầu tiên thì sững sờ, sau đó chạy đến bên cạnh Công Chúa, có chút tủi thân: "Mặt."

Khuôn mặt bây giờ vẫn không phải là khuôn mặt của nàng.

Công Chúa nhìn Chi Chi, hiểu rõ mong muốn của nàng: "Trở về sẽ giúp nàng tẩy thứ trên mặt đi, bây giờ tạm thời cứ dùng gương mặt này."

Chi Chi ồ một tiếng, nàng lại tiếp tục chạy đi rửa mặt.

Rửa được một nửa, đột nhiên nàng cảm thấy có chút kỳ quái, đây cũng không phải là khuôn mặt của nàng, tại sao Công Chúa vẫn nhận ra?

Nàng đưa tay sờ lên nốt ruồi son trên mi tâm, chẳng lẽ là nhờ nốt ruồi son này?

***

Liên tiếp mười mấy ngày, bọn họ đều luôn ở trên đường.

Tuy Công Chúa không nhắc gì đến chuyện ở kinh thành, nhưng Chi Chi luôn có một loại dự cảm.

Nàng thật sự không nghĩ ra tại sao nam nhân đeo mặt nạ lại bỏ qua cho nàng, mặc dù nếu không phải Công Chúa tìm được nàng thì nàng sẽ thật sự chết ở trong rừng.

Nhưng nàng cảm thấy chuyện nàng bị bắt cóc lần này, mục tiêu thực sự vốn không phải là nàng.

Nếu như mục tiêu của đối phương là nàng, muốn giết nàng, tại sao còn phải mang nàng đi một quãng đường xa như vậy, cuối cùng còn để mặc cho

https://thuviensach.vn

nàng chạy trốn.

Lúc Chi Chi đang nghĩ Đông nghĩ Tây, Công Chúa lại hoàn toàn không hề lo lắng, còn có hứng thú dạy nàng học chữ.

"Nàng ra ngoài nhiều ngày như vậy, ta phải kiểm tra nàng, xem nàng còn nhớ được bao nhiêu."

Bình thường Chi Chi nhìn mười chữ sẽ nhận sai bốn chữ, mỗi lần sai đều phải nhận trừng phạt.

Qua một ngày, Chi Chi cảm thấy đầu lưỡi mình sắp tê rần cả rồi.

Nàng không muốn học nữa, liền tỏ vẻ đáng thương cầu xin tha thứ.

"Phu quân, thiếp có thể không học nữa không?" Nàng bày ra dáng vẻ đau khổ, giọng nói yếu ớt: "Không muốn bị phạt nữa."

Công Chúa khẽ liếc nàng: "Không muốn nhận mặt chữ nữa?"

Chi Chi gật đầu lia lịa.

Công Chúa nhếch môi, môi của hắn rất đỏ, cực kỳ giống sắc hoa hải đường.

Rõ ràng là gương mặt của Phò Mã, nhưng lại mang một vẻ diễm lệ âm trầm.

Khi đôi mắt kia nhìn chằm chằm vào người khác, cũng đủ khiến cho gương mặt người bị nhìn đỏ bừng.

Chẳng qua ánh mắt này của hắn từ đầu đến cuối đều chỉ đặt vào con người không hiểu phong tình như Chi Chi.

https://thuviensach.vn

"Vậy nàng hôn ta một cái, còn phải nói..." Công Chúa cố ý kéo dài giọng: "Phu quân, thiếp không chịu nổi."

Câu sau hắn dùng giọng nữ, vừa mị hoặc vừa câu dẫn, quả thực là ngấm vào tận xương tuỷ.

Nhưng người nghe lại hoàn toàn không phát hiện ra cái cảm giác này.

Chi Chi nghe được yêu cầu này thì cắn môi dưới.

Nàng chần chừ do dự, Công Chúa cũng không vội, nhưng trên mặt treo một nụ cười xấu xa, chắc chắn rằng Chi Chi sẽ thoả hiệp.

Chờ đến khi Chi Chi thực sự đưa mặt tới, Công Chúa lại hơi né đi.

Môi Chi Chi liền rơi vào gò má Công Chúa.

"Cái này không tính." Hắn chậm rãi nói.

Chi Chi hơi sửng sốt, không hiểu tại sao Công Chúa lại muốn tránh né.

Nhưng hắn nói làm vậy không tính, Chi Chi ngẫm nghĩ một chút, lại hôn lên.

Không ngờ là Công Chúa một mực tránh đi, cứ lặp đi lặp lại như thế, giống như Chi Chi đang liên tục đòi hôn vậy.

Nàng hơi tức giận, dứt khoát to gan đưa tay ra giữ lấy mặt Công Chúa, dù sao đây cũng không phải là lần đầu nàng làm chuyện này.

Chi Chi hôn thật mạnh lên môi Công Chúa, sợ đối phương vẫn bảo là không tính, nàng còn thè lưỡi cạy mở cánh môi Công Chúa ra.

https://thuviensach.vn

Khi nàng làm tất cả những việc ấy, Công Chúa chỉ hơi cong khoé mắt, giống như một con hồ ly đi trộm thịt sống.

Chi Chi hôn xong thì học theo Công Chúa nhắc lại câu nói kia.

Kết quả là vừa nói xong, nàng liền bị đặt ở dưới người.

"Không thể hôn nữa, đau." Nàng giơ tay lên bịt miệng.

Ánh mắt Công Chúa đi sâu xuống phía dưới, ung dung nói: "Vậy thì hôn những chỗ khác nhé?"

Hắn nói xong, còn lật người Chi Chi lại.

Chi Chi nghiêng đầu, thấy Công Chúa đang nhìn chằm chằm vào một chỗ, nàng vội vàng đưa tay ra che mông mình lại: "Chỗ đó không được."

Công Chúa bị hành động này của Chi Chi chọc cười ha ha.

***

Lại thêm mấy ngày nữa, rốt cuộc bọn họ cũng vào tới kinh thành.

Ngày hôm đó khi vào kinh, Công Chúa tẩy sạch dịch dung trên mặt Chi Chi.

Chỉ là vừa mới vào tới cửa thành đã bị ngăn lại.

"Trên xe là Phò Mã?"

Có người nói bên ngoài xe ngựa.

Công Chúa rót cho mình ly trà: "Tống tướng quân tìm ta có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Vi thần phụng mệnh Hoàng Thượng, đặc biệt lùng bắt Phò Mã về quy án, Phò Mã Lữ Việt Dương tự tiện điều động binh lính, coi thường kỷ cương, lập tức bắt lại."

Chi Chi nghe vậy, không kìm được mà nhìn về phía Công Chúa.

Công Chúa ngửa cổ uống cạn ly trà, quay sang nhìn Chi Chi: "Khi trở về phủ, nàng không nên đi lại lung tung, cứ ở yên trong Thuý Sai Viện. Ai tới nàng cũng không gặp."

Hắn nói xong thì vén rèm lên, xuống xe ngựa.

Tống tướng quân thấy Công Chúa đi xuống, trên mặt hiện lên một nụ cười đắc ý: "Xin mời Phò Mã."

Lời vừa dứt, có binh lính ở bên cạnh cầm gông xiềng đi tới, chẳng qua hắn chưa kịp đến gần Công Chúa, binh lính sau lưng Công Chúa đã động thủ trước.

Bọn họ đồng loạt chỉnh tề rút trường kiếm bên hông ra, hét lớn: "Ai dám!"

Tên lính cầm gông xiềng sợ run cả người.

Vẻ mặt Tống tướng quân đen thui, trong mắt thoáng hiện lên nỗi hận thù.

Hắn là người của Thái Tử, chỉ ủng hộ Thái Tử, xưa nay luôn là một con chó theo đuôi Thái Tử.

Con chó này không dám ra sa trường chiến đấu, nhưng lại biết nịnh hót.

"Phò Mã thật lợi hại, đây là muốn kháng chỉ sao?"

https://thuviensach.vn

Công Chúa lười biếng nhìn Tống tướng quân: "Tống tướng quân, thỉnh nói cẩn thận, dù gì sau này ta vẫn còn muốn mời Tống tướng quân một ly."

Tống tướng quân nghe vậy thì nhíu mày.

Hắn nhìn tên lính còn đang phát run ở bên cạnh, thầm chửi thề một câu, rồi hét vào mặt tên lính kia: "Vẫn đứng đó làm cái gì? Còn không mau lui ra."

***

Chi Chi được binh lính của Công Chúa đưa về phủ Công Chúa.

Bọn họ đi vào bằng cửa sau.

Hai binh lính hộ tống Chi Chi trở về Thuý Sai Viện, cả quãng đường đều đi theo lối mòn.

Chi Chi vừa bước vào cổng Thuý Sai Viện, Thải Linh và Linh Tiên đã tiến lên đón.

Hai nha hoàn vừa khóc vừa cười, nhất là Thải Linh, trong mắt nàng ta ngập tràn vẻ đau lòng.

"Ngũ di nương gầy quá."

Thải Linh nói với Chi Chi, trong hai tháng Chi Chi mất tích này, Công Chúa đã ra lệnh cấm túc người trong Thuý Sai Viện.

"Công Chúa tìm lý do để phạt người, rồi đưa ra lệnh cấm túc. Như vậy thì sẽ không ai phát hiện ra chuyện Ngũ di nương không có ở trong phủ."

Một tiểu thiếp bị người ta bắt đi, còn bị bắt tận hai tháng trời, sợ là danh tiếng đã sớm bị huỷ hoại.

https://thuviensach.vn

Dù Công Chúa có ra lệnh cấm túc thì người thông minh cũng sẽ phát hiện ra chút đầu mối.

Vào buổi sáng sớm khi Chi Chi vừa mất tích được mấy ngày, có nô tài trong phủ bàn luận với nhau, nói rằng bọn họ chính mắt trông thấy Ngũ di nương bị một nam nhân áo đen bắt đi.

"Công Chúa giết rất nhiều người, người trong phủ mới không ai dám bàn luận nữa." Thải Linh nói với Chi Chi.

***

Ngày hôm đó khi vừa trở về kinh đã bị bắt, liên tiếp mấy ngày liền, Chi Chi không nhìn thấy Công Chúa.

Một buổi đêm, Chi Chi đột nhiên tỉnh lại.

Nàng vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một bóng người ngồi trên đầu giường của nàng.

Trong phòng vẫn còn thắp một ngọn nến, cho nên Chi Chi nhìn rõ người tới.

"Công Chúa?"

Công Chúa đưa tay xoa đầu Chi Chi: "Ngủ đi."

Hắn nói xong thì đứng dậy rời khỏi, Chi Chi nhìn theo có chút ngây ngẩn.

***

Ngày hôm sau thánh chỉ ban xuống, Phò Mã coi thường kỷ cương, khi quân phạm thượng, miễn toàn bộ chức vụ trong triều.

https://thuviensach.vn

Công Chúa quản lý vô năng, để mặc cho Phò Mã điều khiển tư binh, toàn bộ tư binh bị thu hồi.

***

"Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu một ai. Không thuận thì loại bỏ, vùi dập người và tên."

Thái Tử lặp đi lặp lại câu thơ này trong miệng, cuối cùng cất tiếng cười to.

Dường như hắn không hề nghe thấy tiếng nữ nhân kêu gào thảm thiết ở trong phòng, nhưng trên gương mặt đám thái giám canh cửa đều lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Thái Tử chỉ có thể ngồi trên xe lăn, lâu lâu lại muốn tìm một cung nữ sạch sẽ khả ái tới hầu hạ hắn.

Nếu như trước đây, những cung nữ kia không cần phải lần lượt đổi mới như thế.

Nhưng sau đó các nàng ta phát hiện ra, chưa có cung nữ nào được đưa vào tẩm điện của Thái Tử mà có thể sống sót ra ngoài.

Buổi tối được đưa vào, trước hừng đông bị quấn trong tấm vải trắng, vứt ra bãi tha ma.

Tiếng kêu gào lạnh lẽo thê lương của nữ nhân, giống như tiếng khóc của ma quỷ, nhưng Thái Tử vẫn thản nhiên tự đắc như cũ.

Hắn bưng ly trà vừa mới rót lên, khẽ nhấp môi.

"Bước kế tiếp nên làm gì nhỉ?" Nghĩ tới đây, Thái Tử vội vàng đặt ly trà xuống: "Mau, truyền Diêu Dục vào cung."

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn nữ nhân vẫn còn đang kêu gào thảm thiết ở dưới đất, cau mày lại: "Cắt lưỡi đi, rồi ném ra bãi tha ma."

***

Nửa canh giờ sau, Diêu Dục vào cung.

Hắn vừa bước vào tẩm điện của Thái Tử liền ngửi được mùi máu tanh nồng, không nhịn được mà nhíu mày.

Thái Tử thấy hắn tới thì tươi cười rạng rỡ: "Diêu Dục, mau ngồi xuống."

Diêu Dục hành lễ với Thái Tử: "Thái Tử truyền thảo dân vào cung, không biết là có việc gì quan trọng?"

"Tất nhiên là vì đại kế quốc gia, Bùi Tín Phương đã bị đánh ngã, chúng ta bắt đầu đi bước kia chứ?" Thái Tử kích động, trên mặt còn thoáng hiện lên vẻ điên cuồng.

"Thái Tử muốn đi một bước kia?" Diêu Dục hỏi ngược lại.

Thái Tử ngẫm nghĩ một lát, sau đó gằn từng chữ một: "Cô muốn lên ngôi."

Diêu Dục nhìn Thái Tử, lại hỏi: "Trước hết thảo dân có một câu muốn hỏi Thái Tử điện hạ, vì sao Thái Tử không đuổi tận giết tuyệt Công Chúa? Dẫu sao thì hùng ưng gãy cánh vẫn là hùng ưng."

"Không được." Thái Tử nghe vậy nhưng cự tuyệt: "Hắn được phép giữ lại mạng, cô đã đáp ứng rồi."

"Đáp ứng?" Trong mắt Diêu Dục nổi lên nỗi nghi ngờ: "Thái Tử điện hạ đáp ứng ai?"

https://thuviensach.vn

Trong đầu Thái Tử thoáng hiện lên một gương mặt, nhưng hắn cố gắng gạt bỏ đi: "Bùi Tín Phương không có uy hiếp gì với ngôi vị Hoàng Đế hết, bây giờ hắn chỉ là một Công Chúa, trong tay lại không có binh quyền, nào ai dám ủng hộ hắn. Việc của chúng ta bây giờ là phải nghĩ xem nên dùng cách nào để giết lão Nhị và lão Tam."

Hết chương 57.

Lời của Bê Ba: Thực ra thì khi đọc đến đây mọi người cũng biết ai là người xin giữ mạng lại cho Công Túa rồi đó. Có lẽ Thục phi không phải là người tốt, nhưng dù sao bà ấy cũng thương đứa con ruột của mình.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 57: "Công Chúa, Thiếp Đau."

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Một đạo thánh chỉ ban xuống, tất cả những gia đình quyền quý trong kinh thành đều hiểu Công Chúa đã thất sủng.

Nhưng phủ Công Chúa vẫn trật tự quy củ như cũ, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đoán ở bên ngoài.

Chẳng qua sau khi Phò Mã bị bãi chức thì thời gian ngây người ở trong phủ cũng nhiều hơn trước kia.

Chi Chi cũng nhiều lần gặp hắn, nhưng Phò Mã cứ nhìn thấy Chi Chi là đi đường vòng, cứ như Chi Chi là hồng thuỷ hay mãnh thú vậy.

Tứ di nương lại muốn về thăm nhà, nhưng bị Cung ma ma cự tuyệt.

Ngay cả mặt Công Chúa Tứ di nương cũng không được gặp, vì Công Chúa còn đang bận làm những việc khác.

***

"Lại đọc sai rồi." Công Chúa nằm nghiêng trên giường mỹ nhân, mí mắt hơi nhướn lên, lười biếng nhìn Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Thời tiết dần bước sang mùa đông, tẩm điện của Công Chúa đã bắt đầu đốt than sưởi ấm.

Tuy Công Chúa bị phạt, nhưng tất cả mọi chi phí ăn mặc trong phủ Công Chúa đều không hề kém trước.

Bởi dù Công Chúa chỉ là một Công Chúa, nhưng hắn đứng tên không ít cửa hàng và khế ước đất đai, lợi nhuận thu vào mỗi năm có thể lên đến mấy trăm vạn lượng bạc.

Chi Chi nghe vậy, nghiêm túc nhìn lại chữ mà mình vừa đọc qua.

Sau khi Công Chúa dạy nàng biết nhận mặt chữ thì đã để nàng đọc sách cho hắn nghe.

Giọng nói Chi Chi mềm mại, khi đọc sách cũng vậy, thêm cả việc có một số chữ nàng không chắc lắm, sợ bị phạt nên càng cố ý đọc không rõ ràng.

"Không đọc sai." Chi Chi nói dối.

Nàng đang ngồi đưa lưng về phía Công Chúa, vừa nói xong liền bị người ta ôm lấy.

Công Chúa ngồi dậy ôm lấy nàng từ phía sau, cánh tay vòng ra đằng trước, ngón trỏ thon dài chỉ vào chữ mà Chi Chi vừa đọc xong: "Đây là chữ gì?"

Ánh mắt Chi Chi hơi lơ đễnh.

Nàng không lên tiếng, Công Chúa hừ mũi: "Đọc sai rồi thì phải thế nào?"

Chi Chi quay đầu lại, liền đối mặt với đôi mắt của Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Công Chúa có huyết thống người Hồ nên ngũ quan đều vô cùng sắc nét, nhất là đôi mắt kia, mí mắt rất sâu.

Dù hắn cực kỳ đẹp mắt, nhưng trên gương mặt luôn ẩn chứa sát khí, hơn nữa cộng thêm phong thái Hoàng tộc nên khiến cho người khác không dám thân cận.

Vậy nhưng khi hắn rũ mắt nhìn người, chẳng hiểu sao lại chứa đựng một chút nhu hoà.

Đọc sai rồi thì phải thế nào?

Chi Chi suy nghĩ chốc lát, mấy ngày trước nàng lười biếng viết chữ, Công Chúa dùng thước đánh một cái vào lòng bàn tay nàng, bàn tay liền cứ thế sưng đỏ lên, đau đến mức nàng chảy cả nước mắt, sau đó không dám lười biếng nữa.

Nàng không muốn bị đánh đâu.

Nghĩ tới đây, nàng vội chủ động ngẩng đầu lên hôn đối phương một cái.

Công Chúa khẽ liếc Chi Chi, cánh môi hoàn mỹ hơi mở ra, nói hai chữ: "Không đủ."

Chi Chi lại ngẫm nghĩ, dứt khoát hôn khắp mặt Công Chúa một lượt, giống y như con cún vậy.

Mãi cho đến khi Công Chúa không chịu nổi nữa, phải không ngừng kêu lên: "Đủ rồi!"

Chi Chi đạt được gian kế, khoé mắt cong cong.

Chẳng qua nàng vừa mới cười, ngay một tích tắc sau đó đã xoay mặt đi, che miệng nôn khan.

https://thuviensach.vn

Công Chúa thấy vậy, vội vàng ngồi thẳng lên: "Sao thế?"

Chi Chi đang muốn nói thì dạ dày lại trào lên, nàng nôn khan mấy lần, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Công Chúa nhìn Chi Chi, ánh mắt khẽ động, lớn tiếng cất giọng: "Gọi Tằng đại phu tới."

***

Thời gian chưa tới một chung trà, Tằng đại phu đã chạy tới.

Hắn bắt mạch qua sợi tơ cho Chi Chi.

Hắn vừa đưa tay lên, chân mày liền nhíu lại, sau đó trên trán đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn rút tay về, nghỉ một chút, lại đưa tay lên một lần nữa.

Lần này thì mặt hắn đã chuyển sang trắng bệch, cất giọng run run rẩy rẩy: "Công Chúa, Ngũ di nương đây là hỉ mạch."

Chi Chi ngồi ở trong giường ngây ngẩn, nàng cúi đầu nhìn bụng mình.

Hỉ mạch?

Nói như vậy là trong bụng nàng có bảo bảo sao?

Nàng vươn tay sờ lên bụng, bụng nàng vẫn rất bằng phẳng, không hề nhìn ra bên trong đang nuôi dưỡng một sinh mạng.

"Ngươi nói cái gì?" Trong mắt Công Chúa hiện lên vẻ không dám tin.

Tằng đại phu lập tức quỳ xuống, vẻ mặt đau khổ: "Mấy ngày trước đây đến bắt mạch định kỳ cho Ngũ di nương đã thấy có dấu hiệu, nhưng

https://thuviensach.vn

quả thực mạch quá yếu, nô tài không dám nói. Mà ngày hôm nay mạch đập rõ ràng, vừa mạnh mẽ vừa ổn định, lúc này nô tài mới dám nói."

Công Chúa nhìn về phía giường, hô hấp của hắn trở nên nặng nề: "Bao lâu rồi?"

"Đã được hai tháng."

Hai tháng.

Từ khi Chi Chi bị bắt cóc cho tới khi trở lại kinh thành, vừa đúng hai tháng.

***

Lúc Chi Chi nghe Tằng đại phu nói nàng có hỉ mạch thì hoàn toàn không để ý gì đến cuộc đối thoại ở bên ngoài nữa, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ.

"Ta sắp phải làm mẫu thân rồi."

Nhận thức được điều này khiến Chi Chi không biết làm sao, bởi nàng mới mười sáu tuổi.

Mặc dù đa phần nữ nhân mười sáu tuổi đều đã có hài tử, nhưng nàng không nghĩ mình cũng có hài tử sớm như vậy.

Hài tử này là của Công Chúa.

Chi Chi rũ mắt, vậy sao nàng có thể rời khỏi phủ Công Chúa được nữa?

Màn giường bị vén lên, Công Chúa đứng ở mép giường.

https://thuviensach.vn

Hắn mím môi nhìn Chi Chi, đôi mắt màu trà chứa đựng bao nhiêu nỗi phiền muộn.

Chi Chi nhạy bén phát hiện dường như bầu không khí không đúng cho lắm.

Nàng ngẩng đầu nhìn Công Chúa, vẻ mặt hơi ngơ ngác.

Công Chúa thấy vậy thì cắn môi dưới.

Hắn cúi xuống đưa tay ra vuốt má Chi Chi, nuôi dưỡng một thời gian, cuối cùng mặt Chi Chi cũng đã có thêm ít thịt.

"Chi Chi, nàng có muốn hài tử này không?"

Vấn đề này của hắn khiến Chi Chi sửng sốt, nàng còn có thể định đoạt muốn hay không muốn sao?

Những gia đình bình thường, có thai đều sẽ muốn sinh ra.

Chi Chi cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa.

Đôi mắt nàng trong veo, nhìn vào mắt đối phương gật đầu.

Môi Công Chúa khẽ mấp máy, rõ ràng là khuôn mặt lạnh lùng tươi đẹp như vậy, bỗng nhiên lại sinh ra một cỗ bi thương.

***

Kể từ khi biết mình có thai, Chi Chi liền bắt đầu trở nên cẩn thận.

Mỗi ngày khi thức dậy nàng đều thật nhẹ nhàng, sợ làm bị thương bụng mình.

https://thuviensach.vn

Xưa nay nàng vốn kén ăn, nghe Thải Linh nói ăn đủ chất sẽ rất tốt cho hài tử trong bụng, nàng liền cau mày ăn tất cả mọi thứ.

Nhưng chỉ vừa mới biết tin mình có thai được mấy ngày, Chi Chi đã kéo Thải Linh tới hỏi.

"Theo muội thì hài tử là nam hay nữ?"

Thải Linh cười, ánh mắt dịu dàng: "Ngũ di nương hy vọng đứa bé là nam hay nữ?"

"Ta sao?" Chi Chi không nhịn được mà cười: "Đều thích cả. Nếu như là nam hài ta hy vọng nó sẽ biết cầm kỳ thi hoạ, cưỡi ngựa bắn tên. Còn nếu như là nữ hài, liền hy vọng nó thông minh nhanh nhạy."

Thải Linh rũ mắt nhìn bụng Chi Chi, bụng vẫn còn chưa lộ rõ.

***

Từ sau hôm biết Chi Chi mang thai, mấy ngày liền Công Chúa không tới.

Hiện tại chuyện Chi Chi có thai chỉ có mỗi Thải Linh và Linh Tiên ở bên cạnh nàng biết, những người khác đều không biết gì.

Phò Mã dẫn Tằng đại phu tới thăm Chi Chi một lần.

Phò Mã chỉ đứng bên ngoài cửa phòng Chi Chi mà không đi vào, sau khi nghe Tằng đại phu nói tất cả đều bình thường, hắn liền dẫn Tằng đại phu rời đi.

***

Một hôm khi Chi Chi vừa tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì Công Chúa tới.

https://thuviensach.vn

Hắn mặc một thân huyền y, càng khiến màu da trắng của hắn trở nên nổi bật.

Hắn chậm rãi đi vào khiến Chi Chi sợ hết hồn.

Thải Linh nhìn thấy, vội vàng hành lễ rồi đi ra ngoài.

Chi Chi xuống giường, đang muốn hành lễ thì bị ngăn lại.

Công Chúa đưa tay ra đỡ: "Đừng quỳ, trên đất lạnh, mau ngồi lên giường đi."

Chi Chi nghe lời ngồi lại.

Đã mấy ngày rồi nàng không nhìn thấy Công Chúa, hôm nay khi một lần nữa nhìn thấy đối phương, lại phát hiện dường như đối phương gầy đi rất nhiều, hốc mắt lõm sâu, giống như lâu lắm rồi không ngủ.

Nàng nghiêng đầu nhìn, nhẹ giọng hỏi: "Sao Công Chúa lại tới đây?"

"Chi Chi." Công Chúa ngồi xổm xuống trước mặt Chi Chi.

Hắn đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của nàng, ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ trước mặt: "Hài tử này... không thể giữ."

Chi Chi chớp mắt.

Nàng nhíu mày, cảm thấy không quá hiểu: "Tại sao?"

Công Chúa muốn cười với Chi Chi, nhưng hắn nhận ra hắn không làm được.

"Vào lúc này, không thể giữ lại hài tử. Nếu như sinh nó ra, sẽ rất phiền toái." Mí mắt hắn run lên, giọng nói giống như được nặn ra từ kẽ răng: "Chi Chi, chúng ta sẽ lại có hài tử khác."

https://thuviensach.vn

Chi Chi muốn rút tay về, nhưng đối phương nắm quá chặt.

Đối phương nhận ra được Chi Chi muốn rút tay thì càng nắm chặt hơn, thậm chí cầm mạnh đến mức khiến nàng hơi đau.

"Thiếp muốn đứa bé này." Chi Chi có chút tủi thân.

Nàng đang nghĩ sẽ phải thêu cho hài tử của mình một vài món gì đó.

Nếu như là nam hài sẽ thêu đại thụ, hy vọng trong tương lai có thể trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

Nếu như là nữ hài sẽ thêu một đoá mai hồng, hy vọng lớn lên sẽ không kiêu ngạo không nóng nảy, không tranh không đoạt.

Nàng đọc được chút sách, cũng đã hiểu thêm vài thứ.

"Rồi sẽ lại có thôi." Hô hấp của Công Chúa có chút nặng nề: "Chi Chi, nàng nghe lời đi."

Chi Chi trầm mặc.

Nàng mím chặt môi, một lúc lâu sau, nàng mới nhìn nam nhân đang ngồi ở trước mặt nàng.

Một nam nhân với thân phận tôn quý, vậy mà lúc này lại đang thấp hèn ngồi xổm trước mặt nàng.

"Được rồi." Chi Chi đồng ý: "Có đau không?"

Công Chúa hơi ngẩn ra, sau đó cúi thấp đầu, giọng nói trở nên khàn đặc: "Sẽ không đau lắm, ta đã hỏi Tăng đại phu rồi."

***

https://thuviensach.vn

Khi bát nước hồng hoa (*) kia xuất hiện ở trước mặt Chi Chi, nàng bắt đầu thấy hối hận.

(*) Hồng hoa (Cây rum): là loài thực vật thuộc họ Cúc. Cây cao từ 30 cm đến 150 cm, cụm hoa đầu hình cầu bao gồm các hoa màu vàng tươi hay màu da cam hoặc đỏ.

Nàng rúc vào trong góc giường: "Thiếp không muốn uống, Công Chúa, thiếp van xin người."

Bàn tay bưng bát nước hồng hoa kia của Công Chúa có chút run rẩy: "Chi Chi, nàng nghe lời đi."

Nhưng bây giờ nàng không muốn nghe gì hết, Chi Chi lắc đầu, ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi: "Thiếp không muốn."

Hốc mắt Công Chúa hơi đỏ, nhưng hắn vẫn không dừng lại: "Nghe lời."

***

Bát nước hồng hoa kia thật đắng.

Đây là suy nghĩ duy nhất của Chi Chi sau khi uống xong.

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Lúc này nàng đang vùi mình vào lồng ngực Công Chúa, trong cổ họng vẫn tràn ngập vị đắng.

"Công Chúa, thiếp muốn ăn đường." Nàng nhớ đến con hổ đồ chơi làm bằng đường mà nàng ăn trong đêm Thất Tịch, đồ chơi làm bằng đường đó thật ngọt: "Thiếp có thể ăn đồ chơi làm bằng đường không?"

https://thuviensach.vn

Công Chúa ôm Chi Chi càng chặt hơn: "Được, để ta sai người đi mua."

Chi Chi lại nhắm mắt, sau đó nàng liền cau chặt lông mày, nước mắt cứ thế chảy ra, ngay lập tức giàn giụa khắp khuôn mặt: "Công Chúa, thiếp đau."

Bụng truyền tới cơn đau dữ dội, gần như khiến Chi Chi không thở được.

Nàng cảm thấy như mình sắp chết rồi, nàng không nhịn được mà há to miệng ra để hít thở, giống như một con cá bị vớt ra khỏi mặt nước.

Cá sống trong nước thật tự do tự tại, nhưng một ngày bị người ta nhìn thấy.

Cảm thấy đẹp mắt nên vớt cá ra khỏi mặt nước mênh mông, thả vào nuôi dưỡng trong một lu nước.

Cá dần dần quen với việc được người nuôi, cũng quên luôn khoảng thời gian tự tại trước kia.

***

Chi Chi đã không còn có thể nghe rõ bất cứ điều gì khác, nàng chỉ cảm thấy nàng đau đến như chết đi.

Có cái gì đó róc rách, không ngừng chảy ra khỏi cơ thể nàng.

Đó là cái gì vậy?

Có lẽ chính là hài tử của nàng.

Chi Chi mơ màng nghĩ.

https://thuviensach.vn

Hết chương 57.

Lời của Bê Ba: Chương này buồn ghê, nhưng thực ra mọi người đừng ghét Công Túa. Vì trong chuyện này người đau khổ nhất chính là Công Túa, bởi Chi Chi có tim đâu nữa mà biết buồn. Yên tâm là bảo bảo này tính lì y chang cha nó, có Kim Long bảo vệ nên không chết được đâu nha. Sau này sẽ còn gặp lại:)))

Cây hồng hoa:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 58: "Tỷ Tỷ, Tỷ Trốn Khỏi Phủ Công Chúa Đi."

Biên tập: B3

Hài tử không còn nữa.

Năm ngày sau Chi Chi mới xuống được giường, nàng yếu ớt ngồi bên cửa sổ: "Tuyết rơi rồi."

Nàng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Đôi mắt Công Chúa tĩnh mịch sâu thẳm, hắn giữ chặt áo choàng trên người Chi Chi: "Cẩn thận nhiễm lạnh."

Từ sau ngày hôm đó tay chân Chi Chi luôn có chút giá buốt, ngày thường đều phải ôm túi nước nóng ở trong tay.

Hôm nay vất vả lắm mới được xuống giường, nàng cũng sắp buồn chán đến hỏng người rồi.

Nàng cảm thấy như mình đã biến thành một cái cây, cái cây cắm rễ ở trên giường.

Công Chúa không cho nàng ra khỏi cửa, chỉ cho nàng đi loanh quanh trong phòng.

Ngay cả chuyện mở cửa sổ, cũng là nàng phải xin mới được.

Chi Chi lại quay mặt đi, nhìn những bông tuyết trắng nhẹ rơi như lông ngỗng.

https://thuviensach.vn

Bông tuyết trắng ngần, trong một đêm đã phủ kín cả kinh thành.

"Thật muốn đi đắp người tuyết." Nàng lẩm bẩm một mình.

Trước khi xuất giá nàng và Lâm Nguyên thường đắp người tuyết với nhau.

Công Chúa xoay mặt sang một bên, bàn tay hắn nắm chặt đến nỗi gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay, giống hệt như những cái rễ cây gồ ghề.

Hồi lâu sau, Chi Chi đưa tay ra đóng cửa sổ lại.

Nàng vừa cử động một cái, Công Chúa đã vươn tay ra sờ túi nước nóng ở trong tay nàng, giọng hắn rất nhỏ: "Lạnh rồi, để ta đổi cái khác."

Công Chúa đi ra ngoài.

Một lát sau, hắn mang đến một túi nước nóng mới cho Chi Chi.

Chi Chi vừa nhận lấy, liền bị đối phương bế lên.

"Chi Chi, ngủ một lát đi."

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy đúng là mình có chút mệt mỏi, nàng bèn gật đầu.

Lúc nàng nằm ở trên giường, Công Chúa liên tục giúp Chi Chi xoa bóp chân, xoa bóp từ bắp chân cho tới bàn chân.

Chi Chi rụt chân lại, nhưng bị đối phương kéo trở về.

Cửa sổ trong phòng đóng kín, vì Chi Chi buồn ngủ nên nến cũng bị thổi tắt.

Gương mặt Công Chúa ẩn vào trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy được dáng vẻ lờ mờ.

https://thuviensach.vn

"Dạo này chân nàng có chút sưng phù, Tằng đại phu bảo nên xoa bóp." Giọng hắn vừa trầm vừa nhỏ, dường như tiếng tuyết rơi bên ngoài cũng có thể lấn át.

"Để Thải Linh làm giúp thiếp là được rồi." Chi Chi nhìn Công Chúa.

Công Chúa hơi ngừng tay, một lúc sau, hắn mới nhẹ giọng nói: "Không sao đâu, ngủ đi."

Chi Chi cũng mệt mỏi, nên cứ thế chìm vào giấc ngủ.

***

Khi tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Lúc nàng tỉnh lại, Công Chúa đã không còn ở bên người.

Thải Linh và Linh Tiên hầu hạ Chi Chi thức dậy.

Món ăn là chè hạt sen hoa huệ.

Nàng vừa ăn xong, Thải Linh liền mở cửa sổ ra: "Ngũ di nương mau nhìn kìa."

Nàng nhìn theo hướng đó, phát hiện ở bên ngoài cửa sổ lại có một người tuyết thật to.

Chi Chi có chút hưng phấn.

Nàng vội vàng đứng lên, động tác quá nhanh khiến Linh Tiên ở bên cạnh hốt hoảng.

Nàng ta vội vàng đỡ Chi Chi: "Ngũ di nương, người cẩn thận một chút."

https://thuviensach.vn

Chi Chi đứng lên quá nhanh nên đầu óc cũng có chút choáng váng, chờ khi cơn chóng mặt qua đi, nàng mới để Linh Tiên đỡ tới bên cửa sổ.

Người tuyết ở bên ngoài được đắp theo dáng vẻ của nàng, còn được mặc y phục.

Chi Chi nhìn thấy thì cười thành tiếng: "Đây là ai đắp vậy?"

"Trời còn chưa sáng Công Chúa đã dậy đắp." Thải Linh nói: "Công Chúa nhất quyết không để nô tỳ hỗ trợ, tay cũng bị cóng đến đỏ bừng."

Chi Chi ồ một tiếng, nàng ngồi xuống giường nhỏ bên cửa sổ, giơ một tay lên chống má: "Thật là đẹp."

Thải Linh đỏ mắt, vội vàng quay mặt đi.

Linh Tiên cũng có chút không đành lòng, yên lặng rơi lệ.

Đêm đó lúc Ngũ di nương sinh non, các nàng đều đứng canh ở bên ngoài.

Cho đến bây giờ tiếng kêu thảm thiết của Ngũ di nương vẫn còn quanh quẩn bên tai họ.

Nhưng hình như bây giờ Ngũ di nương đã quên đứa bé kia.

Chỉ có hôm đầu tiên sau khi tỉnh lại, nàng có hỏi một câu.

"Hài tử có còn không?"

Công Chúa một mực trông coi bên người Ngũ di nương, thức trắng đêm không ngủ.

Khi nghe được câu hỏi này thì có chút chật vật quay đầu đi.

Hắn cúi thấp đầu, một câu cũng không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

***

Chi Chi nhìn người tuyết xong thì không nhìn nữa.

Buổi tối, Công Chúa chạy về dùng bữa cùng với Chi Chi.

Hắn ra khỏi phủ, lúc trở về mang theo cả một thân khí lạnh, lại sợ khí lạnh này nhiễm vào người Chi Chi nên hắn đã đi tắm nước nóng trước rồi mới tới Thuý Sai Viện.

Bởi vì có Công Chúa ở bên cạnh nhìn chằm chằm, Chi Chi mới phải bắt buộc ăn nhiều thêm một chút.

Mãi tới khi bụng hơi phồng lên, nàng mới được phép rời bàn.

Mấy ngày này, chỉ cần có Công Chúa ở bên cạnh, hầu như Chi Chi đều không phải chạm chân xuống đất.

Lúc tắm gội, là Thải Linh và Linh Tiên hầu hạ nàng, Công Chúa chưa từng xuất hiện.

Chỉ chờ khi Chi Chi tắm xong, Công Chúa mới đến, hắn bọc kín cả người Chi Chi rồi bế nàng đi qua hành lang thật dài.

Bông tuyết từ bên ngoài bay vào hành lang, Chi Chi nhìn thấy, không kìm được mà đưa tay ra đón lấy.

Nàng lẳng lặng nhìn bông tuyết nằm trong lòng bàn tay, rồi ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa.

Công Chúa thật là gầy, cằm nhọn hơn hắn so với trước kia.

"Công Chúa." Chi Chi cất tiếng gọi đối phương.

Lông mi Công Chúa khẽ run, cúi đầu xuống.

https://thuviensach.vn

Hắn mím môi cười một tiếng: "Ừ?"

Chẳng qua nụ cười kia không hề chạm tới đáy mắt.

Đôi mắt màu trà sâu thẳm như biển khơi, dù cho trên mặt biển tĩnh lặng êm đềm, nhưng ở dưới đáy lại sóng trào mãnh liệt.

"Thiếp nhớ cha và đệ đệ. Thiếp có thể trở về thăm nhà không?" Chi Chi dè dặt hỏi.

Công Chúa suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Chờ khi nào tuyết ngừng rơi, ta sẽ đưa nàng về thăm nhà."

"Thiếp muốn tự mình trở về." Chi Chi cắn môi dưới.

Cha và đệ đệ nàng đều là thường dân, chưa từng được tiếp xúc qua với người trong Hoàng tộc.

Dù Công Chúa có dịch dung thành dáng vẻ của Phò Mã đi chăng nữa thì Lâm phụ và Lâm Nguyên cũng vẫn sẽ e dè cẩn trọng, thậm chí còn sợ đến mức không biết để tay ở đâu.

Công Chúa nghe vậy thì chân mày hơi nhíu lại.

Chi Chi nhìn thấy liền vội vàng nói: "Có thể để Thải Linh và Linh Tiên cùng về với thiếp, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Công Chúa nhìn ra vẻ khao khát trong mắt Chi Chi, cuối cùng gật đầu.

***

Chi Chi cứ cho là Công Chúa sẽ cùng ngủ với nàng, nhưng dường như mỗi lần đợi nàng ngủ say, đối phương đều lặng lẽ rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Có một lần, Chi Chi tỉnh dậy, nàng mơ mơ màng màng nhìn người đang rời giường: "Công Chúa?"

Cả người đối phương cứng đờ, nghiêng đầu nhìn Chi Chi.

Thấy Chi Chi đang nhìn hắn bằng ánh mắt ngái ngủ thì đưa tay ra sờ đầu nàng: "Không sao đâu, ngủ đi."

Chi Chi nhìn đối phương rời đi, rốt cuộc đã phát hiện được chỗ không đúng.

Trước kia Công Chúa luôn muốn làm bậy với nàng, nhưng bây giờ không có, thậm chí còn không cả hôn nàng.

Nàng nghĩ đến đây, liền nhắm hai mắt lại, một lần nữa rơi vào mộng đẹp.

***

Cuối cùng thì tuyết đã ngừng rơi.

Hôm đó Chi Chi mặc đặc biệt nhiều lớp, trong tay còn bị Thải Linh nhét túi nước nóng vào.

Nàng gần như không cử động được, cả người nóng đến bốc hoả, lúc ấy mới được phép bước ra kiệu.

Nàng ngồi trong kiệu, Thải Linh vẫn còn hỏi: "Ngũ di nương, kiệu đung đưa có khiến người chóng mặt không?"

Chi Chi vén màn che lên: "Không có."

Vừa dứt lời, Thải Linh vội vàng la lên: "Tuyết tan trời rất lạnh, Ngũ di nương mau ngồi trở về."

https://thuviensach.vn

Chi Chi có chút lúng túng hạ màn che xuống.

Trong mấy ngày này nàng đi đâu làm gì cũng đều có người ở bên cạnh trông coi, chỉ hận không thể làm thay nàng.

Nàng không nhịn được mà thở dài, đại khái là bởi vì đứa bé kia nên Công Chúa áy náy, Thải Linh áy náy, tất cả mọi người đều cảm thấy áy náy.

Nàng rũ mắt nhìn xuống bụng mình, đặt tay lên trên.

"Bảo bảo, mẫu thân của con thật vô dụng, không che chở được cho con, con hãy sớm đầu thai nhé."

Giọng của nàng rất nhỏ.

Hơn phân nửa là đầu óc của đứa bé kia giống nàng, không sáng suốt, mới có thể đầu thai vào trong bụng nàng.

***

Chi Chi trở về thăm nhà, Thải Linh chuẩn bị rất nhiều đồ tốt, đều là những thứ mà mấy ngày trước Thanh Đại mang tới.

Đồ đạc mang về lên đến mười mấy cái rương, Chi Chi bị cảnh này doạ cho sợ hết hồn.

Hẳn là Công Chúa muốn giúp nàng giữ thể diện, để chứng tỏ rằng cuộc sống của nàng ở phủ Công Chúa không quá tệ.

Chỉ là cha nàng mà nhìn thấy, không biết sẽ bị doạ đến mức nào.

Đừng nói là cha nàng, trên suốt quãng đường đi nàng đã nghe thấy bao nhiêu tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

***

https://thuviensach.vn

Đến cổng Lâm gia, cỗ kiệu ngừng lại.

Lâm phụ cùng Lâm Nguyên đã sớm nhận được tin, từ sáng sớm hai cha con đã đứng chờ ở cổng.

Thấy người ở phủ Công Chúa tới thì vội vàng tiến lên nghênh đón.

Khi Chi Chi được Thải Linh đỡ từ trong kiệu ra.

Lâm phụ gần một năm không được nhìn thấy nữ nhi, hốc mắt liền cứ thế đỏ lên.

Chi Chi nhìn thấy Lâm phụ và Lâm Nguyên thì bước nhanh hơn, Thải Linh ở bên cạnh vội đỡ lấy nàng: "Ngũ di nương, chậm một chút, đừng nôn nóng."

Chi Chi nào có để ý nhiều như vậy, nàng chỉ muốn nhanh chóng đến bên cạnh cha và đệ đệ của nàng mà thôi.

Chờ tới khi đứng trước mặt Lâm phụ và Lâm Nguyên, ban đầu Chi Chi mỉm cười, sau đó nhẹ giọng nói: "Cha, con về rồi."

Lại cúi đầu nhìn Lâm Nguyên: "Tiểu Nguyên, đệ cao hơn."

Lâm Nguyên oà khóc, cậu bé muốn ôm tỷ tỷ của mình, nhưng cảm thấy tỷ tỷ mình gầy như một tờ giấy, chỉ sợ vừa chạm vào liền vỡ tan.

"Khóc cái gì chứ." Chi Chi có chút dở khóc dở cười.

Lâm Nguyên đã chín tuổi, cũng coi như đã lớn, vậy mà lại khóc đến mức nước mắt giàn giụa khắp mặt, thật là khó coi chết đi được.

"Tỷ tỷ, đệ nhớ tỷ." Lâm Nguyên miễn cưỡng ngừng khóc.

Lâm phụ cũng cố nén nước mắt, trong mắt ông ngập tràn đau lòng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù phủ Công Chúa đưa đến mười mấy rương đồ, nhưng nữ nhi của ông sống có tốt hay không, chẳng lẽ ông không nhìn ra được?

"Trở về là tốt rồi, Chi Chi, chúng ta đi vào nhà thôi, bên ngoài lạnh lắm." Lâm phụ cất giọng ôn tồn.

Chi Chi mỉm cười gật đầu.

***

Chi Chi dùng bữa trưa ở nhà.

Lâm phụ biết nữ nhi sắp về nên từ đêm hôm qua đã chuẩn bị xong toàn bộ nguyên liệu nấu ăn.

Sau đó để Lâm Nguyên ngồi lại trò chuyện với Chi Chi, còn ông tự mình vào bếp làm mười mấy món ăn.

Khi ngồi xuống bàn ăn, Chi Chi líu lưỡi: "Cha, sao cha nấu nhiều như vậy?"

"Cha biết đồ ở trong phủ Công Chúa dĩ nhiên là rất tốt, nhưng không phải đã rất lâu rồi con không được ăn món ăn cha nấu sao? Ăn nhiều một chút."

Chi Chi nghe được câu này thì đỏ mắt.

Lâm phụ thấy mình làm nữ nhi khóc, liền vội vàng nói: "Đừng khóc, khóc nhiều sẽ sưng mắt, dùng bữa đi thôi." Ông hơi ngừng lại: "Buổi chiều còn phải trở về mà."

Chi Chi dùng khăn lau nước mắt: "Cha, cha ăn trước đi."

***

https://thuviensach.vn

Bữa tối, người một nhà bọn họ ngồi trò chuyện ở trong phòng, mấy người Thải Linh đều đứng canh ở bên ngoài.

Lâm phụ sợ các nàng lạnh, muốn các nàng vào trong nhà nhưng bị cự tuyệt.

"Lâm lão gia, nô tỳ canh ở bên ngoài không có gì đáng ngại, có chuyện gì cứ kêu nô tỳ một tiếng là được rồi."

Lâm phụ hơi sửng sốt, càng cảm thấy chua xót trong lòng.

Quý tộc nhà cao cửa rộng, hoàng thân quốc thích, không phải là nơi người bình thường có thể đặt chân vào.

Bao nhiêu quy củ điều lệ này, đều làm cho cột sống con người ta cong lại. (Bê: chắc kiểu phải luồn cúi ấy.)

Mặc dù mấy người thường dân bọn họ có cuộc sống không giàu sang, nhưng vẫn còn hạnh phúc, nào có yêu cầu người khác phải đứng ở bên ngoài canh gác giữa trời đông.

Thật sự không biết nữ nhi của ông ở trong phủ Công Chúa đã phải chịu khổ đến mức nào, nếu như lúc trước không dâng bức hoạ kia lên...

Lâm phụ lặng lẽ thở dài.

Nha hoàn đang đứng ở ngoài cửa, Lâm Nguyên nhìn quanh một chút, thần thần bí bí.

Chi Chi thấy vậy thì cảm thấy thú vị, hỏi cậu bé: "Đệ đang nhìn cái gì thế?"

Lâm Nguyên nghiêng đầu sang, nhỏ giọng nói thật nhanh: "Tỷ tỷ, tỷ trốn khỏi phủ Công Chúa đi."

https://thuviensach.vn

Hết chương 58.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nam Nhân Không Có Ai Tốt Hết

Biên tập: B3

Trong phòng yên lặng như tờ.

Lâm Nguyên nói xong lời này thì thấy dường như tỷ tỷ mình hơi sửng sốt.

Lâm phụ vội nói: "Tiểu Nguyên."

Lâm Nguyên không để ý đến cha mình mà vẫn đang chờ câu trả lời của Chi Chi.

Chi Chi chớp mắt, cũng thấp giọng: "Trốn kiểu gì?"

Lâm Nguyên nghe được đáp này, lập tức trở nên hưng phấn.

Cậu bé cũng biết nhất định tỷ tỷ mình ở trong phủ Công Chúa không được tốt mà.

Cậu bé nói ra những lời mà mình đã phải nghĩ suốt từ đêm hôm qua.

"Tỷ tỷ, tỷ có thể thừa dịp Công Chúa và Phò Mã đi tham dự cung yến, len lén chạy ra ngoài. Lúc đó đệ và cha sẽ chờ tỷ ở bến tàu, xuống thuyền đi tới Giang Nam. Không phải quê hương của mẫu thân là ở Giang Nam sao?"

Lâm phụ nghe Lâm Nguyên nói vậy thì giận dữ vỗ đầu cậu bé một cái.

https://thuviensach.vn

"Nói cái gì đó."

Làm theo cách này, nếu như Chi Chi mà bị bắt được thì chỉ có một con đường chết.

Nhưng Chi Chi vừa nghe hai mắt đã sáng lên: "Cũng là một cách hay." Nàng hơi ngừng lại: "Thế nhưng, làm thế nào mới chạy ra ngoài được?"

Từ sau lần nàng bị bắt cóc, canh gác trong phủ Công Chúa nghiêm ngặt hơn nhiều.

Nàng đi bất cứ đâu cũng đều có người theo cùng.

Biểu tình của Lâm Nguyên cứng đờ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lâm phụ bằng ánh mắt mờ mịt.

Lâm phụ thở dài, cả hai đứa trẻ này tướng mạo đều giống mẫu thân, còn trí thông minh lại giống ông.

Ba người có trí thông minh không cao cùng ngồi trong phòng buồn rầu ảm đạm.

Lâm Nguyên muốn ngồi sát vào bên cạnh tỷ tỷ mình, nhưng tỷ tỷ đã xuất giá, cậu bé không thể không tránh ra xa, chẳng qua vẫn cố gắng lại gần hơn một chút.

"Tỷ tỷ, cha và đệ có quen biết một người, người kia tên là Diêu Dục, đối xử với cha và đệ khá tốt."

Lâm phụ cũng nhớ tới chuyện này, liền hỏi: "Ở phủ Công Chúa con đã giúp đỡ qua một vị công tử đúng không?"

Chi Chi lắc đầu: "Không có."

"Vậy con có biết vị công tử nào tên là Diêu Dục không?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi vẫn lắc đầu: "Con không biết."

Lâm phụ hít vào một hơi, biểu tình dần trở nên ngưng trọng.

"Cha, Diêu Dục là ai vậy?"

Từ trước đến nay Chi Chi chưa từng nghe qua cái tên này.

Lâm phụ xoa tay, tìm từ để nói: "Mấy tháng trước, cha muốn đến phủ Công Chúa thăm con nhưng bị ngăn cản. Lúc ấy có một vị công tử tên là Diêu Dục giúp đỡ cha, sau đó hắn vẫn luôn đến thăm chúng ta, còn nói là cảm mến con, thậm chí còn muốn giúp con rời khỏi phủ Công Chúa."

Trong mắt Lâm phụ có chút bất an: "Nhưng cha luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, làm gì có chuyện tự nhiên lại có một cái bánh rơi từ trên trời xuống như thế. Hôm nay nghe con nói không quen hắn, Chi Chi, có phải con đã đắc tội với người nào trong phủ không?"

Chi Chi ngẫm nghĩ một lát.

Đắc tội người trong phủ sao? Nàng đâu có đắc tội với người nào.

Mà nếu như thật sự có, hay là mấy vị di nương kia?

"Vị công tử kia còn nói là gặp con ở mẫu đơn yến." Lâm phụ bổ sung một câu.

Chi Chi chớp chớp mắt, liệu có phải là Tứ di nương không? Lần trước đã bày mưu ở mẫu đơn yến, lần này lại muốn làm gì?

Lâm phụ nhìn dáng vẻ mờ mịt của nữ nhi thì càng cảm thấy hối hận, tại sao khi đó mình lại đưa bức hoạ lên.

Ông xua tay: "Thôi vậy, Chi Chi, Phò Mã đối xử với con có tốt không?"

https://thuviensach.vn

Phò Mã sao? Đối xử với nàng như đối xử với hồng thuỷ và mãnh thú vậy, không biết nên nói là tốt hay không tốt nữa.

"Cũng tạm ổn." Nàng cho một câu trả lời chung chung.

"Chi Chi, nếu con có thể làm tốt thì hãy làm tốt hơn nữa." Nữ nhi này của ông không có bản lĩnh gì, mà nếu thật sự có, thì chính là tấm lòng quảng đại.

Khi còn bé bị người ta bắt nạt, về nhà khóc một hồi, nhưng ngày hôm sau vẫn còn có thể vui vẻ cùng chơi với người ta.

Tính cách nàng như vậy, gặp được người tốt là tốt nhất, nếu như gặp phải người xấu, nữ nhi này của ông rất dễ bị người khác lợi dụng.

"Nếu như không quá yên ổn, vậy thì cầu một bức hưu thư, rồi về nhà với cha." Lâm phụ cười với Chi Chi.

***

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Chi Chi rời khỏi Lâm gia.

Nàng vén màn che lên nhìn căn nhà đang xa dần, không nhịn được mà đỏ ửng hốc mắt.

Lâm Nguyên nhìn cỗ kiệu đưa Chi Chi đi xa, cất bước đuổi theo.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!"

Cậu bé chạy thật nhanh, giống như tết Nguyên Tiêu năm ấy kéo Chi Chi chạy xuyên qua đám người: "Tỷ tỷ! Khi nào đệ lớn, ai dám bắt nạt tỷ, đệ sẽ giúp tỷ đánh kẻ đó!"

Chi Chi thò đầu ra khỏi cỗ kiệu: "Tiểu Nguyên, trở về đi thôi."

https://thuviensach.vn

Lâm Nguyên không nghe lời, vẫn tiếp tục đuổi theo kiệu như cũ.

Cậu bé ước gì có thể "vèo" một cái lớn lên thật nhanh, cậu bé không phải là đệ đệ, cậu muốn làm một người ca ca.

Gì mà Hướng ca ca, gì mà Dục ca ca, cậu đều không thích, tỷ tỷ của cậu phải do cậu bảo vệ.

Nam nhân không có ai tốt hết.

Đột nhiên Lâm Nguyên còn nhỏ tuổi lại ngộ ra một điều như vậy.

***

Chi Chi vừa về đến phủ Công Chúa, Thải Linh vội vàng để Chi Chi đi ngâm nước nóng.

Ở bên ngoài một ngày sợ nàng bị nhiễm lạnh.

Tắm xong lại mời Tăng đại phu tới bắt mạch.

Chi Chi nhìn Thải Linh đi tới đi lui thì buồn cười: "Không vội, đi nghỉ ngơi một chút đi."

Thải Linh nhìn Chi Chi: "Nô tỳ không mệt."

"Nhưng muội thử nhìn muội xem, hai mắt thâm quầng kìa. Được rồi, tối nay nghỉ sớm đi." Chi Chi bảo Thải Linh lui ra ngoài.

Thải Linh có chút do dự, Linh Tiên vừa về liền bị bệnh, hiện cũng đang nằm trên giường, nếu như nàng ta cũng đi nghỉ vậy thì không có ai chăm sóc Ngũ di nương bên này.

Chi Chi thấy đối phương do dự thì nói: "Ta lớn như vậy rồi, chẳng lẽ không tự mình ngủ được sao? Nếu tối nay muội cũng bị bệnh nốt thì ngày

https://thuviensach.vn

mai ai tới hầu hạ ta? Có đúng hay không? Được rồi, đi nghỉ ngơi đi."

Lúc này mới khuyên được Thải Linh rời đi.

Trong phòng lập tức chỉ còn lại mỗi Chi Chi và ngọn nến đang cháy.

Chi Chi nằm nghiêng ở trên giường, nhìn chằm chằm vào ánh sáng lập loè của ngọn nến.

Ánh lửa nhảy múa trong đáy mắt nàng, phản chiếu ra nhiều hình thù khác nhau.

Không biết bao lâu trôi qua, Chi Chi nghe được tiếng động truyền đến từ cửa.

Nàng rướn người ra nhìn, đợi khi nhìn thấy người tới, nàng liền chớp chớp mắt.

Đối phương thấy nàng còn chưa ngủ thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Sao vẫn còn chưa ngủ?"

Chi Chi nhìn đối phương: "Không ngủ được."

Công Chúa mím môi, chậm rãi đi tới mép giường.

Ánh mắt của hắn giống như sương mù vậy, mờ mịt, khiến cho người khác không đoán ra suy nghĩ bên trong.

Hắn ngồi xuống cuối giường: "Có còn đau không?"

Chi Chi lắc đầu, nàng suy nghĩ chốc lát, mới hỏi: "Công Chúa, tối nay có ngủ lại đây không?"

Công Chúa hơi sửng sốt, sau đó đứng lên, hắn có chút áy náy bất an: "Nàng ngủ đi, ta đi."

https://thuviensach.vn

Hắn đang muốn đi, lại nghe được tiếng Chi Chi.

"Thiếp ngủ một mình, có chút sợ."

Công Chúa đứng đờ tại chỗ, lông mi hắn khẽ run, cánh môi cũng hơi run rẩy, bàn tay trong tay áo giật giật.

Hồi lâu sau, hắn mới xoay người lại.

Thiếu nữ nằm trên giường đã dịch vào bên trong, cố ý để chừa chỗ ra cho hắn.

Công Chúa vừa nằm xuống, Chi Chi liền ngửi được mùi hương quen thuộc.

Mùi hương đó quả nhiên khiến thân thể nàng thoải mái hơn.

Chi Chi nghĩ đến quỷ khí nặng nề trên người nàng, có lẽ sau khi sinh non, quỷ khí đã nồng hơn, cho nên càng bị long khí trên người Công Chúa hấp dẫn.

Nàng không kìm được mà ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu của Công Chúa.

Mặc dù không nhìn thấy được Tiểu Kim Long kia, nhưng nếu như Tiểu Kim Long mà biết nàng đang hút long khí của nó, nhất định là sẽ rất tức giận, nói không chừng còn đang trừng mắt với nàng.

Chi Chi đoán đúng được một nửa.

Chi Chi và Công Chúa không nhìn thấy được Tiểu Kim Long lúc này đang ngủ giữa hai người, ánh sáng vàng đang không ngừng chảy từ người nó vào trong cơ thể Chi Chi, kéo dài thành một sợi dây.

https://thuviensach.vn

Thi thoảng nó lại mở một bên long nhãn ra nhìn thiếu nữ bên cạnh, rồi giơ đuôi lên đập mấy cái vào gương mặt tuấn tú của chủ nhân mình, bấy giờ mới hài lòng nhắm hai mắt.

***

Mặc dù Công Chúa nằm xuống, nhưng cả người hắn vô cùng cứng ngắc.

Hắn nằm thẳng đơ, căn bản không dám cử động.

Chi Chi quang minh chính đại nhìn thẳng vào Công Chúa, rồi dịch sát vào người đối phương một chút, cơ thể Công Chúa càng cứng đờ.

Mãi lâu sau hắn mới dám quay đầu nhìn về phía thiếu nữ nằm bên cạnh, nhưng phát hiện đối phương đã ngủ say.

Công Chúa đưa tay ra, trước khi bàn tay chạm được vào mặt đối phương thì dừng lại.

Hắn cười tự giễu, im lặng thu tay về.

Lúc đang chuẩn bị ngồi dậy rời đi, đột nhiên thiếu nữ phía sau đưa tay ra kéo lại, thậm chí còn vùi mặt vào trong ngực hắn.

Lập tức hốc mắt Công Chúa ươn ướt, hắn dè dặt ôm lại thiếu nữ trong ngực.

Bởi vì sợ đè vào đối phương mà gần như cả đêm Công Chúa không dám đổi tư thế.

Chi Chi ngủ say sưa, hoàn toàn không biết sự cẩn thận của đối phương.

***

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Thải Linh đang muốn đi vào thì ngừng lại.

Nàng ta tập trung lắng nghe, lại nghe được tiếng nói chuyện của Công Chúa, vì thế không đi vào nữa.

Đúng là Công Chúa đang nói chuyện, thậm chí còn có chút bất đắc dĩ.

"Chi Chi, nàng đừng dùng sức như vậy."

Chi Chi nhăn mặt, đến tột cùng thì đêm qua nàng ngủ như thế nào chứ, tóc bị rối tung, còn không phải là rối bình thường.

Sáng nay nàng vừa mở mắt ra liền thấy Công Chúa đang nhìn nàng chăm chú.

Phản ứng đầu tiên của Chi Chi đó là liệu có phải trên mặt nàng có cái gì hay không, nên vội vàng muốn đi lấy gương đồng.

Công Chúa thấy nàng ngồi dậy thì sốt ruột: "Sao vậy?"

"Thiếp muốn lấy gương đồng."

Công Chúa mím môi, nhưng vẫn đi lấy gương đồng cho Chi Chi.

Chi Chi vừa nhìn vào gương liền thét lên một tiếng, tóc nàng bây giờ rối y hệt tổ chim.

Sau đó Chi Chi liền lấy cái lược, nóng lòng muốn chải tóc, nhưng vừa đụng đến chỗ rối nàng liền đau đến nhíu mày.

Cuối cùng vẫn là Công Chúa đoạt lấy lược, nhưng cũng phải mất một lúc lâu mới chải xong.

Chi Chi nhìn đám tóc rụng đầy đất, lại nhìn sang mái tóc của Công Chúa dù ngủ qua một đêm vẫn suôn mượt như cũ, nàng cắn môi.

https://thuviensach.vn

Hình như đêm qua trước khi đi ngủ nàng không chải tóc, bình thường vẫn là Thải Linh chải giúp nàng.

Nhưng mà cũng thật quá khoa trương đi, chỉ có một đêm không chải thôi mà đã trở thành tổ chim rồi.

Công Chúa rũ mắt nhìn mớ tóc rụng dưới đất, vẻ mặt có chút lúng túng.

Chi Chi thở dài, đau lòng sờ tóc mình.

***

Buổi chiều, Thuý Sai Viện nhận được một rương lớn đồ bổ dưỡng, tất cả đều là để dưỡng tóc.

Chi Chi nhìn cái rương đựng đồ dưỡng tóc, thở dài một hơi.

Thải Linh đứng bên cạnh, nhìn thấy liền hỏi: "Sao Ngũ di nương lại thở dài?"

"Nhất định là Công Chúa cảm thấy ta sắp thành ni cô rồi nên mới cho nhiều như vậy."

Thải Linh nghe xong, phát hiện quả thực mình có chút không hiểu lắm về vị Ngũ di nương này.

***

Buổi tối, Công Chúa lại tới, hắn cùng Chi Chi ăn cơm tối xong thì vội vã rời đi.

Đến khi Chi Chi chuẩn bị đi ngủ, hắn lại xuất hiện ở Thuý Sai Viện.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhìn Công Chúa, cảm thấy mấy ngày này đối phương thật là gầy, rõ ràng y phục trước đó vốn vừa người mà bây giờ cũng có chút rộng hơn.

Khoảng thời gian gần đây hắn bắt đầu vô cùng bận rộn, mỗi lần đều chỉ tranh thủ được một chút thời gian tới thăm Chi Chi.

Mỗi lần Công Chúa tới, Thải Linh và Linh Tiên đều tự động lui ra ngoài.

Chi Chi ngồi trên giường, giày còn chưa cởi.

Công Chúa đi tới, vô cùng tự nhiên mà ngồi xổm xuống, giúp Chi Chi cởi giày thêu ra.

Cởi giày xong, hắn cầm bàn chân Chi Chi, nhéo một cái: "Vẫn còn hơi sưng."

Chi Chi rút chân về: "Không sưng."

Công Chúa nâng mắt lên nhìn Chi Chi, đôi mắt màu trà tươi đẹp kia thật giống như đá quý: "Không thích ta xoa bóp cho nàng?"

Chi Chi gật đầu.

Công Chúa hơi trầm mặc, sau đó nói: "Vậy thì không xoa bóp nữa."

Chi Chi nhận ra một điều, đó là bây giờ nàng nói cái gì, hầu như Công Chúa cũng đều đồng ý.

Cho nên, nàng to gan lớn mật mà nói nhỏ vào tai Công Chúa một câu.

Hết chương 59.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Vậy Khi Nào Nàng Muốn Quay Về, Nhất Định Phải Nói Với Ta

Biên tập: B3

"Thiếp muốn đến chùa Tuệ Khê dâng hương." Chi Chi nói.

Chùa Tuệ Khê là một am ni cô nằm trên đỉnh núi ở ngoại ô kinh thành.

Có không ít quý nữ trong kinh thường tới đó tu hành một đoạn thời gian.

Công Chúa nghe được câu này thì chân mày hơi nhíu lại.

Chi Chi rũ mắt, nói tiếp: "Mấy ngày nay thiếp luôn mơ thấy đứa bé kia, thiếp nghĩ có lẽ nên đến chùa siêu độ, cầu phúc để đứa bé kia an tâm đi đầu thai."

Công Chúa nghe vậy, hắn đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của Chi Chi, từ từ cúi người xuống.

Hắn dán mặt vào đầu gối Chi Chi, rõ ràng là một nhân vật làm mưa làm gió khắp nơi, nhưng lúc này hắn lại chẳng khác nào một đứa trẻ yếu ớt bất lực.

Hắn nghiêng mặt nhìn ngọn nến đang cháy cách đó không xa, ánh mắt sâu thẳm.

Mãi một lúc lâu sau, hắn nhắm hai mắt lại, từ kẽ răng nặn ra một chữ.

https://thuviensach.vn

"Được."

***

Mấy ngày sau, Chi Chi khởi hành đến chùa Tuệ Khê, Công Chúa cùng đi với nàng.

Hắn nói trên đường nguy hiểm, phải có hắn bên cạnh mới yên tâm.

Hắn dịch dung thành dáng vẻ của Phò Mã.

Chi Chi có thể rời khỏi phủ Công Chúa thì rất vui vẻ, nên không so đo chuyện này.

Bọn họ đi đến chùa Tuệ Khê mất hai canh giờ, khi tới nơi đã là giữa trưa.

Sư thái ở chùa Tuệ Khê mang toàn bộ ni cô trong chùa ra cổng nghênh đón.

Sư thái vừa nhìn thấy bọn họ liền chào: "A di đà phật, bần ni Vân Chiếu bái kiến Phò Mã cùng Ngũ di nương."

Chi Chi tò mò nhìn Vân Chiếu sư thái, cũng đáp lễ: "Tín nữ Chi Chi ra mắt sư thái."

Vân Chiếu sư thái đã nhiều tuổi, gương mặt rất hiền từ, thấy Chi Chi đáp lễ với bà, bà liền nở một nụ cười dịu dàng.

Công Chúa vuốt cằm, đi về phía Chi Chi: "Dùng thiện trước hay là đi dâng hương?"

Chi Chi ngẫm nghĩ: "Đi dâng hương trước đi."

***

https://thuviensach.vn

Chùa Tuệ Khê không phải là một ngôi chùa quá lớn, nhưng lại vô cùng cổ xưa, nghe nói là tồn tại từ tiền triều.

Chính điện là nơi mà các tín nam tín nữ tới cầu phúc.

Chi Chi đứng trước chính điện, ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu.

Giờ nàng đã biết chữ, cũng đọc được chữ trên tấm bảng viết là "Từ bi phổ độ."

Trần gian là bể khổ, người phàm liền hy vọng Phật tổ có thể phổ độ cho mình.

Chi Chi không nhịn được mà mỉm cười, bước vào trong điện.

Công Chúa không cùng vào với nàng mà để sư thái dẫn nàng đi.

Chi Chi nhìn gương mặt phúc hậu của Quan Thế Âm nương nương, không do dự mà quỳ gối xuống tấm thảm vàng.

Nàng chắp hai tay, Vân Chiếu sư thái đứng sau lưng Chi Chi, trong miệng niệm kinh pháp.

Tốc độ niệm kinh của sư thái rất chậm, bên tai Chi Chi nghe thấy tiếng niệm kinh, bên ngoài còn vang lên tiếng chuông.

"Coong coong ——"

Tiếng chuông vừa nặng nề vừa xa xôi dường như đã gột rửa nàng.

Nàng nâng mắt lên nhìn Quan Thế Âm, cảm thấy như bao nhiêu phiền não của mình đã vơi đi bớt.

***

https://thuviensach.vn

Chi Chi lưu lại, Thải Linh và Linh Tiên là nha hoàn bên người nàng nên cũng cùng ở lại chùa Tuệ Khê với nàng.

Bởi vì là am ni cô, không được có binh lính canh giữ, Công Chúa liền để lại cho Chi Chi một nha hoàn biết võ nghệ.

Nha hoàn kia tên là Phi Nhạn, một thân công phu tài giỏi giống hệt như một con chim nhạn.

Lần đầu tiên nàng ta xuất hiện trước mặt Chi Chi, chính là bay từ trên cây xuống.

Nước da ngăm đen, thân hình cao lớn, không giống với những cô nương bình thường.

Ngay cả lúc hành lễ với nàng, giọng nói của nàng ta cũng khí thế như sấm bên tai.

Công Chúa nhìn Chi Chi, mím môi cười: "Tự chăm sóc mình thật tốt, thiếu cái gì thì cứ nói với Phi Nhạn, nàng có cách thông báo về phủ."

Chi Chi gật đầu.

Công Chúa nhìn Chi Chi thật lâu, rồi xoay người.

Đi được mấy bước, Công Chúa lại đột nhiên quay đầu lại, hắn nhìn Chi Chi đang đứng nguyên tại chỗ, nở một nụ cười vô cùng dịu dàng.

***

Công Chúa đi rồi, Chi Chi vẫn còn đứng tại chỗ.

Thải Linh, Linh Tiên và Phi Nhạn đứng ở sau lưng nàng, chủ tử không di chuyển, các nàng cũng không dám di chuyển.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, mãi cho tới khi một chút bóng lưng cũng không nhìn thấy được nữa, Chi Chi mới quay người sang, nàng nhìn ba nha hoàn: "Khổ cực mọi người phải ở lại đây chịu khổ cùng ta."

***

Lúc bái lạy Quan Thế Âm xong, nàng nói với Công Chúa rằng nàng muốn ở lại chùa Tuệ Khê một thời gian ngắn.

"Ở bao lâu?" Giọng Công Chúa rất nhẹ, tựa như Chi Chi chỉ cần hơi lơ đễnh, giọng nói của hắn liền bị gió cuốn trôi.

Chi Chi nói ra câu trả lời trong lòng nàng: "Không biết."

"Vậy khi nào nàng muốn quay về, nhất định phải nói với ta." Công Chúa đưa tay ra, giống như muốn sờ má Chi Chi, nhưng cuối cùng vẫn thu tay về.

Ánh mắt hắn bình tĩnh như hồ nước, dường như đã sớm đoán được quyết định của Chi Chi.

***

Chi Chi vừa ở liền ở luôn hai tháng.

Trong hai tháng này, ngày nào Chi Chi cũng dậy sớm niệm kinh với Vân Chiếu sư thái, sau khi đọc hết quyển kinh thì ra hậu viện của chùa Tuệ Khê.

Ở nơi đó đã đặc biệt chuẩn bị cho Chi Chi một mảnh đất để nàng trồng hoa.

Nàng đã đem một số hạt giống hoa đến trồng ở đây, hy vọng khi tới đầu xuân, những cây hoa có thể mọc ra.

https://thuviensach.vn

Phi Nhạn còn chuyển tới cho nàng một cây đào.

"Chủ tử, cây đào nở hoa tháng tư, tháng sáu kết quả, không còn gì tốt hơn." Phi Nhạn nói đâu ra đấy.

Nàng ta không giống với Thải Linh và Linh Tiên, nàng ta không gọi Chi Chi là Ngũ di nương, chỉ gọi chủ tử.

Chi Chi nghe vậy có chút không quen, muốn sửa cho Phi Nhạn, nhưng uốn nắn bao nhiêu lần đi nữa thì nàng ta vẫn cứ gọi Chi Chi là chủ tử, Chi Chi đành từ bỏ.

Mỗi ngày Chi Chi đều sẽ đến thăm vườn hoa của nàng, nhưng thời tiết quá lạnh, đến một cái lá cây cũng không nhú nổi.

Nàng sờ cằm, lo lắng vườn hoa xuân của nàng không nảy mầm được.

Nghĩ đến đây, nàng thở dài, rồi lại đi vào trong vườn hoa vẩy nước một lượt.

Phi Nhạn trông thấy từ đầu đến cuối, lẳng lặng xoay người đi.

Chủ tử đúng là một người không biết trồng hoa, nàng ta thầm nghĩ.

***

Ngày nào Phi Nhạn cũng viết thư, thư này phải gửi đến phủ Công Chúa.

Nàng ta nuôi mấy con chim bồ câu đưa thư ở chùa Tuệ Khê, chuyên môn dùng để truyền tin, chẳng qua là suốt hai tháng nay nội dung trong thư nàng ta viết không có gì khác nhau, dường như đại chủ tử có vẻ tức giận.

Ví dụ như hôm trước, nàng ta viết ——

https://thuviensach.vn

"Ngày mười lăm tháng mười hai, sáng sớm chủ tử theo Vân Chiếu sư thái niệm kinh, sau đó, trồng hoa, tưới nước, dùng bữa, ngủ trưa, trồng hoa, tưới nước..."

Hôm qua, nàng ta viết là ——

"Ngày mười sáu tháng mười hai, sáng sớm chủ tử theo Vân Chiếu sư thái niệm kinh, sau đó, trồng hoa, tưới nước, dùng bữa, ngủ trưa, trồng hoa, tưới nước..."

...

Ở cuối bức thư, nàng ta còn viết thêm năm chữ.

Hết thảy đều bình an.

Mấy ngày trước, đại chủ tử hồi âm lại cho nàng ta.

Phi Nhạn kích động vội vàng mở ra, chỉ thấy bên trong viết hai chữ to.

"NHÃI RANH!"

Ối, bị mắng rồi.

Phi Nhạn mặt không đổi sắc.

***

Chuyện Phi Nhạn viết thư, sau khi ở chùa Tuệ Khê một tháng Chi Chi mới phát hiện ra.

Từ khi phát hiện được chuyện này, mỗi ngày nàng đều phải nhìn xem Phi Nhạn viết cái gì.

Nếu như Phi Nhạn viết chuyện xấu của nàng, Chi Chi sẽ kháng nghị.

https://thuviensach.vn

"Không thể viết như vậy."

Phi Nhạn không tài nào hiểu được: "Tại sao? Chủ tử."

Chi Chi đỏ bừng mặt: "Ta đến tháng bị dính ra giường thì có cái gì hay mà viết, không được!"

Phi Nhạn ồ một tiếng, viết thêm một câu vào bức thư ——

"Chủ tử xấu hổ không chịu được, trách nô tỳ, không cho phép viết chuyện chủ tử đến tháng chảy tràn như đại hồng thuỷ, làm ngập cả miếu Long Vương, vì vậy liền gạch đi."

Chi Chi nghiến răng nghiến lợi, muốn đánh Phi Nhạn, nhưng nàng đánh không lại.

Lần trước Thải Linh và Linh Tiên đùa giỡn, Linh Tiên vừa đụng phải người Phi Nhạn liền cứ thế ngã bịch xuống đất, đau đến nỗi Linh Tiên phải khóc lên.

Chi Chi đứng ngoài nhìn thấy hết thảy, nàng nhìn Phi Nhạn đầy sợ hãi.

Phi Nhạn đi tới trước mặt Linh Tiên: "Ngươi đụng vào ta, mau xin lỗi."

Thải Linh: "..."

Linh Tiên: "...."

Chi Chi yên lặng xoay người đi.

Nha hoàn này thật đáng sợ.

***

https://thuviensach.vn

Các sư phụ trong chùa Tuệ Khê không ăn mặn, nhưng thân thể Chi Chi ốm yếu, cần phải bổ sung dinh dưỡng.

Vậy nên Vân Chiếu sư thái liền phá lệ cho phép Chi Chi có thể ăn thức ăn mặn.

Duy chỉ có một điều, không thể sát sinh ở trong chùa miếu.

Ban đầu, mỗi ngày từ khi trời còn chưa sáng Phi Nhạn đã mang theo một con gà hoặc một con cá chảy máu đầm đìa quay về, máu nhỏ giọt từ tận cửa chùa đến nơi ở của Chi Chi tại hậu viện.

Vết máu loang lổ, ngày nào cũng khiến tiểu sư phụ quét sân sợ tới mức thét chói tai.

Thải Linh và Linh Tiên vội vàng đi lau sạch vết máu.

Chi Chi liền bảo Phi Nhạn không cần làm như vậy: "Thật ra thì không ăn mặn cũng không sao."

Phi Nhạn yên lặng gật đầu, sau đó mỗi ngày đều cắt tiết, dốc sạch máu của những động vật kia rồi mới mang vào chùa Tuệ Khê.

***

Chi Chi ngây người hai tháng, trong hai tháng này nàng thường xuyên leo lên đỉnh núi.

Bình thường đều là Phi Nhạn đi theo nàng.

Phi Nhạn bước từng bước theo sau Chi Chi, đôi mắt giống như mắt ưng.

Nếu thể lực của Chi Chi không tài nào tiếp tục chống đỡ, nàng ta liền nghiêm túc chờ ở bên cạnh, không hề nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Sau khi vất vả leo lên đến đỉnh núi, thi thoảng Chi Chi sẽ hét to lên với vách núi bên dưới, sau khi hét lên Chi Chi cảm thấy tâm tình thoải mái vô cùng.

Nàng nghiêng đầu nhìn Phi Nhạn: "Ngươi không có điều gì muốn nói sao? Có thể cùng nhau hét."

Phi Nhạn im lặng chốc lát, rồi lắc đầu.

Chi Chi thấy không đồng ý thì càng không buông tha: "Phi Nhạn, ngươi thử một chút đi mà, thật sự là cực kỳ thoải mái."

"Thoải mái đến mức nào?" Phi Nhạn hỏi ngược một câu.

Chi Chi im lặng không nói gì, bỗng nhiên đỏ mặt.

Dù Phi Nhạn không hiểu lắm khi tại sao chủ tử lại đỏ mặt, nhưng nàng ta nhìn phong cảnh bát ngát kia thì cũng nổi hứng, tiến lên hai bước, hét to về phía xa xa.

"Bạc tiêu tháng sau nhớ phát nhiều thêm một chút!!! Ngày nào ăn cũng không đủ no!!!"

Chi Chi: "..."

***

Nếu như cứ một mực ở lại chùa Tuệ Khê, thật ra thì cũng không có gì không tốt.

Chi Chi nhận thấy thể chất của nàng tốt hơn nhiều so với trước đây.

Nhưng vào ban đêm, hồn phách của nàng bắt đầu rời khỏi cơ thể.

Lúc vừa mới bắt đầu ly thể, Chi Chi còn cho là mình chết rồi.

https://thuviensach.vn

Nàng bay ở mép giường, nhìn thân thể mình đang nằm ngủ ở trên giường.

Nhưng lại thấy ngực vẫn còn phập phồng, bấy giờ nàng mới nhớ đến chuyện mà ác quỷ đã nói với nàng lúc trước.

"...khi quỷ khí quá nặng thì hồn phách sẽ rời khỏi thân thể, một lần nữa biến thành quỷ. Nếu như tiểu thư không muốn trở thành quỷ, trên đời này chỉ có người quý nhân chí tôn mới có thể giúp được tiểu thư. Tiểu thư chỉ cần sống chung với người đó, quỷ khí trên người sẽ dần dần tan biến."

Đại khái là nàng đang sắp bị biến thành quỷ thêm một lần nữa.

Chi Chi có chút khổ sở, nhưng đến tột cùng là tại sao lại khổ sở, nàng cảm thấy chính nàng cũng không biết.

Sống lại một đời, vẫn vô tri vô giác như cũ.

***

Ban đầu thời gian hồn phách rời khỏi thân thể còn tương đối ngắn, nhưng càng về sau càng dài, gần đây đã có thể rời khỏi thân thể đến hai canh giờ.

Chi Chi cho rằng nàng vẫn chưa muốn chết, nàng còn chưa có sống đủ.

Cho nên...

"Phi Nhạn, hôm nay ngươi viết thư chưa?"

Phi Nhạn gật đầu.

Chi Chi hỏi: "Viết gì về ta?"

https://thuviensach.vn

"Viết là bữa trưa hôm nay chủ tử ăn ba bát cơm." Phi Nhạn trả lời thành thực.

Lông mày Chi Chi nhướn lên như sắp bay ra ngoài: "Ngươi ngươi ngươi... Sao ngươi có thể viết cái này, không được."

Phi Nhạn mặt không đổi sắc: "Đại chủ tử dặn nô tỳ phải báo cáo tất cả mọi hoạt động của chủ tử. Mấy hôm trước chủ tử ăn khoai nguội bị đau bụng, nô tỳ cũng viết. Đại chủ tử còn hồi âm."

Đau bụng cũng viết...

Chi Chi nghiến răng.

Phi Nhạn ho khẽ: "Bảo nô tỳ không cần viết quá mức sinh động."

Chi Chi á một tiếng, nhào về phía Phi Nhạn: "Hôm nay ta không đánh ngươi không được."

Phi Nhạn đứng bất động như cũ: "Tuỳ ý, dù sao bị thương là có bạc."

Phi Nhạn là một kẻ mê tiền.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 61: "Chi Chi, Chúng Ta Về Nhà Có Được Hay Không?"

Biên tập: B3

Chi Chi oán hận thu hồi tay, trước khi đi còn uy hiếp Phi Nhạn một câu: "Thư ngày mai phải để ta xem trước rồi mới được gửi đi."

Phi Nhạn thuận miệng đáp ứng, vì dù nàng ta có viết thế nào thì Chi Chi cũng đánh không lại nàng ta.

***

Ngày thường chùa Tuệ Khê vẫn có người lui tới, nhưng đều là nữ quyến, những nữ quyến kia cũng sẽ không ra hậu viện.

Thế nhưng một ngày, chùa Tuệ Khê có một nam khách.

Chi Chi không biết chuyện này, nàng chỉ biết là Vân Chiếu sư thái đi nghênh đón khách quý.

Nàng tới vườn hoa của nàng.

Vườn hoa của nàng được mấy cái cọc gỗ bao quanh, còn treo một tấm bảng, trên bảng viết ——

"Vườn hoa của Chi Chi."

Mấy chữ này là Chi Chi tự viết, xiêu xiêu vẹo vẹo.

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy tương đối hài lòng, nhưng biểu tình của ba nha hoàn lại có chút xuất sắc.

Chi Chi ngồi xổm dưới đất, dùng cái xẻng nhỏ xới đất, nàng vừa mang tới đây thêm mấy mầm hoa sơn trà.

"Người nào?" Phi Nhạn vốn đang treo trên cây đột nhiên bay xuống.

Nàng ta rơi thẳng xuống đằng trước Chi Chi, đứng chắn trước mặt Chi Chi.

Chi Chi bị kinh động, không khỏi quay đầu lại, phát hiện cách đó không xa hình như có người đang đứng.

"Xin lỗi, dường như ta đi lầm đường." Một giọng nam trong trẻo.

Chi Chi đứng lên, đi vòng qua Phi Nhạn, vừa ra tới nơi nàng liền ngây ngẩn.

Cách đó không xa có một nam nhân cả thân áo xanh, bên ngoài mặc áo khoác màu trắng bạc, đầu đội kim quan, bên dưới kim quan là khuôn mặt có đôi mắt như nước mùa thu.

Nam nhân kia cũng nhìn thấy Chi Chi, ánh mắt khẽ động, sau đó đưa tay vuốt cằm, xoay người rời đi.

Chi Chi không kìm được mà bước lên phía trước một bước.

Phi Nhạn đưa tay ra ngăn Chi Chi lại, gương mặt ngăm đen của nàng ta hết sức nghiêm túc.

"Chủ tử." Nàng ta nhíu mày: "Người này không phải là người tốt."

Chi Chi nhìn bóng lưng người nọ đi xa, lúc này cũng đã kịp phản ứng.

https://thuviensach.vn

Nàng một lần nữa xoay người lại, ngồi xổm xuống: "Ngươi nói phải."

Dù đời trước cho nàng mượn một tấm áo, nhưng đời này đối phương lại không nhớ mình, cần gì phải dính vào một đoạn thị phi.

***

Một lát sau Vân Chiếu sư thái tới, bà nói với Chi Chi, sẽ có thêm một nữ khách nữa cũng tới ở hậu viện, nhưng khoảng cách tương đối xa, sẽ không quấy rầy đến sự yên tĩnh của Chi Chi.

Hơn nữa vị kia là một nữ khách lớn tuổi, sẽ không ra khỏi cửa, cho nên sẽ càng không làm phiền đến Chi Chi.

Chi Chi ồ một tiếng, ngược lại sắc mặt Thải Linh không tốt: "Sư thái, ban đầu Phò Mã nói với người là, hy vọng sẽ không có người nào tới quấy rầy sự yên tĩnh của Ngũ di nương, sao hôm nay ngài có thể lật lọng như thế?"

"Thải Linh." Chi Chi gọi Thải Linh lại: "Sư thái có tấm lòng bồ tát, hôm nay người khác có nhu cầu, sao chúng ta có thể chiếm đoạt nơi này? Đây cũng không phải là nơi chúng ta mở."

Thải Linh nhướn mày: "Từ 5 năm trước chùa Tuệ Khê đã là của Công Chúa rồi."

"Hả?" Chi Chi ngẩn người.

Vân Chiếu sư thái tỏ vẻ lúng túng.

Lúc này Chi Chi mới biết chùa Tuệ Khê đã sớm hao tổn, thu không đủ chi, vì vậy hàng năm Công Chúa đều quyên góp vào chùa Tuệ Khê mấy trăm nghìn lượng bạc.

https://thuviensach.vn

Cho nên từ trước đến nay chùa Tuệ Khê đều tiền muôn bạc biển, không bao giờ thu tiền đèn hương của khách, hơn nữa đầu bếp trong chùa Tuệ Khê đều là đầu bếp xuất thân từ ngự thiện phòng, làm đồ ăn chay đúng là tuyệt nhất kinh thành.

Nhưng cuối cùng Chi Chi vẫn đồng ý, nàng cảm thấy Phật tổ độ người, nhất định sẽ không độ cho mỗi một mình nàng.

Nàng hỏi thân phận của vị nữ khách kia.

"Là Diêu gia trong kinh thành." Vân Chiếu sư thái nói như vậy.

***

Bởi vì có thêm khách nhân khác tới ở, Chi Chi không khỏi bị hạn chế hơn rất nhiều.

Nàng đặc biệt ra lệnh cho Phi Nhạn không được dùng cây đại đao luyện võ trong hậu viện nữa.

Cây đao kia của nàng ta, có khi phải cao đến nửa người, thật sự rất đáng sợ.

Dường như Phi Nhạn không vui, dứt khoát nhảy lên trên cây, còn nói với Chi Chi: "Chủ tử, như vậy thật không có ý nghĩa. Diêu phu nhân kia bị bệnh muốn yên tĩnh, tại sao không đi tìm đại phu mà lại tới ở chùa Tuệ Khê làm cái gì."

Chi Chi đứng dưới tàng cây nhìn nàng ta: "Ngươi xuống đây trước đã, vẫn còn chưa viết thư kìa."

Phi Nhạn ôm đại đao: "Đã viết rồi, nô tỳ viết hai năm rõ mười là chủ tử nhìn thấy nam nhân khác, còn vì đối phương mà ngẩn ngơ mất hồn."

Nha đầu đáng chết này.

https://thuviensach.vn

Chi Chi không nhịn được mà thầm mắng nàng ta.

***

Tuy nhiên điều khiến Chi Chi kinh ngạc không phải là nàng gặp lại nam nhân kiếp trước, mà bởi nàng gặp lại quỷ Hoạ Bì kia một lần nữa.

Quỷ Hoạ Bì nhìn thấy Chi Chi thì nước mắt lưng tròng, muốn bổ nhào lên người Chi Chi, Chi Chi vội vàng né tránh.

"Nương tử, ta tìm nàng thật là khổ cực."

Quỷ Hoạ Bì khóc đến là thương tâm, hắn khóc một hồi thì bỗng ngẩn người, bởi vì hắn phát hiện Chi Chi cũng bay lơ lửng.

Hắn nhìn Chi Chi không dám tin, lắp ba lắp bắp: "Mẹ ơi... Nương tử, sao nàng lại..."

"Ly hồn mà thôi." Chi Chi cười: "Sao ngươi tìm được ta?"

"Theo mùi quỷ khí mà tìm tới." Quỷ Hoạ Bì nhìn bộ dạng này của Chi Chi, trong mắt hiện lên vẻ rối rắm, sau đó lấy viên quỷ đan sáng rực từ trong tay áo ra: "Nương tử, nàng mau ăn cái này đi."

Chi Chi phất tay: "Cái này ngươi tự mình giữ lấy đi, ta không thể làm nương tử của ngươi."

Quỷ Hoạ Bì rũ mắt, biểu tình trở nên đứng đắn, hắn chần chờ một lát mới nói: "Thật ra là ta cố ý lừa gạt nàng, đáng lẽ trước đấy ta nên sớm nói với nàng, khi đó nàng mang thai, ta muốn dỗ nàng ăn quỷ đan, để đứa trẻ trong bụng nàng sẽ biến thành quỷ thai. Đứa trẻ trong bụng nàng trời sinh chính là đồ bổ, đối với quỷ mà nói là đồ đại bổ, bởi trên người đứa trẻ kia có chảy dòng máu của chân long thiên tử."

https://thuviensach.vn

Chi Chi chưa kịp phản ứng đã nghe hắn nhắc tới hài tử của nàng, nàng hơi khựng lại.

"Nhưng bây giờ đứa trẻ đó không còn ở đây nữa, cũng chính vì vậy mà nàng mới ly hồn." Quỷ Hoạ Bì nhìn quỷ đan trong tay: "Nàng ăn vào đi, nếu nàng không ăn vào thì sẽ thật sự biến thành quỷ giống ta đó, mặc dù cái này chỉ có thể có tác dụng tạm thời mà thôi."

Chi Chi nhìn chằm chằm quỷ đan kia, vẫn lắc đầu: "Không cần."

Quỷ Hoạ Bì xoay quanh tại chỗ, thở dài.

Hắn vừa muốn nói gì thì đột nhiên nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ trong chốc lát, quỷ Hoạ Bì lập tức biến mất.

Chi Chi vốn đang bay lơ lửng cũng tự nhiên quay trở về với thân thể.

Khi trở lại thân thể, nàng chỉ thấy đầu óc choáng váng.

Nàng cau mày, liền nghe được tiếng cửa bị đẩy ra.

Người đến là ai, Chi Chi đã biết.

Nàng ngẫm nghĩ chốc lát, quyết định giả bộ ngủ.

Nàng nhắm chặt mắt, hai tai tập trung lắng nghe tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia rất nhẹ, gần như không phát ra âm thanh nào.

Đối phương từ từ tiến lại gần, tiếng bước chân hoàn toàn ngừng lại.

Hắn là hắn đang đứng bên cạnh giường của nàng.

Nghĩ tới đây, Chi Chi bỗng có chút khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Nàng nghe được tiếng ma sát của y phục, sau đó là tiếng giường hơi lõm xuống.

Chi Chi không dám cử động, nàng cảm nhận được có một bàn tay sờ mặt nàng, bàn tay kia ấm áp ngoài dự kiến, bởi vì tay Công Chúa luôn lạnh như băng.

Ban đầu khi bọn họ ngủ chung với nhau, Chi Chi luôn bị tay Công Chúa làm lạnh cả người.

Đối phương thu tay về, mãi không có hành động kế tiếp.

Chi Chi cố nhịn cái cảm giác muốn mở mắt, gắng sức điều chỉnh hô hấp của mình sao cho giống như đang ngủ, cứ giả bộ mãi, cuối cùng nàng lại ngủ thật.

***

Hôm sau tỉnh dậy Chi Chi có chút mờ mịt, nhưng sau khi rửa mặt nàng vẫn đi theo Vân Chiếu sư thái niệm kinh.

Vân Chiếu sư thái đưa cho nàng một chuỗi tràng hạt, để khi nàng niệm kinh có thể đeo tràng hạt đó vào.

Hôm nay còn có thêm một người cùng tới niệm kinh.

Chi Chi nhìn thấy đối phương thì gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Vân Chiếu sư thái nhìn thấy Chi Chi, liền mỉm cười giới thiệu với nàng: "Vị này là Diêu phu nhân."

Lại nói với vị phụ nhân hoa lệ trang điểm tuyệt đẹp kia: "Đây là Phò Mã Ngũ di nương, Chi Chi cô nương."

https://thuviensach.vn

Diêu phu nhân khoảng bốn mươi tuổi, được bảo dưỡng rất tốt, vừa nhìn là biết người được sống trong nhung lụa.

Bà nhìn Chi Chi bằng vẻ mặt lạnh nhạt, sau khi nghe được thân phận của Chi Chi thì lại cau mày, rồi nhìn Chi Chi nhiều thêm mấy lần.

Chi Chi thu lại biểu tình trong mắt, nàng không thích ánh mắt mà vị Diêu phu nhân này nhìn nàng.

***

Đọc xong quyển kinh, Chi Chi liền đi tới vườn hoa của nàng như mọi ngày.

Đến nơi lại phát hiện có người đang đứng trong vườn hoa, Chi Chi lập tức nóng nảy: "Ngươi đi ra ngoài, chớ giẫm lên hoa của ta."

Đối phương bị nàng hô lên thì quay người sang, sau đó cúi đầu nhìn xuống đất, có chút lúng túng, vội vã đi ra ngoài: "Xin lỗi cô nương, ta thấy nơi này trơ trụi, còn tưởng rằng..."

Hắn nói xong, Chi Chi im lặng nín thở, chẳng qua những hạt giống hoa kia chưa kịp nảy mầm thôi.

Nàng cố nhịn, rồi mới nói: "Ngươi không biết đây là am ni cô sao? Hơn nữa nơi này là hậu viện, nam khách không thể tuỳ tiện đi vào."

Đối phương nghe vậy, dáng vẻ càng lúng túng hơn: "Xin lỗi, ta đến thăm mẫu thân. Lần trước thấy cô nương trồng hoa ở chỗ này, đối với hoa ta cũng có hiểu biết một hai, vì thế mới muốn nhìn thử một chút."

Chi Chi xoay người, dứt khoát đưa lưng về phía người kia: "Bây giờ ngươi có thể đi."

Người nọ rũ mắt, nói: "Được, đã quấy rầy rồi."

https://thuviensach.vn

Hắn đi được một nửa thì dừng lại: "Ta có một yêu cầu quá đáng, không biết cô nương có thể đáp ứng hay không."

"Không thể." Chi Chi lạnh lùng cự tuyệt.

Mà lúc này, không biết Phi Nhạn từ đâu vọt ra.

Nàng ta thấy có nam nhân đứng gần chủ tử của mình như vậy thì vác đao xông thẳng đến: "Người nào?"

Nàng ta trực tiếp bổ một đao tới, vốn đang muốn doạ đối phương một chút, không ngờ đối phương lại tránh đi.

Trong mắt Phi Nhạn thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, không ngờ nam nhân nhìn qua yếu như gà này lại có thể tránh được đao của nàng ta.

Diêu Dục nhíu mày, lại tránh thêm một đao của nha đầu kia.

"Cô nương, nàng có thể bảo nha hoàn của nàng dừng tay không?"

Chi Chi nhìn chán mới lên tiếng: "Phi Nhạn, dừng tay."

Bấy giờ Phi Nhạn mới dừng tay lại, cứ thế vọt thẳng đến trước mặt Chi Chi, che chắn Chi Chi thật cẩn thận.

Cây đại đao xoay ngang trước ngực, gương mặt ngăm đen vô cùng nghiêm nghị.

Diêu Dục chắp tai: "Xin lỗi đã quấy rầy."

Hắn đang muốn rời đi thì Chi Chi đứng ở phía sau lưng Phi Nhạn lên tiếng: "Diêu công tử, hy vọng lần sau ngươi không đi qua bên này nữa."

Diêu Dục hơi ngừng bước chân, quay đầu lại, đáng tiếc cô nương nhỏ bé kia đã bị nha đầu da ngăm đen đứng chắn trước mặt, ngay cả một cọng

https://thuviensach.vn

tóc cũng không nhìn thấy được.

***

Sau khi Diêu Dục rời đi, Phi Nhạn nhanh chóng xoay người, nàng ta nhìn Chi Chi chằm chằm: "Tại sao chủ tử biết hắn họ Diêu?"

"Hắn nói đến thăm mẫu thân, nữ khách ở nơi này ngoài ta ra thì chính là vị Diêu phu nhân kia, hơn nữa nhìn tuổi tác cũng không sai biệt lắm." Chi Chi nói xong thì đi tới vườn hoa của nàng, đau lòng không thôi: "Hoa của ta đều bị hắn giẫm chết rồi."

Chậc, vốn dĩ đâu có sống được.

Phi Nhạn rất muốn nói vậy, nhưng sợ chọc giận Chi Chi thì đại chủ tử lại khấu trừ bạc hàng tháng của nàng ta.

Đêm qua nàng ta đã bị giáo huấn rồi.

***

Về sau vị Diêu phu nhân kia rời khỏi chùa Tuệ Khê, khách bên ngoài cũng chỉ còn lại Chi Chi và ba nha hoàn.

Sắp đến giao thừa, hồn phách Chi Chi trở về thân thể được mấy ngày thì lại bắt đầu ly hồn.

Ngày hôm đó khi nàng đi leo núi, leo được một nửa thì đột nhiên Phi Nhạn đau bụng.

Nàng ta ôm bụng ngã xuống đất, Chi Chi vừa nhìn liền nôn nóng: "Phi Nhạn, ngươi sao thế?"

Phi Nhạn nhăn mặt: "Ăn nhiều."

https://thuviensach.vn

"Hửm?"

Phi Nhạn đứng dậy: "Chủ tử, nô tỳ đi xuống trước đây, chờ lát nữa sẽ lại lên đón chủ tử." Nói xong, nàng ta liền nhanh chóng biến mất, căn bản không hề giống dáng vẻ đau bụng.

Chi Chi sửng sốt nhìn theo bóng lưng đi xa của nàng ta, nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Chi Chi một lần nữa quay người lại, thôi, nàng tự leo một mình.

Chi Chi hăm hở leo lên, leo một lúc lâu, đột nhiên nàng nghe thấy một câu nói.

"Rắn."

Chi Chi đặc biệt sợ rắn, câu nói này trực tiếp doạ Chi Chi chạy trở về, vừa chạy được hai bước thì đụng phải người.

Chi Chi hít một ngụm khí lạnh, bịt trán ngẩng đầu lên, nhưng lại thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này.

Là Công Chúa.

Hơn nữa hôm nay hắn dùng hình dạng thật sự, thậm chí còn mặc nam trang.

Hắn khôi phục dáng vẻ vốn có, vóc người lập tức cao lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Chi Chi ngẩn người nhìn hắn, nhìn bàn tay đối phương đưa ra sờ trán nàng: "Bị đụng đau sao?"

Giọng hắn rất trầm.

https://thuviensach.vn

Chi Chi lui về sau một bước, có chút tức giận: "Sao người lại doạ ta sợ?"

Công Chúa nói nhỏ: "Không doạ nàng, có rắn thật."

Chi Chi nghe được câu này thì mồ hôi lạnh chảy ra, nàng hét lên một tiếng, ôm chầm lấy Công Chúa, thậm chí còn đu lên người hắn: "Đi nhanh thôi, không muốn ở chỗ này nữa."

Chi Chi sợ rắn vô cùng, chỉ cần nghe thấy chữ rắn là sợ, huống chi còn thực sự có rắn ở bên cạnh.

Công Chúa nghe lời ôm lấy Chi Chi, một tay hắn ôm Chi Chi, tay còn lại khẽ động, con rắn nằm trên tảng đá liền cứ thế tắt thở.

"Được rồi, đã chết rồi, đừng sợ." Công Chúa thấp giọng dỗ dành.

Chi Chi chảy cả nước mắt, nàng ôm chặt lấy Công Chúa, rúc mặt vào cổ đối phương: "Thật sự chết rồi sao?"

"Ừ."

Chi Chi hơi do dự, đang muốn quay đầu lại nhìn, nhưng nàng còn chưa kịp nhìn thấy thì đã bị một bàn tay che kín mắt: "Ngoan, đừng xem."

Con rắn kia chết quả thực rất khó coi, hắn sợ Chi Chi nhìn thấy sẽ gặp ác mộng.

Hàng lông mi vừa dài vừa dày của Chi Chi quét quét qua lòng bàn tay của Công Chúa, nàng trừng mắt nhìn, rồi lại rúc vào bả vai của đối phương.

Công Chúa bế nàng đi xuống, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Chi Chi, chúng ta về nhà có được hay không?"

Chi Chi không lên tiếng, Công Chúa cũng không thúc giục.

https://thuviensach.vn

Đi được nửa đường, Công Chúa dừng lại.

Hắn ngồi xuống một tảng đá lớn, còn Chi Chi ngồi trên đùi hắn.

Chi Chi ở chùa Tuệ Khê bồi bổ hai tháng, cuối cùng cũng mập hơn được một chút.

Hắn nhìn Chi Chi bằng ánh mắt nóng bỏng, nhìn đến mức làm Chi Chi hơi né tránh.

Hôm nay nàng chỉ tuỳ tiện rửa mặt chải đầu qua loa, sao hắn lại cứ nhìn chằm chằm nàng như vậy chứ.

Chi Chi cảm thấy có chút phiền muộn.

Nàng quay mặt đi.

Công Chúa thấy Chi Chi quay mặt đi thì nắm tay Chi Chi, bàn tay này nho nhỏ, mềm mềm, y hệt như chủ nhân của nó.

"Chi Chi, nàng không muốn trở về cũng được, vậy ta ở chùa Tuệ Khê với nàng."

Chi Chi ngẩn người, nàng quay đầu lại: "Vậy phủ Công Chúa phải làm thế nào?"

Trong mắt Công Chúa hiện lên ý cười: "Đó là việc của Phò Mã."

"Còn... người định ở lại chùa Tuệ Khê bằng dáng vẻ này?" Chi Chi sợ đến lắp bắp.

"Ừm, ban ngày sẽ tránh mặt trong phòng nàng, được không?" Hắn mím môi cười một tiếng, gương mặt vốn lạnh lùng diễm lệ lại có thêm mấy phần phong tình.

https://thuviensach.vn

Chi Chi liếm môi, đột nhiên có loại ảo giác mình đang giấu một hồ yêu ở trong phòng.

"Không tốt lắm."

Chi Chi nghiêm túc cự tuyệt.

Chỉ thấy hồ yêu xinh đẹp kia rũ đôi mắt màu trà xuống, tựa hồ đã có chút buồn bã.

Chi Chi nhìn thấy, giọng lại yếu đi mấy phần: "Không thể, sẽ bị Vân Chiếu sư thái nhìn thấy, hơn nữa mỗi ngày thiếp đều rất bận rộn."

"Bận tưới nước?" Hồ yêu ngước đôi mắt vô tội lên nhìn nàng: "Mấy cây hoa đó hơn phân nửa là chết sạch rồi."

Một chút thông cảm của Chi Chi lập tức tan biến, không thèm quan tâm hắn có phải hồ yêu hay không, không thèm quan tâm hắn xinh đẹp hay là xấu xí, nàng khí thế bừng bừng, hét lớn một tiếng: "Cút."

Nàng đứng lên, đưa tay đẩy Công Chúa: "Người đi đi, thiếp không muốn nhìn thấy người nữa."

Vừa đẩy vừa đánh, Công Chúa liên tục lùi về phía sau: "Được, ta đi, nàng đừng tức giận."

Cuối cùng Chi Chi còn đá cho Công Chúa một cước.

Sau khi nhận ra nàng đã thật sự đuổi Công Chúa chạy, Chi Chi có chút không tưởng tượng nổi, nàng lại vừa động thủ với Công Chúa đương triều, cũng là Hoàng Đế tương lai?

Ồ, đúng là có chút thoải mái.

https://thuviensach.vn

Chi Chi xắn tay, nếu như lần sau Công Chúa còn tới, nàng liền động thủ đánh vào mặt hắn, huỷ dung hắn, xem hắn có còn ỷ vào cái dáng vẻ đẹp đẽ của mình mà giả bộ đáng thương nữa không.

Chi Chi nghĩ tới đây, rốt cuộc cũng cảm thấy trong lòng thư thái hơn một chút.

Nàng quay trở về chùa Tuệ Khê, vừa về liền thấy Phi Nhạn treo mình trên ngọn cây.

"Không phải đau bụng sao?" Nàng nhìn Phi Nhạn chằm chằm.

Phi Nhạn nghiêm trang: "Treo ngược liền hết đau."

Đại khái không phải chim nhạn gì, mà chính là một con dơi mới đúng.

Chi Chi cảm thấy nha đầu Phi Nhạn này thật là kỳ kỳ quái quái.

***

Đêm đến, Chi Chi tắm xong, Thải Linh đã chuẩn bị giường.

Nàng ra khỏi phòng tắm chuẩn bị đi về phòng ngủ, nhưng vừa đi tới mép giường thì dừng lại.

Trên giường nàng lại có một nam nhân đang nằm, hơn nữa nam nhân kia chính là người mới bị nàng đuổi đi lúc ban ngày.

Một tay Công Chúa chống đầu, nằm ở trên giường.

Vì chân hắn dài nên cái giường cũng trở nên có chút chật chội.

Mái tóc đen của hắn xoã tung, suối tóc đen nhánh giống như gấm rủ xuống bên người, càng làm tăng lên vẻ mỹ lệ của gương mặt có huyết thống người Hồ kia.

https://thuviensach.vn

Nếu như dùng hoa để nói về Công Chúa thì hắn tuyệt đối không phải là loại hoa thanh nhã thông thường, hắn chỉ có thể là đoá hoa diễm lệ nhất, giống như là nét vẽ nồng đậm nhất của người hoạ sỹ.

Gương mặt xinh đẹp như vậy nhưng tuyệt nhiên sẽ không khiến người ta liên tưởng đến nữ nhân, bởi vì hắn rất mạnh mẽ.

Hắn vừa giống hoa nhưng cũng vừa giống như một thanh đao sắc bén, một khi đã ra khỏi vỏ là nhất định sẽ thấy máu.

Cổ áo Công Chúa hơi trễ, lộ ra làn da trắng nõn.

Chi Chi trố mắt nhìn một lúc, rồi quay mặt đi: "Tại sao Công Chúa lại ngủ trên giường thiếp?"

"Bởi vì có mùi hương của Chi Chi." Công Chúa nói mà mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Chi Chi nghe vậy thì trừng mắt nhìn Công Chúa, lâu lâu không thấy người này, da mặt đúng là càng ngày càng dày.

Công Chúa thấy Chi Chi trừng mắt thì lại cười khẽ một tiếng, cất giọng lười biếng: "Tiểu sinh đã làm ấm giường, phu nhân không lên đây sao?"

Hả?

Chi Chi chớp chớp mắt.

"Tiểu sinh không có nhiều thời gian, chỉ sợ ngây ngô ở đây lâu lại bị phu quân của phu nhân phát hiện."

Người này thật quá không đứng đắn.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chợt lui về phía sau hai bước, quay mặt hét lớn với bên ngoài: "Thải Linh, Linh Tiên, Phi Nhạn, trên giường có chuột."

Nàng gầm một tiếng, cả ba nha hoàn lập tức vọt vào.

Xông vào đầu tiên chính là Phi Nhạn, nàng ta vác đại đao tiến vào: "Chuột ở đâu? Ta chém chết..."

Ánh mắt vừa chuyển tới người đang nằm trên giường thì nhất thời im lặng.

Phi Nhạn biết điều cúi đầu xuống, chậm rãi trở về, mãi cho đến khi ra ngoài rồi mới dám hô hấp, nàng ta còn thân thiết đóng cửa lại.

Thải Linh và Linh Tiên đi sau nàng ta còn chạy nhanh hơn.

Chi Chi thấy ba nha hoàn chạy nhanh không ai kém ai như thế thì ngây ngẩn.

Nàng nén giận, mặt cũng phồng như bánh bao.

Công Chúa xuống giường, từ phía sau ôm lấy Chi Chi, hắn vùi mặt vào hõm cổ Chi Chi: "Chi Chi, trong tim ta chỉ có nàng, ta không thể sống thiếu nàng." Hắn hơi ngừng lại, giọng nói trở nên khàn khàn: "Đêm nào ta cũng mơ thấy nàng. Chi Chi, chúng ta về nhà có được không?"

Chi Chi không nhịn được mà rụt cổ lại.

Công Chúa càng ngày càng ôm chặt Chi Chi hơn: "Chi Chi."

Hắn gần như thành tự lẩm bẩm.

Chi Chi thong thả chớp mắt, rũ mắt nhìn xuống đất: "Thiếp không biết có nên trở về cùng người hay không nữa, thiếp sợ đau."

https://thuviensach.vn

Lời này vừa nói ra, cả người Công Chúa cứng lại, hắn như bị sét đánh, đứng ngẩn ngơ trên đất.

Chi Chi lách ra khỏi vòm ngực của hắn, quay đầu nhìn Công Chúa: "Nếu như người là thiếp, người sẽ làm thế nào?"

Công Chúa nhắm hai mắt lại, khi một lần nữa mở ra, Chi Chi phát hiện mắt Công Chúa đỏ vằn, giống như là máu đọng lại trong đôi mắt ấy.

Môi hắn khẽ run, cười khổ thành tiếng: "Được, Bổn cung đã biết."

Hắn đổi cách xưng hô, xoay người đi ra ngoài.

***

Công Chúa rời đi, cho đến trước đêm giao thừa cũng không hề xuất hiện.

Biểu tình của ba nha hoàn đều có chút cô đơn, nhất là Phi Nhạn.

Nàng ta nói gần đây phủ Công Chúa không nhận thư của nàng ta nữa, bồ câu bay đi thế nào, liền bay trở về thế ấy.

Chi Chi đón giao thừa trên núi.

Đêm giao thừa, con bồ câu đưa thư Phi Nhạn thả ra đã quay trở lại, mà trên chân nó buộc một tờ giấy mới.

Phi Nhạn gỡ xuống, vừa đọc xong thì trở nên nóng nảy, nàng ta cầm đao xông ra ngoài.

Thải Linh vội ngăn lại: "Phi Nhạn, ngươi đi đâu đó?"

"Thái Tử bức vua thoái vị." Phi Nhạn gấp đến độ cuống lên: "Bức vua thoái vị ở cung yến, lúc này cả đại chủ tử và Phò Mã đều ở trong cung, bọn

https://thuviensach.vn

họ lại không mang binh theo."

Thải Linh nghe vậy cũng lo lắng, nhưng vẫn coi như bình tĩnh: "Ngươi không thể đi, ngươi đi thì ai bảo vệ Ngũ di nương? Ngươi quên lời dặn dò của Công Chúa rồi sao?"

Phi Nhạn nghe vậy thì ngồi xụp xuống đất, nàng ta nắm chặt thanh đao trong tay: "Nếu như đại chủ tử mà xảy ra chuyện gì, nhất định ta sẽ chém chết tên cẩu Thái Tử kia."

Hết chương 61.

Lời của Bê Ba: Chi Chi vốn vô tâm, nên đừng ai trách nàng ấy đối xử lạnh nhạt với Công Chúa nha.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 62: "Vậy Ta Ở Lại Nơi Này Trồng Hoa Cả Đời."

Biên tập: B3

Chi Chi ở bên cạnh nghe thấy lời của Phi Nhạn, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Phi Nhạn, ngươi xuống núi đi."

Phi Nhạn ngẩng đầu lên nhìn Chi Chi, lắc lắc đầu, biểu tình của nàng ta rất nghiêm túc: "Nếu như nô tỳ xuống núi, nhất định đại chủ tử sẽ trừ bạc của nô tỳ."

Nghe được lời này, Chi Chi im lặng không nói gì nữa.

***

Bởi vì là giao thừa nên Chi Chi cũng xuống bếp, vốn là muốn có một cái tết yên bình tốt đẹp, nhưng quả thực tình hình trong cung đã làm ảnh hưởng tới lòng người, cho dù là Chi Chi thì cũng không nhịn được mà suy nghĩ.

Nàng biết Thái Tử không thể lên làm Hoàng Đế, nhưng vạn nhất thì sao?

Dẫu sao thì đời này cũng có nhiều chuyện không giống với đời trước.

Mấy người cùng dùng bữa tối, vốn dĩ còn muốn đi dán câu đối nhưng chữ của cả bốn người đều không được đẹp cho lắm, cộng thêm với việc không có tâm trạng, vì thế liền không dán nữa, cứ thế đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Phi Nhạn không ngủ được, ngồi một mình ở trên cây, mắt luôn nhìn ra phía xa.

Chi Chi nằm trên giường suy nghĩ miên man, chính nàng ngủ lúc nào nàng cũng không biết, đến khi nàng tỉnh lại thì bị doạ sợ đến mức suýt nữa thét chói tai.

Nàng đưa tay lên che miệng, im lặng nuốt tiếng thét trở vào.

Chi Chi nhìn nam nhân đang ôm mình, một lúc lâu sau mới giơ tay lên chạm vào mặt đối phương.

Là người thật.

Công Chúa nhắm mắt ngủ ở bên cạnh nàng, không biết có phải do huyết thống người Hồ hay không mà lông mi của Công Chúa rất dài, vừa dài vừa cong, thậm chí đuôi mắt còn mang theo chút âm u, có lẽ là do quá tối chăng.

Lần đầu tiên hắn ngủ say như vậy khi ở trước mặt Chi Chi, bình thường cho dù là Chi Chi có tỉnh dậy trước đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ tỉnh lại ngay sau đó.

Môi của hắn đặc biệt đỏ thắm, giống như là nghiền nát một đoá hoa hải đường rồi bôi nước hoa lên, càng khiến cho sắc đẹp của gương mặt này trở nên mỹ lệ.

Công Chúa thật sự vô cùng xinh đẹp, Chi Chi không khỏi thừa nhận.

Khó trách sau này khi hắn lên làm Hoàng Đế, nữ nhân trong toàn thiên hạ đều điên cuồng vì hắn, mặc cho hắn âm tình bất định, tàn bạo độc ác.

Chi Chi cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang ôm lấy mình của đối phương, lặng lẽ cầm lấy bàn tay đó định gỡ ra, nào biết nàng vừa mới động

https://thuviensach.vn

liền bị ôm càng chặt hơn, hương thơm trên người đối phương lấp kín mũi nàng.

Không đúng, còn có thoang thoảng mùi máu tươi.

Chi Chi khịt mũi, kề sát lại gần ngửi thêm một cái.

Chính xác là có mùi máu tươi, rất nhạt, nhưng nàng vẫn ngửi ra được.

Đêm qua Thái Tử tạo phản, bây giờ Công Chúa xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ Thái Tử không thành công.

Chắc hẳn đêm qua Công Chúa còn giết không ít người, cho nên trên người mới có mùi máu tươi.

Chi Chi thầm suy đoán trong lòng, sau đó càng muốn thoát ra khỏi lồng ngực của đối phương, nhưng mỗi khi nàng dịch ra được một chút, rất nhanh liền bị ôm càng thêm chặt.

Công Chúa hơi cau mày, tựa hồ bị Chi Chi làm phiền.

Chi Chi chỉ mong mình đánh thức được Công Chúa, nhưng người này tuy ôm nàng vào trong ngực, nhưng kiểu gì cũng không chịu tỉnh lại.

Chi Chi khổ không thể tả, lại không có can đảm đánh thức đối phương, nàng đành nằm yên trong ngực đối phương.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Chi Chi rướn cổ lên nhìn, mắt đối mắt với Thải Linh và Linh Tiên.

Hai nha hoàn nhìn thấy Chi Chi, lại nhìn thấy người đang ôm Chi Chi, cứ thế lắng lặng không nói lời nào mà lui ra.

Cái gì chứ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi lại nằm trở về, các nàng đều là người của Công Chúa, không đáng tin chút nào, vì thế mới không giúp nàng.

Chi Chi nằm ở trong ngực Công Chúa, một lát sau nàng không ngờ mình lại ngủ mất, chờ khi tỉnh lại một lần nữa, nàng cảm thấy mặt mình hơi ngưa ngứa.

Chi Chi giơ tay lên vỗ một cái, rồi mơ mơ màng màng mở mắt ra, lúc này mới phát hiện mình vừa vỗ vào tay Công Chúa.

Công Chúa đã tỉnh, đôi mắt màu trà nhìn nàng chăm chú.

Chi Chi chớp chớp mắt, còn chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã nói trước: "Tại sao không gọi ta dậy?"

"Bởi vì... Bởi vì..."

Thật ra thì nàng cảm thấy đối phương đang rất mệt mỏi, cho nên có chút không đành lòng.

Nàng nói nửa ngày không ra lời lại khiến mắt Công Chúa hơi sáng lên.

Hắn kéo Chi Chi vào trong ngực, giống như là vừa tìm lại được món bảo bối đã mất.

Chi Chi bị ôm quá chặt, nàng không nhịn được mà đấu tranh: "Không, không muốn bị ôm chặt như vậy."

Vừa nói xong, Công Chúa liền buông lỏng, hắn chớp mắt nhìn Chi Chi, lại có thêm mấy phần trẻ con: "Đứng lên dùng bữa thôi."

Hả?

***

https://thuviensach.vn

Chi Chi cảm thấy có chút lạ lùng, bởi vì Công Chúa không rời đi.

Nàng không biết đối phương đến vào lúc nào, nhưng khi Chi Chi thức dậy đi ra cửa thì thấy câu đối đỏ đã được dán xong, nhìn chữ kia đúng là chữ của Công Chúa.

Đối phương không chỉ viết câu đối, dùng bữa xong còn cùng Chi Chi dạo bộ tới vườn hoa.

Hắn cúi đầu nhìn tấm bảng trong vườn, trực tiếp viết thêm mấy chữ.

Chi Chi tiến lại nhìn, phát hiện "Vườn hoa của Chi Chi" đã biến thành "Vườn hoa của Chi Chi và Tiểu Phương."

Nàng phồng mặt lên như bánh bao, thở phì phì trừng mắt với Công Chúa: "Sao người lại viết thêm tên của người vào?"

Công Chúa thương lượng với nàng: "Nếu như ta có thể khiến hoa nảy mầm thì nàng không được trách vì ta viết thêm tên vào, có được không?"

Chi Chi ngẫm nghĩ chốc lát rồi gật đầu.

Dù sao nàng cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, chứ đối phương đã viết vào rồi, nàng cũng đâu còn cách nào khác.

***

Cái gật đầu này của Chi Chi khiến nàng cứ thế có thêm một thợ trồng hoa.

Công Chúa ngậm miệng không đề cập gì đến chuyện cung biến đêm giao thừa, chỉ một lòng trồng hoa.

Nhưng Chi Chi lại khổ não, chùa Tuệ Khê là am ni cô, một nam nhân như Công Chúa cứ ngây ngô ở chỗ này thì sao mà được cơ chứ, cho nên

https://thuviensach.vn

nàng luôn đuổi hắn đi.

"Công Chúa không đi sao?" Chi Chi dò hỏi Công Chúa.

Công Chúa ngồi xổm, tay cầm xẻng xới đất, nếu như không phải vì tướng mạo quá mức tuấn mỹ của hắn thì cái tư thế tiêu chuẩn kia quả là giống với một thợ trồng hoa.

"Không đi."

"Thái Tử muốn làm Hoàng Đế kìa." Chi Chi tiến lại gần một chút, hạ giọng nói.

Công Chúa nghe vậy nhưng lại bật cười, hắn nghiêng đầu nhìn Chi Chi: "Hắn..."

Chỉ nói đúng một từ, rồi lại quay đầu đi.

Chi Chi tức chết.

Nàng tò mò gần chết, chuyện bức vua thoái vị là chuyện lớn như vậy mà nàng không biết chút nào, còn cái người trước mặt nàng đây đã trải qua chuyện đó, thậm chí còn là người sau này sẽ lên làm Hoàng Đế, vậy mà cứ ở lại nơi này trồng hoa.

Chi Chi đứng lên, đi tới sau lưng Công Chúa, to gan lớn mật mà đá một cước vào mông Công Chúa.

Đá xong thì chạy biến.

Chi Chi không dám ở lại nhìn vẻ mặt của đối phương.

***

https://thuviensach.vn

Chi Chi cảm thấy Công Chúa ở nơi này khiến nàng vô cùng bất tiện, bởi vì mặc dù nơi này có rất nhiều phòng trống, nhưng những phòng khác không có đệm giường, cũng không có than sưởi ấm.

Công Chúa lại không thể nào cùng chen chúc một chỗ với mấy nha hoàn kia, vì thế nên cứ ngủ chung giường với nàng.

Bất kể trước khi ngủ bọn họ nằm cách nhau bao xa, thì cứ đến sáng ngày hôm sau là Chi Chi lại thấy mình ngủ ở trong ngực Công Chúa.

"Công Chúa, khi nào thì người trở về?" Chi Chi nằm trên người Công Chúa hỏi.

Công Chúa nhắm hai mắt: "Khi nào muốn về thì về."

Nàng ngẩng đầu, cằm chống lên ngực đối phương: "Lúc nào mới muốn về?"

"Chi Chi về lúc nào thì ta về lúc ấy."

"Nếu như thiếp không về nữa?" Chi Chi cố ý nói vậy.

Công Chúa mở mắt ra, ánh mắt yên tĩnh: "Vậy ta ở lại nơi này trồng hoa cả đời."

Giọng hắn rất nhẹ, giống như chỉ là thuận miệng nói thế, nhưng Chi Chi cảm nhận được vẻ nghiêm túc của hắn.

Chi Chi nhìn vào mắt đối phương, không hiểu cho lắm, đời trước chỉ vì ngôi vị Hoàng Đế mà hắn đã phải nhẫn nhục biết bao nhiêu, tại sao đời này lại không muốn nữa?

Nàng bò dậy, ngồi ở trên người Công Chúa, nàng vốn đang muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện mặt Công Chúa đỏ lên, gò má trắng nõn của hắn hơi hồng hồng, giống như là bôi phấn vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn nghiêng đầu, không nhìn Chi Chi nữa.

Chi Chi nhìn đối phương, rồi nhìn lại mình, lúc này mới nhận ra mình đang ngồi lên chỗ nào, nàng cũng lập tức đỏ mặt.

Nàng khẽ ho một tiếng, trượt xuống khỏi người đối phương.

Trước khi đi ra khỏi cửa, nàng quay đầu lại nhìn, Công Chúa vẫn đang nhìn nàng chăm chú.

Đột nhiên Chi Chi cảm thấy đối phương giống như con cún nhỏ mà nàng nuôi khi còn bé, đôi mắt long lanh ngập nước, luôn luôn nhìn nàng bằng ánh mắt đáng thương.

Chi Chi mím chặt môi, đi ra cửa, còn thuận tay đóng cửa lại.

***

Mặc dù Công Chúa ở đây, nhưng Chi Chi vẫn theo Vân Chiếu sư thái niệm kinh mỗi ngày.

Ngày hôm đó sau khi nàng đọc xong quyển kinh rồi trở về hậu viện, vừa ra tới vườn hoa liền nghe được giọng của Vân Chiếu sư thái.

"Chi Chi cô nương, bần ni nghĩ đến vấn đề mà cô nương vừa mới hỏi bần ni..."

Bước chân của Vân Chiếu sư thái bỗng khựng lại.

Chi Chi cũng đứng cứng ngắc tại chỗ, nàng nhìn người thợ trồng hoa một thân cẩm bào đen, môi đỏ răng trắng, lại quay sang nhìn vị sư thái gương mặt hiền từ.

Sư thái ho khẽ, bà nhìn Công Chúa rồi cất giọng hơi run rẩy: "Chi Chi cô nương, vị này là?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi ơ một tiếng, nàng không biết phải nói thế nào, liền nhìn Công Chúa bằng ánh mắt cầu cứu.

Công Chúa xoay người lại, trên tay vẫn còn dính đất, hắn chắp tay chào sư thái: "Xin chào sư thái, tại hạ là thợ trồng hoa vừa mới tới, chắc là Công Chúa đã viết thư cho sư thái rồi, vì Ngũ di nương yêu thích các loại hoa cho nên mới đặc biệt phái tại hạ tới đây."

Sư thái bừng tỉnh, nhưng vẫn có chút khó xử: "Nhưng dù sao nơi này cũng là..."

Công Chúa rũ mắt: "Sư thái, thật ra thì tại hạ là người ở trong cung." (Bê: Tự nhận mình là thái giám mới ghê chứ =)))))))))))

Sư thái lập tức có chút áy náy, bà niệm A di đà phật: "Vậy kính xin thí chủ lát nữa hãy đi ra tiền viện."

Công Chúa đáp lễ: "Tất nhiên rồi, tạ ơn sư thái."

Chi Chi thấy Công Chúa chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói hai ba câu mà đã giải quyết xong người luôn nói dông dài như Vân Chiếu sư thái thì có chút ngẩn người.

Còn Công Chúa vẫn ung dung thong thả tiếp tục trồng hoa của hắn, thuận tiện hỏi Chi Chi: "Hôm nay đi leo núi sao?"

"Ừm." Mấy ngày rồi Chi Chi không đi.

"Ta đi với nàng." Hắn không hề quay đầu lại.

Chi Chi cự tuyệt: "Phi Nhạn đi với thiếp là được rồi."

Cho nên hôm ấy Phi Nhạn lại bị đau bụng, không thể ra khỏi giường.

https://thuviensach.vn

Nàng ta nằm ở trên giường, cất giọng hùng hồn: "Chủ tử, người không cần lo lắng, chắc là ngày mai..." Nàng ta nhìn Công Chúa đang đứng sau lưng Chi Chi, vội vàng sửa lại: "Mấy ngày nữa sẽ khoẻ thôi, hay là người cứ đi leo núi đi."

Chi Chi nhìn Phi Nhạn bằng ánh mắt ngờ vực: "Ngươi đau bụng thật sao?"

Phi Nhạn ôm chặt bụng: "Đúng vậy, đau chết luôn."

"Thôi được." Chi Chi xoay người, nhìn Công Chúa ở đằng sau: "Hôm nay ta không leo núi nữa."

Công Chúa nghe vậy thì khẽ vuốt cằm, chẳng qua là trước khi đi liếc nhìn Phi Nhạn một cái.

***

Chi Chi muốn chờ khi nào Phi Nhạn khoẻ sẽ đi leo núi, nào ngờ Phi Nhạn mãi không khoẻ lại, cuối cùng nàng vẫn không nhịn được mà đành leo núi với Công Chúa.

Nàng đi ở đằng trước, Công Chúa theo phía sau nàng.

Chi Chi vừa đi vừa nói: "Liệu hôm nay có thứ kia không?"

"Cái gì? Rắn sao?" Giọng Công Chúa rất nhẹ.

"Đúng vậy." Chi Chi hơi sợ: "Thời tiết lạnh như thế này, sao lần trước lại có thứ đó chứ?"

"Không biết." Công Chúa trả lời.

Chi Chi đi mấy bước, rất nhanh đã đến nơi gặp rắn lần trước.

https://thuviensach.vn

Nàng dừng lại, chần chừ chốc lát, rồi dứt khoát núp ra sau lưng Công Chúa, tay túm lấy y phục của Công Chúa: "Người nhìn thử xem có thứ đó không?"

Công Chúa nhìn tảng đá kia, bên trên ngoại trừ có vết máu ra thì hoàn toàn không có cái gì, có lẽ là bị những động vật khác ăn mất xác rồi.

"Có, vẫn còn ở trên." Hắn nói mà mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Nhất thời hai chân Chi Chi mềm nhũn: "Vậy... Chúng ta không đi nữa."

Công Chúa xoay đầu lại nhìn Chi Chi, cuối cùng cứ thế bế ngang Chi Chi lên: "Ngoan, bịt mắt lại, ta bế nàng đi qua đoạn này."

Chi Chi nghe lời bịt kín mắt, không hề phát hiện ra nụ cười của Công Chúa.

Đi một lúc lâu, Chi Chi hỏi: "Đã đi qua chưa?"

"Vẫn chưa." Công Chúa đi chậm rãi.

Giọng Chi Chi mang theo chút sợ hãi: "Sao mãi vẫn chưa đi qua vậy?"

Công Chúa bỗng dừng bước, Chi Chi lập tức trở nên khẩn trương: "Thế nào?"

Công Chúa không lên tiếng, mà nhìn chằm chằm vào nam nhân đang đứng cách đó không xa.

Nam nhân kia cũng nhìn bọn họ, khẽ nhếch miệng cười.

"Chi Chi." Công Chúa nhẹ giọng: "Nàng về chùa Tuệ Khê đi thôi, ở đằng trước có quá nhiều rắn."

https://thuviensach.vn

Hết chương 62.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ta Không Nhìn Thấy Gì Hết

Biên tập: B3

Chi Chi nghe nói vậy thì sợ không chịu nổi, dù Công Chúa có muốn thả nàng xuống thì nàng cũng nhất định ôm chặt lấy Công Chúa không chịu buông.

Nam nhân đứng cách đó không xa thấy vậy thì mấp máy miệng nói một câu, Công Chúa gật đầu, nam nhân kia liền thoắt một cái biến mất.

"Được rồi, đùa nàng thôi." Công Chúa thấy Chi Chi hoảng sợ thì ôn tồn dỗ dành.

Chi Chi cứng người, nghiêng đầu nhìn thử, phát hiện căn bản không có cái gì thì giận đến mức trợn mắt nhìn Công Chúa.

Công Chúa bị nàng trừng thì khoé miệng nhếch lên: "Ta sai rồi, ta không nên lừa nàng."

"Thiếp muốn xuống." Chi Chi không muốn bị bế nữa.

Công Chúa nghe theo, đặt Chi Chi xuống đất.

Lúc này hắn một mực nghiêm túc đi theo phía sau, không nói có rắn nữa.

Chi Chi leo lên đến đỉnh núi.

https://thuviensach.vn

Trên đỉnh núi có một tảng đá rất lớn, tảng đá kia hàng năm bị gió táp mưa sa, trở nên trơn bóng nhẵn nhụi.

Mỗi lần lên đây Chi Chi đều phải ngồi trên đó.

Nàng đang muốn ngồi xuống vì leo lên đến đây, chân đã có chút mỏi rồi.

Nhưng nàng còn chưa kịp ngồi xuống thì đã bị Công Chúa cản lại.

"Tảng đá này lạnh lắm." Hắn thấp giọng nói.

Chi Chi nhận thấy dạo gần đây cách nói chuyện của Công Chúa không giống với hồi trước, trước đây giọng điệu của hắn luôn mang theo ý ra lệnh, còn dạo này thì lại có mấy phần như thỉnh cầu nàng.

Chi Chi liếc nhìn tảng đá: "Nhưng thiếp tê chân."

Công Chúa không hề chần chừ, hắn ngay lập tức tự mình ngồi xuống tảng đá, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Chi Chi.

Đôi mắt màu trà kia phản chiếu dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn có chút giống với ngọc lưu ly mà phiên bang đem tới.

"Nàng ngồi lên đùi ta có được không?"

Chi Chi quay mặt đi: "Không được."

"Vì sao không được?" Công Chúa hỏi.

"Sẽ có người nhìn thấy." Chi Chi cảm thấy lời này của nàng có chút kỳ lạ, thế nên vừa nói xong liền có chút hối hận.

Công Chúa cười khẽ một tiếng, đưa tay ra vòng lấy eo Chi Chi, kéo nàng ngồi lên đùi mình: "Sẽ không có ai nhìn thấy đâu." Hắn cúi xuống nói

https://thuviensach.vn

bên tai Chi Chi.

Hắn nói xong lại cầm tay Chi Chi, khẽ nắn bóp đùa nghịch.

Chi Chi rút tay về, Công Chúa khẽ cười thành tiếng.

Tiếng cười của hắn trầm thấp, khi cười luôn mang theo vẻ ái muội.

Gió trên đỉnh núi rất lớn, Chi Chi bị gió thổi qua thì có chút lạnh, Công Chúa bèn kéo nàng ôm vào trong lồng ngực, lấy áo choàng bọc kín người Chi Chi.

Áo choàng này được làm từ lông cáo, viền mũ là lông tơ trắng muốt, bên dưới vành mũ là khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da mịn như phấn, nhất là nốt ruồi son trên mi tâm kia, quả thực là hoạt sắc sinh hương.

Công Chúa rũ mắt nhìn Chi Chi, đưa tay ra sờ mặt nàng: "Có lạnh hay không?"

Chi Chi rụt người lại, nằm trong ngực Công Chúa gật đầu.

"Vậy thì trở về thôi."

Chi Chi nghe nói thế lại cảm thấy mình phải vất vả lắm mới leo lên được đến đây, mới đó đã trở về thì thật đáng tiếc.

Vẻ do dự trong mắt nàng bị Công Chúa nhìn thấy, Công Chúa nói: "Thế thì ngồi thêm một lát nữa."

Mặc dù nói là ngồi một lát, nhưng Chi Chi vẫn ngồi ở trong ngực Công Chúa.

Người mà Công Chúa đang ôm trong ngực vô cùng mềm mại, ôm chặt một chút hắn sợ bóp đau nàng, thả lỏng thì lại sợ đối phương mềm như vậy sẽ trượt ra khỏi ngực hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn nâng mắt nhìn ra phía xa, bọn họ đi lên sau giờ ngọ (sau 1h chiều), lúc này mặt trời đang xuống núi, quang cảnh xung quanh đều bị nhuộm thành một màu cam rực rỡ.

Đỉnh núi đối diện có sương trắng bao phủ, dưới chân núi là rặng cây um tùm, một mảnh xanh mướt kia rơi hết vào trong đáy mắt của hắn.

***

Công Chúa bế Chi Chi xuống núi, khi sắp đến chùa Tuệ Khê thì đặt Chi Chi xuống, tránh cho người khác nhìn thấy lại ảnh hưởng không tốt.

Chi Chi vừa trở về liền đi tắm vì người nàng chảy một chút mồ hôi.

Lúc nàng tắm, Công Chúa ra khỏi chùa Tuệ Khê bằng cửa sau.

Không có Chi Chi, hắn rất nhanh đã leo lên đến đỉnh núi.

***

Một nam nhân đang ngồi trên tảng đá mà Công Chúa và Chi Chi vừa ngồi ban nãy, hắn đưa lưng về phía này, khi nghe được tiếng động liền quay người lại.

Nam nhân đó nhìn Công Chúa, rồi chắp tay chào.

"Thảo dân Diêu Dục tham kiến Công Chúa điện hạ." Hắn hơi ngừng lại: "Có lẽ nên gọi là Tứ hoàng tử."

Công Chúa mím môi, ánh mắt lạnh nhạt: "Không biết Diêu công tử có chuyện gì?"

Diêu Dục đứng dậy, mùa đông mà hắn vẫn còn cầm theo một cây quạt giấy.

https://thuviensach.vn

Hắn vỗ cây quạt vào lòng bàn tay: "Thảo dân tới gặp điện hạ tất nhiên là vì chuyện hợp tác. Dẫu sao thì thảo dân cũng đã góp một phần sức lực giúp Công Chúa hạ bệ Thái Tử. Khi nào Thái Tử muốn tạo phản, quân đội của Thái Tử nằm ở những đâu, thảo dân đều đã viết rõ ràng trong thư gửi điện hạ."

Hắn khẽ nhếch môi: "Thêm cả việc suốt một đường thảo dân đều lưu lại ký hiệu cho điện hạ, giúp điện hạ có thể tìm được Chi Chi cô nương."

Đột nhiên Diêu Dục nhắc tới Chi Chi, Công Chúa nghe vậy thì hơi híp mắt lại, ánh mắt hiện rõ vẻ không vui.

"Là ngươi bắt Chi Chi?"

Diêu Dục gật đầu.

Ngay lập tức trong mắt Công Chúa lộ ra sát khí.

Nhưng Diêu Dục hoàn toàn không sợ hãi, hắn nhìn Công Chúa: "Điện hạ, nếu như không phải là thảo dân bắt cóc Chi Chi cô nương, sợ là Chi Chi cô nương đã sớm không còn trên đời. Bội Lan cô nương ở bên người Công Chúa thật là một nhân vật độc ác."

Hắn cố ý mai phục ở bên người Thái Tử, không nghĩ tới sau khi Thái Tử tàn phế lại tuyển thêm được một vị gọi là Hương Hàn mỹ nhân.

Vị Hương Hàn mỹ nhân kia nắm rõ phủ Công Chúa như trong lòng bàn tay, thậm chí còn nói ra chuyện nữ nhân mà Công Chúa để ý nhất chính là Phò Mã Ngũ di nương.

Nàng ta đề nghị Thái Tử bắt cóc Chi Chi, đưa Chi Chi tới phương Nam, dùng kế điệu hổ ly sơn kéo Công Chúa ra khỏi kinh thành, sau đó giết chết Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, có thể mượn kế này để làm tan rã thế lực của Công Chúa trong kinh thành.

Thứ hai, có thể đập vỡ kiêu ngạo của Công Chúa.

Diêu Dục điều tra một phen, phát hiện vị gọi là Hương Hàn mỹ nhân kia hoá ra chính là cung nữ Bội Lan bên người Công Chúa.

Khi hắn bắt cóc Chi Chi, bên cạnh luôn luôn có người giám thị.

Vị lão bá kia mặc dù nhìn qua giống nô bộc bình thường, nhưng lại là người có luyện võ, thậm chí võ công còn cao hơn cả hắn.

Hắn được chọn đi bắt cóc Chi Chi chính là bởi Thái Tử cho rằng Chi Chi và hắn đã từng có một đoạn tình cảm rối rắm, thế nên hắn mới cố ý nói ra những lời làm nhục Chi Chi để tỏ vẻ hận thù.

***

Diêu Dục là một người trọng sinh.

Đời trước hắn bị Thái Tử chú ý tới, Thái Tử muốn lôi kéo hắn vào dưới trướng của mình, nhưng Diêu Dục không muốn bước chân vào chốn quan trường, lại càng không muốn trở thành vật hy sinh cho hoàng quyền.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn bị Thái Tử hãm hại.

Hắn có một huynh đệ tốt làm ở sở công vụ chuyên về cưới gả.

Trước đó Diêu Dục tới thăm viếng, bất ngờ thấy huynh đệ tốt của hắn đang giải quyết vài bức hoạ.

"Đây là cái gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Huynh đệ tốt của hắn than ngắn thở dài: "Gần đây cấp trên muốn tới kiểm tra, ta đang muốn dọn dẹp mấy bức hoạ ở nơi này, những người nào đã có hôn phối ta sẽ dọn ra một góc."

Diêu Dục nổi hứng: "Để ta giúp huynh."

Hắn tuỳ ý cầm lấy một bức hoạ trên đất, vừa mở ra liền ngây ngẩn.

Huynh đệ tốt của hắn thấy hắn mãi không cử động thì nghiêng đầu ra nhìn, vừa thấy rõ người trong tranh liền chép miệng: "Vị này tốt số, được gả vào phủ Công Chúa làm tiểu thiếp của Phò Mã."

Diêu Dục nhìn xuống góc, quả nhiên bên dưới góc phải của bức hoạ có viết hôn phối.

Hắn giấu đi vẻ kinh ngạc trong đáy mắt: "Sao lại nói nàng tốt số? Làm thiếp mà cũng được coi là tốt ư?"

Huynh đệ tốt gật gù cười một tiếng: "Cô nương này gia cảnh bần hàn, không biết chữ, có thể bước chân vào quý tộc nhà cao cửa rộng, đó không phải là cá chép vượt Long Môn, chim sẻ bay lên ngọn cây thành Phượng Hoàng sao?"

Diêu Dục bật cười, cuộn bức hoạ lại, không tiếp tục nói đến đề tài này nữa.

***

Vậy nhưng Diêu Dục không ngờ rằng, Thái Tử lại có thể thần thông quảng đại tới mức đó, ngay cả huynh đệ tốt nhất của hắn cũng mua chuộc được.

Mấy ngày sau, huynh đệ tốt mời hắn tới uống rượu, nói rằng muốn cảm tạ vì lần trước hắn đã giúp phân loại bức hoạ.

https://thuviensach.vn

Diêu Dục không hề nghi ngờ, đi tới nơi đã hẹn.

Nào ngờ sau khi uống rượu cùng với huynh đệ tốt của mình, hắn lại say khướt đến mức ngủ thiếp đi, chờ khi tỉnh lại thì chính là đang ở trên giường của cô nương trong bức hoạ đó.

Gian díu với tiểu thiếp của Phò Mã, tội danh này quả thực không nhỏ.

Đội nón xanh cho người trong Hoàng thất, huống chi còn ồn ào đến mức toàn bộ kinh thành đều biết.

Lời đồn càng truyền càng xa, càng truyền càng sai lệch, đến nỗi sau này ai trong kinh thành cũng biết chuyện công tử của Diêu gia tư thông với tiểu thiếp của Phò Mã, lúc đang mây mưa thì bị bắt được.

Người đầu tiên bị những lời đồn đãi nhảm nhí này hạ gục chính là mẫu thân của hắn.

Tuy Diêu phu nhân không tin vào những lời đồn đãi kia, nhưng dẫu sao nhi tử cũng thật sự bị người trong phủ Công Chúa trói gô lại rồi dẫn về nhà.

Bà liền không sao ngóc đầu lên nổi, bao nhiêu uất nghẹn tích tụ vào trong lòng, bệnh không dậy được, cuối cùng cứ thế mà qua đời.

***

Sống lại một đời, Diêu Dục ôm trong lòng nỗi hận, có oán báo oán, có thù báo thù.

Chẳng qua hắn trọng sinh quá muộn, cô nương trong bức hoạ đó đã sớm bị gả vào phủ Công Chúa.

Đời trước hắn biết chuyện cô nương kia vì dính vào bẫy rập của Thái Tử mà bị đánh đến chết, trong lòng liền có chút áy náy.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa giả vờ quy thuận vào dưới trướng của Thái Tử, đồng thời cũng giả vờ như có ý định nhòm ngó tới tiểu thiếp của Phò Mã, quả nhiên Thái Tử liền đem chuyện bắt cóc giao cho hắn.

Thậm chí Thái Tử còn vỗ tay cười to: "Chơi đùa những phụ nhân đã lập gia đình quả thực là vô cùng thoải mái, ngươi nhớ phải thử xem, nha đầu này bội tình bạc nghĩa với ngươi, nhất định ngươi không được mềm lòng."

"Đương nhiên rồi." Diêu Dục giấu đi nỗi chán ghét trong đáy mắt.

***

Công Chúa rũ mắt: "Cho nên? Mục đích chuyến đi này của ngươi?"

Diêu Dục mím môi cười một tiếng: "Điều thảo dân muốn, chỉ có điện hạ làm được." Giọng hắn vừa nhanh lại vừa nhẹ: "Thảo dân muốn mạng của Thái Tử."

"Hiện tại hắn đang ở trong thiên lao."

"Điều này vẫn chưa đủ."

Diêu Dục nói sâu xa: "Một ngày Thái Tử còn chưa chết, điện hạ cũng chưa thể yên tâm, không phải sao? Thảo dân to gan hỏi một câu, điện hạ định nghỉ ngơi dưỡng sức đến tận bao giờ?"

Nghe được lời này, rốt cuộc Công Chúa cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Diêu Dục, vẻ mặt hắn lạnh nhạt: "Diêu công tử biết cũng thật nhiều."

Diêu Dục phe phẩy cây quạt trong tay, chỉ thấy cây quạt trắng như tuyết kia vẽ thành một chữ ——

"Biết."

https://thuviensach.vn

"Xem bói một chút thôi."

Đôi môi đỏ mọng của Công Chúa hơi nhếch lên: "Nhưng Bổn cung lại không thích bị người khác uy hiếp, mà nếu như ngươi còn tiếp tục lại gần Chi Chi, sợ là quý nữ trong kinh thành sẽ phải thương tâm vì Diêu công tử qua đời rồi."

Hắn nói xong thì xoay người rời đi.

Diêu Dục đứng tại chỗ, lẳng lặng nở nụ cười.

***

Chi Chi tắm xong thì không thấy Công Chúa đâu.

Nàng hỏi thử ba nha hoàn, cả ba nha hoàn đều nói không biết.

Chẳng lẽ là hồi kinh rồi?

Chi Chi quay về phòng, y phục hôm nay Thải Linh mang đến có hơi nhỏ một chút, hình như nàng lại cao lên thì phải.

Chi Chi vào phòng liền muốn thay bộ y phục khác.

Thải Linh và Linh Tiên đi làm cơm, nàng bèn tự mình thay y phục.

Nàng tháo đai lưng ngang hông, cởi áo ngoài ra treo lên bình phong, sau đó bắt đầu chuyển qua cởi đồ lót, khi cởi đến chỉ còn lại một cái yếm, Chi Chi bỗng dừng lại.

Sao nàng cứ cảm thấy như có người đang nhìn trộm nàng nhỉ?

Chi Chi quay đầu lại, ngay lập tức đối diện với một đôi mắt màu trà.

Chi Chi sợ đến nỗi vội vàng đưa hai tay lên ôm ngực.

https://thuviensach.vn

Công Chúa chớp chớp mắt, rồi cũng đưa tay lên bịt mắt lại: "Ta không nhìn thấy gì hết."

Chẳng qua trong giọng nói còn chứa ý cười.

Hết chương 63.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nàng Nhớ Đến Ngọn Đèn Lưu Ly Mỹ Nhân Mà Nàng Nhận Được Khi Ấy

Biên tập: B3

Chi Chi vội vàng kéo y phục trên bình phong xuống tuỳ tiện che chắn người mình, giọng nói vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Người mau đi ra ngoài!"

"Sao? Muốn ta giúp nàng mặc y phục?" Công Chúa rũ mắt, tiến về phía trước một bước.

Chân hắn vốn dài, một bước này gần như tiến sát lại gần Chi Chi.

Lưng Chi Chi vẫn còn lộ ra bên ngoài, y phục không che hết được, nàng không kìm được mà lùi ra sau, đôi mắt phượng bất an chớp chớp.

"Không phải, là bảo người đi ra ngoài."

Nàng cất giọng yếu ớt, càng khiến cho người ta muốn trêu đùa một phen.

Công Chúa cũng đang có ý như vậy.

Hắn lại tiến thêm một bước, cánh tay dài đưa ra, ôm chầm lấy Chi Chi đang muốn chạy trốn.

Lưng Chi Chi vẫn hở nên tay Công Chúa cứ thế dán lên tấm lưng trơn bóng ấy.

https://thuviensach.vn

Da dẻ của Chi Chi cực đẹp, vừa trắng như tuyết lại vừa mềm mại, giống hệt như khối đậu hũ, để người ta nhìn thấy mà không cho người ta cắn mấy ngụm thì sao người ta có thể bỏ qua cho nàng.

"Chi Chi." Hắn thấp giọng dỗ dành đối phương: "Ta giúp nàng mặc y phục có được không?"

Chi Chi xấu hổ đến nỗi không dám mở mắt, vốn dĩ đối phương đâu có giúp nàng mặc y phục, nhưng lúc đó nàng mệt đến không chịu được nên không ý thức rõ được điều này.

Nàng khẽ cắn môi, không dám làm loạn, bởi vì tay nàng còn phải đang giữ lấy y phục.

***

Lừa đảo!

Nam nhân đều là kẻ lừa đảo!

Lúc Chi Chi bị trêu đùa đến chảy cả nước mắt, nàng không nhịn được mà nghĩ như vậy.

Mặc dù đối phương không có thật sự tiến vào, nhưng nàng cúi đầu xuống nhìn thân thể mình, tất cả đều là dấu vết, nhất là trên ngực.

Một đôi tay vòng tới từ phía sau, giúp Chi Chi mặc xong y phục.

Chi Chi giãy giụa mấy cái, nhưng vẫn mềm nhũn trong ngực đối phương.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, từ tầm mắt của nàng bây giờ, vừa vặn nhìn thấy khuôn cằm hoàn hảo của đối phương.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nổi lên ý xấu, tiến sát lại gần, há đôi môi đỏ mọng ra cắn mạnh vào cằm Công Chúa.

Ai bảo hắn lưu lại dấu vết trên người nàng, vậy thì nàng cũng phải lưu dấu vết trên người hắn.

Dấu răng kia hằn ở đó nửa ngày mới biến mất.

Lúc dùng bữa cả mấy nha hoàn đều không nhịn được mà lén liếc nhìn mặt Công Chúa, Phi Nhạn nín cười đến nỗi khuôn mặt ngăm đen nghẹn ứ thành đỏ bừng.

Công Chúa vẫn thong dong ngồi trên ghế, dường như hoàn toàn không cảm thấy dấu răng trên cằm làm tổn hại tới uy nghiêm của hắn.

Chi Chi cắn đũa, liếc nhìn Công Chúa rồi bật cười thành tiếng.

Tiếng cười của nàng vừa vang lên liền nhận được ánh mắt lạnh buốt của Công Chúa.

Chi Chi vội vàng cúi đầu xuống, nhưng vẫn không giấu được nụ cười trên môi.

***

Hôm sau Công Chúa nói muốn bôi thuốc giúp nàng, sau đó lại tiếp tục trêu đùa nàng thêm một hồi.

Mặc dù không quá mức như hôm qua, nhưng Chi Chi cảm thấy bản thân nàng đã biến thành một cây đàn, để cho người ta gảy tới gảy lui.

Nàng nhìn chằm chằm vào mặt Công Chúa.

Công Chúa hơi híp mắt lại, rồi vội né tránh: "Nàng lại muốn cắn ta?"

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ trước mặt hắn đây sợ là thật sự do chuột nhỏ biến thành, răng nhọn hoắt.

Ý đồ của Chi Chi bị đối phương nhìn thấu, không còn cách nào khác đành từ bỏ.

Nàng lại nằm trở về, chỉ chốc lát sau, Công Chúa bò tới như dây mây.

"Chi Chi." Hắn nhẹ giọng, đưa tay ra luồn vào trong mái tóc của Chi Chi: "Có muốn trở về hay không?"

Chi Chi hơi sững sờ, nàng ngước mắt lên: "Trở về phủ Công Chúa sao?"

Công Chúa gật đầu: "Kinh thành có một số việc cần ta xử lý, nếu nàng nguyện ý về với ta, chúng ta liền cùng nhau trở về, còn nếu nàng..."

Hắn còn chưa nói xong, Chi Chi đã hiểu ý của đối phương.

Nếu như nàng không muốn, vậy thì sẽ cứ tiếp tục ở lại chùa Tuệ Khê.

Chi Chi cúi đầu, nằm trọn trong ngực Công Chúa.

Nàng nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của đối phương.

"Thịch ——"

"Thịch ——"

"Thịch ——"

Tượng trưng cho sự sống của sinh mệnh.

"Được." Chi Chi nói.

https://thuviensach.vn

Công Chúa sửng sốt, ngây ngẩn một lúc rồi đưa tay nâng mặt Chi Chi lên: "Nàng nói gì cơ?"

Chi Chi đành phải lặp lại lần nữa: "Thiếp nguyện ý trở về."

Vừa dứt lời, Chi Chi liền nhận được một cơn mưa nụ hôn.

Trước đó Công Chúa luôn nói nàng giống một con cún nhỏ, mà hôm nay hắn cũng như vậy, không biết chính hắn có nhận ra hay không.

***

Ngày hôm đó xuống núi, Chi Chi đặc biệt tới tìm Vân Chiếu sư thái để từ giã.

Vân Chiếu sư thái vẫn phúc hậu hiền từ như trước, chẳng qua khi nhìn thấy Công Chúa đứng sau lưng Chi Chi thì khẽ cau mày.

Bà cố nhịn xuống, miễn cưỡng nói: "Chi Chi cô nương, nếu như nghĩ cho đoạn tình cảm của cô nương và Phò Mã thì nhân dịp còn sớm hãy đuổi người này đi. Tướng mạo của vị công công này sợ là có chút quá tốt."

Mặc dù Vân Chiếu sư thái cũng được coi như là sư phụ trụ trì của chùa Tuệ Khê, nhưng cũng chưa từng được gặp trực tiếp Công Chúa, cho nên không hề nhận ra người mà bà đang nói chính là Công Chúa.

Chi Chi nhìn ra đằng sau một cái, rồi quay đầu lại: "Tín nữ đã biết."

Vân Chiếu sư thái thở dài, đưa mắt nhìn theo đoàn người Chi Chi rời đi.

***

Còn chưa đi qua cổng thành, Công Chúa đã cùng các nàng tách nhau ra.

https://thuviensach.vn

Hắn giao nhiệm vụ cho mấy người Phi Nhạn nhất định phải đưa Chi Chi về phủ, còn hắn thì cưỡi ngựa đi về hướng khác.

Chi Chi vào phủ Công Chúa bằng cửa sau.

Hạ nhân trong Thuý Sai Viện đã sớm nhận được tin tức, cẩn thận quét dọn sạch sẽ Thuý Sai Viện để nghênh đón chủ nhân trở lại.

Chi Chi vừa mới vào viện đã được ban thưởng.

Đều lấy danh nghĩa của Phò Mã, nhưng Chi Chi vừa mở một cái rương gỗ ra đã biết ngay người thực sự tặng quà là ai.

Chỉ có Công Chúa mới có thể ban cho nàng một rương yếm.

Chi Chi đỏ mặt, vội vàng đóng rương lại.

"Phò Mã nói nhất định phải để Ngũ di nương tự mình kiểm tra cái rương này, chúng nô tỳ cũng không được phép nhìn." Nha hoàn tặng quà cười nói: "Nếu như Ngũ di nương hài lòng, nô tỳ liền trở về bẩm báo."

Chi Chi nhanh chóng đuổi đối phương đi, rồi gọi mấy nha hoàn tới cất toàn bộ đồ vừa được ban thưởng.

Có nha hoàn nhắc tới cái rương trước mặt Chi Chi, Chi Chi gọi nàng ta lại: "Tạm thời cái này không cần phải cất vào kho."

Đồ đạc khi nhập kho đều phải kiểm đếm một lần, ghi vào danh sách để tránh mất trộm, nhưng một rương yếm này thì sao có thể...

Chi Chi chần chừ chốc lát, rồi bảo nha hoàn mang cái rương này vào trong phòng nàng.

***

https://thuviensach.vn

Chuyện cái yếm tạm thời không đề cập tới nữa.

Chi Chi nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì ba vị di nương kia cùng kéo tới.

Nhị di nương vừa nhìn thấy Chi Chi liền nói: "Ngũ muội muội, đã lâu không gặp."

Tứ di nương bên cạnh cũng cười: "Đúng vậy, muội làm gì mà muốn đến chùa Tuệ Khê tu hành để chịu khổ như vậy."

Nàng ta đảo mắt, nhìn thấy Phi Nhạn đứng sau lưng Chi Chi thì kinh ngạc: "Nha đầu ngăm đen kia là nữ nhân sao?"

Nàng ta tiến lại gần Phi Nhạn, không kìm được mà thốt lên: "Đây thật sự là nữ nhân? Ta còn tưởng là nam nhân mặc y phục nữ nhân nữa cơ?"

Phi Nhạn mặt không đổi sắc, giọng nói hào hùng: "Hồi Tứ di nương, nô tỳ đúng là nữ nhân."

Nàng ta nói xong, liền túm lấy tay Tứ di nương đưa lên ngực nàng ta.

Sợ đối phương không tin nên còn cố ý cầm tay đối phương ấn ấn vài cái.

Tứ di nương hét lên, vội vã rút tay về.

Nàng ta sợ đến hoa dung thất sắc, cả người run rẩy: "Ngươi!"

Chi Chi bị biến cố này làm cho giật mình, nàng còn chưa kịp nói gì, Tam di nương từ đầu đến giờ không nói chuyện bỗng cười thành tiếng.

Nàng ta cười xong thì ngửa mặt nhìn trời, tựa như tiếng cười vừa rồi không phải của nàng ta vậy.

https://thuviensach.vn

"Phi Nhạn, ngươi mau tạ lỗi với Tứ di nương." Chi Chi nói với Phi Nhạn.

Phi Nhạn không hiểu tại sao mình lại phải xin lỗi, nhưng chủ tử bảo mình nói xin lỗi thì mình cứ xin lỗi thôi.

Vì vậy, Phi Nhạn thành khẩn nói với Tứ di nương: "Nô tỳ đã mạo phạm, không nên cầm bàn tay ngọc ngà của Tứ di nương đặt lên ngực tiện của nô tỳ, hy vọng Tứ di nương có thể bỏ qua cho nô tỳ lần này."

Tứ di nương giận đến vặn vẹo cả mặt mũi, nàng ta cố gắng lắm mới miễn cưỡng nén được cơn giận xuống.

Không cần phải so đo với một đứa nha hoàn, kéo thấp thân phận của nàng ta.

Vẻ mặt của Nhị di nương cũng có chút lúng túng, nhưng nàng ta quen làm người hoà giải nên chuyện này cũng không ngoại lệ: "Được rồi, Tứ muội muội, nha hoàn này không hiểu chuyện, muội đừng so đo với nàng ta."

Nói xong, nàng ta lại nói với Chi Chi: "Muội trở về lúc này đúng là không có gì tốt hơn, hiện giờ trong kinh thành có không ít chuyện xảy ra, muội ở bên ngoài sợ là cũng không an toàn."

Nhắc tới chuyện này, Nhị di nương vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Một tháng trước khi Thái Tử tạo phản, cha nàng ta có gửi thư tới cho nàng ta, hỏi nàng ta những chuyện liên quan tới phủ Công Chúa.

Trọng điểm hỏi về ý kiến đánh giá của Công Chúa với ba vị hoàng tử.

Tuy Nhị di nương ở nội trạch, nhưng cũng không phải là người ngu ngốc, nha hoàn theo Công Chúa tới hành cung là tai mắt của nàng ta, vì thế

https://thuviensach.vn

cũng biết Công Chúa và Thái Tử không hợp nhau.

Công Chúa không gần gũi lắm với cả ba vị hoàng tử, nếu như nói người mà Công Chúa thật sự tán thưởng thì.

Nhị di nương cũng đã từng nghe loáng thoáng cuộc trò chuyện của Công Chúa và Phò Mã trong những bữa gia yến, dường như Công Chúa có nói Nhị hoàng tử là một người thông minh.

Chuyện Thái Tử tạo phản cũng chứng tỏ Nhị hoàng tử đích thực là người mưu trí.

Thái Tử tạo phản thất bại, bây giờ đang ở trong thiên lao.

Đương kim Thánh Thượng bị kinh hoảng, trực tiếp ngã bệnh.

Nhị hoàng tử tạm thời đảm nhiệm chức giám quốc, chỉ trong một đêm toàn bộ vây cánh của Thái Tử bị Nhị hoàng tử diệt trừ sạch sẽ.

Thậm chí nhà ngoại của Thái Tử cũng như cây đại thụ bị nhổ tận gốc trong một đêm, Hoàng hậu tự vẫn, nói là tự vẫn nhưng nguyên nhân thật sự của cái chết này sao có thể nói ra.

Mà sau khi Nhị hoàng tử đảm nhiệm chức giám quốc, đạo ý chỉ đầu tiên ban ra chính là khôi phục chức vụ trong triều của Phò Mã.

Nhị di nương không phải người ngốc, sợ là ngay từ đầu phủ Công Chúa và Nhị hoàng tử đã sớm hợp tác với nhau.

Mục đích của bọn họ chỉ có một, đó là lật đổ Thái Tử.

Nàng ta vô cùng vui mừng vì cha nàng ta đã viết lá thư kia, nếu không sợ là nhà đẻ của nàng ta cũng không giữ được.

https://thuviensach.vn

Còn chuyện Thái Tử có thể sống được hay không thì còn phải phụ thuộc vào ý tứ của Thánh Thượng, nhưng đến bao giờ Thánh Thượng có thể khỏi bệnh thì lại là chuyện khác.

Sóng gió tạo phản kết thúc, cha nàng ta lại viết thư cho nàng ta, bảo nàng ta cứ yên tâm ở trong phủ Công Chúa.

Nhưng nàng ta không cam lòng, vì dù Phò Mã tuấn tú lịch thiệp nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ tới làm thiếp, thậm chí còn không được coi là thiếp, căn bản là thủ tiết sống như một quả phụ.

Phò Mã còn không đụng chạm gì vào nàng ta, luôn đối với nàng ta tương kính như tân. (*)

(*) Tương kính như tân: Đối đãi với nhau lịch sự, tôn trọng nhau như khách.

Chi Chi không biết phải nói lại thế nào, đành mỉm cười.

Nhị di nương đã quen với cái tính này của Chi Chi, lại nói tiếp: "Hai ngày nữa là Tết Nguyên Tiêu rồi, Tết Nguyên Tiêu chúng ta có thể ra khỏi phủ, mấy ngày trước Phò Mã đã nói với ta. Mặc dù Ngũ muội muội vừa mới trở lại nhưng Tết Nguyên Tiêu này tương đối náo nhiệt, không giống như chùa Tuệ Khê vắng lặng."

Tết Nguyên Tiêu?

Đột nhiên Chi Chi có chút hoảng hốt.

Tết Nguyên Tiêu một năm trước vẫn còn sờ sờ trước mắt nàng, thế nào mà đã tới Tết Nguyên Tiêu năm nay rồi.

Nàng nhớ đến ngọn đèn lưu ly mỹ nhân mà nàng nhận được khi ấy.

https://thuviensach.vn

Sợ là bây giờ người thanh niên kia vẫn còn đang cực khổ đèn sách, nghĩ tới đây Chi Chi không nhịn được mà bật cười.

Còn mấy năm nữa hắn mới trở thành Thám Hoa.

Khi Công Chúa lên làm Hoàng Đế, hắn mới đỗ Thám Hoa.

Hết chương 64.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Chi Chi Chớp Chớp Mắt, Không Tránh Né Nụ Hôn Của Đối Phương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Mấy vị di nương còn mang theo quà tới, Chi Chi bảo Thải Linh nhận lấy.

Ban đêm, Chi Chi nằm trên giường chuẩn bị ngủ thì có người mò lên giường nàng.

Chi Chi rụt vào trong góc: "Sao Công Chúa lại tới đây?"

Công Chúa đã mặc lại nữ trang, đeo đá quý lục sắc giữa trán, trên người là cẩm phục cùng màu, ống tay áo thêu hoa lựu, hơn nữa hắn còn trang điểm, thoạt nhìn cả người vừa diễm lệ vừa yêu mị.

Hắn giống như một con yêu quái, bò lên trên giường Chi Chi.

Chi Chi bỗng cảm thấy Công Chúa giống như một mỹ nhân rắn, lười biếng mà cường đại, hơn nữa phần lớn thời gian hắn đều ẩn núp ở chỗ kín.

Mỹ nhân rắn này dễ dàng bắt được chuột nhỏ dưới thân, thấp giọng hỏi: "Đã nhận được yến chưa?"

Chi Chi nghe vậy thì xấu hổ đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Lần trước Công Chúa phá tung cái yếm của nàng, nàng giả vờ giận dữ, nào ngờ đối phương lại mang đến hẳn một rương.

Công Chúa thấy Chi Chi không nói lời nào thì đưa tay ra nhéo má Chi Chi: "Ta vừa mới vào cung."

Hắn đang giải thích lý do tại sao hắn không cùng Chi Chi về phủ.

Thật ra thì Chi Chi cũng biết, sao Công Chúa có thể cùng về phủ với nàng chứ, nhất là khi ấy Công Chúa vẫn còn mặc nam trang.

Chi Chi nhìn Công Chúa, phát hiện hôm nay hắn còn tô son.

Công Chúa thấy Chi Chi cứ nhìn chằm chằm vào môi hắn thì hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Chi Chi chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Thật ra thì bây giờ nàng cứ có cảm giác đang bị một nữ nhân ôm lấy, nhưng nàng tuyệt đối không thể nói ra, nói ra nhất định sẽ chết rất thảm.

***

Khi nàng còn làm A Phiêu, từng gặp một phi tần mới tiến cung.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Công Chúa nàng ta đã kìm lòng không đặng mà thốt lên: "Hoàng Thượng thật đẹp."

Chỉ một câu nói này, ngay đêm hôm đó phi tần ấy đã bị đem đi.

Sau khi Công Chúa lên làm Hoàng Đế, hắn ghét nhất người nào đánh giá dung mạo của hắn.

Chi Chi nghĩ chắc hắn hắn vô cùng để ý tới quá khứ của mình, trên đời này có nam nhân nào nguyện ý bị nuôi dạy và sống như một cô nương cơ

https://thuviensach.vn

chứ, thậm chí còn phải gả ra ngoài.

Cho dù cuối cùng Công Chúa vẫn lên làm Hoàng Đế, nhưng cũng không tài nào chấp nhận nổi miệng lưỡi của thiên hạ.

***

Công Chúa không biết suy nghĩ trong lòng Chi Chi, hắn đổi tư thế nằm trên giường.

Chi Chi gối đầu lên khuỷu tay của hắn.

Đột nhiên hắn cười một tiếng: "Chi Chi."

"Vâng?"

Công Chúa quay đầu nhìn Chi Chi: "Ta muốn hôn nàng."

Chi Chi chớp chớp mắt, đưa tay lên bịt kín miệng mình, dùng hành động thực tế để cho Công Chúa thấy câu trả lời của nàng.

Công Chúa rũ mắt, dứt khoát hôn vào mu bàn tay của Chi Chi.

Hắn nhanh chóng lại gần hôn một cái rồi lại nằm xuống.

***

Tết Nguyên Tiêu hôm đó.

Công Chúa và Phò Mã phải vào cung tham gia cung yến, nhưng bốn vị di nương các nàng có thể tự do ra phố.

Vì an toàn nên Phò Mã đã cố ý phái mấy hộ vệ đi theo sau các nàng.

Hôm nay Chi Chi mặc một kiện áo khoác màu xanh nhạt, bên trong là tà áo nguyệt bạch cổ tròn, làn váy thêu hoa lạc tiên (*).

https://thuviensach.vn

Linh Tiên chải cho nàng kiểu tóc vân mây, nốt ruồi son trên mi tâm càng khiến cho làn da tuyết trắng của nàng thêm nổi bật.

Trong tay nàng cầm theo một ống trúc cùng màu với áo khoác, bên trong đút một túi nước nóng.

Thải Linh sợ nàng lạnh nên cố ý nhét vào.

Nàng và Tứ di nương đi ở phía sau, Nhị di nương và Tam di nương đi ở đằng trước.

Các nàng cũng được coi như là nữ quyến của phủ Công Chúa, nên dù gì cũng không thể giống như khi chưa xuất giá.

Cả bốn người đều phải mang áo choàng có mũ, đội mũ lên che hơn nửa gương mặt lại.

Tứ di nương lớn hơn Chi Chi một tuổi, so với Chi Chi thì từ khi xuất giá đến giờ nàng ta chưa từng được ra phố, nỗi hưng phấn trên mặt khó mà che giấu.

Nàng ta thấy múa lân rồng ở cách đó không xa, hứng thú bừng bừng, nghiêng đầu nói với Chi Chi: "Có muốn tới xem múa lân rồng không?"

Nói xong nàng ta lại nói với Nhị di nương và Tam di nương ở trước mặt: "Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, hai người có muốn đi xem múa lân rồng không?"

Tam di nương liếc mắt một cái, nghiêng đầu nhìn Tứ di nương: "Cái đó thì có gì hay, hơn nữa đông người như vậy, ta không muốn đi qua."

Nhị di nương cười nói: "Ta thì cũng muốn xem thử một chút, Tứ muội muội, hay là hai chúng ta cùng đi."

https://thuviensach.vn

Nàng ta nhìn Tam di nương, lại nhìn Chi Chi: "Chúng ta hẹn nhau ở dưới chân cầu gần bờ sông nhé, cùng thả đèn cầu phúc rồi quay về."

Cứ như vậy, Nhị di nương và Tứ di nương đi xem múa lân rồng, còn lại Chi Chi và Tam di nương đồng hành với nhau.

Trong lòng Chi Chi vẫn có chút thấp thỏm, dẫu sao thì trước đó cũng là nàng đẩy Tam di nương xuống hồ.

Tam di nương cùng đi với Chi Chi, nha hoàn và hộ vệ đều theo phía sau.

Hôm nay Tam di nương mặc một bộ váy quây ngực màu cánh sen, bên ngoài là một áo khoác màu cam nhạt.

Tua rua giữa trán càng khiến nàng ta trở nên diễm lệ.

Nàng ta mím môi đi cạnh Chi Chi, Chi Chi cũng không nói gì, bầu không khí giữa hai người vừa im lặng vừa quỷ dị.

Từ trước tới nay các nàng chưa bao giờ ở riêng với nhau.

Không biết qua bao lâu, Tam di nương bỗng nói: "Đêm đó ta đã nhìn thấy."

"Hả?" Chi Chi nhìn Tam di nương khó hiểu.

Tam di nương quay đầu nhìn Chi Chi: "Ngươi ở trong núi giả."

Chi Chi cứng người, nàng từng ở trong núi giả với Công Chúa.

Lúc ấy nàng có nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, nàng vẫn hoài nghi là Tứ di nương bởi ngay ngày hôm sau Tứ di nương xin trở về thăm nhà.

https://thuviensach.vn

Sau đó nàng lại cảm thấy dường như mình đã suy nghĩ nhiều, có lẽ căn bản là không có người, vì về sau Tứ di nương cũng không có biểu hiện gì lạ thường.

Hoá ra người kia vốn dĩ không phải Tứ di nương, mà là Tam di nương.

Biểu tình của Tam di nương có chút kỳ quặc, nàng ta hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang hướng khác: "Nữ nhân với nữ nhân không thể thành, ta khuyên ngươi hãy vì mình mà suy nghĩ thật kỹ."

Hả?

Tam di nương nói xong, không có ý định nói tiếp nữa.

Chi Chi kinh ngạc nhận ra Tam di nương không biết Công Chúa là nam nhân, thậm chí còn cho rằng nàng và Công Chúa là tình nữ nhân.

Chi Chi không biết mình nên khóc hay nên cười, chỉ có thể ngầm thừa nhận.

***

Người càng ngày càng đông, Chi Chi và Tam di nương vốn đang đi ở giữa thì bị kéo giãn ra một khoảng, dòng người cứ thế đưa đẩy, hai người liền bị tách ra.

Chi Chi vừa mới quay đầu chuẩn bị tìm Tam di nương thì tay nàng bị nắm lấy.

Một bàn tay lạnh như băng nắm lấy bàn tay bên người của Chi Chi.

Nàng nghiêng đầu nhìn, lại thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này.

https://thuviensach.vn

Công Chúa cong khoé mắt, hắn dắt tay Chi Chi, đưa Chi Chi đi về một hướng.

"Chờ một chút."

Công Chúa đi rất nhanh, gần như làm Chi Chi không theo kịp, nàng vội vàng quay đầu lại, phát hiện mấy nha hoàn và hộ vệ phía sau nàng đều đã biến mất.

Hắn mang nàng đi qua đám người, Chi Chi không khỏi tò mò: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Đúng lúc này bọn họ cũng đi tới một con hẻm, Công Chúa dừng lại.

Hắn xoay người, bất chợt ôm lấy Chi Chi, Chi Chi nhận ra mình bay lên.

Công Chúa dùng khinh công bế nàng lên mái nhà, vầng trăng sáng treo ở phía chân trời.

Chi Chi bỗng cảm thấy ánh trăng gần sát bên nàng, đồng thời nàng cũng cảm thấy Công Chúa điên rồi, bọn họ đứng ở nơi này, chỉ cần người trên phố ngẩng đầu lên là sẽ có thể nhìn thấy.

Rõ ràng Công Chúa vừa từ trong cung ra, bên trong áo choàng đen là cẩm phục xanh ngọc.

Sau khi đưa Chi Chi lên mái nhà, hắn lại tiếp tục dùng khinh công lướt qua từng nóc nhà một.

Vốn dĩ Chi Chi luôn tưởng võ công của Phi Nhạn đã rất khá rồi, nhưng hiển nhiên là võ công của Công Chúa còn cao hơn rất nhiều.

Hắn giẫm chân lên mảnh ngói nhưng hầu như không hề tạo ra tiếng động nào.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chưa bao giờ làm chuyện gì to gan như vậy, nàng đưa tay ra ôm cổ Công Chúa, hai mắt không nhịn được mà nhìn xuống, nàng sợ có người nhìn thấy nàng.

Vừa nghĩ xong, nàng liền nhìn thấy một đứa trẻ được một nam nhân bế ở trong ngực.

Ánh mắt của đứa trẻ và Chi Chi giao nhau, cậu bé a một tiếng, vội vàng kéo y phục của cha mình: "Cha, có người!"

Cha cậu bé hoàn toàn không thèm để ý: "Tết Nguyên Tiêu tất nhiên là có người rồi, con có muốn mua đồ chơi bằng đường không?"

"Cha!" Cậu bé cất giọng ngọng ngịu, còn đưa ngón tay ra chỉ về phía mái nhà mà cậu bé vừa nhìn thấy Chi Chi: "Mái nhà... Trên mái nhà có người."

Cha cậu bé liếc mắt nhìn theo hướng tay cậu, sau đó trừng mắt với nhi tử của mình: "Có ai đâu? Trêu cha vui lắm hả? Đừng tưởng là trêu chọc cha xong cha không dám đánh con."

Chi Chi bị giật mình, mà dường như Công Chúa cũng đã đến được địa điểm hắn muốn đến.

Hắn bế Chi Chi nhảy xuống.

Đột nhiên bị hẫng khiến Chi Chi nhắm chặt hai mắt, chờ khi nàng mở mắt ra, hai chân đã đứng trên đất.

Công Chúa thả Chi Chi xuống, chuyển qua dắt tay nàng: "Đi, ta đưa nàng tới một chỗ."

Lúc này Chi Chi mới phát hiện bọn họ đang ở một bến tàu, mà ở gần bờ có một chiếc thuyền đang đỗ.

https://thuviensach.vn

Công Chúa nhảy lên thuyền trước, sau đó đưa tay ra với Chi Chi: "Lại đây."

Chi Chi có chút do dự: "Công Chúa, chúng ta đây là đi đâu vậy?"

Công Chúa nhìn nàng, khoé miệng lộ ra ý cười: "Lên thuyền sẽ biết."

Chi Chi cắn môi, đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay của Công Chúa.

Công Chúa nắm chặt tay Chi Chi, kéo người lên thuyền.

Vừa lên thuyền, Công Chúa đã bảo Chi Chi đi vào trong khoang thuyền, còn hắn thì lấy ra một mái chèo bằng gỗ rồi chèo thuyền.

Thuyền nhanh chóng rời bến.

Chi Chi vén màn che lên, lén nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, Chi Chi liền không kìm được mà mở to mắt, bởi từ trước đến nay nàng chưa từng nhìn thấy nhiều đèn hoa sen như vậy.

Những ngọn đèn hoa sen kia trôi nổi trên mặt sông, bọn họ đang từ từ tiến vào giữa hồ đèn hoa sen.

Chi Chi đưa mắt nhìn theo một ngọn đèn hoa sen trôi qua mạn thuyền, nhận ra bên trên đèn có viết chữ, dường như chữ trên đó là tên của nàng.

Nàng hơi chần chừ, rồi cũng đưa tay vớt ngọn đèn đó lên.

Vừa nhìn đã ngây ngẩn.

Bởi vì trên đèn hoa sen đích thực là viết tên nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Công Chúa dáng cao như ngọc đứng ở đầu thuyền, hắn cầm mái chèo trong tay, ánh trăng phủ lên cả người hắn.

Bên tai Chi Chi truyền tới tiếng mái chèo khua trong nước, nàng rũ mắt, một lần nữa nhìn vào ngọn đèn hoa sen trong tay.

Chữ bên trên là do Công Chúa viết.

Chi Chi thả ngọn đèn hoa sen kia vào lại trong nước, rồi vớt ngọn đèn khác lên, vẫn là tên của nàng.

Nàng giương mắt nhìn ra những ngọn đèn hoa sen ở xung quanh, nói không nên lời.

Công Chúa thả mái chèo xuống, tiến lại gần.

Hắn không vào khoang thuyền mà ngồi ở bên ngoài.

Công Chúa nhìn Chi Chi, đôi mắt màu trà kia sâu thăm thẳm.

Hắn không nói một lời, Chi Chi cũng nhìn lại Công Chúa, vì nàng không biết phải nói cái gì.

Pháo hoa được bắn lên từ chân trời phía xa, ánh trăng ngập tràn thế gian.

Hàng vạn ngọn đèn trong các gia đình nối thành con rồng lửa, kinh thành phồn hoa.

Chi Chi chớp chớp mắt, không tránh né nụ hôn của đối phương.

"Ồ, thật đắng." Công Chúa lui về đằng sau, hơi nhíu mày.

Chi Chi không nhịn được mà bật cười, hôm nay nàng tô một loại son mới, nàng cũng cảm thấy đắng, nhưng Thải Linh và Linh Tiên đều nói màu

https://thuviensach.vn

này đẹp mắt.

Chi Chi đang định lên tiếng thì nhìn thấy một người.

Thực ra cũng không phải là người.

"Thẩm tỷ tỷ." Nàng bật thốt lên.

Công Chúa nhìn nàng: "Cái gì?"

Hết chương 65.

(*) Hoa lạc tiên:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Sao Trong Bụng Muội Lại Có Rồng?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Chi Chi nhìn thấy rõ ràng Thẩm tỷ tỷ đang đứng bên bờ, nhưng dường như Thẩm tỷ tỷ rất lo lắng khi thấy Công Chúa, nàng ta đưa tay chỉ chỉ về phía xa rồi biến mất.

Công Chúa chú ý tới ánh mắt của Chi Chi, cũng nghiêng đầu nhìn thử: "Nàng nhìn gì vậy?"

"A, không có gì." Chi Chi vội vàng thu hồi tầm mắt.

Công Chúa quay đầu lại, nhìn Chi Chi nửa tin nửa ngờ.

Chi Chi có chút chột dạ, nàng không dám đối diện với ánh mắt của Công Chúa, sợ đối phương nhận ra mình nói dối.

Nàng hơi ngước mắt lên nhìn đối phương, chần chừ một chút rồi chủ động kiễng chân lên hôn.

Công Chúa khẽ chớp mắt, lúc Chi Chi vừa hôn tới thì tránh đi.

Chi Chi kinh ngạc trợn tròn mắt.

Công Chúa hừ khẽ: "Đắng lắm, không hôn."

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn vừa mới nói xong câu này liền đổi khách thành chủ ôm lấy Chi Chi, sau đó đè nàng vào trong khoang thuyền.

Trong khoang thuyền được trải một lớp thảm thật dày, trên đỉnh thuyền còn treo một ngọn đèn, ánh sáng rực rỡ tràn khắp khoang thuyền.

Bên tai Chi Chi nghe được tiếng nước sông chảy.

Tựa hồ Công Chúa sợ đè lên Chi Chi nên đổi tư thế, chuyển thành Chi Chi nằm đè lên trên người Công Chúa.

Công Chúa đưa tay ra nắm lấy bàn tay Chi Chi, hắn còn cố ý đan mười ngón tay vào nhau.

Bọn họ nằm ôm nhau ở chung một chỗ, giống như bất kỳ đôi uyên ương bình thường khác trên đời.

"Chi Chi, chờ ta."

Đột nhiên Công Chúa nói với Chi Chi.

Chi Chi không hiểu lắm nên hơi ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa, nhưng Công Chúa chỉ nhìn nàng chăm chú.

***

Công Chúa đưa thuyền quay trở về.

Vừa lên bờ, Phi Nhạn không biết từ đâu xuất hiện.

Công Chúa nhìn Phi Nhạn, thấp giọng phân phó: "Đưa Ngũ di nương về tập hợp với mấy vị di nương khác."

"Dạ, đại chủ tử." Phi Nhạn đáp.

Sau đó Công Chúa nhìn Chi Chi thêm một cái, rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

***

Phi Nhạn đưa Chi Chi đi men theo con đường nhỏ bên bờ sông tới chân cầu, ba vị di nương đã chờ sẵn ở nơi đó.

Vừa thấy Chi Chi, các nàng đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhị di nương tiến lên đón: "Ngũ muội muội, muội đi đâu vậy? Làm chúng ta sợ chết khiếp."

Chi Chi nói dối: "Vừa rồi bị đám đông làm lạc nhau với Tam tỷ tỷ, muội liền cùng Phi Nhạn đi dạo xung quanh một chút."

Tứ di nương ở bên cạnh nói: "Bây giờ có còn định thả đèn nữa không?"

"Không thả nữa, giờ đã muộn rồi, trở về đi thôi." Nhị di nương nói.

Mấy người liền cứ thế hồi phủ.

***

Chi Chi tắm xong đang buồn ngủ thì lại một lần nữa gặp được Thẩm tỷ tỷ.

Nhưng Thẩm tỷ tỷ đứng rất xa, thấy Chi Chi muốn lại gần thì vội vàng xua tay: "Muội mau đứng cách xa ta một chút, long khí trên người muội quá nặng."

Hả?

Chi Chi cúi đầu nhìn lại mình.

"Trên người ta có long khí?" Không phải quỷ khí sao?

https://thuviensach.vn

Dường như Thẩm tỷ tỷ có chút sợ hãi Chi Chi, đứng cách Chi Chi thật xa, nàng ta hỏi Chi Chi: "Muội với hắn ở bên nhau rồi sao? Ta còn tưởng rằng hai người sẽ không ở chung một chỗ."

"Hả?"

"Người ở trong con ngõ hẻm kia chính là người ở chung trên thuyền của muội. Hồi đó ta bảo muội cứu hắn, chính là hy vọng hắn sẽ vì ân cứu mạng này mà thích muội, như vậy thì sẽ ở cùng một chỗ với muội. Trên người muội có quỷ khí, trên người hắn có chân long, muội ở cùng một chỗ với hắn mới không bị biến thành quỷ." Thẩm tỷ tỷ nói.

Hoá ra Thẩm tỷ tỷ cũng biết khi quỷ khí quá nặng thì nàng sẽ biến thành quỷ.

Thẩm tỷ tỷ cười hì hì, quay trở về bộ dáng trước kia của nàng ta: "Cuối cùng hai người lại thật sự ở bên nhau, ta cũng đỡ phải lo lắng nữa. Tất nhiên là, ban đầu vì để cho muội không gả cho những người khác mà ta đã động tay động chân một chút." Nói đến đây, nàng ta dẩu miệng: "Cũng vì chuyện này mà suýt chút nữa ta đã bị quỷ sai phát hiện, truy lùng ta suốt một đường, ta phải trốn đến tận Mạc Bắc, vất vả chờ sóng yên biển lặng mới dám quay trở lại kinh thành."

Chi Chi ngẩn người: "Thế nào là động tay động chân?"

Thẩm tỷ tỷ ngồi trên bàn trang điểm của Chi Chi, ngẫm nghĩ một lát mới nói: "Thì ném chút gà chết vịt chết. Chi Chi, muội đừng trách ta, là những nam nhân mà mấy bà mai kia tìm cho muội không đủ tốt, nếu như muội gả đi thì không bao lâu sau sẽ bay lơ lửng trên không trung giống ta đó."

Thì ra là nàng ta, cho nên mới không một ai thèm lấy mình.

https://thuviensach.vn

Chi Chi trợn mắt nhìn Thẩm tỷ tỷ: "Tại sao tỷ không nói thẳng với ta?"

"Ôi chao, đây chỉ là chuyện nhỏ, kết quả tốt là được rồi." Thẩm tỷ tỷ cười trêu chọc: "Thật ra thì cũng không thể hoàn toàn trách ta, lễ vật mà A Đàm để lại cho muội sẽ khiến hắn luôn tìm được muội."

A Đàm là quỷ nữ đầu tiên mà Chi Chi giúp đỡ, sau khi gặp được tình lang của mình nàng ta đã đi đầu thai.

Lúc ấy Thẩm tỷ tỷ nói A Đàm để lại cho nàng một phần lễ vật, nhưng nàng đã lật tung cả nhà lên nhưng cũng không tìm thấy.

"Lễ vật kia là thứ gì vậy?"

Thẩm tỷ tỷ có chút kinh ngạc: "Muội vẫn chưa biết? Chính là mùi hương trên người muội đó, ngoại trừ muội, tất cả mọi người đều có thể ngửi thấy, hơn nữa người đầu tiên ngửi thấy mùi hương này sẽ nhớ mãi cả đời không quên. Cho nên khi muội đi vào ngõ hẻm cứu người, nhất định hắn đã biết là muội, hơn nữa..." Thẩm tỷ tỷ cười thần bí: "Dù sao hai người cũng đã ở bên nhau rồi, ta cũng không giấu muội làm gì, hà bao của muội cũng là do ta cố tình bỏ lại. Hắn nhặt được hà bao, nhất định sẽ muốn đi tìm chủ nhân của hà bao."

Chi Chi nghe xong liền xông về phía của Thẩm tỷ tỷ, hoá ra nàng phải vào phủ Công Chúa chính là vì rơi vào bẫy của A Phiêu này.

Nàng đuổi theo Thẩm tỷ tỷ, Thẩm tỷ tỷ thấy Chi Chi xông đến thì thét chói tai, chạy Đông chạy Tây.

"Tỷ nói mau, đẩy ta một cái khiến ta hôn mê một tháng có phải cũng là tỷ làm hay không?"

https://thuviensach.vn

"Không! Ta lấy quỷ cách của ta ra thề, tuyệt đối không phải ta làm." Đại khái là Thẩm tỷ tỷ bị long khí trên người Chi Chi làm cho kinh hoảng, hôm nay nàng ta cũng phải đứng trên bờ, cách rất xa, hơn nữa vừa xuất hiện đã vội biến mất: "Không phải muội đi thắp hương cho một quỷ nam sao? Chính là hắn đẩy."

"Tại sao hắn lại muốn đẩy ta?" Chi Chi hơi ngừng lại.

Cả người Thẩm tỷ tỷ gần như dán sát vào trên vách tường: "Là ta khuyên hắn làm. Hắn hỏi ta nên đưa lễ vật gì cho muội, ta nói hãy mang đến cho muội một phu quân tốt nhất, không có người nào tốt hơn cái vị chân long thiên tử tương lai kia cả."

Chi Chi hơi mệt, nàng ngồi xuống băng ghế: "Vậy tức là ta còn phải cám ơn tỷ?"

"Cũng không cần phải thế." Thẩm tỷ tỷ cười lúng túng: "Chi Chi, muội đừng nóng giận nữa, ta thề lần sau ta muốn làm cái gì, nhất định sẽ nói trước với muội."

"Thôi." Chi Chi nói, nàng nhìn Thẩm tỷ tỷ: "Bây giờ tỷ trở về đây, cũng không thể cứ ngây ngô mãi ở bên cạnh ta được nữa."

Thẩm tỷ tỷ gật đầu: "Ở lâu sẽ tổn hại tới đạo hạnh, hơn nữa còn rất khó chịu."

Nói xong lời này, nàng ta hơi dừng lại, giọng nói rất nhẹ: "Chi Chi, trong bụng muội..."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Chi Chi đã có chút thay đổi.

Thẩm tỷ tỷ ngậm miệng, vẻ mặt có chút hối hận.

https://thuviensach.vn

"Hài tử đã không còn." Chi Chi cúi đầu nhìn xuống bụng mình: "Tỷ đã nhìn ra?"

Đều nói nữ nhân sau khi mang thai lại sinh non sẽ không giống với những nữ nhân khác.

Thẩm tỷ tỷ vội lắc đầu, sau đó lại gật đầu: "Không phải là nhìn ra, là trong bụng muội..."

Chi Chi chớp chớp mắt, đột nhiên có chút sợ hãi.

"Bụng ta thế nào?"

"Có long khí."

Long khí?

"Không phải nói long khí trên người ta rất nặng sao? Chắc là trong bụng cũng có đi." Chi Chi không hiểu vì sao Thẩm tỷ tỷ lại kinh ngạc như vậy.

Suýt chút nữa thì Thẩm tỷ tỷ đứng phắt dậy: "Không phải! Không phải! Có rồng! Đặc biệt nhỏ, một con rồng nho nhỏ." Thẩm tỷ tỷ giơ một ngón tay út ra: "Còn nhỏ hơn cả ngón tay của ta."

Chi Chi cảm thấy thật hoang đường.

Nàng cũng có rồng.

Là sao? Nàng đây là có số lên làm nữ vương sao?

Ánh mắt Thẩm tỷ tỷ lộ rõ vẻ kinh hoàng: "Sao trong bụng muội lại có rồng? Lúc vừa rồi khi muội đuổi theo ta ta mới dám khẳng định, mặc dù con rồng kia rất nhỏ, nhưng thật sự đang chuyển động."

https://thuviensach.vn

Nàng ta cau mày, tựa như đây là chuyện khiến người ta chán ghét nhất: "Ta ghét rồng nhất."

Chi Chi suy nghĩ thật lâu: "Không phải bởi vì trước đây ta đã từng mang thai chứ? Hài tử của ta có dòng máu chân long, nhưng đứa trẻ đã không còn, không còn rồng nữa."

Lông mày của Thẩm tỷ tỷ nhăn lại đến mức có thể kẹp chết một con muỗi: "Ta không biết, điều này vượt quá sức tưởng tượng của ta." Nàng ta ngẩng đầu nhìn trời: "Muội nói như vậy cũng có thể, nhưng mà thật quá quỷ dị đi, tại sao đứa trẻ không còn nữa mà Tiểu Tiểu Long kia vẫn còn ở đó?"

Nói đến đây, Chi Chi bỗng có chút lo âu: "Liệu Tiểu Tiểu Long này có lớn lên hay không? Sẽ phá rách bụng ta sao?"

"Không biết." Thẩm tỷ tỷ nhìn bụng Chi Chi: "Long khí của nó vô cùng nhạt, cho nên ban đầu ta cũng không phát hiện ra. Thôi, ta tránh đi trước đã, chờ khi ta tìm được nguyên nhân, lúc đó sẽ trở lại thăm muội."

Trước khi rời đi, Thẩm tỷ tỷ lại nhìn chằm chằm vào bụng Chi Chi, nhỏ giọng thầm thì: "Tiểu Tiểu Long à, ta là mẹ nuôi của ngươi, khi lớn lên ngươi không được làm ta sợ nha."

Chi Chi ở lại cũng không thể tiếp nhận được sự thật này, nàng không có con, nhưng trong bụng lại có thêm một con rồng?

Nhưng nếu như thật sự tồn tại một Tiểu Tiểu Long, tại sao nàng vẫn còn ly hồn?

Chẳng lẽ rồng này không lớn lên, long khí không đủ cho nàng hút sao?

Đột nhiên Chi Chi nghĩ đến một số chuyện, nếu như Tiểu Tiểu Long này lớn lên, có lẽ là nàng không cần phải sống dựa vào Công Chúa cũng có

https://thuviensach.vn

thể sống thật tốt.

Nhưng mà nếu như Tiểu Tiểu Long này lớn lên thì sẽ phá rách bụng nàng ra mất.

***

Vì chuyện này mà cả đêm Chi Chi ngủ không ngon giấc, nàng vô cùng lo lắng Tiểu Tiểu Long trong bụng nàng bỗng nhiên lớn lên, phá rách bụng nàng chui ra.

Nàng liên tục liếc mắt nhìn bụng mình, mang theo ánh mắt vô cùng phức tạp.

Thải Linh phát hiện Chi Chi luôn nhìn xuống bụng, cho là Chi Chi lại nhớ tới đứa bé kia, nàng ta vội nói với Chi Chi: "Ngũ di nương, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi. Hồng mai trong vườn đã nở rồi, rất đẹp mắt."

"Ngắm hồng mai?" Thật ra thì Chi Chi không cảm thấy hứng thú cho lắm, nhưng nàng cũng muốn gạt bỏ đi lo âu trong đầu, vì thế mang theo Thải Linh và Phi Nhạn tới vườn hồng mai.

Chi Chi đi ở đằng trước, hai nha hoàn theo phía sau.

Phi Nhạn cũng không có hứng thú gì với hoa cỏ, ngược lại khi nhìn thấy vườn hồng mai, Chi Chi lại nhớ tới vườn hoa ở chùa Tuệ Khê của nàng.

Sau khi Công Chúa tới, quả thật vườn hoa kia đã mọc lên mấy chồi non, không biết bây giờ mấy mầm hoa kia có còn hay không.

Diện tích vườn hồng mai không nhỏ, vừa bước vào liền có cảm giác như mình đang sà vào giữa tầng mây đỏ.

https://thuviensach.vn

Nhất là trong mũi đều ngập tràn hương thơm thanh nhã, có tác dụng an thần rất tốt.

Lúc Chi Chi vừa bắt đầu quên mất chuyện trong bụng mình có rồng thì bỗng nghe được tiếng người nói chuyện, nhưng vừa nghe thấy thì giọng nói đó ngừng lại.

Một lát sau, Chi Chi nhìn thấy Phò Mã đi ra từ sâu trong rừng hồng mai.

Hết chương 66.

Hồng mai:

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hài Tử Này Của Muội Được Định Trước Là Sau Này Sẽ Lên Làm Hoàng Đế

Biên tập: B3

Phò Mã nhìn thấy Chi Chi thì trên mặt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Chi Chi tới ngắm hoa sao?"

"Vâng." Chi Chi gật đầu rồi hành lễ, Phò Mã xua tay: "Không cần, sau này không cần phải hành lễ với ta."

Phò Mã nói xong thì mỉm cười: "Nàng ở chùa Tuệ Khê tĩnh dưỡng một thời gian, thân thể đã tốt hơn chưa?"

Chi Chi rũ mắt: "Đã tốt hơn nhiều rồi."

Phò Mã mím môi, tựa hồ là không còn lời nào để nói, hắn nâng tay lên rồi lại buông xuống: "Vậy ta đi trước, nàng cứ tiếp tục ở lại ngắm hoa đi."

Sau khi Phò Mã rời đi, Chi Chi không nhịn được liếc nhìn theo bóng lưng Phò Mã.

Rõ ràng nàng nghe được tiếng nói chuyện, chắc chắn Phò Mã không có khả năng tự lẩm bẩm một mình, nhưng lại chỉ có một mình Phò Mã đi ra ngoài.

Chi Chi thu hồi tầm mắt, nàng nhìn chỗ Phò Mã vừa ra khỏi ban nãy, dứt khoát đi về hướng khác.

https://thuviensach.vn

Nàng luôn cảm thấy biết quá nhiều chuyện sẽ không tốt lắm.

Thải Linh lấy chút sương sớm, nói muốn mang về nấu trà.

Đợi nàng ta lấy xong, Chi Chi liền dẫn Thải Linh và Phi Nhạn trở về.

***

Mặc dù đi ngắm hồng mai nhưng Chi Chi vẫn không quên được chuyện Thẩm tỷ tỷ nói trong bụng nàng có rồng.

Sau cái đêm xuất hiện kia Thẩm tỷ tỷ lại biến mất, Chi Chi đành tự lo lắng một mình.

Từ Tết Nguyên Tiêu đến bây giờ Công Chúa cũng không hề xuất hiện, có lẽ là hắn bận rộn nhiều việc, chuyện thỉnh an hàng tháng lại được huỷ bỏ.

Cung ma ma phái nha hoàn tới thông báo tin này cho mấy vị di nương các nàng, nói dạo gần đây thân thể Công Chúa không tốt, các nàng không cần đến thỉnh an.

Chỉ như vậy, suốt cả tháng trời không có chuyện gì xảy ra.

***

Một tháng sau, Chi Chi nghe được tin tức, Thái Tử bị phế truất, ban cho rượu độc.

Tất cả nữ quyến trong phủ Thái Tử bị lưu đày ra biên cương, nhưng khiến Chi Chi kinh ngạc chính là, trưởng tử của Thái Tử, hoàng thái tôn (*) của Hoàng Thượng lại được hạ lệnh đưa tới phủ Công Chúa nuôi dưỡng.

(*) Hoàng thái tôn: Cháu.

https://thuviensach.vn

Bây giờ Công Chúa mới có hai mươi tuổi, lại phải nuôi dưỡng một cậu bé mười ba tuổi.

Chi Chi thấy chuyện này thật kỳ lạ.

Nhưng ngay ngày hôm sau, hoàng thái tôn đã dọn tới phủ Công Chúa.

Khi hoàng thái tôn tới, các nàng cũng coi như là nữ quyến của Phò Mã nên đều ra cửa nghênh đón.

Một chiếc xe ngựa màu sáng dừng ở bên ngoài phủ Công Chúa.

Một lát sau, có một bàn tay vén màn che lên.

Người tới mặc quan bào vàng tươi, giẫm lên lưng nô tài bước xuống xe, hắn vừa xuống xe liền quỳ xuống.

"Duyệt Nhiêu bái kiến cô cô, cô cô thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế." Hắn quỳ mười phần cung kính, đầu cũng dán sát xuống mặt đất.

Hôm nay Công Chúa mặc y phục xanh thẫm, trên gương mặt mỹ lệ là biểu tình hờ hững, dường như hắn không có chút hứng thú nào với đứa cháu trai này.

Thậm chí khi hoàng thái tôn quỳ xuống, hắn cũng không buồn liếc mắt nhìn, mà cực kỳ bất mãn nói một câu: "Nhị hoàng huynh làm chuyện thật thất đức."

Phò Mã đứng bên cạnh, ôn tồn khuyên giải: "Không phải là chỉ nhiều thêm một miệng ăn thôi sao, người cần gì phải tức giận." Nói xong hắn liền quay đầu nhìn hoàng thái tôn, cất giọng hoà ái: "Duyệt Nhiêu, đi đường có mệt mỏi không?"

Hoàng thái tôn vẫn quỳ ở dưới đất như cũ: "Hồi dượng, Duyệt Nhiêu không thấy mệt."

https://thuviensach.vn

Công Chúa quay đầu nhìn, vừa thấy Chi Chi liền cau mày.

Gió ở cổng rất lớn, dù Chi Chi đã mặc rất nhiều nhưng gò má vẫn bị gió thổi có chút đau rát.

Hắn bèn quay đầu lại, giọng nói dường như mang theo vẻ chán ghét: "Đứng lên đi."

Hắn nói xong, cứ thế phất tay áo bỏ đi.

Phò Mã không nhịn được cười một tiếng, sau đó thở dài, tiến lên trước đỡ hoàng thái tôn: "Duyệt Nhiêu, ngươi biết rồi đó, từ trước đến giờ tính khí vị cô cô này của ngươi không được tốt cho lắm, xem ra ngươi cần phải rộng lượng rồi."

Hoàng thái tôn đứng lên.

Chi Chi thấy Công Chúa đã đi, lúc này mới dám to gan lớn mật nhìn hoàng thái tôn.

Vừa nhìn liền ngây ngẩn.

Bởi vì dáng vẻ của hoàng thái tôn hoàn toàn không giống Thái Tử một chút nào, Chi Chi cảm thấy hoàng thái tôn lại có chút giống với vị vừa phất tay áo bỏ đi kia, đều có dáng vẻ nam sinh nữ tướng (**).

(**) Nam có nét nữ.

Chẳng qua ngũ quan của Công Chúa sắc nét hơn, thâm thuý hơn, khí thế kinh người, khiến cho người ta không dám lỗ mãng.

Lúc Công Chúa mặc nam trang, người ngoài cũng không bao giờ có thể nhận sai giới tính của hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng vì hoàng thái tôn vẫn còn nhỏ, thật sự là có vài phần khó phân nam nữ, nhất là hoàng thái tôn vẫn còn chưa vỡ giọng.

Chắc là do cách ăn mặc của hắn mà Chi Chi đã suýt nữa tưởng hắn là một vị cô nương xinh đẹp.

Nụ cười trên mặt của hoàng thái tôn hết sức chân thành: "Duyệt Nhiêu biết, từ trước đến giờ cô cô luôn miệng dao găm tâm đậu hủ." Hắn hơi ngừng lại: "Phụ vương phạm tội, nếu không phải cô cô nguyện ý nuôi dưỡng Duyệt Nhiêu, sợ rằng bây giờ Duyệt Nhiêu cũng không biết đang ở chỗ nào."

Phò Mã nâng tay lên xoa đầu hoàng thái tôn: "Không có gì, sau này ngươi cứ ở lại đây thật tốt." Nụ cười trong mắt hắn càng sâu: "Chỉ là, ngàn vạn lần chớ chọc cô cô ngươi tức giận."

"Vâng." Hoàng thái tôn đáp.

Người đứng bên cạnh Chi Chi chính là Tứ di nương, nàng ta không kìm được mà thốt lên: "Dáng vẻ cũng thật quá giống đi."

Nếu không phải tuổi tác không đúng, nàng ta còn tưởng hoàng thái tôn này là nhi tử của Công Chúa nữa.

Có lẽ đây chính là di truyền chăng.

Trước khi gả ra ngoài Tứ di nương có được gặp Thái Tử một lần, nàng ta vô cùng ấn tượng với tướng mạo của Thái Tử, bởi vì trong ba nhi tử của Hoàng Thượng thì chỉ có mình Thái Tử là có tướng mạo tầm thường nhất.

Hai vị còn lại cũng đều là người trong mộng của nữ nhân khắp mọi nơi.

https://thuviensach.vn

Tứ di nương chưa từng được gặp Hoàng Thượng, nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn là vị hoàng thái tôn này giống với Hoàng Thượng chứ không di truyền theo tướng mạo của Thái Tử, thế nên mới có chút giống với Công Chúa.

Tam di nương cũng nghe được lời của Tứ di nương, nàng ta nhếch miệng: "Cô cháu ruột, sao có thể không giống nhau?"

Nhị di nương hơi liếc mắt sang: "Yên lặng đi."

***

Vị hoàng thái tôn này cứ như vậy liền ở lại, nơi hắn ở cách chỗ của mấy nữ quyến các nàng rất xa, chủ yếu là để tránh hiềm nghi.

Nếu muốn tới viện của hoàng thái tôn, căn bản đều phải đi qua viện của Phò Mã.

Trong phủ có thêm một người tới, Chi Chi cũng không thấy có gì bất tiện, bởi vì hoàng thái tôn hầu như không ra khỏi cửa.

Hắn vào phủ nửa tháng, Chi Chi chưa từng thấy hắn dù chỉ một lần.

***

Rốt cuộc trong một đêm mưa Thẩm tỷ tỷ quay trở lại, nàng ta vừa vào liền kêu oai oái: "Sao long khí trên người muội vẫn nặng như vậy? Hai người ngày đêm quấn quýt ở bên nhau sao?"

Chi Chi ngạc nhiên: "Không có, nửa tháng rồi ta không gặp Công Chúa."

Thẩm tỷ tỷ cau mày, sau đó lắc đầu: "Không thể nào."

https://thuviensach.vn

Nàng ta hít hít: "Theo như lỗ mũi của ta thì ít nhất ngày hôm qua hắn vẫn còn tới đây."

"Hả?" Chi Chi ngây ngẩn.

Thẩm tỷ tỷ nhìn dáng vẻ thật sự không biết gì của Chi Chi thì cảm thấy có chút kỳ quái, nàng ta gãi gãi đầu, suýt chút nữa cào rụng cả đầu xuống.

Chi Chi vội vàng nhắm chặt hai mắt, Thẩm tỷ tỷ cười lúng túng: "Gần đây thân thể không được tốt, không được chắc chắn cho lắm. Đúng rồi, Tiểu Tiểu Long trong bụng muội..."

Chi Chi nhanh chóng mở mắt ra: "Nó trưởng thành sao?"

Thẩm tỷ tỷ dè dặt nhìn thử, sau đó lắc đầu.

Chi Chi thấy kỳ lạ: "Nó ở trong bụng ta nhưng lại không lớn lên, tại sao nhỉ?"

Thẩm tỷ tỷ vẫn không dám đến gần Chi Chi, nàng ta đứng ở phía xa xa nói: "Ta đi hỏi rất nhiều quỷ, bọn họ nói điều này chứng tỏ đứa bé trong bụng muội vô cùng lợi hại."

Nàng ta nói đến đây thì đi vòng quanh nhìn nhìn, dường như sợ bị người khác nghe thấy.

Trên thực tế là lo lắng hơi thừa, vì nàng ta nói chuyện dù có hoang đường đến đâu đi chăng nữa thì người phàm đâu thể nghe thấy được.

Nếu như có quỷ trốn ở chỗ này, may ra mới có thể nghe.

"Bọn họ nói có thể là..." Thẩm tỷ tỷ hạ thấp giọng: "Đứa bé kia vẫn còn, bây giờ đang bám vào trên thân rồng đó."

https://thuviensach.vn

Chi Chi chớp chớp mắt, rũ mắt nhìn xuống bụng mình.

"Hài tử này của muội được định trước là sau này sẽ lên làm Hoàng Đế, thật là lợi hại." Thẩm tỷ tỷ tỏ vẻ thần kỳ: "Thực sự không nghĩ tới, ta làm quỷ nhiều năm như vậy mà còn có thể gặp một chuyện mơ hồ như thế."

"Vậy tại sao nó không lớn lên?" Chi Chi sờ bụng mình.

Thẩm tỷ tỷ cất giọng thần bí: "Có thể do hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất: nó không đủ năng lực, mặc dù có thể bám vào thân rồng để che giấu chính mình, nhưng không có cách nào lớn lên. Nguyên nhân thứ hai, là do chính nó không muốn lớn lên, có lẽ là do tức giận chăng. Muội vẫn đến tháng bình thường đúng không?" Nàng ta thấy Chi Chi gật đầu thì nói: "Vậy thì đúng rồi, tiểu tử này có tâm cơ."

Nói đến đây, Thẩm tỷ tỷ có chút đắc ý: "Cũng chỉ có đạo hạnh như ta mới có thể thấy được Tiểu Tiểu Long này trong bụng muội, những quỷ khác chưa chắc đã thấy được."

"Thẩm tỷ tỷ, tỷ làm quỷ bao lâu rồi?"

"Không nhiều, mới có mấy trăm năm thôi, không thể đếm được." Thẩm tỷ tỷ nói xong thì hơi ngừng lại, nàng ta ngượng ngùng nhìn Chi Chi: "Không phải trước đây ta cố ý giấu diếm, chỉ là sợ muội chê ta quá già, lại tôn trọng ta quá."

Chi Chi nghe được tuổi của Thẩm tỷ tỷ thì quả thật có chút sợ hãi, tuổi của cả hai đời nàng cộng lại cũng chưa bằng số lẻ của đối phương.

Lại đột nhiên ý thức được một chuyện, quỷ không đứng đắn thì dù có sống lâu bao nhiêu đi chăng nữa cũng sẽ vẫn không đứng đắn như cũ.

Thẩm tỷ tỷ thở dài, quay trở lại đề tài: "Muội phải nghĩ cách để tiểu tử trong bụng muội lớn lên, nó không chịu ra, sao ta có thể tới tìm muội chơi."

https://thuviensach.vn

"Không phải long khí của nó rất nhạt sao?"

"Đó là do nó cố ý che giấu mình." Thẩm tỷ tỷ nói: "Chẳng may tự nhiên nó thả long khí ra thì ta liền thảm rồi. Nhưng mà nó vẫn không lợi hại bằng Tiểu Kim Long kia của cha nó. Lần trước ở bờ sông, ta vừa xuất hiện đã bị Tiểu Kim Long kia đuổi theo mấy con phố."

Nàng ta không vui hừ một tiếng.

Để cho hài tử trong bụng nàng lớn lên?

Chi Chi có chút mờ mịt.

Nàng cảm thấy Thẩm tỷ tỷ nói hết sức mơ hồ, nhưng chính nàng cũng có thể chết rồi trọng sinh.

Nếu như hài tử của nàng thực sự có số mệnh lên làm Hoàng Đế, vậy chính xác là một chén hồng hoa kia không đủ để giết nó.

"Thẩm tỷ tỷ, nó có thần trí không?"

Thẩm tỷ tỷ lắc đầu: "Ta cũng không biết, có thể việc che giấu mình của nó là theo bản năng, cũng có thể là đã có thần trí."

Vậy cứ coi như đứa bé này có thần trí đi.

***

Kể từ khi biết hài tử không mất đi, thậm chí còn có thể vì tức giận mà không thèm lớn lên, Chi Chi liền cẩn thận mười phần với bụng mình.

Hôm sau khi thay y phục, Chi Chi cố ý nói rằng phần eo của mình hơi chật, mong muốn sửa rộng y phục hơn.

Thải Linh hơi sửng sốt: "Chật sao? Ngũ di nương đâu có béo lên."

https://thuviensach.vn

Chi Chi ho nhẹ hai tiếng: "Hơi béo một chút xíu, bây giờ mặc y phục đều có chút khó chịu."

Chi Chi đã nói như vậy nên Thải Linh bèn nhanh chóng đi tìm Thu ma ma.

Thu ma ma vừa gặp Chi Chi, lại giống như lần trước, luôn miệng khen vóc dáng nàng càng đẹp hơn trước kia.

Lần này bà cũng dẫn theo nữ sư phó tới.

Lúc nữ sư phó muốn đo kích cỡ thì Chi Chi né đi: "Cứ may sao cho eo rộng thùng thình là được rồi."

Nữ sư phó quay đầu nhìn Thu ma ma, Thu ma ma không không chần chừ một giây, lập tức đáp ứng: "Ngũ di nương đã muốn như vậy thì bọn nô tỳ sẽ làm theo."

***

Chi Chi vốn dĩ chỉ muốn sửa lại y phục mới may tháng trước của nàng, nào ngờ mấy ngày sau Thu ma ma lại cho người mang tới một cái rương toàn đồ mới.

Chi Chi mặc y phục mới, bấy giờ mới cảm thấy không đè tới hài tử trong bụng nữa.

"Bây giờ con vẫn chưa thể lớn lên, chờ khi mẫu thân bỏ trốn được thì hãy lớn."

Chi Chi nghĩ nếu như Công Chúa phát hiện ra chuyện hài tử trong bụng nàng không bị phá bỏ, nhất định sẽ lại bắt nàng uống hồng hoa.

Suy nghĩ muốn chạy trốn trong lòng nàng lại bắt đầu nổi lên.

https://thuviensach.vn

Mặc dù không làm nổi nữ vương, nhưng có thể làm mẫu thân của Hoàng Đế, như vậy cũng không tồi chút nào.

Chi Chi không nhịn được mà cười ngây ngô.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Chi Chi cảm thấy mình phải đọc thêm nhiều sách, đều nói trí thông minh của nhi tử phần lớn là theo mẫu thân, nàng không thể nhận thua được!

Hết chương 67.

Lời của Bê Ba: Giữ đúng lời hứa, bảo bảo đã quay lại với mọi người hí hí. Bảo bảo dễ cưng kinh khủng, hắn là dỗi nên không thèm lớn =)))))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hắn Hừ Lạnh: "Phò Mã Đẹp Hơn Ta Sao?"

Biên tập: B3

Kể từ khi đưa ra quyết định đó Chi Chi liền muốn học cho thật giỏi, tránh cho nhi tử của nàng quá ngốc nghếch.

Chi Chi bảo Thải Linh mang sách tới cho nàng.

Thải Linh cầm mấy quyển truyện chữ trở lại, Chi Chi vừa nhìn liền bỏ sang một bên: "Không phải cái này."

Thải Linh có chút kinh ngạc: "Nhưng không phải ngày thường Ngũ di nương đều xem mấy thứ này sao?"

Chi Chi lắc đầu: "Ta muốn xem cái loại..." Nàng ngần ngừ: "Chính là loại sách Công Chúa thường đọc ấy."

Thải Linh sửng sốt, buổi chiều lại cầm tới mấy cuốn sách.

Sau khi mở ra, Chi Chi gật gù: "Chính là cái này."

Những cuốn sách này đều viết về chiến thuật mưu lược, vô cùng thích hợp với nàng.

Chi Chi giở sách ra bắt đầu đọc, Thải Linh và Linh Tiên ở bên cạnh đều cảm thấy ngạc nhiên, nhất là Thải Linh, nàng ta vẫn biết Chi Chi không thích đi học, trước đây nếu như không phải Công Chúa cưỡng ép, bắt Chi Chi học chữ thì Chi Chi cũng sẽ không muốn học chữ.

https://thuviensach.vn

Cho dù sau khi biết chữ thì nàng cũng chỉ đọc truyện mà thôi.

Chi Chi ngáp một cái, từ từ nhắm mắt lại.

Đột nhiên nàng choàng mở mắt ra: "Thải Linh, bưng cho ta ly trà."

Trà được bưng tới, Chi Chi thò tay vào ly trà, vỗ vỗ mấy giọt nước lên mắt.

Nàng không thể ngủ được!

***

Thời gian chưa tới nửa nén hương, Chi Chi nằm ngủ say trên giường mỹ nhân.

Linh Tiên nén cười, cầm chăn đắp lên người Chi Chi.

Thải Linh đốt thêm than sưởi, tránh cho Chi Chi bị lạnh.

Mấy ngày nay đã vào xuân nhưng thời tiết vẫn còn giá rét.

***

Chờ đến lúc Chi Chi tỉnh lại thì mặt trời đã lặn về Tây, nàng mơ màng ngồi dậy, nhớ tới chuyện nàng vừa đọc trang thứ nhất đã ngủ mất.

Chi Chi thở dài, nhìn chằm chằm vào bụng mình: "Bảo bảo à, không phải là mẫu thân không cố gắng, chỉ là những chữ kia thật sự quá khô khan."

Mặc dù vậy nàng vẫn cố gắng hết sức, lúc tắm xong Chi Chi lại mở sách ra, lần này nàng đọc đến trang thứ hai mới ngủ.

Chi Chi đọc sách đến quên ăn quên ngủ, đáng tiếc hiệu quả không tốt lắm, đọc đến trang thứ hai thì quên mất nội dung của trang thứ nhất, sang

https://thuviensach.vn

trang thứ ba thì quên trang thứ hai.

Thế nên mỗi lần nàng đều phải đọc lại từ trang đầu tiên.

Qua bốn năm ngày liền như thế, Thẩm tỷ tỷ không nhịn được nữa.

"Ta nói muội cũng đừng gắng gượng." Không biết Thẩm tỷ tỷ kiếm đâu được đống hạt dưa, nàng ta vừa cắn hạt dưa vừa nói, chẳng qua đám vỏ bị nàng ta phun xuống đất đều cứ thế biến mất không để lại chút dấu vết gì.

Thẩm tỷ tỷ nói đây là hạt dưa của âm phủ, cực kỳ đắt đỏ, tốn mất mấy tờ tiền giấy.

Nàng ta phun hạt dưa lên không trung: "Có một người cha như vậy, muội còn sợ cái gì? Hơn nữa nếu như thật sự kế thừa trí thông minh của muội thì bảo bảo đã sớm bị phá bỏ rồi."

Chi Chi hừ một tiếng: "Tỷ hiểu cái gì? Ta đọc nhiều sách nhất định vẫn có chỗ tốt với bảo bảo."

Thẩm tỷ tỷ cười hì hì: "Sợ là hài tử của muội cũng thấy phiền, muội lăn lộn mãi vẫn chỉ đọc được vài trang, nhỡ đâu bảo bảo muốn đọc những trang sau nữa thì làm thế nào?"

Chi Chi cắn môi, nàng muốn phản bác lại, nhưng cũng cảm thấy Thẩm tỷ tỷ nói đúng.

Nàng thở phì phò khép sách lại, không muốn đọc nữa.

Thẩm tỷ tỷ thấy vậy mới cười: "Đúng rồi đó, mấy trang này ta nhìn cũng chán rồi, muội đừng miễn cưỡng chính mình."

Nàng ta chớp chớp mắt với Chi Chi: "Mà này, ta nghe nói là khi mang thai mà nhìn mỹ nam tử thật nhiều, hoặc không thì xem tranh của mỹ nam tử cũng được, tướng mạo của hài tử trong bụng sẽ đặc biệt xinh đẹp."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe thấy lời này thì nổi lên hứng thú: "Có thật không?"

Nàng không thích tướng mạo của Công Chúa cho lắm, bởi vì đẹp quá mức.

Nàng hy vọng hài tử của mình sẽ có tướng mạo anh khí hơn một chút, tao nhã lịch thiệp hơn một chút, tốt nhất là sau này làm một vị quân tử.

"Dân gian đã nói, nếu cha của hài tử xấu xí thì cứ nhìn mỹ nam tử thật nhiều, như thế thì hài tử sẽ có chút giống với mỹ nam kia. Nhưng không phải tướng mạo của Bùi Tín Phương đã quá đẹp rồi sao, thiên hạ này còn có mỹ nam tử nào đẹp được hơn hắn? Hài tử trong bụng muội cũng chính là hài tử của hắn, muội nhìn hắn nhiều thêm chút nữa, sợ là sau này đứa nhỏ này vừa sinh ra đã làm điên đảo con tim của hàng nghìn thiếu nữ." Thẩm tỷ tỷ nở nụ cười thần bí: "Mà tiểu mỹ nam này lại là con nuôi của ta."

"Không." Trong lòng Chi Chi có tính toán khác, thậm chí quyết định từ nay bớt gặp mặt Công Chúa, tránh cho hài tử phải giống hắn.

***

Hôm sau nàng đi tìm Thải Linh.

"Thải Linh." Chi Chi cười có chút cổ quái: "Hôm nay chúng ta ra ngoài tản bộ đi."

Chi Chi đã định sẽ vô tình gặp được Phò Mã.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, mỹ nam tử nàng có thể tiếp xúc lại phù hợp với gu thẩm mỹ của nàng chỉ có mình Phò Mã.

Phò Mã mặt mày như hoạ, tướng mạo tuấn mỹ, nhất là khi mím môi cười, thật giống hệt như vị quân tử bước ra từ trong tranh.

https://thuviensach.vn

Dựa theo ý nghĩ này, Chi Chi liền dẫn Thải Linh đi về chỗ ở của Phò Mã.

Nàng cố tình không dắt Phi Nhạn theo, chủ yếu là vì hài tử thấy Phò Mã, lại cùng lúc nhìn thấy Phi Nhạn, như thế sợ là khiếu thẩm mỹ sẽ không ổn cho lắm.

Chi Chi thầm xin lỗi Phi Nhạn, mặc dù nghĩ như vậy không được tốt, nhưng nàng vẫn muốn hài tử của nàng có tướng mạo đẹp mắt.

Chỗ ở của Phò Mã có hơi xa so với Thuý Sai Viện của Chi Chi, Chi Chi đi non nửa canh giờ mới gần tới nơi.

Thải Linh thấy các nàng gần đi tới chỗ ở của Phò Mã thì nói: "Trước mặt chính là nơi ở của Phò Mã, Ngũ di nương vẫn còn muốn đi tiếp sao?"

"Cứ đi thử xem, ta vẫn chưa từng đến bên đó." Chi Chi cười cười, lại nhẹ giọng nói: "Nếu mệt mỏi thì đến chỗ Phò Mã ngồi một chút, uống tách trà."

Chi Chi tính toán thật hay, nhưng Thải Linh không nhịn được mà cười: "Ngũ di nương, hôm nay Phò Mã không có trong phủ."

"Hả?" Chi Chi nhìn Thải Linh kinh ngạc.

"Phò Mã đã ra ngoài với Công Chúa từ sáng rồi. Nếu người vẫn còn tiếp tục đi, sợ là sẽ gặp phải hoàng thái tôn."

Hoàng thái tôn? Thôi, tướng mạo của hắn với Công Chúa có khác gì nhau đâu.

Chi Chi ảo não quay về.

***

https://thuviensach.vn

Hôm sau câu đầu tiên nàng hỏi khi ngủ dậy chính là ——

"Hôm nay Phò Mã có rời phủ không?"

Thải Linh lắc đầu, Chi Chi liền bảo Thải Linh nhanh nhanh hầu hạ nàng mặc y phục.

Thải Linh hơi ngạc nhiên: "Ngũ di nương có chuyện cần tìm Phò Mã sao?"

"Đúng vậy." Chi Chi thuận miệng đáp.

***

Hôm đó, rốt cuộc Chi Chi đã gặp được Phò Mã.

Phò Mã nhìn thấy Chi Chi thì vô cùng kinh ngạc: "Sao Chi Chi lại tới đây?" Rồi hắn quay sang bảo gã sai vặt đi pha trà.

"Mời ngồi." Phò Mã nói với Chi Chi.

Chi Chi vừa ngồi xuống vừa len lén đánh giá Phò Mã.

Hôm nay Phò Mã mặc một bộ cẩm bào màu khói, toàn bộ tóc được túm lên, dùng một sợi dây vải buộc lại.

Cả người dịu dàng như ngọc, trong trẻo tươi mát.

Phò Mã không biết suy nghĩ trong lòng Chi Chi, hắn thấy gã sai vặt bưng trà vào thì đứng lên, còn mở ly trà ra nhìn một cái: "Là trà hoa sao?"

"Dạ không, là trà Long Tỉnh mà người thường uống."

"Đổi đi, Long Tỉnh quá đắng." Phò Mã dặn dò.

Gã sai vặt lại nhanh chóng bưng trà đi.

https://thuviensach.vn

Phò Mã xoay người, tựa hồ có chút ngượng ngùng: "Xin lỗi, nơi này của ta rất ít khi có nữ quyến tới chơi, mấy nô bộc này đều không hiểu biết."

Lời này thật không giống như lời của một phu quân nói với tiểu thiếp của mình.

Phò Mã nói xong, lại ngồi về vị trí cũ: "Chi Chi tới đây là có việc gì quan trọng?"

Chi Chi cân nhắc lời nói: "Thiếp muốn xin một bức hoạ của Phò Mã."

"Bức hoạ? Của ta vẽ sao?" Phò Mã sửng sốt, nhưng rất nhanh liền đáp ứng: "Chi Chi thích loại nào? Tranh hoa cỏ chim chóc hay là tranh sơn thuỷ?"

Chi Chi lắc đầu, dè dặt liếc nhìn Phò Mã: "Thiếp muốn bức tự hoạ của Phò Mã."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Thải Linh lập tức chuyển sang người Phò Mã.

Phò Mã cứng đờ: "Cái gì?"

"Thiếp muốn bức tự hoạ của Phò Mã." Chi Chi lặp lại lần nữa, cất giọng lớn hơn so với lúc trước.

Đúng lúc này gã sai vặt bưng trà lên, Phò Mã thấy vậy thì vội vàng đứng dậy, đoạt lấy ly trà kia, vẻ mặt có chút hốt hoảng: "Trà này nấu chưa được, để ta tự mình đi nấu."

Hắn bưng ly trà cứ thế quay lưng đi thẳng, bỏ lại gã sai vặt há miệng sững sờ.

Một lúc sau gã sai vặt mới kịp phản ứng, chạy đuổi theo: "Phò Mã, chờ nô tài với."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhìn bóng lưng Phò Mã đi xa, nghiêng đầu nhìn Thải Linh: "Thải Linh, Phò Mã có còn quay lại nữa không?"

Trong nháy mắt vẻ mặt Thải Linh trở nên phức tạp: "Nô tỳ đoán đến tám phần là sẽ không quay lại nữa."

Chi Chi không muốn chết tâm, nàng đưa tay ra bám vào tay vịn của ghế: "Ta chờ thêm một lát."

Đợi suốt một canh giờ cũng không thấy Phò Mã quay lại, lúc này Chi Chi mới từ bỏ.

***

Nàng ủ rũ quay trở về Thuý Sai Viện, lúc tắm vẫn còn nghĩ tới việc chạy trốn và việc của Phò Mã.

Nàng thở dài một hơi, nếu không có bức hoạ, hay là nàng tự vẽ nhỉ?

Chi Chi đang nghĩ đến bức hoạ thì đột nhiên cửa phòng tắm mở ra.

Chi Chi sợ hết hồn, nghiêng đầu nhìn thử, phát hiện một người đã rất lâu rồi nàng không nhìn thấy.

Công Chúa tới, đôi mắt đẹp của hắn âm u, gương mặt sa sầm lại vô cùng khó coi.

Chi Chi vừa nhìn thấy đối phương liền nhớ đến câu nói, hài tử thấy ai nhiều nhất thì sẽ giống người đó.

Chi Chi vội ngụp vào trong nước, còn đưa tay ra bịt kín mắt mình: "Thiếp đang tắm, người mau đi ra ngoài."

Nàng vừa nói xong liền nghe được tiếng bước chân lại gần.

https://thuviensach.vn

Công Chúa đi vài bước là đến bên cạnh thùng nước tắm của Chi Chi, với tay sang bên cạnh lấy một tấm áo khoác ngoài.

Hắn dùng một tay vớt Chi Chi lên, một tay choàng áo khoác bao lấy Chi Chi.

Hắn bế Chi Chi ra khỏi thùng nước tắm, sau đó ngồi trên giường mỹ nhân: "Tại sao nàng lại muốn bức hoạ của Phò Mã?"

Chi Chi vẫn còn bịt mắt, nghe vậy chỉ lắc đầu, không lên tiếng.

Công Chúa cau mày: "Bỏ tay xuống."

"Không muốn." Chi Chi cự tuyệt.

Công Chúa híp mắt lại: "Không bỏ xuống?"

Chi Chi tiếp tục lắc đầu, nàng không thể nhìn mặt Công Chúa.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó nàng phải bỏ tay xuống, gương mặt trắng như tuyết của nàng ửng hồng, giọng nói có chút run rẩy: "Không... Không được..."

Nàng muốn kéo đối phương ra, nhưng căn bản không tài nào kéo được.

Chi Chi lập tức hoảng sợ xin tha thứ.

"Thiếp biết sai rồi." Hai mắt Chi Chi ướt sũng, chỉ mong sao đối phương có thể tha cho mình.

Công Chúa ngẩng đầu lên, lại đưa tay kéo áo ngoài của Chi Chi ra.

Môi hắn hơi đỏ mọng, vẻ tức giận lúc trước đã vơi đi phân nửa, nhưng hắn vẫn còn rất không vui: "Tại sao nàng lại muốn bức hoạ của Phò Mã?"

https://thuviensach.vn

Không hiểu tại sao, Chi Chi cảm thấy khi nói ra những lời này, giọng của Công Chúa có chút tủi thân.

Hắn hừ lạnh: "Phò Mã đẹp hơn ta sao?"

Chi Chi nghiêm túc suy nghĩ một lát, thành thật gật đầu.

Hết chương 68.

Lời của Bê Ba: Theo mọi người thì Công Túa làm gì để Chi Chi phải xin tha thứ? Có ai nghĩ giống Bê không? Hé hé =))))))

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Thảo Nào Có Thể Lên Làm Hoàng Đế

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Công Chúa cài kín y phục của Chi Chi lại, đưa tay lau nước mắt trên mặt Chi Chi: "Không cho phép khóc."

Chi Chi thút thít, chỉ cảm thấy đau, nàng muốn đưa tay ra xoa nhưng sợ đối phương lại cắn tiếp.

Hai mắt nàng sũng nước, nhìn vô cùng đáng thương.

Nàng nhìn xuống chân mình, chân đều bị bóp đến đỏ bừng.

Càng nghĩ càng thấy uất ức, nàng chỉ nói ra sự thật thôi mà.

Chi Chi lại thút thít một tiếng, nghĩ đến chuyện vừa rồi vì muốn đối phương bỏ qua cho mình mà lời nào cũng đều nói hết ra, cái gì mà phu quân tốt, cái gì mà hôn hôn phu quân, mấy lời xấu hổ muốn chết nàng nói ra cả rồi, vậy mà đối phương...

Chi Chi dẩu môi, xoay mặt đi, không muốn để ý tới Công Chúa nữa.

Công Chúa thấy Chi Chi tức giận lại chỉ thấy buồn cười, hắn dùng ngón tay thon dài chọc chọc vào gò má trắng mềm của Chi Chi: "Nàng còn có mặt mũi tức giận sao?"

https://thuviensach.vn

"Tại sao không có mặt mũi?" Chi Chi nghiêng đầu trừng mắt với Công Chúa.

Rõ ràng người quá đáng là hắn mà.

Công Chúa hừ một tiếng.

***

Hôm sau Chi Chi liền nhận được một bức hoạ, chẳng qua là vẽ Công Chúa.

Nàng vừa mở bức hoạ ra liền sửng sốt, vội vã khép lại.

Nam nhân này, lại tự vẽ mình không mặc y phục.

Mà không, cũng không thể nói là hoàn toàn không mặc gì, dù bộ phận trọng yếu có lụa che đi, nhưng cái này với không mặc gì thì có khác gì nhau?!

Chi Chi vừa nhìn liền đỏ mặt, vội vàng cất bức hoạ đi.

Thanh Đại mang tranh đến cũng không biết bên trong vẽ cái gì, nàng ta chỉ nhắc lại lời Công Chúa đã căn dặn: "Công Chúa có lệnh, mỗi ngày Ngũ di phải nhìn bức hoạ trong thời gian một nén hương trở lên."

Chi Chi ngây người.

Dường như Công Chúa đã biết tỏng tâm lý của Chi Chi, Chi Chi nào dám xem loại tranh này lúc ở cạnh người khác, cũng sẽ không dám nói với ai nội dung của bức hoạ này.

Mỗi ngày Thanh Đại đều sẽ tới giám sát, nàng ta đứng phía sau bức hoạ, nghiêm khắc trông chừng Chi Chi, ánh mắt cũng không tới được bức hoạ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi cảm thấy Công Chúa thật là phiền phức, tức chết nàng mà.

***

Sau khi Thẩm tỷ tỷ biết chuyện thì cười nghiêng cười ngả, mắng Chi Chi ngốc nghếch: "Muội đúng là đồ ngốc, muốn bức tự hoạ của Phò Mã sao? Ha ha, Bùi Tín Phương có thể cưng chiều muội như vậy, cũng là người ngốc có phúc của người ngốc. Nhưng mà bức hoạ của Bùi Tín Phương có đẹp không?"

"Tỷ muốn xem sao?" Chi Chi hỏi, giả vờ định đi lấy.

Thẩm tỷ tỷ vội xua tay: "Hay là thôi đi, ta không thích loại như Bùi Tín Phương."

Nói đến đây, nàng ta sờ sờ cằm: "Trái lại thì Hướng tiểu tử ngày trước cũng không tệ, vóc người rất tốt, nơi đó cũng rất lớn."

Chi Chi hơi sửng sốt: "Nơi nào?"

"Nơi đó đó." Thẩm tỷ tỷ cười xấu xa: "Bùi Tín Phương dùng cái gì để khiến muội mang thai bảo bảo?"

!!!

Mặt Chi Chi lập tức đỏ bừng, nàng xấu hổ đến không nói nên lời, đôi mắt phượng chớp chớp, bất an cắn môi dưới, thật lâu sau mới lắp ba lắp bắp: "Tỷ... không được... nói như vậy."

"Nơi đó của Bùi Tín Phương có lớn không?" Thẩm tỷ tỷ cố tình trêu nàng.

"Ta... làm sao ta... biết được!" Chi Chi quay mặt đi.

https://thuviensach.vn

Thẩm tỷ tỷ lại bay tới trước mặt nàng, nhưng sợ long khí trên người nàng nên vẫn cách xa một chút.

Nàng ta khoa tay múa chân: "Có dài như vậy không?"

Chi Chi nhìn thấy lại đỏ mặt, sau đó cắn răng khẽ gật đầu.

Thẩm tỷ tỷ kinh ngạc, kéo dài hơn: "Dài như thế này?"

Chi Chi lại gật đầu.

Thẩm tỷ tỷ trầm mặc, một khắc sau mới nói: "Chậc, thảo nào có thể lên làm Hoàng Đế, thật đúng là hàng khủng."

Mặt Chi Chi đỏ đến mức như sắp nhỏ được ra máu, không thể nghe được lý lẽ của Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ chậc lưỡi xuýt xoa một phen, rồi lại nhắc tới chuyện khác: "Tiểu Tiểu Long trong bụng muội mãi vẫn không có động tĩnh gì, cũng đã lâu lắm rồi mà."

Nói đến đây, Chi Chi cũng cau mày: "Bảo bảo giận ta? Hay là vì cái gì khác?"

"Có lẽ là tức giận, cũng có lẽ là không đủ năng lực, dù sao thì long khí trên người muội cũng không quá nồng. Nếu như bảo bảo cần hấp thu long khí mới lớn lên được, thậm chí cần phải tái tạo lại thân xác, sợ là muội sẽ phải cực khổ rồi." Thẩm tỷ tỷ nói một tràng khiến Chi Chi không hiểu cho lắm.

"Ta phải làm cái gì?" Chi Chi có chút mờ mịt.

Thẩm tỷ tỷ nhìn quanh, sau đó thấp giọng nói một câu.

Mặt Chi Chi vừa bình thường giờ lại đỏ lên.

https://thuviensach.vn

"Phải như vậy thì muội mới hút được nhiều long khí nhất, hơn nữa nếu như tên tiểu tử này vì tức giận mà không chịu lớn lên, làm vậy cũng có thể chọc tức nó. Nó không chịu lớn thì để huynh đệ nó lớn trước." Thẩm tỷ tỷ mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp không có ý tốt.

Chi Chi do dự rất lâu mới nhỏ giọng hỏi: "Làm như vậy bảo bảo sẽ lớn lên thật sao?"

"Thật." Thẩm tỷ tỷ nói.

***

Vì vậy trước khi trốn khỏi phủ Công Chúa, Chi Chi còn phải làm thêm một đại sự nữa.

Nàng phải để cho hài tử trong bụng nàng tái tạo lại thân xác trước đã, nàng đường đột rời đi, thế chẳng phải là cả đời này hài tử của nàng sẽ không được sinh ra hay sao?

Sau khi bàn bạc xong, Chi Chi liền đưa ra quyết định, nàng phải tới ngủ với Công Chúa.

Chính là ngủ trên mặt chữ.

Chi Chi vừa nghĩ như thế lại thấy có chút khó làm, trước nay đều là Công Chúa tự mình tới, hoặc là Công Chúa phái người triệu kiến nàng.

Hầu như chưa bao giờ Chi Chi chủ động tới gặp Công Chúa cả.

Chi Chi ngẫm nghĩ hồi lâu, quyết định đợi đến đêm, nàng cố ý gọi Thải Linh: "Thải Linh, ta muốn tới tẩm điện của Công Chúa."

Thải Linh sững sờ, sau đó vội thưa vâng.

Nàng ta đi ra ngoài, sau đó Linh Tiên tiến vào.

https://thuviensach.vn

Linh Tiên lấy cho Chi Chi một tấm áo choàng lông cừu, tránh để Chi Chi bị lạnh.

Mặc xong y phục thì Thải Linh đi vào, trong mắt nàng ta hiện lên ý cười: "Nô tỳ dẫn đường cho Ngũ di nương."

"Ừ." Thật ra thì trống ngực của Chi Chi đang đập thình thịch.

Mặc dù không phải là nàng và Công Chúa chưa từng thân mật, nhưng từ sau khi nàng sinh non, bọn họ chưa thật sự làm qua chuyện kia.

Chi Chi cũng không biết lần này mình đi có thể câu dẫn được Công Chúa hay không nữa.

***

Đến bên ngoài tẩm điện của Công Chúa, đã thấy Thanh Đại đứng chờ ở cửa.

Thanh Đại thấy Chi Chi thì vội ra nghênh đón: "Nô tỳ thỉnh an Ngũ di nương, Công Chúa đang đợi Ngũ di nương ở bên trong."

"Cám ơn." Chi Chi nhỏ giọng đáp.

Thanh Đại nhoẻn miệng cười, giúp Chi Chi mở cửa: "Nô tỳ không đi vào."

"Ừm." Chi Chi đi một mình vào tẩm điện của Công Chúa.

Cũng đã lâu rồi nàng không tới tẩm điện của Công Chúa.

Hôm nay quay lại, nàng phát hiện bức bích hoạ trên tường cũng không đáng sợ như trước nữa, dạ minh châu trên giá đồng toả ra ánh sáng êm dịu.

https://thuviensach.vn

Áo choàng lông cừu của Chi Chi kéo lê trên đất, tạo ra tiếng ma sát rất nhỏ của y phục.

Nàng đứng ở sau màn che, còn chưa đưa tay ra vén màn che lên, một bàn tay thon dài đã vén thay nàng.

Gương mặt xinh đẹp đến có chút yêu mị của Công Chúa xuất hiện ở phía sau màn che.

Đôi mắt màu trà của hắn giống như đá quý mà phiên bang đưa tới, khoé mắt hơi nhướn lên, sống mũi cao ngất như sườn núi, bên dưới sườn núi là đôi môi đỏ như cánh hoa hải đường.

Hắn lẳng lặng nhìn Chi Chi, có lẽ là chuẩn bị đi ngủ nên hắn chỉ mặc mỗi áo trong, để lộ ra cần cổ trắng nõn.

Bây giờ Chi Chi mới nhận ra cần cổ của Công Chúa có chút giống với cổ thiên nga.

Bất kể hắn ngẩng đầu hay cúi đầu, lúc nhìn người khác luôn có mấy phần cao ngạo, vẻ cao ngạo này được sinh ra từ trong xương tuỷ của hắn.

"Chi Chi." Công Chúa gọi Chi Chi, hắn vừa nói ra, trong mắt liền hiện lên vẻ ấm áp: "Một đường tới đây có lạnh không?"

Hắn đưa tay ra nắm tay Chi Chi, thấy hơi lạnh thì cau mày, dứt khoát nắm chặt tay đối phương.

"Sao lại tới đây?" Hắn cúi đầu nói, vẫn đang giúp Chi Chi làm ấm tay.

"Thiếp..." Chi Chi lắp bắp.

Nàng khẽ cắn răng, rút tay mình ra, sau đó nhân lúc Công Chúa chưa kịp phản ứng thì vòng tay qua cổ đối phương.

https://thuviensach.vn

Nàng dán mặt gần sát mặt đối phương, kề môi mình lên đôi môi có chút lạnh lẽo của đối phương.

Công Chúa cứng người, khẽ chớp mắt, sau đó rũ hai mắt xuống.

Hắn cúi nhìn Chi Chi, bởi vì sợ nên Chi Chi nhắm chặt hai mắt lại, thậm chí lông mi không tự chủ được mà run rẩy.

Khoé mắt hắn cong lên.

Chi Chi hôn hồi lâu, phát hiện thế mà đối phương lại không có phản ứng gì, nàng liền mở mắt ra, ủ rũ lùi lại.

Nàng cúi đầu, trong lòng muốn rút lui.

Mũi chân nàng khẽ nhúc nhích, đang muốn rời đi, nhưng còn chưa kịp nhấc chân thì đã bị đối phương kéo lại.

"Đi đâu vậy?"

"Thiếp muốn trở về."

Công Chúa cười khẽ: "Không thể."

Hắn bế ngang Chi Chi lên: "Tối nay ngủ với ta đi."

Hai mắt Chi Chi loé sáng, nào biết Công Chúa đặt nàng lên giường nhưng không hề đụng vào nàng.

Hắn còn thổi tắt nến, nằm xuống mép giường phía ngoài.

Chi Chi cởi áo choàng, nàng nghĩ rằng ít nhất đối phương cũng phải ôm nàng, nào ngờ Công Chúa lại đặt hai tay lên bụng, rồi nhắm mắt lại.

Chi Chi ngẩn người, nàng hơi tủi thân ngẩng đầu lên nhìn Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Công Chúa nhắm mắt, dường như thật sự muốn ngủ.

Chi Chi bèn đá khẽ vào bắp chân Công Chúa.

Công Chúa vẫn nhắm mắt không mở ra, cất giọng rất nhẹ: "Ừ?"

Chi Chi cắn môi, dứt khoát trèo lên người Công Chúa, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: "Công Chúa, thiếp nhảy múa cho người xem nhé."

Lại nghĩ, điệu múa thắp đèn nàng học được vẫn còn chưa biểu diễn trước mặt ai.

Chi Chi nằm trên người Công Chúa, đè tay Công Chúa lại.

Công Chúa rút tay ra, nhắm mắt kéo Chi Chi xuống khỏi người mình: "Đêm đã khuya, để hôm khác hãy nhảy."

Chi Chi bị kéo xuống nhưng nàng vẫn chưa buông tha, nàng lăn đến bên cạnh đối phương, rồi nhào vào trong ngực đối phương.

Nàng ngửa đầu nhìn Công Chúa, suy nghĩ chốc lát, rồi thè lưỡi liếm lên yết hầu của Công Chúa.

Nàng làm tất cả những việc này nhưng lại không hề phát hiện vành tai của đối phương đã đỏ bừng.

Rốt cuộc Công Chúa cũng mở mắt ra, ánh mắt kiềm chế, giống như đang cố tình che giấu điều gì: "Nàng đang làm gì vậy?"

Chi Chi lùi về, giống như chim cút: "Không có gì."

Công Chúa bỗng xoay mình đè Chi Chi lại: "Tối nay nàng thật là..."

Hắn còn chưa dứt lời liền hôn Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Lúc Chi Chi bị hôn đến mơ màng, hai mắt ngập nước, nhưng Công Chúa lại đứng bật dậy xuống giường, hắn hít thở sâu một lúc mới nói: "Ta đến ngủ ở thư phòng, nàng ngủ ở đây đi."

Chi Chi không quên nhiệm vụ của mình, vội vàng quấn lấy.

Nàng quấn lên người đối phương như dây mây, tỏ vẻ dịu dàng, tỏ vẻ quyến rũ: "Không cho phép đi."

Nàng ngồi lên đùi đối phương, nhìn đối phương bằng đôi mắt phượng ngập nước, móc chặt vào như lưỡi câu, giọng nói có chút yếu ớt: "Nếu như người đi, thiếp sẽ không bao giờ nói chuyện với người nữa."

Yết hầu Công Chúa hơi động đậy.

Hết chương 69.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: "Đúng Là Ta Đã Chiều Hư Nàng Rồi."

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

"Chi Chi." Công Chúa định nói chuyện phải trái với Chi Chi, nhưng Chi Chi không muốn nghe, nàng nhìn Công Chúa chằm chằm, cất giọng đáng thương: "Thiếp muốn ngủ chung."

Vì không muốn đối phương rời đi mà nàng dùng hết sức lực toàn thân đè đối phương lên giường.

Chi Chi thè lưỡi liếm môi mình, thật ra thì nàng cũng đang rất khẩn trương: "Tại sao phải đi?"

Công Chúa nhíu mày, giống như đang cố gắng nhẫn nại: "Chi Chi, nàng nghe lời."

Chi Chi nghe vậy thì xoay người đi xuống, nàng bước xuống giường, giẫm chân trần trên đất: "Được rồi, bây giờ thiếp liền quay trở về, tránh để Công Chúa nhìn thấy thiếp lại tâm phiền ý loạn."

Còn chưa đi được một bước, tay đã bị đối phương kéo lấy.

Đối phương ôm lấy Chi Chi từ phía sau: "Không phải là không muốn nhìn thấy nàng, chẳng qua là ta..."

Hắn còn chưa nói hết câu, Chi Chi đã xoay người lại, nàng nhìn Công Chúa: "Thiếp không sợ, nhất định Công Chúa sẽ bảo vệ thiếp, không phải

https://thuviensach.vn

sao?"

Ánh mắt Công Chúa khẽ động, nhìn thấy thiếu nữ trước mặt lại một lần nữa tiến lại.

Lần này chính là gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng. (*)

(*) Nguyên văn: Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số - Trích trong bài thơ "Thước Kiều Tiên" của tác giả Tần Quán.

Chi Chi cảm thấy bản thân mình cực kỳ giống con rùa đen, bị người ta cưỡng ép lột mai ra, để lộ ra nơi yếu ớt mềm mại nhất.

***

Công Chúa sờ mặt Chi Chi, hai má nàng đỏ rực, đôi mắt như dòng suối nhỏ, mái tóc dài của nàng tán loạn ở trên giường, cực kỳ giống như dây mây: "Chi Chi, ngồi dậy uống canh đi."

Chi Chi quay mặt đi, tránh khỏi tay Công Chúa.

Mặc dù trong đầu nàng vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng nàng vẫn ý thức được đây là canh gì, chính là canh tránh tử.

Công Chúa không muốn nàng mang thai, Chi Chi biết điều đó.

Nàng vốn định cứ thế đục nước béo cò, nhưng Công Chúa lại dị thường kiên quyết.

Hắn nhìn Chi Chi đang giả bộ ngủ, cưỡng chế nàng ngồi dậy.

"Ngoan, uống đi."

https://thuviensach.vn

Hắn đưa bát canh tới bên miệng Chi Chi.

Chi Chi không tránh được, đành phải uống vào.

Vừa uống được một hớp liền phát hiện ra đầu mối, cái này không giống với thứ mà nàng uống trước đây.

Rất ngọt, lại có vẻ giống với nước đường.

Chi Chi hơi đảo mắt, nhưng nàng che giấu suy nghĩ trong lòng, còn làm bộ như không muốn uống, miễn cưỡng mới uống hết.

Chi Chi uống xong liền quay mặt, ghé vào trong ngực Công Chúa.

Công Chúa đặt bát sang một bên, tay vỗ vỗ lên lưng Chi Chi, dỗ dành nàng: "Ngủ đi."

Chi Chi nằm ngủ trong ngực Công Chúa.

Hôm sau nàng cũng ngủ trên giường Công Chúa.

Mãi cho đến tận khuya ba ngày sau, Chi Chi mới trở về Thuý Sai Viện.

***

Thẩm tỷ tỷ chờ trong phòng nàng, nàng vừa bước vào, Thẩm tỷ tỷ liền trốn ra xa.

Sắc mặt Thẩm tỷ tỷ hơi tái: "Long khí trên người muội cũng quá nặng đi."

Chi Chi đỏ mặt, cũng đứng ra xa một chút, sợ Thẩm tỷ tỷ không thoải mái vì long khí trên người nàng.

"Uống nước đường ngon không?" Thẩm tỷ tỷ bỗng nói.

https://thuviensach.vn

Chi Chi chớp mắt: "Là tỷ làm?"

Thẩm tỷ tỷ đắc ý: "Một con quỷ mấy trăm năm tuổi như ta cũng phải có chút bản lĩnh chứ, không thì muội vừa chân trước hút long khí, chân sau đã uống canh tránh tử, vậy chẳng phải là phí công sao."

Nàng ta tập trung nhìn vào bụng Chi Chi, vừa nhìn liền thốt lên một tiếng.

"Sao vậy?" Chi Chi có chút khẩn trương.

Ánh mắt Thẩm tỷ tỷ khẽ nhúc nhích: "Dường như là đã lớn hơn một chút."

"Có thật không?"

"Cảm giác hơi giống, hơn nữa..." Thẩm tỷ tỷ đột nhiên khựng lại: "Ta nói nó lớn lên, nó còn giật giật."

Nghe Thẩm tỷ tỷ nói vậy, Chi Chi mới thấy mình không phí công.

Ngày nào nàng cũng bảo Thẩm tỷ tỷ thử nhìn bụng nàng xem bảo bảo trong bụng có thay đổi không.

Nhận ra Tiểu Tiểu Long đang dần dần phát triển, Chi Chi liền quyết định, nàng phải bỏ trốn khỏi phủ Công Chúa.

Nàng không muốn để Công Chúa phát hiện ra hài tử trong bụng nàng, đến lúc đó lại bắt nàng uống hồng hoa.

Hài tử là của nàng.

***

https://thuviensach.vn

Mặc dù nghĩ vậy nhưng tự bản thân nàng không có bản lĩnh trốn khỏi phủ Công Chúa, nàng không còn cách nào khác đành phải cầu Thẩm tỷ tỷ hỗ trợ.

Thẩm tỷ tỷ biết Chi Chi muốn rời khỏi, ban đầu thì cảm thấy Chi Chi thật vô lý, sau khi nghe Chi Chi kể về lần mang thai trước đây thì Thẩm tỷ tỷ liền thay đổi thái độ.

"Yên tâm, nhất định ta sẽ giúp muội bỏ trốn khỏi nơi này." Thẩm tỷ tỷ vỗ ngực: "Ta là mẹ nuôi của Giấm bảo, ta sẽ tuyệt đối giữ được tính mạng cho Giấm bảo."

Giấm bảo là tên mà Thẩm tỷ tỷ đặt cho hài tử trong bụng Chi Chi, nàng ta nói đứa nhỏ này giống cha nó, thích ăn giấm, cha và mẫu thân vừa mới ân ái một cái, muốn tạo đệ đệ, nó liền vội vã muốn lớn lên.

Ban đầu Thẩm tỷ tỷ không cảm thấy như vậy, nhưng nàng ta nhận thấy dù Chi Chi không hề tiếp tục làm chuyện kia với Công Chúa, vậy mà Tiểu Tiểu Long trong bụng Chi Chi vẫn chậm rãi lớn lên.

Điều đó chứng tỏ là tên tiểu tử này căn bản không phải là không đủ năng lực, mà chính là vì tức giận mà thôi!

Quả đúng là tiểu tử sẽ lên làm Hoàng Đế trong tương lai, vẫn còn chưa sinh ra mà đã lợi hại như vậy.

Nhũ danh (**) Giấm bảo này liền cứ thế mà ra đời.

(**) Tên thân mật.

***

Chi Chi bỏ trốn khỏi phủ Công Chúa vào một đêm khuya.

https://thuviensach.vn

Đêm đó Thẩm tỷ tỷ lấy được chìa khoá cổng sau của phủ Công Chúa, chỉ dẫn cả một đường để giúp Chi Chi tránh được thị vệ tuần tra.

Cổng sau có hai thị vệ canh gác, Thẩm tỷ tỷ thổi một hơi, hai thị vệ liền ngã xuống đất.

Lúc Chi Chi run rẩy thò tay ra mở cổng còn không nhịn được mà khen Thẩm tỷ tỷ thật tài giỏi.

Thẩm tỷ tỷ cười: "Ta làm quỷ nhiều năm như vậy rồi, chút chuyện nhỏ này có là cái gì."

Chi Chi mở cổng, lập tức đi ra ngoài.

Nàng nghĩ rồi, nàng không thể trở về nhà, nếu như về nhà, sợ là trời chưa sáng đã bị bắt.

Nàng định đi tìm một khách điếm ở tạm trước, sau đó trời vừa sáng liền ra khỏi thành.

Nàng mang theo châu báu của nàng, nhưng không dám mang quá nhiều vì sợ bất tiện.

Mặc một tấm áo choàng đen, đội mũ che mặt.

Nàng đứng ở cổng sau của phủ Công Chúa một hồi, đưa mắt nhìn sang Thẩm tỷ tỷ ở bên cạnh: "Ta định tìm khách điếm ở trọ, sau đó khi trời sáng sẽ ra khỏi thành."

"Không được." Thẩm tỷ tỷ ngăn cản Chi Chi: "Muội không thể tới khách điếm, như vậy thì chưa sáng đã bị bắt trở về rồi. Thế này đi, đi với ta, ta mang muội tới một chỗ."

***

https://thuviensach.vn

Thẩm tỷ tỷ dẫn Chi Chi đến một cái miếu Thành Hoàng.

Bên ngoài miếu Thành Hoàng này nhìn có vẻ đổ nát, nhưng bên trong rất sạch sẽ ngăn nắp.

Thẩm tỷ tỷ bay vào, kiểm tra một vòng rồi mới gọi Chi Chi: "Bên trong không có dã quỷ khác, muội vào đi."

Chi Chi bước vào, Thẩm tỷ tỷ cho nàng ngồi lên đệm, tránh bị nhiễm lạnh.

Mặc dù Chi Chi ngốc, nhưng nàng cảm thấy nàng vẫn có thể tự sống được sau khi rời khỏi phủ Công Chúa.

Nàng đã nghĩ rồi, sau khi rời khỏi kinh thành, nàng sẽ đến một thành nhỏ gần đây, dùng châu báu nàng mang theo mở một cửa hàng hương liệu.

Xưa nay Công Chúa luôn ghét hương liệu, cũng sẽ không bao giờ bước vào cửa hàng hương liệu.

Nếu như có những người khác tới lục soát, Chi Chi nghĩ nàng chỉ cần bôi mặt cho đen bớt, rồi che lại nốt ruồi son trên mi tâm, chắc là cũng sẽ không bị phát hiện đâu.

Bây giờ khao khát duy nhất của nàng chính là nàng có thể rời khỏi kinh thành.

Nếu như nàng không thể rời khỏi kinh thành, sợ là bao nhiêu chuyện nàng làm đều trở nên vô ích.

"Chi Chi, muội đã từng nghĩ tới chưa? Nếu như muội cứ rời đi như vậy, khi Giấm bảo lớn lên, muội định nói về cha nó như thế nào? Hơn nữa Giấm bảo có dòng máu chân long, nhất định sẽ lên làm Hoàng Đế." Thẩm tỷ tỷ nghiêng đầu nhìn Chi Chi, trong mắt hiện lên vẻ lo âu.

https://thuviensach.vn

Chi Chi suy nghĩ một chút mới nói, có thể nhìn ra nàng đã cân nhắc cẩn thận: "Ta nghĩ rồi, nhưng nếu như ta ở lại bên cạnh Công Chúa, ngay cả cơ hội lớn lên Giám bảo cũng sẽ không có. Nếu khi trưởng thành, nó muốn biết chân tướng, ta sẽ nói hết cho nó. Nếu lúc đó nó muốn đi làm hoàng tử, làm Hoàng Đế, nó cứ việc đi, ta sẽ không ngăn cản."

Thẩm tỷ tỷ nghe vậy thì thở dài: "Chi Chi, muội..."

Nàng ta không biết phải nói thế nào với Chi Chi, nếu như nói nàng đần thì cũng không hẳn.

Nàng chỉ vì đứa trẻ trong bụng mà thôi, vì để giữ lại mạng cho hài tử của mình, cho dù vứt bỏ đi cảnh sống an nhàn sung sướng, nửa đời sau phải trải qua cuộc sống lang bạt, nàng cũng vẫn cam tâm tình nguyện.

Thẩm tỷ tỷ bay vòng quanh Chi Chi, cũng không biết nói gì nữa, cuối cùng bay lên xà nhà.

Chi Chi ngồi co ro trên tấm đệm.

Mặc dù miếu Thành Hoàng này rất sạch sẽ, nhưng trên cánh cửa có mấy cái lỗ, gió từ đó lùa vào.

Chi Chi bị gió thổi làm hơi lạnh, bèn đứng dậy kéo đệm qua, ngồi ra phía sau cây cột.

Nàng nhắm mắt lim dim, cứ thế ngủ mất.

***

Chờ khi nàng tỉnh lại thì nghe thấy giọng Thẩm tỷ tỷ.

"Chi Chi, đừng ngủ nữa!" Giọng Thẩm tỷ tỷ rất lớn, ngay lập tức kéo Chi Chi ra khỏi giấc mộng.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn còn chút mơ màng, mắt phượng mở to: "Sao vậy?"

Vừa nói xong, nàng liền phát hiện chân mình tê cứng, nàng ngủ ngồi nên hai chân đã tê rần.

"Chi Chi, có người đến." Thẩm tỷ tỷ gấp gáp, nàng ta vòng tới vòng lui trong miếu: "Ta ngửi được mùi long khí trên người Bùi Tín Phương. Không được, ta chạy trước đây."

Thẩm tỷ tỷ nói xong câu này liền trực tiếp biến mất, bỏ lại Chi Chi xoay sở một mình.

Cái gì mà bất luận thế nào mẹ nuôi cũng phải giúp Giấm bảo sống tiếp, không phải vừa gặp nguy hiểm liền cứ thế chạy biến không quay đầu lại sao.

Chi Chi chống tay vào cột thử đứng lên, nhưng quả thực chân tê đến không còn cảm giác.

Trong lòng nàng gấp đến độ muốn khóc.

Vất vả lắm mới đứng dậy được thì cửa đã bị đẩy ra.

Chi Chi không dám cả thở mạnh, rúc lại phía sau cây cột.

Nàng dán sát lưng vào cây cột, không dám cử động dù chỉ một chút.

Mãi cho đến khi nàng đối diện với một đôi mắt đang ngập tràn lửa giận.

Chi Chi còn chưa biết tại sao nhanh như vậy mà Công Chúa đã tìm được nàng thì đã bị đối phương bế lên xe ngựa.

***

https://thuviensach.vn

Ở trong xe ngựa, Công Chúa kiểm tra tay nải của Chi Chi, giận đến hừ lạnh một tiếng: "Đây là định đi đâu?"

Chi Chi rúc vào trong góc, không dám nói câu nào.

Công Chúa giơ tay lên, một chưởng đánh nát vụn những thứ kia.

Chi Chi vừa nhìn liền nhắm chặt hai mắt, nàng rất sợ người tiếp theo mà đối phương đánh sẽ là nàng.

Nhưng Công Chúa không làm vậy.

Hắn chỉ sa sầm mặt, không thèm nhìn Chi Chi.

Đến cổng sau của phủ Công Chúa, Công Chúa liền xuống xe ngựa trước, sau đó Chi Chi cũng chậm chạp xuống theo.

Lúc này vẫn là nửa đêm, trời còn chưa sáng.

Chi Chi cảm thấy mình thật ngu ngốc, trốn đi chưa tới hai canh giờ đã bị bắt lại, sử quan (***) cũng không có đần như nàng.

(***) Quan ghi chép lịch sử.

***

Vừa về đến Thuý Sai Viện, Chi Chi liền bị bế tới giường.

Công Chúa cởi đai lưng của mình ra, trói tay Chi Chi lại.

Chi Chi thấy vậy thì sợ ngây người.

Nàng chưa bao giờ bị Công Chúa đối xử thô lỗ như thế.

Nàng nhìn gương mặt xinh đẹp u ám của đối phương, không dám nói câu nào, không dám làm nũng, nước mắt cũng không dám chảy ra.

https://thuviensach.vn

Công Chúa trói tay Chi Chi nhưng vẫn chưa xong, hắn còn để nàng nằm úp trên đùi mình, sau đó giơ tay đánh xuống.

Vị trí bàn tay rơi xuống chính là cái mông của Chi Chi.

"Nàng lại còn dám bỏ nhà đi!" Công Chúa nghiến răng nghiến lợi: "Đúng là ta đã chiều hư nàng rồi."

Ban đầu Chi Chi ngẩn ra, sau đó đau quá liền oà khóc.

"Không cho phép khóc!"

Chi Chi sụt sịt, cố gắng nén nước mắt vào trong.

Lại thêm một chưởng rơi xuống mông nàng, lần này lực độ còn mạnh hơn.

"Nói, nàng dùng cách nào để làm ngất hai thị vệ kia?" Công Chúa hỏi Chi Chi.

Chi Chi mở to đôi mắt phượng ngập nước, nào dám nói thật, chẳng lẽ lại nói là quỷ giúp nàng sao?

"Thiếp đánh ngất xỉu."

Công Chúa híp mắt lại, tiếp tục đánh thêm một chưởng.

"Vẫn còn nói dối?!"

Chi Chi sợ là nàng không sống được tới khi trời sáng mất.

Nàng yên lặng rơi lệ, chỉ cảm thấy nàng đúng là người đáng thương nhất trên đời.

"Không muốn... Đừng đánh nữa." Chi Chi thút thít mấy tiếng, cuối cùng cất giọng vừa mềm mại vừa yếu ớt: "Đau."

https://thuviensach.vn

Nào biết lần này Công Chúa đã thực sự nổi giận, mấy trò lừa bịp vặt vãnh của Chi Chi đều vô ích.

Thải Linh nghe tiếng kêu đau của Chi Chi càng ngày càng lớn thì đưa tay ra lau mồ hôi.

Nàng ta thật sự không ngờ Chi Chi sẽ lén bỏ trốn khỏi phủ Công Chúa vào nửa đêm.

Mặc dù ban ngày Công Chúa không tới Thuý Sai Viện, nhưng đêm nào cũng sẽ ghé qua một lần.

Công Chúa vừa tới liền phát hiện trong phòng trống không, không thấy Chi Chi đâu, hai mắt hắn liền đỏ vằn.

May mắn là Chi Chi không bị kẻ gian bắt cóc.

Sau lần Chi Chi bị bắt cóc trước đây, Công Chúa liền ra lệnh cho các nàng ta phải xông lên y phục của Chi Chi một loại hương liệu đặc biệt, để có thể dùng ong mật truy tìm.

Loại hương liệu này có mùi không quá rõ, lúc đầu Chi Chi cũng chú ý tới, nói hình như trên y phục có mùi thơm gì đó, nhưng các nàng nói dối Chi Chi, nói đây là mùi thơm vốn có của vải.

***

Tiếng động trong phòng bỗng ngừng lại.

Thật lâu sau mới nghe được tiếng Chi Chi kinh hô, nhưng mà nghe giọng điệu, chắc là không sao đâu.

Thải Linh yên tâm, không tiếp tục đứng canh ở bên ngoài cửa nữa mà đứng dịch ra phía xa.

https://thuviensach.vn

Chi Chi thì không cảm thấy mình ổn chút nào.

Nàng cắn môi, buồn tủi rơi lệ, nhưng nàng không dám kêu đau nữa.

Vì càng kêu đau, đối phương càng dùng sức.

Hết chương 70.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 71: "Từ Nay Nàng Không Còn Là Tiểu Thiếp Của Phò Mã Nữa."

Biên tập: B3

"Nói đi, tại sao phải bỏ trốn?" Đôi mắt như chim ưng của Công Chúa nhìn chằm chằm vào Chi Chi.

Chi Chi co rúm cả người lại như con tôm, không dám cả cử động.

Đai lưng trên cổ tay nàng vẫn còn chưa được cởi ra, nhưng Công Chúa cũng đã nới lỏng hơn, có lẽ là sợ xiết đau Chi Chi.

Chi Chi không dám kê mông lên giường, bởi vì rát đến phát đau.

Mấy chưởng trước đó của Công Chúa thật sự mang theo tức giận mà đánh xuống, mặc dù đã khống chế lực độ, nhưng da thịt cả người Chi Chi quá non nớt.

Mắt nàng sũng nước, không dám nói thật, vậy nhưng chỉ cần nàng nói dối là đối phương đã lập tức phát hiện.

Chi Chi sợ sẽ tiếp tục bị đánh nên nàng nhìn đối phương bằng ánh mắt đáng thương, van xin đối phương có thể bỏ qua cho nàng.

Nếu như trước đây khi bị Chi Chi nhìn như vậy, sợ là Công Chúa đã sớm mềm lòng không chịu được, nhưng đêm nay hắn đã quyết định rồi, bất luận thế nào cũng không thể tuỳ tiện bỏ qua cho Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Nàng là một cô nương yếu đuối trói gà không chặt, chưa nói đến năng lực tự vệ, sợ là rời khỏi nơi này, đến năng lực tự nuôi bản thân mình cũng không có, vậy mà tại sao vô duyên vô cớ nàng lại muốn bỏ trốn?

Nhất định là đang giấu diếm hắn cái gì.

Công Chúa cởi đai lưng ra, Chi Chi bèn ngã về phía trước.

Hắn chớp hàng mi dài: "Không cho phép giả vờ đáng thương."

Hắn đưa tay nâng cằm Chi Chi, trong mắt loé lên ánh sáng khác thường.

Lúc này cả người hắn toát ra khí thế mười phần xâm lược, cũng nguy hiểm mười phần.

Công Chúa đang đợi Chi Chi mở miệng.

Chi Chi cắn môi, lông mi run rẩy, nhưng nàng vẫn không thể nói.

Vì vậy Chi Chi cất giọng nức nở: "Công Chúa, người cứ tiếp tục đánh thiếp đi."

Công Chúa sửng sốt, bị Chi Chi làm cho giận quá hoá cười.

Cả người hắn nghiêng về phía trước, khoé miệng nhếch lên: "Phải không? Nàng chắc chắn nàng có thể chịu nổi?"

Chi Chi bị ánh mắt của đối phương doạ sợ, không kìm được muốn tránh đi, nhưng rất nhanh sau đó đã bị đối phương túm lấy eo.

Công Chúa rũ mắt, có vài phần lười biếng: "Tránh đi đâu?"

Câu nói tiếp theo của hắn mang theo giọng mũi: "Gần đây không phải Chi Chi của Bổn cung là gan chó che trời sao?"

https://thuviensach.vn

Gan chó che trời?

Hắn lại còn nói nàng là chó.

Chi Chi giận mà không dám nói gì.

Mặt Công Chúa càng ngày càng sát lại gần: "Nàng thử đoán xem ta muốn đánh chỗ nào trên người nàng?"

Chi Chi run lên, không nhịn được mà nuốt nước bọt: "Không... Không biết."

Công Chúa bỗng cười một tiếng, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng đột nhiên nở nụ cười, giống như là viên ngọc trai gặp ánh mặt trời, toả ra ánh sáng chói loà dưới đáy biển.

Chi Chi hơi sững sờ, có chút ngẩn ngơ nhìn người trước mặt.

Hắn hơi nghiêng đầu, đầu lưỡi đỏ hồng lộ ra, hắn liếm môi mình, tựa hồ là đang suy tính xem nên dùng cách nào để hưởng thụ con mồi trước mặt.

Chi Chi kinh sợ.

Nàng sợ hãi lui về phía sau, thậm chí còn muốn chạy trốn khỏi giường, mà nàng cũng đã thực sự bỏ chạy.

Nàng vừa mới xuống khỏi giường, eo liền bị ôm lấy, tiếng cười khẽ của đối phương vang lên sau lưng: "Ta đã nghĩ xong nên đánh vào đâu Chi Chi rồi."

Tiếng kinh hô của Chi Chi chỉ vang lên được một nửa, nửa còn lại đã bị nuốt lấy.

Trong phòng nến đỏ cháy bập bùng, phát ra tiếng lách tách.

https://thuviensach.vn

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Chi Chi thật sự không chịu nổi nữa, ánh sáng chiếu qua màn che xuyên vào trong giường, nàng ho khan mấy tiếng, không nhịn được mà sờ cổ họng mình.

Chi Chi cắn môi, lại đưa tay ra sờ người đang nằm trong chăn, giọng nói vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng còn mang theo chút khàn khàn: "Công Chúa, trời đã sáng rồi."

"Ừ." Đối phương nhẹ giọng đáp một tiếng.

Chuyện này tạm thời cho qua, nhưng Công Chúa bắt đầu đề phòng Chi Chi.

Không nói đến mấy nha hoàn cả ngày kè kè bên Chi Chi, nếu ban đêm Công Chúa không đến thì cũng vẫn có Phi Nhạn gác đêm.

Lỗ tai Phi Nhạn nhạy bén hơn Thải Linh và Linh Tiên nhiều, Chi Chi chỉ lật người thôi nàng ta cũng có thể tỉnh lại.

Chi Chi phiền não vô cùng, nhưng điều khiến nàng phiền não nhất chính là, nàng không đến tháng.

Đã một tháng trôi qua kể từ khi nàng bỏ trốn khỏi phủ Công Chúa.

Dường như lần trước bị Công Chúa hù doạ nên đến tận bây giờ vẫn không thấy mặt Thẩm tỷ tỷ đâu.

Chi Chi không biết Giấm bảo trong bụng nàng đã tái tạo lại thân xác chưa, cả ngày luôn lo lắng sợ hãi, rất sợ Công Chúa phát hiện ra bụng nàng đang lớn dần.

***

https://thuviensach.vn

Chi Chi vốn tưởng rằng Thải Linh sẽ là người phát hiện ra chuyện nàng không đến tháng, vậy nhưng hết lần này tới lần khác lại là Công Chúa phát hiện trước.

Hắn dùng bữa với Chi Chi, giống như vô tình hỏi có phải tháng này Chi Chi chưa đến tháng hay không.

Lúc hắn hỏi, vành tai có hơi đỏ, tựa hồ hơi xấu hổ.

Chi Chi cứ thế đánh rơi thẳng cái thìa vào trong bát, nàng vội vàng nhặt lên: "Sắp tới rồi."

Nói dối trắng trợn, Công Chúa nhìn sườn mặt Chi Chi, hắn mím môi: "Thải Linh, mời Tằng đại phu tới."

Chi Chi lập tức biến sắc.

***

Rất nhanh sau đó Tằng đại phu đã tới nơi.

Công Chúa đứng phía sau bình phong, không hề ra mặt.

Tằng đại phu chỉ cho rằng thân thể Chi Chi không thoải mái nên cũng không nghĩ quá nhiều, còn hỏi tình hình ăn ngủ dạo gần đây của Chi Chi.

Trong lòng Chi Chi có quỷ, nào dám nói nhiều, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều, nàng hy vọng y thuật của Tằng đại phu kém cỏi thêm chút nữa.

"Cái này..." Tằng đại phu vừa bắt mạch liền sợ đến đổ mồ hôi lạnh: "Sao có thể?"

Chi Chi không kìm được mà nhìn về phía Công Chúa, nàng ngồi trên giường có thể thấy Công Chúa, chỉ có Tằng đại phu ở bên ngoài bình phong là không nhìn thấy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tằng đại phu bắt mạch cho Chi Chi bằng một sợi dây.

Công Chúa rũ mắt, không nhìn rõ vẻ mặt.

Tằng đại phu lau mồ hôi lạnh trên trán, đổi tay bắt mạch, sau khi bắt mạch xong, mồ hôi lạnh chảy ra nhiều hơn.

Hắn nhìn sang Thải Linh đang đứng bên cạnh: "Làm phiền cô nương chuyển tay khác cho Ngũ di nương."

Thải Linh nghe vậy thì làm theo, nàng ta đi ra phía sau bình phong, hành lễ với Công Chúa rồi mới đi đến bên người Chi Chi.

Nàng ta gỡ sợi dây ra khỏi tay trái của Chi Chi, buộc sang bên tay phải.

Lúc này Tằng đại phu cũng đổi hết tay này sang tay kia, Thải Linh nhìn thấy thì hỏi: "Tằng đại phu, Ngũ di nương có chuyện gì không?"

Tằng đại phu cười khổ: "Thực ra cũng không phải chuyện gì xấu, chẳng qua Ngũ di nương đây chính là hỉ mạch."

Chi Chi gỡ vội sợi dây trên tay ra, cúi thấp đầu.

Chỉ là đầu vừa cúi xuống, nàng liền phát hiện có người sờ đầu nàng.

Chi Chi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Công Chúa.

Công Chúa cười với nàng, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ."

***

Sau khi Tằng đại phu rời đi, trong lòng Chi Chi vô cùng bất an lo lắng.

Trái lại vẻ mặt Công Chúa khá tốt, nhưng mà lại nhìn Chi Chi bằng ánh mắt kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Đúng là nên thấy kỳ lạ, vì Chi Chi đã uống canh tránh tử mà còn có thể mang thai, chuyện này nghĩ kiểu gì cũng thấy kỳ quái, nhưng hắn không hỏi Chi Chi.

Chi Chi luôn cảm thấy đối phương nhìn thấu tâm tư của nàng, thậm chí cả những bí mật mà nàng chôn giấu ở nơi sâu nhất.

Vậy nhưng nếu như nàng thẳng thắn với đối phương, nhất định nàng sẽ bị thiêu chết, người có thể nhìn thấy quỷ đều là tà ma, chứ đừng nói đến chuyện nàng là người đã từng chết đi mà lại sống lại một đời.

Chi Chi không dám nói, chỉ có thể giả ngu.

***

Chi Chi luôn sợ hãi Công Chúa sẽ bắt nàng uống hồng hoa, nhưng Công Chúa lại không làm như vậy.

Tằng đại phu nói Chi Chi có thai hơn một tháng, theo tính toán thì chính là vào cái lần Chi Chi tới tìm Công Chúa đó.

Hình như Công Chúa cho người điều tra cái gì.

Chi Chi không biết kết quả ra sao, nhưng Thanh Đại bị phạt.

Mà cũng thật kỳ quái, sau khi bị phạt xong Thanh Đại lại được ban thưởng.

Càng ngày Công Chúa càng bận rộn, nhưng đêm nào cũng sẽ tới.

Hắn vừa tới liền ngồi ở cuối giường nhìn chăm chú vào bụng Chi Chi.

Chi Chi sợ hãi, luôn muốn kéo chăn lên che đi.

https://thuviensach.vn

Công Chúa thấy vậy thì nở nụ cười, chẳng qua là nụ cười kia cực kỳ phức tạp, là nụ cười mà Chi Chi không tài nào hiểu nổi.

***

Trước khi bụng Chi Chi lộ rõ, Công Chúa mang đến cho Chi Chi một bức hưu thư.

"Từ nay nàng không còn là tiểu thiếp của Phò Mã nữa." Hắn đưa hưu thư trong tay cho Chi Chi, bên trong là chữ của Phò Mã, còn có con dấu và dấu tay của Phò Mã: "Nàng cầm lấy, bên sở công vụ cũng đã xử lý xong rồi."

Chi Chi hơi sửng sốt, nhận lấy hưu thư, nàng mở ra đọc qua một lượt: "Vậy... Bây giờ thiếp đã là người tự do?"

Nàng không giấu được ý cười, chỉ là vừa mới cười liền bắt gặp ngay ánh mắt âm trầm của Công Chúa.

"Người tự do?" Hắn thấp giọng lặp lại, nghiến răng nghiến lợi nói ra hai chữ: "Tưởng bở."

Chi Chi bèn ngoan ngoãn ngồi xuống.

***

Công Chúa đưa Chi Chi ra khỏi kinh thành.

Nàng còn chưa tỉnh ngủ đã bị Công Chúa kéo ra khỏi chăn, mãi đến khi xe chạy được nửa đường rồi nàng mới tỉnh hẳn.

Nàng vén màn che lên nhìn ra bên ngoài: "Công Chúa, chúng ta đi đâu vậy?"

"Rời khỏi kinh thành." Công Chúa ôm Chi Chi từ phía sau.

https://thuviensach.vn

Trong mắt hắn hiện lên vẻ bất an, nhưng cảm xúc này rất nhạt, nhạt đến mức Chi Chi hoàn toàn không nhìn ra.

***

Trước khi Chi Chi xuống xe ngựa.

"Phải nhớ ăn thật nhiều." Công Chúa mấp máy miệng, cuối cùng chỉ nói ra một câu này.

Chi Chi cũng có chút luống cuống, nàng túm ống tay áo Công Chúa: "Công Chúa, đây là đâu?"

Nàng vừa mới nhìn trộm, xe ngựa đang đậu ở một nơi hết sức xa lạ, dường như chỗ này cách kinh thành khá xa.

Ánh mắt Công Chúa rất phức tạp, hắn chậm chạp gỡ tay Chi Chi ra rồi nói: "Phi Nhạn, đưa nàng xuống xe."

Nói xong liền quay mặt đi, không nhìn Chi Chi nữa.

Phi Nhạn vén màn che lên, nàng ta khẽ nói với Chi Chi: "Chủ tử, xuống thôi, chúng ta đến nơi rồi."

Chi Chi mờ mịt nhìn Phi Nhạn, nàng hơi chần chừ, cuối cùng vẫn dịch người qua.

Lúc xuống xe, nàng còn quay lại nhìn người trong xe thêm một lần, nhưng người trong xe vẫn quay mặt đi, không hề nhìn nàng.

***

Bây giờ nàng đã là người tự do, toàn kinh thành đều biết nàng bị hưu, nàng không còn là Chi Chi nhà họ Lâm nữa.

https://thuviensach.vn

Mấy nha hoàn kia cũng không gọi nàng là Ngũ di nương, mà chuyển sang gọi nàng là Đức phu nhân.

Hiện giờ ở bên cạnh nàng không chỉ có nha hoàn, mà còn có thêm hai thị vệ, đúng rồi, Tằng đại phu cũng tới cùng nàng.

Ngày nào Tằng đại phu cũng bắt mạch cho Chi Chi.

Dù nói như thế này có vẻ không đúng lắm, nhưng Chi Chi luôn cảm thấy hình như sau khi rời khỏi phủ Công Chúa Tằng đại phu trở nên rất vui vẻ.

Hắn phụ trách kê đơn thuốc dưỡng thai cho Chi Chi, lúc Tằng đại phu sắc thuốc, Chi Chi nghe thấy hắn lẩm nhẩm xướng khúc, cơ thể còn lắc lư theo.

"Tằng đại phu, ngươi hát gì vậy?" Chi Chi hỏi bất thình lình.

Tằng đại phu sợ hết hồn, nghiêng đầu nhìn thấy Chi Chi đội mũ rèm, chỉ lộ ra đôi mắt thì cười nói: "Đức phu nhân, sao người lại ra đây?"

"Trong phòng bí bách."

Dường như nơi này là ngoại ô kinh thành, căn nhà này bao gồm năm toà nhà lớn, trong nhà còn có một cái sân rộng, trồng rất nhiều hoa.

Lúc không có việc gì làm Chi Chi thường thích lang thang ở đó.

Nụ cười trên mặt Tằng đại phu càng trở nên hiền hậu, hắn nhìn bụng Chi Chi, bây giờ đã vào hạ, bụng Chi Chi cũng lớn lên: "Hôm nay Giấm bảo có nghe lời không?"

Chi Chi nói với mọi người xung quanh, nhũ danh của hài tử là Giấm bảo.

https://thuviensach.vn

Ban đầu mọi người đều có chút ngơ ngác, bởi vì chưa từng thấy nhũ danh nào kỳ quái như vậy.

Nhưng Chi Chi rất kiên quyết, nên mọi người liền theo Chi Chi gọi đứa trẻ là Giấm bảo.

Chi Chi sờ bụng mình: "Nhắc đến lại thấy kỳ lạ, mấy ngày hôm nay bảo bảo rất quấy."

Đúng lúc này, Phi Nhạn bỗng vọt vào.

Nàng ta chạy về phía Chi Chi, vừa tới nơi liền quỳ sụp xuống đất.

"Chủ tử."

Từ trước đến nay Chi Chi chưa từng thấy Phi Nhạn run rẩy như thế, cho tới bây giờ nàng ta đều vui giận không lộ ra ngoài.

"Sao vậy? Ngươi đứng lên nói chuyện đi."

Phi Nhạn không ngẩng đầu lên, bàn tay trong ống tay áo nắm thành quyền: "Chủ tử, Đại chủ tử..."

Công Chúa làm sao?

Phi Nhạn gục thấp đầu: "Đại chủ tử mất tích."

Chi Chi chớp mắt: "Vậy là sao?"

Lúc này Phi Nhạn mới ngẩng đầu lên, hốc mắt nàng ta đã đỏ bừng.

"Nô tài vẫn luôn nói dối chủ tử, thật ra mấy tháng nay Đại chủ tử đi cứu tế. Vùng Tây Nam có ôn dịch, tất cả năm thành trì đều là bệnh nhân ôn dịch. Đại chủ tử đã đi từ rất sớm, nhưng tốc độ lan truyền của ôn dịch quả

https://thuviensach.vn

thực là quá nhanh. Bây giờ Đại chủ tử vẫn chưa trở lại, mà hôm nay nô tỳ nhận được thư của Phò Mã, nói Đại chủ tử ngài ấy..."

Đời trước cũng có ôn dịch ở Tây Nam, nhưng người tới cứu tế không phải là Công Chúa, mà là...

Trong đầu Chi Chi hiên lên một gương mặt.

Người cứu tế đời trước là Thái Tử.

Khi ấy Thái Tử tới cứu tế còn khiến Hoàng Thượng nổi giận, bởi vì hắn ta hạ lệnh nhốt toàn bộ bệnh nhân ôn dịch vào trong thành, sau đó phóng hoả đốt thành.

Hiện tại Thái Tử đã chết, nhưng kiểu gì cũng không thể đến lượt Công Chúa phải đi, chẳng phải Hoàng Thượng vẫn còn hai nhi tử hay sao?

Hết chương 71.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nếu Như Còn Sống Thì Nên Xuất Hiện Từ Sớm Rồi Mới Phải

Biên tập: B3

"Phò Mã cũng đi cùng đúng không?" Chi Chi suy nghĩ một lát mới hỏi.

Phi Nhạn đáp phải.

Chi Chi an ủi Phi Nhạn: "Hắn là sẽ không có chuyện gì đâu."

Công Chúa đã được định trước là sẽ lên làm Hoàng Đế, Chi Chi không hề cảm thấy hắn sẽ bỏ mạng trong một trận ôn dịch.

Phi Nhạn cau mày, tựa hồ không hiểu lắm, chính xác mà nói là thấy khó hiểu trước thái độ lạnh lùng của Chi Chi.

Đúng là lạnh lùng, bởi khi Chi Chi nghe thấy Công Chúa xảy ra chuyện, biểu tình chẳng có mấy thay đổi, cứ như khi nghe thông báo bữa tối nay sẽ ít hơn một món ăn vậy.

Nếu là Công Chúa, khi hắn biết Chi Chi xảy ra chuyện, cho dù chỉ là chuyện nhỏ đi chăng nữa, hắn cũng trở nên vô cùng căng thẳng.

Mặc dù Phi Nhạn tương đối ngờ nghệch về chuyện tình cảm, nhưng nàng ta cảm thấy tình cảm giữa Công Chúa và Chi Chi không hề bình đẳng.

Nhìn qua, Công Chúa có thân phận cao quý, quyền cao chức trọng, Chi Chi có thân phận bình thường, thậm chí chỉ giống như một con kiến

https://thuviensach.vn

hôi.

Nhưng Phi Nhạn thấy trong chuyện tình cảm, vị trí của hai người đã vừa vặn tráo đổi lại cho nhau.

Phi Nhạn nâng tay áo lên lau mắt: "Nô tỳ biết rồi."

Nàng ta đứng dậy, lui ra ngoài.

Chi Chi nhìn Phi Nhạn rời đi, tầm mắt chuyển sang Tằng đại phu: "Tằng đại phu, thuốc tối nay có thể cho bớt đắng hay không?"

"Thân thể Đức phu nhân yếu ớt, nếu như bớt đi một chút, thuốc này liền giảm đi một phần tác dụng." Tằng đại phu cự tuyệt Chi Chi.

Chi Chi cắn môi: "Thôi được."

***

Dù Chi Chi nói sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng mãi vẫn không nhận được tin tức của Công Chúa.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, cho đến khi hoàn toàn vào hạ.

Chi Chi ở ngoại ô nóng bức, cộng thêm việc đang có thai, buổi tối lăn qua lộn lại ngủ không ngon.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà mặt nàng đã gầy sọp đi, ăn cũng không thấy ngon, vừa ăn vào liền nôn hết ra.

Tằng đại phu kê đơn, nhưng cũng không có hiệu quả gì.

Thải Linh thấy vậy thì đặc biệt nôn nóng, nàng ta giúp Chi Chi quạt mát, nhưng Chi Chi vẫn cảm thấy nóng, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Mùa hè năm nay nóng khác thường, hơn nữa đã rất lâu rồi trời không mưa, sợ là sắp xảy ra hạn hán.

Chi Chi trở mình, khi nàng nằm nghiêng người, bụng có vẻ lớn hơn.

Nàng cầm khăn lụa lau mồ hôi trên trán, ánh mắt có chút mệt mỏi.

Nàng chưa từng nghĩ mang thai sẽ khó chịu như vậy, nàng rũ mắt nhìn bụng mình: "Thải Linh, ta sợ là không chống đỡ được tới khi Giấm bảo ra đời mất."

Thải Linh nghe vậy thì vội vàng nói: "Đức phu nhân, người chớ nói bậy bạ."

Chi Chi lắc đầu, sắc mặt tái nhợt: "Mấy hôm nay ta quá khó chịu, ăn vào là nôn ra."

Nàng trầm ngâm nhìn bát thuốc an thai đang đặt trên bàn cho nguội: "Hôm nay không uống thuốc có được không?"

Mặc dù nàng hỏi như vậy, nhưng Thải Linh không trả lời, nàng liền tự mình ngồi dậy: "Thôi, muội lấy cho ta uống luôn bây giờ đi, ta muốn uống."

Thải Linh cắn chặt môi: "Đức phu nhân, hay là để nô tỳ đi lấy băng tới."

"Băng?" Chi Chi nhìn Thải Linh: "Không phải vốn dĩ đã không có sao, đâu có ai đưa tới?"

Công Chúa xảy ra chuyện, Phò Mã cũng ở ngoài, làm gì còn ai chú ý tới nàng.

Chi Chi lại lau mồ hôi trên trán: "Thải Linh, muội bưng thuốc tới đây đi, đừng dỗ ta nữa."

https://thuviensach.vn

Sau khi uống thuốc xong, nàng liền nằm xuống.

Nằm một hồi, nàng giục Thải Linh đi nghỉ ngơi.

"Muội đã mệt mỏi cả ngày rồi, đi về nghỉ ngơi đi."

"Nô tỳ ở đây giúp Đức phu nhân quạt mát, buổi tối phu nhân ngủ không ngon, Giấm bảo cũng ngủ không được ngon." Thải Linh khuyên Chi Chi.

Chi Chi lắc đầu: "Ta tự quạt được rồi, muội mau đi nghỉ ngơi, ngày mai còn phải giúp ta quạt nữa chứ. Buổi tối muội không ngủ, ngày mai lấy đâu ra sức?"

Hôm trước Linh Tiên bị cảm, bây giờ vẫn không rời được khỏi giường, nếu như Thải Linh cũng bị bệnh, bên cạnh Chi Chi liền không có ai hầu hạ.

Tuy Phi Nhạn giỏi võ công nhưng lại vụng về, không biết chăm sóc người mang thai.

Phải nói đến như vậy, Thải Linh mới chịu miễn cưỡng đi nghỉ ngơi, trước khi đi còn nói với Chi Chi, nếu như đêm nàng không ngủ được thì nhớ gọi nàng ta.

Chi Chi cố gắng nhắm mắt lại để ngủ, nhưng chỉ cảm thấy như cả người nằm trên lò lửa, mà Giấm bảo cũng không nghe lời, liên tục cựa quậy.

Chi Chi nằm trên giường, ăn mặc đơn giản, chỉ mặc mỗi một tấm áo lụa, dường như có thể lộ ra cả da thịt, nhưng cho dù như vậy thì nàng vẫn thấy nóng nực vô cùng.

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ tới Thất Tịch năm ngoái, khi ấy nàng nhận được một chiếc mặt nạ Tất Phương điểu, tấm mặt nạ kia thật đẹp, đẹp hơn nhiều so với mặt nạ ác quỷ của Công Chúa.

Nghĩ ngợi vẩn vơ, Chi Chi dần thiếp đi, chẳng qua là ban đêm tỉnh lại mấy lần.

***

Mùa hè chính là như vậy, ban ngày tiếng ve kêu khiến người ta buồn bực.

Chi Chi uống canh hạt sen, canh này không được ướp lạnh, chỉ đặt lên bàn, rõ ràng là đang chờ nó nguội, nhưng lại càng ngày càng nóng.

Chi Chi biết bây giờ tất cả mọi người trong nhà đều đang lo lắng cho nàng, thật ra thì mọi người cũng vì nàng mà ăn không ngon ngủ không yên, nhưng vì phải chăm sóc cho nàng mà không ai dám nói ra.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì, Chi Chi cũng không hề hay biết.

Lần trước Phi Nhạn đem chuyện Công Chúa mất tích nói với Chi Chi, Thải Linh âm thầm tới tìm Phi Nhạn, sau này bên ngoài xảy ra bất cứ chuyện gì, Chi Chi liền không tài nào được biết nữa.

Cho dù có hỏi, e là mấy nha hoàn này cũng sẽ tìm cách dỗ dành nàng.

Mặc dù không biết tình hình hiện tại của Công Chúa và Phò Mã, nhưng sợ là cũng không khá hơn chút nào.

Nếu như so sánh thì chắc chắn nàng sẽ thoải mái hơn.

Thải Linh nhìn Chi Chi uống xong canh hạt sen thì vui mừng: "Đức phu nhân, hôm nay khẩu vị của người đã tốt hơn nhiều rồi."

https://thuviensach.vn

Chi Chi cười với nàng ta, chỉ là nàng vừa mới mỉm cười đã vội đưa tay bịt miệng.

Sau đó Chi Chi phun toàn bộ những thứ vừa ăn được ra ngoài.

Tằng đại phu nói đây là nôn nghén khi mang thai, hơn nữa lại là mùa hè, oi bức nóng nực, nên Chi Chi mới khó chịu như vậy.

Dù tinh thần của Chi Chi không tốt, nhưng tâm tình khá tốt, cũng không vì thân thể khó chịu mà khóc nháo, nàng chỉ lặng lẽ chịu đựng.

***

Cuộc sống cứ như vậy mà từ từ trôi qua, bụng Chi Chi càng ngày càng lớn, nhưng cơ thể càng ngày càng gầy.

Y phục vốn vừa người giờ đã trở nên rộng hơn.

Nàng đứng ở đó, Thải Linh luôn cảm thấy như Chi Chi sắp bị gió thổi bay, đấy là trong trường hợp có gió, đang là mùa hè nên đến gió cũng khan hiếm.

Mỗi ngày Chi Chi đều phải cưỡng ép chính mình uống thuốc ăn cơm, ăn vào liền nôn ra, nôn xong lại tiếp tục ăn.

Những người xung quanh nhìn mà không thể đành lòng được, trong lòng Thải Linh sốt ruột đến rơi nước mắt, Phi Nhạn cũng không nhìn nổi, nói phải đi kinh thành.

Chi Chi ngăn cản Phi Nhạn: "Ngươi đi kinh thành làm gì?"

"Nô tỳ... Nô tỳ đi lấy cho chủ tử khối băng."

"Băng? Hiện giờ chắc là chỉ trong hoàng cung mới có một chút." Chi Chi cũng không phải người ngu, hiện giờ đang đại hạn, hai tháng không

https://thuviensach.vn

mưa lấy một giọt, sông hồ sắp bị hun đến trơ đáy rồi, lấy đâu ra băng cho nàng dùng.

Nếu như có thì đã sớm đưa tới, hẳn là hiện tại mấy vị quý nhân trong kinh thành kia cũng đang phải chịu đựng giống nàng, đều bị hầm nhừ.

***

Công Chúa đã mất tích được hai tháng.

Hai tháng này, Chi Chi bắt đầu nghĩ đến, liệu người này có còn sống hay không?

Nếu như còn sống thì nên xuất hiện từ sớm rồi mới phải.

Chi Chi đột nhiên nghĩ, phần lớn những chuyện xảy ra trong đời này của nàng đều không giống với đời trước, mà nàng lại hút đi long khí của Công Chúa, liệu như vậy có làm sửa lại số mạng của Công Chúa hay không?

Nếu sửa lại, chẳng lẽ bây giờ Công Chúa đã chết?

Hết chương 72.

Lời của Bê Ba: Chương này rất ngắn, còn chưa đến 2k chữ nữa là. Mọi người có thấy ngắn không?

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Dường Như Nước Mắt Là Vô Tận, Nỗi Tủi Thân Cũng Vậy

Thực ra Chi Chi cũng không đến mức quá khổ sở, mỗi ngày nàng đều cố gắng ăn, ép mình phải ăn.

Ăn mười phần, nôn chín phần, vậy là ít nhất vẫn còn lại một phần trong bụng.

Ngày nào Thải Linh cũng dùng thước dây đo bụng Chi Chi, kiểm tra xem đứa bé trong bụng có lớn lên hay không.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Thải Linh vừa mới đo xong thì bên ngoài chợt nổi lên tiếng ồn ào.

Chi Chi mặc áo vào: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Thải Linh cũng không biết, nàng ta bảo Chi Chi nghỉ ngơi ở trong phòng, còn mình thì đi ra ngoài.

Hai thị vệ và Phi Nhạn đang cầm đao ngăn trước mặt, nhưng bọn họ đang lui từng bước về sau.

Trước mặt bọn họ là mấy chục người y phục tả tơi, khiến cho người khác sợ hãi chính là trên mặt mũi bọn họ còn có những chỗ bị hư thối, chứ đừng nói tới bàn tay lộ ra bên ngoài.

Những người này là nạn dân ở vùng ôn dịch, nhưng tại sao lại tới được nơi này.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của bọn họ lộ rõ khao khát: "Các lão gia phu nhân, xin hãy thương xót chúng ta. Chúng ta chỉ muốn xin một chút đồ ăn thôi."

Thị vệ hô to: "Cút ra ngoài, nếu không đừng trách bọn ta không khách khí."

Nạn dân nghe được lời này thì nổi giận: "Được lắm, các ngươi chém đi, máu trên người chúng ta mà bắn vào người các ngươi thì các ngươi liền xong đời."

"A Tú, ngươi nhìn, nơi đó có dược liệu, trong số bọn họ có đại phu." Đột nhiên có một nạn dân hô lên.

"Đại phu? Đại phu ở đâu?"

"Có phải bọn họ giấu đại phu ở trong phòng không?"

"Chúng ta muốn đại phu giúp chúng ta chữa trị!"

Vẻ mặt của những nạn dân kia bỗng trở nên kích động, xông thẳng vào bên trong.

Hai thị vệ và Phi Nhạn thấy vậy thì dùng vũ khí trong tay ngăn cản.

Nhưng không biết những nạn dân này là bị ma nhập hay là bị làm sao, thấy đao kiếm vẫn còn cố tình nhào đến.

Bọn họ là trốn từ Tây Nam tới, đồ ăn mang theo đã sớm không còn.

Bọn họ không dám đi trên đường chính, chỉ có thể đi đường mòn, nếu đi ngang qua nơi nào có người, liền đến cửa xin ăn.

Ban đầu bọn họ chỉ là muốn xin ăn, nhưng những người khác lại coi bọn họ như chuột cống, tránh không kịp, còn dùng ánh mắt chán ghét kinh sợ mà nhìn bọn họ.

https://thuviensach.vn

Bọn họ có tội sao? Bọn họ chỉ bị bệnh thôi.

Dần dần, suy nghĩ của những nạn dân này đã trở nên vặn vẹo, bọn họ gặp nơi nào có người ở liền cứ thế xông thẳng vào.

Dù đối phương có bị lây nhiễm ôn dịch hay không thì cũng đâu có liên quan gì tới bọn họ, bọn họ không sống được, tại sao những người này lại được sống?

Càng đến gần kinh thành, oán khí trong lòng bọn họ càng trở nên nặng nề.

Nơi đó của bọn họ dân chúng lầm than, vậy mà những người này vẫn còn được hưởng thụ cuộc sống an nhàn sung sướng.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà ông trời bất công như thế?

***

Chi Chi ngồi ở trong phòng, phát hiện tiếng ồn ào bên ngoài càng ngày càng lớn thì đi tới cửa.

Nàng vừa mới mở cửa ra liền thấy Thải Linh và Linh Tiên chạy vào.

Hai nha hoàn nhìn thấy Chi Chi thì vội vàng chạy tới: "Đức phu nhân, người chớ đi ra."

Hai nha hoàn khép cửa rồi khoá lại từ bên ngoài.

Chi Chi sửng sốt, lúc này chỉ có một mình nàng ở trong phòng: "Thải Linh, Linh Tiên, rốt cuộc là sao?"

https://thuviensach.vn

Giọng Thải Linh có chút run rẩy: "Đức phu nhân, bên ngoài có một đám nạn dân, Phi Nhạn cùng với Lưu Phong, Lưu Vân đang ngăn cản. Nhưng bởi vì đối phương là nạn dân nên ngăn cản có chút khó khăn, vì bọn họ căn bản không sợ chết."

Chi Chi kinh ngạc: "Cái này..."

Nàng không nghĩ ra biện pháp nào, nhưng để cho mấy nha hoàn ngăn cản ở bên ngoài, nàng trốn ở bên trong, lương tâm Chi Chi không cho phép.

"Những người đó muốn gì sao? Nếu họ muốn gì thì cho bọn họ đi."

Sắc mặt Thải Linh tái nhợt: "Bọn họ muốn Tằng đại phu chữa bệnh cho bọn họ, nhưng Tằng đại phu còn phải bốc thuốc an thai cho phu nhân, nếu Tằng đại phu khám bệnh cho bọn họ, chẳng may lây nhiễm ôn dịch thì phu nhân phải làm thế nào?"

Chi Chi nào đã gặp qua những chuyện này, nàng chỉ là một nữ nhân thường dân, đọc sách cũng không nhiều.

Một nữ nhân bạc nhược, lại vác theo cái bụng to.

***

Ngoài tiền viện, Phi Nhạn cùng Lưu Phong, Lưu Vân thấy những nạn dân kia càng ngày càng trở nên kích động thì cũng không để ý nhiều nữa, mặc dù không thể sử dụng đao kiếm chém bị thương bọn họ, nhưng có thể dùng cách đá bay.

Bọn họ dùng nội lực làm vũ khí, chẳng qua lẫn trong những người này lại có nữ nhân và hài tử, Phi Nhạn và Lưu Phong, Lưu Vân đều có chút không nỡ hạ thủ.

https://thuviensach.vn

Một phụ nhân cao tuổi trong số họ phát hiện ra điều này, bà ta đẩy tôn tử của mình lên: "Tiểu Vũ, con cùng đi với nãi nãi, con tới cắn chân bọn họ."

Nói xong, bà ta đẩy tôn tử của mình tới.

Tiểu Vũ là một hài tử gầy yếu, bảy tám tuổi mà nhìn cứ như ba bốn tuổi là cùng.

Cậu bé nghe lời nãi nãi vọt tới, Lưu Phong chỉ lo ngăn cản những người lớn đang kích động kia nên không chú ý, mãi đến khi trên đùi đau nhói mới phát hiện trên chân mình có một đứa bé.

Phi Nhạn ở bên cạnh nhìn thấy thì nổi giận, nàng ta giơ chân đá bay đứa bé kia, nàng ta không thể chịu nổi nữa rồi, tức giận rống to: "Được lắm, là các ngươi muốn tìm cái chết, hôm nay ta thành toàn cho các ngươi."

Nói xong, nàng ta xé vạt áo của mình xuống, tạo thành một cái bịt mặt đơn giản.

Nàng ta che lên mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt, sát ý trong mắt hiện rõ.

Lưu Vân thấy huynh đệ của mình bị cắn cũng nổi giận phừng phừng, cùng với Phi Nhạn, bọn họ không buồn để ý tới việc đối phương là nạn dân nữa, cứ đụng phải là trực tiếp rút đao giết chết.

Mãi tới khi Phi Nhạn và Lưu Phong, Lưu Vân thật sự giết người, mấy nạn dân kia mới bắt đầu thấy sợ.

Bọn họ không dám xông về phía trước nữa, có người còn quỳ mọp xuống đất: "Van cầu các người, chúng ta chỉ muốn sống thôi mà."

Phi Nhạn cười nhạt: "Các ngươi muốn sống liền không để cho người khác sống sao? Cút ra ngoài!"

https://thuviensach.vn

***

Chi Chi ngồi trong phòng rất lâu, Thải Linh và Linh Tiên mới mở cửa ra.

Các nàng vừa mở ra liền nói: "Đức phu nhân, những người đó đã đi rồi. Phi Nhạn cho bọn họ chút thức ăn rồi đuổi bọn họ đi."

"Không sao chứ?" Chi Chi lộ ra ý cười.

Nhưng Thải Linh và Linh Tiên lại không cười nổi, các nàng do dự một lát mới nói: "Lưu Phong bị nạn dân cắn, hơn nữa hiện giờ ngoài tiền viện còn có mấy cỗ thi thể."

Thải Linh nhìn Chi Chi: "Hôm nay phu nhân không nên ra ngoài nữa, nô tỳ sẽ xử lý tốt, Tằng đại phu đã giúp Lưu Phong chữa trị rồi."

***

Nhưng sau khi Lưu Phong bị cắn không bao lâu đã phát sốt.

Hắn bị cắn nên không để cho Phi Nhạn và Lưu Vân xử lý những thi thể kia mà tự hắn di dời thi thể ra ngoài, lại cọ rửa sạch tiền viện, về sau cũng không dám bước vào trong viện nữa mà cứ ngồi ở cổng.

Tằng đại phu kiểm tra vết thương của Lưu Phong, vừa nhìn thấy liền cau mày.

Đứa bé kia cắn cực mạnh, vết thương nhìn qua có chút dữ tợn.Lưu Phong ngồi dưới đất thở dốc: "Tằng đại phu, không phải chữa trị cho ta đâu, hay là ta cứ ra ngoài trước thôi."

Tằng đại phu lắc đầu: "Ngươi đừng vội, để ta thử xem đã."

Nói xong, Tằng đại phu đứng lên, quay về chỗ hắn bốc thuốc.

https://thuviensach.vn

***

Buổi tối Lưu Phong liền hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Lưu Vân và Phi Nhạn dùng tấm vải sạch chuyển hắn lên giường.

Thuốc Tằng đại phu sắc cần phải uống một ngày ba lần, vì bây giờ Tằng đại phu đang giúp Lưu Phong sắc thuốc nên thuốc an thai của Chi Chi được hắn giao cho hai nha hoàn Thải Linh và Linh Tiên đi sắc, còn hắn không đụng tới nữa.

Chuyện này không thể nghi ngờ chính là hoạ vô đơn chí.

Chi Chi muốn tới thăm Lưu Phong nhưng mọi người không cho nàng đi, thậm chí Phi Nhạn đã chạm qua nạn dân cũng tránh xa Chi Chi.

Hiện tại chỉ có hai nha hoàn Thải Linh và Linh Tiên ở bên cạnh hầu hạ Chi Chi, đồ ăn cũng do các nàng nấu, bận rộn vô cùng, cả người gầy đi không ít.

Mà đáng sợ nhất là, mấy ngày sau trên người Lưu Phong bắt đầu phát ban, chạm vào chảy ra máu đen.

Lưu Phong bị nhiễm ôn dịch, Tằng đại phu cho hắn uống rất nhiều thuốc, nhưng bệnh tình của hắn càng ngày càng nặng, phát ban trên người cũng càng ngày càng nhiều.

Hắn yêu cầu rời khỏi nơi này, hắn muốn tìm một chỗ nào đó tự chôn mình, nhưng Lưu Vân và Phi Nhạn không chịu.

Chi Chi cũng biết chuyện của Lưu Phong, nàng hỏi Thải Linh: "Liệu Lưu Phong có thể tốt lên không?"

Mấy người Lưu Phong cũng chỉ vì bảo vệ nàng.

https://thuviensach.vn

"Sẽ tốt lên thôi, người hiền sẽ được trời phù hộ." Thải Linh nói.

***

Mọi người hoàn toàn cách ly Chi Chi và Lưu Phong, sợ Chi Chi bị lây bệnh.

Lúc này cũng chỉ có Tằng đại phu ra vào căn phòng của Lưu Phong, thế nhưng Chi Chi lại vẫn ngã bệnh.

Sau giờ Ngọ một ngày kia, Chi Chi phát sốt nhẹ, buổi tối liền hôn mê bất tỉnh.

Thải Linh và Linh Tiên lo sốt vó, bởi vì triệu chứng của Chi Chi giống hệt với triệu chứng vài ngày trước của Lưu Phong.

Tằng đại phu xem mạch qua sợi chỉ, vừa xem cũng kinh sợ.

Theo mạch tượng thì bên ngoài nóng bên trong lạnh, hắn còn nghe Thải Linh nói hiện tại mặt Chi Chi đỏ gay, nhưng cả người không hề có mồ hôi.

Cái này... Đây là...

Ôn dịch.

Tằng đại phu tái mặt, bọn họ hoàn toàn không ngờ Chi Chi lại bị nhiễm ôn dịch.

Mấy ngày nay bọn họ rất sợ Chi Chi bị lây bệnh, tất cả những đồ đạc mà Chi Chi tiếp xúc đều phải cẩn thận ngàn vạn lần, thậm chí ai đã từng tiếp xúc với Lưu Phong cũng không dám xuất hiện trước mặt Chi Chi.

Bọn họ còn cho Chi Chi uống thuốc ngừa ôn dịch ngay từ đầu.

https://thuviensach.vn

Nhưng có lẽ do thân thể Chi Chi quá yếu, vậy mà lại thành người đầu tiên bị lây bệnh.

Thải Linh và Linh Tiên vừa nghe là ôn dịch thì cả hai nha hoàn liền mềm nhũn cả chân tay, cứ thế ngã ngồi xuống đất.

Phi Nhạn nắm chặt đao trong tay, căn bản không thốt ra được lời nào.

Tằng đại phu suy nghĩ chốc lát: "Phi Nhạn cô nương, ta viết một bức thư, làm phiền ngươi đưa tới phủ của Hứa thái y trong kinh thành. Ông ấy và ta có chút giao tình, đọc thư có lẽ sẽ đồng ý tới."

Phi Nhạn đương nhiên là đáp ứng.

***

Lúc trở lại Phi Nhạn thật sự dẫn theo một người.

Năm nay Hứa thái y vừa mới bốn mươi, ông thấy Tằng đại phu thì chào hỏi, rồi hỏi kỹ tình huống, sau đó tới khám cho Chi Chi.

Một lát sau, Hứa thái y đi ra: "Tằng đệ, xin ra đây một lát."

Hứa thái y là ngự y ở trong cung, là người chuyên môn chẩn mạch cho Thái Hậu nên cũng không thể ở lại lâu, ông để lại một đơn thuốc.

Tằng đại phu dùng đơn thuốc này sắc thuốc cho Lưu Phong uống thử trước, nếu như Lưu Phong dùng có chuyển biến tốt thì sẽ giảm bớt lưu lượng, rồi mới sắc cho Chi Chi uống.

Ngày nào Thải Linh và Linh Tiên cũng giúp Chi Chi xoa bóp toàn thân, vì nàng không tài nào ngồi dậy khỏi giường được.

***

https://thuviensach.vn

Một buổi tối, khi Thải Linh lau lưng cho Chi Chi thì bỗng phát hiện sau lưng Chi Chi có một nốt đỏ.

Dường như nốt đỏ kia đã có dấu hiệu thối rữa.

Thải Linh cả kinh, nàng ta thu lại cảm xúc trong mắt, vẫn bình tĩnh mặc y phục giúp Chi Chi.

Linh Tiên bên cạnh cũng nhìn thấy, nàng ta vội vàng đi tới trước mặt Chi Chi: "Bây giờ phu nhân có cảm thấy khá hơn chút nào không?"

Chi Chi gắng gượng cười một tiếng, nàng trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy hình như trăng đã tròn rồi: "Thải Linh, Linh Tiên, sắp tới Thất Tịch rồi đúng không?"

"Đúng vậy, phu nhân, sắp rồi."

Chi Chi lau người xong liền nằm xuống ngủ, chẳng qua là ngủ không yên, lông mày luôn nhíu lại.

Thật ra nàng đau vô cùng, cả người chỗ nào cũng đau, nhưng nàng cảm thấy mình đã quá phiền phức rồi.

Chi Chi mơ màng ngủ, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo kia lại khiến nàng thoải mái hơn, lông mày vẫn luôn nhíu chặt cũng chậm rãi giãn ra.

Hàng mi dài của nàng hơi run rẩy, rồi từ từ mở mắt.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, Chi Chi nhìn thấy rõ ràng người trước mặt.

Người kia có một đôi mắt màu trà cùng với gương mặt gần như hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

"Công Chúa?" Chi Chi khẽ nói thành lời.

Nàng có chút không dám tin mà nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Đối phương xoa má nàng, giọng nói rất dịu dàng: "Ừ, ta về rồi."

Chi Chi chớp mắt, chỉ trong nháy mắt này nước mắt liền chảy ra.

Nàng giống như con thú nhỏ rốt cuộc gặp được chủ nhân của mình, hoặc giống như một chiếc thuyền phiêu bạt nay tìm được bến đậu.

Nàng không tự chủ được mà chui vào trong lòng đối phương, giọng nói vừa yếu ớt vừa nhỏ, còn mang theo một bụng tủi thân: "Thiếp đau lắm, còn không ngủ ngon."

Nàng nhịn lâu như vậy, cuối cùng hoàn toàn để lộ ra vẻ mềm yếu trước mặt đối phương.

Dù sao nàng cũng mới chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, đã mang thai, lại còn bị thai hành suốt mấy tháng trời.

Không có người thân ở bên cạnh, lại sợ mọi người chê nàng phiền toái, vì thế cứ luôn nén khó chịu, không kêu đau, cũng không khóc.

Nhưng khi vừa nhìn thấy nam nhân ở trước mắt này, rốt cục nàng không nhịn được nữa.

Dường như nước mắt là vô tận, nỗi tủi thân cũng vậy.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chi Chi Đưa Tay Ra Ôm Cổ Đối Phương Theo Thói Quen

Biên tập: B3

Hôm sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên Chi Chi làm là nhìn sang bên cạnh, trống trơn, trên giường chỉ có một mình nàng.

Đêm qua nàng mơ ngủ sao?

Nàng lại nằm mơ thấy Công Chúa.

Chi Chi xoay người, vừa nghiêng người liền nghe thấy tiếng nói ngoài cửa.

Chắc là Thải Linh hoặc Linh Tiên tới hầu hạ nàng rời giường.

Chi Chi ho khẽ hai tiếng, bên tai nghe được tiếng bước chân.

Tiếng bước chân dừng lại bên mép giường nàng.

"Dậy rồi?"

Chi Chi hơi sửng sốt, bởi giọng nói nàng nghe được là của Công Chúa.

Nàng quay đầu nhìn, phát hiện người đứng bên mép giường của nàng thật sự là Công Chúa.

Hôm nay Công Chúa mặc chính là nam trang.

https://thuviensach.vn

Khi mặc nam trang trông hắn bớt đi một phần lãnh diễm, nhưng lại nhiều thêm một phần tuấn mỹ, lông mày dày rậm, da thịt trắng như tuyết.

Mấy tháng không gặp, Công Chúa vẫn toả ra hào quang sáng chói như cũ, thậm chí khi vào hè trông hắn còn nhẹ nhàng trong trẻo hơn.

Chi Chi cắn môi, cảm thấy mình khó coi chết đi được.

Công Chúa ngồi xuống bên giường Chi Chi, thấy hình như Chi Chi có vẻ không vui thì cười khẽ một tiếng, đưa tay ra nhéo má nàng.

Không hề bất ngờ khi thấy má Chi Chi ít thịt đi, hồi đầu còn nhéo được một chút, giờ không nhéo được nữa.

"Thời gian vừa rồi có nghe lời không? Có ăn nhiều cơm không?" Hắn hỏi Chi Chi.

Chi Chi ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu.

Công Chúa chuyển tầm mắt vào cái bụng đã nhô lên của Chi Chi, ánh mắt hơi thay đổi: "Đứa bé trong bụng quấy lắm sao?"

Ánh mắt của hắn lạnh buốt, Chi Chi cảm thấy bụng mình cũng rét run.

"Không có." Chi Chi đưa tay lên che bụng mình, chỉ sợ Công Chúa nổi giận thì không biết Giấm bảo sẽ ra sao.

Công Chúa thấy vậy thì bật cười, tầm mắt hắn chuyển lên mặt Chi Chi.

Mấy ngày nay Chi Chi uống thuốc đắng, thai nghén, nóng bức, còn bị nhiễm ôn dịch, cả người trở nên tiều tuỵ, đôi mắt phượng trên mặt trông bỗng to hơn.

Công Chúa cúi người, đôi mắt màu trà nhìn Chi Chi không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Chi Chi hơi sững sờ, ánh mắt có chút tránh né, nhưng lại nhận được một nụ hôn dịu dàng.

"Ưm, đừng..."

Chi Chi muốn tách khỏi nụ hôn của đối phương.

Nàng đang bị nhiễm ôn dịch, sẽ lây cho Công Chúa mất.

Chi Chi muốn tách ra, nhưng dù động tác của Công Chúa rất dịu dàng, lại không cho Chi Chi có cơ hội tránh thoát.

Hắn giữ tay Chi Chi, dần dần chuyển thành mười ngón tay đan vào nhau.

"Sẽ... Lây bệnh..."

Chi Chi khó khăn nói ra.

"Không sao cả, Chi Chi." Công Chúa cất giọng dịu dàng: "Nàng sẽ không sao hết."

***

Công Chúa đã thật sự trở lại, người bên dưới cũng đều vui vẻ vô cùng.

Chi Chi chỉ biết chút ít, hình như đã có thể khống chế được ôn dịch, cho nên Công Chúa mới quay lại trước thời hạn.

Phò Mã vẫn còn ở Tây Nam.

Chi Chi muốn hỏi trong hai tháng mất tích Công Chúa đã đi đâu, nhưng Công Chúa vừa thấy nàng có ý định đó, liền ngay lập tức chặn miệng nàng lại.

Dùng môi mình để chặn.

https://thuviensach.vn

***

Công Chúa không muốn nói với Chi Chi hắn đã xảy ra chuyện gì, nhưng Chi Chi lén phát hiện thấy trên lưng Công Chúa có mấy vết sẹo.

Khi Công Chúa thay y phục nàng đã nhìn thấy.

Trước đây vốn dĩ không hề có, những vết thương đó tựa hồ từng rất nghiêm trọng.

Công Chúa vừa trở lại một cái, Chi Chi liền không còn bị nghén quá nặng nữa, nhận ra điều này khiến nàng có chút không biết làm sao.

Giấm bảo thích cha mình biết bao nhiêu chứ, cha vừa trở lại liền ngoan ngoãn.

Hơn nữa Công Chúa về chưa được vài ngày thì trời đổ mưa.

Mấy ngày liên tiếp mưa to như trút.

Chi Chi ngồi bên cạnh cửa sổ ngắm mưa to bên ngoài, cảm thấy thật thần kỳ.

Nàng không khỏi nghiêng đầu nhìn nam nhân đang ngồi bên cạnh thổi thuốc cho nàng.

Nam nhân này quả đúng là chân mệnh thiên tử, vừa trở lại trời liền mưa, dường như ông trời rất yêu thích hắn.

Công Chúa thổi nguội thuốc, rồi lại đút từng thìa từng thìa cho Chi Chi.

Sau khi hắn trở lại, Chi Chi liền được hắn chăm sóc.

https://thuviensach.vn

Hắn hoàn toàn không thèm để ý tới bệnh tình trên người Chi Chi, thấy mấy vết phát ban thối rữa trên người Chi Chi mà mặt cũng không đổi sắc.

Khi Công Chúa về được hai ngày, Chi Chi phát hiện trên tay mình cũng có.

Nàng không muốn để Công Chúa và những người khác ở bên cạnh nàng, nhưng Công Chúa hung dữ trừng mắt với nàng, Chi Chi lập tức nhận thua.

Chi Chi uống được một nửa thì không muốn uống nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, dùng tay cố gắng đẩy bát thuốc ra: "Uống no lắm rồi."

Bây giờ cả ngày nàng đều phải uống thuốc, nàng sắp biến thành cái bình thuốc đến nơi.

Công Chúa rũ mi: "Không uống?"

Chi Chi vội vàng gật đầu.

Công Chúa liền một hơi uống cạn chỗ thuốc còn lại.

Chi Chi đang vui vẻ thì bị người hôn.

Mặt nàng nhíu lại, toàn bộ thuốc trong miệng đối phương bị đẩy vào trong miệng nàng, còn tiện thể bị đối phương ăn đậu hũ.

Chi Chi buồn bực trừng mắt nhìn Công Chúa.

Công Chúa liếm liếm môi, rồi đứng dậy cất bát thuốc đi.

Khi hắn quay lại liền giục Chi Chi đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Chi Chi còn chưa muốn ngủ, bèn ngọt ngào thương lượng với Công Chúa: "Thiếp ngắm mưa thêm một lát rồi ngủ có được không?"

Công Chúa ngồi xuống bên cạnh: "Ta ở với nàng."

Hắn ôm Chi Chi từ phía sau, Chi Chi quay đầu nhìn mưa ở bên ngoài.

Một lát sau, nàng nghẹ giọng nói: "Công Chúa, thiếp sẽ chết sao?"

"Nói cái lời ngốc nghếch gì vậy." Công Chúa tì cằm lên bả vai Chi Chi.

Chi Chi nghe được câu trả lời này, không nhịn được mà vén ống tay áo mình lên.

Nốt phát ban trên tay không hề thuyên giảm, chỉ là bệnh tình của nàng còn chưa có nặng bằng Lưu Phong.

Lưu Phong vẫn hôn mê bất tỉnh, toàn thân chảy mủ.

Công Chúa nghiêng mặt nhìn Chi Chi: "Nàng không tin ta sao?"

Chi Chi quay lại nhìn đối phương, Công Chúa khẽ đặt nụ hôn lên mi tâm nàng: "Nàng không cần nghĩ nhiều như vậy, mỗi ngày nàng chỉ cần ăn thật nhiều cơm, uống thật nhiều thuốc là được rồi."

***

Mặc dù nói thế, nhưng Chi Chi cảm thấy nàng không phải chỉ cần làm như vậy, rõ ràng buổi tối còn phải ngủ cùng với Công Chúa.

Trước đây Công Chúa ngủ khá ngoan, nhưng giờ ngủ lại có tật xấu.

Dù trước khi đi ngủ nằm rất ngay ngắn, hai tay đặt trên bụng, nằm im ở phía ngoài giường, nhưng cứ đến nửa đêm là Chi Chi lại bị đối phương

https://thuviensach.vn

đánh thức.

Nàng mơ màng mở mắt ra, ngáp một cái, lôi bàn tay kia ra khỏi bụng mình rồi mới ngủ tiếp.

Tuy bề ngoài Công Chúa luôn tỏ vẻ không thèm để ý tới đứa bé trong bụng, nhưng lúc ngủ luôn không kìm được mà sờ sờ, đúng là kỳ quái.

***

Cả ngày Công Chúa ở bên cạnh Chi Chi, cùng ăn cùng ngủ, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị nhiễm ôn dịch.

Mà sau trận mưa như trút thì trời chuyển lạnh.

Bệnh tình của Lưu Phong cũng dần dần khá hơn.

Công Chúa mang một đơn thuốc chữa ôn dịch từ Tây Nam về, chẳng qua hiệu quả có chút chậm.

Tình trạng của Lưu Phong tốt lên, còn Chi Chi vì đang có thai nên không thể uống đủ liều thuốc, tiến triển càng chậm hơn, nhưng dù sao thì mấy nốt phát ban trên người nàng cũng đã lặn bớt.

***

Đảo mắt đã tới Thất Tịch, đến sinh nhật mười bảy tuổi của Chi Chi.

Nàng vừa mở mắt ra liền nói với Công Chúa: "Công Chúa, hôm nay là sinh nhật thiếp."

Công Chúa nhìn nàng: "Ừ?"

Chi Chi chớp chớp mắt: "Hôm nay có thể uống ít thuốc hơn không?"

Công Chúa lạnh lùng cự tuyệt: "Không thể."

https://thuviensach.vn

Chi Chi tuyệt vọng, dù là sinh nhật nàng, nhưng lời nói của nàng vẫn không có trọng lượng.

Nàng đưa tay đẩy Công Chúa ra, quay người sang chỗ khác.

Công Chúa bị hành động giận lẫy kiểu trẻ con này của Chi Chi làm cho buồn cười.

Hắn chống người dậy, từ trên cao nhìn xuống Chi Chi: "Giận sao?"

"Ừm." Chi Chi thành thực đáp.

"Đừng giận nữa." Công Chúa đưa tay gãi gãi cằm Chi Chi, giống như là đang trêu chọc một con chó nhỏ: "Có muốn lễ vật mừng sinh nhật không?"

Nghe tới lễ vật, Chi Chi liền có chút hứng thú, nàng không nhịn được mà hỏi Công Chúa: "Lễ vật gì?"

"Hôm nay phải uống thêm một bát thuốc." Đôi môi hoàn hảo của Công Chúa mở ra khép lại, nói với Chi Chi câu nói tàn nhẫn nhất trên đời.

Vì vậy trong ngày sinh nhật của mình, Chi Chi thật sự phải uống thêm một bát thuốc.

Tằng đại phu mới sắc, Chi Chi uống mà chỉ trực rơi nước mắt vì tủi thân.

Công Chúa nhìn nàng khóc mà hình như còn cảm thấy thú vị, Chi Chi lại càng tủi thân hơn nữa, quay mặt đi không thèm nhìn Công Chúa.

Công Chúa đưa tay lau nước mắt cho Chi Chi, còn đưa lên miệng mình nếm thử: "Người khác đều nói nước mắt mỹ nhân rất ngọt, nhưng nước mắt của Chi Chi lại quá mặn."

https://thuviensach.vn

Chi Chi càng tức giận hơn, nàng đưa tay quệt nước mắt, thề sẽ không thèm nói chuyện với Công Chúa nữa, hôm nay hắn cố tình chọc tức nàng mà.

***

Buổi tối, sau khi Chi Chi tắm xong liền được Công Chúa nắm tay dắt về phòng.

Nàng đang mang thai, nên Công Chúa kéo Chi Chi ra sân tản bộ một chút.

Mãi tới khi Chi Chi nói chân mình mỏi rồi, Công Chúa mới bế Chi Chi lên.

Bình thường Công Chúa đều cố gắng để Chi Chi tự mình đi, thân thể Chi Chi suy nhược, nếu bây giờ không đi nhiều một chút thì sợ là lúc sinh sẽ không chịu nổi, Tằng đại phu đã nói vậy.

"Công Chúa." Chi Chi gọi Công Chúa lại.

Công Chúa nghiêng đầu nhìn Chi Chi, gương mặt đó được bao phủ bởi ánh trăng, lại tăng thêm phần dịu dàng: "Sao vậy?"

"Thiếp mỏi chân."

Công Chúa nghe được câu này liền bế Chi Chi lên: "Ta bế nàng về phòng."

Chi Chi đưa tay ra ôm cổ đối phương theo thói quen, chính nàng không hề ý thức được hành động theo bản năng này, càng không phát hiện ra bây giờ nàng đã ỷ lại vào sự chăm sóc của nam nhân ấy.

Nàng dám nổi giận với đối phương, cũng thích làm nũng, khi tủi thân chỉ biết khóc với đối phương, muốn rúc vào trong lồng ngực đối phương để

https://thuviensach.vn

tìm an ủi.

Những thay đổi này, Chi Chi chậm lụt không hề nhận ra.

Chẳng qua nàng chỉ cảm thấy Công Chúa của đời này khắc sâu vào trái tim nàng hơn Công Chúa của đời trước.

Trước đây khi nàng làm quỷ, dù ở bên cạnh quan sát hắn suốt ba năm, nhưng cũng không thể nào nhìn thấu đối phương.

Cho dù khi hắn đã ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế, hắn vẫn cô tịch như cũ, không hề có nhân khí.

Bây giờ, nàng đã ở bên cạnh đối phương một năm rưỡi, Công Chúa của hiện tại càng giống một con người hơn.

Có hương vị con người.

***

Công Chúa bế Chi Chi đi xuyên qua hành lang dài đỏ thắm, đèn lồng treo hai bên đường khe khẽ đung đưa, toả ra ánh sáng vàng ấm áp.

Cây cối trong sân mờ ảo, hình dáng vừa thần bí vừa to lớn.

Rất nhanh đã tới cửa phòng.

Công Chúa đặt Chi Chi xuống, hắn sờ đầu Chi Chi: "Ta phải về kinh, đi luôn trong tối nay, nàng nhớ phải ăn nhiều cơm. Nếu như muốn cái gì thì nói với Phi Nhạn."

Chi Chi hơi sửng sốt: "Đi luôn tối nay sao?"

Bệnh trên người Chi Chi đã khỏi hết rồi, Công Chúa cũng đã ở đây được một thời gian.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Công Chúa thu tay về: "Ta đi đây."

Hắn nói xong liền xoay người bước đi, Chi Chi nhìn theo bóng lưng đối phương, nàng có chút luống cuống không biết làm sao.

Mãi đến khi Thải Linh gọi Chi Chi một tiếng.

"Phu nhân."

Chi Chi mới chậm rãi quay đầu lại: "Sao thế?"

"Ra đằng trước đi." Thải Linh cười với nàng.

Chi Chi không hiểu lắm, cứ thế đi cùng với Thải Linh.

Kết quả lại nhìn thấy cha và đệ đệ của nàng.

Lâm Nguyên nhìn thấy Chi Chi liền nhào tới, khi phát hiện bụng Chi Chi to thì vội thu lại bước chân, biểu tình của cậu bé có chút kinh hoàng: "Đây là chất nam hay chất nữ của đệ vậy?"

Lâm phụ cũng đi tới, ông nhìn Chi Chi: "Chi Chi đã trưởng thành rồi."

Chi Chi gọi một tiếng cha, lại đưa tay sờ đầu Lâm Nguyên: "Đệ đệ cũng lớn rồi."

Đây chính là lễ vật mừng sinh nhật của nàng sao?

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 75: "Vậy Nàng Có Nhớ Ta Không?"

Lâm phụ vội vàng bảo Chi Chi ngồi xuống, ánh mắt ông có chút phức tạp, nhưng niềm vui lại chiếm nhiều hơn: "Chi Chi, con có khoẻ không?"

Chi Chi suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Lâm phụ cũng gật đầu, khoé mắt đỏ lên.

Ông hơi nghiêng mặt sang chỗ khác, chờ khi ổn định cảm xúc xong mới quay đầu lại: "Chúng ta đã biết rồi, Công Chúa..."

Lúc nhắc tới Công Chúa ông hơi ngừng lại: "Hắn đối xử với con có tốt không?"

Chi Chi có chút kinh ngạc, nàng không ngờ Công Chúa lại đem bí mật nói cho cha và đệ đệ của nàng.

Thật ra mà nói thì, cha và đệ đệ nàng mà biết thân phận thật của Công Chúa, đó sẽ là điều vô cùng bất lợi đối với hắn.

Còn cái vấn đề tốt hay không tốt này, Chi Chi ngẫm nghĩ hồi lâu mới chần chừ gật đầu.

Hắn cũng coi như là tốt đi.

Lâm Nguyên dè dặt tiến lại như một con mèo bị hoảng sợ, cậu bé dán sát lại gần Lâm phụ, chăm chú nhìn bụng Chi Chi.

https://thuviensach.vn

Bây giờ cậu bé cũng được mười tuổi rồi, vóc dáng đã cao hơn rất nhiều, đã có đôi chút dáng vẻ thiếu niên.

Cậu bé càng ngày càng lớn, ngũ quan ngày càng không giống với Chi Chi, mặt mũi bắt đầu trở nên anh khí, chỉ còn đôi mắt phượng kia là vẫn giống Chi Chi như đúc.

"Tỷ tỷ, đệ có thể sờ thử một chút không?" Lâm Nguyên nhỏ giọng hỏi.

Cậu bé vừa mới nói xong liền bị Lâm phụ trừng mắt nhìn.

Lâm Nguyên lập tức xua tay: "Không sờ, không sờ."

Chi Chi không nhịn được cười, nàng vẫy tay với Lâm Nguyên: "Không sao đâu, đệ tới sờ thử đi."

Lâm Nguyên nghe vậy thì vội vàng nhảy qua, cậu bé vừa lén liếc Lâm phụ, vừa dè dặt đặt tay lên bụng Chi Chi.

Vừa mới để lên, cậu bé liền cảm giác được động tĩnh truyền tới lòng bàn tay, Lâm Nguyên sợ hãi vội rút tay về.

"Nó nó nó nó..." Lâm Nguyên lắp ba lắp bắp: "Nó đá đệ!"

Chi Chi cũng rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Giấm bảo đá người, xem ra Giấm bảo rất thích Lâm Nguyên.

Lâm Nguyên bị doạ sợ đến trắng bệch cả mặt, không dám tiếp tục đưa ra yêu cầu sờ bụng Chi Chi nữa.

Cậu bé luôn liếc trộm bụng Chi Chi, cứ như Chi Chi đang mang thai một con yêu quái vậy.

***

https://thuviensach.vn

Tất cả nha hoàn đều đã rời khỏi sảnh trước, chính là vì muốn nhường không gian lại cho người một nhà này trò chuyện.

Lâm phụ thấy bốn bề vắng lặng thì không nhịn được mà hỏi sang chuyện khác: "Chi Chi, con cam tâm tình nguyện sao? Mặc dù Công Chúa lợi hại, nhưng nếu như hắn..." Lâm phụ thở dài: "Cha không hiểu chút nào về chuyện tranh đấu trong triều đình, chẳng qua từ cổ chí kim đều là thập tử nhất sinh, đi sai một bước liền mất tất cả."

Thật ra thì bây giờ ông nói những lời này cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nữ nhi của ông đang mang thai hài tử của Công Chúa, cho dù Chi Chi có không cam tâm tình nguyện đi chăng nữa thì vẫn phải cùng sống cùng chết với Công Chúa.

Công Chúa giàu sang, không nhất định bọn họ sẽ giàu sang.

Nhưng nếu như Công Chúa rớt đài, người ngoài sao có thể bỏ qua cho huyết mạch của Công Chúa?

Chi Chi ngược lại đã nghĩ thông, bởi nàng biết nhất định Công Chúa sẽ lên làm Hoàng Đế.

Cho nên nàng hoàn toàn không đặt những lo lắng của Lâm phụ vào trong lòng, còn an ủi Lâm phụ để ông yên tâm.

Lâm phụ thở dài, chỉ có thể cười cười.

Bọn họ lại trò chuyện thêm một hồi, đến khi Chi Chi cảm thấy hơi mệt, Lâm phụ liền ngay lập tức nhận ra, ông giục Chi Chi nhanh chóng quay về phòng nghỉ ngơi.

Chi Chi có chút luyến tiếc: "Cha, tối nay hai người ở lại đây sao?"

https://thuviensach.vn

Lâm phụ gật đầu: "Đúng vậy, con về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai cha sẽ nấu cơm cho con."

Nghe nói thế, Chi Chi mới đồng ý về nghỉ.

***

Tối nay Chi Chi ngủ một mình, nàng nằm trên giường thật lâu, đột nhiên nghiêng người nhìn sang bên, nàng cảm thấy chỗ này quá trống trải.

Chi Chi trở mình, ôm chiếc gối bên cạnh vào trong lòng.

***

Lâm phụ và Lâm Nguyên ở lại, Chi Chi chính là người cao hứng nhất.

Sau khi Lâm phụ tới liền nhận lấy trọng trách nấu cơm, vì ông là người hiểu khẩu vị của nữ nhi mình nhất.

Chi Chi được bồi bổ như vậy, sắc mặt liền trở nên mượt mà.

Trắng trẻo mập mạp, giống như cục bột nếp.

Lâm Nguyên cũng không rảnh rỗi, ngày nào cậu bé cũng đọc sách cho Chi Chi nghe, đều là sách mà cậu bé học ở trường.

Sau lần trước khi Giấm bảo đá Lâm Nguyên một cước, Lâm Nguyên không dám sờ bụng Chi Chi nữa, chỉ là thi thoảng lại lén nhìn, hai mắt long lanh.

"Tỷ tỷ, khi Giấm bảo ra đời đệ có thể đưa nó đi chơi không?" Lâm Nguyên hỏi.

"Có thể."

https://thuviensach.vn

"Nhất định đệ sẽ là một cữu cữu thật tốt." Lâm Nguyên thề phải làm một cữu cữu tốt nên càng ngày càng chăm chỉ đọc sách, cậu bé không chỉ đọc mà còn giải thích câu này có nghĩa là gì, bởi cậu cảm thấy nếu bây giờ Giấm bảo nghe nhiều đạo lý, sau này nhất định sẽ rất thông minh.

***

Lâm phụ và Lâm Nguyên ở lại đến mùa thu, khi lá cây trong sân bắt đầu ngả vàng mà Công Chúa vẫn chưa về.

Bệnh của Lưu Phong đã hoàn toàn khỏi hẳn, chẳng qua là trên người có lưu lại sẹo.

Trên má phải của hắn có một vết sẹo rất sâu, nhìn qua có chút đáng sợ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nguyên còn bị hù doạ, nhưng mà ngay ngày hôm sau cậu bé liền bám lấy đối phương, muốn Lưu Phong dạy cậu tập võ.

Lâm phụ vốn tưởng Lâm Nguyên chính là ham vui, không kiên trì được bao lâu, nào ngờ Lâm Nguyên thật sự rất kiên trì, mỗi ngày khi trời còn chưa sáng đã dậy chạy bộ cùng với Lưu Phong và Lưu Vân.

"Lúc đi học tiểu tử ngốc này cũng không chăm chỉ như vậy." Lâm phụ không kìm được mà nói.

Chi Chi đứng ở hành lang, cũng cảm thấy thần kỳ.

Sau khi Lâm Nguyên học võ cùng với Lâm Phong liền quyết định không thi khoa cử nữa, cậu bé muốn làm tướng quân, cậu bé không cần phải tiếp tục đọc sách, Lâm Nguyên đã nghĩ thông.

***

https://thuviensach.vn

Đêm trung thu, Chi Chi vốn đã ngủ rồi nhưng lại đột nhiên tỉnh dậy, nàng hơi giật mình khi thấy bên mép giường có một người đang ngồi.

Người kia thấy Chi Chi tỉnh lại thì cũng kinh ngạc: "Ta đánh thức nàng sao?"

Chi Chi đưa tay ra xoa mắt, rồi mở thật to, nàng nhìn chăm chú hồi lâu mới xác định được người đang ngồi bên giường nàng là Công Chúa."Sao Công Chúa lại tới đây?" Chi Chi còn ngái ngủ nên giọng nói có chút khàn.

Công Chúa không trả lời vấn đề này mà chỉ nói với Chi Chi: "Trời vẫn còn chưa sáng, ngủ tiếp đi."

Chi Chi xoay người, bây giờ bụng nàng đã rất lớn, lúc xoay người cũng có chút cồng kềnh khó khăn.

Công Chúa vội vàng đưa tay ra đỡ Chi Chi.

Chi Chi xoay người xong thì cọ cọ mặt vào gối, rồi mới híp mắt nói: "Công Chúa không ngủ sao?"

Dường như Công Chúa hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu.

Chi Chi nửa tỉnh nửa mê, không hề phát hiện ra một thân sương sớm của Công Chúa, rõ ràng là đã đi suốt đêm để tới đây, trên người hắn còn có mùi rượu nhàn nhạt.

Chi Chi cố mở mắt to hơn, lại hỏi: "Người còn phải đi nữa sao?"

Công Chúa nhìn Chi Chi, chậm rãi gật đầu.

Chi Chi rũ mắt, sau đó đưa tay ra với Công Chúa: "Thiếp muốn ngồi dậy."

Công Chúa đỡ Chi Chi lên.

https://thuviensach.vn

Việc đầu tiên Chi Chi làm sau khi ngồi dậy chính là kéo tay Công Chúa đặt lên bụng mình.

Nàng nghĩ nhất định Giấm bảo cũng nhớ cha lắm, nàng đang ngủ mà đột nhiên tỉnh dậy, không chừng chính là ý của Giấm bảo.

"Người sờ thử đi." Chi Chi nhỏ giọng nói: "Giấm bảo nhớ người."

Trong mắt Công Chúa hiện lên ý cười: "Vậy nàng có nhớ ta không?"

Chi Chi chớp chớp mắt, môi nàng hơi mấp máy, không biết phải trả lời vấn đề này thế nào, cuối cùng vẫn thành thật gật đầu.

Vừa gật đầu xong, môi nàng liền bị hôn lên.

Chi Chi ậm ừ mấy tiếng, tay vô lực đẩy khẽ, trong thâm tâm thầm nghĩ đáng lẽ ra mình không nên gật đầu.

Lúc được buông ra, Chi Chi cảm thấy mình sắp không thở được rồi.

Sau đó nàng lại bị nâng mặt lên, Công Chúa tiếp tục hôn hai cái, không đúng, còn đặt cả một nụ hôn lên bụng nàng.

Nụ hôn lên bụng kia đặc biệt nhẹ nhàng, như là lông chim lướt qua bụng nàng.

Khi hôn vẻ mặt Công Chúa vô cùng thành kính, giống như là đang đối diện với điều trân quý nhất trong cuộc đời.

Sau đó Chi Chi lại chìm vào giấc ngủ, chờ khi nàng tỉnh lại, Công Chúa đã sớm không còn ở đây.

Thậm chí nàng còn hơi nghi ngờ đấy là giấc mộng, một giấc mộng về Công Chúa.

https://thuviensach.vn

***

Qua tết trung thu, rốt cuộc Chi Chi cũng gặp lại Thẩm tỷ tỷ.

Thẩm tỷ tỷ gọi Chi Chi một tiếng, rồi mới hiện thân trong góc tường.

Vừa mới hiện thân liền hô to gọi nhỏ: "Giấm bảo đã lớn đến như vậy rồi, quả đúng là tiểu tâm can của mẹ nuôi."

Chi Chi đã hoàn toàn quên mất chuyện Thẩm tỷ tỷ chạy trốn bỏ lại nàng và Giấm bảo.

Nàng nhìn thấy Thẩm tỷ tỷ thì hết sức mừng rỡ: "Thẩm tỷ tỷ, thời gian qua tỷ đã đi đâu vậy?"

Thẩm tỷ tỷ nghe vậy nhưng lại có chút ngượng ngùng: "Chi Chi, ta phải đi đầu thai đây."

Hả?

Chi Chi ngây ngẩn.

"Đầu thai?"

Thẩm tỷ tỷ gật đầu: "Đúng vậy, ngày đó sau khi bỏ chạy ta liền gặp phải quỷ sai đã từng đuổi giết ta, mấy tháng nay hắn nhất định không chịu bỏ qua cho ta, bây giờ vẫn còn đang đứng ngoài cửa kìa. Ta thực sự chạy không thoát, đành phải nói với hắn, cho ta đến nói lời chia tay với muội."

Chi Chi không ngờ lần gặp lại Thẩm tỷ tỷ này lại chính là để ly biệt, nàng có chút quyến luyến, nhưng nàng cũng biết, thật ra thì đầu thai mới là điều tốt nhất cho Thẩm tỷ tỷ.

"Ta rất muốn ở lại cho đến khi Giấm bảo ra đời, nhưng mà tên quỷ sai đáng ghét đó nói, nếu như ta tiếp tục kéo dài thì chỉ có thể xuống mười tám

https://thuviensach.vn

tầng địa ngục." Thẩm tỷ tỷ giận dữ bất bình: "Tức chết ta, hắn chỉ là một tên quỷ sai vừa mới nhậm chức, có cái gì tài giỏi chứ."

Thẩm tỷ tỷ vừa mới nói xong, Chi Chi bỗng cảm nhận được một trận âm khí.

Thẩm tỷ tỷ thấy vậy thì càng tức giận: "Đúng vậy, ta đang chửi ngươi đó, có bản lĩnh thì đánh ta đi. Một nam nhân đánh nữ nhân thì là bản lĩnh gì?"

Nói xong nàng ta quay lại nhìn Chi Chi, vẻ mặt nuối tiếc: "Chi Chi, nhất định muội phải sống thật tốt." Nàng ta đột nhiên thấp giọng: "Ta tới chỗ muội, luôn cảm thấy vẫn ngửi được mùi quỷ khí, không phải từ trên người muội, nhưng muội phải cẩn thận."

Chi Chi sửng sốt: "Có quỷ ở gần đây sao?"

"Ta không rõ lắm, nhưng Chi Chi muội nhất định phải cẩn thận, trước khi ra đời Giấm bảo chính là một món đại bổ của quỷ hồn, ác quỷ ăn vào liền có thể trực tiếp quay trở lại làm người."

Thẩm tỷ tỷ rất lo lắng cho Chi Chi, đây cũng là lý do tại sao mà ngày đó ở miếu hoang nàng ta lại cứ thế chạy trốn.

Nguyên nhân thứ nhất là do sợ con rồng trên đầu Bùi Tín Phương.

Mà nguyên nhân thứ hai chính là, chỉ có Bùi Tín Phương mới có thể bảo vệ được Chi Chi.

Chi Chi ở bên cạnh Bùi Tín Phương mới là tốt nhất.

Thẩm tỷ tỷ không phải ác quỷ, cho nên quỷ sai bắt nàng ta, cũng chỉ là bắt đi đầu thai mà thôi, bởi nàng ta lang thang trên trên gian lâu như vậy nhưng cũng không làm việc gì ác.

https://thuviensach.vn

Trái lại nếu như ác quỷ bị quỷ sai bắt được thì sẽ không được đầu thai đơn giản như vậy, bọn họ sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, trải qua trăm năm thống khổ, vĩnh viễn không được siêu sinh, cho đến tận khi hồn phi phách tán.

Cho nên ác quỷ thường tìm đủ mọi cách để biến trở lại làm người.

Chuyện ngửi được mùi quỷ khí Thẩm tỷ tỷ cũng có nói với quỷ sai kia, ai ngờ tên quỷ sai đáng chết đó không thèm để ý chút nào, mà chỉ nói việc trước tiên là phải bắt nàng ta trở về đầu thai.

Thẩm tỷ tỷ giận đến mức giậm chân.

"Ngươi như vậy sẽ có thể khiến một người phàm vô tội bị thương đó có biết không hả?"

Quỷ sai lạnh lùng nói: "Tất cả mọi việc đều tự có số mệnh riêng, ta không thể tuỳ tiện sửa đổi."

Thẩm tỷ tỷ nhất thời hiểu ra, rất có thể đây là số mệnh của Chi Chi, hơn nữa số mệnh này, cả nàng ta và quỷ sai đều không thể sửa đổi.

Vạn vật trên đời ngay từ khi sinh ra đều đã có số mệnh riêng.

Vì thế Thẩm tỷ tỷ cũng chỉ có thể nhắc nhở Chi Chi, để cho nàng muôn vàn cẩn thận.

Khi Thẩm tỷ tỷ nhắc tới quỷ, Chi Chi liền nghĩ ngay tới quỷ muội muội.

Từ khi nàng tiêu diệt quỷ tỷ tỷ đến giờ vẫn không thấy quỷ muội muội xuất hiện, liệu có phải nàng ta ở quanh đây không?

Sau khi Chi Chi nhớ tới quỷ muội muội, nàng lại nhớ tới một chuyện khác.

https://thuviensach.vn

Ngày giỗ của nàng ở đời trước đang tới ngày một gần.

Đời trước nàng chết chính là vào cuối năm này.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Dường Như Chi Chi Nhìn Thấy Một Bóng Người Đang Đứng Bên Cạnh Giường Nàng

Thẩm tỷ tỷ đi đầu thai, lúc bước đi còn lưu luyến quay đầu lại, nói rằng hy vọng khi đầu thai có thể được sinh ra gần với thời của Chi Chi một chút.

Chi Chi và Thẩm tỷ tỷ tạm biệt lần cuối, nàng nghĩ tới lời Thẩm tỷ tỷ nói, trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Bây giờ nàng đã có Giấm bảo, không thể không vì con mà tính toán.

Chi Chi gọi Phi Nhạn tới.

"Phi Nhạn, ngươi có thể liên lạc với Công Chúa không?"

Phi Nhạn nghe vậy thì gật đầu: "Chủ tử có việc cần tìm đại chủ tử sao?"

Chi Chi hơi chần chừ: "Gần đây tâm trạng ta luôn thấp thỏm, ta muốn..." Nàng có chút khó nói, nhưng cuối cùng vì hài tử trong bụng mình mà vẫn nói ra: "Công Chúa có thể tới đây với ta không?"

Còn ba tháng nữa là Giấm bảo ra đời, nếu như Công Chúa có thể ở với nàng hết ba tháng này, đến tận khi Giấm bảo ra đời, vậy thì nhất định sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Chỉ cần Giấm bảo ra đời là những ác quỷ kia sẽ không làm gì được nữa.

https://thuviensach.vn

Phi Nhạn nghe được lời này cũng không có biểu cảm gì: "Nô tỳ sẽ viết thư thuật lại lời của chủ tử cho đại chủ tử."

***

Chi Chi không biết Phi Nhạn viết gì trong thư.

Từ khi nàng biết quỷ có thể giở trò ở xung quanh, nàng liền cẩn trọng trong mọi việc, đi đâu cũng phải dẫn theo hai nha hoàn.

Hoặc là Thải Linh và Linh Tiên, hoặc là Thải Linh và Phi Nhạn, nàng nghĩ nếu như quỷ kia xuất hiện, ít nhất vẫn còn có hai nha hoàn ở bên cạnh.

***

Vào buổi đêm ngày thứ ba kể từ hôm Chi Chi nói chuyện với Phi Nhạn thì Công Chúa tới.

Lúc xuất hiện hắn còn khiến Chi Chi sợ hết hồn.

Đột nhiên nghe thấy tiếng động ngoài cửa nên nàng lập tức tỉnh lại.

Đang cả kinh thì nghe thấy giọng Thải Linh ở bên ngoài.

"Phu nhân ngủ ở bên trong."

"Ừm, ta vào xem một chút."

Công Chúa đi vào đã nhìn thấy Chi Chi đang cố gắng ngồi dậy, hắn nhíu mày, bước nhanh tới: "Sao lại tự mình ngồi dậy?"

Trong phòng vẫn còn thắp một ngọn đèn, để tiện cho Chi Chi gọi người vào ban đêm.

Nàng nhìn thấy Công Chúa, trong lòng liền cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Công Chúa là chân long thiên tử tương lai, không có bất kỳ con quỷ nào dám tuỳ ý lại gần.

Chỉ cần có Công Chúa ở bên cạnh thì Giấm bảo sẽ không có việc gì hết.

Nhưng bây giờ phải làm thế nào để Công Chúa có thể ở bên nàng cho đến ngày sinh?

Công Chúa nhìn Chi Chi, phát hiện hình như đối phương hơi khác với trước đây.

Hắn ngồi xuống mép giường, khẽ gọi một tiếng: "Chi Chi?"

Chi Chi nâng mắt nhìn Công Chúa, nàng há miệng muốn nói, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

"Gần đây lại mệt mỏi sao? Vẫn do hài tử không nghe lời?" Khi nói đến nửa câu sau, hắn lạnh mắt nhìn bụng Chi Chi, tựa hồ chỉ cần Chi Chi gật đầu một cái, hắn liền lôi con ra khỏi bụng, hung hăng đánh cho một trận.

Chi Chi vội vàng lắc đầu: "Gần đây Giấm bảo rất ngoan."

Bấy giờ Công Chúa mới thu hồi tầm mắt, hắn đưa tay ra, cẩn thận kéo Chi Chi vào trong lòng mình, đặc biệt để ý sao cho không tì vào bụng đối phương: "Nghe Phi Nhạn bẩm báo nói gần đây nàng ngủ không ngon? Thế nào? Có tâm sự sao?"

Chi Chi tựa đầu vào lồng ngực Công Chúa, nàng ngẫm nghĩ chốc lát, rồi cầm tay Công Chúa đặt lên bụng mình: "Công Chúa, người có thể ở bên cạnh thiếp cho tới khi Giấm bảo ra đời không?"

Cuối cùng nàng vẫn nói ra câu nói kia.

https://thuviensach.vn

Công Chúa nghe vậy thì ngẩn người, hắn trầm mặc một hồi mới nói: "Chi Chi, ta sẽ thường xuyên đến thăm nàng và hài tử."

Chi Chi ngẩng đầu nhìn Công Chúa, ánh mắt khẩn cầu: "Không thể luôn luôn ở bên cạnh sao? Vậy thiếp có thể tới kinh thành cùng người không? Chỉ cần ở bên cạnh Công Chúa là được." Nàng hơi ngừng lại: "Thiếp... rất sợ."

Trong mắt Công Chúa hiện lên vẻ do dự, thần sắc phức tạp: "Chi Chi, hiện tại trong kinh cũng không an toàn, nàng ở bên cạnh ta sẽ càng nguy hiểm. Nàng ở lại đây sẽ không có chuyện gì hết, sau khi trở về ta đã phái thêm nhiều ám vệ bảo vệ quanh đây, sẽ không xảy ra tình trạng giống như lần nạn dân xông vào trước đây nữa."Hắn dừng lại: "Ta sẽ đến thăm nàng thật nhiều, khi hài tử ra đời nhất định ta sẽ ở bên cạnh nàng."

Chi Chi biết Công Chúa bề bộn nhiều việc, nhưng nàng vẫn có hy vọng xa vời, nàng xoay mặt đi, thấp giọng nói: "Thiếp thân đã biết."

Công Chúa thấy Chi Chi đổi xưng hô thì mím chặt môi, chỉ có thể lặng lẽ đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng.

"Ta cùng nàng ngủ, lại đây, nàng ngủ đi." Công Chúa đỡ Chi Chi nằm xuống.

Lúc Chi Chi ngủ, Công Chúa một mực nắm tay Chi Chi, bàn tay hơi lạnh của hắn bao lấy tay Chi Chi.

***

Khi Chi Chi tỉnh lại thì Công Chúa đã đi rồi.

Sau đó cứ cách năm mười ngày Công Chúa lại tới một lần, lần nào hắn cũng tới lúc đêm khuya.

https://thuviensach.vn

Đôi khi Chi Chi ngủ say không tỉnh, hắn liền yên lặng ngồi ở đầu giường Chi Chi cả đêm, trời chưa sáng lại chạy về kinh thành.

Hắn không cho nha hoàn nói với Chi Chi chuyện hắn đã tới, vì hắn sợ nếu Chi Chi biết thì ban đêm sẽ thức chờ hắn.

***

Trong lòng Công Chúa đang rất sốt ruột, những mẻ lưới hắn tung ra đang phải thu lại trước thời hạn.

Hắn không thể để hài tử của chính mình khi sinh ra lại phải mang thân phận tư sinh (*), cho nên những hành động ở kinh thành của hắn càng ngày càng trở nên cẩn thận hơn.

(*) Con riêng.

Hai vị hoàng huynh của hắn không giống với tên Thái Tử đã chết, Nhị hoàng tử cũng là một người có dã tâm, hơn nữa không hề ngu ngốc.

Tất cả những mưu đồ này của Công Chúa, Chi Chi hoàn toàn không hay biết gì.

Nàng ở ngoại ô kinh thành, không có ai nói với nàng những chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Nàng cũng không biết tình hình trong kinh thành đang khẩn trương đến mức nào, mọi người đều không hẹn mà cùng đồng lòng bảo vệ Chi Chi, chọn cách không nói với nàng bất cứ điều gì.

Bọn họ đều sợ sau khi Chi Chi biết được thì sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi, lại làm ảnh hưởng tới thân thể, dù sao thì bây giờ trong bụng nàng còn có thêm một đứa bé.

***

https://thuviensach.vn

Thời gian dần bước vào tháng mười một, cách ngày trở dạ của Chi Chi cũng càng ngày càng gần.

Chi Chi bắt đầu phải rất cố gắng để đi bộ, lúc ngồi xuống hay đứng lên đều cần có người đỡ, phiền toái nhất chính là bắp chân nàng sưng phù, sưng đến lợi hại.

Chân nàng đã to hơn gấp đôi so với trước khi mang thai.

Dù chỉ nằm trên giường thôi cũng đã thấy khó chịu.

Từ trước đến nay khi mang thai, tâm tình của nữ nhân đều không ổn định, hơn nữa đều bất tri bất giác mà ỷ lại vào người khác.

Chi Chi mang thai lâu như vậy, nhưng thời gian Công Chúa thật sự ở bên cạnh nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu như người ngoài thì không tính, nhưng Công Chúa lại là cha của hài tử trong bụng nàng.

Thải Linh đỡ Chi Chi nằm xuống, xoa bóp chân cho Chi Chi một hồi mới nói: "Nô tỳ đi đổ nước rửa chân, phu nhân ngủ trước đi."

"Ừ." Chi Chi nhẹ giọng đáp.

Thải Linh hạ màn che xuống, khom người bưng chậu đồng lên rồi đi ra ngoài.

Trong phòng liền chỉ còn lại một mình Chi Chi, vì lâu như vậy mà không có quỷ xuất hiện, nên Chi Chi cũng không còn quá lo lắng như lúc đầu nữa, không cần lúc nào cũng bắt nha hoàn ở bên cạnh.

Dù sao thì thời gian này nha hoàn cũng luôn phải vất vả vì nàng.

https://thuviensach.vn

Chi Chi đắp chăn vốn dĩ chuẩn bị nhắm mắt ngủ, đột nhiên cảm thấy xung quanh hơi lạnh, mà cái cảm giác lạnh lẽo này hoàn toàn không phải là do thời tiết.

Chi Chi sợ hãi choàng tỉnh.

Nàng quay mặt sang nhìn chằm chằm vào màn giường, cái màn này hơi mỏng, nên có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng ở ngoài giường.

Dường như Chi Chi nhìn thấy một bóng người đang đứng bên cạnh giường nàng.

Mặt nàng lập tức trắng bệch.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 77: "Ta Ta... Có Lẽ Ta Sắp Sinh Rồi."

Biên tập: B3

Chi Chi nín thở, nàng không dám lên tiếng, mà chỉ từ từ dịch vào bên trong.

Dường như màn giường bị gió thổi bay lên, Chi Chi giật mình hoảng sợ, thật giống như nàng đã nhìn thấy y phục của đối phương.

Y phục màu trắng, bên trên thêu một đoá hoa lớn đỏ rực, giống như bị nhuộm đỏ bởi máu.

Không phải là người, nhất định đối phương không phải là người.

Chi Chi hét to: "Thải Linh! Phi Nhạn! Linh Tiên!"

Nàng gọi tên tất cả mọi người, nhưng không một ai đáp lại nàng, chỉ có tiếng cười kỳ quái của nữ nhân vang lên.

"Hì hì hì hì."

Tiếng cười kia âm u khủng khiếp, tựa như vang lên ngay bên tai Chi Chi.

"Thật lâu không gặp, tiểu muội muội." Giọng đối phương nghe như tiếng móng tay cào lên nền gạch, lại như là tiếng lệ quỷ the thé: "Ngươi còn nhớ ta chứ?"

https://thuviensach.vn

Tiếng nói vừa dứt, Chi Chi liền nhìn thấy một bàn tay đen sẫm thò vào.

Trên bàn tay kia còn có những nốt lấm tấm, hình như là thi ban (*), móng tay rất dài, trong kẽ móng tay vẫn còn lưu lại vết máu khô.

(*) Nốt thối rữa trên thi thể.

Chi Chi hoảng sợ đến không dám cử động, nàng chảy cả nước mắt.

Bàn tay kia đã mò tới trên giường.

"Để ta nhìn một chút xem ngươi ở đâu nào?" Đối phương cất giọng khủng bố, nhưng lại hết sức nhẹ nhàng.

Chi Chi nhìn bàn tay kia cách nàng càng lúc càng gần thì gắng sức rúc vào trong góc.

Khi bàn tay đó sắp đụng phải Chi Chi, đột nhiên quỷ nữ ở bên ngoài giường lên tiếng.

"Ai đó?"

Bàn tay trong giường lập tức thu về.

Một lúc sau, Chi Chi mới nghe thấy quỷ nữ nói: "Ngươi cũng muốn tới đây tranh giành sao?"

Chi Chi sửng sốt, lại có thêm người nào tới?

Không đúng, hắn cũng không phải là người, bằng không tại sao quỷ nữ lại nói tới đây tranh giành.

"Vất vả lắm ta mới cướp được quỷ đan của quỷ Hoạ Bì, ngươi muốn tranh giành cũng không có dễ dàng như vậy đâu."

https://thuviensach.vn

Quỷ nữ này dĩ nhiên là quỷ muội muội, nàng ta đã sớm mai phục bên cạnh Chi Chi từ rất lâu rồi.

Sau khi quỷ tỷ tỷ chết, nàng ta liền cứ thế đi theo Chi Chi, nhưng không dám ở gần.

Nàng ta vốn cũng chẳng có tình nghĩa gì với quỷ tỷ tỷ, mười năm qua đối phương luôn lợi dụng nàng ta.

Vốn dĩ nàng ta có thể trực tiếp đi đầu thai, chỉ vì quỷ tỷ tỷ mà nàng ta mới trở thành một ác quỷ, khiến bây giờ không thể đầu thai, mỗi ngày đều phải trốn tránh quỷ sai.

Quỷ tỷ tỷ chết đi, tất nhiên là nàng ta phải vỗ tay khen hay.

Nhưng nàng ta lại sợ Chi Chi chưa hoàn toàn tiêu diệt được quỷ tỷ tỷ, nếu như quỷ tỷ tỷ không chết, quay lại chất vấn tại sao nàng ta không đi báo thù, vậy thì xong đời rồi.

Vì vậy, quỷ muội muội một mực đi theo Chi Chi, kết quả lại nghe lén được cuộc trò chuyện của Chi Chi và quỷ Hoạ Bì, còn nghe lén được cả cuộc trò chuyện của Chi Chi với Thẩm tỷ tỷ.

Đứa bé trong bụng Chi Chi kia, chỉ cần ăn vào là nàng ta có thể đi đầu thai.

Chuyện tốt như vậy, sao nàng ta có thể bỏ qua?

Thế nên quỷ muội muội đi tìm quỷ Hoạ Bì, nàng ta dùng khuôn mặt giả lừa gạt quỷ Hoạ Bì, sau đó nhân lúc đối phương mất cảnh giác thì ăn đối phương. Quỷ đan trên người đối phương liền cứ thế rơi vào trong tay nàng ta.

https://thuviensach.vn

Thời điểm Chi Chi trở dạ đang ngày một tới gần, nếu đứa bé kia ra đời, nàng ta sẽ không còn cơ hội nữa.

Công Chúa vừa tới đây mấy ngày trước, hôm nay sẽ không tiếp tục xuất hiện, rốt cuộc tối hôm nay nàng ta không nhẫn nại được nữa, mò vào trong phòng Chi Chi.

Nàng ta dùng quỷ lực làm ngất toàn bộ người trong nhà, sẽ không có ai tới cứu Chi Chi hết.

Nhưng nàng ta thật không ngờ, lại có khách không mời mà đến.

Quỷ muội muội cảnh giác nhìn về phía trước, người tới chỉ là tiểu quỷ, đích xác là mang dáng vẻ tiểu quỷ.

Gương mặt đối phương đen thui, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt.

"Ta không tranh giành với ngươi." Đối phương chậm rãi nói, vẫn là giọng trẻ con.

"Quỷ anh?" Trong lòng quỷ muội muội chợt lạnh lẽo, một trong số những ác quỷ kinh khủng nhất trên cõi đời này chính là quỷ anh.

Bọn họ mang theo hy vọng mà sinh ra, nhưng chưa được sống bao lâu đã phải vội vã rời khỏi nhân thế, cho nên oán hận trong lòng đều sâu nhất.

Nếu như có quỷ anh xuất hiện, sợ là tối nay nàng ta không chiếm được gì rồi.

Quỷ muội muội lập tức muốn đi, cứ để lần sau nàng ta lại tới vậy.

Quỷ anh này không biết lai lịch, nàng ta cứ đường đột đánh nhau, chỉ sợ không chiếm được lợi thế mà còn phải chịu thua thiệt lớn.

"Ngươi muốn ăn thì ăn một mình đi, ta đi trước."

https://thuviensach.vn

Quỷ muội muội nói xong lời này liền chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên Chi Chi nghe được một tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng nhai nuốt, dường như là tiếng thứ gì đó bị gặm nhấm.

Cổ họng nàng căng chặt, vẻ mặt trắng bệch, căn bản cũng không dám thò mặt ra nhìn.

Một quỷ anh ngồi xổm dưới đất, hồi lâu thì ợ một cái, sau đó đứng lên.

Cậu bé nhìn người đang ở bên trong giường, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đưa tay vén màn giường lên.

Lúc này Chi Chi đã hoảng sợ đến mức cả người dính sát vào tường.

"Đã lâu không gặp." Quỷ anh nhìn Chi Chi, chậm rãi lên tiếng, sau đó đôi mắt to từ từ chuyển đến bụng Chi Chi, cậu bé liếm môi: "Thật là thơm."

Chi Chi nhận ra đối phương, chính là người huynh đệ đã chết kia của Công Chúa.

"Ta vẫn đói."

Chi Chi đưa tay ra che bụng mình lại: "Không thể ăn! Đại bá (**), đây là chất tử (***) của người!"

(**) Bác trai.

(***) Cháu.

Vào lúc hoảng sợ nhất Chi Chi thường hay nói ra lời thông minh nhất, quỷ anh nghe được câu này thì đôi mắt màu trà giống của Công Chúa khẽ chớp chớp: "Ta không phải đại bá."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Quỷ anh suy nghĩ một chút: "Chắc là đại cô đi."

Chi Chi ngây ngẩn, nàng nhìn quỷ anh, mãi sau mới yếu ớt nói: "Người là nữ nhân?"

Quỷ anh gật đầu, gật đầu xong, có lẽ bây giờ nên gọi cậu bé là cô bé.

Năm đó sau khi bị chính mẫu phi của mình bóp chết, cô bé vẫn luôn đi theo bên người Thục quý phi.

Chỉ vì là nữ nhân mà bị bóp chết, nên trong lòng cô bé luôn có oán niệm, vì vậy mới luôn biến thành đệ đệ mình, cũng chính là dáng vẻ khi Công Chúa mấy tuổi.

Lúc này hai mắt cô bé vẫn dán chặt vào bụng Chi Chi, vô cùng lễ phép hỏi: "Thật sự không thể ăn sao?"

"Đây đây... là chất tử ruột thịt của người, đại cô."

Rõ ràng là quỷ anh có chút thất vọng, cô bé giơ tay lên, một cái ghế liền bị hút tới.

Cô bé chậm rãi leo lên cái ghế, sau đó đàng hoàng ngồi xuống.

Chi Chi cảm thấy đối phương có chút kỳ quái, làm quỷ mà còn phải ngồi ghế.

Thật ra thì cũng không hẳn là ngồi được, nhưng quỷ anh vẫn ngồi lên, thậm chí vì chân ngắn mà chân cô bé còn lơ lửng.

Nhưng cô bé lại rất nghiêm khắc với chính mình, hai bàn tay mập mạp cố gắng đặt lên đùi, hai chân nhỏ tuyệt đối không đung đưa, gắng sức cố định giữa không trung.

"Vẫn còn chưa có ra đời, chưa được tính."

https://thuviensach.vn

Cô bé còn chưa từ bỏ ý định.

Chi Chi cười khổ: "Sắp ra đời rồi."

Quỷ anh lại trầm mặc, tựa hồ như đang suy tư điều gì.

Rất lâu sau, Chi Chi mới nghe được giọng cô bé.

"Vậy khi nào các ngươi định tạo đứa tiếp theo?"

Không thể ăn đứa này, vậy tức là có thể ăn đứa sau.

Chi Chi sợ run lên, rúc lại vào trong góc.

Ngồi thương lượng với một con quỷ về việc ăn hài tử của nàng, nàng cảm thấy vừa hoang đường vừa buồn cười.

Quỷ anh thấy phản ứng của Chi Chi thì lặng lẽ cắn môi dưới.

Ồ, xem ra là cũng không thể rồi.

Tại sao là chất tử thì lại không thể ăn nhỉ?

Rất bổ mà.

Ăn một đứa cũng có sao đâu?

Vậy mà cô bé lại không thể ăn đứa nào.

Sao đệ muội lại hẹp hòi như vậy chứ?

Thật nhỏ mọn, cô bé không thích đệ muội.

Quỷ anh nghĩ xong thì đột nhiên a lên một tiếng, cô bé nhìn Chi Chi bằng ánh mắt vô tội: "Cái đó, hình như ở đây còn có mùi vị của tiểu hài tử."

https://thuviensach.vn

Tiểu hài tử? Người được gọi là hài tử ở đây chẳng phải chính là đệ đệ Lâm Nguyên của Chi Chi sao.

"Không thể! Đại cô, ăn nó vào sẽ biến thành người ngu." Chi Chi vội nói.

Quỷ anh hơi sửng sốt: "Thật không?"

Chi Chi chân thành gật đầu: "Thật, nó còn đần hơn cả ta nữa."

"Vậy thì không ăn." Quỷ anh trả lời dứt khoát.

Chi Chi hơi ngừng lại, cảm thấy hình như có chút kỳ quái, nhưng nàng lại không biết kỳ quái ở chỗ nào. (Bê: Kỳ quái ở chỗ nghe thấy đần giống Chi Chi liền sợ, ngay lập tức bỏ luôn ý định ăn thịt đó =)))))

Quỷ anh thấy không có đồ để ăn, chấm dứt thương lượng, lại leo từ trên ghế xuống: "Ta về đây."

"Người là cố ý tới bảo vệ ta sao?" Chi Chi bỗng nghĩ tới điều này, bởi vì thật ra nếu như không có đối phương, rất có thể là đêm nay nàng sẽ không bảo vệ được Giấm bảo.

Quỷ anh lắc đầu, khi nói chuyện cô bé luôn chậm rãi: "Không phải, vốn dĩ ta chỉ muốn nhìn một chút."

Cô bé đưa ngón tay ra chỉ vào bụng Chi Chi.

"Muốn nhìn thử xem có thể ăn được hay không, ta tưởng là..." Cô bé hơi ngừng lại mới nói tiếp: "Ngươi ngốc nghếch như thế, hẳn là sẽ đưa nó cho ta ăn."

Chi Chi: "..."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của quỷ anh mang theo chút tiếc nuối: "Nếu không thể ăn, vậy thì ta đi về. Đúng rồi, vật này..."

Quỷ anh lấy từ trong tay áo ra một vật sáng lấp lánh, là viên quỷ đan mà Chi Chi đã từng thấy.

Quỷ anh nhìn chăm chú vào viên quỷ đan kia, rồi lại nhìn Chi Chi: "Ngươi muốn ăn không?"

Đến một nụ cười khách sáo Chi Chi cũng không nặn ra nổi: "Đại cô, ta biết nếu như ta ăn cái này vào, Giấm bảo liền trở thành quỷ thai."

Quỷ anh chớp chớp mắt, yên lặng cất quỷ đan đi.

Hành động của cô bé lưu loát bình thản, căn bản không thấy cái gì gọi là lúng túng sau khi bị người ta đoán được quỷ kế.

"Đệ muội, ta đi đây." Quỷ anh nói.

Chi Chi im lặng gật đầu.

Quỷ anh suy nghĩ chốc lát, lại đưa ra một yêu cầu: "Không thể ăn, vậy ta có thể sờ một cái không?"

Ánh mắt cô bé vô cùng chân thành, Chi Chi ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu.

Quỷ anh nhìn chằm chằm vào bụng Chi Chi hồi lâu, mãi sau mới chậm rãi đưa tay ra.

Tay cô bé không hề chạm tới bụng Chi Chi, mà vẫn để cách một khoảng.

Thật lâu sau, cô bé thu tay về: "Mặt mũi thật xấu xí."

https://thuviensach.vn

Chi Chi: "???"

Quỷ anh gật đầu với Chi Chi: "Đệ muội, vậy ta đi nhé."

Trước khi đi, quỷ anh vỗ một cái lên giường Chi Chi.

Cô bé vừa biến mất không lâu thì Thải Linh đi từ ngoài vào.

Thải Linh nhìn vẻ mặt ảm đạm của Chi Chi, lại còn đang ngồi trong góc thì giật mình: "Sao phu nhân lại ngồi dậy?"

Chi Chi vốn dĩ không hề đau bụng, nhưng sau khi quỷ anh vỗ một cái lên giường nàng, nàng liền cảm thấy đau.

Đau từng cơn từng cơn, dường như còn có thứ nước gì đó chảy ra ở bên dưới.

Chi Chi túm lấy tay Thải Linh, giọng nói run rẩy: "Thải Linh, gọi Tăng đại phu, ta ta... có lẽ ta sắp sinh rồi."

Hết chương 77.

Lời của Bê Ba: Quỷ anh này là một nhân vật kỳ lạ, ít khi xuất hiện, nhưng lại vô cùng đáng thương. Mang tiếng là ác quỷ, nhưng lại chẳng hại ai, nỗi oán hận duy nhất của cô bé là với mẫu phi của mình...

À nếu như mọi người thắc mắc tại sao Bê lại vẫn gọi quỷ anh là "cô bé" chứ không phải "nàng". Thì Bê giải thích là do cô bé chết khi vẫn là trẻ con, tuy làm quỷ rất lâu rồi nhưng suy nghĩ non nớt và tính cách vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nên dù Chi Chi gọi là "đại cô" thì vẫn mãi là "cô bé" thôi nha. Còn nữa, có ai thương quỷ Hoạ Bì không? T^T

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nếu Như Có Vấn Đề, Nhất Định Phải Giữ Được Người Lớn

Biên tập: B3

Thải Linh nghe được câu nói này thì vội nhấc chân chạy ra ngoài.

Chi Chi nhăn mày, cơn đau từ bụng truyền tới khiến nàng phải túm chặt lấy nệm giường ở bên dưới.

Bàn tay trắng nõn của nàng khiến tấm nệm xô xệch, thậm chí gần như rách luôn.

Mồ hôi giống như những hạt đậu, từng giọt từng giọt lăn xuống.

"Á!" Cuối cùng Chi Chi không nhịn được mà kêu lên thành tiếng.

Đau quá!

Phi Nhạn canh ở ngoài cửa, tay chân nàng ta vụng về, dù có ở bên trong thì căn bản cũng không giúp được gì.

Tằng đại phu cũng bị đuổi ra.

Bởi vì bụng Chi Chi đã lớn, trước đó Công Chúa đã sớm gọi bà đỡ.

Chờ khi đến lúc thì Tằng đại phu sẽ đứng bên ngoài bình phong chỉ huy, bà đỡ làm nhiệm vụ đỡ đẻ ở bên trong.

Không nghĩ tới nhanh như vậy bà đỡ đã có chỗ dùng.

https://thuviensach.vn

Nàng ta đã gửi tin cho Công Chúa, còn Công Chúa có tới được luôn trong tối nay hay không, Phi Nhạn cũng không biết.

Nhưng chắc là sẽ không tới được đâu.

Ngoài cửa còn có cả Lâm phụ và Lâm Nguyên.

Lâm phụ căng thẳng đứng đó, liên tục thở dài, hai mắt hồng hồng.

Còn Lâm Nguyên thì cắn chặt môi, hai chân quỵ xuống đất, cậu bé nói cậu bé phải vái lạy thần tiên, để thần tiên phù hộ cho tỷ tỷ và chất tử của cậu bé đều bình an.

Chi Chi còn nhỏ tuổi, thân thể yếu ớt, lại là thai đầu, nên đau đớn suốt hơn một canh giờ mà vẫn chưa thấy đầu đứa bé thò ra.

Bà đỡ gấp đến luống cuống: "Phu nhân à, người gắng dùng sức đi, đứa bé ở trong đó lâu quá sẽ chết ngạt mất."

Mặt Chi Chi trắng bệch, cánh môi không có một chút huyết sắc, duy chỉ có nốt ruồi son trên mi tâm nàng là vẫn đỏ thắm, cực kỳ giống hồng mai trên tuyết.

Lúc này nàng đau đến nỗi không thể nói nên lời, miệng nàng ngậm một khúc gỗ vì sợ nàng tự cắn làm bị thương chính mình.

Hiện tại trên khúc gỗ kia đã toàn là dấu răng.

Thải Linh và Linh Tiên túc trực bên cạnh lau mồ hôi cho Chi Chi, rõ ràng đang là mùa đông, vậy mà mồ hôi nàng chảy đầm đìa.

Tằng đại phu đứng bên ngoài bình phong cũng sốt ruột, hắn đi tới đi lui, gọi Linh Tiên ở bên trong: "Đi, lại đi sắc thêm một bát thuốc, sắc xong thì mau mang tới đây."

https://thuviensach.vn

Linh Tiên thưa vâng rồi chạy ra ngoài.

"Á! Đau quá!" Chi Chi ở bên trong lại kêu lên thảm thiết.

Sau đó là giọng bà đỡ vang lên: "Phu nhân, người chớ kêu, phải để dành sức dồn xuống phía dưới."

Từ trước đến giờ Chi Chi chưa từng nghĩ sinh con sẽ đau như vậy, còn đau hơn cả khi nàng bị đánh đến chết ở đời trước.

Nàng đau đến muốn ngất đi, rồi lại hận tại sao mình không ngất đi luôn cho nhanh, nhưng thuốc mà Tằng đại phu cho nàng uống lại chính là để ngăn ngừa Chi Chi ngất đi.

Nếu như nàng ngất, sợ là cả mẫu thân và hài tử đều không giữ nổi.

Lại qua nửa canh giờ nữa, bà đỡ gấp như kiến bò trên chảo rang, dứt khoát trèo lên trên giường, dùng hai tay đẩy bụng Chi Chi, muốn dùng ngoại lực để đẩy đứa bé ra.

Thải Linh và Linh Tiên chưa từng có kinh nghiệm, gặp tình cảnh nguy hiểm như vậy, cả hai nha hoàn đều bị hành động của bà đỡ hù doạ.

"Bà đỡ, bà làm gì vậy?" Thải Linh hỏi.

"Phu nhân không có sức, cách này của ta có thể giúp đứa bé đi ra." Bà đỡ bảo Thải Linh: "Thải Linh cô nương, ngươi đi nhìn xem đầu đã ra chưa?"

Thải Linh hoảng sợ, sau đó gật đầu, đi ra kiểm tra, vừa nhìn đã kêu lên thành tiếng: "Ra... Ra rồi!"

Đúng lúc này Chi Chi lại thét chói tai, tiếng thét đầy thống khổ.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thải Linh tái nhợt, nàng ta ngẩng đầu lên, cuống quýt nhìn bà đỡ: "Nhưng không phải đầu ra mà là chân."

Bà đỡ nghe vậy thì sợ đến mức ngã ngồi xuống bên cạnh, Tằng đại phu ở bên ngoài bình phong cũng nghe được, ánh mắt lập tức thay đổi: "Thải Linh cô nương, ngươi cẩn thận nhìn kỹ lại lần nữa xem."

Thải Linh đáp một tiếng, lại cúi xuống kiểm tra, lần này nàng ta khẳng định: "Là chân, không phải đầu."

Bình thường những đứa bé khác đều là đầu ra trước, bởi vì đầu là chỗ lớn nhất, đầu ra được thì cơ thể cũng dễ dàng đi ra.

Thêm nữa là đầu đi ra trước thì đứa bé cũng sẽ không bị chết ngạt ở bên trong.

Nếu như chân ra trước, chân rất nhỏ, không đủ để kéo theo cả cái đầu lớn ra cùng, rất nhiều đứa bé đã chết ngạt ở bên trong, còn người lớn cũng rất dễ băng huyết.

Bà đỡ không ngờ tới lại là tình huống này: "Tằng đại phu, giờ phải làm sao?"

Tằng đại phu khẽ cắn răng, gọi Phi Nhạn ở ngoài cửa: "Phi Nhạn, mang kéo và rượu tới."

Sau khi nhận được kéo và rượu, đầu tiên Tằng đại phu dùng rượu rửa sạch kéo, sau đó đưa kéo lên ngọn nến đốt thật cẩn thận, rồi bảo Thải Linh đưa cây kéo cho bà đỡ.

"Bà đỡ, bà cầm kéo cắt ra một ít, tiếp đó kéo con ra ngoài, nhất định phải giữ được cái đầu." Tằng đại phu nói.

https://thuviensach.vn

Bà đỡ nhận lấy cây kéo, trong lòng căng thẳng tột cùng, tuy không phải là lần đầu tiên dùng kéo cắt qua, nhưng mà kia là trong trường hợp đầu đứa bé quá lớn, còn đây thì... chắc chắn đứa bé này không giữ được rồi.

Nào đã có trường hợp nào chân ra trước mà còn có thể sống?

Trên đời chưa từng có đạo lý như vậy, vị trí bào thai này thật sự không đúng.

Bà đỡ hít sâu một hơi, đang muốn hành động thì đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng nói.

Giọng Phi Nhạn vang lên ở bên ngoài: "Chủ tử, sao người đã tới rồi?"

Chi Chi nằm ở trên giường đã đau đến mất cả tri giác, bỗng chốc nàng cảm thấy xung quanh trở nên ồn ào, nàng mơ màng ngẩng đầu, lại nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này.

"Ôi chao, sao ngài lại vào đây?" Bà đỡ đang định cắt thì đột nhiên thấy một người xông vào, bà nhìn kỹ lại, phát hiện đây chính là nam nhân đã bỏ tiền ra mời bà đến.

Bà đỡ đã từng đỡ đẻ cho rất nhiều người, bà làm công việc này trong suốt hai mươi năm qua, số lượng đứa bé mà đã đã từng đỡ đẻ nhiều không đếm xuể.

Bà là người Giang Nam, là một bà đỡ có tiếng ở Giang Nam.

Mấy tháng trước nam nhân này tìm đến cửa, nói rõ muốn bà lên kinh đỡ đẻ cho phu nhân của hắn.

Bà đỡ không nghĩ nhiều, thấy đối phương trả nhiều tiền như vậy liền tới đây.

Nhưng tới nơi bà đã nhận ra có chút mờ ám.

https://thuviensach.vn

Người này sợ là quý tộc trong kinh thành, nuôi tiểu tình nhân mang thai ở bên ngoài.

Nếu như không phải là tiểu tình nhân thì tại sao lại nuôi ở ngoại ô thế này?

Hơn nữa vị phu nhân này vô cùng xinh đẹp, lại nhu nhược yếu ớt, quả thực không hề có phong độ của một vị chủ mẫu.

Mà dáng vẻ của nam nhân này quả thực quá chói mắt, cũng quá khí khái, đời này bà đỡ chưa từng gặp qua người nào như vậy.

Vả lại nhìn người nhà của vị phu nhân ấy cũng không giống với người có xuất thân giàu sang, khí chất căn bản không hề xứng với nam nhân này, dường như chỗ này chính là nơi giấu mỹ nhân.

Hơn phân nửa là trong nhà nam nhân này có chính thê, chính thê hung hãn ngang ngược, không tha cho kiều thiếp (*), nên nam nhân này mới không thể không giấu vị kiều thiếp này ra ngoại ô.

(*) Kiều thiếp: Người thiếp xinh đẹp, được yêu chiều.

Bằng không phu nhân mang thai, thân là phu quân tại sao lại ít xuất hiện như thế?

Còn không phải là do bị chính thê bám riết sao.

Công Chúa chạy thẳng tới bên giường, nhìn thấy Chi Chi thì lập tức cau chặt mày.

Hắn ngồi xuống mép giường, nắm lấy tay Chi Chi: "Chi Chi." Hắn nhẹ giọng gọi tên Chi Chi: "Ta tới rồi."

Lúc này Chi Chi đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nàng cực kỳ mệt mỏi, từ khi đau bụng đến bây giờ đã là hơn hai canh giờ, nàng quá đau,

https://thuviensach.vn

nàng không muốn sinh con nữa.

Chi Chi nghe được giọng Công Chúa thì nước mắt cứ thế chảy ra, mặt Công Chúa cũng trắng bệch đến doạ người, hắn nhìn khúc gỗ Chi Chi đang cắn, rồi nhìn về phía bà đỡ.

"Bà đỡ, cho nàng cắn tay ta có được không?"

Bà đỡ ôi chao một tiếng: "Vị lão gia này, ngài đừng ở chỗ này cho thêm loạn, nhanh đi ra ngoài đi, ở đâu ra cái đạo lý nam nhân vào phòng sinh chứ?"

Từ cổ chí kim, khi nữ nhân sinh nở, nam nhân không được phép ở bên cạnh nhìn, bởi vì sẽ gặp xui xẻo tột cùng.

Nếu như nam nhân đứng nhìn nữ nhân sinh nở thì nhất định trong đời này sẽ gặp phải cảnh đổ máu.

Cho nên khi phu nhân sinh con, thân là phu quân, nếu như phẩm chất tốt lại sủng ái phu nhân của mình thì sẽ đều canh giữ ở ngoài cửa. Nếu như chỉ tôn trọng, sẽ ngồi đợi trong thư phòng. Còn nếu như không có tình nghĩa gì với phu nhân của mình, sẽ cứ thế mà ngủ khò khò, khi tỉnh dậy sẽ tự có nha hoàn nói với hắn, mẫu thân sống hay chết, hài tử là nam hay nữ.

Hiện tại mặt Công Chúa trắng đến doạ người, mà hai mắt thì tối sầm lại.

Hắn ngồi ở đầu giường, gần như biến thành một bức tranh thuỷ mặc đen trắng: "Ta muốn ở lại đây."

Bà đỡ lại ai ui mấy tiếng, trước kia bà chưa từng như vậy, đỡ đẻ cho các quý nhân nhưng bọn họ đều không được phép kêu la om sòm, còn tình huống này thì bà thực sự chưa bao giờ gặp qua.

https://thuviensach.vn

Chi Chi trên giường lại kêu thảm một tiếng, sắc mặt Công Chúa càng trắng hơn, đôi mắt hắn ngập sương, phảng phất như sóng biển cuộn trào: "Bà đỡ, ngươi cứ đỡ đẻ đi, không cần phải quan tâm đến ta."

Hắn gần như rặn ra từng chữ: "Còn nữa, nếu như có vấn đề, nhất định phải giữ được người lớn."

Rồi hắn nghiêm nghị gọi Tằng đại phu ở bên ngoài bình phong: "Tằng Nặc, ngươi cũng nghe rõ cho ta, nhất định phải giữ lại người lớn."

Tằng đại phu quỳ sụp xuống đất: "Nô tài đã biết."

Hắn vội vàng viết ra một đơn thuốc, để Phi Nhạn nhanh chóng đi sắc.

Bà đỡ cũng không còn cách nào, chân đứa bé này ra trước, nếu như đầu mà không ra được thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Bà không nghĩ nhiều nữa, bất chấp cầm kéo lên giường.

Công Chúa thấy vậy thì cúi đầu nhìn Chi Chi.

Hắn nhẹ nhàng gỡ khúc gỗ mà Chi Chi đang ngậm trong miệng ra, sau đó đặt tay mình vào, dịu dàng dỗ dành Chi Chi: "Chi Chi, cắn ta, đau thì hãy cắn ta."

Lúc này Chi Chi đã đau đến tê dại, nàng vô lực chớp mắt, khẽ cắn vào tay Công Chúa, nói là cắn nhưng cùng lắm chỉ là ngậm thôi, nàng hết hơi rồi.

Ánh mắt Công Chúa run rẩy, hắn dùng bàn tay còn lại gạt mấy sợi tóc rối trên mặt Chi Chi ra, cúi đầu hôn lên mi tâm Chi Chi: "Chi Chi, ngoan, đừng ngủ. Sau khi hài tử ra đời, ta còn rất nhiều thứ tốt muốn cho nàng, nàng muốn làm cái gì ta cũng sẽ đáp ứng hết."

Một lát sau, Linh Tiên kêu lên thành tiếng: "Chủ tử, tay!"

https://thuviensach.vn

Công Chúa không hề phản ứng gì: "Không sao hết."

Khi bà đỡ bắt đầu dùng kéo cắt, Chi Chi đau đến mức dúm dó mặt mũi, nàng không thể khống chế được mình, cứ thế cắn xuống, vừa cắn liền nếm được vị máu tanh.

Nàng cắn rách tay Công Chúa, nhưng sắc mặt Công Chúa không thay đổi dù chỉ một chút.

"Phu nhân, dùng sức mạnh lên." Bà đỡ nôn nóng đến mức mồ hôi túa ra: "Người dùng sức, ta kéo con ra."

Chi Chi nhắm chặt hai mắt, nước mắt chảy giàn giụa.

Dáng vẻ hiện tại của Công Chúa cũng không khá hơn chút nào, rõ ràng là Chi Chi sinh con, vậy mà sắc mặt hắn còn tái nhợt hơn cả Chi Chi, cánh môi không kìm được mà khẽ run.

Có lẽ chỉ qua một cái chớp mắt, cũng có lẽ đã qua một vạn năm.

Chi Chi nghe được tiếng khóc của hài tử, còn có giọng một nam nhân đang gọi nàng.

Chi Chi mệt mỏi mở mắt ra, ngay lập tức đối diện với một đôi mắt màu trà.

Đôi mắt kia thật xinh đẹp, giống hệt như đá quý, nhưng đá quý cũng sẽ khóc sao?

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chờ Khi Giấm Bảo Lớn, Nhất Định Mỗi Ngày Phải Treo Lên Tường Đánh Cho Một Trận

Biên tập: B3

"Chúc mừng lão gia, là một nam hài tử." Bà đỡ quấn tã cẩn thận cho hài tử, đang định đưa tới cho Công Chúa nhìn.

Nào biết Công Chúa không buồn nhìn lấy một cái, chỉ lãnh đạm nói: "Đưa ra cho Tằng đại phu đi, khóc quá ồn ào."

Bà đỡ sửng sốt, cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực mình, bảo bảo này khóc đến mặt mũi đỏ bừng, vậy mà người làm cha lại không thèm để ý?

Công Chúa nào có tâm tư nhìn hài tử, hiện tại cả trái tim của hắn đều đặt lên người Chi Chi.

Chi Chi sinh xong không bao lâu liền mệt mỏi ngủ thiếp đi, Công Chúa một mực ở bên cạnh, còn Giấm bảo ở bên ngoài được mọi người thay nhau bế mà vẫn khóc, hắn không nhịn được nói: "Tại sao nó cứ khóc mãi thế?"

Bà đỡ khổ sở nói: "Cái này còn có thể là vì sao nữa? Vì đói."

Công Chúa sững sờ, hắn ngồi ngay ngắn lại, nhìn ra bên ngoài.

Tằng đại phu đi sắc thuốc, lúc này Giấm bảo đang được bà đỡ bế trong tay, mấy người Thải Linh ở bên cạnh dỗ dành.

https://thuviensach.vn

Lâm phụ thì kéo Lâm Nguyên xuống bếp nấu đồ ăn bổ dưỡng cho Chi Chi, chủ yếu là do Lâm Nguyên nhìn thấy Giấm bảo thì cứ hô to gọi nhỏ, khiến Giấm bảo khóc càng lợi hại hơn.

"Phu nhân đã tỉnh chưa?" Bà đỡ thấy Giấm bảo khóc đến đáng thương thì có chút đau lòng, bà chưa từng thấy qua nam nhân nào chỉ biết lo cho mỗi phu nhân mà bỏ mặc hài tử của mình như thế này.

"Ta... ta tỉnh rồi." Chi Chi bị tiếng khóc đánh thức, nàng nghe nói Giấm bảo đói bụng liền bảo bà đỡ bế con tới.

Giấm bảo được bà đỡ bế tới, bấy giờ Công Chúa mới bố thí mà nhìn Giấm bảo một cái.

Vừa liếc mắt liền ghét bỏ quay mặt đi, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Thật xấu xí."

Bà đỡ nghe thấy, không nhịn được cười: "Lão gia, hài tử mới sinh đều nhăn nhúm, chờ mấy ngày nữa sẽ đẹp thôi."

Chi Chi cũng nghe thấy lời của Công Chúa, nàng trợn mắt với Công Chúa, sao hắn có thể nói Giấm bảo xấu xí chứ?

"Không được nói Giấm bảo xấu xí." Giọng Chi Chi còn có chút yếu ớt.

Công Chúa nghe vậy, biểu tình trên mặt lập tức thay đổi: "Được được được, sau này không nói nữa."

Chi Chi cứ nghĩ sinh hài tử xong là sẽ nhẹ nhàng, nào ngờ mới chỉ qua ải đầu tiên.

Ải thứ hai càng khiến Chi Chi nhức đầu hơn.

https://thuviensach.vn

"Sao không ra sữa." Bà đỡ nóng nảy, lại hỏi Công Chúa đang ngây người bên cạnh: "Lão gia, ngài có mời bà vú không?"

Công Chúa chớp chớp mắt, vẻ mặt hơi chột dạ: "Còn phải mời bà vú nữa sao?"

Bà đỡ không biết nên khóc hay nên cười, khẳng định là nữ nhân trong nhà của lão gia này chưa từng có ai sinh nở, hắn chỉ biết mỗi việc đi mời bà đỡ để đỡ đẻ, còn sau khi đứa bé này sinh ra sẽ thế nào, hắn hoàn toàn không nghĩ đến.

8">Công Chúa cúi đầu nhìn Chi Chi đang suy yếu, lại nhìn Giấm bảo vì đói mà gào khóc ầm ĩ: "Cho uống nước cơm được không?"

Khoé miệng bà đỡ giật giật, cuối cùng đưa ra một ý kiến.

Vừa nghe thấy ý kiến này, Công Chúa đã đỏ mặt, Chi Chi nghe xong, gò má cũng ửng hồng.

Bà đỡ nhìn cảnh này thì trong bụng cũng đoán ra mấy phần, nín cười nói: "Nô tỳ và mấy nha hoàn xin được phép lui ra trước, lão gia và phu nhân, còn có tiểu thiếu gia cứ đợi ở đây."

Sau khi mọi người rời đi hết, trong phòng liền chỉ còn lại Chi Chi và Công Chúa, thêm cả Giấm bảo đang oa oa khóc lớn.

Công Chúa do dự chốc lát, đưa tay từ từ cởi y phục của Chi Chi ra.

Lúc hắn cúi đầu xuống, lỗ tai đã đỏ như mã não.

Chi Chi hơi quay mặt đi, tay không kìm được mà túm lấy y phục trên người Công Chúa.

Bà đỡ với mấy người đứng ở bên ngoài, đợi đến khi nghe thấy tiếng khóc của hài tử ngừng lại, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

***

Đêm nay tất cả mọi người đều không ngủ, Chi Chi cho hài tử bú xong thì uống một bát thuốc bổ, rồi mơ màng thiếp đi.

Khi nàng tỉnh lại thì đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Nàng phát hiện y phục trên người đã được thay, bên thân dưới cũng thoải mái hơn nhiều.

Thải Linh canh ở mép giường, thấy Chi Chi tỉnh lại thì vội cười nói: "Rốt cuộc phu nhân đã tỉnh."

Chi Chi gật đầu, rồi bắt đầu đưa mắt tìm hài tử, đêm qua nàng quá mệt mỏi, chưa kịp nhìn kỹ hài tử: "Giấm bảo đâu?"

"Giấm bảo khóc nhiều quá, vì đói." Thải Linh nói đến đây thì vừa nén cười vừa nói: "Công Chúa không cho phép Giấm bảo đánh thức người, liền tự mình bế sang căn phòng khác, đút nước cơm cho Giấm bảo."

Nói xong những lời này, nàng ta đưa tay dịch mép chăn cho Chi Chi: "Đêm qua cơ thể người đều do Công Chúa xử lý, không cho phép chúng nô tỳ hỗ trợ."

Chi Chi khẽ chớp mắt: "Muội mời Công Chúa vào đi, bảo hắn ôm Giấm bảo cùng vào."

Thải Linh đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Một lát sau Công Chúa đi vào, Chi Chi nhìn thấy rõ bộ dáng của đối phương thì không nhịn được mà bật cười.

Giấm bảo thật to gan lớn mật, một bàn tay nhỏ mập mạp sống chết túm chặt lấy tóc cha mình, còn nhét vào trong miệng.

https://thuviensach.vn

Công Chúa không khỏi thấy phiền, kéo tóc ra, một lát sau Giấm bảo lại kéo lấy cho vào miệng ăn, làm mấy lọn tóc của Công Chúa ướt nhẹp, tất cả đều là nước miếng của cậu bé.

Công Chúa nào đã từng có dáng vẻ chật vật như vậy, hắn nhíu mày bế Giấm bảo đến gần, nhưng vừa nhìn thấy Chi Chi, lông mày liền giãn ra, ngay sau đó lại nhíu chặt: "Sao phải cho nó bú nữa làm gì? Ta vừa đút nó uống nước cơm rồi."

Hắn đã sai người đi tìm một bà vú đáng tin, chẳng qua là phải đợi thêm mấy ngày.

Chi Chi trừng mắt nhìn Công Chúa: "Đói bụng sao có thể chỉ ăn mỗi nước cơm? Đưa Giấm bảo cho thiếp."

6">Công Chúa đành phải đàng hoàng đặt hài tử lên giường, lúc đặt xuống Giấm bảo vẫn còn túm chặt lấy tóc Công Chúa, kéo mạnh làm da đầu Công Chúa đau nhói, Công Chúa bèn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hài tử ruột của mình.

Khi Giấm bảo không khóc, rốt cuộc cũng đã thấy rõ ngũ quan, đôi mắt kia cực kỳ giống Công Chúa, đôi mắt màu trà giống y như đúc.

Giấm bảo là sinh sớm, như bình thường thì sẽ tương đối yếu ớt, nhưng trái lại cậu bé rất khoẻ, vừa sinh ra đã đặc biệt hoạt bát, sức còn rất lớn, túm tóc cha ruột mình đưa vào miệng cứ như là đang bú sữa vậy.

Chi Chi nhìn Giấm bảo mềm mềm trắng trắng còn mang theo vị sữa, chỉ cảm thấy đối phương đáng yêu không chịu được.

Nàng đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của Giấm bảo, Giấm bảo liền cười ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainmentCông Chúa đứng ở mép giường hơi động đậy.

Nhìn nụ cười này của Giấm bảo, Chi Chi càng cảm thấy đối phương đáng yêu, nhất thời cảm thấy tất cả khổ cực của nàng đều đáng giá.

Lúc Chi Chi đang muốn cởi xiêm áo, nàng ngước mắt lên nhìn Công Chúa đang đứng ở mép giường, nàng đỏ mặt, thấp giọng nói: "Công Chúa, thiếp muốn cho Giấm bảo bú."

Công Chúa ồ lên, ngồi xuống bên giường, mặt dày nói: "Cần ta hỗ trợ sao?"

Sau đó Công Chúa liền bị đuổi ra bên ngoài bình phong.

Hắn nghe tiếng động truyền tới từ giường bên kia, khẽ hừ một tiếng.

***

Bảy ngày sau Chi Chi mới có thể miễn cưỡng xuống giường.

Xuống giường xong Công Chúa luôn khẩn trương đứng cạnh, còn đâu dáng vẻ không ai bì nổi trước đây.

Đã tìm được bà vú cho Giấm bảo, là một nữ nhân họ Phương, một phụ nhân ngoài hai mươi tuổi, trước đây đã từng sinh con, đây là lần thứ hai đi làm bà vú.

Tìm được bà vú, Chi Chi liền đỡ lo hơn bao nhiêu, dù sao thì lúc bú sữa Giấm bảo luôn cắn khiến nàng hơi đau.

Nhưng nếu Giấm bảo không bú thì nơi đó của Chi Chi sẽ căng tức lên, vấn đề này khiến nàng có chút khó nói, kết quả vẫn bị Công Chúa phát hiện, bởi mấy ngày nay đều là Công Chúa giúp nàng lau người, tắm gội.

https://thuviensach.vn

Công Chúa rũ mắt nhìn Chi Chi, đỡ lấy eo nàng.

"Hình như bị tràn ra rồi." Giọng hắn trầm thấp, còn mang theo chút khàn khàn.

Hắn suy nghĩ chốc lát, rồi từ từ cúi đầu xuống.

Chi Chi xấu hổ đến nỗi không dám mở mắt ra, lần trước là dưới tình thế cấp bách, nhưng lần này không giống vậy.

Tay chân nàng luống cuống, chờ khi đối phương ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng của Chi Chi đã ướt nhẹp, vừa đáng thương lại mang theo vẻ quyến rũ.

Sau khi Chi Chi sinh Giấm bảo, nàng từ một cô nương biến thành một tiểu phụ nhân dịu dàng đáng yêu, cả gương mặt đều trở nên mị hoặc, hàng mi dài vừa rũ xuống, liền giống như một cây bích đào ngày xuân.

Nếu như nói trước đây Chi Chi giống như một đoá hoa chưa khai nụ, thì hiện tại đoá hoa ấy đã hoàn toàn bung nở.

Từng tấc từng tấc da thịt trên người nàng cũng sẽ khiến cho bất kỳ nam nhân nào, dù có chính trực đến đâu cũng sẽ không thể rời mắt khỏi.

Mấy ngày liên tiếp, đều là Công Chúa giúp Chi Chi giải quyết vấn đề này.

Mặc dù đã làm nhiều lần, nhưng Chi Chi vẫn xấu hổ không chịu được, thậm chí còn không dám đối diện với ánh mắt của Công Chúa.

Nàng luôn cảm thấy ánh mắt của Công Chúa khi nhìn nàng càng ngày càng lộ liễu, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Chi Chi còn nhận ra mình càng không dám đối mặt với đôi mắt to vô tội kia của Giấm bảo, hài tử đáng thương phải bú sữa của bà vú, mà toàn bộ

https://thuviensach.vn

sữa của mẫu thân mình đều bị...

Chi Chi đưa tay lên bịt kín mặt, quả thực là xấu hổ muốn chết, nàng không muốn nghĩ đến nữa.

***

Ngày hôm đó khi Công Chúa giải quyết xong, hắn đưa tay khép xiêm áo Chi Chi lại, rồi nhẹ nhàng ôm lấy đối phương.

Sau đó lại hôn lên môi Chi Chi, Chi Chi ngửi được mùi sữa trong hô hấp của đối phương, cũng nếm được vị sữa.

Mặt Chi Chi lại hiện lên rặng mây đỏ, nốt ruồi son trên mi tâm càng thêm đỏ thắm, cứ như là đang đánh phấn vậy.

"Chi Chi, tối nay ta phải hồi kinh." Công Chúa bỗng nói.

Chi Chi gật đầu, cho rằng đối phương hồi kinh là để xử lý công việc trong phủ Công Chúa, nàng không nhịn được hỏi thêm một câu: "Khi nào thì quay lại?"

Công Chúa ôm Chi Chi thêm chặt, Giấm bảo đang ngủ ở bên trong giường, không hề biết cha và mẫu thân mình đang làm hành động thân mật.

"Nếu như thành công, ta sẽ rất nhanh quay trở lại."

Thành công?

Chi Chi cả kinh.

Nàng ngước mắt lên nhìn Công Chúa, Công Chúa cũng đang rũ mắt nhìn nàng, trong mắt chứa đựng dã tâm nhòm ngó hoàng quyền.

https://thuviensach.vn

"Chi Chi, ta sẽ đoạt lấy thiên hạ này, sẽ mang giang sơn này tới nghênh thú nàng."

Hắn nói ra từng chữ một.

Hắn vừa nói xong liền nhíu mày, thẳng lưng, kéo bàn tay mập mạp nhỏ xíu của Giấm bảo ra khỏi miệng của cậu bé.

Không biết tiểu tử này đã tỉnh lại từ bao giờ, nhưng tỉnh dậy cũng không khóc nháo, chỉ nằm ở bên cạnh mút tay.

Tay vừa bị kéo ra, Giấm bảo liền không vui ê a mấy tiếng, hai bàn tay mập mạp bắt đầu khua khoắng, lại bôi một tay nước miếng lên tay Công Chúa.

Mặt Công Chúa lập tức đen thui, hắn nhìn nước miếng của Giấm bảo dính trên tay mình, giơ lên lau trở lại mặt Giấm bảo.

Chi Chi nhìn thấy, lại không kìm được mà trừng mắt với Công Chúa: "Sao người có thể lau ngược lại như thế?"

Động tác của Công Chúa hơi khựng lại, rồi thu tay về.

Giấm bảo bất chợt bị lau nước miếng lên mặt, ngay lập tức gào khóc, dường như vô cùng thương tâm, khóc đến không thở được, gương mặt trở nên đỏ bừng.

Chi Chi đau lòng vô cùng, vội vàng lau nước miếng trên mặt Giấm bảo, nàng lau xong thì như muốn trả thù Công Chúa, lại chùi lên y phục của Công Chúa.

Công Chúa tròn mắt nhìn, không thể làm gì.

"Chi Chi, nó đang giả khóc, nàng đừng..."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, liền đối mặt với ánh mắt khiển trách của Chi Chi.

Công Chúa im miệng ngay tức khắc, thành thật cam chịu.

Trong lòng thầm nghĩ, chờ khi Giấm bảo lớn, nhất định mỗi ngày phải treo lên tường đánh cho một trận.

***

Đêm khuya, Công Chúa nhân lúc Chi Chi ngủ mà rời đi, vừa đi liền đi luôn mấy ngày.

Hết chương 79.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 80: "Chi Chi, Nàng Có Nguyện Ý Trở Thành Hoàng Hậu Của Trẫm Hay Không?"

Biên tập: B3

Sau khi Công Chúa rời đi, Lâm Nguyên mới dám quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh Chi Chi và Giấm bảo.

Cậu bé đã âm thầm nhòm ngó rất lâu rồi, chẳng qua lúc Công Chúa ở đây, căn bản cậu bé không dám xuất hiện. Cậu sợ Công Chúa.

"Tỷ tỷ." Lâm Nguyên nhìn chằm chằm vào Giấm bảo nằm trên giường: "Tại sao Giấm bảo chỉ biết ăn với ngủ thôi vậy?"

Thân thể Chi Chi đã khoẻ hơn, mấy ngày nay Lâm phụ nấu rất nhiều món ngon cho nàng, sắc mặt nàng đã hồng hào lên, có thể tự mình xuống giường đi bộ.

Chỉ là vẫn còn đang trong tháng ở cữ, nên Chi Chi không được để nhiễm gió, đầu nàng được buộc một cái băng trán màu xanh non để ngăn ngừa nhiễm lạnh.

Băng trán xanh non kia buộc lên vầng trán trắng như tuyết, rõ ràng là vừa mới sinh nở, nhưng nàng vẫn trong veo như xưa, xinh đẹp y như một đoá hoa mùa hè.

"Vì bây giờ Giấm bảo vẫn còn quá nhỏ, không phải chỉ biết mỗi ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn sao?"

https://thuviensach.vn

Nhắc đến lại thấy kỳ lạ, sau khi Công Chúa rời đi, số lần Giấm bảo khóc bỗng ít hơn rất nhiều.

Cậu bé chỉ khóc những lúc đói hay lúc thay tã, còn phần lớn thời gian khác đều ngoan ngoãn nằm ngủ, số lần khóc đêm đặc biệt ít.

Bà vú cảm thấy rất lạ, nói nàng ta chưa từng gặp qua tiểu bảo bảo nào nghe lời như vậy.

***

Khi Giấm bảo đầy tháng, Lâm phụ làm chủ mở một bàn tiệc rượu, Giấm bảo được bà vú bế trong ngực.

Đêm hôm đó, Chi Chi uống một chút rượu, rồi được Thải Linh và Linh Tiên đỡ trở về.

Trước khi vào phòng nàng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đầy sao, những ngôi sao kia nối liền thành một dải ngân hà, cuối cùng rơi vào trong mộng của nàng.

Trong giấc mộng, nàng chưa sinh hài tử mà vẫn còn là một tiểu cô nương mười lăm tuổi.

Nàng đi một mình trên phố, trong tay cầm đèn lồng, sau đó nàng dừng lại trước một căn nhà sang trọng, nàng đưa tay đẩy cửa ra.

Chi Chi mở mắt, trong mắt nàng vẫn còn có chút buồn ngủ, nhưng khi nhìn thấy đối phương, ban đầu nàng hơi sửng sốt, sau đó thì hoàn toàn tỉnh táo.

Chi Chi ngồi dậy: "Công Chúa?"

Công Chúa nắm lấy bàn tay Chi Chi, nhẹ nhàng đưa lên miệng khẽ hôn một cái.

https://thuviensach.vn

Chi Chi ngửi được mùi máu tươi trên người đối phương, rất nồng.

Hắn nhỏ giọng nói: "Chi Chi, ta lên làm Hoàng Đế."

Chi Chi cả kinh, bởi vì so với đời trước thì hiện tại vẫn còn ba năm nữa Công Chúa mới lên làm Hoàng Đế.

Công Chúa lại hôn tay Chi Chi, đặt nụ hôn vào lòng bàn tay: "Ta đã giết rất nhiều người."

***

Công Chúa bức vua thoái vị, nhưng Nhị hoàng tử không chết, trước khi hắn đánh vào trong cung Nhị hoàng tử đã chạy trước, không biết là nhận được tin tức từ đâu.

Vì vậy Công Chúa chỉ chém đầu một mình Tam hoàng huynh, mang đến cho Phụ hoàng hắn nhìn.

Hoàng Thượng nhìn thấy nhưng lại vỗ tay cười to: "Tín Phương, cuối cùng ngươi cũng làm phản, quả nhiên là có phong độ của trẫm năm đó."

Năm đó ông cũng giết toàn bộ huynh đệ của mình, ngay cả mấy tỷ muội ông cũng không bỏ qua, giết sạch từng người một.

Thậm chí khi đăng cơ, ông còn bảo thị vệ đặt đầu của những người đó vào trong hộp, ông muốn bọn họ nhìn ông lên ngôi.

Công Chúa ném đầu của Tam hoàng tử xuống đất, gương mặt trắng nõn vẫn còn vương vết máu, trên người hắn cũng toàn là máu, có máu của người khác, cũng có cả máu của chính hắn.

Lúc này hắn không thể gọi hắn là Công Chúa, mà nên gọi hắn là Bùi Tín Phương, bởi vì hắn không còn là Công Chúa nữa.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương nghe Phụ hoàng mình nói thì nhếch môi: "Phụ hoàng đều biết, đúng không?"

Hoàng Thượng bưng ly rượu bên cạnh lên uống một hớp, dáng vẻ ung dung tự đắc của ông hoàn toàn không giống như mình đang bị bức ngôi.

Ông híp mắt lại: "Sao trẫm lại không biết?"

Năm đó, Thục quý phi trộm rồng chuyển phượng (*), bà vừa ôm xác nữ nhi ra thì Hoàng Thượng nhận được tin mật báo, ông liền biết xác chết này là của nữ nhi.

(*) Ý bảo tráo nam thành nữ ấy.

Ám vệ quỳ trên đất, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, có cần giết đứa còn lại không?"

Hoàng Thượng hơi chần chừ, chính nhờ sự chần chừ đó mà Bùi Tín Phương mới có thể lớn lên.

Nguyên nhân ông chần chừ là bởi ông không ngờ một Thục quý phi nhu nhu nhược nhược như vậy lại dám tự tay bóp chết nữ nhi của mình, chỉ vì muốn giữ mạng lại cho nhi tử.

Trái lại ông muốn thử nhìn xem, nhi tử mà Thục quý phi sống chết giữ lại này trong tương lai sẽ trở thành cái dạng gì.

"Ngươi rất giống trẫm." Hoàng Thượng ném ly rượu xuống đất: "Thôi, trẫm cũng già rồi, ngôi vị Hoàng Đế này trẫm nhường lại cho ngươi. Nhưng có một chuyện, ngươi phải đáp ứng trẫm."

Hoàng Thượng đứng lên, trong mắt có vài phần ý cười: "Tự tay giết chết Thục quý phi, những năm này nàng ta làm chuyện xấu, trẫm luôn chờ nhi tử ngoan của trẫm tự mình tới kết thúc."

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương ngẩn ra, sau đó cau mày, hai mắt hắn sâu thẳm: "Nếu như ta không làm thì sao?"

"Vậy trẫm sẽ giết chết hài tử và nữ nhân mà ngươi yêu." Hoàng Thượng lắc đầu cười: "Tín Phương, điều quan trọng nhất khi làm Hoàng Đế là phải tuyệt tình, ngươi hữu tình, chính là khiến bản thân có sơ hở. Giống như giây phút này, trẫm tuỳ tiện uy hiếp một chút, ngươi liền do dự không dám quyết."

***

Khi Bùi Tín Phương đến cung của Thục quý phi, Thục quý phi đã mặc trang phục lộng lẫy, trang điểm tinh xảo, nhìn bà giống như một cô nương chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Vừa nhìn thấy Bùi Tín Phương, bà liền nở nụ cười chào đón.

Bà kéo tay Bùi Tín Phương, kéo hắn đi vào bên trong: "Tín Phương, mẫu phi tự mình nấu cho con một bàn đồ ăn ngon, đều là những món con thích khi còn bé."

Từ sau khi Bùi Tín Phương được bảy tuổi, hắn chưa từng được ăn đồ ăn ngon.

Trong cung của Thục quý phi có một gian mật thất, chỉ cần Bùi Tín Phương khóc nháo thì sẽ bị nhốt vào trong đó.

Hoặc khi Thái Tử tới, hắn cũng sẽ bị nhốt vào.

Căn mật thất trong Côi Ương Cung ở hành cung cũng là nơi để nhốt hắn, cho nên hắn mới biết cơ quan ở chỗ đó. (**)

(**) Bê: Cho những ai không nhớ thì đây chính là căn mật thất mà Chi Chi bị rơi vào ở chương 30.

https://thuviensach.vn

Trước năm bảy tuổi, lúc hắn được thả ra ngoài, Thục quý phi sẽ đích thân xuống bếp nấu món ăn ngon cho hắn.

Sau năm bảy tuổi, Thục quý phi không nấu nữa.

"Tín Phương, ở tộc của chúng ta, bảy tuổi chính là tuổi trưởng thành, con cần phải hiểu chuyện."

Người Hồ bọn họ, bảy tuổi đã dám giết dê bò, mười tuổi đã có thể giết người.

Bọn họ thuộc về lưng ngựa, thuộc về đất trời mênh mông.

Trước khi Thục quý phi vào cung, bà luôn đoạt giải nhất trong các cuộc đua cưỡi ngựa bắn cung hàng năm, những nam nhân kia cũng không thể bằng bà.

Sau khi vào cung, bà nguỵ trang thành một nữ nhân bình thường nhu nhược, dùng tất cả mọi cách để câu dẫn một nam nhân mà bà coi thường.

Bùi Tín Phương nhìn thấy một bàn thức ăn kia, đều là những món mà hắn không còn thích ăn nữa.

Chính xác là khi còn bé hắn thích ăn, nhưng nếu như hắn tỏ vẻ thích ăn món gì, từ ngày hôm sau món ăn đó sẽ không bao giờ được bày lên bàn.

Thục quý phi kéo Bùi Tín Phương ngồi xuống, bà cũng ngồi xuống bên cạnh.

Gương mặt tương tự Bùi Tín Phương của bà nở nụ cười sáng lạn, từ trước tới nay Bùi Tín Phương chưa bao giờ nhìn thấy mẫu phi mình cười vui vẻ như vậy.

Bà cười một hồi, lại tự mình rót rượu: "Hôm nay bổn cung thật sự rất vui."

https://thuviensach.vn

Bà uống một hớp rượu, cầm đũa lên gắp thức ăn cho Bùi Tín Phương: "Tín Phương, ăn một chút đi."

Bùi Tín Phương liếc nhìn, yên lặng cầm đũa lên.

Hắn gắp một miếng thịt, đưa vào trong miệng.

Hắn trầm mặc dùng bữa, Thục quý phi luôn nhìn hắn, uống một ly lại một ly rượu, uống cho đến khi tay bà không cầm vững được ly rượu.

Bà đặt ly rượu lên bàn, gương mặt xinh đẹp vẫn treo nụ cười như cũ.

Bà nhìn nhi tử của mình, hai mươi hai năm, rốt cuộc bà cũng chờ được đến ngày này.

Cuối cùng nhi tử của bà cũng trưởng thành, hắn mạnh mẽ oai hùng, hắn nắm giữ được mảnh giang sơn này trong lòng bàn tay.

Khoé miệng Thục quý phi chảy ra máu đen, nhưng bà vẫn như cũ mỉm cười: "Tín Phương, đáp ứng mẫu phi một chuyện."

Bùi Tín Phương nâng mắt, ánh mắt hắn cực kỳ giống đêm tối, vừa nặng nề, vừa dày sương.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, đôi môi mím chặt.

"Giết chết Duyệt Nhiêu, cho dù nó là đệ đệ ruột của con, nhưng nó cũng là hài tử của Thái Tử, nó không thể sống." Thục quý phi nhẹ giọng nói.

Năm đó bà cấu kết với Thái Tử, không cẩn thận để mang thai hài tử của đối phương.

Bà rối rắm rất lâu, sau cùng đã quyết định sinh nó ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng để lừa gạt tất cả mọi người rồi sinh hài tử ở trong cung, điều đó khó khăn biết bao nhiêu, cho nên sau khi biết mình mang thai, bà tự mình nấu canh mang đến ngự thư phòng của Hoàng Thượng.

Khi trở dạ, bà mua chuộc người, để thái y thông báo với Hoàng Thượng là hài tử vừa sinh ra đã chết ngay, trên thực tế là đưa đến phủ Thái Tử.

Mà thật ra thì bà đã uống thuốc để trở dạ trước thời gian, chính vì muốn trở dạ cùng ngày với Thái Tử Phi.

Bà mang hài tử của mình đổi với hài tử của Thái Tử Phi.

Còn chuyện bây giờ hài tử của Thái Tử Phi đang ở đâu, Thục quý phi cũng không quan tâm.

Bà biết tình nghĩa của Thái Tử đối với mình, Thái Tử gần như là si mê bà, chỉ cần trong cung có người khiến bà không vui, Thái Tử liền ra tay giết chết.

Hắn giống như một cây đao của Thục quý phi, nhưng Thục quý phi lại không hề thương hắn, bà giữ hài tử kia chỉ để khống chế Thái Tử được dễ dàng hơn.

Có hài tử, Thái Tử mới tin là bà thương hắn, mới càng nghe lời mà làm việc.

Thục quý phi lảo đảo đứng dậy, hai hàng lệ chảy ra từ khoé mắt bà.

Bà nhìn ra ngoài cửa, cửa đang mở rộng, cung nhân trong cung của Thục quý phi đều đã bị bà đuổi đi.

Lúc này trong cung yên lặng như tờ, càng trở nên tĩnh mịch.

Bà còn nhớ, ngày hôm đó khi bà vào cung, đó là một ngày nắng đẹp.

https://thuviensach.vn

Bà nhìn trộm qua cửa sổ, chỉ cảm thấy hoàng cung thật là lớn, nhưng bà vẫn yêu thảo nguyên của bà hơn.

Khi còn trẻ bà khuấy đảo lục cung, hưởng không ít vinh hoa phú quý, châu báu trong thiên hạ bà muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Thục quý phi đi tới bên người Bùi Tín Phương, máu ở khoé miệng chảy ra càng lúc càng nhiều, bà nở nụ cười trầm thấp.

"Tín Phương, con yên tâm, mẫu phi sẽ không làm con khó xử." Bà đưa tay choàng lên bả vai Bùi Tín Phương, từ đằng sau ôm lấy nhi tử của mình, giống như cái ôm bà đã dành cho hắn khi còn thơ bé.

"Đừng hận mẫu phi, hôm ấy..." Thục quý phi cất giọng run run: "Hôm ấy mẫu phi không biết con ở dưới gầm giường."

Bàn tay Bùi Tín Phương từ từ nắm chặt.

"Mẫu phi rất vui vì con đã tìm được nữ nhân mà mình yêu, mẫu phi biết mẫu phi đã làm sai quá nhiều. Nhưng Tín Phương, con yêu nàng, vậy liệu nàng có thực sự yêu con hay không?"

***

Bùi Tín Phương rời khỏi cung.

Khi hắn chạy tới ngoại ô kinh thành thì trời đã tảng sáng.

Hắn đẩy cửa bước vào phòng, nữ nhân trên giường đang ngủ say, gương mặt yên bình của nàng giống như tất cả những chuyện phiền lòng trên đời này đều không thể ảnh hưởng đến nàng.

***

"Ta đã giết rất nhiều người."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghe được lời này của Bùi Tín Phương thì khẽ chớp mắt, nàng không biết nói gì cả.

Bùi Tín Phương nâng mắt nhìn Chi Chi: "Chi Chi, nàng có nguyện ý trở thành Hoàng Hậu của trẫm hay không?"

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Trong Kinh Song Mỹ, Một Đế Một Lang

Chi Chi chưa nói ra đáp án của mình thì môi đã bị hôn lên.

Nàng bị hôn đến mơ màng, chờ đến khi nàng kịp phản ứng, tất cả xung quanh đều đã thay đổi.

Nàng vào cung, lắc mình một cái trở thành nương nương trong miệng mọi người.

Chi Chi chưa từng gặp qua chuyện này, nàng ôm Giấm bảo trong lòng mà hốt hoảng.

Bây giờ nàng đi đâu cũng có một đám người đi cùng, nàng được gọi là nương nương, Giấm bảo được gọi là điện hạ, bà vú của Giấm bảo từ một người tăng thành mười người, đến mặt mũi họ ra sao Chi Chi cũng không nhớ nổi chứ đừng nhắc tới cung nữ hầu hạ bên người nàng.

"Nương nương, mời dùng cơm." Thải Linh ở bên cạnh Chi Chi nói.

Chi Chi gật đầu, đưa Giấm bảo cho bà vú ở bên cạnh, Chi Chi không nhớ tên của bà vú này, nhưng may là tất cả các bà vú đều mặc cùng một loại y phục.

Bây giờ lúc dùng bữa cũng trở nên đặc biệt cẩn trọng, mấy chục món ăn trên bàn nhưng chỉ có một mình nàng ăn.

Cung nữ bên cạnh yên lặng như tờ, tựa như chỉ cần có một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Dùng bữa xong, Chi Chi chuẩn bị đi tắm.

Lúc tắm rửa cũng không giống trước đây, tám cung nữ cùng nhau hầu hạ, Chi Chi cảm tưởng như mình biến thành một động vật quý hiếm.

Ban đêm khi ngủ cũng vậy, Thải Linh và Linh Tiên lên làm đại cung nữ của nàng, được các tiểu cung nữ gọi một tiếng "Cô cô", hai nàng ấy không cần phải gác đêm nữa, ban đêm đều là hai tiểu cung nữ trông coi, cả đêm không ngủ, đứng ở bên ngoài cửa tẩm điện của Chi Chi.

***

Cung điện của Chi Chi có tên là Cảnh Trinh Cung.

Diện tích của Cảnh Trinh Cung cực kỳ rộng lớn, Chi Chi chỉ bế Giấm bảo đi tản bộ trong cung thôi mà cũng đã tốn mất nửa canh giờ, cho nên kể từ khi nàng vào cung, nàng vẫn chưa hề ra khỏi Cảnh Trinh Cung.

Nàng cũng không có gặp lại Bùi Tín Phương.

Có lẽ là Bùi Tín Phương bề bộn nhiều việc, mà đúng là bề bộn nhiều việc thật.

Hắn còn phải bận rộn ngăn chặn miệng lưỡi thế gian.

Thứ nhất, do hắn là người Hồ, có thể gọi là huyết thống không thuần chủng.

Thứ hai, trước năm hai mươi hai tuổi, Bùi Tín Phương luôn sống dưới thân phận nữ nhân, người ta gọi là bất nam bất nữ.

Thứ ba, hắn giết huynh bức phụ, cái này gọi là bất hiếu bất trung.

Điều thứ tư, hắn còn muốn lập một nữ nhân thường dân đã từng bị hưu lên làm Hoàng Hậu, càng đừng nói đến chuyện nữ nhân này chưa từng

https://thuviensach.vn

chính thức thành thân với Bùi Tín Phương mà đã sinh hài tử.

Tóm lại một câu chính là: người Hồ thật không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ.

Rất nhiều quan văn nghĩ thầm trong lòng.

Lại còn đặt tên cho hài tử là Di Châu, Bùi Di Châu, nghĩa là châu báu mất đi rồi tìm lại được? Hay là châu báu lưu lạc dân gian?

Mặc dù quan lại trăm miệng khuyên nhủ, nhưng Bùi Tín Phương chính là một bạo quân không hơn không kém.

Người không phục, giết.

Người nghị luận bàn tán sau lưng, giết.

Người bất kính, giết.

Chi Chi ở hậu cung cũng không hề biết sau khi lên ngôi Bùi Tín Phương đã giết rất nhiều người, so với đời trước thì số người hắn giết lớn hơn rất nhiều, bởi vì Bùi Tín Phương muốn sắc phong Chi Chi, càng muốn đưa Giấm bảo lên làm Thái Tử.

Văn võ bá quan bàn luận sôi nổi, lại có thêm một quan văn bị giết chết trước điện Kim Loan.

Vốn dĩ bọn họ đều cảm thấy trên người Bùi Tín Phương có vết nhơ, đối phương chỉ là dùng vũ lực mà cướp lấy ngôi vị Hoàng Đế, hơn phân nửa bọn họ càng ủng hộ Nhị hoàng tử hơn.

Nhị hoàng tử làm người hiền hoà, tính tình nhã nhặn mới là người thích hợp nhất để lên ngôi Hoàng Đế.

***

https://thuviensach.vn

So với quang cảnh mưa gió ở trên triều thì cuộc sống ở hậu cung quả thực quá an nhàn.

Toàn bộ phi tần trong hậu cung của Thái Thượng Hoàng đều bị đưa tới miếu tu hành, còn những phi tần nào hạ sinh hoàng tử thì bị ban chết.

Hiện nay cả hậu cung chỉ có một mình Chi Chi là chủ tử, hơn nữa còn là một vị chủ tử không có sắc phong.

Không có ai tới bái kiến Chi Chi, Chi Chi cũng không cần bất kỳ ai tới thỉnh an mình.

Người sống trong gia đình bình thường thì tức phụ (*) còn cần phải tới thỉnh an bà bà, Chi Chi thì ngay cả bà bà cũng không có.

(*) Cháu dâu.

Cuộc sống như vậy càng kéo dài, Chi Chi càng cảm thấy nhàm chán.

Bởi vì đi tới đâu nàng cũng chỉ thấy mỗi đầu người, những cung nữ thái giám kia ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Giấm bảo ngày một lớn, đảo mắt lại sắp đến năm mới.

Ngày Giấm bảo đầy tháng chính là ngày mà Chi Chi chết ở đời trước, ngày hôm đó chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Chi Chi nghĩ, có lẽ thật sự là đời này và đời trước hoàn toàn không giống nhau.

Thậm chí sau ngày hôm ấy, nàng còn tiến cung, trở thành nương nương trong miệng người khác.

***

https://thuviensach.vn

Trước giao thừa mấy ngày, rốt cục Chi Chi đã nhìn thấy Bùi Tín Phương.

Đây không phải là lần đầu tiên Chi Chi nhìn thấy Bùi Tín Phương mặc long bào, trước kia khi còn làm A Phiêu, hầu như ngày nào nàng cũng nhìn thấy, chẳng qua khi ấy nàng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà không dám lại gần.

Bây giờ đứng ngay bên cạnh, Chi Chi mới nhận thấy hoá ra Bùi Tín Phương cũng là một vị mỹ nam tử.

Lời này nếu như rơi vào trong tai người khác, chắc chắn mọi người sẽ nói ánh mắt Chi Chi thật kỳ lạ.

Những cung nữ kia, mặc dù biết Tân Đế tàn bạo, nhưng vẫn không kiềm chế được mà lén nhìn trộm Tân Đế.Nguyên nhân bởi vì Tân Đế thực sự quá đẹp.

Trước đây khi làm nữ nhân, Bùi Tín Phương không thể không tỉa mày, chuốt mi, nhưng bây giờ hắn khôi phục thân nam nhi thì không cần phải làm vậy nữa.

Hàng mi dài đen nhánh, ngũ quan sắc nét, hốc mắt sâu thẳm, đôi mắt màu trà tươi đẹp, tất cả đều mang theo vẻ phong lưu.

Mà gương mặt hắn còn mang theo vẻ lười biếng có một không hai, tựa như vạn vật trên đời này đều không thể rơi vào trong mắt hắn.

Bùi Tín Phương có huyết thống người Hồ, khi mặc nam trang thì vóc người càng thêm cao lớn, lại càng tương xứng với khuôn mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân kia, tuy có thể phân rõ nam nữ, nhưng vẫn là diễm quan (**) thiên hạ.

(**) Xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Các cung nữ đều cảm thấy trên đời này sẽ không có bất kỳ nam nhân nào có thể đẹp hơn Tân Đế, nhưng nam nhân như vậy lại cưng chiều một nữ nhân thường dân lên tận trời.

"Sao mũi chân lại bị trầy da?" Bùi Tín Phương nâng bàn chân ngọc của Chi Chi lên, nắm vào trong lòng bàn tay.

Hắn vừa vào phòng đã phát hiện, bởi vì tư thế lúc Chi Chi hành lễ không được tự nhiên.

Chi Chi thấy xung quanh vẫn còn một đám cung nữ đang đứng thì vô cùng gượng gạo, nàng muốn rút chân về nhưng đối phương không cho.

Chi Chi cắn môi dưới, đành phải nói: "Người buông ra."

Bùi Tín Phương nhìn nàng, dường như hiểu ra điều gì, lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài, trước khi bọn họ lui ra còn dặn đi mời thái y.

Hắn đặt bàn chân ngọc của Chi Chi lên đùi mình, hỏi thái y đang quỳ ở bên ngoài bình phong, thái y nghe Bùi Tín Phương tả lại tình trạng, kê thuốc bôi, xong xuôi liền bị Bùi Tín Phương đuổi đi.

Lúc bôi thuốc hắn đặc biệt cẩn thận, rất sợ làm đau Chi Chi.

Bôi thuốc xong, liền bế nàng lên giường.

Giấm bảo đã được bà vú bế đi ngủ, nhưng trên giường Chi Chi vẫn còn lưu lại mùi hương của Giấm bảo, chính là mùi sữa thơm.

Bùi Tín Phương gỡ ngọc quan trên đầu xuống, lại cởi áo khoác ngoài, rồi cởi ủng, sau đó leo lên giường.

Hắn ôm lấy Chi Chi, chóp mũi liền cứ thế ngửi được mùi thơm, hắn không nhịn được mà rúc sát vào cổ Chi Chi, thấp giọng hỏi: "Có còn căng

https://thuviensach.vn

tức nữa không?"

Chi Chi hơi đỏ mặt, lắp ba lắp bắp: "Không... không còn."

"Ồ." Chẳng hiểu tại sao, Chi Chi luôn cảm thấy tiếng ồ này của Bùi Tín Phương mang theo mấy phần tiếc nuối.

"Chi Chi." Bùi Tín Phương ôm Chi Chi từ đằng sau, mái tóc đen của hắn quấn chung một chỗ với mái tóc đen của Chi Chi, giống như là dây mây vậy, bện vào nhau không rời: "Ở đây có ai ức hiếp nàng không?"

Chi Chi lắc đầu.

Bùi Tín Phương nhắm mắt lại, cất giọng rất nhẹ: "Vậy thì tốt."

Chi Chi quay lại nhìn hắn, rất muốn nói cho đối phương biết, mặc dù không có ai ức hiếp nàng, nhưng nàng không vui khi ở chỗ này.

Nàng còn chưa biết phải mở lời thế nào thì đối phương đã lặng lẽ ngủ mất, Chi Chi nhìn thấy vành mắt xanh nhạt của đối phương, hắn là rất lâu rồi Bùi Tín Phương chưa được ngủ một giấc đàng hoàng.

Làm một vị Hoàng Đế, so với tưởng tượng của hắn càng khó khăn hơn nhiều, chứ đừng nói tới chuyện căn cơ của hắn chưa ổn mà đã bức ngôi tạo phản.

Nhị hoàng tử chạy tới phương Nam, trong nửa tháng trời đã chiêu mộ được đại quân mấy vạn người, mang theo khẩu hiệu "Thanh lọc đất nước, diệt trừ yêu nghiệt" đánh thẳng về hướng kinh thành.

Bọn họ gọi Bùi Tín Phương là yêu nghiệt, nói hắn căn bản không xứng với ngôi vị Hoàng Đế, bất nam bất nữ, không ra âm không ra dương, là một yêu nghiệt.

***

https://thuviensach.vn

Hôm sau, lúc Chi Chi tỉnh lại thì Bùi Tín Phương đã rời đi rồi, nàng cũng không biết đối phương đi từ lúc nào, sau phải hỏi Thải Linh mới biết được, Bùi Tín Phương ở lại đến giờ Dần (***) rồi thức dậy rời đi.

(***) Giờ Dần: Từ 3 đến 5 giờ sáng.

Ngày hôm đó lại có một chuyện khiến cho Chi Chi vui vẻ, đó chính là Lâm Nguyên tiến cung, cậu bé được phong làm thư đồng của Thái Tử, thế nên có thể tuỳ tiện ra vào hoàng cung, hơn nữa trong cung còn đặc biệt chuẩn bị cho Lâm Nguyên một cung điện để nghỉ lại.

Lâm Nguyên vừa vào cung liền giống như gà mờ vào rừng cây, hai mắt hoàn toàn bị thu hút.

Vốn là muốn đến thăm tỷ tỷ và chất nam, nhưng bị cảnh sắc của hoàng cung mê hoặc, rốt cục chờ đến khi cậu bé bình tĩnh lại thì đã đến vãn thiện (****), cậu ăn vài miếng cơm, đột nhiên a lên một tiếng.

(****) Bữa tối.

Cậu bé nhìn trái nhìn phải, rồi nói với Chi Chi: "Tỷ tỷ, tỷ bảo tất cả bọn họ lui xuống đi."

Cậu bé đang nói tới những cung nữ kia.

Chờ khi toàn bộ cung nữ lui hết, Lâm Nguyên mới thấp giọng nói với Chi Chi: "Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ Hướng ca ca không?"

"Nhớ, sao vậy?" Chi Chi không hiểu tại sao tự nhiên Lâm Nguyên lại nhắc tới hắn.

Hướng Thanh Sư là người mà nàng vô cùng muốn được gả cho trước khi vào phủ Công Chúa, nàng còn vì đối phương mà thêu hai cái hà bao, đáng tiếc là đều không thể đưa ra.

https://thuviensach.vn

Nàng từng hy vọng có thể gả cho đối phương, ăn no uống đủ, sống một cuộc sống bình dị không u sầu, nhưng không ngờ là hai năm sau, đến hài tử nàng cũng đã có rồi, còn là hài tử với người đã giết chết nàng đời trước.

Lâm Nguyên lại cảnh giác nhìn quanh lần nữa, thậm chí còn đứng lên kiểm tra cửa sổ, xong xuôi mới tiến lại gần nói nhỏ với Chi Chi: "Hướng ca ca đỗ Trạng Nguyên rồi."

Hả?

Chi Chi không nghĩ tới Bùi Tín Phương đăng cơ trước thời hạn lại kéo theo Hướng Thanh Sư cũng đỗ khoa cử trước thời hạn, thậm chí thứ hạng cũng không giống trước.

Những năm trước đều tổ chức khoa cử vào mùa xuân, nhưng có lẽ là Tân Đế đăng cơ, liền đại xá thiên hạ, kỳ thi mùa xuân là việc bị ảnh hưởng trước tiên.

Mà trong kỳ thi mùa xuân này, Hướng Thanh Sư đã xuất sắc đứng đầu bảng, ngay cả người tự mình chủ trì kỳ thi Đình là Bùi Tín Phương cũng không nhịn được mà khen Hướng Thanh Sư uyên bác đa tài.

Trong tam giáp (*****) thì Hướng Thanh Sư có tướng mạo đẹp nhất, nếu như đặt vào thời trước, cho dù tài hoa của hắn là giỏi nhất thì cũng sẽ chỉ được làm một Thám Hoa Lang mà thôi, nhưng Bùi Tín Phương trọng người tài, cho nên Hướng Thanh Sư trở thành Trạng Nguyên Lang trẻ tuổi nhất và cũng có tướng mạo tuấn mỹ nhất đương triều.

(*****) Bê: Tam giáp là ba vị trí đầu bảng, mà triều đại này kỳ thị người đẹp hả? Đời trước Hướng Thanh Sư vì đẹp nên từ Trạng Nguyên bị đẩy xuống làm Thám Hoa, may mà đời này không bị kỳ thị nữa =)))))

https://thuviensach.vn

Dân gian truyền ra một câu ca dao, câu ca dao kia chỉ lưu truyền trong phố phường, cho nên những đại nhân vật trong kinh thành không hề hay biết.

Những đồng tử (******) hát bài ca dao trong đó có một câu là: "Trong kinh song mỹ, một Đế một Lang."

(******) Bé trai.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ta Đâu Có Cầm Thú Như Vậy

"Vậy thì phải chúc mừng hắn." Chi Chi nói.

Lâm Nguyên gật đầu: "Đệ cũng không ngờ là đệ sẽ trở thành thư đồng của Thái Tử đâu."

Dĩ nhiên là không ngờ rồi, nửa năm trước cậu vẫn còn nghịch đất ở ngoài đường, hôm nay lắc mình một cái, người ngoài còn phải gọi cậu một tiếng Nguyên công tử.

Lâm Nguyên nghĩ tới đây thì không nhịn được mà cười ngây ngô: "Tỷ tỷ, trong cung này chơi thật vui."

"Vui?" Chi Chi không nghĩ tới Lâm Nguyên lại có suy nghĩ bất đồng với nàng: "Vui chỗ nào?"

"Rộng lớn này, phong cảnh đẹp này, người cũng tốt nữa." Lâm Nguyên trả lời.

***

Đêm giao thừa, Chi Chi cùng dùng vãn thiện với Bùi Tín Phương.

Hai người dùng bữa nhưng lại ngồi trên một cái bàn cực lớn, Chi Chi nhìn đối phương, cảm thấy như không thể nào nhìn rõ được vẻ mặt.

Dùng vãn thiện xong, Bùi Tín Phương liền một tay bế Giấm bảo, một tay dắt Chi Chi đi lên lầu Đăng Phong xem pháo hoa.

https://thuviensach.vn

Năm đầu tiên Tân Đế đăng cơ, lễ bộ chuẩn bị rất nhiều pháo hoa.

Trên lầu Đăng Phong có hơi lạnh, Chi Chi rụt người lại, rồi nhìn về phía Giấm bảo đang được Bùi Tín Phương ôm trong ngực, hai mắt Giấm bảo mở tròn xoe, hình như cũng bị pháo hoa hấp dẫn.

Bùi Tín Phương chú ý tới hành động của Chi Chi, bèn đưa tay tới, cũng ôm Chi Chi vào trong lồng ngực, chóp mũi ngửi được hương thơm trên người Chi Chi cùng với mùi sữa trên người Giấm bảo.

Không lâu sau, Bùi Tín Phương khẽ cau mày, nguyên nhân chính là cái tên tiểu tử trong ngực hắn này lại bắt đầu mút tay.

Sau khi mút xong còn hào hứng dùng bàn tay toàn nước miếng ướt nhẹp vỗ vỗ vào áo Bùi Tín Phương.

Chi Chi cũng nhìn thấy cảnh này, liền bật cười thành tiếng.

Nàng cảm thấy chỉ cần có Bùi Tín Phương ở cạnh, Giấm bảo liền trở nên đặc biệt hưng phấn, nhất là cái chuyện mút tay này.

Bùi Tín Phương nghe thấy tiếng cười của Chi Chi thì quét ánh mắt lạnh buốt tới: "Cười cái gì?"

Chi Chi im lặng, ngoan ngoãn lắc đầu.

Bùi Tín Phương khẽ hừ một tiếng, đưa Giấm bảo cho bà vú ở phía sau: "Trời lạnh, bế nó về ngủ đi."

Giấm bảo vừa được đưa đi, Bùi Tín Phương cũng bảo tất cả cung nhân lui xuống, sau khi cung nhân lui hết, hắn liền đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve gò má Chi Chi, đầu ngón tay truyền tới xúc cảm cực tốt: "Nàng rất vui khi thấy Giấm bảo chùi nước miếng lên người ta sao?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi giãy giụa, tránh khỏi bàn tay của Bùi Tín Phương, trong giọng nói của nàng vẫn còn chứa ý cười: "Không có."

Bùi Tín Phương híp mắt lại, khi tiếng chuông vang đến từ xa, hắn cúi đầu hôn Chi Chi.

Lưỡi hắn cạy mở hàm răng của Chi Chi ra, bàn tay đặt ở ngang hông Chi Chi xiết càng lúc càng chặt, Chi Chi hơi sợ, bởi nàng cảm giác được đối phương đang động tình.

Mặt nàng dần đỏ bừng, hai mắt cũng trở nên long lanh.

"Không... không muốn..."

Gần như không thể nghe rõ giọng của Chi Chi, nhất là khi tiếng pháo hoa đang bắn vang trời như lúc này.

Nhưng Bùi Tín Phương lại ngừng động tác, dường như hắn đang muốn khảm Chi Chi vào trong cơ thể mình, hắn nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu Chi Chi, từ từ khôi phục hô hấp của mình.

"Chi Chi." Hắn nhẹ giọng nói.

Chi Chi đáp một tiếng.

Nàng đang đợi câu nói tiếp theo của đối phương, nhưng cho đến tận khi nàng bị nắm tay dắt xuống, nàng vẫn chưa được nghe nửa câu sau.

***

Bùi Tín Phương cố ý sắc phong Chi Chi và Giấm bảo, thái độ của văn võ bá quan đều hết sức kịch liệt.

Bây giờ Lữ Việt Dương (*) làm chức Hoài Âm Hầu (**), hắn không thể không khuyên can Bùi Tín Phương.

https://thuviensach.vn

(*) Bê: Cho những ai không nhớ thì Lữ Việt Dương là Phò Mã nha)

(**) Hầu là một tước vị đứng hàng thứ hai trong ngũ tước, được phong cho những người có công lao, hoặc là con trưởng của các quốc công hoặc vương.

"Hôm nay chuyện trong triều chưa dẹp yên, Bùi Quân Trì đang muốn lật đổ người, người cần gì phải sắc phong Chi Chi cùng Di Châu vào đúng thời điểm này chứ?" Lữ Việt Dương nói.

Bùi Tín Phương ngồi trên long ỷ, lúc này gương mặt hắn có vài phần phiền muộn, nỗi phiền muộn này hắn chưa bao giờ thể hiện ra trước mặt Chi Chi.

Hắn mở một cuộn tấu chương, đúng như dự đoán, lại là một tấu chương phản đối cử hành nghi thức sắc phong.

Hắn cười lạnh một tiếng, ném thẳng cuộn tấu chương xuống đất: "Những tên này thật sự là chán sống rồi."

Lữ Việt Dương thầm thở dài một hơi, nhặt tấu chương lên, thả lại mặt bàn.

"Hoàng Thượng, bây giờ người đã làm Hoàng Thượng, ngàn vạn lần không thể tuỳ hứng."

Hắn cũng coi như là cùng Bùi Tín Phương lớn lên, tính tình thi thoảng hay nổi điên của đối phương, hắn là người hiểu rõ nhất.

Nhưng mà, vốn cứ nghĩ sau khi gặp Chi Chi thì bệnh điên của đối phương sẽ khá hơn một chút, nào biết chẳng qua đối phương chỉ kiềm chế bệnh điên của mình trước mặt Chi Chi mà thôi.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương lại cầm lên một bản tấu chương, sau khi đọc xong thì không nhịn được mà cười nhạo: "Mấy lão già này còn muốn trẫm tuyển tú?"

Lữ Việt Dương nghe vậy nói: "Tuyển tú cũng không hẳn là không thể."

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, tuyển tú có thể củng cố tiền triều, cũng như dẹp yên hậu cung, bao nhiêu Hoàng Đế đều ít nhiều dùng cách này để kéo về các mối quan hệ. Thứ hai là nếu như tuyển tú thì có thể danh chính ngôn thuận sắc phong Chi Chi.

Sau khi Lữ Việt Dương phân tích ra lợi ích của việc này, còn nói thêm một câu: "Xét về gia thế và tính tình của Chi Chi, sợ là không làm nổi Hoàng Hậu. Tính cách nàng ôn hoà nhu nhược, người mà cho nàng làm Hoàng Hậu thì sau này sẽ bị những phi tần khác ức hiếp. Không bằng ban cho nàng chức vị Quý phi, nàng sẽ vừa không trở thành cái đinh trong mắt người khác, lại vừa không cần phải vất vả quá nhiều chuyện hậu cung."

Bùi Tín Phương lạnh lùng nhìn hắn: "Cho nên trẫm không tuyển tú, chuyện này không cần phải nhắc lại nữa."

Lữ Việt Dương không còn cách nào khác đành từ bỏ, nói sang chuyện khác.

"Khi Bùi Quân Trì bỏ trốn còn thuận tiện trộm theo nhiều tài sản trong quốc khố, hiện giờ quốc khố trống rỗng, nếu như bọn họ đánh tới, tạm thời thì không sao, nhưng nếu chiến đấu lâu dài, e rằng chúng ta sẽ gặp bất lợi."

Vấn đề lớn nhất lúc này chính là không có bạc, bọn họ có quân đội, nhưng quân đội cũng phải ăn cơm, lên chiến trường ngoại trừ phải ăn cơm, còn cần có vũ khí.

https://thuviensach.vn

Nói đến vấn đề này, Bùi Tín Phương mím chặt môi, thuế đất năm ngoái nộp trước mùa đông, giờ mới vừa sang năm mới, nếu như tiếp tục thu thuế, sợ là sẽ xảy ra nạn đói.

Thái độ của dân chúng đối với hắn tốt hơn của đám văn võ bá quan một chút, bởi hắn đã chữa trị hết ôn dịch ở Tây Nam.

Lấy bạc từ đâu, đây là một vấn đề cực lớn.

Bùi Tín Phương nghĩ tới một người.

"Truyền Cố Mậu Hiên vào cung đi."

Cố Mậu Hiên là đương gia của hoàng thương Cố gia, năm trước khi bọn họ tới hành cung, trên đường về chính là trưng dụng phủ đệ của Cố gia.

Bùi Tín Phương còn trò chuyện qua với Cố Mậu Hiên, đối phương cũng là một người thông minh.

***

Khi Bùi Tín Phương còn đang buồn rầu vì bạc ở bên này thì Chi Chi ở bên kia tỏ ra rất thoải mái an nhàn.

Hết tháng giêng, Giấm bảo được tròn ba tháng tuổi.

Ngũ quan của Giấm bảo ba tháng tuổi đã có chút rõ ràng, sau khi nhìn thấy Lâm Nguyên buột miệng nói: "Thật giống với Hoàng tỷ phu."

Quả thật là, Giấm bảo như được đúc ra từ một khuôn của Bùi Tín Phương vậy.

Nhưng Chi Chi nghe thế lại có chút không vui: "Không giống tỷ sao?"

Lâm Nguyên nhìn kỹ lại lần nữa, thành thật lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Ưu điểm của Lâm gia chính là thành thật.

Hiện tại Giấm bảo đã có thể phân biệt được âm thanh, sẽ nhìn sang nơi có tiếng động, tay cũng càng ngày càng linh hoạt.

Chi Chi chỉ cần hơi không để ý, cậu bé liền cầm ngay đồ vật nhét vào trong miệng.

Hai tỷ đệ đang nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng thái giám.

"Hoàng Thượng giá lâm!"

"Hoàng Thượng giá lâm!"

"Hoàng Thượng giá lâm!"

Bùi Tín Phương đi vào, giờ thời tiết đã ấm hơn một chút, cho nên hắn cũng không cần phải đứng một lúc ở gian ngoài, chờ khí lạnh tan đi mới vào phòng nữa.

Lâm Nguyên vừa nghe nói Bùi Tín Phương tới thì giống y như chuột sợ mèo, chính vì trước đó cậu có phóng đại, tự khen chính mình đủ sức bảo vệ tỷ tỷ nên lúc này càng trở nên kinh sợ.

Về điểm này thì hai tỷ đệ lại cực kỳ tương tự nhau.

"Đã nói không cho phép hành lễ, sao vẫn còn quỳ?" Bùi Tín Phương vừa vào liền đỡ Chi Chi dậy, lại nhìn tiểu cữu (***) đang đàng hoàng quỳ dưới đất: "Tiểu Nguyên cũng đứng dậy đi."

(***) Em vợ.

Lâm Nguyên đến thở cũng không dám thở mạnh, yên lặng đứng lên.

https://thuviensach.vn

Hình như Giấm bảo cũng biết Bùi Tín Phương đến, cậu bé vẫn còn đang được bà vú bế nhưng mắt cứ nhìn theo Bùi Tín Phương, tay chân khua khoắng, nhìn hết sức đáng yêu.

Cũng mấy ngày rồi Bùi Tín Phương không gặp nhi tử của mình, nhìn cảnh đó thì nội tâm trở nên mềm nhũn, hắn đón lấy Giấm bảo từ tay bà vú, vừa bế xong sắc mặt liền xanh mét.

Tên chó con này lại tè dầm trong ngực hắn.

Bùi Tín Phương có thể cảm giác được bàn tay đang đặt trên mông Giấm bảo của mình hơi ươn ướt.

Quả nhiên là mấy ngày không gặp, chưa gì đã quên mất tên chó con này có bao nhiêu hành động khiến người ta chán ghét.

Hoàng Thượng bị Thái Tử tè lên người, nô tài bên dưới cố gắng nín cười, vội vàng nhanh chân đi chuẩn bị.

Bùi Tín Phương ưa sạch sẽ không thể chịu được việc này, liền trực tiếp đi tắm, hắn tắm tại Cảnh Trinh Cung.

***

Sau khi hắn tắm xong thì Giấm bảo đã ngủ, Chi Chi cũng hơi mệt nhưng nàng vẫn ngồi đợi.

Chờ đến khi đối phương đi ra, nàng liền bị bế lên.

"Sao không ngủ trước?" Bùi Tín Phương hỏi.

Chi Chi rất ngoan ngoãn ôm cổ Bùi Tín Phương, giọng nàng mềm mại, giống hệt như cơ thể của nàng: "Ngủ trước, sợ là cũng bị làm cho tỉnh."

https://thuviensach.vn

Nàng là đang nghĩ đến việc khi Bùi Tín Phương về tẩm điện của nàng, tiếng bước chân sẽ đánh thức nàng.

Nào biết Bùi Tín Phương lại sửng sốt, sau đó lỗ tai đỏ bừng: "Ta đâu có cầm thú như vậy."

Hả? Chi Chi ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Đối diện với đôi mắt của đối phương, rốt cuộc nàng cũng kịp hiểu ra: "Không, thiếp không có ý này."

Bùi Tín Phương cúi đầu cười, nụ cười trong mắt liền tràn ra giống như sao trời: "Nhưng mà cũng có thể thử một lần."

Từ sau khi sinh con, Chi Chi chưa từng thân mật với Bùi Tín Phương.

Mà nàng sinh Giấm bảo xong, không biết Thải Linh lấy được một bài thuốc bí truyền ở đâu, đặc biệt dùng để bảo dưỡng cho các nữ nhân sau khi sinh.

Từ khi nàng vào cung, mấy bài thuốc đó càng được mang đến nhiều hơn.

Tròn ba tháng, vóc người của Chi Chi còn trở nên đẹp hơn một chút so với hồi chưa sinh nở.

Bùi Tín Phương rất nhanh đã phát hiện ra bí mật này.

Hắn cắn lỗ tai Chi Chi: "Chi Chi, nàng còn đẹp hơn cả trước đây."

Chi Chi ngượng ngùng đến mắt cũng không dám mở ra, nếu như nàng biết mình ngồi chờ đối phương tắm xong, chính là chờ được chuyện này, thế thì nàng sẽ tuyệt đối không chờ.

https://thuviensach.vn

Có câu thơ: "Tiểu sơn trùng điệp kim minh diệt, mấn vân dục độ hương tai tuyết."

(Dịch: Núi nhỏ trùng điệp che ánh nắng, tóc mây như tuyết ngát hương thơm. Trích trong bài thơ Bồ Tát Man Kỳ 1 – Ôn Đình Quân.)

Một đêm vui sướng, nến đỏ bập bùng, ôn hương noãn ngọc, hoạt sắc sinh hương.

Bùi Tín Phương đột nhiên nói: "Chi Chi, ta vẫn chưa xem nàng nhảy điệu múa thắp đèn."

Chi Chi hơi sửng sốt, mặt đỏ lên: "Múa lúc này sao? Cũng đâu có đèn."

Khoé miệng Bùi Tín Phương cong lên tạo thành một nụ cười, có vẻ như hắn nhất định muốn làm chuyện xấu, chỉ là hắn có một gương mặt quá đẹp, khiến Chi Chi muốn mắng cũng không sao mắng nổi: "Không sao cả, nhảy luôn trên đất bằng này cũng được, ta đệm nhạc cho nàng, nàng nhảy cho ta xem."

Chi Chi hơi chần chừ, rồi cũng ngồi dậy, nàng mặc áo khoác vào, bước xuống giường.

Cuối cùng mỹ nhân nhảy múa, cả phòng rực rỡ, làn da tuyết trắng mái tóc đen, non mềm như không có xương.

Chỉ là mới múa được một nửa thì nhạc đệm bỗng dừng lại, sau đó một tiếng hét vang lên.

***

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy Chi Chi cảm thấy như hông mình sắp gãy đến nơi, hai chân mềm nhũn vô lực, ngay cả xuống giường cũng khó khăn.

https://thuviensach.vn

Bà vú bế Giấm bảo vào một lần, lại đỏ mặt bế Giấm bảo đi ra ngoài.

Lúc Bùi Tín Phương vừa lại gần, Chi Chi bèn ném gối qua.

Bùi Tín Phương đón lấy, trên miệng vẫn treo nụ cười, hắn vừa hạ triều liền quay lại ngay.

"Sao vậy? Sao lại nổi giận như thế." Hắn ngồi xuống mép giường.

Chi Chi trừng mắt nhìn Bùi Tín Phương.

Bùi Tín Phương ngẫm nghĩ một chút, cúi đầu hôn Chi Chi.

Nụ hôn này càng khiến Chi Chi thêm uất ức, hắn lại còn dám hôn nàng!

"Xem ra hôn thế này chưa đủ." Bùi Tín Phương quan sát biểu tình của Chi Chi: "Vậy thì hôn thêm mấy cái nữa?"

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Vi Thần Hướng Thanh Sư Bái Kiến Hoàng Hậu Nương Nương

Chi Chi tránh đi, nào ngờ Bùi Tín Phương còn leo lên giường, đến khi Chi Chi phải chảy nước mắt cầu xin thì cũng đã quá thời gian dùng điểm tâm.

Cung nhân bên ngoài không ai dám tới quấy rầy, chỉ có thể âm thầm cảm thán tình cảm của Đế Hậu thật là nồng nàn.

***

Lại mấy ngày nữa trôi qua, hôm đó Chi Chi vừa rời giường đã nghe Thải Linh nói, Bùi Tín Phương bế Giấm bảo đi khỏi chỗ của bà vú.

"Hắn bế đi làm cái gì?" Bây giờ Chi Chi cũng đã phát hiện ra rằng hai cha con này hết sức không hợp nhau, Giấm bảo thường xuyên chọc cho Bùi Tín Phương đen mặt.

Thải Linh hầu hạ Chi Chi rửa mặt, mặc dù hiện tại nàng ta đã là đại cung nữ, được gọi một tiếng Thải Linh cô cô, nhưng nàng ta vẫn đích thân hầu hạ Chi Chi, cuộc sống thường nhật của Chi Chi căn bản đều không để cho người khác nhúng tay vào: "Nô tỳ cũng không biết, nếu như nương nương không yên lòng, hay là tự mình đi một chuyến xem sao?"

Nàng vào cung lâu như vậy nhưng vẫn chưa từng chủ động đi tìm Bùi Tín Phương, đều là Bùi Tín Phương tới Cảnh Trinh Cung.

https://thuviensach.vn

Đến bây giờ Chi Chi vẫn còn không biết tẩm cung của Bùi Tín Phương ở đâu nữa là.

"Chờ thêm lát nữa xem hắn có bế về không." Chi Chi nói vậy.

***

Nào biết qua cả ngọ thiện (*) mà vẫn chưa thấy Giấm bảo quay về.

(*) Bữa trưa.

Chi Chi có chút bồn chồn lo lắng, nàng chỉ sợ Giấm bảo chọc giận Bùi Tín Phương, sau đó Bùi Tín Phương phạt Giấm bảo.

Dù Giấm bảo mới có ba tháng tuổi, hắn sẽ không phạt đâu, nhưng Chi Chi vẫn cứ cảm thấy không yên lòng, luôn có cảm giác hai cha con ở chung một chỗ sẽ tương đối đáng sợ.

Chi Chi đứng ngồi không yên, Thải Linh lại một lần nữa đưa ra ý kiến bảo nàng chủ động đi tìm Bùi Tín Phương.

Chi Chi hơi do dự, rồi cũng chuẩn bị đi.

Nàng phái cung nữ đi mấy chuyến, cung nữ đều nói Hoàng Thượng và Thái Tử ở ngự thư phòng, hai cha con đều rất vui vẻ.

Tới gặp Hoàng Thượng, cũng coi như phi tần nên Chi Chi không thể cứ thế mà đi tay không, dù chính nàng không hề có ý nghĩ này, nhưng người bên dưới sẽ tự động chuẩn bị, cung nữ chuẩn bị cho nàng một bát cháo gà bồi bổ thân thể.

Chi Chi liền mang theo cháo gà tới ngự thư phòng.

Tới trước cửa ngự thư phòng, thái giám liền quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

"Nô tài bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Chi Chi cắn môi, nàng vẫn còn chưa quen với vai vế lớn như vậy.

"Hoàng Thượng có ở bên trong không?"

"Hồi bẩm nương nương, Hoàng Thượng đang ở bên trong." Thái giám đứng đầu trả lời, hắn hơi ngừng lại: "Nhưng mà vẫn còn có một vị đại nhân ở bên trong, nếu nương nương không ngại thì có thể tới thiền điện chờ một lát hay không?"

"À, được." Chi Chi được dẫn tới thiền điện, nàng có chút hiếu kỳ, Bùi Tín Phương mang Giấm bảo theo, sao còn tiếp hạ thần? Chẳng lẽ là Phò Mã ngày trước?

Một lát sau, có thái giám tới mời Chi Chi đến ngự thư phòng.

Lúc nàng đứng trước cửa ngự thư phòng thì nhìn thấy bên ngoài có một cỗ kiệu hình như vừa mới khởi hành, nàng không nhịn được mà hỏi nhiều thêm một câu: "Kia là cỗ kiệu của ai vậy?"

"Là của Tân Trạng Nguyên Lang." Thái giám trả lời theo đúng sự thật.

Chi Chi cả kinh, là Hướng Thanh Sư sao.

Nhưng Chi Chi cũng chỉ nghĩ thoáng qua rồi bước vào ngự thư phòng.

Vừa vào đến nơi liền nghe thấy tiếng của Giấm bảo.

Bây giờ Giấm bảo sẽ ê ê a a.

Chi Chi vào nhìn nhưng lại giật mình, sau đó trừng mắt với Bùi Tín Phương.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương bắt gặp ánh mắt của Chi Chi thì cúi đầu xuống nhìn nhi tử ruột đang bị mình đặt lên bàn, tấu chương kê lên trên người, hắn lẳng lặng lấy tấu chương ra, lại ôm nhi tử ruột vào trong ngực.

"Nó muốn trèo lên bàn chơi, trẫm không ngăn được." Tiếp đó Bùi Tín Phương cho toàn bộ cung nhân lui xuống, bế Giấm bảo đi đến gần Chi Chi.

Thấy Chi Chi vẫn còn trừng hắn, hắn thò tay chọc chọc má Chi Chi: "Sao vậy? Lần đầu đến tìm ta chỉ để trừng mắt thôi sao?"

Chi Chi thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn Giấm bảo.

Giấm bảo nhìn thấy Chi Chi, không hiểu tại sao mới vừa rồi vẫn còn vui vẻ làm cái đệm kê tấu chương, vậy mà vừa nhìn thấy Chi Chi liền oà lên khóc, còn nhoài người về phía Chi Chi.

Chi Chi thấy nhi tử khóc thì vội vàng đưa tay bế Giấm bảo, vừa dỗ vừa hôn, thật lâu mới dỗ được.

Chờ khi nàng dỗ xong Giấm bảo, biểu tình của Bùi Tín Phương đã thành mười phần bất đắc dĩ.

"Sau này không cho phép người đối xử như vậy với Giấm bảo." Chi Chi nói hờn dỗi.

Bùi Tín Phương lập tức nhận sai: "Được được được."

"Giấm bảo là sinh sớm, thân thể vốn đã không tốt, người còn khi dễ nó." Chi Chi tiếp tục hờn dỗi.

Bùi Tín Phương nhìn Giấm bảo mặt đỏ bừng, nhìn qua còn khoẻ hơn cả nghé con, chỉ đành yên lặng cười khan.

"Được, không khi dễ, Giấm bảo là nhi tử của ta, sao ta có thể khi dễ chứ?" Bùi Tín Phương vừa nói vừa đưa tay ra khẽ nhéo gương mặt nhỏ xíu

https://thuviensach.vn

của Giấm bảo, da thịt của tiểu tử này non mềm hệt như mẫu thân nó, giống như đậu hũ vậy.

Giấm bảo bị nhéo mặt lại một lần nữa khóc ầm lên.

Bùi Tín Phương nhìn tay mình vẫn còn giơ giữa không trung, có chút không biết làm sao.

Đến khi Giấm bảo ngừng khóc, Bùi Tín Phương cũng hết sức mệt mỏi, hắn quay lại ngồi lên long ỷ, vẫn cảm thấy ngồi phê tấu chương xem chừng thú vị hơn.

Lúc này Chi Chi cũng mới nhớ tới cháo gà mình mang đến, nhưng đã nguội mất rồi.

Bùi Tín Phương thấy cháo gà nguội lại chẳng thèm để ý chút nào, cứ vậy uống luôn, Chi Chi muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Nguội rồi sao còn uống?" Thời tiết hiện tại vẫn chưa hoàn toàn ấm áp.

Bùi Tín Phương dùng khăn lụa lau miệng: "Không sao, không lạnh."Nhưng rõ ràng là nguội ngắt rồi mà.

Chi Chi nghĩ.

"Đúng rồi, hôm nay ta tìm cho Giấm bảo một sư phó." Bùi Tín Phương bỗng nói: "Tài trí của Tân Trạng Nguyên Lang không tệ, ta chuẩn bị giao cho hắn chức Thái phó của Giấm bảo, Giấm bảo cũng sắp được bốn tháng tuổi rồi, không nên cứ mãi dính lấy nàng."

Hắn quay đầu nhìn Chi Chi: "Sau này Giấm bảo sẽ làm Hoàng Đế, nàng không được quá nuông chiều nó. Khi còn bé nuôi thói hư tật xấu, lớn lên không sửa được nữa."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghĩ một hồi mới phản ứng được lời nói của Bùi Tín Phương.

Hướng Thanh Sư làm Thái phó cho Giấm bảo?

Cái này...

"Giấm bảo còn chưa được bốn tháng, sao đã phải mời Thái phó?" Chi Chi không hiểu lắm: "Ít nhất cũng phải chờ nó tròn một tuổi chứ."

"Không, càng sớm càng tốt." Bùi Tín Phương nhìn Giấm bảo đang vùi vào trong ngực Chi Chi.

***

Hướng Thanh Sư trở thành Thái phó của Giấm bảo, đối với Chi Chi mà nói thì tin tức này khiến nàng có chút lúng túng.

Nàng không biết chủ ý của Bùi Tín Phương là gì, một đứa trẻ sơ sinh mới mấy tháng tuổi thì có thể học được cái gì cơ chứ?

Nó có thể nghe hiểu lời người khác nói sao?

Nhưng Bùi Tín Phương đã ra lệnh, mỗi ngày Giấm bảo phải dành ra một canh giờ theo Hướng Thanh Sư học tập.

Ngày nào bà vú cũng bế đi, một canh giờ sau lại bế về.

Chi Chi nhìn Giấm bảo sau khi được học hành, thực sự chẳng cảm thấy đối phương thông minh hơn tí nào, chẳng qua là nói càng ngày càng nhiều.

Cậu bé không thích khóc, có nhu cầu gì chỉ ê ê a a, đồng thời khua khoắng đôi chân ngắn ngủn.

Tuy nhiên cứ lúc nào ở cạnh Bùi Tín Phương thì lại rất thích khóc.

https://thuviensach.vn

***

Ngày hôm đó đã đến giờ Giấm bảo quay về, nhưng chờ mãi không thấy Giấm bảo đâu, Chi Chi suy nghĩ một lát, bèn sai một cung nữ đi hỏi.

Sau đó cung nữ kia vội vàng chạy về, nói Giấm bảo khóc rất thương tâm, nhất định không cho bà vú bế về.

Chi Chi luống cuống, cũng không để ý nhiều như vậy, cứ thế đến thẳng cung điện nơi Giấm bảo học tập.

Nàng vừa bước vào liền nghe được giọng một nam nhân.

"Được rồi, được rồi, Di Châu đừng khóc nữa." Giọng hắn dịu dàng như mưa thu, giống như từng giọt từng giọt tí tách rơi vào trong lòng người: "Di Châu là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể khóc chứ?"

Chi Chi nhìn rõ một màn trước mắt.

Hướng Thanh Sư mặc bộ quan phục màu xanh đậm, rõ ràng là màu sắc cực kỳ khó coi, nhưng hắn mặc vào lại ngọc thụ lâm phong, thậm chí càng làm nổi bật lên vẻ tuấn mỹ của hắn.

Nếu như ví Hướng Thanh Sư là một viên ngọc, thì hai năm trôi qua, năm tháng đã mài dũa hắn từ một viên ngọc thô trở nên sáng bóng.

Hắn dịu dàng bế Giấm bảo vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng Giấm bảo, sườn mặt bị ánh sáng chiếu vào cắt thành một độ cong hoàn mỹ.

Có lẽ là nghe được tiếng động, Hướng Thanh Sư ngẩng đầu lên nhìn về phía Chi Chi bên này, vừa nhìn, biểu tình của hắn liền có chút thay đổi.

Cũng coi như là cố nhân gặp nhau.

https://thuviensach.vn

Chi Chi có chút bối rối, nhưng Hướng Thanh Sư đã đưa Giấm bảo cho cung nhân bên cạnh, còn mình thì vén quan bào, quỳ trên đất: "Vi thần Hướng Thanh Sư bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Hắn vừa quỳ vừa hành lễ với Chi Chi.

Chi Chi hơi nghiêng mặt đi: "Xin đại nhân đứng lên."

"Tạ Hoàng Hậu nương nương." Giọng nói của Hướng Thanh Sư tràn đầy xa cách, thậm chí từ khi Chi Chi tới, hắn liền cúi thấp đầu, không hề ngẩng lên.

Giấm bảo được Hướng Thanh Sư dỗ gần nín, đến khi được Chi Chi bế vào trong ngực thì hoàn toàn ngừng khóc.

Chi Chi cẩn thận bế Giấm bảo, suy nghĩ một chút mới nói: "Hôm nay Hướng đại nhân đã vất vả rồi, hay là về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Hướng Thanh Sư cúi đầu càng thấp hơn: "Tạ Hoàng Hậu nương nương."

Chi Chi thầm thở dài, cũng không biết nói gì nữa, liền xoay người rời đi.

Đến khi Chi Chi dẫn theo cung nhân rời khỏi, Hướng Thanh Sư mới ngẩng đầu lên, hắn trầm mặc đứng ở hành lang, dường như đã trở thành một bù nhìn rơm.

"Nhân diện bất tri hà xứ khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong." (**) Hắn lẩm bẩm ngâm một câu thơ cổ.

(**) Bê: Gương mặt người xưa ở chốn nao, hoa đào như cũ cười với gió xuân – Trích trong bài thơ "Đế đô thành Nam Trạng" của Thôi Hộ.

***

https://thuviensach.vn

Trên đường Chi Chi bế Giấm bảo về cung lại gặp phải một người khiến nàng kinh ngạc, đối phương vừa thấy nàng liền quỳ xuống hành lễ.

"Duyệt Nhiêu bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Người này là hoàng thái tôn ngày trước.

Chi Chi bảo đối phương đứng lên, khi Bùi Duyệt Nhiêu đứng dậy, Chi Chi mới phát hiện đối phương đã cao hơn nàng nửa cái đầu, hơn nữa mặt mũi càng ngày càng giống Bùi Tín Phương.

"Hoàng Hậu nương nương, đây là Thái Tử điện hạ sao?" Bùi Duyệt Nhiêu nhìn Giấm bảo, đột nhiên hỏi.

Chi Chi gật đầu, nàng thấy sau lưng Bùi Duyệt Nhiêu có hai tiểu thái giám, không hiểu sao nàng không muốn để Bùi Duyệt Nhiêu và Giấm bảo tiếp xúc nhiều với nhau, vì vậy liền đổi chủ đề: "Ngươi đang đi đâu vậy?"

"Hoàng thúc nhân hậu, đối xử cực tốt với Duyệt Nhiêu, Duyệt Nhiêu muốn san sẻ với Hoàng thúc, cứ cho rằng đi tới đi lui sẽ tìm được đầu mối, có thể giúp Hoàng thúc một tay, nhưng mà vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào?" Bùi Duyệt Nhiêu rũ mắt, tựa hồ có chút khổ não.

Chi Chi nghe được lời nói của đối phương thì hỏi: "Ngươi muốn san sẻ chuyện gì với Hoàng Thượng?"

"Dạo gần đây quốc khố trống rỗng, các binh lính trên tiền tuyến đều không có cơm ăn. Nếu không có bạc, sợ là lần này Hoàng thúc sẽ bại trước tay Nhị hoàng thúc." Bùi Duyệt Nhiêu nói xong liền thở dài.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nàng Căn Bản Không Yêu Ngài!

Bùi Tín Phương đi từ bên ngoài vào thì nghe thấy tiếng Giấm bảo, vừa nhìn liền thấy tiểu tử thúi kia đang vui vẻ nằm trong lòng Chi Chi, trên miệng vẫn còn dính nước miếng.

Hình như càng ngày tên nhóc này càng tham ăn, từ khi có thể ăn được chút cháo thì luôn chảy nước miếng, Chi Chi đang đút cháo cho nó.

Bùi Tín Phương đi tới, đưa tay ra không cho Chi Chi hành lễ, còn cố ý đưa đầu ngón tay đến bên mép Giấm bảo, quả nhiên thấy nhi tử ngốc của hắn thè lưỡi ra liếm liếm, tự nhiên lại liếm không được gì.

Bùi Tín Phương không nhịn nổi cười.

Chi Chi nhìn Bùi Tín Phương: "Người đừng có trêu nó nữa."

Bùi Tín Phương nhìn bát cháo đã vơi đi một nửa, liền bảo bà vú bế Giấm bảo ra ngoài: "Ban đêm không nên ăn nhiều, khó tiêu."

Đợi bà vú bế Giấm bảo về phòng, Bùi Tín Phương mới kéo Chi Chi: "Tối nay cùng tắm đi."

"Hả?" Chi Chi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bế ngang lên, cung nữ xung quanh đều xấu hổ đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn cảnh Đế Hậu ân ái.

Mặc dù Chi Chi chưa chính thức được sắc phong, nhưng Bùi Tín Phương đã sớm ban thánh chỉ xuống, Chi Chi chính là Hoàng Hậu.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương bế Chi Chi tới phòng tắm, trong bồn tắm rải đầy cánh hoa, cánh hoa đỏ tươi dập dềnh trên mặt nước.

Chi Chi được đặt xuống bên cạnh bồn tắm, khoé miệng Bùi Tín Phương treo nụ cười, đưa tay cởi đai lưng của Chi Chi.

Chi Chi thút thít bị bế lên, nàng mềm nhũn dựa vào trong ngực Bùi Tín Phương, cực kỳ giống một đoá hoa bị mưa tàn phá, đoá hoa kia vô cùng tươi đẹp, cả người còn mang theo mùi thơm.

Hôm nay vừa nhìn thấy Chi Chi Bùi Tín Phương đã cảm thấy Chi Chi chính là một miếng thịt để trước mặt hắn, muốn ăn, bất cứ lúc nào cũng muốn ăn, nhưng lại sợ mình quá thô lỗ khiến đối phương vỡ tan.

Chi Chi rất mỏng manh yếu đuối, cho dù đã sinh hài tử nhưng nàng vẫn không chịu nổi chuyện này lâu, chưa được một lát đã phải xin tha.

Chẳng qua trước giờ nam nhân đều như vậy, càng thấy đối phương cầu xin lại càng không chịu dừng lại.

Mỹ nhân khóc đến lê hoa đái vũ, giọng nói mềm mại nhỏ tiếng cầu xin, càng nghe càng thấy giống như vuốt mèo, khẽ cào từng đường từng đường lên trái tim hắn.

Dù lòng dạ của Bùi Tín Phương cực kỳ thâm sâu, dù hắn là mỹ nam tử số một thiên hạ, dù hắn là một Hoàng Đế, nhưng ở trước mặt Chi Chi, hắn liền trở thành một thợ săn tham lam.

Bùi Tín Phương hôn lên giọt lệ trên khoé mắt Chi Chi, nhỏ giọng dụ dỗ: "Được rồi, đừng khóc nữa, ngoan, tối nay ta sẽ không trêu chọc nàng."

Hai mắt Chi Chi đã hơi đỏ, nàng nghiêng người sang chỗ khác, chỉ cảm thấy đối phương đúng là kẻ nói không giữ lời, vừa mới nói đây là lần cuối cùng, nhưng mà... cả người Chi Chi đau nhức, chỗ đó càng đau hơn.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương dỗ một hồi, Chi Chi mới miễn cưỡng gạt lệ, nàng được đối phương ôm vào trong ngực, chóp mũi ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người đối phương.

Một lát sau, Chi Chi bỗng nói: "Mấy ngày trước thiếp có gặp hoàng thái tôn."

Bùi Tín Phương đang đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Chi Chi, dỗ đối phương chìm vào giấc ngủ, nghe được câu này nhưng cũng không hề ngừng tay: "Ừ?"

"Hắn nói hiện tại quốc khố trống rỗng, có thật không?" Chi Chi hơi ngẩng đầu nhìn đối phương.

Bùi Tín Phương chớp mắt, lông mi thật dài rủ xuống: "Không có chuyện gì, nàng không cần lo lắng."

"Thiếp..." Chi Chi hơi do dự, vẫn quyết định đem bí mật này nói ra.

Sau khi nàng tiêu diệt quỷ tỷ tỷ, trong đầu luôn một mực xuất hiện một địa danh, thậm chí trong tiềm thức còn nói cho nàng biết nơi đó cất giấu rất nhiều châu báu.

Nàng không biết khi nàng hấp thu hồn phách của quỷ thì chấp niệm sâu nhất của con quỷ đó cũng sẽ bị nàng trông thấy.

Trước khi bỏ trốn khỏi phủ Công Chúa nàng cũng đã từng nghĩ tới chỗ đó, nhưng nơi đó cách kinh thành khá xa, sợ là một cô nương yếu đuối như nàng không dễ dàng đến được.

"Thiếp biết một chỗ có bạc." Chi Chi chần chừ mãi, cuối cùng cũng nói ra.

https://thuviensach.vn

Bây giờ Giấm bảo là Thái Tử, nếu như Bùi Tín Phương thua trận, Thái Tử như Giấm bảo nhất định sẽ chết chắc.

Tay Bùi Tín Phương khựng lại, hắn chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt đẹp tuyệt trần kia thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Chi Chi?"

"Thiếp mơ thấy, nhưng có lẽ nơi đó thật sự có bạc. Từ nhỏ đến lớn thiếp luôn mơ thấy giấc mơ này, trong mơ có một vị thần tiên nói, nơi đó có rất nhiều rất nhiều bạc." Chi Chi nói dối sứt sẹo.

Bùi Tín Phương nhìn Chi Chi một lát, lại nhắm hai mắt lại: "Ngủ thôi."

Chi Chi thấy đối phương không tin mình thì có chút nóng nảy: "Người thử phái người đi xem sao, nhỡ đâu là thật, người thử một chút đi." Nàng nói ra tên địa danh đó.

Bùi Tín Phương ừm một tiếng, nâng tay lên quạt tắt cây nến ở phía xa: "Ngủ thôi, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Chi Chi thấy thế, không còn cách nào khác đành từ bỏ, nhưng nàng vẫn hy vọng đối phương có thể tin mình.

***

Lại mười mấy ngày nữa trôi qua, ngày xuân đang đến gần.

Chi Chi bắt đầu ra khỏi Cảnh Trinh Cung, nàng cảm thấy sau khi sinh thân thể mình vẫn còn có chút suy nhược, nghĩ là nên tản bộ nhiều một chút, thuận tiện cũng có thể đưa Giấm bảo đi phơi nắng.

Nàng bế Giấm bảo đi, nhưng lại đụng phải Hướng Thanh Sư.

https://thuviensach.vn

Hướng Thanh Sư nhìn thấy nàng liền đi tới hành lễ.

Theo đạo lý thì Chi Chi cũng coi như hậu phi, không cần phải khách khí với thần tử, nhưng từ khi nàng vào cung đến giờ, Bùi Tín Phương thương nàng mệt mỏi nên không để ma ma chưởng quản dạy nàng quy củ.

Nàng nhìn thấy Hướng Thanh Sư tới, ban đầu hơi sửng sốt, sau đó liền đứng tại chỗ ngẩn người.

Lần trước là vì Giấm bảo khóc, Chi Chi nóng lòng đi đến nên hai người mới đụng mặt, lần này...

Sắc mặt cung nhân phía sau lại có chút thay đổi, Thải Linh bước lên phía trước, chặn trước mặt Chi Chi: "Nương nương, người mau bảo Hướng đại nhân đứng dậy, hắn là Hướng đại nhân đang muốn đi về cung điện của Hoàng Thượng, nhưng sao lại đi về phía hậu cung bên này?"

Hướng Thanh Sư rất đúng mực: "Tiểu công công dẫn đường đi quá nhanh, vi thần liền vô tình lạc đường."

Chi Chi ồ một tiếng, nàng bảo Hướng Thanh Sư đứng dậy, lại nghĩ lát nữa là đến giờ học của Giấm bảo, bèn nói: "Nếu không bây giờ để Giấm bảo đi học cùng với Hướng đại nhân luôn?"

Hướng Thanh Sư khẽ nâng mắt: "Xin nghe theo Hoàng Hậu nương nương."

Chi Chi chớp chớp mắt, đưa Giấm bảo cho bà vú ở bên cạnh: "Ngươi bế Giấm bảo đi theo Hướng đại nhân đi, tiện thể dẫn Hướng đại nhân ra ngoài."

"Vâng." Bà vú bế Giấm bảo nhún người chào.

***

https://thuviensach.vn

Còn chưa đến buổi tối, Bùi Tín Phương đã đột nhiên xông vào.

Vừa vào đến nơi hắn đã đuổi tất cả cung nhân ra ngoài, còn bảo bà vú trực tiếp bế Giấm bảo đi ngủ.

Chi Chi bị doạ đến sững sờ, ngơ ngác nhìn Bùi Tín Phương.

"Hoàng Thượng, sao vậy?"

Biểu tình của Bùi Tín Phương có mấy phần ngưng trọng, chính xác mà nói là hết sức phức tạp, hắn bước đến trước mặt Chi Chi: "Tìm được kho báu trong mộng của nàng rồi."

Chi Chi cả kinh, sau đó cười lúng túng: "Thật sao?"

"Nhưng tất cả số bạc bên trong đều có ấn ký của tiền triều." Bùi Tín Phương trầm giọng nói: "Tại sao nàng lại nằm mơ thấy kho báu của tiền triều?"

Chi Chi hơi xoay mặt đi: "Thiếp, thiếp... không biết. Tự nhiên mơ thấy."

Bùi Tín Phương túm lấy tay Chi Chi, ép đối phương phải nhìn mình: "Chi Chi, rốt cuộc thì nàng đang lừa gạt ta chuyện gì?"

Trên đời nào có chuyện chỉ nằm mơ là có thể mơ thấy kho báu, huống chi nếu từ nhỏ Chi Chi đã mơ thấy, vậy tại sao không nói với cha mình đầu tiên?

Bùi Tín Phương càng nghĩ càng thấy không đúng, vàng bạc châu báu bên trong kho báu ấy quá nhiều, còn nhiều hơn cả chỗ mà Bùi Quân Trì lấy đi, hơn nữa nơi đó ngoại trừ có vàng bạc châu báu, còn có thêm nhiều y phục của nữ nhân, nhìn kiểu dáng đều là của tiền triều.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nào dám nói thật, nàng bị dáng vẻ của đối phương doạ sợ, sau đó hai mắt liền đỏ lên: "Thiếp thật sự mơ thấy mà."

Nàng đang nói dối, chẳng qua chỉ giả vờ khóc mà thôi, nhưng thực sự cũng có mấy phần sợ hãi bộ dạng của đối phương nên mới khóc.

Rất lâu rồi nàng chưa thấy Bùi Tín Phương hung dữ như thế.

Bùi Tín Phương thấy vậy thì giọng nói dịu lại, hắn ôm Chi Chi vào trong ngực: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Mặc dù Chi Chi ở trong ngực đối phương, nhưng nàng hết sức sợ hãi, nàng có chút hối hận khi nói ra chuyện kho báu với đối phương.

Nàng sợ đối phương phát hiện ra bí mật trên người nàng, nếu như đối phương biết chuyện của nàng, nhất định sẽ thiêu chết nàng.

Còn cả Giấm bảo nữa, nếu Bùi Tín Phương biết thật ra Giấm bảo chính là hài tử mà nàng sinh non trước đây, chắc chắn hắn cũng sẽ giết chết Giấm bảo.

***

Mấy ngày liên tục Chi Chi ngủ không ngon, nàng vô cùng lo lắng sợ hãi, nàng sợ đối phương không tin lời của nàng.

Mà thực sự là, bất cứ ai khi nghe thấy chuyện này đều sẽ cảm thấy quỷ dị, tại sao một nữ nhân thường dân lại có thể biết được kho báu của tiền triều?

May mắn là Bùi Tín Phương cũng không nhắc lại chuyện này, khi Giấm bảo tròn năm tháng tuổi thì Bùi Quân Trì thua trận, Hoài Âm Hầu Lữ Việt Dương tự mình ra trận đánh bại, thậm chí còn bắt sống được Bùi Quân Trì hồi kinh.

https://thuviensach.vn

Bảy ngày sau, Bùi Quân Trì bị xử trảm ở ngọ môn.

Bùi Tín Phương hoàn toàn ngồi vững ngôi vị Hoàng Đế.

***

Thất Tịch hôm đó, khi Giấm bảo được bảy tháng tuổi, buổi lễ sắc phong Hoàng Hậu và Thái Tử chính thức được cử hành.

Dù vẫn có quan viên trong triều phản đối, nhưng e ngại sự tàn bạo của Bùi Tín Phương nên bọn họ không dám nói ra.

Hiện tại người duy nhất có quyền thừa kế là Bùi Duyệt Nhiêu lại được Bùi Tín Phương nuôi dưỡng, không có một chút quyền lực nào, e là ngày sau chỉ có thể làm một vị Vương gia nhàn tản.

Cho dù bọn họ cảm thấy thân phận của Chi Chi hèn mọn, nhưng lại vì Hoàng Thượng mà hạ sinh Thái Tử, cũng coi như là có công lao, nếu như Hoàng Thượng thực sự thích, bọn họ là bề tôi còn có thể thế nào?

***

Ngày hôm đó sắc phong, Chi Chi mặc ba lớp trong ba lớp ngoài, mũ phượng trên đầu nặng mười mấy cân, lúc nàng vừa mới đội lên đã suýt chút nữa ngã xuống đất, giày đi trên chân cũng đặc biệt cao.

Khi bước lên bậc thềm, Chi Chi đều lo lắng đề phòng từng bước một, ngày Thất Tịch nổi gió đặc biệt lớn, Chi Chi có chút sợ hãi mình sẽ bị thổi bay xuống.

Nàng mặc bộ phượng bào đỏ viền vàng, móng tay bôi màu đỏ thắm, hôm nay nhìn nàng đặc biệt duyên dáng thướt tha, xinh đẹp động lòng người.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương đứng ở trên cao chờ nàng, chờ khi Chi Chi dè dặt tiến tới, hắn liền đưa tay ra.

Chi Chi nâng mắt nhìn chăm chú vào đối phương, từ từ đặt tay vào trong lòng bàn tay của đối phương.

Sau đó tay nàng liền bị nắm chặt.

Thái giám đọc bài lễ sắc phong thật dài, từng câu lại từng câu khiến Chi Chi mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy mình nghe mà không hiểu gì hết.

Bàn tay nàng bị nắm chặt hơn, nàng hơi nghiêng mặt liền nhìn thấy Bùi Tín Phương đang cười với nàng.

Đột nhiên, một cung nữ đứng phía sau đội ngũ vọt lên, không biết cung nữ kia lấy từ đâu ra một cái chuỷ thủ, cứ thế đâm thẳng về phía Chi Chi.

Bùi Tín Phương phản ứng cực nhanh, lập tức ôm Chi Chi tránh thoát.

Nghi lễ sắc phong bỗng bị gián đoạn.

Thị vệ xung quanh nhanh chóng rút kiếm ra vây quanh cung nữ kia, cung nữ thấy không thể giết chết Chi Chi nhưng lại cười.

"Điện hạ!" Cung nữ đó hét to một tiếng.

Ánh mắt Bùi Tín Phương khẽ thay đổi.

Chi Chi sửng sốt, dường như đó là giọng của Bội Lan.

Cung nữ khóc không thành tiếng: "Ngôi vị Hoàng Hậu này phải là của ta mới đúng, ta vì ngài mà làm nhiều việc như vậy, từ nhỏ ta đã lớn lên cùng với ngài, vì điện hạ ta đã giết rất nhiều người, nhưng điện hạ lại đuổi

https://thuviensach.vn

ta đi. Ta hận điện hạ, nên ta chủ động hiến thân cho Thái Tử, còn hiến thân cho Nhị hoàng tử, rõ ràng là điện hạ ép ta đến bước đường cùng này!"

Nàng ta cầm chuỷ thủ chỉ vào Bùi Tín Phương, nước mắt không ngừng chảy ra: "Cho dù như vậy, nhưng chung quy lại ta vẫn không thể nhẫn tâm với điện hạ, cho nên ta mới len lén đưa tin tình báo cho điện hạ, chính vì vậy mà điện hạ mới có thể mau chóng thắng trận như thế. Có lẽ điện hạ không hề thương tiếc ta dù chỉ một chút! Nhưng nữ nhân trong ngực điện hạ kia, nàng tốt hơn nhiều so với Bội Lan ta sao? Nàng căn bản không yêu ngài!"

Nàng ta bỗng nở một nụ cười quỷ dị: "Ta không giết nàng, cũng không giết hài tử của các người, bởi vì ta muốn dâng cho điện hạ một phần đại lễ."

Nói xong, nàng ta lấy từ trong tay áo ra một bức hoạ cuốn, bức hoạ cuốn kia vừa mở ra, Chi Chi liền đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh.

Nàng nhìn nam nhân đang bóp mạnh khiến nàng đau đớn, nhưng nam nhân kia lại nghiêng đầu nhìn về nơi văn võ bá quan đang đứng.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thật Ra Thiếp Là Người Trọng Sinh, Thiếp Đã Sống Qua Một Đời

Biên tập: B3

Chi Chi không biết tại sao Bội Lan lại xuất hiện ở nơi này, thậm chí còn dịch dung, nhưng điều khiến nàng vô cùng hoảng sợ chính là bức hoạ mà Bội Lan đang cầm trong tay kia.

Bức hoạ kia là bức hoạ mà Hướng Thanh Sư đưa cho nàng trước khi nàng vào phủ Công Chúa, trên bức hoạ đó vẽ nàng, nàng đã mang theo tới phủ Công Chúa, sau đó bỏ vào trong ngăn kéo, mấy năm trôi qua, nàng cũng đã quên mất chuyện này.

Trước đó nàng không biết chữ, chỉ biết là trên bức hoạ có đề tên nàng, bây giờ rốt cuộc nàng đã biết bên trên viết cái gì.

Trên cùng của bức hoạ viết là "Tặng Chi Chi", bên dưới viết hai câu thơ ——

"Trái tim thông suốt hài hoà, nửa đêm tương tư người có biết? Đôi cánh giương lên bay cao vút, càng nghĩ ta càng thấy sầu bi."

Dưới cùng là tên của Hướng Thanh Sư, thậm chí còn đóng dấu.

"Bức hoạ này được nàng mang theo vào phủ Công Chúa, còn cất vào trong ngăn kéo, trân trọng cất giữ." Bội Lan cười lạnh nói: "Điện hạ, ngài cũng không hề phát hiện Thái phó đại nhân cùng Hoàng Hậu nương nương của ngài có tư tình sao?"

https://thuviensach.vn

Dù Chi Chi biết chữ, nhưng cũng không hiểu lắm ý nghĩa của hai câu thơ này, ngược lại sắc mặt của Bùi Tín Phương ở bên cạnh đã trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm về nơi mà văn võ bá quan đang đứng, một lát sau, hắn nghiêng đầu nhìn Bội Lan. B3.

"Trẫm tiếc rẻ tình cảm ngày xưa nên mới không giết ngươi, nhưng ngươi lại đòi hỏi quá nhiều." Giọng nói của hắn lạnh như băng.

Bội Lan nghe vậy thì sửng sốt, nàng ta còn chưa kịp lên tiếng thì nhìn thấy người mà nàng ta cả đời ái mộ đưa tay ra bịt kín hai mắt của nữ nhân đứng bên cạnh hắn, đôi môi hoàn mỹ khẽ phun ra một tiếng.

Chi Chi nghe được tiếng da thịt bị xuyên thủng, nàng không nhịn được co rụt người lại, nhưng bả vai nàng bị xoay về, nàng bị buộc phải giữ nguyên tư thế.

Bàn tay Bùi Tín Phương rời khỏi mắt nàng, hắn ở bên cạnh cất giọng lạnh lẽo: "Tiếp tục."

Thái giám lại bắt đầu đọc tiếp bài sắc phong, Chi Chi đến động cũng không dám động, nàng biết hết những gì vừa xảy ra.

Nàng lặng lẽ rũ mắt, không biết bao lâu trôi qua, rốt cuộc thì giọng thái giám cũng ngừng lại.

Bùi Tín Phương dắt tay Chi Chi, Chi Chi chỉ im lặng đi theo hắn, cho đến khi Bùi Tín Phương ngồi xuống long ỷ, đôi mắt màu trà của hắn mới nhìn nàng chăm chú, cuối cùng chậm rãi đưa tay ra với Chi Chi, hắn muốn Chi Chi ngồi xuống bên cạnh hắn.

Chi Chi đứng tại chỗ, ban đầu nàng nhìn Bùi Tín Phương, sau đó lại không kìm được mà nhìn về phía Giấm bảo.

https://thuviensach.vn

Giấm bảo mặc y phục màu vàng tươi, hôm nay cậu bé cũng được sắc phong làm Thái Tử.

"Chi Chi, lại đây." Chi Chi đứng đực ở đó quá lâu, Bùi Tín Phương hơi cau mày, nhẹ giọng thúc giục đối phương.

Chi Chi mờ mịt nhìn hắn, nàng do dự hồi lâu rồi cũng đi tới.

***

Kết thúc buổi lễ.

Màn đêm buông xuống, Hướng Thanh Sư bị nhốt vào thiên lao.

Hoàng Thượng xấu mặt trước mặt tất cả mọi người, Thái phó của Thái Tử - Hướng Thanh Sư lại vẽ bức hoạ của Hoàng Hậu khi còn thiếu nữ, bên trên còn viết ra hai câu thơ được trích trong bài thơ Phượng Cầu Hoàng, chính là lời tỏ tình của Tư Mã Tương Như với Trác Văn Quân (*). (Bê: Tên hai nhân vật chính trong bài thơ cổ Phượng Cầu Hoàng)

Chẳng khác nào hắn đang khuyên Hoàng Hậu bỏ trốn cùng với hắn?

***

Chi Chi hoàn toàn không biết những điều này, nàng chỉ ở yên trong Cảnh Trinh Cung của nàng.

Nhưng ngày hôm sau Bùi Tín Phương lấy ra một khối ngọc bội.

"Chi Chi, ngọc bội này được lục soát ra từ Thuý Sai Viện, ở trong ngăn kéo của nàng. Nàng nói cho ta nghe, tại sao nàng lại có ngọc bội của Thế Tử phủ An vương, hắn đã mất tích nhiều năm nay, sao nàng lại có ngọc bội của hắn?"

https://thuviensach.vn

An vương là tước vị được Thái Thượng Hoàng sắc phong là Vương gia khác họ, vì đại nhi tử đột nhiên mất tích ở kinh thành, An vương khổ công tìm mãi nhưng không có kết quả, thế nên đã nản lòng thoái chí cầu xin một mảnh đất phong, từ đấy không hồi kinh nữa, ông cũng nộp lại phần lớn binh quyền, cũng để cho Thái Thượng Hoàng yên tâm về mình hơn. (Bê: Chú thích một chút cho mọi người hiểu nha, Thái Thượng Hoàng ở đây chính là ông cha ruột của Công Túa ấy, chứ không phải là nói đến Ông nội của Công Túa đâu.)

Chi Chi nhìn ngọc bội mà Bùi Tín Phương đang cầm trong tay, nàng đâu có biết cái gì gọi là Thế Tử của phủ An vương, nàng chỉ biết ngọc bội đó là lễ vật mà ác quỷ để lại cho nàng trước khi rời đi mà thôi.

Hắn nói chỗ chôn hài cốt của hắn có khối ngọc bội cũng coi như đáng tiền, hoá ra hắn chính là Thế Tử của phủ An vương sao?

Chi Chi há miệng, chỉ có thể nói: "Thiếp nhặt được."

"Nhặt sao?" Hình như Bùi Tín Phương cảm thấy có chút buồn cười, hắn thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại.

Lúc mở mắt ra, vẻ mặt hắn hết sức phức tạp, mắt hắn như biển sâu, bên dưới mặt biển yên bình chính là sóng lớn mãnh liệt, cũng chính là nỗi ưu tư lúc này của hắn: "Chi Chi, nói thật với ta đi. Rốt cuộc thì nàng đang nói dối ta chuyện gì?"

Hắn lục soát Thuý Sai Viện, vốn chỉ là muốn biết liệu Chi Chi và Hướng Thanh Sư có còn tín vật đính ước nào khác hay không.

Hắn hiểu rất rõ tính cách của Chi Chi, nàng nhát gan như chuột, nhưng lại có quá nhiều bí mật trên người, nàng biết kho báu của tiền triều, còn có ngọc bội của Thế Tử phủ An vương, thậm chí một cô nương khuê các như nàng, tại sao ngày đó lại đúng lúc xuất hiện trong hẻm nhỏ để cứu hắn? B3.

https://thuviensach.vn

Còn nữa, Bùi Tín Phương nhớ lại hồi Chi Chi vừa mới vào phủ, tất cả hạ nhân đều nói Chi Chi có thể nhìn thấy quỷ, thậm chí ngay cả Thải Linh cũng nói Chi Chi luôn tự lẩm bẩm một mình, còn nhìn về phía không có gì mà thét chói tai.

Hồi đó Bùi Tín Phương không muốn nghĩ nhiều, nhưng hiện tại càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ quặc, tất cả những chuyện này đều chỉ ra một điều, đó là trên người nữ nhân đang đứng trước mặt hắn đây có quá nhiều bí mật.

"Thiếp..." Chi Chi căn bản không biết phải nói thế nào."

Bùi Tín Phương nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc nàng giấu ta điều gì?"

Chi Chi hơi bước lùi về phía sau.

Bùi Tín Phương thấy vậy thì lập tức nổi giận, hắn bất chợt nhớ lại mỗi lần Chi Chi ở cùng hắn, hầu hết đều là do hắn chủ động, còn đối phương lại luôn nhìn hắn sợ sệt.

Ban đầu hắn còn cho là đối phương xấu hổ, bây giờ nghĩ lại, đối phương căn bản là đang sợ hắn, nàng cảm thấy hắn sẽ làm tổn thương nàng, cho nên mới luôn dùng ánh mắt bất an lo sợ mà nhìn hắn, thậm chí chỉ cần thấy hơi khác thường là sẽ bỏ chạy.

Hắn cũng đã hạ chỉ điều tra về chuyện của nàng và Hướng Thanh Sư.

Năm đó có không ít hàng xóm láng giềng đã từng tận mắt chứng kiến nàng đi tìm Hướng Thanh Sư, không chỉ một lần.

Thậm chí hai người còn cùng nhau đi chơi trong ngày Tết Nguyên Tiêu.

https://thuviensach.vn

Là hắn đã chia rẽ một đôi thanh mai trúc mã sao?

Bùi Tín Phương chỉ cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Người trước mắt đã sinh hài tử cho hắn, nhưng nàng lại sợ hắn như vậy.

Hắn đã cho nàng tất cả những thứ mà hắn có thể.

Nhưng nàng vẫn không hề tin hắn.

***

"Nếu như nàng không nói thật với trẫm, ngay bây giờ trẫm sẽ hạ chỉ xử tử Hướng Thanh Sư." Bùi Tín Phương đổi cách xưng hô, giọng nói lạnh lẽo, vẻ mặt doạ người.

Chi Chi bị hắn doạ thì càng sợ, môi nàng run run: "Thiếp... Thiếp nói."

Nàng biết nàng không thể nói dối được nữa.

"Thật ra thiếp là người trọng sinh, thiếp đã sống qua một đời, cũng có thể nhìn thấy quỷ." Chi Chi nói ra lời này, thân thể một mực run rẩy, đây là bí mật mà nàng giấu kín ở tận sâu trong đáy lòng, nàng không dám nói cho bất kỳ người nào, ngay cả Lâm phụ và Lâm Nguyên cũng vậy.

Nàng sợ khi người khác biết được chuyện này thì sẽ coi nàng là phù thuỷ, hoặc coi nàng là kẻ điên.

"Đời trước thiếp chết khi mười bảy tuổi, sau đó thiếp không thể đi đầu thai, mà làm quỷ ba năm trời. Về sau thiếp gặp được một vị thần tiên, ngài ấy nói có thể cho thiếp sống lại thêm lần nữa, thiếp liền sống lại, rồi quay về thời điểm khi thiếp mười lăm tuổi." Chi Chi không dám nhìn vào mắt Bùi Tín Phương, nàng nhỏ giọng nói nhanh.

https://thuviensach.vn

"Thiếp sống lại, còn có thể nhìn thấy quỷ, cho nên thiếp biết kho báu của tiền triều, còn gặp được cái người gọi là Thế Tử gì đó, hắn chết sớm do bị kẻ cướp giết, hài cốt của hắn được chôn ngay trong Thuý Sai Viện, hắn nói không có gì để cho thiếp, cho nên mới đưa khối ngọc bội đó cho thiếp. Còn nữa, tại sao thiếp lại đi vào con ngõ hẻm ấy..."

Chi Chi dừng lại, rốt cuộc nàng cũng có dũng khí ngẩng đầu lên nhìn Bùi Tín Phương: "Cũng bởi vì có một quỷ nữ dẫn thiếp đến đó, do thiếp không phải là người bình thường, quỷ khí trên người thiếp quá nặng, mà người là chân long thiên tử. Nàng ấy nói thiếp cứu người, ở bên cạnh người thì sẽ không bị ly hồn."

Ánh mắt của Bùi Tín Phương khẽ biến, chỉ trong nháy mắt kia vẻ mặt hắn biến ảo liên tục, cuối cùng hắn lắc đầu một cái, giọng nói như được rít qua kẽ răng: "Trẫm không tin!" B3.

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, cứ chăm chú nhìn Chi Chi thật lâu, rồi cứ thế xoay người bỏ đi.

Khi ra tới cửa thân thể hắn còn hơi lảo đảo, may là hắn đã kịp bám vào cửa, lúc đứng ở cửa hắn đã thấp giọng nói một câu.

"Không được nói những lời này với bất kỳ ai khác."

Bỏ lại những lời này, Bùi Tín Phương liền vội vã rời đi.

Chi Chi nhìn theo bóng lưng của hắn, ngẩn người đứng tại chỗ một hồi, sau đó ngồi xuống.

Nhất định là hắn đang sợ hãi, có lẽ là đang suy nghĩ xem nên xử tử nàng bằng cách nào chăng?

Một nữ nhân có thể nhìn thấy quỷ, còn đã sống qua một đời, nghĩ kiểu gì cũng sẽ khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

***

Bùi Tín Phương không tin lời nói của Chi Chi, nhất định là nàng đang nói dối, nhưng mà lời nói dối của nàng luôn sứt sẹo, khi nói dối ánh mắt nàng luôn đảo quanh, cứ như là sợ người khác không nhìn ra nàng đang nói dối vậy. Thế nhưng vừa rồi...

Bùi Tín Phương lắc lắc đầu, không đúng, nhất định là Chi Chi đang nói dối.

Hắn mới không tin mấy chuyện hoang đường mà nàng nói đâu.

Một đêm này Bùi Tín Phương vô tri vô giác mà đi ngủ, vừa nằm xuống, hắn liền mơ thấy một giấc mơ thật dài.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Người Không Có Tim Thì Sao Có Thể Đau Buồn Vì Hắn

Biên tập: B3

Bùi Tín Phương nhận ra mình đang đi trên một con đường mòn, hai bên đường mọc đầy một loại hoa mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh đều bị bao phủ bởi mây mù, dường như hắn đã đi tới tiên cảnh.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, liền nhìn thấy rất nhiều người mặc bạch y phiêu đãng, mặt mũi của những người đó khác nhau, nhưng lại có một điểm chung là đều hết sức xinh đẹp.

Bọn họ vừa nhìn thấy Bùi Tín Phương thì mỉm cười gật đầu.

Hắn mím chặt môi, nhìn những người đó rồi cứ thế đi tiếp, mãi cho đến khi hắn nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Bùi Tín Phương nhìn theo nơi phát ra tiếng động, lại nhìn thấy có một người đang ngồi giữa dòng suối.

Người kia ngồi xếp bằng, trước mặt đặt một cái khay, một tay hắn cầm bầu rượu, tay còn lại cầm một cây bút.

Hắn ngửa đầu uống rượu, tiêu sái bất kham.

Bùi Tín Phương nhìn hắn chăm chú, cuối cùng chậm rãi đi tới.

Hắn lội vào dòng suối, đi đến bên cạnh người kia.

https://thuviensach.vn

"Ngươi là ai?"

Người nọ nghe vậy nhưng lại cười khẽ một tiếng, hắn đặt bầu rượu xuống, nhìn Bùi Tín Phương cười: "Tiểu tử Bùi gia, quả nhiên là lá gan của ngươi lớn hơn nhiều so với mấy lão tổ tiên họ Bùi kia."

Bùi Tín Phương cau mày: "Ngươi gọi ta là gì?"

Người nọ lắc đầu: "Ta lớn hơn ngươi mấy vạn tuổi, gọi ngươi một tiếng tiểu tử Bùi gia cũng đâu có gì sai. Đúng rồi, sao ngươi lại xuống đây? Không phải dương thọ chưa hết sao?"

Xuống?

"Đây là đâu?"

Người nọ nghe được câu hỏi của Bùi Tín Phương thì cười ha ha, chờ khi cười xong hắn mới nói: "Đây là âm phủ."

Âm phủ?

Bùi Tín Phương lại nhìn ra xung quanh, nhưng lúc này hắn sợ hết hồn, bởi vì những vị tiên tử tướng mạo phi phàm vừa rồi hắn nhìn thấy nay đã biến thành hình dáng của cô hồn dã quỷ, nước miếng của bọn họ chảy dài, hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn như hổ rình mồi. http://bachbon.wordpress.com

Mà con đường mòn Bùi Tín Phương vừa đi qua kia cũng biến thành đỏ như máu, còn những đoá hoa ở hai bên, tất cả đều là hoa Bỉ Ngạn, hơn nữa càng khiến cho người ta sợ hãi chính là, những đoá hoa kia lại đang nói tiếng người.

"Hì hì, tên kia bị doạ sợ choáng váng kìa."

"Đương nhiên rồi, vừa rồi vẫn còn đang tưởng mình ở tiên cảnh cơ."

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương cúi đầu nhìn, phát hiện nước suối mà hắn đang lội cũng không phải là dòng suối trong suốt có thể nhìn thấy đáy nữa, mà bên trong chứa đầy xương người.

Ngay cả cái khay đặt trước mặt hắn cũng không phải là cái khay bình thường, mà là một cái khay được mấy cái sọ người hợp thành.

"Tại sao ta lại ở nơi này?" Bùi Tín Phương nhíu mày.

Người kia chê cười hắn: "Cái này phải tự hỏi chính ngươi, tại sao ngươi lại tới đây? Con rồng kia của ngươi không đi cùng ngươi, bây giờ ngươi đứng ở chỗ này, cũng chính là thứ thuốc bổ nhất của những ác quỷ kia."

Bùi Tín Phương cảm thấy hắn không nghe hiểu được mấy câu mà người trước mắt này nói, Bùi Tín Phương không khỏi có chút tức giận.

Hắn phất tay áo muốn rời đi, nhưng người nọ lại gọi hắn lại.

"Tiểu tử Bùi gia, vất vả lắm ngươi mới tới được nơi này, không muốn biết rõ sự tình rồi hãy đi sao?"

"Ta không muốn biết rõ chuyện gì hết." Bùi Tín Phương cất giọng lạnh như băng.

Người nọ không buồn, ngược lại còn mời hắn ngồi xuống: "Vậy ngươi bồi ta uống rượu đi, đúng rồi, trái tim này ta mới ăn được có một chút, nếu ngươi không ngại thì cũng tới nếm thử xem sao."

Trái tim?

Bùi Tín Phương nghe được câu này thì chậm rãi xoay người lại, ánh mắt hắn nhìn về phía cái khay lúc nãy, chỉ thấy vừa rồi cái khay vẫn còn trống không, nay đã xuất hiện một quả tim đầm đìa máu.

https://thuviensach.vn

Ngón tay Bùi Tín Phương khẽ động, ánh mắt cũng có chút hoảng hốt: "Đây là trái tim của ai?"

Người nọ nhìn hắn cười cười: "Ta làm cuộc trao đổi với một tiểu cô nương, nàng cho ta trái tim, ta cho nàng sống lại lần nữa, đây chính là trái tim của tiểu cô nương kia."

Bùi Tín Phương nghe được lời này, liền nhìn kỹ lại trái tim kia, ngay lập tức nhìn thấy một cái tên được khắc trên đó.

Bùi Tín Phương vừa nhìn thấy cái tên kia thì vội lui lại mấy bước.

"Ta không tin."

Dường như hắn đã bị đả kích rất lớn, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trong mắt người nọ hiện lên mấy phần thương hại: "Ngươi đúng là, tình yêu không bền vững, trí tuệ tất hao tổn. Ngươi thông minh trong tất cả mọi chuyện, sao lại còn ở chỗ này giả bộ hồ đồ? Nàng là số kiếp cả đời này của ngươi, bởi vì ngươi là số kiếp đời trước của nàng, vận mệnh của các ngươi vốn đã là như vậy."

Bùi Tín Phương cắn chặt hàm răng, hắn nhìn trái tim kia, nước mắt lại không tự chủ được mà chảy ra, hắn cũng không biết tại sao mình rơi lệ.

"Ta không tin!"

"Ta không tin."

"Ta không tin..."

Bùi Tín Phương quay đầu muốn đi, nhưng người nọ lại nói tiếp: "Đời trước ngươi cho người đánh chết nàng mà không biết nàng và ngươi chính là giai ngẫu thiên thành (*). Đời này lại là một đôi oán ngẫu (**), nàng sẽ vĩnh viễn không yêu ngươi, còn ngươi sẽ chỉ mãi yêu trong vô vọng rồi dần

https://thuviensach.vn

dần già đi. Tiểu tử Bùi gia, hay là nhân lúc vẫn còn sớm, ngươi hãy buông tay đi."

(*) Số kiếp làm vợ chồng.

(**) Vợ chồng hay bất hoà.

"Nàng không có trái tim, sao có thể yêu ngươi, ngươi tội gì phải cố gắng giữ nàng ở bên người? Ngươi có số mệnh của ngươi, nàng cũng có số mệnh của nàng, đời này nàng vốn dĩ nên trở thành Thám Hoa Lang phu nhân, quỷ khí trên người nàng sẽ dần dần tản đi khi qua ngày giỗ của đời trước, không gây ảnh hưởng quá nhiều, ly hồn cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Nhưng chính ngươi đã sửa lại số mệnh của nàng. Cuối cùng đã thành sửa lại số mệnh của tất cả mọi người!"

Bùi Tín Phương nghe vậy thì nghiêng đầu, hai mắt đỏ vằn nhìn người nọ: "Ta sửa lại số mệnh của tất cả mọi người? Vậy số mệnh của ta thì sao?"

Số mệnh của hắn nên thế nào đây?

Bùi Tín Phương thấp giọng cười, có mấy phần điên điên khùng khùng.

Hắn không nói gì nữa, chỉ xoay người bỏ đi, mỗi khi hắn bước một bước, cảnh sắc phía sau liền biến mất một ít. http://bachbon.wordpress.com

Đến khi hắn đi tới lối ra có ánh sáng, hắn hơi nhắm mắt lại, chờ tới khi mở mắt ra, liền nghe được tiếng khóc.

Bùi Tín Phương chợt ho khan hai tiếng, hắn thấy rõ cảnh tượng trước mắt, đây là tẩm cung của hắn.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng! Rốt cuộc thì người cũng tỉnh lại rồi! Chúng nô tài đều bị doạ sợ!"

Bùi Tín Phương nhìn màn giường vàng nhạt: "Trẫm ngủ bao lâu?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng Thượng ngủ ước chừng khoảng ba ngày."

Hắn từ trên giường ngồi dậy: "Bãi giá Cảnh Trinh Cung."

***

Bùi Tín Phương gần như là xông vào Cảnh Trinh Cung, hắn vừa tới liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Chi Chi thấy hắn đi vào thì biểu tình có chút sợ hãi.

Bùi Tín Phương hít thở sâu mấy hơi rồi mới đi lên phía trước, giơ tay bắt được Chi Chi đang muốn trốn, hắn đặt tay vào lồng ngực của đối phương.

Nơi đó hoàn toàn yên tĩnh, không hề có tiếng tim đập.

Biểu tình của Bùi Tín Phương thay đổi, chuyển sang tay khác, kết quả vẫn như vậy.

Môi hắn run rẩy, lui về phía sau mấy bước: "Để được sống lại lần nữa nàng đã làm một cuộc trao đổi với thần tiên kia? Nàng cho hắn cái gì?"

Chi Chi nghe hắn hỏi đến vấn đề này thì đáp: "Trái tim."

Bùi Tín Phương bỗng phun ra một búng máu.

Hoá ra cảnh trong mơ kia là thật, hắn thấp giọng cười thành tiếng, máu trong miệng chảy ra càng lúc càng nhiều.

Chi Chi hoảng sợ, nàng luống cuống nhìn Bùi Tín Phương, cuối cùng chạy ra ngoài gọi người.

***

Bùi Tín Phương giận đến hộc máu, thậm chí còn hôn mê bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Chờ khi hắn tỉnh lại thì cả người vô lực, các ngự y canh giữ bên giường hắn cả ngày lẫn đêm, vì để duy trì thời gian thanh tỉnh của hắn mà không thể không dùng đến phương pháp châm cứu.

Lữ Việt Dương tạm thời đảm nhiệm chức giám quốc, Bùi Tín Phương ngã bệnh, gánh nặng triều chính không thể không dồn lên vai hắn.

Hắn có đến thăm Bùi Tín Phương mấy lần, nhưng hoặc là đối phương luôn ngủ mê man, hoặc là mở to đôi mắt xinh đẹp kia ra nhìn chằm chằm lên màn giường, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

***

Bùi Tín Phương vô tri vô giác lâm bệnh một tháng, rốt cuộc hắn cũng sai người gọi Chi Chi tới.

Khi nhìn thấy Chi Chi, câu đầu tiên mà Bùi Tín Phương nói là ——

"Ta sắp chết."

Hình như đối phương sợ hết hồn, nhưng nỗi buồn kia chỉ thoáng qua, rất nhanh sau đó liền biến mất.

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống mép giường hắn, cũng giống như ngày xưa.

Bùi Tín Phương cười khẽ: "Chi Chi, nếu ta chết nàng sẽ buồn sao?"

Ánh mắt Chi Chi ngơ ngác, tựa hồ như không hiểu ý của Bùi Tín Phương.

Nụ cười bên môi Bùi Tín Phương càng sâu: "Nàng sẽ khóc sao?"

Chi Chi suy nghĩ một chút, rũ mắt xuống.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương nhắm mắt lại, rồi bỗng mở choàng mắt ra: "Không biết, đúng không?"

Quả nhiên, người không có tim thì sao có thể đau buồn vì hắn.

Người kia nói đời trước hắn giết nàng, nhưng tại sao lại bắt hắn phải gánh chịu tội lỗi mà đời trước gây ra.

Chi Chi mờ mịt hồi lâu, nàng ngồi bên giường của Bùi Tín Phương, sau đó mới nói ra một câu.

"Người sẽ không chết." Nàng đang trả lời câu hỏi trước đó của Bùi Tín Phương.

Giọng nàng vừa nhỏ lại vừa yếu ớt, nàng sợ đối phương không nghe rõ, liền lặp lại thêm một lần.

"Người sẽ không chết."

Bùi Tín Phương bỗng cất tiếng: "Người đâu, đưa Hoàng Hậu nương nương trở về."

Chi Chi còn chưa kịp nói ra những lời tiếp theo thì đã bị người đưa đi, những người đó nghe theo lệnh của Hoàng Thượng, chỉ muốn nhanh chóng đưa vị Hoàng Hậu không có thực quyền này quay về. http://bachbon.wordpress.com.

***

Sau đó, trong cung bắt đầu có lời đồn đại, Hoàng Thượng là bị Hoàng Hậu chọc cho giận quá hoá bệnh.

Hoàng Hậu cắm sừng cho Hoàng Thượng, ngay cả Thái Tử cũng không biết có phải là hài tử của Hoàng Thượng hay không?

https://thuviensach.vn

Chắc chắn Hoàng Hậu không phải là nữ nhân đoan chính, nếu không rõ ràng trước đó vẫn là tiểu thiếp của Phò Mà, vậy nhưng sao lại leo lên giường của Công Chúa, trên thực tế chính là một nam nhân?

Lại còn sinh cả hài tử.

Hoàng Thượng vì nàng mà giết nhiều người như vậy, số máu kia có thể dùng để quét vôi nguyên một bức tường thành.

Bạo quân và Hoàng Hậu lẳng lơ.

Có người lén lút nói thầm sau lưng.

***

Chi Chi gần như là bị giam lỏng ở trong Cảnh Trinh Cung, nói là gần như, bởi vì thật ra nàng vẫn có thể đi ra ngoài, nhưng hoàng cung quá rộng lớn, nàng căn bản không biết ai cả, vì thế Chi Chi liền không thích ra ngoài.

Bùi Tín Phương không đến tìm nàng, ngay cả người thường xuyên cùng nàng nói chuyện là Lâm Nguyên cũng không cách nào tiến cung.

Bây giờ nàng chỉ có Giấm bảo.

Nhưng Giấm bảo vẫn còn nhỏ, cậu bé không biết cái gì cả, chỉ biết ăn với ngủ.

Chi Chi không cho bà vú bế Giấm bảo đi ngủ, nàng muốn ngủ cùng Giấm bảo, cái giường kia quá lớn, nàng nằm một mình trên đó, cảm thấy thật quá trống vắng.

Chi Chi cảm thấy nàng có chút khổ sở.

Còn tại sao lại khổ sở, chính nàng cũng không biết nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng đặt tay lên ngực mình, nơi đó trống rỗng.

Thì ra nàng thật sự không có trái tim, chỉ là nàng vẫn luôn tự cho rằng mình có ư?

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Bùi Tín Phương Không Hề Hỏi Chi Chi Xem Nàng Có Yêu Hắn Hay Không. Bởi Vì Hắn Đã Biết Đáp Án.

Tác giả: Đông Thi Nương

Biên tập: B3

Càng về sau Chi Chi càng nhàm chán đến bí bách, vì thế liền tự mình dẫn Thải Linh đi ra ngoài.

Hôm nay mặt trời vẫn rất chói chang, đưa Giấm bảo theo sợ là sẽ để nắng chiếu phỏng cậu bé.

Chi Chi đi dạo không mục đích, Thải Linh cũng không dám nói gì, chỉ trầm mặc đi theo phía sau Chi Chi.

Khi đi đến bên dưới lầu Đăng Phong, Chi Chi ngừng lại.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu của lầu Đăng Phong, ngẫm nghĩ một chút liền đi vào.

Lầu Đăng Phong có chín tầng, làn váy Chi Chi lướt qua cầu thang bằng gỗ, khi leo lên hết chín tầng, nàng có chút thở dốc.

Nhưng mà vừa lên đến nơi nàng lại thấy đã có người khác ở đây.

Người nọ thấy Chi Chi liền hành lễ: "Duyệt Nhiêu bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Là Bùi Duyệt Nhiêu.

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ Chi Chi muốn đến ngắm phong cảnh, không nghĩ là hắn cũng ở trên này nên có hơi lúng túng.

Ngược lại Bùi Duyệt Nhiêu rất thoải mái tự nhiên, hắn chủ động hỏi có phải Chi Chi cũng tới ngắm cảnh hay không, còn chỉ cho nàng đứng ở chỗ nào thì tầm mắt sẽ rộng nhất.

"Đứng ở trên này có thể nhìn thấy toàn bộ kinh thành." Bùi Duyệt Nhiêu nhẹ giọng nói, hắn nói xong thì khẽ liếc Chi Chi, gương mặt vô cùng giống Bùi Tín Phương nở nụ cười: "Hoàng Hậu nương nương cảm thấy thế nào?"

Chi Chi lẳng lặng cau mày, sao nàng cứ cảm thấy thái độ của đối phương có chút kỳ lạ.

Nàng thuận miệng đáp: "Có lẽ vậy."

Bùi Duyệt Nhiêu nhìn nàng: "Bây giờ Hoàng thúc đang bị bệnh, nhưng mọi người không cho phép Duyệt Nhiêu tới thăm, Hoài Âm Hầu còn ra nghiêm lệnh cấm Duyệt Nhiêu không được lại gần tẩm cung của Hoàng thúc. Mặc dù trong lòng Duyệt Nhiêu lo âu, nhưng cũng chỉ có thể đứng ở chỗ này cầu phúc, hy vọng Hoàng thúc có thể mau chóng khoẻ lại. Không biết Hoàng Hậu nương nương có tới thăm Hoàng thúc hay không?"

Chi Chi hơi quay mặt đi, né tránh ánh mắt của đối phương: "Có."

Bùi Duyệt Nhiêu tỏ vẻ nghiền ngẫm, nhưng hắn che giấu rất tốt.

Chi Chi không muốn tiếp tục ở lại, liền muốn đi xuống, vừa mới nhấc chân thì Bùi Duyệt Nhiêu đã gọi Chi Chi lại: "Hoàng Hậu nương nương, Duyệt Nhiêu rất kính nể người."

Kính nể?

https://thuviensach.vn

Kính nể cái gì?

Nàng có cái gì tốt mà kính nể?

Chi Chi không hiểu, nhưng nàng cảm thấy đối phương rất nguy hiểm.

Rõ ràng đối phương nhỏ hơn mình mấy tuổi, nhưng nàng luôn có cảm giác đối phương giống hệt một con sư tử sắp trưởng thành, hắn nguỵ trang thành một con mèo con vô hại, ẩn nấp trong bóng tối, trên thực tế là đang chờ đợi thời cơ.

Ý nghĩ này vừa loé lên trong đầu Chi Chi, nàng liền vội vã rời đi.

***

Lại mười mấy ngày nữa trôi qua, dường như bệnh tình của Bùi Tín Phương càng trở nặng hơn.

Khắp hoàng cung bao trùm vẻ bi thương buồn bã, kinh thành đổ mưa, trận mưa này kéo dài mãi không dứt, tí ta tí tách, từng giọt từng giọt mưa như thấm ướt lòng người.

Nước mưa xối lên vách tường, đánh nát cả bụi hoa, chỉ là một trận mưa, nhưng lại chậm rãi ăn mòn trái tim của mỗi người.

Tất cả mọi người đều truyền nhau rằng Tân Đế mới đăng cơ chưa đến một năm mà đã sắp băng hà, sợ là còn đi trước cả Thái Thượng Hoàng.

Chẳng qua là nếu như Tân Đế băng hà, Thái Tử còn chưa đầy một tuổi, liệu có phải Thái Thượng Hoàng sẽ quay trở lại, tiếp tục làm Hoàng Đế hay không?

***

https://thuviensach.vn

Chi Chi ngồi trước cửa sổ, ngắm mưa ở bên ngoài, không nhịn được mà tự hỏi đến khi nào thì cơn mưa này sẽ ngừng lại.

Không biết bao lâu trôi qua, Chi Chi mới lấy lại tinh thần, đứng lên đóng cửa sổ.

Nàng gọi Thải Linh: "Bế Giấm bảo tới đây đi, ta bế nó tới thăm Hoàng Thượng, lâu lắm rồi Giấm bảo không được gặp Phụ Hoàng."

Thải Linh vội vã làm theo, thậm chí trên mặt còn có mấy phần vui mừng.

Lúc xuống kiệu Chi Chi vô cùng cẩn thận, chỉ sợ đánh rơi Giấm bảo ở trong ngực.

Vừa rồi Giấm bảo vẫn đang ngủ, khi đến đây thì tỉnh lại, đôi mắt màu trà mở to nhìn khắp nơi.

Thời điểm Chi Chi bước vào tẩm điện, bên trong vẫn có rất nhiều ngự y đang túc trực, bọn họ nhìn thấy Chi Chi bước vào thì quỳ đầy đất, nàng bèn bảo bọn họ đứng dậy lui ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, tẩm điện của Bùi Tín Phương liền trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại nàng và Giấm bảo, còn cả Bùi Tín Phương nằm trên giường.

Nàng bế Giấm bảo chậm rãi tiến lại gần mép giường, không biết có phải vì Giấm bảo cảm nhận được Phụ Hoàng của mình hay không, mà cậu bé vốn dĩ đang yên lặng bỗng nhiên lại ê ê a a.

Khi đứng cạnh mép giường, Chi Chi thấy Bùi Tín Phương vẫn như cũ, hắn lẳng lặng nằm đó, giống như đang nằm ngủ.

Môi của hắn vẫn đỏ thắm như hải đường, làn da vẫn trắng nõn như tuyết, cho dù bị bệnh lâu như vậy, nhưng hắn vẫn đẹp đến thế.

https://thuviensach.vn

Chi Chi ngồi xuống bên mép giường, Giấm bảo bắt đầu vùng vẫy.

Nàng suy nghĩ chốc lát, dứt khoát đặt Giấm bảo lên giường.

Bây giờ Giấm bảo đã biết bò, cậu bé dùng cả tay lẫn chân bò lên giường.

Cậu bé bò từ chân leo lên đến ngực Bùi Tín Phương, sau đó nằm yên bất động.

Chi Chi không rõ tình hình, chỉ sợ Giấm bảo đè làm Bùi Tín Phương bị đau, nàng đang muốn bế Giấm bảo ra thì lại thấy Giấm bảo cử động, giơ tay đánh một cái lên mặt Bùi Tín Phương.

Có nặng hay không, Chi Chi không biết, nhưng thật sự rất vang.

Chi Chi sợ hết hồn, vội vàng bế Giấm bảo vừa gây hoạ lên.

"Giấm bảo, sao con có thể đánh Phụ Hoàng con như thế?" Chi Chi nhỏ giọng dạy dỗ: "Không được phép đánh, đây là Phụ Hoàng của con, con mà đánh thì sẽ bị sét đánh."

Giấm bảo đáp lại nàng bằng một tràng ê ê a a.

Chi Chi nghe các ngự y nói, đã rất lâu rồi Bùi Tín Phương không tỉnh lại, nàng bế Giấm bảo tới, cứ nghĩ đối phương sẽ tỉnh, nào biết bị nhi tử đánh vào mặt một cái nhưng cũng không hề có dấu hiệu nào là muốn tỉnh lại cả.

Chi Chi nhỏ giọng dạy dỗ Giấm bảo một lúc lâu, sau đó mới đặt lại Giấm bảo lên giường, Giấm bảo vừa được lên giường liền bắt đầu hì hục bò quanh, lúc này leo đến eo Bùi Tín Phương đã ngừng lại, dường như có chút hơi mệt.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhìn người trên giường, nàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cúi xuống ôm lấy đối phương.

"Thật ra thì thiếp vẫn luôn rất sợ." Nàng thấp giọng nói: "Thiếp sợ chàng phát hiện ra thiếp là người trọng sinh thì sẽ giết thiếp, thiếp sợ chàng của đời trước, thiếp luôn nhớ khi đó mình bị dùng gậy đánh đến chết như thế nào. Thật ra thiếp không hiểu tại sao chàng lại muốn phong thiếp làm Hoàng Hậu, thiếp không thông minh, càng không giúp đỡ được chàng, còn làm liên luỵ tới chàng nữa."

Nàng áp mặt vào lồng ngực của đối phương, nơi đó trái tim của đối phương đang thong thả đập từng nhịp.

Chi Chi chớp mắt, trong mắt dần dần nổi lên sương mù.

"Thiếp đã suy nghĩ thật lâu thật lâu, cho dù đời trước chàng giết thiếp, nhưng thiếp cũng không muốn chàng chết."

Đời trước khi nàng còn làm quỷ, có một lão quỷ bà bà thích kể chuyện, bà cũng rất thích nói đạo lý. Bà nói với Chi Chi rằng, cho dù làm người hay làm quỷ thì cũng không nên quá cố chấp, càng không cần phải chìm sâu vào quá khứ.

Sống là chuyện của lúc sống, kiếp sau là chuyện của kiếp sau, tội gì phải vì chuyện của đời trước mà hành hạ người kiếp sau. B3.

Trước đó nàng không hiểu, chỉ nghĩ là quỷ bà bà đang khuyên nàng không nên báo thù, thật ra thì nàng cũng đâu có muốn báo thù, nàng được sống lại lần nữa, dù có trả thù kiểu gì, có trả thù được đối phương, thì thật ra người mà nàng trả thù cũng không phải là đối phương của đời trước.

Cho nên, Chi Chi chỉ muốn quên hết chuyện đời trước, bây giờ nàng mới hiểu được ý nghĩa của câu nói kia.

https://thuviensach.vn

"Sống là chuyện của lúc sống, kiếp sau là chuyện của kiếp sau."

Nàng nhẹ giọng nói ra câu này, vốn là đã có kiếp sau rồi, vậy thì một lần nữa đi tiếp thôi, không nên để cho quá khứ vây khốn mình.

Nàng nhớ tới sinh nhật tuổi mười sáu ăn đồ chơi bằng đường.

Nhớ tới sinh nhật tuổi mười bảy thả đèn hoa sen trên sông.

Nhớ tới sinh nhật tuổi mười tám, nàng được sắc phong làm Hoàng Hậu.

Không hiểu sao Chi Chi lại chảy nước mắt, còn chảy càng lúc càng nhiều, nàng cắn chặt môi lặng lẽ khóc thầm.

Khi hai mắt đều đã trở nên sưng đỏ, đột nhiên nàng bị người ôm lấy.

"Chi Chi, nàng khóc ướt hết y phục của ta rồi, sao lại có thể khóc giống Giấm bảo như thế?"

Một giọng nam bất chợt vang lên, còn mang theo chút khàn khàn, có lẽ là vì rất lâu rồi không nói chuyện.

Chi Chi ngẩn người, nàng khụt khịt mũi, nước mắt vẫn không ngừng rơi, sau đó nàng bị bế lên giường.

"Ngoan, đừng khóc nữa." Đối phương lau sạch nước mắt của Chi Chi, Chi Chi nhìn đối phương bằng đôi mắt đẫm lệ, thật sự là Bùi Tín Phương, hắn thật sự tỉnh lại.

Chi Chi lại hít mũi, hai mí mắt nàng đã khóc đến sưng đỏ, nàng có chút chật vật mà lau nước mắt, nhỏ giọng nói: "Chàng đã tỉnh rồi."

"Ta mà còn tiếp tục bất tỉnh, chẳng phải giường cũng bị nàng khóc ướt hết sao." Giọng của Bùi Tín Phương còn mang theo mấy phần trêu chọc.

https://thuviensach.vn

Chi Chi cảm thấy mình lại bị mất mặt, nhất là bây giờ, khi mà nàng vẫn không thể nào kìm chế được cái xúc động muốn khóc.

Nàng muốn xoay mặt đi, nhưng còn chưa kịp quay đi thì mặt nàng đã bị bưng lấy.

Bùi Tín Phương nhìn nàng chăm chú, trong đôi mắt màu trà xinh đẹp kia chứa đựng biết bao cảm xúc phức tạp, nhưng cuối cùng biến thành tình yêu nồng cháy.

"Chi Chi, nàng đang khổ sở vì ta, đúng không?"

Chi Chi không biết phải trả lời thế nào.

Bùi Tín Phương lại lau nước mắt cho Chi Chi: "Không sao cả, đừng khóc, cứ nói ra suy nghĩ trong lòng là được rồi."

Chi Chi thút thít: "Nhưng thiếp không có trái tim."

Khoé miệng Bùi Tín Phương cong lên thành một nụ cười: "Không, Chi Chi, bây giờ nàng đã có tim."

Chi Chi nghe vậy thì ngẩn người, thật lâu sau, nàng mới đưa tay lên đặt vào lồng ngực mình, nàng cảm thấy tiếng tim đập chậm rãi nhưng hữu lực.

Mi mắt nàng khẽ run, nhìn Bùi Tín Phương bằng ánh mắt không thể tin nổi.

"Thiếp... thiếp có tim sao?"

Bùi Tín Phương mỉm cười gật đầu.

"Tại sao?" Chi Chi không hiểu, rõ ràng nàng đã mang trái tim của mình đi trao đổi, tại sao trái tim lại quay trở về?

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương một lần nữa kéo Chi Chi vào trong ngực mình: "Không cần nghĩ đến cái này, cho ta ôm một cái." Hắn ho khan: "Bởi ta lại sắp ngất xỉu đến nơi rồi."

"Hả?" Chi Chi nói.

Bùi Tín Phương có chút bất đắc dĩ: "Đói."

Giấm bảo ở bên cạnh ê ê a a, Bùi Tín Phương quay đầu nhìn thấy Giấm bảo đang duỗi chân ngồi cạnh, liền đưa tay ra trực tiếp nhéo mặt Giấm bảo: "Vừa rồi con dám đánh vào mặt Phụ Hoàng, cho là trẫm không biết sao? Hừ."

Giấm bảo tròn mắt nhìn, chỉ trong tích tắc sau liền oà lên khóc. B3.

***

Bùi Tín Phương thật sự tỉnh lại, thậm chí còn khoẻ hơn xưa.

Chi Chi cảm thấy thật không thể giải thích nổi tất cả những điều này, cho tới khi nàng bị bế lên xe ngựa lúc nửa đêm, nàng lại càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Giấm bảo vẫn còn đang ngủ, nàng cũng là vừa mới tỉnh lại.

Nàng rúc vào trong ngực Bùi Tín Phương: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Lưu lạc chân trời." Bùi Tín Phương nói.

Chi Chi chớp chớp mắt: "Nhưng mà..."

Bùi Tín Phương cúi đầu nhìn nàng: "Ta không cần giang sơn nữa, nàng không vui khi ở trong cung, vậy tại sao phải làm Hoàng Hậu? Không phải từ nhỏ nàng đã muốn làm nữ hiệp sao, ngay bây giờ chúng ta liền đi."

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghĩ đi nghĩ lại mấy lời mà Bùi Tín Phương vừa nói, đột nhiên bừng tỉnh.

"Những vị nữ hiệp đó đều không sinh hài tử, sinh hài tử thì chỉ có thể làm mẫu thân của hiệp nữ."

Bùi Tín Phương ồ một tiếng, thương lượng: "Không thì vứt Giấm bảo đi nhé?"

Chi Chi nhìn Bùi Tín Phương: "Vậy ai sẽ nuôi?"

"Lữ Việt Dương."

***

Phải rất lâu rất lâu sau, rốt cuộc Chi Chi mới tiếp nhận được việc mình không còn là Hoàng Hậu, Bùi Tín Phương cũng không còn là Hoàng Thượng nữa.

Hắn vứt giang sơn lại cho Thái Thượng Hoàng.

Thái Thượng Hoàng một lần nữa lên làm Hoàng Đế, nhưng ông không hề phế truất ngôi vị Thái Tử của Giấm bảo, hơn nữa còn viết thư cho Bùi Tín Phương, nói là khi Giấm bảo tròn mười tám tuổi nhất định phải đưa cậu bé hồi kinh, bởi vì Giấm bảo chính là Hoàng Đế đời tiếp theo.

Bùi Tín Phương vừa đọc thư vừa lẩm bẩm: "Mười tám tuổi có phải là quá muộn không? Ba tuổi đưa về không được sao?"

Chi Chi cũng nghiêng đầu đọc thư: "Nhưng ba tuổi là cái tuổi mà Giấm bảo đáng yêu nhất đó."

"Thế thì bảy tám tuổi đưa vậy?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi ngẫm nghĩ, đánh Bùi Tín Phương một cái: "Không được, Giấm bảo là nhi tử của chúng ta."

Vẻ mặt Bùi Tín Phương vẫn còn mang theo chút tiếc nuối: "Nhưng mà, nương tử à, nàng thật sự không cảm thấy nó có chút phiền phức sao?"

Chi Chi chớp chớp mắt: "Thiếp thấy rất tốt."

Bùi Tín Phương cúi đầu nhìn Giấm bảo đang đu trên chân mình, có chút không biết làm sao.

Bây giờ tiểu tử này đang tập đi, nhưng chỉ đi được vài bước đã mỏi, sau đó liền làm nũng, còn nhất định phải ôm lấy chân hắn, nếu như không cho nó nghỉ ngơi, nó còn cắn Bùi Tín Phương.

Hơn nữa Giấm bảo còn càng ngày càng bám người, đi ngủ cũng nhất định phải nằm giữa hai người bọn họ, lúc thì rúc vào trong ngực Bùi Tín Phương, lúc thì ôm lấy Chi Chi ngủ, tóm lại bám người cả ngày lẫn đêm.

Nếu như Bùi Tín Phương muốn lén lút bế Giấm bảo về phòng riêng, nhất định Giấm bảo sẽ tỉnh lại, sau đó gào khóc đến kinh thiên động địa.

***

Bùi Tín Phương mở một cửa hàng bán tranh và thư pháp, Chi Chi mở cửa hàng son phấn.

Chẳng qua từ đầu tới cuối tranh trong cửa hàng đều chỉ vẽ một người duy nhất, còn cửa hàng son phấn đều bán loại không có mùi.

Dù Bùi Tín Phương không làm Hoàng Đế nữa, nhưng cũng không hề để bản thân phải chịu thiệt thòi.

Tuy căn nhà của hắn và Chi Chi đang ở không lớn lắm, người hầu hạ cũng không nhiều, nhưng Chi Chi biết, khế đất của cả toà thành đều thuộc

https://thuviensach.vn

về Bùi Tín Phương, không biết là hắn lấy được bằng cách nào.

Cửa hàng của bọn họ căn bản không có lãi, nhưng tiền cho thuê đất thu về mỗi năm đều quá thừa cho bọn họ chi dùng rồi.

***

Khi Giấm bảo được ba tuổi, Bùi Tín Phương dẫn Chi Chi và Giấm bảo đi du ngoạn giang hồ.

Tiểu Kim Long nay đã trở thành Đại Long nằm trên nóc xe ngựa, nó hé mắt nghe ngóng động tĩnh xung quanh, một lát sau, có một Tiểu Long nhỏ xíu cũng bay lên nóc xe ngựa.

Tiểu Long nhìn thấy Tiểu Kim Long khổng lồ thì có chút khiếp sợ, nhưng vẫn tiến tới, dùng cặp sừng non nớt của mình cọ cọ lên mặt đối phương. B3.

Đến mí mắt Tiểu Kim Long cũng không thèm nhếch, cái đuôi quét một cái, hất Tiểu Long kia quay trở lại trong xe ngựa.

Hừ, châm chọc nó bây giờ không có sừng rồng sao?

Bé tí tẹo như vậy thì có thể bảo vệ ai cơ chứ.

Tiểu Kim Long giật giật đầu, một lần nữa trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe lộc cộc.

***

Chi Chi mơ màng tỉnh dậy từ trong giấc mộng, rồi xoay người đổi tư thế trong ngực đối phương.

Vừa đổi xong liền nhận được một nụ hôn, Chi Chi khẽ hừ mũi, đáp lại nụ hôn của đối phương, nhưng rất nhanh sau đó, nàng nhỏ tiếng nói:

https://thuviensach.vn

"Không được, Giấm bảo đang ở đây."

"Nó ngủ rồi."

"Cha, con đâu có ngủ."

Giấm bảo cất giọng lanh lảnh.

Chi Chi lập tức đỏ bừng mặt, nàng nhanh chóng đẩy Bùi Tín Phương ra, ngồi lại cho ngay ngắn.

Bùi Tín Phương xanh mặt, qua chốc lát, Chi Chi liền nghe được tiếng bàn tay đánh vào mông.

"Cha! Con ngủ rồi! Con ngủ rồi!"

Giấm bảo gào khóc thảm thiết.

***

Bùi Tín Phương không hề hỏi Chi Chi xem nàng có yêu hắn hay không.

Bởi vì hắn đã biết đáp án.

Hoàn chính văn.

Lời của Bê Ba: Vâng, nhà Bê lại có thêm một bộ truyện hoàn nữa rồi. Đây là bộ truyện mà Bê dành nhiều tình cảm nhất, và thật vui khi nó cũng được các bạn yêu quý và đón nhận.

Bê đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ và động viên trong suốt quãng thời gian làm bộ truyện này, những bình luận của các bạn chính là sự cổ vũ lớn lao để Bê có động lực tiếp tục, kiên trì làm cho tới cuối. Cám ơn các bạn rất nhiều!

https://thuviensach.vn

Hy vọng trong tương lai các bạn sẽ vẫn luôn ủng hộ, đồng hành cùng Bê trong những bộ truyện tiếp theo.

Kiều Thiếp – Đông Thi Nương. Hoàn Chính Văn. (05/05/2018-24/07/2018).

Hà Nội, Ngày 24 tháng 07 năm 2018.

Bạch Bách Bon.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ngoại Truyện 1: Đời Trước Của Công Chúa Và Ngũ Di Nương

Biên tập: B3

Bùi Tín Phương cảm thấy tiểu thiếp vừa mới vào phủ có chút kỳ quái.

Còn kỳ quái ở đâu? Đại khái là đối phương lúc nào cũng ngây ngốc đi, bị người ta bắt nạt mà cũng không biết đường bắt nạt lại, chỉ biết đứng ngẩn người.

Bùi Tín Phương lớn lên ở trong cung, có thủ đoạn nào mà hắn chưa từng nhìn thấy qua, người ngu xuẩn như vậy ngược lại là chưa thấy bao giờ.

Cũng không biết đối phương làm thế nào để lớn lên nữa.

Cung ma ma bẩm báo rằng mấy tiểu thiếp bên dưới xảy ra chút chuyện, Bùi Tín Phương vừa luyện kiếm xong, lúc này buông kiếm xuống, nhận lấy khăn lông mà nha hoàn đưa tới: "Làm sao?"

"Vị Ngũ di nương kia bị rơi xuống nước." Cung ma ma nói.

Lại là nàng.

Trong đầu Bùi Tín Phương thoáng hiện lên cái suy nghĩ này.

Chắc là bị người ta đẩy vào trong nước chứ gì? Đúng là quá ngu xuẩn.

"Cung ma ma tự xử lý đi." Bùi Tín Phương lạnh nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Những chuyện kiểu này xảy ra quá nhiều, tỷ như trong yến hội, Bùi Tín Phương nhìn mấy vị di nương kia không có ý tốt mà khởi xướng ra trò chơi chuyền hoa, quả nhiên sau đó đoá hoa kim quế liền rơi vào trong tay Ngũ di nương. B3.

Bùi Tín Phương cảm thấy cho dù có không đọc qua sách vở bao giờ, nhưng hắn là vẫn có thể làm được đi.

Vậy mà đối phương lại đỏ bừng mặt, phun ra một câu: "Trung thu... Mặt trăng tròn, ta... ta... ngồi ngắm trăng."

Bùi Tín Phương không nhịn được mà cúi đầu xuống, môi hơi nhếch lên, nhưng hắn sợ người khác nhìn ra hắn bị chọc cười, nên rất nhanh sau đó liền thu lại nụ cười trên khoé miệng.

***

Thật ra thì ngoài ngốc đối phương cũng có một chút tài nghệ.

Tỷ như tay nghề pha trà của nàng cũng không tệ lắm, Lữ Việt Dương từng khen ngợi tay nghề pha trà của nàng trước mặt mọi người, điều này khiến cho Bùi Tín Phương nổi lên chút hứng thú.

Cho nên một lần khi nàng đang nấu trà, hắn đột nhiên xuất hiện.

Hình như Ngũ di nương ngốc nghếch đó bị hắn doạ sợ, cứ đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nước trà tràn ra cũng không biết.

Bùi Tín Phương híp mắt lại, cất giọng lười biếng: "Nước trà tràn rồi."

Nàng a một tiếng, vội vội vàng vàng đi tìm miếng vải lau sạch nước trà trên bàn.

Bùi Tín Phương trông thấy tay nghề vụng về của đối phương thì liếc mắt nhìn Lữ Việt Dương ở bên cạnh, Lữ Việt Dương khẽ cười một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, uống trà nàng nấu thật sự rất ngon, sau khi uống xong Bùi Tín Phương mặt không cảm xúc mà nghĩ thầm như vậy, nhưng tóm lại vẫn cứ là đồ ngốc.

Hắn không thích nữ nhân ngu ngốc, bởi nữ nhân ngu ngốc sẽ gây ra rất nhiều phiền toái.

***

Có điều là dáng vẻ của nàng quả thật rất xinh đẹp, Bùi Tín Phương nhìn mặt đối phương, ánh mắt lại quét một lượt từ trên xuống dưới thân thể nàng, ừm, vóc người cũng không tệ.

Hắn rũ mắt, thu lại cảm xúc trong đáy mắt.

Hơn nữa có một chuyện khiến Bùi Tín Phương không hài lòng nhất chính là, mỗi lần đối phương nhìn thấy hắn đều không khác gì chuột thấy mèo, đôi mắt phượng trợn tròn lên, cơ thể cũng căng cứng, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn.

Lúc nhìn thấy Lữ Việt Dương nàng đâu có như thế?

Đôi mắt phượng cứ chăm chú nhìn Lữ Việt Dương, không sợ rớt cả tròng mắt ra sao.

Hừ, đã ngu ngốc như vậy mà còn muốn câu dẫn nam nhân.

Bùi Tín Phương nói thẳng với Lữ Việt Dương: "Không cho phép ngươi ngủ cùng Ngũ di nương."

Lữ Việt Dương nhướn mày: "Tại sao?"

Bùi Tín Phương suy nghĩ chốc lát: "Vì nàng quá ngu ngốc."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Lữ Việt Dương nhất thời trở nên cổ quái: "Công Chúa, chẳng lẽ người?" Dù sao thì bức hoạ của nàng cũng là do Bùi Tín Phương tự mình lựa chọn. B3.

Bùi Tín Phương đạp Lữ Việt Dương một cước: "Cút."

Lại dám hiểu lầm hắn thích cái nữ nhân ngu ngốc đó.

Nhất định là Lữ Việt Dương chán sống rồi.

***

Nhưng cho dù có hơi ngu ngốc, ấy vậy mà lại nấu ăn khá ngon, đôi khi nàng sẽ tự mình làm một chút bánh ngọt, rồi bảo nha hoàn đưa đến từng viện.

Tất nhiên là cũng sẽ đưa đến chỗ của Bùi Tín Phương bên này, vốn là hắn không muốn ăn, nhưng nhìn cái bánh ngọt mà chuột nhỏ làm, hắn do dự một chút, hay là ăn thử một miếng xem sao.

Chỉ chốc lát sau, hộp đựng bánh ngọt đã trống trơn.

Bùi Tín Phương xoay xoay miếng bánh cuối cùng, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt khó xử, hắn do dự hồi lâu, cuối cùng đành đặt miếng bánh ngọt xuống, hắn không thể tỏ ra là mình quá thích ăn được.

Vạn nhất mà nữ nhân kia biết, còn tưởng dùng cách này sẽ lấy lòng được hắn thì phải làm sao bây giờ? Hắn không muốn bị đối phương lấy lòng đâu.

Bùi Tín Phương khổ não như vậy, nhưng lại phát hiện sau này đối phương không đưa bánh qua nữa, mà khi hắn đi qua chỗ của Lữ Việt Dương, lại nhìn thấy trên bàn của Lữ Việt Dương chất đầy bánh ngọt được nặn thành hình dáng của đủ loại động vật.

https://thuviensach.vn

Lữ Việt Dương chú ý tới tầm mắt của Bùi Tín Phương: "Ta quên người không thích ăn đồ ngọt." Hắn gọi một gã sai vặt tới, bảo đối phương bưng bánh ngọt đi.

"Những thứ này là do phòng bếp của ngươi làm sao?" Bùi Tín Phương làm như vô tình hỏi.

"Không phải, đây đều là do Chi Chi làm. Nàng biết ta thích ăn đồ ngọt nên đưa tới đây rất nhiều." Lữ Việt Dương nói: "Dù nàng có hơi ngốc, nhưng là một cô nương tốt."

Hừ.

Tốt ở chỗ nào.

***

Điều khiến Bùi Tín Phương kinh ngạc nhất chính là lá gan của đối phương lại lớn như vậy, dám vụng trộm với nam nhân khác.

"Nàng đang ở trong phòng chứa củi sao?" Bùi Tín Phương hỏi Cung ma ma.

Cung ma ma đáp phải.

Lữ Việt Dương ở bên cạnh nói: "Có cần phải điều tra thêm về chuyện này không? Một cô nương yếu đuối như nàng, ngày thường đều không hề bước chân ra khỏi cửa thì sao có thể vụng trộm."

Cung ma ma nói: "Nô tài là được báo tin nên mới biết chuyện này, sợ là hiện tại hơn nửa kinh thành đều đã biết, nếu không xử lý nữ nhân kia, danh tiếng của phủ Công Chúa sẽ hoàn toàn mất hết."

Bùi Tín Phương trầm mặc hồi lâu: "Vậy thì đánh ba mươi trượng đi, nếu như chống đỡ được thì cho người nhà nàng tới đón về."

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, nàng đã không vượt qua nổi.

Bùi Tín Phương nghe được tin đối phương chết, trong lòng bỗng có tư vị không rõ: "Cho người nhà nàng một ít bạc, rồi đưa bọn họ ra khỏi kinh thành." B3.

Ngũ di nương của Phò Mã vụng trộm với nam nhân, toàn bộ kinh thành đều sôi sùng sục, nếu người nhà nàng vẫn còn ở lại kinh thành, sợ là sẽ không tốt lắm.

Nhưng có lẽ Cung ma ma đã hiểu lầm ý của hắn, thôi vậy.

Cứ như vậy đi, dù sao thì người cũng chết rồi.

***

Sau khi nàng chết, Bùi Tín Phương luôn cảm thấy hình như chỗ nào đó có chút kỳ quái.

Hắn luôn luôn có cảm giác như ai đó cứ nhìn chằm chằm vào hắn, trong khi rõ ràng xung quanh không hề có ai.

Khi hắn đăng cơ, cái cảm giác bị nhìn chằm chằm này cũng không hề mất đi, cho đến một đêm khuya, đột nhiên hắn cảm thấy ánh mắt kia biến mất, từ đó về sau, hắn không bao giờ cảm nhận được ánh mắt đó nữa.

Hết ngoại truyện 1.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngoại Truyện 2: Đời Này Của Tiểu Phương

Biên tập: B3

Người mà Bùi Tín Phương chán ghét nhất chính là mẫu phi của hắn.

Từ nhỏ hắn đã biết mình không giống với người khác, hắn là một kẻ biến thái nam giả nữ.

Không có một nam nhân nào lại mặc y phục của nữ nhân, hơn nữa còn trang điểm tinh xảo.

Hắn vô cùng chán ghét Thục quý phi, mẫu phi của chính mình.

Bùi Tín Phương biết mẫu phi của mình rất xinh đẹp, nhưng hắn không bao giờ có thể ngờ mình sẽ bắt gặp hoàng huynh và mẫu phi của mình lăn lộn trên giường.

Hôm đó hắn chơi trong cung điện, vì đồ chơi vô tình lăn xuống gầm giường nên hắn mới bò vào, lúc đang muốn bò ra thì nghe thấy giọng của Thục quý phi.

Khi đó Bùi Tín Phương mới có mấy tuổi, bản tính của hài tử khiến hắn muốn nấp ở bên trong, rồi định bò ra doạ cho mẫu phi sợ, thế nhưng hắn lại nghe thấy một giọng nói mà hắn không nên nghe.

Dù Bùi Tín Phương vẫn còn bé, nhưng cũng biết mẫu phi mình cùng Thái Tử ca ca cởi hết y phục nằm trên giường, hành động này tuyệt đối

https://thuviensach.vn

không phải việc tốt, đã vậy hắn còn nghe được tiếng rên rỉ dâm đãng của mẫu phi.

Bà bảo Thái Tử nhất định phải làm một người ca ca tốt.

Từ đó Bùi Tín Phương liền chán ghét tất cả những người xung quanh, và người hắn chán ghét nhất chính là mẫu phi của mình.

Hắn cảm thấy Thục quý phi thật đê tiện, làm cho người khác muốn nôn mửa.

Nhưng hắn không nghĩ tới hắn sẽ gặp được một người hoàn toàn khác với tất cả những người xung quanh.

Cô nương kia tên là Chi Chi, gia thế bình thường, một chữ bẻ đôi không biết.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, hắn nằm trên mặt đất, còn đối phương ngồi xổm bên cạnh.

Khi đó hắn vẫn chưa hoàn toàn hôn mê mà vẫn còn một chút ý thức, hắn ngửi được mùi hương trên người đối phương.

Bùi Tín Phương rất ghét mùi hương liệu, bởi Thục quý phi thích dùng hương, bà thích các loại hương liệu dạng thơm nồng.

Vì chán ghét mẫu phi nên khi Bùi Tín Phương ngửi được mùi hương liệu, hắn đều cực kỳ tức giận, thậm chí còn có thể giết người.

Nhưng cô nương này có chút không giống lắm, mùi hương trên người nàng không phải là mùi hương liệu.

Đối phương giúp hắn băng bó vết thương, thế nhưng khi cởi mặt nạ của hắn ra thì lại co chân chạy mất.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương nghĩ không biết có phải mình đã hù doạ đối phương hay không, nhưng hắn muốn tìm cô nương kia.

Nàng đánh rơi một cái hà bao trên đất, nên hắn cho người đi khắp kinh thành điều tra về mấy loại hương liệu trong hà bao, rồi theo dõi xem ai cố tình đến mua mấy loại hương liệu kia, quả nhiên rất nhanh sau đó đã tìm được cô nương ấy.

Bùi Tín Phương dùng chút thủ đoạn, đưa đối phương tiến vào phủ của hắn.

Ban đầu Bùi Tín Phương cũng không muốn làm gì cả, chỉ là muốn nghiên cứu đối phương một chút mà thôi, bởi vì nàng thực sự không hề giống với những người khác.

Nhưng càng nghiên cứu, càng hiểu thêm về nàng, Bùi Tín Phương càng phát hiện mình có chút mất khống chế. B3.

Càng ngày hắn càng thích ngửi mùi hương trên người đối phương, cũng càng ngày càng thích ở bên cạnh đối phương.

Vì sợ đối phương bị mình doạ sợ nên hắn phải dịch dung khi ở bên cạnh nàng, nhưng nhìn Chi Chi nở nụ cười với gương mặt của Lữ Việt Dương, Bùi Tín Phương lại có chút tức giận.

Tại sao nàng thấy Lữ Việt Dương thì dám nói chuyện, mà khi nhìn thấy mình liền lắp ba lắp bắp?

Bùi Tín Phương quyết định phải trị hết cái bệnh nói lắp của nàng.

Thích đối phương là chuyện ngoài ý muốn, lúc đầu chỉ là muốn ôm đối phương một cái, sau này lại muốn hôn khắp toàn thân đối phương.

https://thuviensach.vn

Ở trong mắt của Bùi Tín Phương, Chi Chi giống như một khối bánh ngọt trắng trắng mềm mềm, rõ ràng không phải là món hắn thích, nhưng hắn không tài nào ngừng lại được.

Bùi Tín Phương cũng đã cố gắng kiềm chế, vì tạm thời hắn không có cách nào cho đối phương một tương lai an ổn, hắn muốn đoạt lấy ngôi vị Hoàng Đế, tất cả những chuyện này quá nguy hiểm, nhưng khi đối phương vụng về hôn mình, Bùi Tín Phương đã hoàn toàn mất khống chế.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn mới nhận ra mình cũng chỉ là một tên nam nhân cực kỳ tầm thường, một tên nam nhân đang đối mặt với người mình thích.

***

Bùi Tín Phương cực kỳ hối hận vì đêm đó hắn đã không giết chết Bội Lan, hắn nhất thời mềm lòng nên chỉ đuổi ả ta đi, hắn nể tình nghĩa chủ tớ nhiều năm, không ngờ lại để cho ả ta mang tới nhiều phiền toái đến như vậy.

Hài tử bị đích thân hắn giết chết ấy, là nỗi đau cả đời này của hắn.

Hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho chính bản thân mình.

Hàng tháng hắn đều gửi một quyển kinh thư tự tay hắn chép đến chùa, mời đại sư tụng kinh rồi thiêu huỷ, hắn có thể mượn cách này để tìm chút an ủi, nhưng mỗi lần nhìn thấy Chi Chi, trái tim hắn vẫn rất đau, thế nhưng hắn lại chẳng thể bày tỏ ra ngoài.

Vì thế hắn càng phải nhanh chóng đoạt được ngôi vị Hoàng Đế, nhưng không ngờ là hắn còn chưa kịp đoạt được, hài tử thứ hai lại tới.

Khi Bùi Tín Phương đứng sau bình phong nghe được tin Chi Chi mang thai, hắn nhìn về phía đối phương, lại phát hiện thiếu nữ của hắn

https://thuviensach.vn

giống như chim sợ nỏ mà rúc vào trong góc.

Nàng đang sợ hắn, trong lòng Bùi Tín Phương vô cùng bi thương, dù sao chung quy cũng là tội nghiệt mà hắn gây ra.

Bùi Tín Phương không muốn để đối phương phải đau đớn thêm lần nữa, cho nên dù phải liều mạng, hắn cũng phải bảo vệ được Chi Chi và hài tử của hắn.

Hắn chủ động xin tới Tây Nam cứu tế, nhưng tình hình dịch bệnh lại nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Vào một ngày, khi hắn ngồi xe đi tới khu vực bị dịch bệnh ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, không ngờ rằng nạn dân lại nổi loạn, hắn bị lăn xuống vách núi.

Hắn ngã gãy chân, trên lưng còn bị nạn dân chém mấy đao, nhưng may mắn là hắn không chết, còn rơi xuống nơi gần nguồn nước.

Hắn ăn cá sống, uống nước suối, hắn sống như vậy trong gần hai tháng trời, đợi khi chân hắn hơi khá hơn một chút, hắn mất năm ngày để leo lên.

Khi ở dưới vách núi, đã có lúc hắn nghĩ liệu hắn có chết hay không, nhưng hắn không thể chết, nếu như hắn chết, cô nương ngốc kia cũng sẽ không thể sống nổi. B3.

***

Hắn đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời này cho Chi Chi, nhưng hắn không thể ngờ, hoá ra đối phương vốn dĩ chẳng quan tâm.

Bùi Tín Phương là một người rất kiêu ngạo, hắn cứ cho rằng đối phương chủ động hôn mình chính là thích, đối phương trốn tránh chỉ vì

https://thuviensach.vn

thẹn thùng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sự thật là đối phương căn bản không hề thích hắn.

Quá huyền huyễn, một người không có trái tim mà vẫn có thể sống được.

Càng huyền huyễn hơn chính là hắn lại vì nàng mà vứt bỏ ngôi vị Hoàng Đế.

Trong hai tháng trời bị bệnh kia, cả một thời gian dài hầu như hắn đều hôn mê suốt, thật ra thì hồn phách của hắn đã sớm rời khỏi thân thể, hắn giống như cô hồn dã quỷ, cứ trôi lơ lửng khắp hoàng cung, có lúc hắn sẽ tới gặp Chi Chi và Giấm bảo, có lúc hắn ngồi trên tường thành ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp ở phương xa.

Ngay từ nhỏ Bùi Tín Phương đã biết mình muốn gì, hắn muốn đứng trên vạn người, chính là không ai dám phản kháng hắn, hắn muốn được tuỳ ý nắm giữ quyền sinh sát.

Nhưng hoá ra khi người mình thích không thích mình nó lại khó chịu đến như vậy, còn khó chịu hơn cả khi không đoạt được ngôi vị Hoàng Đế.

***

Khi ly hồn Bùi Tín Phương có gặp một con quỷ, con quỷ kia đứng nhìn hắn từ phía xa, chưa bao giờ tiến lại gần.

Hắn nhìn đối phương, không hiểu sao lại cảm thấy đối phương có chút quen thuộc, mặc dù chưa gặp qua bao giờ, nhưng cứ như là đã từng chung sống.

Đột nhiên có một ngày, con quỷ kia nhích tới gần hắn, giọng nói là của một cô bé.

https://thuviensach.vn

"Đệ đệ." Cô bé nói như vậy.

Bùi Tín Phương nhìn đối phương, trong mắt có mấy phần cảnh giác: "Ngươi gọi ta là gì?"

"Ta là tỷ tỷ của đệ." Con quỷ đó nói.

Bùi Tín Phương mím môi, không nói lời nào.

Con quỷ đó cất giọng chậm rãi: "Đệ đang muốn làm cho đệ muội có trái tim đúng không? Vậy đệ chỉ cần làm một cuộc trao đổi là được rồi, lấy thứ quan trọng nhất của đệ đi đổi lấy thứ đệ muốn."

Thứ quan trọng nhất của hắn là gì?

"Ngôi vị Hoàng Đế của đệ." Con quỷ đó nói tiếp: "Dùng ngôi vị Hoàng Đế của đệ đi đổi lấy trái tim, đưa long khí của đệ cho tên Phán Quan tham ăn (*) đó."

(*) Bê: Nguyên văn là 饕餮 – Thao Thiết: Một loài ác thú trong thần thoại Trung Quốc, có sức mạnh rất to lớn, tham ăn, gặp gì ăn nấy, là biểu tượng của bản tính tham lam và dục vọng.

Bấy giờ Bùi Tín Phương mới biết hoá ra vị thần tiên mà hắn gặp trong mơ là một Phán Quan, cũng chính là một con Thao Thiết tu luyện thành.

"Phải làm thế nào để ta có thể tới gặp hắn?" Bùi Tín Phương hỏi. B3.

"Ta giúp đệ." Con quỷ đó nói.

Con quỷ tự xưng là tỷ tỷ của hắn đưa hắn đi gặp Phán Quan, Phán Quan vừa nhìn thấy con quỷ đó liền chảy nước miếng, không hề che giấu vẻ mặt thèm thuồng.

"Hồn phách này thơm quá." Hắn nhìn chằm chằm vào con quỷ đó.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương thấy vậy thì không nhịn được mà cau mày, đứng chắn trước mặt con quỷ đó.

Phán Quan không nhìn thấy con quỷ đó nữa thì vẻ mặt liền khôi phục một chút: "Tiểu tử Bùi gia, sao ngươi lại tới nữa?"

Bùi Tín Phương nhìn Phán Quan: "Ngươi làm một cuộc trao đổi với nàng, nàng cho ngươi trái tim để được sống lại, vậy ta có thể trao đổi với ngươi không?"

Thần tiên nhìn hắn có chút nghiền ngẫm: "Ngươi muốn trao đổi cái gì?"

"Ta muốn lấy lại trái tim cho nàng." Bùi Tín Phương nói.

"Trái tim của nàng, ta đã ăn xong rồi, không còn nữa." Phán Quan nói: "Nhưng mà vẫn còn một cách, ngươi có thể chia cho nàng một nửa trái tim của ngươi, nhưng nên nhớ là, khi chia cho nàng một nửa trái tim, suốt phần đời còn lại của ngươi, đêm nào ngươi cũng sẽ phải chịu đựng nỗi đau đớn xẻ tim."

"Ta đồng ý." Bùi Tín Phương trả lời gần như ngay tức khắc.

Phán Quan nghe vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu: "Một con người có dã tâm nay lại biến thành như vậy, nha đầu chết tiệt đó đúng là đại hoạ."

Hắn uống một ly rượu, đưa mũi ngửi ngửi người Bùi Tín Phương: "Ngươi muốn thực hiện cuộc trao đổi này thì cũng được thôi, cho ta long khí trên người ngươi đi. Nhưng ngươi phải biết là, cho ta long khí này thì ngươi sẽ không được làm Hoàng Đế nữa."

Bùi Tín Phương không có hứng thú biết nha đầu chết tiệt trong miệng Phán Quan là ai, hắn chỉ cần biết có thể trao đổi thành công là được rồi.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương tận mắt nhìn thấy trái tim của mình bị móc ra, rồi bị cắt làm hai nửa, một nửa nhét trở lại trong lồng ngực hắn, một nửa kia được Phán Quan đặt vào một cái hộp trong suốt.

Phán Quan nhìn chằm chằm vào nửa trái tim ở bên trong hộp, liếm môi thòm thèm: "Trái tim của ngươi thật là thơm." Hắn nói xong lời này, ánh mắt lại chuyển đến con quỷ đứng sau lưng Bùi Tín Phương.

"Ngươi tới làm trao đổi gì?"

"Ta muốn biết mẫu phi của ta đã đầu thai chưa?" Con quỷ đó bay từ phía sau Bùi Tín Phương ra.

Phán Quan bấm đốt ngón tay tính toán: "Vẫn chưa."

Con quỷ đó trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ta đem chính ta cho ngươi ăn, ngươi hãy để cho bà ấy vĩnh viễn không thể mang thai."

Phán Quan nhìn con quỷ đó bằng ánh mắt phức tạp, sau đó vung tay áo: "Cái này không được, từ trước đến nay ta chỉ trao đổi để làm việc tốt, yêu cầu này của ngươi ta không làm được, ngươi đổi cái khác đi." Hắn nói xong thì nhìn về phía Bùi Tín Phương: "Ngươi còn không đi mau, một nửa trái tim của ngươi không thể cầm cự lâu dưới âm phủ này đâu."

Bùi Tín Phương bị đuổi đi, trước khi đi hắn nhìn con quỷ kia một cái, hoá ra nàng thật sự là tỷ tỷ của mình.

Người tỷ tỷ vừa sinh ra đã chết thay cho hắn.

***

Ban đầu Bùi Tín Phương cảm thấy có một nửa trái tim không được quen cho lắm, hắn luôn muốn sờ thử, sau đó lại cảm thấy một nửa trái tim còn lại ở trong lồng ngực đối phương kể ra cũng thật tốt.

https://thuviensach.vn

Mỗi ngày hắn đều có thể nghe được tiếng lòng của đối phương.

Chỉ là, tại sao ngày nào nàng cũng phải khen hắn đẹp?

Bùi Tín Phương có chút không vui, nhưng mà nương tử do hắn tự chọn, hắn đâu còn cách nào khác.

Hết ngoại truyện 2.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ngoại Truyện 3: Giấm Bảo Muốn Có Muội Muội

Bùi Tín Phương cảm thấy Chi Chi càng ngày càng quá đáng.

Cụ thể như sau.

Thứ nhất, dường như càng ngày nàng càng hiểu rõ tính khí của hắn, chỉ cần nàng làm sai cái gì liền ngọt ngào gọi hắn ca ca tốt, phu quân tốt, nếu hắn vẫn còn chưa nguôi giận thì ngay lập tức giống hệt như một con chó nhỏ, xông tới hôn hắn. Cơn giận của Bùi Tín Phương liền cứ thế mà tiêu tan.

Thứ hai, vậy mà nàng lại dám đem hắn ra ngoài để khoe khoang. Bùi Tín Phương không hiểu cách sống của nữ nhân giang hồ, nhưng từ khi Chi Chi quyết chí muốn làm một nữ hiệp, nàng đã lăn lộn vào trong giang hồ.

Nhưng nàng một không biết võ công, hai không tài văn chương, cả văn cả võ đều không được, nàng căn bản không tìm được tiếng nói chung với các nữ hiệp khác.

May mắn thay tất cả nữ nhân đều có chung một niềm yêu thích, đó chính là thảo luận về nam nhân đẹp mắt, từ mười lăm cho đến ba mươi lăm tuổi, chỉ cần là nam nhân đẹp mắt đều không tránh khỏi cuộc thảo luận của các nàng.

Mà nam nhân chính trực trẻ trung như Bùi Tín Phương lại càng là đối tượng để các nàng thảo luận.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương không rõ Chi Chi nói những gì ở bên ngoài, tóm lại, gần đây có hơi nhiều kẻ gian, còn đều là nữ tặc.

Những nữ tặc kia nhìn thấy hắn, đầu tiên là ngây người, sau đó lộ ra biểu tình "quả nhiên là như vậy".

Nghĩ đến đây, Bùi Tín Phương liền rất tức giận, nhưng hắn vừa nổi giận, Chi Chi lại dùng ngay chiêu thứ nhất của nàng.

Thứ ba, nàng còn muốn sinh thêm hài tử.

"Phu quân, chúng ta sinh thêm một đứa đi mà." Chi Chi nằm ở trên người Bùi Tín Phương.

Từ khi Giấm bảo được bốn tuổi thì đã không còn nằng nặc đòi ngủ chung nữa, chủ yếu là do Bùi Tín Phương đánh cho mấy cái, Giấm bảo liền biết điều, ngoan ngoãn tự mình ngủ.

Chẳng qua lúc vừa mới tách ra ngủ, gương mặt cậu bé đáng thương như cải xanh.

Tướng mạo của Giấm bảo vô cùng giống Bùi Tín Phương, hoàn toàn là một Bùi Tín Phương phiên bản nhỏ.

Khi cậu bé rưng rưng nước mắt, giả vờ tội nghiệp nhìn Chi Chi, trong lòng Chi Chi liền không nhịn được mà mềm nhũn, nhưng Bùi Tín Phương không bao giờ bị mắc mưu này.

Bùi Tín Phương cảm thấy yêu cầu này của Chi Chi quá vô lý, không muốn để ý tới.

Chi Chi tiếp tục dụ dỗ bên tai: "Sinh nữ nhi giống như thiếp, không phải chàng sẽ rất thích sao?"

Bùi Tín Phương nhắm mắt lại không muốn trả lời, sau đó xoay người.

https://thuviensach.vn

Chi Chi nhìn nhìn, lại bò sang bên kia, vẻ mặt trở nên tủi thân buồn bã.

Tất cả mấy trò bán manh giả vờ đáng thương của Giấm bảo đều được học từ vị mẫu thân này của cậu bé.

"Phu quân." Nàng gọi xong thì dừng lại, vẻ mặt càng tủi thân hơn: "Có phải chàng thấy thiếp rất phiền phức không?"

Bùi Tín Phương không thể làm gì khác đành mở mắt ra, hắn ôm Chi Chi vào trong ngực, đưa tay vỗ vỗ lưng đối phương: "Chúng ta có Giấm bảo rồi không đủ sao? Tại sao còn phải sinh thêm đứa nữa?"

"Nhưng có một nữ nhi, thiếp có thể cho con bé ăn mặc thật xinh đẹp." Chi Chi nói.

Bùi Tín Phương thật muốn mắng Chi Chi ngốc, năm đó khi sinh Giấm bảo nàng đau đớn như vậy, giờ mới có mấy năm trôi qua mà đã quên nỗi đau, lại muốn sinh đứa nữa rồi. Nhưng mà hắn không chịu nổi, hắn thực sự không muốn nhìn thấy đối phương có bất kỳ nguy hiểm gì.

"Có thể cho Giấm bảo ăn mặc như nữ hài tử." Bùi Tín Phương đưa ra một chủ ý: "Như vậy, cũng tương đương như nàng có một nữ nhi."

Chi Chi a một tiếng, nàng suy nghĩ chốc lát rồi lắc đầu: "Không tốt lắm, Giấm bảo là nam hài tử, sao có thể cho nó ăn mặc như nữ hài chứ?"

Bùi Tín Phương tiếp tục lừa gạt Chi Chi: "Chẳng phải khi còn bé ta cũng mặc y phụ của nữ nhân sao, nhìn ta bây giờ xem, vẫn có thể lấy được nương tử dịu dàng hiền thục đấy thôi."

Chi Chi vẫn thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, nàng đang muốn nói tiếp thì Bùi Tín Phương đã hôn nàng: "Nếu như thật sự muốn sinh thì ngay bây giờ chúng ta liền sinh."

https://thuviensach.vn

Hắn cắn cắn lỗ tai Chi Chi: "Nếu vậy thì hôm nay không cho phép nàng nũng nịu xin tha, có kêu ta cũng sẽ không dừng lại."

Mặt Chi Chi đỏ lên, nhỏ giọng đáp: "Không đâu."

Nhưng chờ khi mưa tạnh mây tan, nàng liền ấm ức muốn khóc, đối phương căn bản là lừa gạt nàng.

Bùi Tín Phương nhìn dáng vẻ muốn khóc của đối phương thì chỉ cảm thấy buồn cười, đưa tay nhéo mặt Chi Chi một cái, mấy năm trôi qua, Chi Chi không có bất kỳ thay đổi gì so với thời thiếu nữ, nếu như nói có, thì chính là đẹp hơn.

"Sao vậy?"

Chi Chi trừng hắn: "Chàng lừa thiếp.""Ta lừa nàng lúc nào?"

Chi Chi liền lắp bắp, quả thực không tài nào nói ra miệng.

Nàng cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, dĩ nhiên biết chỉ khi thứ kia của Bùi Tín Phương tiến vào trong cơ thể nàng, khi đó nàng mới có thể sinh tiểu bảo bảo, nhưng thứ đó lại chỉ cọ sát trên chân nàng, nàng còn vô tình bị Bùi Tín Phương đưa đi tắm rửa một hồi, làm sao có cái gì gọi là tiểu bảo bảo cơ chứ.

Chi Chi giận đến mức cắn cho Bùi Tín Phương một cái, không thèm nói chuyện cùng hắn nữa.

Nam nhân không có ai tốt hết.

***

Chính vì điều này mà Chi Chi thở ngắn than dài, cảnh này bị Giấm bảo nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Giấm bảo đã được sáu tuổi, càng ngày càng thông minh, cậu bé nhìn thấy Chi Chi không vui liền tung ta tung tăng chạy tới, bưng hai tay ôm lấy mặt mình: "Mẫu thân nhìn này, hoa."

Chi Chi vừa nhìn liền bị dáng vẻ đáng yêu của Giấm bảo chọc cười, nhưng cười xong mà nàng vẫn chưa vui vẻ.

Giấm bảo thấy lạ, từ trước đến giờ mẫu thân của cậu bé luôn bị người cha đáng giận kia dụ dỗ khiến ngày nào cũng hài lòng tươi tỉnh, thi thoảng nổi giận cũng đều ngay lập tức bị dỗ dành, dù sao thì cũng rất khó để kháng cự lại gương mặt đó của cha cậu bé, nữ nhân nhìn thấy đều động tâm, chứ đừng nói đến những lúc cha cậu bé dùng dáng vẻ thấp kém chạy đi cầu xin tha thứ.

"Mẫu thân, người sao thế?" Giấm bảo tò mò hỏi.

Chi Chi nhìn cậu bé bằng ánh mắt ai oán: "Cha con khi dễ ta."

Giấm bảo nghe vậy thì chớp chớp mắt: "Mẫu thân, để con giúp người trả thù, lát nữa con sẽ ném sâu vào người cha."

"Cha con đâu có sợ sâu."

"Vậy tại sao cha lại khi dễ người?"

"Ta muốn sinh thêm muội muội cho con, nhưng cha con không đồng ý."

Chi Chi vừa dứt lời, Giấm bảo liền ồ lên một tiếng, từ lâu cậu bé đã muốn có một muội muội, người khác đều có muội muội, chỉ mỗi cậu bé không có, cậu bé cũng phải có một muội muội thơm thơm mềm mềm, tốt nhất là giống mẫu thân, đần đần ngốc ngốc là được rồi.

"Mẫu thân, người yên tâm, cứ giao chuyện này cho con."

https://thuviensach.vn

***

Mặc dù Giấm bảo còn bé, nhưng đã hiểu giấm chua của một nam nhân lớn đến mức nào, nhất là cha cậu.

Dù thoạt nhìn cha cậu bé là một người không thích ăn giấm, nhưng mỗi lần mẫu thân nói một câu với nam nhân khác, cho dù là lão gia gia bảy mươi tuổi, sắc mặt của cha cậu bé cũng đều sầm lại.

Giấm bảo lấy từ trong tủ của cậu bé ra mấy phong thư, mấy phong thư này đều là của Thái Phó gửi cho cậu.

Giấm bảo đã từng nghe nói, năm đó Thái Phó và mẫu thân của cậu bé là thanh mai trúc mã, cuối cùng lại bị người cha ác ôn này của cậu vô tình chia rẽ, còn khiến cho Thái Phó gặp tai ương chốn lao ngục.

May là bây giờ Thái Phó đã làm Thừa tướng ở trong triều, cuộc sống thật không tệ, thậm chí còn bởi vì cậu bé là nhi tử của mẫu thân mà không hề ghét bỏ, cứ khoảng ba tháng, nửa năm lại gửi cho cậu bé một phong thư, hỏi han tình hình học tập, rồi liệt kê thư mục cho cậu.

Chỉ là nhiều năm như vậy rồi mà Thái Phó vẫn chưa thành hôn, không biết có phải là vẫn đang chờ mẫu thân của cậu bé hay không nữa.

Dù Giấm bảo mới có sáu tuổi, nhưng chỉ số thông minh và văn hoá đã sớm vượt qua Chi Chi.

Cậu bé cẩn thận nghiên cứu chữ viết của Thái Phó, viết một bức thư giả mạo bằng chữ Thái Phó.

Cậu bé nhét phong thư này vào trong ngăn kéo của mẫu thân, quả nhiên nửa tháng sau, cha cậu bé phát hiện ra.

Giấm bảo đang đợi muội muội ra đời bị đánh cho một trận.

https://thuviensach.vn

Cậu bé khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa, sống chết không thừa nhận bức thư này là do mình viết.

Bùi Tín Phương cười nhạt: "Hương mực của bức thư này giống hệt với mực nhà chúng ta, hơn nữa con nghĩ sao mà lại khen mẫu thân con thông minh, con vẫn còn dám cãi? Mới có mấy tuổi mà đã bắt chước chữ viết của người khác, giả mạo thư từ, Bùi Di Châu, hôm nay cha phải cho con biết thế nào là to gan lớn mật."

Không hiểu tại sao, cậu bé luôn cảm thấy cha đánh cậu không đơn thuần là vì chuyện giả mạo thư từ.

Có phải thật sự cha cậu đang ghen không?

Đời này không thể có muội muội được nữa rồi, Giấm bảo đành từ bỏ hy vọng.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ngoại Truyện 4: Thư Của Hướng Ca Ca

Qua mấy ngày, Chi Chi thật sự nhận được một phong thư dán kín đề tên của Hướng Thanh Sư.

Nàng nhìn chữ viết rồng bay phượng múa trên phong thư, trong lòng có mấy phần thổn thức.

Năm đó nàng không có trái tim, không hiểu tình yêu là gì, nàng chỉ muốn được gả cho một người thích hợp, thế nên mới chủ động lại gần Hướng Thanh Sư, bây giờ nghĩ lại mình của năm đó, quả thực là có mấy phần quá phận.

Chi Chi do dự một chút, nhưng vẫn quyết định không mở thư ra, nàng đặt thư ở trên bàn, chuẩn bị dùng chậu than đốt bỏ.

Chuyện cũ năm xưa, không cần lại vì thế mà phiền não.

Chi Chi vừa đi tìm chậu than, khi quay về đã thấy Bùi Tín Phương bóc thư ra.

Hắn bóp lá thư đến mức nhăn nhúm, khi nghe thấy tiếng bước chân của Chi Chi thì ngẩng đầu lên nhìn nàng, nỗi buồn trong ánh mắt kia có thể nói là vô cùng phức tạp, vừa kinh ngạc, vừa thương tâm, vừa tức giận, cuối cùng hắn ném bức thư lên bàn, vượt qua Chi Chi đi ra ngoài.

Chi Chi không ngờ Bùi Tín Phương lại có phản ứng như vậy, nàng không khỏi có chút hiếu kỳ với nội dung trong bức thư, khi vừa cầm lên đọc liền bị câu đầu tiên làm cho đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Nàng vội đọc xong cả bức thư, nghĩ rằng nhất định phải đốt trụi.

Hướng Thanh Sư sao hắn có thể... cái gì mà ta yêu Chi Chi chứ?

Bức thư được Hướng Thanh Sư viết trong đêm khuya, sau khi uống rượu hắn đã nhớ lại buổi dạo chơi ngày Tết Nguyên Tiêu năm ấy, sau đó liền viết ra bức thư này. B3.

Vị Thừa Tướng trẻ tuổi đầy bụng kinh luân sau khi uống say liền biến thành một tài tử phong lưu tràn đầy âu yếm, tuy không chỉ đích danh Bùi Tín Phương, nhưng hắn cứ nhắc đi nhắc lại rằng năm đó khi ở trong ngục, hắn đã khắc bức hoạ của Chi Chi lên tường, cuộc đời này yêu nàng không hề hối hận.

Xem ra Thừa Tướng đại nhân vẫn còn để ý tới chuyện năm đó bị tống vào trong thiên lao, dù Chi Chi không biết ở trong đó hắn có bị nghiêm hình tra khảo hay không, nhưng trước khi Bùi Tín Phương rời khỏi kinh thành đã bảo Lữ Việt Dương thả hắn ra, lúc ra khỏi đó, ít nhất là Thừa Tướng đại nhân vẫn còn nguyên vẹn, có thể tự mình bước đi.

Chi Chi bị bức thư tình này làm cho hết sức khó xử, vội vàng đốt nó đi, nhất định là Hướng Thanh Sư đã uống nhiều rồi, nếu như tỉnh táo chắc chắn sẽ không viết bức thư này.

Nhưng dù có đốt thư, vẫn có người đang giận dữ. B3.

***

Chi Chi nhìn Bùi Tín Phương ở bên cạnh, chớp mắt mấy cái: "Phu quân, hôm nay cùng nhau tắm nhé."

Bùi Tín Phương rũ mắt nhìn bàn sách, giọng lạnh nhạt: "Không được."

https://thuviensach.vn

Chi Chi sán lại gần một chút: "Tại sao?" Nàng suy nghĩ chốc lát rồi nhỏ giọng nói bên tai Bùi Tín Phương: "Thiếp sẽ mặc cái yếm chàng thích nhất."

Bùi Tín Phương ngước mắt lên nhìn Chi Chi: "Trong lòng của nàng, ta chính là một tên quỷ đói háo sắc sao?"

Chi Chi đang muốn giải thích thì Bùi Tín Phương đã nói giọng chua loét: "Dĩ nhiên là ta không bằng được Hướng ca ca phẩm chất cao thượng kia của nàng rồi, viết thư cho một nữ nhân đã lập gia đình." Hắn đứng lên, đi vòng đường khác ra ngoài.

Lúc ra cửa còn cố ý giẫm thật mạnh.

Chi Chi nhìn bóng lưng của hắn, chỉ cảm thấy khổ não, sợ là bây giờ không thể tuỳ tiện dỗ Bùi Tín Phương được.

Nhưng may là đêm nay hắn vẫn ngủ cùng với Chi Chi, nhưng tựa hồ như muốn bày tỏ cơn giận dữ của mình nên đã cố tình chia chăn ra ngủ.

Hắn đắp một mình một chăn, còn nằm thật nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Chi Chi nhìn cái dáng vẻ này, suy nghĩ một chút, rồi cởi hết y phục của mình ra, sau đó nhẹ nhàng chui vào trong chăn của Bùi Tín Phương.

Chờ đến khi Chi Chi ló đầu ra khỏi chăn, mặt Bùi Tín Phương đã đỏ ửng, đôi mắt màu trà nhìn nàng chăm chú.

Lúc này Chi Chi cũng không khá hơn chút nào, đôi mắt phượng của nàng ướt sũng, cánh môi trơn bóng, nàng giống như một con yêu quái bám thật chặt lên người Bùi Tín Phương.

"Phu Quân, thiếp muốn chàng đi vào."

https://thuviensach.vn

Những lời này giống như là đánh rơi ngọn đuốc vào đống cỏ khô, lập tức bùng cháy.

Vì để cho đối phương hết giận mà Chi Chi đã cứng rắn chống đỡ thật lâu, nếu như ngày thường thì đã sớm cầu xin tha thứ rồi.

Nhưng vì cái chống đỡ này mà lại khiến Bùi Tín Phương bốc hoả: "Ngày xưa nàng đều lừa gạt ta."

Chi Chi liên tục lắc đầu: "Không có."

Trên mặt Bùi Tín Phương thoáng hiện lên vẻ bị thương: "Vì Hướng ca ca của nàng mà hôm nay nàng đã chống đỡ lâu hơn chút đúng không? Nếu không nàng cứ dứt khoát viết cho ta một bức hưu thư, ta trở thành phu quân bị ruồng bỏ, vậy còn tốt hơn chính mắt nhìn thấy hai người ngọt ngào thân mật."

Đây là cái gì vậy? B3.

Chi Chi cảm thấy Bùi Tín Phương chính là đang cố tình gây sự.Nhưng vì ăn giấm chua ghen tuông nên Bùi Tín Phương mới gây sự, Chi Chi không thể không dỗ dành.

Ngày thường nàng ghét nhất làm chuyện kia trên xích đu, nhưng vì để dỗ dành Bùi Tín Phương mà cũng không thể không làm.

"Thật là nhiều thật là nhiều nước." Bùi Tín Phương bỗng nói.

Chi Chi xấu hổ đến nỗi không dám mở mắt, giọng nàng mang theo tiếng nức nở: "Không cho phép chàng nói ra."

Còn cố tình nói đi nói lại hai lần!

Bùi Tín Phương là người xấu.

https://thuviensach.vn

Chi Chi thút thít nghĩ.

Sau khi làm xong trên xích đu, chân Chi Chi mềm giống như cục vải bông, nàng tức muốn hộc máu, vì rõ ràng Bùi Tín Phương hứa chỉ làm một lần, vậy mà làm tận ba lần, xong ba lần này khiến Chi Chi cảm thấy người mình gần như đã bị phế rồi.

Cả người yếu đuối vô lực, Chi Chi không buồn đi dỗ dành Bùi Tín Phương nữa, hắn thích giận thì cho giận, thích ăn giấm thì cứ ghen đi.

Bùi Tín Phương thấy vậy thì đàng hoàng mấy ngày, chăm sóc Chi Chi thật tốt, cũng không nói tới chuyện hưu thư hay là phu quân bị ruồng bỏ nữa, Chi Chi thuận tiện coi như chuyện này cứ thế mà trôi qua.

Vậy nhưng chưa đầy nửa tháng sau, nàng lại nhận được một phong thư của Hướng Thanh Sư.

Nội dung trong thư càng trắng trợn hơn, bày tỏ đến mức buồn nôn, lại còn tiếp tục bị Bùi Tín Phương nhìn thấy.

Một lần nữa Chi Chi phải bước lên con đường dỗ dành Bùi Tín Phương.

Nhưng khi bức thư thứ năm được gửi đến, Chi Chi liền phát hiện ra có chỗ không bình thường, theo lý mà nói thì khi Hướng Thanh Sư say rượu, viết một bức thư đã là cực hạn rồi, dù sao thì Hướng Thanh Sư là người rất sĩ diện, sao có chuyện liên tục viết đi viết lại nhiều lần, hơn nữa dựa theo tính cách của Bùi Tín Phương, sao hắn có thể liên tục nhận thư mà Hướng Thanh Sư viết cho Chi Chi chứ.

"Có phải chàng giả mạo mấy bức thư này hay không?" Chi Chi căm tức nhìn Bùi Tín Phương.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Bùi Tín Phương khẽ động, lắc đầu: "Không phải." Hắn dừng lại: "Chờ một chút, nương tử."

Một lát sau, hắn xách một tiểu hài tử vào.

Chi Chi nhìn thấy Giấm bảo đi vào, ngay sau đó nghe thấy Giấm bảo vừa khóc vừa nói.

"Mẫu thân, là do con giả mạo, không phải cha viết."

Bùi Tín Phương đứng sau lưng Giấm bảo gật gật đầu: "Nương tử, nàng nhìn xem, thật sự không phải do ta viết."

Chi Chi nhìn Giấm bảo nước mắt vòng quanh, lại nhìn Bùi Tín Phương đang nở nụ cười nịnh bợ, càng thấy có chỗ không đúng.

Nàng kéo Giấm bảo tới bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Có phải cha con uy hiếp con không?"

Giấm bảo khóc lóc, lắc đầu: "Không có."

Nhưng nhìn dáng vẻ giả bộ đáng thương này, đâu giống như là không có.

Chi Chi ngẩng đầu lên trừng mắt với Bùi Tín Phương: "Chàng thật là quá đáng, sao chàng có thể đem chuyện của mình đẩy lên trên người Giấm bảo chứ?"

Nàng cúi đầu xuống, dỗ dành Giấm bảo: "Đừng khóc nữa, mẫu thân làm chỗ dựa cho con, đi, chúng ta đi ra phố ăn ngon."

Chi Chi cố ý chơi đến tận tối mới về, vừa trở về Bùi Tín Phương liền bám dính theo phía sau nàng, đầu tiên là ho nhẹ hai tiếng: "Đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Chi Chi nghiêng người nhìn hắn, không nói gì, tự mình tắm rửa thay y phục đi ngủ, đêm nay là Chi Chi chủ động tự phân chăn ra ngủ, nàng quấn chăn kín người mình.

Bùi Tín Phương đứng ở mép giường nhìn một hồi, nâng tay tắt nến.

Không lâu sau, liền vang lên tiếng kinh hô của Chi Chi.

"Chàng... Lưu manh!"

Bùi Tín Phương có chút tủi thân: "Lần trước nương tử cũng làm vậy mà."

Chi Chi đỏ mặt, lắp ba lắp bắp: "Không, không... được, chàng không thể!"

Nhưng nói thì nói vậy, hôm sau Chi Chi vẫn không thể nào ra khỏi giường, được cái là từ đó về sau Chi Chi không còn nhận được thư của Hướng Thanh Sư nữa.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ngoại Truyện 5: Phò Mã Là Một Nam Nhân Mạnh Mẽ, Là Một Thẳng Nam

Biên tập: B3

Từ nhỏ Lữ Việt Dương đã lớn lên cùng với Bùi Tín Phương, ban đầu dĩ nhiên cũng đã từng ái mộ Bùi Tín Phương hoa dung nguyệt mạo (*), nhưng về sau lại phát hiện hoá ra đối phương cũng có hàng họ như mình, vì thế lòng liền hoàn toàn nguội lạnh, hắn không phải là người thích lăn lộn trên giường với một tên nam nhân đâu.

(*) Bê: Xinh đẹp như mặt trăng.

Khi cùng với Bùi Tín Phương giả vờ làm một đôi phu thê, Bùi Tín Phương còn vì hắn mà tự mình chọn mấy tiểu thiếp, dĩ nhiên Bùi Tín Phương làm vậy không phải vì hạnh phúc của hắn, mà chỉ vì đại kế của bọn họ, nhưng trong số đó có một tiểu thiếp khiến Lữ Việt Dương chú ý.

Bởi thân thế của đối phương quả thực rất bình thường, hắn không nhìn ra nữ nhân này có bất kỳ tác dụng gì với đại kế của bọn họ.

"Vì sao người phải nạp nàng làm thiếp?" Lữ Việt Dương hỏi Bùi Tín Phương.

"Đây không phải cho ngươi, không cho phép ngươi chạm vào nàng." Bùi Tín Phương nói xong, Lữ Việt Dương liền hiểu, người tiểu thiếp này là do Bùi Tín Phương tự chọn vì bản thân mình.

Thật là quá đáng!

https://thuviensach.vn

Sau đó Lữ Việt Dương còn thấy Bùi Tín Phương dùng gương mặt của hắn đi câu dẫn cô nương kia.

Thật đúng là không biết xấu hổ!

Nhưng tự chọn chủ tử, có quỳ gối cũng phải theo.

Trong lòng Lữ Việt Dương có chút bi thương, nhưng hắn cũng không ngờ là hai người bọn họ lại phải trải qua một quãng thời gian ngược tâm, nàng tiểu thiếp đó bị người ta bắt đi, Bùi Tín Phương giống như phát điên vậy, hắn không để ý tới bất cứ điều gì, sử dụng tư binh, thậm chí còn hạ lệnh cho binh lính lục soát trước cổng thành. B3.

Hành động này hoàn toàn làm kinh động đến Thánh Thượng, mà Lữ Việt Dương cũng phát hiện ra, sau tất cả những chuyện này, người được lợi nhất là Thái Tử.

Liên quan đến Thái Tử, Lữ Việt Dương luôn cảm thấy thật ô uế, bởi vì nhân cách người này quá mức tệ hại, quả thực không xứng với ngôi vị Thái Tử kia.

Vất vả lắm mới tìm được nàng tiểu thiếp đó, nhưng tiểu thiếp đó lại mang thai.

Lữ Việt Dương biết rằng không thể để yên chuyện này, vì thế trực tiếp đến tìm Bùi Tín Phương.

"Không thể giữ lại đứa bé này."

Bùi Tín Phương đỏ vằn mắt nhìn hắn, nào còn dáng vẻ cơ trí lúc trước.

Lữ Việt Dương khẽ thở dài một hơi: "Hiện tại Thái Tử đang nhìn chòng chọc vào chúng ta, đứa bé mà Chi Chi sinh ra nhất định là có huyết thống người Hồ, người muốn ta phải bịa chuyện đứa bé kia là của ta sao?

https://thuviensach.vn

Hay là nói người mang thai mười tháng rồi sinh ra hài tử? Người phải biết, nếu như người giả vờ mang thai, không nói đến việc giả bộ mang thai suốt mười tháng có bị lộ tẩy hay không, sau này người lên làm Hoàng Đế, sợ là người trong thiên hạ này cũng sẽ không phục một vị Hoàng Đế đã từng sinh hài tử."

"Công Chúa, hãy lấy đại cuộc làm trọng, rồi sau này sẽ lại có hài tử khác thôi. Nếu như bây giờ nhất định giữ lại đứa bé này, e là đến Chi Chi cũng phải chết, người đứng sau vụ bắt cóc Chi Chi có đến chín phần mười là Thái Tử, mà tại sao Thái Tử lại bắt cóc một tiểu thiếp yếu ớt vô dụng như thế? Xem chừng đã sớm sắp sẵn thế cục, chuyến này của Thái Tử cũng không phải chỉ đơn giản để đoạt binh quyền của người, sợ là còn muốn lấy mạng của chúng ta."

Lữ Việt Dương nghĩ nhất định trong phủ này có gian tế, tên gian tế này đã tiết lộ bí mật cho Thái Tử.

Lữ Việt Dương nhìn dáng vẻ thống khổ tự trách của Bùi Tín Phương khi rơi vào ái tình, hắn càng nhận ra tránh xa tình yêu, quý trọng bản thân mình mới là quan trọng nhất.

***

Đi Tây Nam cứu tế có hai mục đích, thứ nhất là để cho Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử buông lỏng cảnh giác với Bùi Tín Phương, dẫu sao thì khi Thái Tử rớt đài, Bùi Tín Phương để lộ ra tiềm lực mạnh mẽ, điều này sẽ khiến cho Nhị hoàng tử tâm tư nhạy bén nổi lên nghi ngờ. B3.

Dù Nhị hoàng tử không nhất định sẽ hoài nghi Bùi Tín Phương là nam nhân, nhưng có thể sẽ nghĩ Bùi Tín Phương muốn lên làm Nữ Hoàng, nhưng khi Bùi Tín Phương cách xa kinh thành, Nhị hoàng tử sẽ đặt nhiều tâm tư lên người Tam hoàng tử hơn.

https://thuviensach.vn

Mục đích thứ hai khi tới Tây Nam cứu tế chính là để cho Bùi Tín Phương xây dựng lòng tin và sự đồng tình của muôn dân bách tính.

***

Từ Phò Mã thành Hoài Âm Hầu, Lữ Việt Dương cứ nghĩ rốt cuộc những ngày an nhàn của mình cũng tới.

Ba vị tiểu thiếp đã cưới trước đó, hắn đều đã hỏi qua từng người, nếu như muốn hoà ly (**) với hắn, hắn sẽ cùng các nàng ký vào một bản hoà ly, từ đây liền có thể tự do tái giá.

(**) Ly hôn.

Nếu như không muốn hoà ly, từ đây về sau sẽ thật sự cùng hắn chung sống.

Lữ Việt Dương hoàn toàn không nghĩ tới, cả ba tiểu thiếp đều cùng cầu xin hoà ly.

Lữ Việt Dương: "..."

Nam tử hán đại trượng phu Lữ Việt Dương biến thành cẩu độc thân.

Ba vị mỹ thiếp cùng cầu xin hoà ly, xong xuôi liền vui vẻ rời khỏi hắn, không cả buồn quay đầu lại, một chút buồn bã cũng không có, mà hình như một trong số đó là Tam di nương còn ở cùng một chỗ với một nữ nhân khác, suốt đời không gả, đây cũng là chuyện của sau này.

Lữ Việt Dương chỉ trong một ngày biến thành cẩu độc thân, còn chưa biết giải quyết việc chung thân đại sự của mình thế nào thì vị kia ở trong cung lại xảy ra chuyện.

Hắn đành phải tạm thời đảm nhiệm chức giám quốc, nhưng khi vị kia tỉnh lại, lại nói với hắn rằng không muốn làm Hoàng Đế nữa.

https://thuviensach.vn

Ngoài mặt thì Lữ Việt Dương cười hì hì, nhưng trong lòng đang mắng người.

Đời này hắn thề sẽ không bao giờ dính vào mấy thứ gọi là tình yêu này, dính vào hắn sẽ là chó.

***

Lão Hoàng Đế trở lại làm Hoàng Đế, nội tâm Lữ Việt Dương có chút run sợ, dẫu sao thì hắn cũng được coi như là loạn thần tặc tử, may mắn là lão Hoàng Đế không so đo, tiếp tục để cho hắn giữ chức Hoài Âm Hầu. B3.

Vị kia ở Giang Nam xa xôi tiêu dao tự tại, ngày ngày vui vẻ bên phu nhân hài tử, còn hắn phải ở trong kinh thành đấu trí cùng với Bùi Duyệt Nhiêu.

Từ khi Bùi Tín Phương rời khỏi kinh thành, Bùi Duyệt Nhiêu liền trở thành huyết mạch duy nhất của hoàng tộc, hắn càng trưởng thành, lòng dạ cũng càng ngày càng sâu, chẳng qua lão Hoàng Đế không hề thích hắn.

Gia thế chính phi trong đại hôn của Bùi Duyệt Nhiêu cũng không ra làm sao cả.

Thời gian cứ thế qua đi, hoà ly với ba vị mỹ thiếp cũng đã được sáu năm, Lữ Việt Dương vẫn một mực chưa lập gia đình, dạo gần đây, trong kinh thành có lời đồn đãi.

Hoài Âm Hầu Lữ Việt Dương là đoạn tụ.

Hắn phi!

Dựa vào đâu mà Hướng Thanh Sư không lập gia đình thì là một nam nhân chung thuỷ trong tình yêu, còn hắn không lập gia đình lại là đoạn tụ.

https://thuviensach.vn

Lữ Việt Dương buồn bực tìm Hướng Thanh Sư uống rượu, Thừa Tướng đại nhân trẻ tuổi nghe Lữ Việt Dương kể khổ thì cười lạnh một tiếng, mang hắn đến thư phòng của mình.

Lữ Việt Dương vừa nhìn liền tỉnh rượu, giỏi lắm, hắn không ngờ Thừa Tướng đại nhân ngày thường nghiêm trang không nói cười bừa bãi lại giấu một đống bức hoạ của nữ nhân có chồng ở trong thư phòng.

"Bây giờ ngươi đã hiểu vì sao mọi người trong kinh thành lại truyền tai nhau bảo ngươi là đoạn tụ chưa?" Thừa Tướng đại nhân trẻ tuổi liếc nhìn hắn: "Còn ta lại vì yêu mà không tới được?"

Lữ Việt Dương trầm mặc trong chốc lát, nhưng cũng chẳng thể làm gì, dù sao thì cũng đã truyền khắp kinh thành rồi.

Còn sau này khi Lữ Việt Dương gặp được một nữ nhân, đối với đối phương vừa gặp đã thương, lì lợm theo đuổi, đó lại là ở một câu chuyện khác, còn trong câu chuyện này thì hắn vẫn chỉ là một tên cẩu độc thân mà thôi.

Hết ngoại truyện 5.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ngoại Truyện 6: Nam Phụ Chính Là Không Bao Giờ Chết Tâm

Biên tập: B3

Hướng Thanh Sư nghĩ có thể mình đã thiếu một chút may mắn, cũng có lẽ là kém một chút dũng khí mà thôi.

Ban đầu hắn cũng không thích thiếu nữ tên là Chi Chi đó, cảm thấy dáng vẻ đối phương quá mức diễm lệ, thực sự không phù hợp với quy chuẩn tề gia nội trợ được ghi trong sách vở, hơn nữa thiếu nữ này còn trù ẻo hắn thi không đậu.

Tuy nhiên không hiểu tại sao, rõ ràng không thích hợp tề gia nội trợ, nhưng khi đọc sách hắn đã nghĩ đến một câu, "tự đặt nhà vàng, tự có Chi Chi" (*), hắn cũng bắt đầu ngủ mơ thấy đối phương, nhưng Hướng Thanh Sư tự nhủ mình không thể hạ lưu như vậy.

(*) Bê: ý chỉ việc quan trọng trong cuộc đời nam nhân là xây nhà to và lấy vợ đẹp, cụ thể ước mơ của Hướng Thanh Sư ở đây là đạt được công danh và có được Chi Chi.

Một người đọc sách thánh hiền sao có thể ngày nào cũng nghĩ đến việc muốn cởi sạch y phục của đối phương cơ chứ?

Hướng Thanh Sư cảm thấy mình điên rồi, nhưng trong lòng cũng bắt đầu cẩn thận suy tính xem phải làm cách nào để rước được đối phương về nhà.

https://thuviensach.vn

Hướng Thanh Sư là một nam nhân rất truyền thống, hắn nghĩ hắn cần phải đảm bảo có thể cho đối phương một cuộc sống đầy đủ sung túc thì mới nghênh thú đối phương về nhà, nhưng hắn không ngờ rằng hắn còn chưa kịp đi thi khoa cử, đối phương đã phải gả ra ngoài. B3.

Hướng Thanh Sư vứt bỏ lòng tự trọng của mình, vẽ một bức hoạ đưa qua, hắn hy vọng đối phương có thể hiểu, nhưng trên thực tế hắn chính là một người hèn nhát, hắn biết Chi Chi không biết chữ, cho nên mới viết thơ ở trên, bởi vì chính hắn cũng tự biết, nếu như Chi Chi bỏ trốn cùng với hắn, kết quả sẽ nghiêm trọng ra sao.

Quả nhiên đối phương đọc không hiểu, sau đó liền gả vào phủ Công Chúa.

Lần đầu tiên Hướng Thanh Sư nếm được mùi vị của sự hối hận, ba tháng kể từ khi Chi Chi gả ra ngoài, hắn cứ vô tri vô giác mà sống, cuối cùng vẫn là biểu muội tới cửa, thấy hắn như vậy thì mắng hắn một trận.

"Nàng gả ra ngoài rồi thì đã sao? Không chừng sau này cũng sẽ bị Phò Mã hưu? Biểu ca, sao bây giờ huynh không cố gắng thật nhiều, thi đậu Trạng Nguyên, khi đó tiền đồ của huynh rạng rỡ vô hạn, rồi mặt dày đi tìm Phò Mã đòi người cũng được đúng không?"

Có thể ư?

Hướng Thanh Sư không biết, nhưng thi cử là việc duy nhất mà hắn có thể làm vào lúc này.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới, đối phương lắc mình một cái liền trở thành Hoàng Hậu, còn mình lại trở thành Thái Phó cho hài tử của đối phương, thật đúng là số mệnh trêu đùa.

Nhìn hài tử của đối phương, tuy Hướng Thanh Sư rất trìu mến thương yêu, nhưng càng không nhịn được mà nghĩ, nếu như hài tử này là của hắn

https://thuviensach.vn

và Chi Chi thì sẽ thế nào?

Nhất định hắn phải đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời cho đứa bé này, thế nhưng đứa bé này là Thái Tử, vốn đã có những thứ tốt nhất thiên hạ rồi. B3.Gặp lại lần nữa, tuy là cố nhân, nhưng hắn chỉ có thể quỳ xuống đất gọi đối phương một câu Hoàng Hậu nương nương, dường như ngày tết Nguyên Tiêu năm đó, hắn và đối phương cùng nhau dạo chơi đã bị năm tháng thổi tan, thổi tan thành từng mảnh nhỏ, không còn lưu lại dù chỉ một chút kỷ niệm nào.

Hắn còn nhớ rõ khi ánh nến chiếu lên gương mặt đối phương, cũng nhớ rõ ánh mắt vui mừng của đối phương khi nhìn thấy chiếc đèn lưu ly mỹ nhân kia.

Nhưng bây giờ, đối phương nhìn thấy mình, biểu tình chỉ còn lại lúng túng, đối phương cũng sẽ không bao giờ còn có thể gọi mình một câu Hướng ca ca nữa.

Vậy nhưng Hướng Thanh Sư không ngờ là Chi Chi vẫn còn giữ bức hoạ cuốn kia của hắn, điều này đã thật sự khiến hắn mừng rỡ như điên, cho dù phải vào thiên lao, hắn vẫn cảm thấy hết sức thoải mái, thậm chí còn cười lớn ở trong ngục, bạn tù ở bên cạnh tò mò hỏi vì sao hắn phải vào đây, Hướng Thanh Sư chỉ cười không nói, cho dù hắn có phải chết trong thiên lao, thì tâm nguyện cuộc đời này của hắn cũng đã xong rồi, chỉ cần trong lòng Chi Chi vẫn còn có hắn.

Ở trong thiên lao, để giết thời gian Hướng Thanh Sư còn khắc một bức hoạ của Chi Chi lên tường, nếu như cuộc đời còn lại của hắn phải trải qua trong ngục, cũng coi như là có một thứ để nhớ.

Nhưng Hướng Thanh Sư không thể ngờ được Bùi Tín Phương lại hèn hạ như vậy, dù cho phép hắn ra khỏi ngục, nhưng lại mang Chi Chi rời khỏi kinh thành.

https://thuviensach.vn

Không phải là hắn không có ý định tranh đấu thêm lần nữa, chính xác là hắn cũng đã đuổi theo, hắn tốn biết bao công sức mới tìm được chỗ ở của đối phương, nhưng khi đứng ở ngoài tường, hắn nghe thấy tiếng cười vui vẻ của nàng ở trong nhà, khi ấy hắn lại chẳng thể nói nên lời.

Hắn nên nói cái gì đây? Bảo đối phương vứt bỏ cuộc sống hiện tại rồi đi theo hắn sao?

Chi Chi sống trong cung không vui vẻ, gương mặt lúc nào cũng đượm buồn, nhưng bây giờ nàng hạnh phúc như vậy, từ trước đến nay Hướng Thanh Sư chưa bao giờ nghe thấy đối phương cười vui vẻ như thế.

"Phu quân, chàng đẩy một lần nữa đi." Chi Chi cười nói.

***

Hắn vẽ rất nhiều bức hoạ của đối phương trong thư phòng, đều là hắn tự mình vẽ, hắn nghĩ nửa đời còn lại của hắn sẽ dùng để nhớ về đối phương, nếu như cầu mà không được, hắn cũng không muốn chấp nhận sự thật này, hắn chỉ hy vọng nửa đời sau nếu hắn còn có cơ hội được gặp lại đối phương, hắn sẽ nhất định không làm kẻ hèn nhát nữa.

"Ngày thường không tương tư, vừa tương tư liền không thể ngừng tương tư."

Hướng Thanh Sư uống một ly rượu, cười tự giễu.

Hình như khi say rượu hắn đã viết một phong thư, nội dung trong thư còn rất càn rỡ, hắn hoàn toàn không cố ý, mong là khi đọc xong Chi Chi không giận hắn

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ngoại Truyện 7: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước

Biên tập: B3

Bùi Tín Phương thổi tắt nến rồi leo lên giường, người nằm trên giường nghe tiếng động của hắn liền nhích lại gần.

"Phu quân, nghe nói ở ngoại ô có rất nhiều hoa nở, ngày mai chúng ta cùng đi xem nhé."

"Được." Bùi Tín Phương kéo người ấy vào trong ngực, không cần tìm cũng có thể đặt chính xác một nụ hôn lên mi tâm của đối phương.

***

Hôm sau, Bùi Tín Phương tỉnh lại liền phát hiện trong ngực trống trơn, hắn định ngồi dậy gọi Chi Chi, vì ngày thường Chi Chi đều dậy muộn hơn hắn.

"Công Chúa dậy rồi sao?" Một bàn tay trắng mảnh vén màn giường lên, lộ ra gương mặt xinh xắn.

Bùi Tín Phương nhìn Bội Lan hắn phải đã chết thì hơi sửng sốt, sau đó lại phát hiện có gì đó không đúng, gian phòng này là tẩm điện của hắn ở phủ Công Chúa.

Hắn thu lại kinh ngạc trong mắt, thấp giọng hỏi: "Giờ là canh giờ nào? Phò Mã đâu?"

https://thuviensach.vn

"Bây giờ là giờ Mão, (*) Phò Mã đã vào triều." Bội Lan trả lời.

(*) Bê: Từ 5 đến 7 giờ sáng.

Bình thường sau khi rửa mặt, nhất định là Bùi Tín Phương sẽ phải luyện võ, nhưng bây giờ nào còn có tâm trí đâu để luyện võ nữa.

Hắn hỏi bóng hỏi gió một phen, phát hiện bây giờ lại là năm Vĩnh An thứ ba mươi mốt, là năm đầu tiên hắn đại hôn. B3.

Bùi Tín Phương như thuận miệng hỏi: "Tình hình mấy vị di nương kia thế nào?"

Bội Lan nghe được lời này thì mím môi cười: "Mấy vị di nương vẫn như cũ, chỉ là mấy ngày trước Ngũ di nương bị rơi xuống nước, bây giờ vẫn chưa thể rời khỏi giường."

"Rơi xuống nước?"

"Công Chúa quên rồi sao? Lần trước mấy vị di nương tụ họp, hình như Ngũ di nương bị say rượu nên vô tình ngã xuống."

Thật kỳ quái, sao Chi Chi lại rơi vào trong nước, không phải do nàng đẩy Tam di nương nên mới rơi xuống nước sao? Sao giờ lại trở thành say rượu rồi rơi xuống nước.

Bùi Tín Phương càng nghĩ càng thấy không đúng lắm, hắn mượn cớ đuổi Bội Lan ra ngoài, sau đó ngồi trong tẩm điện của mình tìm đồ.

Hắn đã từng giấu hà bao của Chi Chi ở dưới gối, nhưng hắn lật cả giường lên mà cũng không tìm thấy, hắn tìm cả trong ngăn kéo, cũng không có tìm được.

Chuyện này là sao?

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương trầm ngâm chốc lát, hắn vốn tưởng rằng mình trở lại năm Vĩnh An thứ ba mươi mốt, năm mà hắn vừa đại hôn, nhưng hình như cũng không hoàn toàn chính xác.

Bùi Tín Phương nghĩ đến chuyện Chi Chi đã từng nói, rằng nàng là người trọng sinh, chẳng lẽ bây giờ hắn đã đến đời trước của Chi Chi?

Chi Chi chưa bị hắn đánh chết, cũng không có cầm trái tim đi trao đổi để sống lại lần nữa?

Đây là trời cao cho hắn cơ hội để bù đắp sao?

Bùi Tín Phương lập tức gọi người đi vào: "Người đâu, Bổn cung muốn tới Thuý Sai Viện."

***

Đến Thuý Sai Viện, Bùi Tín Phương liền phát hiện nha hoàn ở Thuý Sai Viện chỉ có một mình Thải Linh, lúc Thải Linh nhìn thấy hắn đến thì hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống đất: "Nô tỳ bái kiến Công Chúa."

"Chủ tử của ngươi đâu?"

Thải Linh nói: "Ngũ di nương rơi xuống nước bị kinh động, bây giờ không thể dậy khỏi giường."

Bùi Tín Phương nghe vậy liền đau lòng không thôi, nhưng hắn không có biểu hiện ra ngoài, chỉ lãnh đạm nói: "Bổn cung vào xem thử xem Ngũ di nương đây là bị bệnh thật hay là giả vờ bệnh, các ngươi đều đứng ở bên ngoài, chưa được sự cho phép của Bổn cung thì không được vào."

Bùi Tín Phương vào phòng một mình, bày trí trong phòng cũng cực kỳ đơn giản, lúc đi vào hắn còn có thể nghe thấy tiếng ho khan. B3.

https://thuviensach.vn

Màn giường buông xuống, Bùi Tín Phương chậm rãi đi tới, sau đó điều chỉnh hô hấp, xong xuôi mới giơ thay vén màn che lên, vừa vén màn liền đối mặt với một đôi mắt phượng long lanh.

Vì bị bệnh mà sắc mặt của thiếu nữ trên giường ửng đỏ, hai vành mắt cũng hơi hồng hồng, nàng mặc áo trong màu xanh nhạt, nhìn qua giống hệt như đoá sen sau cơn mưa, vừa tươi mát vừa diễm lệ.

Dường như Chi Chi không ngờ là hắn sẽ đến, đầu tiên là cả kinh, sau đó liền muốn hành lễ, Bùi Tín Phương vội đưa tay ra ngăn đối phương lại.

"Bị bệnh thì đừng ngồi dậy."

Vốn dĩ Bùi Tín Phương cũng đang muốn đóng kịch, nhưng khi vừa nhìn thấy Chi Chi, hắn liền có chút không kiềm chế nổi bản thân mình.

Chi Chi nhìn hắn bằng đôi mắt phượng, vẻ mặt lại có mấy phần mừng rỡ: "Tạ ơn Công Chúa."

Ơ.

Hắn nhớ hồi Chi Chi không có trái tim, bất cứ lúc nào nàng nhìn hắn cũng đều tỏ vẻ vừa kinh vừa sợ, có lẽ là do đời này Chi Chi có trái tim, nên biểu tình có chút không giống.

Bùi Tín Phương kìm nén cái cảm giác muốn ôm chầm đối phương vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Đại phu tới khám chưa? Nói thế nào?"

"Đại phu nói thiếp bị nhiễm lạnh, phải tĩnh dưỡng nửa tháng, mỗi ngày đều phải uống thuốc." Nhắc tới uống thuốc, ánh mắt Chi Chi có chút ai oán.

Xem ra, bất kể là đời này hay đời trước thì nàng cũng đều ghét uống thuốc như nhau.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương lại ngồi xuống mép giường nói chuyện với Chi Chi thêm một lúc lâu, mãi đến khi thấy đối phương quả thật không gắng gượng được nữa thì mới rời đi.

***

Đêm đó khi Chi Chi uống thuốc đã nói với Thải Linh ở bên cạnh: "Ta cứ cho rằng Công Chúa sẽ rất ghét mấy người tiểu thiếp như chúng ta, hoá ra không phải vậy. Công Chúa thật dịu dàng, giống hệt như một đại tỷ tỷ."

Thải Linh sửng sốt, không biết nói gì cho phải, vì thế bèn khuyên Chi Chi uống thuốc xong thì đi ngủ sớm một chút.

***

Mấy ngày liên tiếp, ngày nào đại tỷ tỷ Bùi Tín Phương trong lòng Chi Chi cũng tới thăm nàng, thậm chí vì Chi Chi không biết chữ mà hắn còn thân thiết đọc sách cho Chi Chi nghe.

Bằng cách này, mối quan hệ của hai người trong suy nghĩ của Chi Chi đã trở thành đôi bạn khuê phòng.

Mặc dù nàng không có tỷ muội ruột thịt, nhưng vẫn luôn hy vọng sẽ có một người cũng thân thiết hệt như tỷ muội, nàng vốn tưởng Công Chúa là một người rất lạnh nhạt, dù sao thì từ trước đến nay "nàng ấy" đều không bao giờ cười, cũng không buồn phản ứng với mấy tiểu thiếp các nàng, bây giờ nàng mới nhận ra, Công Chúa quả thật là người dịu dàng nhất trên đời, còn mỗi ngày đều giúp nàng chọn y phục.

***

Một thời gian dài trôi qua, Chi Chi liền thật sự coi đối phương là tỷ tỷ, còn dựa đầu vào trong ngực đối phương nghe đối phương đọc sách. B3.

https://thuviensach.vn

Nếu như đã là tỷ muội, tất nhiên là Chi Chi sẽ nói ra một vài chuyện khổ não của mình.

"Công Chúa, mấy ngày nay ngực thiếp luôn có chút đau." Nàng nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nói, mặt trở nên ửng hồng: "Thiếp hỏi Thải Linh, Thải Linh nói có thể là vì nơi đó của thiếp lớn lên."

Bùi Tín Phương nhìn nàng, khẽ ho một tiếng, ánh mắt trở nên tối sẫm: "Nơi nào lớn lên?"

Chi Chi vừa xấu hổ vừa buồn bực: "Chính là chỗ này." Nàng cúi đầu nhìn ngực mình.

Bùi Tín Phương giả vờ như không hiểu: "Bụng sao?"

Chi Chi liên tục xua tay: "Không phải." Nàng dừng lại, nghĩ đối phương cũng là nữ nhân thì chắc không sao đâu, vì thế liền cầm tay Bùi Tín Phương đặt lên ngực mình: "Là nơi này, thiếp luôn cảm thấy đau, nhưng xoa bóp thì lại đỡ hơn một chút."

Nàng nhìn Bùi Tín Phương bằng đôi mắt phượng ngây thơ: "Công Chúa có đau không?"

Đau thì có đau, nhưng mà là đau chỗ dưới rốn ba tấc cơ.

Bùi Tín Phương nào biết được hoá ra đời này Chi Chi lạkhông biết hắn là nam nhân, không hề có bất cứ chút phòng bị nào với hắn, lại còn cầm tay hắn đặt lên ngực mình.

Lỗ mũi Bùi Tín Phương nóng bừng, thầm niệm thanh tâm chú, lại hít thở sâu mấy lần, miễn cưỡng lắm mới dồn được nhiệt nóng trong người xuống.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Bùi Tín Phương còn sẫm hơn cả trước đó, giọng hắn cũng có chút khàn khàn: "Chi Chi, để Bổn cung giúp nàng nhìn thử một chút nhé? Dù sao thì Bổn cung cũng đã từng trải qua thời điểm giống nàng."

Chi Chi có chút ngượng ngùng, hơi xoay người sang bên cạnh: "Cái này không được đâu."

Giọng Bùi Tín Phương càng trở nên ngọt ngào: "Sao mà không được, không phải chúng ta đều là nữ nhân sao? Hay Chi Chi cảm thấy Bổn cung là người xấu?"

Chi Chi nghe vậy thì vội vàng lắc đầu, ngây ngây ngốc ngốc nói: "Không phải, đối với thiếp thì Công Chúa là người tốt bụng nhất."

Hiện tại mấy vị di nương kia cũng không dám bắt nạt nàng nữa, trước đó nàng luôn là người bị cười nhạo, bây giờ thì không còn, ăn uống cũng tốt hơn nhiều so với trước kia.

Bùi Tín Phương tiếp tục dụ dỗ: "Bổn cung đối xử với nàng tốt như vậy, nàng còn cần gì phải để phòng Bổn cung? Bổn cung đã nghe nói, đau đớn cũng có thể là do bệnh, nam đại phu đâu thể kiểm tra thân thể cho Chi Chi đúng không, Bổn cung biết một chút y thuật, cứ để Bổn cung xem thử giúp Chi Chi đi."

Chi Chi vừa nghe có thể là bệnh thì lập tức sợ hãi, thành thành thật thật cởi đai lưng rồi cởi áo, chẳng qua khi bàn tay hơi lạnh kia sờ vào, nàng vẫn không kìm được mà đỏ mặt.

Một lúc lâu sau, Bùi Tín Phương thu tay về, hắn giúp Chi Chi mặc y phục lại cẩn thận: "Không có gì đáng ngại, chỉ cần mỗi ngày dùng chút kỹ thuật xoa bóp là sẽ ổn thôi, chính nàng không tự làm được, vậy mỗi ngày Bổn cung sẽ tới giúp nàng."

https://thuviensach.vn

Lúc hắn nói ra lời này thì mặt không đỏ tim không đập nhanh, chính là một đại lưu manh, nhưng Chi Chi đã thật sự bị lừa gạt, sợ là bị bệnh nên vội vàng đáp ứng.

***

Từ sau khi Chi Chi đặt hoàn toàn niềm tin lên Bùi Tín Phương, ngoại trừ vấn đề thân thể, nàng còn không nhịn được mà hỏi đối phương vấn đề giấu kín trong lòng.

"Công Chúa, thiếp nghe nói lần đầu tiên sẽ vô cùng đau đớn, có thật như vậy không?" Chi Chi nhìn hắn, trong mắt có mấy phần sợ hãi.

Bùi Tín Phương ồ một tiếng, đối với vấn đề này, hắn có chút không biết trả lời ra sao.

Chi Chi cho rằng Bùi Tín Phương đang xấu hổ, bèn hỏi: "Lần đầu tiên của Công Chúa có đau không?"

Bùi Tín Phương nhìn Chi Chi, trong đầu hồi tưởng lại lần đầu tiên của mình, hắn cân nhắc cách dùng từ: "Không đau lắm."

Chi Chi chớp chớp mắt như có điều suy nghĩ, chốc lát sau nàng mới nói: "Vậy có phải là do Phò Mã rất dịu dàng không? Bọn họ nói nếu như nam nhân quá thô lỗ sẽ khiến nữ nhân rất đau đớn."

Biểu tình của Bùi Tín Phương trở nên cứng đờ, nhất thời không nói nên lời.

Từ trước đến nay Chi Chi chưa từng nói ra những lời này với ai, nhưng chính nàng cũng vừa tò mò vừa sợ hãi, bởi vì một ngày nào đó nàng cũng sẽ phải trải qua lần đầu tiên của mình, mà người đó chính là Phò Mã.

https://thuviensach.vn

Nàng sợ Phò Mã là một người thô lỗ, mặc dù thường ngày nhìn Phò Mã tao nhã lịch thiệp, nhưng nàng nghe nói, nam nhân càng lịch thiệp thì khi ở trên giường sẽ càng tàn bạo dã man.

"Công Chúa, người nói cho thiếp đi mà." Chi Chi lắc lắc tay Bùi Tín Phương: "Phò Mã có dịu dàng hay không?"

Bùi Tín Phương nhắm hai mắt lại, đè xuống cảm giác buồn nôn trong lòng, thấy chết không sờn mà gật đầu.

Nếu như hắn nói là không dịu dàng, hắn sợ từ bây giờ cái cô nương ngốc nghếch này sẽ sợ hãi chuyện kia mất.

Chi Chi nghe vậy thì quả nhiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh sau đó nàng lại nói tiếp: "Nhưng hình như là thiếp lo lắng hơi thừa rồi, bởi vì Phò Mã chỉ thích một mình Công Chúa, chưa bao giờ tới Thuý Sai Viện của thiếp."

Nói đến đây, vẻ mặt của nàng hiện lên chút cô đơn.

"Có Bổn cung tới với Chi Chi, Chi Chi không vui sao?"

Chi Chi nhanh chóng lắc đầu: "Đâu có không vui." Nàng xấu hổ cúi đầu xuống: "Thiếp rất thích Công Chúa, luôn coi Công Chúa như tỷ tỷ ruột thịt, hơn nữa đúng là gần đây ngực thiếp không đau như trước nữa."

Bùi Tín Phương nghe vậy, không biết là nghĩ tới cái gì, có chút chật vật mà xoay mặt đi.

"Chi Chi, ngày mai Bổn cung lại tới, hôm nay ta còn bận chút chuyện."

Bùi Tín Phương nói xong thì rời đi ngay, chỉ sợ nếu như mình còn tiếp tục ở lại thì sẽ không thể khống chế nổi.

https://thuviensach.vn

Hết ngoại truyện 7.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Ngoại Truyện 8: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước (2)

Biên tập: B3

Đời này Bùi Tín Phương muốn đối xử tốt hơn với Chi Chi, vì vậy liền muốn mang đối phương ra ngoài nhiều hơn một chút, hắn hy vọng Chi Chi có thể mãi mãi ngây thơ đơn thuần mà không cần phải giống như đời trước, phải trải qua bất hạnh mới đổi lấy được hạnh phúc.

Chi Chi nghe thấy mình có thể xuất phủ thì cực kỳ vui vẻ, nàng ôm chầm lấy Bùi Tín Phương: "Công Chúa, người thật tốt."

Đột nhiên bị ôn hương nhuyễn ngọc ôm lấy, Bùi Tín Phương còn chưa kịp phản ứng thì đối phương đã buông tay ra: "Thiếp phải mặc cái gì đây?"

Cuối cùng Chi Chi mang vẻ mặt buồn bực mặc y phục của gã sai vặt ngồi bên cạnh Bùi Tín Phương.

Bùi Tín Phương thấy Chi Chi không vui bèn trêu chọc nàng, dùng ngón tay thon dài đụng vào môi Chi Chi: "Cái miệng này có thể treo được một ngọn đèn rồi đó."

Chi Chi nhìn Bùi Tín Phương ai oán: "Tại sao phải mặc y phục của gã sai vặt?"

Hiếm lắm nàng mới được ra ngoài một lần, dĩ nhiên là muốn mặc thật đẹp, nhưng cho dù sang đời khác thì Bùi Tín Phương vẫn có tính độc chiếm mạnh mẽ như cũ, hắn có thể đưa Chi Chi ra ngoài nhưng lại vô cùng chán

https://thuviensach.vn

ghét khi có người nhìn chằm chằm vào Chi Chi, dù sao Chi Chi cũng ngốc nghếch như vậy, vạn nhất bị người ta lừa gạt thì biết làm thế nào? Nhân gian hiểm ác, quá nhiều người xấu.

"Chi Chi quá xinh đẹp, chẳng may bị người xấu vừa ý thì biết làm sao bây giờ?" Bùi Tín Phương giải thích.

Chi Chi nhìn Bùi Tín Phương, Bùi Tín Phương đang mặc một thân hoa bào đỏ rực, bộ diêu rực rỡ trên đầu, gương mặt đó của hắn thực sự là xinh đẹp không thể tả, da tuyết tóc đen, môi đỏ răng trắng.

"Hắn là người xấu sẽ coi trọng Công Chúa trước mới đúng." Chi Chi nói: "Công Chúa mới là người xinh đẹp nhất."

Bùi Tín Phương nghe nói vậy thì chỉ muốn ngay lập tức bịt miệng Chi Chi lại, nhưng thôi, là nương tử của mình, phải nhịn, phải nhịn.

***

Bùi Tín Phương đưa Chi Chi đi xem biểu diễn, có một gánh hát từ nơi khác tới kinh thành, Bùi Tín Phương tin chắc là Chi Chi chưa từng được xem qua, vì thế mới dẫn nàng tới xem.

Vì sợ bị kẻ khác quấy rầy mà Bùi Tín Phương còn cố ý bao trọn cả tửu lầu, nhưng lại sợ Chi Chi cảm thấy như vậy thì chẳng khác gì với mấy gánh hát được mời về phủ, hắn bèn cố tình cho thị vệ giả dạng làm dân chúng bình thường ngồi ở đại sảnh tầng một.

"Chi Chi muốn ngồi trong phòng bao hay là ngồi xem ở đại sảnh tầng hai?" Bùi Tín Phương nhẹ giọng hỏi Chi Chi.

Chi Chi gần như không do dự mà chọn vế sau.

https://thuviensach.vn

Gánh hát hôm hay biểu diễn một câu chuyện tình yêu bi thảm, quả nhiên là Chi Chi bị làm cho cảm động đến không chịu nổi, nhất là khi thấy nam chính vì nữ chính mà anh dũng hy sinh thân mình, nước mắt nàng đã vòng quanh, không thể kìm được mà khóc oà, Bùi Tín Phương thấy vậy thì vội vàng ôm người vào trong ngực: "Khóc cái gì, đều là giả thôi."

Chi Chi thút tha thút thít, hai mắt đã khóc đến sưng đỏ, thoạt nhìn thật đáng thương, quả thực chính là một đoá hoa lê dính nước mưa.

Bùi Tín Phương nhìn một cái, lại nói: "Khóc thành như vậy rồi, Bổn cung không cho bọn họ diễn tiếp nữa."

Chi Chi vội vã lắc đầu, nàng cắn môi dưới, cố gắng lắm mới miễn cưỡng kiềm chế được nước mắt của mình: "Là do thiếp thất thố."

Bùi Tín Phương ôm Chi Chi vào trong ngực, nhưng suy nghĩ trong đầu đã bay đến tận đẩu tận đâu. truyenfull và sstruyen là hai trang ăn cắp.

Nếu như Chi Chi nằm dưới thân hắn mà khóc thành như vậy, nhất định hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đối phương.

Chi Chi vẫn còn đang đắm chìm vào câu chuyện tình yêu bi thảm, nào có biết trong đầu tỷ tỷ tốt Bùi Tín Phương ngồi bên cạnh đang có những suy nghĩ ô uế ra sao.

Đột nhiên có tiếng ồn ào vang lên dưới tầng một, Bùi Tín Phương nghe thấy động tĩnh, đành phải tạm thời buông Chi Chi ra.

Hắn đứng lên nhìn thử xuống dưới, Chi Chi cũng đứng lên, vừa đứng lên nàng liền nhỏ giọng kinh hô một tiếng.

"Là Phò Mã."

https://thuviensach.vn

Hôm nay Phò Mã mặc một thân áo choàng xanh đen, trong tay còn cầm theo quạt giấy, hắn vừa bước vào liền nhìn lên tầng hai, nở nụ cười như gió xuân: "Quả nhiên là Công Chúa ở đây, ta nghe nói nơi này được bao toàn bộ, vì vậy liền đi vào nhìn thử xem ai mà tiền muôn bạc biển đến thế."

Chi Chi chớp chớp mắt, thấy tầng một có không ít khách nhân, nàng quay đầu nhìn Công Chúa: "Công Chúa bao toàn bộ sao?"

Trong mắt Bùi Tín Phương lộ ra một tia hung dữ, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Chi Chi thì vội giấu vẻ hung dữ đi: "Phò Mã đang nói đến tầng hai, Bổn cung chỉ bao trọn tầng hai thôi."

Phò Mã không hề thức thời chút nào, ấy vậy mà vẫn còn tiếp tục bước lên tầng, tựa hồ như hắn cũng có hứng thú với gánh hát mới tới.

Khi lên đến tầng hai, Phò Mã nhìn thấy Chi Chi ở bên cạnh Công Chúa thì hơi sửng sốt, sau đó cẩn thận nhìn mặt nàng.

"Đây là Chi Chi sao?" Phò Mã có chút không chắc chắn.

Chi Chi hành lễ: "Thiếp thân bái kiến Phò Mã."

Phò Mã dừng lại, bảo Chi Chi đứng dậy.

Ánh mắt của hắn nhất thời trở nên kỳ quái, vừa rồi lúc hắn mới nhìn lướt qua còn tưởng rằng Công Chúa có sở thích mới, bao nuôi một con hát trong gánh hát.

Dù Chi Chi đang mặc y phục của gã sai vặt, nhưng vóc dáng nàng không cao, cơ thể nhỏ xinh, gương mặt lại quyến rũ như vậy, cho dù có mặc y phục nam nhân thì cũng chỉ cần nhìn qua là biết nữ giả nam, lại càng giống với một con thỏ nhỏ bị quý nhân bảo bọc.

https://thuviensach.vn

Càng đừng nói tới việc Chi Chi vừa mới khóc xong, đôi mắt phượng ướt sũng, khi nhìn liền có thể câu hồn đoạt phách người khác.

Chi Chi thấy Phò Mã thì trong lòng có chút mừng rỡ, nhưng nàng lại nghĩ đến Công Chúa ở bên cạnh.

Công Chúa đối xử với nàng tốt như vậy, coi nàng như muội muội ruột, còn đưa nàng tới xem hát, nếu như nàng tơ tưởng đến Phò Mã, nhất định là trong lòng Công chúa sẽ không thoải mái.

Vừa nghĩ như thế, Chi Chi bèn không dám nhiệt tình quá mức với Phò Mã, ngược lại còn nhường chỗ của mình cho Phò Mã.

"Phò Mã ngồi cùng với Công Chúa đi, thiếp thân đứng là được rồi."

Bùi Tín Phương cau mày: "Nàng đứng lên làm cái gì? Ai đến sau thì người đó phải đứng."

Chi Chi nghe nói vậy thì cảm thấy hình như Công Chúa đang tức giận.

Liệu có phải Công Chúa đang cảm thấy nàng đứng ở chỗ này quá chướng mắt hay không? truyenfull và sstruyen là hai trang ăn cắp.

Nàng chưa kịp nói tiếp thì Phò Mã đã nói trước: "Được được được, ta đứng, Chi Chi nàng là nữ nhân gia, nàng ngồi đi."

Phò Mã nhường chỗ cho Chi Chi.

Chi Chi không dám ngồi xuống, nàng có chút khó xử mà nhìn Bùi Tín Phương, Bùi Tín Phương thấy vậy thì đem ánh mắt chuyển về phía Phò Mã.

Phò Mã nhận được ánh mắt của Bùi Tín Phương thì biểu tình hơi thay đổi, quyết định giả chết.

https://thuviensach.vn

Hắn đã sớm nhận thấy dạo gần đây Bùi Tín Phương hết sức kỳ lạ, nên hôm nay mới cố ý tới đây.

Chủ mẫu dẫn tiểu thiếp ra ngoài xem hát kịch, đây là chuyện lần đầu tiên hắn nghe nói đến, hắn muốn tự mình nhìn một chút xem Bùi Tín Phương muốn làm gì.

Cuối cùng dưới sự khiêm nhường của Chi Chi, Phò Mã vẫn ngồi xuống.

Chi Chi lặng lẽ đứng bên cạnh, điều này khiến Bùi Tín Phương hết sức khó chịu.

Chi Chi thấy sắc mặt Bùi Tín Phương trở nên khó coi, nàng ngẫm nghĩ chốc lát, cảm thấy có lẽ là do Công Chúa và Phò Mã đang cãi nhau, Công Chúa đối xử với nàng tốt như vậy, nhất định nàng phải nghĩ cách để hai người họ làm hoà.

Cho nên nàng đứng ở bên cạnh khen Phò Mã và Công Chúa hết sức xứng đôi, sau đó lại nói với Phò Mã là dạo này Công Chúa luôn nhắc tới Phò Mã trước mặt nàng, nói rằng Phò Mã là một người vô cùng dịu dàng.

"Dịu dàng?" Phò Mã nghe được câu này thì nhìn Bùi Tín Phương bằng ánh mắt nghi ngờ: "Ta dịu dàng chỗ nào?"

Hắn luôn âm thầm so chiêu với Bùi Tín Phương, mặc dù Bùi Tín Phương là chủ tử của hắn, nhưng khi đấu võ nghệ, hắn cũng không bao giờ nhường nhịn.

Bùi Tín Phương thấy vậy thì lập tức trừng mắt với Chi Chi.

Chi Chi chớp chớp mắt, còn nở nụ cười với Bùi Tín Phương.

https://thuviensach.vn

Về sau, Bùi Tín Phương thực sự không tài nào nhịn được nữa, hắn trực tiếp đứng lên, còn nói với Phò Mã: "Ngươi ra đây với ta."

Vừa ra ngoài, Bùi Tín Phương liền đạp cho Phò Mã một cước: "Cút ngay."

Phò Mã khó hiểu: "Sao thế?" Hắn quan sát sắc mặt Bùi Tín Phương, nhất thời bừng tỉnh: "Công Chúa, sao người có thể như vậy?"

"Không phải vẫn còn ba người nữa sao? Ngươi thích người nào thì chọn người ấy, bây giờ cút ngay cho Bổn cung." Bùi Tín Phương hung dữ như một tên ác bá đích thực.

Phò Mã thấy vậy, không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận: "Thôi, Công Chúa ngài tiếp tục xem hát đi, ta đi trước một bước."

***

Chi Chi ở trên tầng hai đợi một lúc lâu mới thấy Bùi Tín Phương trở về, nhưng lại không thấy Phò Mã đâu, nàng nghĩ nghĩ mới nói: "Công Chúa và Phò Mã cãi nhau sao?"

Nàng nhớ tới những lời mà mẫu thân nàng nói với nàng, phu thê đều là đầu giường tranh cãi cuối giường hoà, dù có chuyện gì cũng sẽ đều giải quyết được hết: "Thiếp cảm thấy dù có chuyện gì thì cũng có thể bình tĩnh nói chuyện, buổi tối Công Chúa có thể nói chuyện với Phò Mã xem sao, dù sao thì phu thê đầu giường tranh cãi cuối giường hoà mà."

Câu này của nàng không hề có ý khác, nhưng đã thật sự khiến Bùi Tín Phương đen mặt.

Không thể làm nổi đại tỷ tỷ nữa rồi, nếu hắn cứ tiếp tục như thế này thì không biết cái đồ ngốc kia sẽ còn nói ra thêm bao nhiêu lời bất chấp lý lẽ nữa.

https://thuviensach.vn

KIỀU THIẾP

Đông Thi Nương
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Ngoại Truyện 9: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước (3)

Biên tập: B3

Chi Chi thật sự coi Bùi Tín Phương như tỷ muội khuê phòng, có bất cứ chuyện gì cũng đều nói với đối phương, ngay cả chuyện tới tháng, tháng này nhiều hơn tháng trước một ngày cũng phải nói, đã vậy Chi Chi còn chủ động rủ Bùi Tín Phương cùng tắm chung.

"Tắm chung?" Bùi Tín Phương khựng lại, trong mắt thoáng hiện lên cảm xúc không rõ, mà hai lỗ tai cũng lặng lẽ đỏ lên. sstruyen và truyenfull là hai trang ăn cắp.

Chi Chi gật đầu: "Thiếp nghe người khác nói, tỷ muội tốt đều tắm chung với nhau." Nàng nhìn Bùi Tín Phương, vẻ mặt có chút rụt rè: "Không biết Công Chúa có nguyện ý tắm chung với thiếp hay không?"

Tất nhiên là nguyện ý.

Bùi Tín Phương hoàn toàn không do dự chút nào, nàng ngốc này thế mà lại tự mình đưa tới miệng hắn, vốn dĩ hắn còn đang nghĩ xem phải dùng cách nào để nói rõ với đối phương chuyện mình là nam nhân, nhưng bây giờ thì không cần phải nói rõ ra nữa rồi.

***

Trong phủ Công Chúa có một cái bồn tắm lộ thiên, được dãy cây trúc bao xung quanh, chỉ có một con đường nhỏ thông ra với bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Khi xây cái bồn tắm này, những người nghệ nhân đã vô cùng khéo léo mà biến nó thành một suối nước nóng nhân tạo.

Vì Chi Chi rủ Bùi Tín Phương tắm cùng nên Bùi Tín Phương liền nghĩ ngay tới cái bồn tắm lộ thiên này, hắn ra lệnh cho tất cả mọi người, từ sau giờ Hợi (*) không một ai được phép lại gần.

(*) Bê: Từ 9 đến 11 giờ đêm.

***

Chi Chi không ngờ là sẽ tắm ở bồn tắm lộ thiên, mặt nàng thoáng ửng hồng, có chút sợ hãi nói: "Công Chúa, nhỡ có người nhìn thấy chúng ta thì sao?"

Bùi Tín Phương trấn an nàng: "Yên tâm, Bổn cung đã ra lệnh không cho phép bất kỳ ai lại gần, hơn nữa Bổn cung cũng đã cho nha hoàn canh gác trước con đường nhỏ, sẽ không có ai xông vào đâu."

Chi Chi nghe Bùi Tín Phương nói vậy thì mới thấy yên lòng, nàng nhìn Công Chúa, nhỏ giọng nói: "Thiếp chuẩn bị cởi y phục đây."

Bùi Tín Phương ho khẽ hai tiếng, chợt nói: "Bổn cung bỏ quên một thứ, bây giờ Bổn cung đi lấy. Chi Chi, nàng xuống nước trước đi, lát nữa Bổn cung sẽ tới, có khi nàng phải tắm trước rồi, sau đấy còn phải chà lưng cho Bổn cung nữa đó."

Chi Chi ngốc nghếch cứ như vậy liền bị lừa ở lại, nàng muốn chà lưng cho Bùi Tín Phương, nên đàng hoàng cởi hết y phục, bước vào trong nước tắm rửa sạch sẽ.

Tắm được một nửa, Chi Chi nghe được tiếng người lội xuống nước.

https://thuviensach.vn

Nàng còn chưa kịp quay đầu lại thì hai mắt đã bị một mảnh lụa che kín.

"Chi Chi, trên người Bổn cung có sẹo, không muốn để cho người khác nhìn thấy, Chi Chi chịu khó bịt mắt có được không?" Nàng nghe được giọng của Bùi Tín Phương. sstruyen và truyenfull là hai trang ăn cắp.

Vì Chi Chi bị bịt mắt bằng mảnh lụa mỏng nên chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ ảo đứng phía trước, không nhìn rõ được đối phương. Nghe đối phương nói như vậy, Chi Chi hơi chần chừ nhưng cũng vẫn đồng ý.

Chẳng qua là hai mắt bị che lại khiến nàng có chút sợ hãi, không nhịn được mà dựa vào người đối phương.

"Công Chúa, thiếp sợ ngã."

Bùi Tín Phương bên này trầm mặc một hồi, Chi Chi phát hiện ra mình bị ôm lấy: "Không sao đâu, sẽ không ngã được. Bổn cung tắm cho Chi Chi trước, rồi Chi Chi tắm cho Bổn cung, được không?"

Chi Chi gật đầu, không hề nghĩ gì nhiều.

Một lát sau, Chi Chi đột nhiên a lên thành tiếng.

Giọng Bùi Tín Phương có chút khàn khàn: "Sao vậy?"

Chi Chi hơi kinh hoảng: "Hình như có thứ gì đó ở trong nước?"

Bùi Tín Phương hơi híp mắt lại, nếu như bây giờ Chi Chi kéo mảnh lụa che mắt ra, nhất định sẽ nhận thấy ánh mắt của Bùi Tín Phương lúc này hết sức kinh người, cực kỳ giống một con sói đang đi săn, hơn nữa con sói này còn bị bỏ đói rất nhiều ngày rồi, ánh mắt sâu thẳm, tựa hồ chỉ cần chờ

https://thuviensach.vn

tới thời cơ là sẽ lập tức nuốt con mồi vào trong bụng. sstruyen và truyenfull là hai trang ăn cắp.

"Đâu có cái gì, Chi Chi, có phải nàng nhầm không?"

Chi Chi lắc đầu: "Không phải, thật sự có vật gì đó mà."

Nàng nghĩ đến lời Bùi Tín Phương nói khi nãy, rằng trên người hắn có vết sẹo, cho nên cũng không dám tuỳ tiện kéo mảnh lụa che mắt ra mà chỉ đứng ngẩn ngơ tại chỗ, giọng nói sợ hãi: "Công Chúa, hay là chúng ta đi lên thôi?"

Nàng cảm thấy có cái gì đó rất nguy hiểm, đang cách nàng ngày một gần.

Bùi Tín Phương nhìn thấy thì không nhịn được mà cười khẽ: "Chi Chi, từ sau khi vào phủ đến giờ, đã có ai dạy nàng chuyện nam nữ chưa?"

Chi Chi bất ngờ bị hỏi chuyện này thì mặt nàng đỏ lên, sau đó lắc đầu.

"Vậy hôm nay để Bổn cung dạy Chi Chi một chút nhé." Bùi Tín Phương sán lại gần, nói thầm bên tai Chi Chi.

Chi Chi còn chưa kịp phản ứng thì rái tai đã bị người nhẹ nhàng ngậm vào.

Sau đó chính là "Ngó sen cắm vào nơi sâu nhất."

Cuối cùng Chi Chi bị Bùi Tín Phương bế ra, nàng ôm chặt người đối phương, trên mặt còn có nước mắt vẫn chưa khô.

Nàng vừa sợ vừa thẹn thùng, nhìn Bùi Tín Phương thật lâu mới thốt ra được: "Người... Người..."

Nói được một chữ, liền quay mặt đi chảy nước mắt.

https://thuviensach.vn

Bùi Tín Phương vội vàng dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc, mắt cũng sắp sưng lên rồi."

Chi Chi dựa vào trong lồng ngực đối phương, nghĩ đến mình ngu ngốc như vậy, khoảng thời gian này luôn coi đối phương như tỷ tỷ, còn để cho đối phương mỗi ngày tới xoa bóp... nàng càng nghĩ càng thương tâm.

Chi Chi yên lặng rơi nước mắt, sau đó giận không chịu được, dứt khoát kéo tay Bùi Tín Phương hung hăng cắn một cái.

Bùi Tín Phương dung túng cho nàng cắn, còn hỏi nàng có còn muốn cắn nữa hay không.

Chi Chi khẽ hừ một tiếng, hất tay Bùi Tín Phương ra.

Bùi Tín Phương sống chung với Chi Chi lâu như vậy rồi nên còn lạ gì tính tình của nàng, vừa dỗ lại vừa hôn, miễn cưỡng lắm mới dỗ nín được thiếu nữ trong ngực.

Chi Chi ngoan ngoãn nằm trong ngực Bùi Tín Phương, hai mắt bỗng đảo quanh, nàng ngẩng đầu lên nhìn Bùi Tín Phương: "Vậy có nghĩa là bây giờ thiếp đang vụng trộm sao?"

Bùi Tín Phương: "..."

"Công Chúa cũng đang vụng trộm?" Chi Chi còn bỏ thêm một câu nữa.

Bùi Tín Phương chỉ cảm thấy nhức đầu, dứt khoát cúi đầu xuống.

Sau đó bên tai liền vang lên tiếng cầu xin của Chi Chi.

Chi Chi sợ người khác nghe thấy nên còn không dám kêu quá lớn.

Hết ngoại truyện 9.

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói: Xong, kết thúc ngoại truyện này thì Kiều Thiếp cũng hạ màn. Cảm ơn tất cả mọi người vì đã yêu mến Chi Chi và Tiểu Phương, sau đó phiền mọi người tiếp tục ủng hộ cho bộ tiếp theo của tui —— Quý Thiếp.

Lời của Bê Ba: Vậy là Kiều Thiếp đã chính thức khép lại. Hãy luôn yêu mến Chi Chi và Tiểu Phương (cũng như Bê Ba) nhaaaaa mọi người.

Hà Nội, ngày 01 tháng 08 năm 2018.

Toàn truyện hoàn

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Chi Chi Chết, Biến Thành A Phiêu
Chương 2: Trái Tim Của Ngươi, Ngươi Có Bằng Lòng Hay Không?
Chương 3: Từ Sau Đêm Hôm Đó, Nàng Đã Biết Là Mình Có Thể Nhìn Thấy A Phiêu.
Chương 4: Cơ Bụng Của Hướng Tiểu Tử Nè, Còn Có Phía Dưới...
Chương 5: Lang Quân Mà Nữ Nhi Vừa Ý Cũng Đã Quay Lại Nhìn Nữ Nhi Rồi
Chương 6: Khi Đó Ba Tên Nam Nhân Vì Để Chiếm Đoạt Ta Mà Đã Đánh Ta Đến Chết Đi Sống Lại.
Chương 7: Có Người Đến Cửa Xin Cưới
Chương 8: Thiếp Thất Chi Chi Bái Kiến Công Chúa
Chương 9: Nàng Ngẩng Đầu Lên, Kinh Ngạc Phát Hiện Ra Ánh Mắt Của Hướng Thanh Sư Đang Nhìn Chằm Chằm Vào Nàng
Chương 10: Ánh Mắt Chi Chi Khẽ Động, Gỡ Mặt Nạ Ra
Chương 11: Quân Tử Nhẹ Nhàng, Trong Tay Cầm Một Ngọn Đèn Lưu Ly.
Chương 12: Lần Đầu Tiên Chi Chi Cảm Thấy Hâm Mộ
Chương 13: Nhưng Hình Như Hướng Ca Ca Chỉ Muốn Gặp Tỷ. Tỷ Tỷ, Tỷ Thấy Sao?
Chương 14: Chi Chi Được Kiệu Mềm Khênh Vào Phủ Công Chúa Từ Cửa Hông
Chương 15: Gương Mặt Mỹ Nhân Phản Chiếu Ở Trong Gương Khẽ Cười Một Tiếng
Chương 16: Trong Lòng Nàng, Gương Mặt Mỹ Lệ Này Còn Đáng Sợ Hơn Cả Quỷ
Chương 17: "Nàng" Giống Như Một Người Thợ Săn, Nhìn Chằm Chằm Vào Con Thỏ Nhỏ Đang Co Ro Run Rẩy
Chương 18: "Vậy Chi Chi, Có Muốn Phu Quân Cùng Đi Với Nàng Không?"

https://thuviensach.vn

Chương 19: Ác Quỷ Cúi Người Nói Bên Tai Chi Chi: "Cho Ta Mượn Thân Thể Một Chút."
Chương 20: "Ta Phải Đi Rồi, Cầu Chúc Cho Tiểu Thư Trọn Đời Bình An."
Chương 21: Hương Liệu Trong Hà Bao Này Không Giống Với Mùi Hương Trên Người Nàng
Chương 22: Lúc Này Toàn Thân Phò Mã Ướt Đẫm, Nước Mưa Chảy Theo Gương Mặt Hắn Nhỏ Vào Cần Cổ
Chương 23: "Bội Lan Thỉnh An Ngũ Di Nương, Công Chúa Cho Mời."
Chương 24: Lúc Chi Chi Bị Vứt Lên Giường Mỹ Nhân, Nước Mắt Đều Đã Chảy Ra Rồi
Chương 25: "Phò Mã, Có Thể Trả Lại Cho Thiếp Thất Cái Hà Bao Lần Trước Hay Không?"
Chương 26: "Nếu Như Ngươi Không Khóc Nữa, Ngươi Muốn Cái Gì Bổn Cung Cũng Sẽ Thưởng Cho Ngươi."
Chương 27: "Ừm, Cái Yếm..." Hắn Hơi Dừng Lại: "Muốn Lấy Màu Gì?"
Chương 28: Bên Dưới Quan Mạo Là Khuôn Mặt Như Ngọc, Đôi Môi Như Son
Chương 29: "Người Phạt Thiếp Đi, Thế Nào Thiếp Cũng Nguyện Ý, Van Xin Người."
Chương 30: "Công Chúa Thích Nữ Nhân Sao?"
Chương 31: “Ngũ Di Nương Tỉnh Dậy Đi, Phò Mã Đang Chờ Người Ở Bên Ngoài.”
Chương 32: Phò Mã Nhìn Chi Chi Chằm Chằm
Chương 33: “Bổn Cung Giúp Nàng.” Công Chúa Cười Dịu Dàng
Chương 34: Đối Phương Quay Đầu Nhìn Nàng, Trong Đôi Mắt Màu Trà Thoáng Hiện Lên Sát Ý
Chương 35: “Ta Nói, Không Được Nhúc Nhích.”
Chương 36: “Ta Muốn Hôn Nàng.”
Chương 37: Vừa Trẻ Trung Vừa Kiều Diễm, Giống Như Đoá Hoa Sen
Chương 38: Nhưng Đó Là Tiểu Thiếp Trên Danh Nghĩa Của Ta
Chương 39: Nhưng Phò Mã Là Phu Quân Của Chúng Ta
Chương 40: Chi Bằng Thử Gọi Trước Một Tiếng Phu Quân Xem Sao

https://thuviensach.vn

Chương 41: Hắn Nâng Mặt Chi Chi Lên, Cúi Đầu Xuống
Chương 42: "Điện Hạ, Nô Tỳ Đã Chuẩn Bị Canh Tránh Tử."
Chương 43: Ngày Hôm Đó Bên Trong Phòng Tắm, Nàng Nấp Trong Cái Tủ Thấp
Chương 44: Kẻ Mạnh Có Cách Của Kẻ Mạnh, Người Yếu Cũng Có Cách Của Người Yếu
Chương 45: Vì Điện Hạ, Bội Lan Nguyện Ý Làm Tất Cả
Chương 46: Nàng Ta Tự Mình Trồng Hoa, Đến Khi Kết Trái Lại Bị Người Ngoài Trộm Mất
Chương 47: Hắn Nhìn Nốt Ruồi Son Kia Bằng Đôi Mắt Nóng Bỏng
Chương 48: Đại Khái Là Đời Trước Thiếu Nợ Nàng, Cho Nên Đời Này Muốn Bù Đắp Một Hai
Chương 49: Một Con Chim Hoàng Yến Bị Nhốt Trong Lồng
Chương 50: "Không Một Ai Khác Có Thể Yêu Kiều Hơn Nàng."
Chương 51: Hắn Mặc Một Thân Đen Tuyền Ngồi Trên Lưng Ngựa, Gương Mặt Tuấn Mỹ Lạnh Lẽo Như Băng
Chương 52: Nàng Làm Nương Tử Của Ta Nhé
Chương 53: Nàng Chết Thì Nhất Định Phải Làm Nương Tử Của Ta
Chương 54: Hắn Rũ Mắt, Đưa Tay Vuốt Ve Tấm Lưng Thiếu Nữ, Giống Như Muốn Trấn An Con Mèo Nhỏ Đang Hoảng Sợ
Chương 55: "Thiếp Cứ Nghĩ Mình Chết Đến Nơi Rồi."
Chương 56: Vì Sao Thái Tử Không Đuổi Tận Giết Tuyệt Công Chúa?
Chương 57: "Công Chúa, Thiếp Đau."
Chương 58: "Tỷ Tỷ, Tỷ Trốn Khỏi Phủ Công Chúa Đi."
Chương 59: Nam Nhân Không Có Ai Tốt Hết
Chương 60: Vậy Khi Nào Nàng Muốn Quay Về, Nhất Định Phải Nói Với Ta
Chương 61: "Chi Chi, Chúng Ta Về Nhà Có Được Hay Không?"
Chương 62: "Vậy Ta Ở Lại Nơi Này Trồng Hoa Cả Đời."
Chương 63: Ta Không Nhìn Thấy Gì Hết
Chương 64: Nàng Nhớ Đến Ngọn Đèn Lưu Ly Mỹ Nhân Mà Nàng Nhận Được Khi Ấy

https://thuviensach.vn

Chương 65: Chi Chi Chớp Chớp Mắt, Không Tránh Né Nụ Hôn Của Đối Phương
Chương 66: Sao Trong Bụng Muội Lại Có Rồng?
Chương 67: Hài Tử Này Của Muội Được Định Trước Là Sau Này Sẽ Lên Làm Hoàng Đế
Chương 68: Hắn Hừ Lạnh: "Phò Mã Đẹp Hơn Ta Sao?"
Chương 69: Thảo Nào Có Thể Lên Làm Hoàng Đế
Chương 70: "Đúng Là Ta Đã Chiều Hư Nàng Rồi."
Chương 71: "Từ Nay Nàng Không Còn Là Tiểu Thiếp Của Phò Mã Nữa."
Chương 72: Nếu Như Còn Sống Thì Nên Xuất Hiện Từ Sớm Rồi Mới Phải
Chương 73: Dường Như Nước Mắt Là Vô Tận, Nỗi Tủi Thân Cũng Vậy
Chương 74: Chi Chi Đưa Tay Ra Ôm Cổ Đối Phương Theo Thói Quen
Chương 75: "Vậy Nàng Có Nhớ Ta Không?"
Chương 76: Dường Như Chi Chi Nhìn Thấy Một Bóng Người Đang Đứng Bên Cạnh Giường Nàng
Chương 77: "Ta Ta... Có Lẽ Ta Sắp Sinh Rồi."
Chương 78: Nếu Như Có Vấn Đề, Nhất Định Phải Giữ Được Người Lớn
Chương 79: Chờ Khi Giấm Bảo Lớn, Nhất Định Mỗi Ngày Phải Treo Lên Tường Đánh Cho Một Trận
Chương 80: "Chi Chi, Nàng Có Nguyện Ý Trở Thành Hoàng Hậu Của Trẫm Hay Không?"
Chương 81: Trong Kinh Song Mỹ, Một Đế Một Lang
Chương 82: Ta Đâu Có Cầm Thú Như Vậy
Chương 83: Vi Thần Hướng Thanh Sư Bái Kiến Hoàng Hậu Nương Nương
Chương 84: Nàng Căn Bản Không Yêu Ngài!
Chương 85: Thật Ra Thiếp Là Người Trọng Sinh, Thiếp Đã Sống Qua Một Đời
Chương 86: Người Không Có Tim Thì Sao Có Thể Đau Buồn Vì Hắn
Chương 87: Bùi Tín Phương Không Hề Hỏi Chi Chi Xem Nàng Có Yêu Hắn Hay Không, Bởi Vì Hắn Đã Biết Đáp Án.
Chương 88: Ngoại Truyện 1: Đời Trước Của Công Chúa Và Ngũ Di Nương
Chương 89: Ngoại Truyện 2: Đời Này Của Tiểu Phương

https://thuviensach.vn

Chương 90: Ngoại Truyện 3: Giấm Bảo Muốn Có Muội Muội
Chương 91: Ngoại Truyện 4: Thư Của Hướng Ca Ca
Chương 92: Ngoại Truyện 5: Phò Mã Là Một Nam Nhân Mạnh Mẽ, Là Một Thẳng Nam
Chương 93: Ngoại Truyện 6: Nam Phụ Chính Là Không Bao Giờ Chết Tâm
Chương 94: Ngoại Truyện 7: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước
Chương 95: Ngoại Truyện 8: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước (2)
Chương 96: Ngoại Truyện 9: Tiểu Phương Đời Này Gặp Chi Chi Đời Trước (3)

https://thuviensach.vn